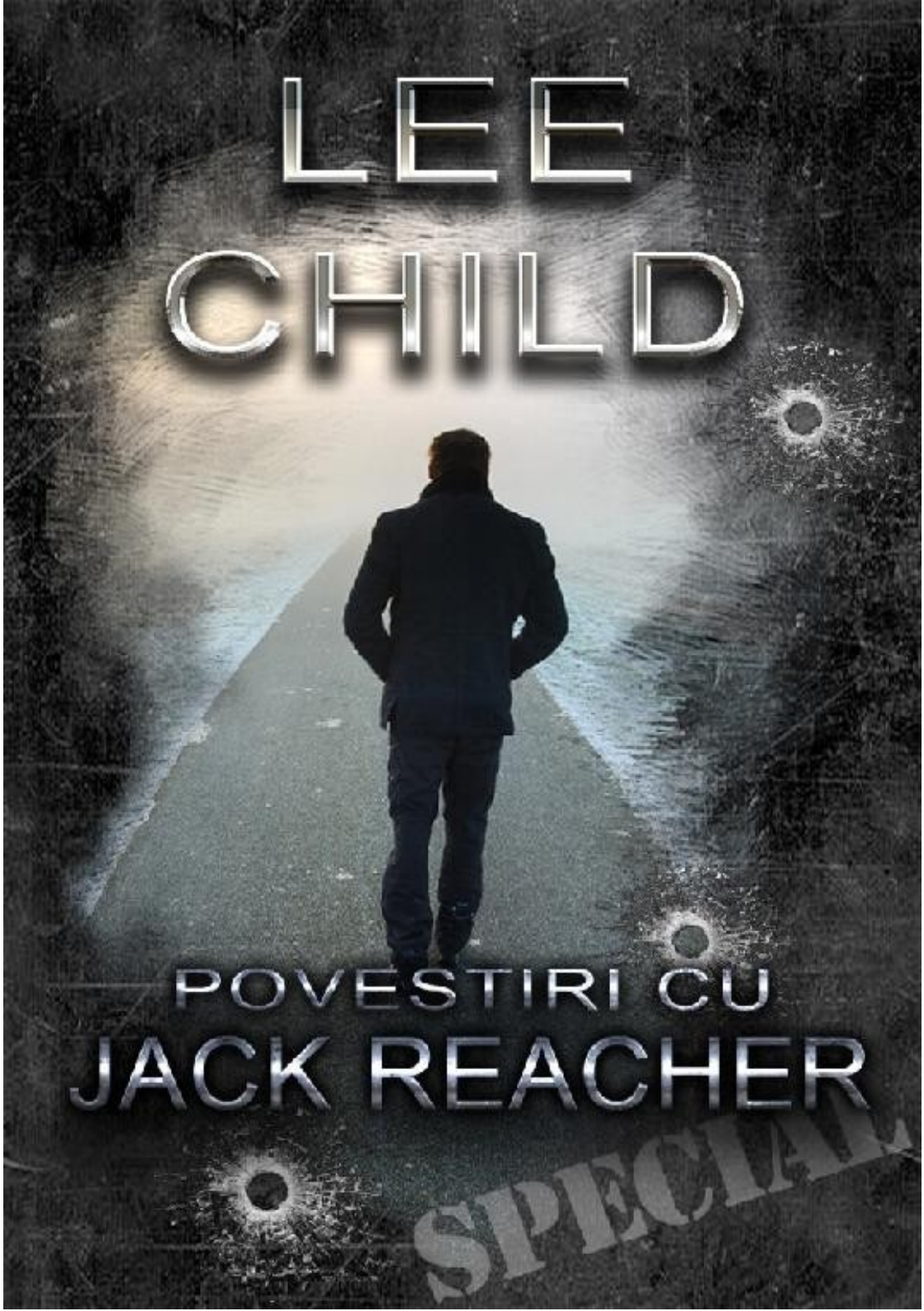
LEE
CHILD
POVESTIRI CU
JACK REACHER
SPECIAL

LEE CHILD

POVESTIRI CU JACK REACHER

Traducerea: Ştefi Todo

Colecţia
FOILETON-VP MAGAZIN
2021

BIOGRAFIE
JACK REACHER

Nume: JACK REACHER

Data naşterii: 29 Octombrie

Măsuri:

înălţime – 2 m, greutate – 100-115 kg, circumferinţa pieptului 1,30 m.

Părul: blond închis

Ochii: albastru de gheaţă

Hainele: mărimea 3XL la haine, 95 cm – lungimea pantalonilor

Reacher a plecat de acasă la 18 ani şi a absolvit Universitatea West Point. A fost 13 ani în serviciul armatei, a fost retrogradat de la gradul de maior la cel de căpitan în 1990 şi eliberat din serviciul militar cu gradul de maior în 1997.

— M-am născut în Berlin. Nici măcar n-am văzut Statele Unite până la nouă ani. Cinci minute mai târziu eram în Filipine. Am umblat de jur împrejurul lumii. Cel mai lung timp în care am stat într-un loc au fost cei patru ani la West Point. Apoi m-am alăturat armatei şi totul a început din nou. De jur împrejurul lumii.

— Unde e familia ta acum? a întrebat ea.

— Moartă, a răspuns el. Bătrânul a murit, când? Acum zece ani, cred. Mama a murit la doi ani după el. Am îngropat medalia Silver Star cu ea. Ea a câştigat-o pentru mine, cu adevărat. Fă ce trebuie să faci, obişnuia să-mi spună. De un milion de ori pe zi, cu accentul ei franţuzesc.

— Fraţi şi surori? a spus ea.

— Am avut un frate, a spus el. A murit anul trecut. Sunt ultimul Reacher de pe pământ, din câte ştiu.

— Când ai fost eliberat din serviciul militar? a întrebat ea.

— Anul trecut în aprilie, a răspuns el. Cu paisprezece luni în urmă.

— De ce? a întrebat ea.

Reacher a ridicat din umeri.

— Pentru că mi-am pierdut interesul, cred, a răspuns el. S-au făcut reduceri la apărare. Cumva, au făcut armata să pară inutilă. De parcă nu mai aveau nevoie de cei mai mari şi mai buni, nu mai aveau nevoie de mine. N-am vrut să fac parte din ceva mic şi de mâna a doua. Aşa că am plecat. Arogant, sau ce?

În TRIPWIRE, Jodie (unul din colaboratorii lui) spunea: Surâsul lui strâmb, leneş. Părul lui ciufulit. Braţele lui, atâta vreme îi dăduseră o graţie de ogar, chiar dacă era construit ca o casă. Ochii lui, de un albastru rece ca Arctica. Mâinile lui, ca nişte mănuşi uriaşe de luptă, care se strângeau într-un pumn de mărimea unei mingi de fotbal.

Reacher are o cicatrice pe braţ, acolo unde fratele lui l-a lovit cu o daltă.

Născut într-o bază a armatei din Germania. Tatăl i-a ales numele; e scris „Jack-nimeni-Reacher” pe certificatul de naştere trimis pe fax la ambasada din Berlin. Fratelui îi spuneau Joe, dar nimeni, niciodată nu i s-a adresat lui Jack cu prenumele. Cum s-a ajuns la asta nu ştie nimeni, dar Jack a fost numit întotdeauna Reacher.

Când erau copii, Jack şi fratele lui s-au mutat de atâtea ori, încât să stea un an întreg la aceeaşi şcoală părea ciudat. Prietenii noştri dispăreau tot timpul. Unele unităţi erau expediate undeva şi o grămadă de copii plecau. Uneori ne întâlneam cu ei în alt loc. Pe cei mai mulţi dintre ei nu i-am mai întâlnit niciodată. Nimeni nu spunea Salut sau La revedere. Ori erai acolo ori nu erai.

Premiile primite în serviciu (Până în 1990)

Rândul de sus: Silver Star[1], Defense Superior Service Medal[2], Legion of Merit[3];

Rândul al doilea: Soldier’s Medal[4], Bronze Star[5], Purple Heart[6];

Rândul de jos: Premii fără valoare.

— *Medalii?* a întrebat ea.

El a ridicat din umeri.

— Zeci de rahaturi, a răspuns el. Ştii cum e. Medalii de teatru, bineînţeles, şi o Silver Star, două Bronze, Purple Heart pentru Beirut, chestii din campania din Panama şi Grenada şi Scutul Deşertului şi Furtuna din Deşert[z].

— O Silver Star? a întrebat ea. Pentru ce?

— Beirut, a spus el. Am scos nişte tipi dintr-un buncăr.

— Şi ai fost rănit când făceai asta? a spus ea. Aşa te-ai ales cu cicatricile şi cu medalia Purple Heart?

— Eram deja rănit, a spus el. Eram deja rănit când m-am înrolat. Cred că asta i-a impresionat.

Ce nu are: permis de conducere, beneficii de la guvern (nu le vrea), declaraţii fiscale (nu le întocmeşte; nu a mai completat un formular fiscal de când s-a retras din Armată).

Mama: Josephine Moutier Reacher avea 30 de ani când l-a născut pe Jack. Văduvă din 1988. A murit în 1990 la vârsta de 60 de ani. Când avea 13 ani s-a alăturat Rezistenţei Franceze şi sub numele conspirativ Beatrice a lucrat cu „Calea Ferată Umană" salvând 80 de bărbaţi. Şi-a ştrangulat un coleg de şcoală, un băiat care a ameninţat-o că o va denunţa naziştilor. Josephine Moutier a fost răsplătită cu La Medaille de la Resistance pentru eroismul ei.

A avut probleme cu numele Joe. Era foarte scurt şi abrupt şi ea se lupta cu iniţiala J din cauza accentului. Ieşea ca ZH. Ca şi cum numele băiatului era Zhoe. Jack era mult mai simplu. Accentul ei îl făcea să sune ca Jacques, care era un nume tradiţional franţuzesc. Se traducea James. În sinea ei, întotdeauna s-a gândit la al doilea băiat al ei ca fiind James. Dar şi ea, la fel ca toată lumea, îi spunea Reacher.

Tatăl: *Născut în Laconia, New Hampshire. Înrolat în marină, a luptat în Coreea şi Vietnam.*

Un adevărat iancheu din New Hampshire, cu o groază implacabilă de orice capricii... nu înţelegea rostul bogăţiei şi excesului.

Un tip foarte compartimentat. Un bărbat blând, timid, dulce, iubitor, dar şi un ucigaş cu sânge rece. Mai tare decât un cui. Pe lângă el eu sunt mic copil.

— Nu ţi-a plăcut de el?

— Era în regulă. Dar era un ciudat. Nu mai e loc pentru oameni ca el.

Frate: *Joe, 2,1 metri, 110-115 kg. Născut într-o bază a armatei din Orientul Îndepărtat. Avea o cicatrice în formă de stea pe gât de la o „întâlnire cu o sticlă spartă” când el şi fratele lui erau copii. Avea o cicatrice şi pe frunte, cadou de la fratele său. Cu doi ani mai mare decât Jack. Joe era mai înalt decât fratele lui, făcându-l să pară subţire prin comparaţie; Jack obişnuia să bată copiii care îl necăjeau pe Joe la şcoală. Absolvent de West Point. Şi-a petrecut 5 ani la Serviciul de Informaţii al Armatei înainte să treacă la Departamentul de Trezorerie. N-a câştigat niciodată vreuna din „medaliile bune”, numai premii fără valoare. Avea un dulap plin de costume de marcă (24 la ultima numărătoare). A murit la 38 de ani.*

Era construit ca o casă de cărămidă. Mâinile ca nişte lopeţi, faţa ca nişte mânuşi de baseball. Fizic, eram ca nişte clone. Dar am avut creiere diferite. În adâncul lui, era un tip cerebral. Avea un gen de puritate. Chiar naivitate. Nu gândea niciodată murdar. Cu el, totul era ca un joc de şah...

REGULILE LUI JACK REACHER

Titlul original: *Jack Reacher's Rules*, 2012

Jack Reacher, fără o adresă fixă, e un fost maior din Poliţia Militară a Statelor Unite. De când a părăsit armata, autorităţile nu au fost capabile să-l localizeze pe unde umblă, deşi numele lui apare în mod misterios din când în când în investigaţii privind crime, ameninţări teroriste şi alte încălcări ale legii.

„Sunt un om cu o singură regulă. Oamenii mă lasă în pace, eu îi las în pace. Dacă ei nu mă lasă, nici eu nu-i las."

INTRODUCERE

Dacă aţi fost suficient de atenţi, ştiţi sigur un lucru: caracteristica umană definitorie este tribalismul. Toţi împărţim populaţia lumi în fragmente tot mai mici până când găsim un grup în care ne simţim confortabil, unde simţim că aparţinem cu adevărat.

Şi ajungând aici, facem reguli care guvernează purtarea grupului. Vrem un ghid solid după care să acţionăm, vrem să construim bastioane împotriva celor din afară, vrem să oferim un mecanism sigur pentru apartenenţă, vrem să ne reasigurăm că ne este garantată calitatea de membru dacă ne conformăm.

Unele reguli sunt oficiale. Formăm cluburi şi societăţi şi asociaţii şi formulăm proceduri şi statute mai complexe decât cele guvernamentale.

Unele reguli sunt doar semioficiale. Te dai la iubita prietenului tău cel mai bun? În niciun caz. Trădezi un complice? Nu se va întâmpla. Spargi o grevă? Mai bine mori.

Unele reguli sunt doar sloganuri, îmbărbătări sau încurajări. Poate atunci când erai copil, echipei tale – parte din strada ta, în partea ta de oraş din ţara ta din lumea mare şi ameţitoare – i s-a spus, cum li se spune tuturor copiilor, de către părinţi şi

profesori, să-i fie frică de străini. Nu, ai spus. Străinilor ar trebui să li se spună să le fie frică de noi.

Jack Reacher şi-a urmat întotdeauna propriile reguli. A crescut într-un mod fragmentat, şase luni aici, trei luni acolo, întotdeauna mişcându-se, niciodată stabil, niciodată aparţinând undeva. Apoi a fost soldat, dar prea deştept ca să creadă în toate prostiile. S-a supus numai regulilor care aveau sens pentru el. Apoi a fost dat afară şi a devenit un adevărat spectator, simţindu-se perfect confortabil în singurătate. Are un trib? Poţi pune pariu. E uman. Dar în cazul lui a continuat să împartă până a ajuns la un trib cu o singură persoană – el însuşi. Dar şi tribul ăsta tot are nevoie de reguli, pentru a ghida şi încuraja şi simplifica şi reasigura.

Ceea ce urmează sunt câteva dintre ele.

FII PREGĂTIT

„Speră la ce e cel mai bine, dar fii pregătit pentru ce e cel mai rău”

• Nu te baza niciodată pe nimic, cu excepţia surprizei, imprevizibilului şi pericolului.
• Sună la sonerie cu încheietura sau cotul pentru a evita să laşi amprente.
• Stai în cafenele şi baruri cu spatele la perete ca să nu fii luat prin surprindere din spate.
• Fii cu ochii pe toate ieşirile.
• Mergi pe marginea scărilor pentru a minimiza riscul zgomotelor. Scările scârţâie la mijloc, unde sunt slăbite.
• Du-te la culcare complet îmbrăcat, ca să fii întotdeauna gata de acţiune.
• Nu te uita niciodată pe vizor. Cineva poate fii în partea cealaltă, aşteptând să vadă că se întunecă sticla şi să te împuşte în ochi.

„Facem o omletă aici… asta înseamnă că trebuie să spargem nişte ouă”

„Optimismul e bun. Credinţa oarbă nu.”

• Ridică întotdeauna mânerul unei uşi în sus. Dacă o uşă scârţâie, este pentru că s-a lăsat pe balamale. Presiunea în sus ajută.

• Ieşi dintr-o gaură cu picioarele înainte. Dacă te aşteaptă un topor sau un glonţ, mai bine îl iei în picioare decât în cap.

• Dacă e posibil să te împuşte cineva, postează-te în mijlocul unui restaurant plin de oameni inocenţi.

„Mulţi tipi care nu şi-au verificat noul echipament sunt încă în viaţă, dar în niciun caz toţi.”

• Nu te încrede niciodată într-o armă pe care n-ai testat-o personal.

• După ca foloseşti o maşină ca să comiţi o crimă, curăţ-o foarte bine, pe dinăuntru şi pe dinafară, de două ori, apoi asigură-te că n-ai lăsat nicio urmă de ADN.

• Întotdeauna să ai o monedă în buzunar – nu ştii niciodată când o să fii nevoit să deşurubezi o pereche de plăcuţe de înmatriculare.

• Dacă urci printr-un chepeng într-o situaţie incertă, aruncă-te pe ultimii metri cât de repede poţi.

„Cu cât m-am relaxat mai puţin, cu atât am fost mai norocos.”

CE NU-L VEI AUZI NICIODATĂ PE REACHER SPUNÂND:
Scuze, mi-am uitat ceasul.

INTRAREA PRIN EFRACŢIE

Primul lucru care trebuie făcut înainte să spargi o încuietoare este să vezi dacă nu e deja descuiat. Nimic nu te va face să te simţi mai stupid decât spargerea unei încuietori care nu e încuiată.

Cu cât e o încuietoare mai mare şi mai împodobită, cu atât e mai uşor de descuiat.

„Ai o problemă, rezolvă o problemă.”

Barele de fier de la o fereastră se pot deschide forţat cu un levier. Introdu-l forţat în spaţiul de lângă unul din şuruburi. Fă o adâncitură în metal, împinge fierul în lateral şi sub bare, şi trage până cedează.

La o uşă cu geam, foloseşte tocul pantofului ca să faci o gaură în sticlă, apoi ajungi la mâner.

Ca să dărâmi o uşă: aleargă spre uşă, asigurându-te că rămâi în poziţie verticală şi cu piciorul ridicat loveşte tare cu călcâiul în spaţiul de sub mâner.

(N.B.: Toate aceste tehnici sunt mai eficiente dacă nu e nimeni acasă.)

ALEGE-ŢI ARMELE

„O magazie despre care ştia că e plină, într-o armă despre care ştia că va funcţiona.”

• Alături de o puşcă, un tac de biliard e cea mai bună armă într-o bătaie.
• Un pistol la şaizeci de metri e acelaşi lucru ca a-ţi încrucişa degetele şi a-ţi pune o dorinţă.
• Nu are rost să ai o armă decât dacă e pregătită pentru folosire în orice moment.
• Să nu ai încredere într-un revolver de calibrul .38. Nu te poţi baza că va doborî un tip.
• O daltă introdusă în spatele capului poate să-ţi facă praf ziua.

CUM SĂ FOLOSEŞTI ŢIGARA CA ARMĂ

Tragi de câteva ori rapid şi adânc din ţigară ca să încălzeşti jarul de la capăt până la câteva mii de grade. Apoi o înfigi fulgerător într-o parte sensibilă a corpului, cum ar fi un ochi.

• Ţii monede în pumn – o tehnică veche bună.
• Alege arma despre care ştii sigur că funcţionează bine.
• Cu cât e cilindrul mai lung, cu atât împuşcă mai exact.
• Şi o cană de cafea fierbinte e o armă în mâinile potrivite.

„O puşcă de calibrul 12 rezolvă cele mai multe dispute de la început”

• Cel mai bun mod de a face rost de un pistol neidentificabil este să-l furi de la cineva care deja l-a furat. În acest fel nu există înregistrări oficiale.

• Păstrează arma cu un singur cartuş pe ţeavă şi toate celelalte gloanţe alături. Un arc obosit al încărcătorului creează mai multe blocaje decât oricare alt motiv.

CUM SĂ CREEZI O ARMĂ DINTR-O PLACĂ CERAMICĂ DE FAIANŢĂ

Ascute-o sub formă de cuţit. O placă de faianţă, fiind în întregime ceramică, e mai tare decât orice altceva, cu excepţia diamantului. Mai tare decât oţelul, mai ascuţită decât oţelul. Şi nu va declanşa detectorul de metale.

LUCRURI PE CARE NU LE VA FACE REACHER NICIODATĂ:

Să semneze o poliţă de asigurare.

POLIŢIA MILITARĂ
A ARMATEI STATELOR UNITE

Secţia de aplicare a legii din Armata Statelor Unite, este abilitată să:

- menţină disciplina şi securitatea în Armată
- protejeze căile de aprovizionare şi să păzească deţinuţii
- acţioneze ca forţă de luptă în bătălie
- acţioneze ca forţă de menţinere a păcii la sfârşitul războiului
- ajute în caz de dezastru
- gestioneze securitatea internă
- susţină democraţia

Este una din cele mai dezvoltate ramuri ale Armatei.

„Nu vin de nicăieri. Vin dintr-un loc numit Armata."

REGULILE CAFELEI

„Dacă ai îndoieli, bea cafea."

- Nimic nu e prea urgent, ca să nu ai timp de o cafea.
- O cană proastă de cafea are marginea groasă – prea largă, prea mică, prea mult material – va lăsa băutura să se răcească prea repede.
- O cană bună de cafea are forma cilindrică, îngustă în raport cu înălţimea, greutatea şi are marginea subţire.

„Iubesc cafeaua. Dă-mi ocazia şi beau cafea aşa cum un alcoolic bea votcă."

Cafeaua are gust mai bun dacă latrinele sunt săpate în aval de tabără.
Regulamentul Armatei Statelor Unite privind taberele militare, 1861

„Nevoia fraţilor Reacher de cafeină a făcut dependenţa de heroină să pară o joacă de copii."

- Ignoră băuturile fanteziste şi ia o băutură de înaltă clasă, neagră, fără lapte.

• Totul se învârte în jurul cafeinei.
• Cafeaua te ţine treaz. Până când vrei să dormi.
• Niciodată să nu spui nu unei ceşti de cafea.

CE NU-L VEI AUZI NICIODATĂ PE REACHER SPUNÂND:
Nu mai vreau cafea

CINCI LUCRURI DESPRE CAFEA
1. Cea mai veche dovadă consemnată a consumului de cafea datează de la jumătatea secolului al XV-lea, în Yemen.
2. Consumul de cafea creşte vitalitatea pe termen scurt şi reduce riscul de gută la bărbaţii de peste 40 de ani.
3. După petrol, cafeaua este al doilea cel mai comercializat produs din lume.
4. În America de Nord şi Europa cantitatea de cafea băută reprezintă o treime din cea de apă.
5. În Finlanda se consumă mai multă cafea pe cap de locuitor decât în orice altă ţară.

ÎNVINGE FRICA
„Nu mi-e frică de nimeni… Dar cu siguranţă aş prefera să fie mort.”
• De unele lucruri trebuie să-ţi fie teamă. De unele nu.
• Să-ţi fie frică de un lucru căruia-i poţi supravieţui e iraţional.
• Concentrează-te pe treaba la-ndemână.

„Lui Reacher nu-i plac mulţimile. E puţin agorafobic – de la agora, cuvântul grecesc pentru o piaţă publică aglomerată. Mulţimile întâmplătoare… mulţimile organizate… revoltele şi revoluţiile. O mulţime este ca cel mai mare animal de pe pământ – cel mai puternic, cel mai greu de controlat, cel mai greu de oprit.”

• Un tip curajos e cineva care simte frica, dar o învinge.

„De ce te-ai dus înapoi?”
„Pentru că mi-au spus să n-o fac.”

„Câteodată, dacă vrei să ştii dacă soba e fierbinte, nu ai altă cale de a afla decât s-o atingi.”

• Încearcă să nu te laşi prins în întuneric într-un spaţiu închis şi strâmt.

„Era un tip care a supravieţuit multor lucruri, şi era un tip căruia rareori îi era frică. Dar ştia încă din fragedă copilărie că era terifiat de a fi închis în întuneric într-un spaţiu părea mic ca să-şi poată întoarce corpul uriaş. În toate coşmarurile copilăriei sale era închis în spaţii strâmte."

• Înfruntă-ţi duşmanii.
• Ia lucrurile exact cum vin, exact aşa cum sunt.
• Analizează-ţi frica; probabil e iraţională.
• Transformă frica în agresivitate.

„Vezi ceva înspăimântător, trebuie să te ridici să să mergi spre el, nu să te îndepărtezi. Instinctiv, din reflex, cu o furie violentă."

CE NU-L VEI AUZI NICIODATĂ PE REACHER SPUNÂND:
Îmi tremură mâinile şi genunchii.

ÎNFRUNTĂ MOARTEA
Nimeni nu trăieşte veşnic

„Nu mi-e frică de moarte, morţii îi e frică de mine."
• O parte din viaţă e absenţa morţii.
„Oamenii trăiesc şi apoi mor, iar atâta timp cât fac ambele lucruri cum trebuie, nu e nimic de regretat."
• Viaţa e o târfă şi apoi mori.
• Soldaţii contemplă moartea. Trăiesc cu ea, o acceptă. O aşteaptă. Dar în adâncul sufletului îşi doresc să fie *corectă*.
„În mintea lui, Reacher a ştiut întotdeauna că va muri. Fiecare fiinţă o face. Dar în inima lui nu şi-a imaginat-o niciodată."
• Înţelesul vieţii e că se sfârşeşte.

SPARGEREA CODURILOR ŞI PAROLELOR

• Intră în mintea lor, gândeşte ca ei.
• Încearcă zilele de naştere, aniversarea căsătoriei, numărul casei; acestea sunt parolele pe care le folosesc cei mai mulţi oameni.

• Cei mai mulţi oameni nu-şi amintesc toate parolele. Dacă o să cauţi, vei găsi locul unde le-au scris.

• Încearcă numere prime de două cifre, sau numărul a cărui rădăcină pătrată e suma cifrelor sale.

• Uită-te la poziţia degetelor când tastează codul şi apoi copiaz-o.

PIN-ul perfect:

„Probabil aş scrie ziua naşterii, luna, anul şi aş căuta cel mai apropiat număr prim. De fapt s-ar putea să fie o problemă, pentru că ar putea fi două la fel de apropiate, unul cu exact şapte în minus şi unul exact cu şapte mai mult. Aşa că bănuiesc că voi folosi, mai bine, rădăcina pătrată, rotunjind cu trei zecimale. Ignor punctul zecimal; asta-mi va da şase numere, toate diferite."

„Parolele vin din adâncuri."

CÂINII

„Îmi plac câinii. Dacă aş trăi undeva aş avea trei sau patru."

• Nu lăsa câinii afară noaptea într-un loc unde sunt pume. E un mod sigur de a nu mai avea câini dimineaţa.

• Aminteşte-ţi, câinii sunt diferiţi de oameni, nu au voinţă proprie, sunt uşor de înşelat. Dar dacă stai şi te gândeşti – nu *atât* de diferiţi.

„Nu-ţi cumperi câine şi latri tu."

• Niciodată să nu arăţi frică în faţa unui câine de luptă.

• Nu fugi de un câine, mergi.

• Câinii antrenaţi să atace vor ataca orice mişcă – inclusiv pe tine.

• Când te confrunţi cu doi sau mai mulţi câini, fii conştient de faptul că, la fel ca oamenii, câinii au o ierarhie. Când sunt doi câini, unul trebuie să fie superior celuilalt şi va ataca primul.

• Poţi să intimidezi un câine şi să-i arăţi cine e şeful dezvăluindu-ţi dinţii.

BĂTAIA

„Nu poţi să-mi arunci prietenii din elicopter şi să trăieşti ca să povesteşti.”

• Loveşte devreme, loveşte tare.
• Stai cu spatele la soare aşa încât să intre în ochii duşmanului tău.
• Fă ca prima împuşcătură să conteze.
• Ia-ţi revanşa în avans; arată-le cu cine au de-a face.
• Spune că vei număra până la trei – apoi dă-i un pumn când ajungi la doi.
• Nu reanima niciodată un tip care tocmai a tras cu arma în tine.
• Antrenează-te să foloseşti agresiunea în faţa pericolului.

„De îndată ce a fost neutralizat erau doi contra unuia. Şi niciodată nu am avut problemă cu o asemenea şansă.”

• Când te confrunţi cu doi sau mai mulţi duşmani, să ştii că cel care vorbeşte e cel care conduce. Loveşte-l pe el şi loveşte-l tare; apoi ceilalţi se vor gândi de două ori.
• Trişează. Domnii care se comportă decent nu sunt acolo ca să antreneze pe nimeni. Ei sunt deja morţi.

„Apoi am trişat. În loc să număr până la trei i-am tras un cap în plină figură.”

• Dacă planul A nu funcţionează, atunci aplică planul B.
• Dacă trebuie să te baţi cu cinci tipi, atunci identifică-l pe conducător. Întotdeauna un grup de cinci au un conducător, doi adepţi entuziaşti şi doi adepţi reţinuţi. Doboară-l pe conducător şi pe cei doi entuziaşti, şi e gata. Cei reţinuţi vor dispărea de acolo. Nu va deveni mai rău de trei la unu.

„Să mă atace a fost ca şi cum ar fi deschis o uşă interzisă. Ce l-a aşteptat în partea cealaltă a fost problema lui.”

• Uită-te la fiecare adversar pe rând. Încrederea în tine face minuni.
• Încearcă să nu te angajezi într-o luptă când tocmai te-ai îmbrăcat cu haine curate.
• Menţine-te în viaţă şi vezi ce aduc următoarele minute.

• Niciodată nu te lăsa distras de la treaba pe care o faci.
• Foloseşte prima secundă preţioasă pentru prima lovitură preţioasă. Luptă şi câştigă. Luptă şi câştigă.
• Nu te gândi la viitor – dacă te gândeşti la consecinţe, de obicei nu vei ajunge până acolo.

„Ochii lui erau închişi, ceea ce nu-l ajuta prea mult într-o luptă corectă, dar aceştia sunt întotdeauna preferaţii mei.”

• Fă ca prima lovitură să conteze.
• Priveşte ca şi cum vorbeşti serios şi oamenii vor da mult înapoi.

SFATURI ÎN LUPTĂ

- Din momentul în care ai scos arma e totul sau nimic.
- Cea mai bună luptă e cea pe care nu o ai.
- Stai bine pe picioare şi fii pregătit.
- Estimează şi evaluează.
- Arată-le cu ce au de-a face.
- Identifică-l pe conducător.
- Conducătorul e cel care întotdeauna face prima mişcare.
- Acţionează, nu reacţiona.
- Nu te întoarce niciodată cu spatele.
- Să nu distrugi mobila.

MÂNCAREA

„Nu avea niciun resentiment împotriva mâncării fast food. Era mai bună decât slow food[8] pentru un bărbat care călătorea.”

• Nu mânca înainte de a merge să vezi locul unei crime din armată.
• Ai nevoie de proteine şi de grăsimi şi de zaharuri, indiferent de unde vin.
• Mănâncă atunci când poţi, pentru că nu ştii când se va ivi următoarea şansă.
• Fii prietenos cu detaliile bucătăriei de campanie.

„Sunt un tip mare… Am nevoie de alimentaţie.”

• Mănâncă şi plănuieşte.
• Mănâncă întotdeauna un mic-dejun perfect: clătite. Ouă deasupra, şuncă înăuntru, o grămadă de sirop. Şi multă cafea.
• Înainte de o noapte de acţiune şi stres, mănâncă calorii goale, grăsimi şi carbonaţi complecşi: pizza şi suc.

„Pragul său de acceptare culinară era foarte scăzut, dar chiar atunci se simţea ca şi cum ar fi fost împins dincolo de marginea acestuia.”

PRIMUL AJUTOR

• După ce îi dai unui rănit o doză de morfină, aminteşte-ţi să-i desenezi pe frunte un *M*, ca să avertizezi medicii să nu-i dea o supradoză.
• Când l-ai bătut pe unul până a devenit inconştient, pune-l în poziţia de recuperare. *Dacă* vrei să se recupereze.

„Nu e nevoie să bagi un tip în comă pentru patru pete de grăsime pe cămaşă.”

• Ca să-ţi pui la loc nasul spart, dă-ţi ferm una în faţă cu încheietura mâinii.
• Foloseşte banda adezivă ca să ţii la locul lui un nas spart sau să pansezi o rană de cuţit.

„Banda adezivă: cel mai bun pansament de urgenţă din lume. Cei din Marină m-au trimis odată din Liban în Germania cu nimic altceva decât banda adezivă care-mi ţinea intestinul gros înăuntru.”

• O lovitură de cap bine ţintită poate să-ţi lase adversarul inconştient, dar poate şi să te lase pe tine cu fruntea zdrobită.
• După o lovitură de pumn, cea mai bună cură pentru o mână dureroasă este să pui o bere rece pe ea.

CE SĂ FACI CÂND O FEMEIE LEŞINĂ:
Prinde victima.
Întinde-o pe jos cu picioarele mai sus şi capul mai jos, aşa încât gravitaţia să ajute sângele să meargă în creier.
Verifică-i pulsul.

Convinge-o să stea întinsă şi liniştită cincisprezece sau douăzeci de minute.

Desfă-i orice îmbrăcăminte, strâmtă sau nu, dacă tu crezi că-i face plăcere.

EXERCIŢII PENTRU CONDIŢIA FIZICĂ:

• Aruncă pătura.
• Ridică-te în picioare şi întinde-te.
• Arcuieşte-ţi spatele.
• Atinge-ţi vârfurile degetelor de la picioare.
• Întinde-ţi picioarele.

Asta-i tot.

CE NU-L VEI AUZI NICIODATĂ PE REACHER SPUNÂND:

Trebuie să fac o rezervare la maseur.

ENERVAREA

„Nu mă enervez niciodată. Sunt un tip foarte calm.”

• Trebuie să ştii când să te enervezi şi când să numeri până la zece înainte să te enervezi.

„Am numărat mult peste zece de data asta. Mult peste.”

• Să simţi cum se clădeşte agresiunea şi foloseşte-o şi controleaz-o; lasă adrenalina să pompeze prin tine.

„Se pun cu mine, îmi vor da socoteală.”

• Cea mai insuportabilă formă de enervare e cea a unei femei – fă orice ca s-o eviţi.

„Dacă o rănesc, ştii ce am de gând să fac? Mă voi întoarce şi îţi voi rupe coloana. Te voi ridica şi o voi frânge ca pe o creangă putrezită.”

„Nu eram nervos. Nu mă interesa prea tare. Dacă aş fi fost nervos, am fi curăţat cu furtunul de pompieri, aşa, am avut nevoie de un camion cu stivuitor.”

CE NU-L VEI AUZI NICIODATĂ PE REACHER SPUNÂND:

Poate să mă ajute cineva să-mi car bagajele?

LUPTA CORP LA CORP

„Să te lupţi cu Reacher era ca şi cum s-ar arunca în tine cu o drujbă în funcţiune.”

ÎN LUPTA CU CUŢITUL:

1. Nu te lăsa tăiat devreme. Nimic nu te slăbeşte mai repede decât pierderea de sânge.
2. Foloseşte-ţi pumnul la fel de bine ca şi cuţitul. Oamenii uită că ai două mâini.
3. Ajută dacă te baţi pentru viaţa ta. Nu doar pentru distracţie.
4. O tăietură pe frunte poate însemna atât de mult sânge că-ţi va orbi duşmanul.
5. Când cineva te răneşte, apropie-te, nu te depărta.

• Foloseşte partea corpului care e cea mai bună armă în acel moment.
• Foloseşte-ţi piciorul stâng dacă doreşti să reduci daunele; echilibrarea e o artă.

„Inima ta mare şi slabă, Reacher. Într-o zi te va omorî.”

• Când eşti în faţa unui adversar care nu are nicio slăbiciune evidentă, atacă ochii.

„O bâtă de metal de 3 kilograme e bună. Dar o bâtă umană de peste 100 de kilograme e şi mai bună.”

• Foloseşte cotul când loveşti craniul; craniul e mai tare decât mâna, cotul va fi mai puţin afectat.
• Când lupţi împotriva unui box de alamă nu te lăsa lovit.
• Ţinteşte spre laterala craniului, care e mai moale şi deplasează creierul mai mult.
• Nu ţinti spre mijlocul corpului, care e mai uşor de apărat; ţinteşte sus spre cap sau jos spre genunchi.
• Dacă roteşti o armă, apropie-te şi apropie-te devreme.
• Dacă priveşte în sus, va folosi pumnii, dacă priveşte în jos, va da cu piciorul.
• O lovitură de cap schimbă jocul. Nimeni nu se aşteaptă la o lovitură cu capul.
• E ca şi cum ai duce o carabină la o luptă cu cuţitele.
• Regula principală într-o luptă cu şase tipi: trebuie să fii rapid. Nu poţi lovi un tip mai mult decât o singură dată.

„Loveşte-l repede, loveşte-l tare şi loveşte-l mult.”

CE NU-L VEI AUZI NICIODATĂ PE REACHER SPUNÂND:
Renunţ, nu mai e nicio speranţă.

MODURI DE A-ŢI SCOATE DIN ACŢIUNE ADVERSARUL:
„Foloseşte un briceag pentru a-i tăia tipului baza degetului mare. Dureros şi o descurajare reală de a utiliza pistolul până când se vindecă, ceea ce poate însemna mult timp, în funcţie de modul în care foloseşte nutriţia şi antisepticele.”

Cel mai bun mod de a rupe un deget: Roteşte-l lateral şi loveşte încheietura. În lateral e mai uşor decât să-l dai peste cap.

Cum să prinzi un tip de gât: Fă-o destul de tare şi rapid, şi amorţeşte-i laringele înaintă să poată scoate vreun sunet. Apoi înfige-ţi degetele şi loveşte-l în vârful capului, suficient cât să-i trimiţi un şoc prin oasele gâtului.

Cel mai bun mod de a sufoca pe cineva: din spate, punând degetele mari în spatele gâtului şi strângând degetele astfel încât presiunea să se aplice din încheieturi nu din degete, altfel îţi vei rupe degetele şi vei lua bătaie.

„Să tai un gât nu durează mult. Având o lamă decentă şi suficientă greutate şi forţă, ia exact cât îţi ia să mişti mâna 20 de centimetri. Asta-i tot.”

CUM SĂ STRÂNGI MÂNA

1. Strângerea combativă. Chiar în ultima fracţiune de secundă tragi mâna înapoi puţin şi strângi degetele, nu palma. Vechiul truc al celor din armată e că par să-ţi strângă mâna, dar ei vor de fapt să ţi-o zdrobească. Un ritual macho. Modul de a-i face faţă e să fii pregătit. Tragi puţin înapoi şi strângi şi tu. Strângi degetele nu palma. Strângerea lui e neutralizată. Nu are niciodată nicio şansă.

2. Strângerea politicianului din campanie. Evită strângerea mâinii şi prinde dosul palmei, nu palma, creând un răspuns instantaneu de tip „atât de mulţi aşteaptă aici ca să mă

susţină, deci dar sunt grăbit”. Aşa că e strict alegerea celui care strânge mâna când să-i dea drumul.

Scuturi sau strângi. E alegerea ta.

CUPA WIMBLEDON

CE

Concurs al Şcolii Puşcaşilor Marini, turneul de 1.000 de yarzi al Corpului de Marină, este Campionatul de Înaltă Performanţă pe Distanţă Mare al SUA, cunoscut sub numele de Cupa Wimbledon.

CÂND

Începută în 1870, numele competiţiei îşi poate avea originea din faptul că Asociaţia Naţională Britanică a Armelor s-a întâlnit la Wimbledon, Londra, la sfârşitul secolului al XIX-lea. Acum se ţine în fiecare an în luna august.

UNDE

Camp Perry, Ohio

CINE

Competiţia anuală este deschisă trăgătorilor din afara Marinei, care participă pe bază de invitaţie. E o competiţie cu reputaţia de a atrage trăgători ca să decidă câştigătorul, care este considerat cel mai bun trăgător din lume. Jack Reacher a câştigat competiţia în 1988.

CUM

Cele şapte caracteristici ale unui trăgător de elită: ţintaş excelent, bun vânător, stabil emoţional, bun observator, atent la mediu, descurcăreţ cu o hartă, răbdător.

„Trebuie o mare atenţie la mediu şi concentrare totală în momentul când tragi un foc. Trebuie să fii conştient de vânt, care are un impact nemaipomenit la 1.000 de yarzi. Trebuie să fii atent la soare, chiar dacă este sau nu după un nor. Apoi, în ultima milisecundă trebuie să dai dovadă de o concentrare totală.”

Major Jim Land, Corpul de Marină (retras)

„O armată modernă înregistrează o rată de mortalitate a duşmanului de 1 la 15.000 de focuri trase de infanteria sa. Pentru trăgătorii de elită rezultatul e mai bun. Mult mai bun. De douăsprezece mii de ori şi jumătate mai bun – un trăgător înregistrează o rată de mortalitate a duşmanului de 1 la 1,2 focuri trase.”

REGULILE AUTOSTOPULUI

„Gaz, iarbă sau fund – preţul autostopului?”

• Stai într-un loc dintr-o intersecţie semnificativă.
• Stai cu un picior pe marginea autostrăzii şi cu unul pe banda de trafic.
• Ridică degetul mare.
• Stai într-un mod care sugerează nevoia, dar nu disperarea.
• Încearcă să arăţi prietenos (în mod special dacă eşti copleşitor de mare şi/sau ai o rană vizibilă pe faţă, ca de exemplu nasul spart).
• Zâmbeşte.

„Ca mod de deplasare, autostopul e pe cale de dispariţie. Şoferii sunt tot mai puţin generoşi, mai fricoşi. Pentru că cine ştie ce fel de psihopat eşti…”

• *Fii atent la*: mirosul puternic de droguri sau bourbon.
• Şoferii sunt mult mai miloşi în mijlocul nopţii decât în mijlocul zilei.
• Dacă te ia cineva, spune-i o destinaţie. Să spui „oriunde” sună ca şi când ai fi un vagabond care vrea să meargă acasă la el.

DE CE OPRESC ŞOFERII SĂ IA AUTOSTOPIŞTI:

1. Pentru că oamenii obişnuiesc să ia autostopişti.
2. Pentru că sunt miloşi şi drăguţi.
3. Pentru că sunt singuri.
4. Pentru că sunt atât de beţi încât au nevoie de altcineva să conducă maşina.
5. Pentru că ei cred că eşti genul lor.
6. Pentru că tocmai au comis o crimă şi au nevoie de un alibi.

„Autostopul poartă cu el, de obicei, promisiunea unor întâlniri întâmplătoare şi a unor conversaţii făcute mult mai intense de certitudinea că durata lor este în mod sigur limitată.”

CUM SĂ ÎNTORCI O MAŞINĂ CU SUSUL ÎN JOS:

Lasă cauciucurile şi suspensiile să-şi facă treaba.

Balansează maşina cu putere. Apoi salt-o până ajunge în aer într-un unghi de aproximativ 45 de grade.

Pune mâna sub ea şi ridică maşina până la capăt, pe o parte.

Apoi menţine impulsul şi împinge-o pe acoperiş.

CUM SĂ OBŢII INFORMAŢII

„E vorba despre liberul-arbitru. E vorba despre a face alegeri. Poţi să-mi spui acum sau poţi să-mi spui după ce-ţi rup picioarele.”

• Cea mai grea parte a oricărei conversaţii contradictorii e începutul. Un răspuns timpuriu este un semn bun. Să răspunzi devine un obicei.

• Întreabă o dată, întreabă de două ori dacă trebuie, dar nu întreba de trei ori.

• Întâi discută despre interese comune pentru a clădi încrederea; apoi e mai greu pentru ei să înceapă să mintă.

„Fii sceptic, dar nu prea mult. Prea mult scepticism duce la paranoia şi paralizie.”

• Dacă cei din schimbul de noapte nu te ajută, poate cei din schimbul de zi o vor face. (Cei care muncesc noaptea sunt totdeauna mai duri – mai puţin contact cu oamenii.)

• Întreabă un bibliotecar – sunt oameni drăguţi, îţi vor spune lucruri dacă îi întrebi.

„Trei pot ţine un secret, dacă doi dintre ei sunt morţi.”
Benjamin Franklin

• Să nu recurgi la ameninţarea cu violenţa fizică decât ca ultimă soluţie.

„Ori pleci singur de aici, ori vei fi scos într-o găleată.”

CUM SĂ TE DESCURCI ÎNTR-UN ORAŞ

„Orice oraş are un prag, unde partea bună a oraşului se transformă în partea rea.”

CUM SĂ GĂSEŞTI UN MAGAZIN DE PIESE AUTO

În orice oraş magazinul de piese auto e întotdeauna pe aceeaşi stradă cu magazinul de cauciucuri, cu dealerii de automobile şi magazinele cu lubrifianţi. Care în orice oraş e întotdeauna o stradă mare nouă lângă o intersecţie a autostrăzii.

CUM SĂ GĂSEŞTI MORGA

Morgile sunt întotdeauna lângă spitale, bine ascunse oamenilor. De obicei nu sunt semnalizate în niciun fel, sau sunt etichetate cu ceva anodin, ca Servicii Speciale. Dar sunt totdeauna accesibile. Ambulanţele trebuie să poată intra şi ieşi nestingherite.

CUM SĂ GĂSEŞTI BIROUL ŞERIFULUI

Ieşi de pe strada principală – birourile publice sunt întotdeauna în spate, undeva unde terenul este mai ieftin – şi caută pe străzile laterale. Caută o antenă de unde scurte pe acoperiş şi o curte suficient de mare pentru ca mai multe maşini să fie la îndemână.

CUM SĂ GĂSEŞTI UN OFICIU POŞTAL

Stai la un colţ de stradă şi întreabă-te *E mai probabil să fie la stânga sau la dreapta?* Apoi întoarce-te la stânga sau la dreapta, cum crezi că e potrivit şi imediat te vei afla în cartierul potrivit şi imediat îl vei găsi.

Dacă ai dubii, ia-o la stânga.

„Lucrurile rele par să migreze. Aplicarea legii nu câştigă niciodată. Doar împrăştie lucrurile, o bucată aici, o bucată acolo.”

WEST POINT

CE

Înfiinţată în 1802, Academia Militară a Statelor Unite de la West Point educă şi antrenează aproximativ o mie de cadeţi aleşi în fiecare an să devină ofiţeri. După patru ani, cei mai mulţi absolvenţi pleacă cu gradul de sublocotenent.

UNDE

La 90 de kilometri nord de New York, campusul academiei ocupă 16.000 de acri pe un platou pe malul vestic al râului Hudson.

CINE

Candidaţii trebuie să aibă o pregătire academică peste medie şi calităţi de conducători, să fie în formă fizică bună, puternici şi agili. Ei sunt propuşi fie de o persoană care are legături cu serviciul, fie de un membru al Congresului.

Ofiţerii făcând lucrurile simple să fie complicate, din 1802.

MISIUNEA WEST POINT

„Să educe, să antreneze şi să inspire Corpul de Cadeţi, aşa încât fiecare absolvent să fie un comandant de caracter dedicat valorilor Datorie, Onoare, Ţară şi pregătit pentru o carieră de excelenţă profesională şi serviciul în slujba Naţiunii, ca ofiţer în Armata Statelor Unite.”

Bătrânii de la West Point spun:

Toată lumea are un plan până când ia un pumn în gură.

RĂMÂI ÎN MIŞCARE

„Viaţa fiecăruia are nevoie de un principiu organizatoric, iar al lui Reacher era să fie în continuă mişcare.”

• Mişcă-te întotdeauna şi nu te uita niciodată înapoi. Niciodată să nu faci un lucru de două ori.

• Cel mai bun loc în care să doarmă un nomad e la motel. Are paturi şi uşi care se încuie. Plăteşte cu bani gheaţă şi nu-ţi da numele real.

„Parte din faptul că eşti un rătăcitor înseamnă că te uiţi înainte, niciodată înapoi. Te concentrezi pe ce e în faţa ta.”

• Aranjează-ţi cele mai mici amănunte din viaţă aşa încât să poţi pleca într-o fracţiune de secundă.
• Nu deţine nimic, nu căra nimic.
• Două zile în acelaşi loc e limita.

„Cel mai adesea s-a legănat şi balansat şi a moţăit în autobuze, privind imaginile care treceau, observând haosul Americii, şi navigând printre amintiri. Aşa era viaţa lui.”

„— Sunt un nomad.
— Nomazii au animale. Ei se deplasează pentru a găsi păşuni. Asta-i definiţia.
— Bine, sunt un nomad fără partea cu animalele.”

• Caracterul trecător e un obicei de care nu scapi.
• Un teanc de dolari înseamnă… mai multe zile în care nu trebuie să-ţi găseşti de lucru.
• Nu permanentiza, fii un Reacher, nu un Statornic.
• Ia primul autobuz.

„Se spune că trebuie să călătoreşti o vreme ca să înţelegi melancolia călătoriei. Dar e greşit. Ca să înţelegi melancolia călătoriei trebuie să fii blocat undeva. Într-o celulă. Sau în armată. Un loc unde te simţi ca-n colivie. Un loc din care luminile unui coş de fum par un far îndepărtat al unei libertăţi imposibile.”

CODURILE FOLOSITE DE POLIŢIA MILITARĂ

10-2 Nevoie urgentă de ambulanţă
10-3 Accident de autovehicul
10-4 E nevoie de depanare
10-7 Ridică prizonierul
10-8 Subiect în custodie
10-9 Trimite maşina de poliţie
10-10 Escortă/transport
10-13 Repetă ultimul mesaj
10-14 Locaţia ta?

10-15 Du-te la…
10-16 Contact printr-o linie sigură
10-17 Întoarce-te la bază
10-18 Sarcina finalizată/ Misiune îndeplinită
10-19 Contact prin telefon sau radio
10-22 Foc
10-23 Defecţiune
10-24 Persoană suspectă
10-25 Vehicul furat/abandonat
10-26 Accident puternic
10-28 Tare şi clar
10-29 Semnal slab
10-30 Am nevoie de ajutor
10-31 Solicită anchetator
10-32 Solicit Poliţistul Militar de serviciu
10-33 Aşteaptă
10-34 Anulează ultimul mesaj
10-35 Mâncare
10-36 Rog transmiteţi mesajul
10-62 Camarad în pericol, solicit ajutor urgent

Sau foloseşte Codul Alfabetului secret, ca de exemplu:
„Îl evaluăm ca fiind SAS, domnule.” (Dobitoc Câteodată[9]).

LECŢII ÎNVĂŢATE ÎN ARMATĂ

• Grăbeşte-te şi aşteaptă.

„*Grăbeşte-te şi aşteaptă* este adevăratul motto al Poliţiei Militare. Nu *Ajută, Protejează, Apără*.”

• Nu te oferi voluntar pentru nimic. Regula de bază a soldatului.
• Confuzia şi impredictibilitatea ar fi ceea ce ar trebui să aştepţi.
• Dacă ai dubii, fii obraznic.
• Când Marina spune trei ore, înseamnă trei ore. O sută optzeci de minute, nicio secundă mai mult, nicio secundă mai puţin.
• Modul militar de a omorî oamenii este de a-i împuşca, a înjunghia, a bate sau a sugruma. Nu o fac subtil.

• Înfruntă-ţi duşmanii.

„Înapoi la treabă.”

„Delta e plin de tipi care pot sta treji o săptămână, pot merge pe jos două sute de kilometri şi pot împuşca ouăle unei muşte ţeţe, dar e relativ goală de tipi care pot face toate astea şi apoi să vă spună diferenţa dintre un şiit şi un drum la latrină.”

• Poţi lucra aproape în orice loc; întotdeauna există unul care prin comparaţie e mai rău.
• Întâi verifică, apoi mai verifică o dată.
• Mănâncă de câte ori ai ocazia, dormi de câte ori ai ocazia.

DOUĂ MODURI DE A FI PROMOVAT:
1. Lasă-i să creadă că eşti doar puţin mai prost decât sunt ei.
2. Ridică un pahar pentru „războiul sângeros şi bolile înspăimântătoare.”

• Dacă ai dubii, poartă-te în mod oficial.
• Preconcepţiile îţi blochează drumul.

„Cu puterea pe care o are armata, poţi găsi acul în carul cu fân. Poţi găsi ambele jumătăţi ale unui ac rupt. Poţi găsi o bucată mică de crom care a sărit în timpul ruperii.”

• În armată înveţi să dormi oriunde, oricând.
• Iniţiativa soldaţilor se termină de obicei în lacrimi. În special când e implicată muniţie letală.
• Militarii şi civilii vor rămâne întotdeauna un mister unii pentru ceilalţi.

„— Cred că nu înţeleg militarii.
— Ei bine, nu-ţi face griji. Nici noi nu te înţelegem pe tine”

TRAIUL ÎN AFARA SISTEMULUI

„Era destul de convins că nu dorea să trăiască într-o casă. Această dorinţă a trecut pe lângă el. Implicarea necesară îl intimida. Era o greutate fizică, exact ca o valiză în mână.”

• Să nu posezi o casă. Poţi fi urmărit de plata taxelor, asigurării, electricităţii, încălzirii, apei… chiar şi de obligaţiile electorale.
• Dacă nu ai închiriat niciodată un apartament, sau chiar o cameră, nu vor fi niciodată capabili să te găsească după ultima adresă pe care ai avut-o.

„Eşti singura persoană pe care o cunosc, care *vrea* să nu aibă casă."

• Să nu posezi o maşină. Trebuie să plăteşti asigurarea, schimbarea uleiului, inspecţia, taxele, benzina. Vei fi identificat după numărul de înmatriculare al maşinii. Mergi cu autostopul sau cu un autobuz Greyhound.

„Cunoştea oameni care aveau case. Vorbise cu ei, cu acelaşi interes detaşat cu care ar fi vorbit cu o persoană care ţinea şerpi ca animale de casă sau care participau la concursuri de dans în sala de bal."

• Nu folosi un telefon. În mod special nu un smatphone. Şi în mod special nu unul cu GPS care transmite locaţia.
• Nu folosi un card de credit, foloseşte bani gheaţă.
• Foloseşte nume false când te cazezi la moteluri.

„Acum că mi-au rupt periuţa de dinţi, nu mai posed nimic."

HOGAN'S ALLEY

CE
Locul unde agenţii FBI şi DEA se antrenează să se descurce cu mafioţii, teroriştii şi armele de foc într-un mediu urban, realist, simulat.

Construit cu ajutorul scenariştilor de la Hollywood, are un oficiu poştal, o farmacie, un hotel, banca Hogan, o spălătorie de rufe, o frizerie, un motel Dogwood, câteva case şi teatrul Biograph.

UNDE
Locul ocupă zece acri în academia FBI din Quantico, Virginia.

CUM

În lupte simulate corp la corp, trageri cu arma, jafuri bancare, răpiri, asalturi şi furturi de maşini, agenţii învaţă procedurile de arestare, tehnici de supravieţuire pe străzi şi de a deţine controlul.

„Nu-i învăţăm să lupte corect şi nu începem o luptă.”

CUM SĂ TRECI PRINTR-O UŞĂ DE 80 DE CENTIMETRI

Centrează-te cu atenţie.

Cele mai bune locuri unde să cauţi o cheie ascunsă cu grijă:

– Gaura de la videocasetofon
– Ceainic
– Pantofi
– Într-un televizor
– Compartimentul bateriei de la un radio
– O carte scobită
– Spuma din interiorul unui set auto
– Tubul unei creme de brânză
– Bazinul de toaletă
– Saltele
– Sub plăcile de parchet
– În soba fierbinte

CUM SĂ-ŢI DAI SEAMA CĂ EŞTI MINŢIT

☞ Un mincinos afişează toate semnele: înghite în gol, tresare, se bâlbâie şi se foieşte.

☞ Centrul memoriei e în stânga creierului, imaginaţia în dreapta – aşa că o privire la stânga înseamnă, în general, că îşi amintesc lucruri; la dreapta, inventează poveşti.

☞ Toţi evită contactul vizual şi îşi ating sau îşi scarpină nasul sau urechile.

☞ Oamenii sinceri sunt perfect capabili să spună nu, dar în general întâi se opresc şi se gândesc. Cel care spune imediat nu, de obicei minte.

„Pot să-i mint pe cei mai buni dintre ei… din păcate.”

ÎNVAŢĂ SĂ LE CITEŞTI LIMBAJUL TRUPULUI

Î: Îşi aranjează manşeta sau cureaua de la ceas cu braţul de-a lungul corpului?
R: Se simte nervos şi ar putea avea ceva de ascuns.
Î: În mod inconştient îşi acoperă organele genitale?
R: Se simte nesigur în prezenţa ta.
Î: Stă cu picioarele încrucişate, bălăbănind un pantof care e cu vârful spre tine?
R: E interesată.
Î: Stă cu picioarele depărtate?
R: Se pregăteşte să te lovească.

OMUL INTRĂ ÎNTR-UN BAR – REGULI

„Pentru un poliţist militar, să meargă într-un bar, e ca un bătăuş care-şi încordează muşchii. E locul unde-şi face afacerile.”

1. Numără ieşirile (de obicei sunt trei).
2. Stabileşte ce ieşire poţi folosi.
3. Priveşte mulţimea – unde sunt cei care creează probleme, cine stă în linişte, cine se holbează.
4. Caută arme – revolvere vechi, sticle sau – mai bine – tacuri de biliard.
5. Studiază pe toată lumea.
6. Stai cu spatele la perete, chiar dacă sunt o mulţime de oglinzi.
7. Sună la 911 – celălalt tip va avea nevoie de o ambulanţă.

„De multă, multă vreme n-a mai pierdut o bătaie de doi la unu într-un bar.”

CÂTEVA ACRONIME UTILIZATE ÎN ARMATĂ

ACU Army Combat Uniform – Uniforma de luptă a armatei
ALICE All-Purpose Lightweight Carrying Equipment – Echipament uşor universal
APFSDS Armor-Piercing Fin-Stabilized Discarding Sabot – Proiectil perforant, subcalibru, stabilizat cu aripioare, cu manşon detaşabil

ATF Bureau of Alcohol, Tobacco, and Firearms – Biroul pentru Alcool, Tutun şi Arme de Foc

BDU Battle Dress Uniform – Uniforma de luptă

COS Chief of Staff – Şeful de stat major

CYA Cover Your Ass – Păzeşte-ţi fundul

DEA Drug Enforcement Agency – Agenţia de combatere a drogurilor

DIA Defense Intelligence Agency – Agenţia de Apărare

DOD Department of Defense – Departamentul de Apărare

HET Heavy Equipment Transporter – Transportor de echipament greu

HRT Hostage Rescue Team – Echipa de salvare o ostaticilor

JAG Judge Advocate General – Procurorul general

KIA Killed In Action – Ucis în misiune

LAV Light Armored Vehicle – Maşină blindată

LGH Let's Go Home – Să plecăm acasă

MASH Mobile Army Surgical Hospital – Spitalul mobil al armatei

MIA Missing In Action – Dispărut în misiune

MPBN Military Police Battalion – Batalionul Poliţiei Militare

MRE Meal, Ready to Eat – Mâncarea e pregătită

NCIC National Crime Information Center – Centrul Naţional de Informaţii

PASGT Personal Armor System, Ground Troops – Sistemul personal de apărare, trupe terestre

PH Public House – Local public

RIF Reduction In Force – Reducerea forţei

RPG Rocket-Propelled Grenade – Lansator de grenade

RTAFA Rotational Torque-Adjustable Fastener Applicators – Şurubelniţă electrică

SAC Special Agent in Charge – Agentul special responsabil

SEAL Sea Air and Land (U.S. Navy SEALs) – Mare, aer şi pământ

SOC Special Operations Capable – Operaţiuni speciale competente

SOP Standard Operating Procedure – Procedură operaţională standard

SSDD Same Shit, Different Day – Acelaşi rahat, altă zi

SWAG Scientific Wild-Ass Guess – Ghiceală la noroc ştiinţifică

UNSUB Unknown Subject – Subiect necunoscut

USA PATRIOT ACT Uniting and Strengthening America by Providing Appropriate Tools Required to Intercept and Obstruct Terrorism Act – Unirea şi întărirea Americii prin furnizarea de instrumente adecvate necesare pentru interceptarea şi împiedicarea actelor de terorism

WTF Whisky Tango Foxtrot … - Whisky, tango, foxtrot…

RESPECTĂ-ŢI ADVERSARUL

„Să ai de-a face cu idioţii… e ca şi cum ai vrea să înveţi hindusa un câine de vânătoare.”

„Nu era într-un pericol iminent de a câştiga premiul Nobel, dar era în mod sigur mai deştept decât un urs cu inteligenţă medie.”

„Nu era cea mai aspră cămaşă din dulap.”

„— Eşti destul de bun pentru un bătrân.
— Aşa am ajuns bătrân, a spus McGrath.”

„Ai un mesaj? De la cine? Asociaţia Naţională a Tâmpiţilor?”

„A căzut dintr-un pom urât şi s-a lovit de fiecare creangă.”

„Am încuviinţat amical spre cei doi. Mă gândeam că mai au mai puţin de o oră de trăit.”

„Tipii ăia, nu-şi pot găsi gaura fundului nici dacă le dau o oglindă prinsă de un băţ.”

OBSERVÂND LUCRURI

„Era un observator. Îşi trăise viaţa observând detalii. Trăia pentru că a observat detalii.”

Gândeşte-te la tot cei ai văzut şi auzit. Descifrează indiciile.

CUNOAŞTE SEMNELE CĂ EŞTI SUPRAVEGHEAT:

• maşini inexplicabile
• camionete parcate
• perechi sau triouri de oameni îmbrăcaţi bine, cu fire în urechi

• taxiuri curate cu doi oameni în ele
• pietoni pe care-i vezi în două locuri diferite

• Grosimea încheieturii unei persoane e cel mai bun indicator al puterii ei.
• Oamenilor nu le place să caute mai sus de înălţimea capului. Dacă vrei să ascunzi ceva, ascunde pe raftul cel mai de sus.
• Oamenii care se ascund şi aşteaptă emană vibraţii umane. Dacă nu-i simţi, nu sunt acolo.
• Un oficial ales are întotdeauna o plăcuţă de alamă separată la intrare. (E mai ieftin când tipii se schimbă la câţiva ani în noiembrie).
• Cel mai uşor mod de a identifica o prostituată e după poşeta ei mare – prostituatele trebuie să care după ele o grămadă de lucruri (prezervative, ulei de masaj, armă, cititorul pentru cardurile de credit…)
• Dacă o încuietoare nu are zgârieturi în jurul ei, atunci nimeni nu a folosit uşa.

„Cred că Reacher e acel fel de tip care vede lucrurile cu cinci secunde înainte de restul lumii.”

• Priveşte, nu te uita; ascultă, nu auzi. Cu cât eşti mai implicat, cu atât vei supravieţui mai mult.
• Dacă cineva are bani în afara salariului, asta va apărea undeva.

„Sinucigaşii cu bombă dau tot felul de semne de avertizare. În principal din cauză că sunt nervoşi. Prin definiţie, toţi o fac prima oară.”

PUNCTUL PERFECT DE OBSERVAŢIE

Un soldat ştie că punctul perfect de observaţie trebuie să ofere:

1. Vedere neobstrucţionată în faţă
2. Securitate adecvată în laturi şi din spate
3. Apărare împotriva elementelor naturii
4. Ascunderea observatorului

5. O probabilitate rezonabilă să nu fie deranjat
6. Un rezultat

CELE DOUĂSPREZECE SEMNE ALE UNUI SINUCIGAŞ CU BOMBĂ
(identificate de serviciul de contrainformaţii din Israel)

1. Haine inadecvate – prea mari sau umflate
2. Un mers ca de robot – deoarece cară o greutate cu care nu e obişnuit
3. Iritabilitate
4. Transpiraţie
5. Ticuri
6. Comportament nervos
7. Respiraţie redusă şi controlată, gâfâială
8. Privirea rigidă în faţă
9. Rugăciuni mormăite
10. O geantă mare
11. Mâinile în geantă
12. Lipsa de bronz pe faţă vizibil după un bărbierit recent (la bărbaţi); lipsa de bronz după ce şi-a dat jos o eşarfă (la femei)

CODUL DE ETICĂ
AL POLIŢIEI MILITARE DIN ARMATA STATELOR UNITE

SUNT SOLDAT AL ARMATEI STATELOR UNITE.
SUNT AL TRUPEI ŞI PENTRU TRUPĂ.
SUNT CREDINCIOS ŢĂRII MELE ŞI DEVOTAT DATORIEI MAI PRESUS DE ORICE ALTCEVA.
RECUNOSC CU MÂNDRIE OBLIGAŢIA DE A-MI FACE DATORIA CU INTEGRITATE, LOIALITATE ŞI ONESTITATE.
ÎMI VOI AJUTA ŞI PROTEJA COLEGII SOLDAŢI ÎNTR-UN MOD CORECT, ATENT ŞI IMPARŢIAL
VOI PROMOVA, PRIN EXEMPLUL PERSONAL, CELE MAI ÎNALTE STANDARDE ALE MILITĂRIEI, ACCENTUÂND PERFORMANŢA ŞI PROFESIONALISMUL

VOI LUPTA SĂ MERIT RESPECTUL CELORLALŢI, FĂRĂ SĂ CAUT FAVORURI DATORATE POZIŢIEI, CI, ÎN SCHIMB, SATISFACŢIA UNEI MISIUNI ÎNDEPLINITE ŞI A LUCRULUI BINE FĂCUT.

Şi

NU MĂ VOI PUNE CU ANCHETATORII SPECIALI.

CODUL MORAL AL LUI REACHER

„Nu vreau să fac lumea mai bună, doar că nu-mi plac oamenii care o fac mai rea.”

• Culegi ceea ce semeni.

„Trebuie să te avertizez. I-am promis mamei mele, cu mult timp în urmă. Ea mi-a spus că trebuie să le dau oamenilor şansa să plece.”

• Să nu faci ceea ce spune legea, fă ceea ce e drept.

„Nu începe bătăile, dar fii sigur ca naiba că le termini, şi, de asemenea, că le câştigi.”

• Nu uita niciodată, nu ierta niciodată.

• Eşti responsabil numai faţă de conştiinţa ta.

• Fă-o o dată şi fă-o bine.

„Încerc să fac lucrurile potrivite. Cred că nici nu contează cauzele. Îmi place să văd lucrurile bine făcute.”

„Cu o atitudine mai bună ar fi putut fi Şef de Stat Major până acum.”

„Noi investigăm, pregătim, executăm. Îi găsim, îi doborâm.”

PREGĂTIREA POLIŢIEI MILITARE

Poliţiştii militari ai Statelor Unite sunt antrenaţi să menţină ordinea, să investigheze infracţiunile şi să ofere securitate în zonele de luptă.

Pregătirile se desfăşoară nouă săptămâni la Fort Leonard Wood’s Stem Village, o imitaţie a unui oraş, cu case, închisoare, o bancă şi un teatru. Recruţilor li se predau meserii, care includ arta tragerii cu arma, lupta fără arme, investigarea, protecţia persoanelor, conducerea ocolită, supravegherea şi primul ajutor; şi cum să se descurce în caz de sabotaj, sinucidere, distrugere a proprietăţii private şi cu cadavrele. Mai studiază drepturile Miranda, legea militară, strângerea de dovezi, căutarea şi înţelegerea, interogarea şi dirijarea traficului.

Nu e vorba de putere şi violenţă, ci despre tehnică – să faci mişcările potrivite şi să loveşti în locurile potrivite – pentru a reţine fizic un făptuitor.

NICIODATĂ ÎN AFARA SERVICIULUI

CUM SĂ DESCHIZI O POARTĂ DE FIER ÎNCUIATĂ, CU UN CHRYSLER

1. Deschide toate geamurile maşinii ca să auzi gălăgia, astfel încât zgomotul impactului să nu te surzească complet.
2. Ridică o mână în faţa ta ca să împiedici airbagul să te lovească.
3. Poziţionează maşina la cinci metri de poartă.
4. Turează motorul la maximum cu piciorul pe ambreiaj până când maşina se clatină şi se zgâlţâie.
5. Dă drumul dintr-odată la ambreiaj şi apasă acceleraţia; dă înainte şi sparge poarta.
6. Pleacă naibii de-acolo înainte să apară poliţiştii.

ŞTIINŢA… ÎMPUŞCĂTURII PERFECTE

Glonţul perfect

…trebuie să fie un mic artefact perfect. Trebuie să fie la fel de bun ca cel mai bun articol fabricat vreodată. Trebuie să fie turnat mai bine decât orice bijuterie. Trebuie să fie complet uniform ca mărime şi greutate. Perfect rotund, perfect aerodinamic. Trebuie să suporte rotaţia feroce pe canelurile din interiorul ţevii. Trebuie să se rotească şi să iasă în aer fără absolut nicio schimbare a direcţiei, nicio înclinare.

+

Ţeava perfectă

…trebuie să fie strâmtă şi dreaptă. Nu e de niciun folos dacă o lovitură anterioară a încălzit şi a modificat forma ţevii. Ţeava trebuie să fie o masă perfectă de metal, suficient de rezistentă pentru a rămâne inertă. Destul de grea pentru a nu o afecta vibraţiile minuscule ale glontelui, ale declanşatorului şi ale percutorului.

+

Praful de puşcă perfect

...în spatele glonţului, în înveliş, trebuie să explodeze perfect, previzibil, puternic, instantaneu. Trebuie să lovească proiectilul de pe ţeavă la viteza maximă. Praful de puşcă trebuie să explodeze rapid, să explodeze complet şi să explodeze greu. Chimie dificilă. Raportat la greutate, acea explozie trebuie să fie cea mai bună explozie de pe planetă.

=

Împuşcătura perfectă

ÎNGRIJIREA PERSONALĂ

„Se privea într-o bucată veche de oglindă pătată. Doi metri, 120 de kilograme, mâinile mari cât nişte curcani congelaţi, părul în toate direcţiile, nebărbierit, cămaşa ruptă pe braţele lui, ca monstrul lui Frankenstein. Un vagabond."

1. BĂRBIEREŞTE-TE ÎNTOTDEAUNA ŞI TUNDE-TE

Tunde-te cu părţile laterale rase şi partea superioară şi în spate cu părul mai lung. Lasă un centimetru şi jumătate pe partea de sus şi foloseşte maşina de tuns să razi partea de jos şi laturile spre ea. Apoi întoarce maşina pe margini şi curăţă puful de pe gât. Doar dacă nu eşti sub acoperire.

2. NU RENUNŢA LA DUŞ

Patru tipuri, depinzând de circumstanţe:

a. Doar duş (11 minute) – duş şi spălat părul
b. Bărbierit şi duş (22 de minute) – bărbierit, spălat părul, duş
c. Procedura specială (30 de minute +) – duş şi spălat părul, bărbierit, duş şi a doua spălare a părului
d. Cel chiar şi mai lung. Când ai companie.

„Ştia că nu era în pas cu lumea vestică în privinţa a cât de des îşi schima hainele, dar încerca să compenseze păstrându-şi cu scrupulozitate corpul curat."

3. ÎNTOTDEAUNA SĂ AI O PERIUŢĂ DE DINŢI

Chiar şi pentru un tip fără bagaje, e esenţial să ai propria periuţă de dinţi, de preferat una pliabilă pe care s-o poţi ţine în buzunar. În absenţa pastei de dinţi, împrospătează-ţi gura cu gumă de mestecat.

Dacă nu ai timp să dormi, un duş este un înlocuitor bun. Dacă nu ai timp să faci duş, spălatul pe dinţi este următorul cel mai bun lucru.

„Periuţa lui pliabilă de dinţi era pe jos, călcată şi spartă.
— Nenorociţii, a spus el.”

4. CUM SĂ-ŢI PĂSTREZI HAINELE CURATE PE DRUM

Varianta 1: la fiecare trei sau patru zile umezeşte hainele şi pune-le sub saltea să se întindă.

Varianta 2: după nouă zile aruncă hainele şi cumpără un set nou.

Varianta 3: dacă eşti îmbrăcat în haine umede vei avea un aparat de aer condiţionat încorporat care îţi va menţine răcoarea, în timp ce ei se usucă.

„Şi-a împachetat pantalonii şi cămaşa cu grijă şi le-a pus drepte sub saltea. Era cel mai apropiat lucru de călcatul rufelor pe care l-a făcut vreodată.”

LUCRURI PE CARE NU LE VA FACE REACHER NICIODATĂ:
Să ia un costum de la spălătorie.

„O haină bună este ca un avocat bun. Îţi acoperă fundul.”

5. SCHIMBATUL LENJERIEI

• Cumpără întotdeauna cei mai ieftini chiloţi albi.
• Aminteşte-ţi că şosetele kaki te dau de gol dacă eşti sub acoperire.
• Majoritatea oamenilor poartă lenjerie din ţara lor de origine. E un pas mare să pună pe ei lenjerie străină, ca trădarea sau emigrarea.

• Dacă eşti prins, nu purta nimic pe dedesubt.

CEL MAI LUNG TIMP ÎN CARE UN BĂRBAT POATE CĂLĂTORI FĂRĂ...

Un duş – 4 zile
Să-şi schimbe hainele – 9 zile
Să-şi schimbe lenjeria – 9 zile

CE NU-L VEI AUZI NICIODATĂ PE REACHER SPUNÂND
Nevastă-mea nu mă înţelege.

PENTAGONUL

CE

Cartierul General al Ministerului Apărării Statelor Unite. Finalizat în ianuarie 1943, acoperă o suprafaţă de 600.000 de metri pătraţi – cea mai mare clădire de birouri din lume. Aproximativ 31.000 de militari şi angajaţi civili lucrează acolo. Are cinci inele de coridoare pe etaj, pe cinci etaje – în lungime de treizeci de kilometri. Are o curte pentagonală de 20.000 de metri pătraţi în mijloc.

UNDE

Arlington County, Virginia pe câmpia inundabilă a râului Potomac

CUM

Departamentele din cadrul Ministerului Apărării controlează Armata, Marina, Forţele Aeriene, tehnologia militară, bugetul şi politica.

CÂT DE REPEDE

Există 10 holuri pe raza dintre inele; mergând cu viteza de marş din armată de şase kilometri pe oră, o persoană poate ajunge între oricare două puncte aleatorii în maximum şapte minute.

„Să scapi în Pentagon nu prea e o idee bună.”

Î: Ce se întâmplă de mai mult de 250 de ori pe zi la Pentagon?
R: Se schimbă un bec.

DE CE NU E INTELIGENT SĂ AI UN TELEFON

„Eu sunt tipul ăla... Singurul tip din lume care nu are un telefon mobil.”

• Aminteşte-ţi că dacă satelitul îţi poate arăta drumul pe GPS, poate şi să te localizeze exact.
• Tipul care se bazează pe ceasul din capul lui nu are nevoie de un ceas fantezist.

„Vine din lumea în care o mână băgată rapid în buzunar înseamnă mai degrabă un pistol decât un telefon.”

• Pune-ţi creierul pe primul loc – aparatura electronică îţi poate afecta capacitatea de a procesa informaţiile, concentrarea şi somnul.
• De ce ai vrea să permiţi lumii şi soţiei să te urmărească prin telefon?
• Dacă în mod constant te uiţi la telefon nu mai vezi lumea din jurul tău.

„— Mesaje text.
— Ce-i aia?
— Poţi trimite mesaje scrise pe telefon.
— De când a început asta?”

CE NU-L VEI AUZI NICIODATĂ PE REACHER SPUNÂND:
Sună-mă pe mobil.

POTENŢIALE PSEUDONIME DE UTILIZAT CÂND TE CAZEZI LA UN MOTEL

„Ajută dacă poţi utiliza o listă de nume fixată în memorie. Ca cea a preşedinţilor Statelor Unite.”

OASPEŢI

George Washington, John Adams, Thomas Jefferson, James Madison, James Monroe, John Quincy Adams, Andrew Jackson,

Martin Van Buren, William H. Harrison, John Tyler, James K. Polk, Zachary Taylor, Millard Fillmore, Franklin Pierce, James Buchanan, Abraham Lincoln, Andrew Johnson, Ulysses S. Grant, Rutherford B. Hayes, James A. Garfield, Chester A. Arthur, Grover Cleveland, Benjamin Harrison, William McKinley, Theodore Roosevelt, William H. Taft, Woodrow Wilson, Warren G. Harding, Calvin Coolidge, Herbert Hoover

„Dacă ai dubii foloseşte numele unor jucători obscuri de baseball sau a unor muzicieni morţi.”

„Îmi plac pseudonimele. Îmi place să fiu anonim.”

FOLOSEŞTE-ŢI INTELIGENŢA - PSIHOLOGIE

„Nu trebuie să merg să-i vânez. Ştiu deja că sunt mai deştept decât un tatu.”

• Baza oricărei înşelătorii e să le spui oamenilor ceea ce vor să audă. Dacă ceva sună prea bine ca să fie adevărat, probabil că aşa este.
• Un truc clasic de încredere este să picuri şi să picuri şi să picuri lucrurile neimportante şi apoi să scoţi asul din mânecă.
• Apreciază şi evaluează.
• Paranoicii preferă o triplă înşelătorie uneia dublă.
• Ucigaşii nu se opresc la două crime. Dacă au făcut mai mult decât una, vor face mai mult de două.

„Oamenii nu se complică. Dacă auzi tropăit de copite cauţi cai, nu zebre.”
„Să dai ceva pentru nimic, asta-i o limbă străină.”

• Toţi escrocii buni se ţin cât mai aproape posibil de adevăr.
• Întotdeauna există ceva scos din context, chiar înainte să ştii care ar putea fi contextul.
• Forţează-te să gândeşti cum gândesc ei.

„Întreaga viaţă e un joc de noroc, de la început până la sfârşit.”

MIRANDA

Avertismentul Miranda e folosit de poliţia Statelor Unite când interoghează suspecţii, pentru a-i proteja de auto-incriminare şi pentru a păstra admisibilitatea declaraţiei în instanţă. Îşi are originea în 1966 după cazul *Miranda vs. Arizona*, când Ernesto Arturo Miranda a considerat că i s-au încălcat drepturile în cursul arestării.

• Ai dreptul să nu spui nimic.

• Orice vei spune sau vei face poate şi va fi folosit împotriva ta într-un tribunal.

• Ai dreptul să vorbeşti cu un avocat.

• Dacă nu-ţi permiţi un avocat, va fi numit unul din oficiu.

• Ai înţeles drepturile pe care le ai, aşa cum ţi-au fost spuse?

„— Ernesto A. Miranda a fost un idiot, ştii asta? a spus Deerfield. Îi lipsea o doagă. Avea inteligenţa sub medie. Avea nevoie de protecţie. Şi tu ai inteligenţa sub medie? Eşti idiot, Reacher?
— Probabil, dacă m-am băgat în rahatul ăsta.”

ŞTIINŢA DE A... INCENDIA O CLĂDIRE

• Pune cutiile de chibrituri sub mobilă în centrul camerei.
• Pune deasupra cât de multe hârtii poţi găsi; sprijină o ţigară aprinsă lângă chibrituri.
• Îndepărtează-te, lăsând uşa deschisă pentru a avea tiraj.

Clădirile de cărămidă ard întotdeauna bine. Prima dată conţinutul, apoi podeaua, tavanul şi acoperişul, cu pereţii exteriori rămânând în picioare şi formând un coş înalt care măreşte fluxul de aer. Când în final pereţii cad, explozia de scântei şi jăratic va împrăştia focul mai departe.

Câteodată un bloc întreg poate fi dărâmat cu o ţigară şi o cutie de chibrituri.

DORMITUL

„Dorm bine... dar cred că se datorează în principal tranchilizantelor.”

• Dormi atunci când poţi, pentru că niciodată nu ştii când vei putea dormi din nou.
• Acceptă că niciodată nu vei găsi un pat în care să încapă la fel de bine picioarele ca şi capul.
• Fii atent, somnul poate fi un simptom al lipsei de cafea.
• Dormi cât de mult poţi, pentru că oboseala provoacă mai multe gafe decât neglijenţa şi prostia împreună.
• Dacă mergi la culcare complet îmbrăcat, vei fi gata de acţiune când te trezeşti.
• Te vei simţi mai în siguranţă dormind cu un pistol sub pernă.

„Un medic ar spune că mi-am pierdut cunoştinţa. Prefer să mă gândesc că doar am adormit.”

CUNOAŞTEREA OREI

„Şi-a fixat ceasul din cap la două ore, a inspirat o dată, a expirat o dată şi apoi a adormit, aproape instantaneu.”

Adaptează-te ritmului tău circadian pentru a seta ceasul deşteptător intern.

Ora patru dimineaţa e cea mai bună pentru un atac. În armată se numeşte ora KGB-ului.

„Ceasurile sunt ciudate în închisoare. De ce să măsori orele şi minutele când oamenii gândesc în ani şi decade?

CE NU-L VEI AUZI NICIODATĂ PE REACHER SPUNÂND:
Ai idee cât e ceasul?

„Ştia cât e ceasul cu o precizie de douăzeci de secunde. Era o abilitate veche, născută în multe nopţi lungi de veghe în serviciul activ.

Când aştepţi să se întâmple ceva, îţi închizi corpul ca o casă de plajă în timpul iernii şi îţi laşi mintea să se blocheze la ritmul constant al secundelor trecute. Este ca o mişcare cu încetinitorul. Aşa economiseşti energie şi treci responsabilitatea bătăilor inimii de la creierul inconştient la un fel de ceas ascuns. Se face un spaţiu negru uriaş pentru gândire.

Dar te ţine treaz atât cât să fii gata pentru orice ai nevoie să fii gata.
Şi asta înseamnă că întotdeauna ştii cât e ceasul.”

CĂLĂTOREŞTE CU BAGAJE PUŢINE

„Nu văd rostul bunurilor. Călătoreşti cu bagaje puţine, călătoreşti departe.”

• Niciodată să nu cari o cămaşă de rezervă.
• Fii pe cât de puţine bucăţi de hârtie e posibil pentru o fiinţă umană.

„Să umpli o geantă mică înseamnă să selectezi, să alegi şi să evaluezi. Cât de curând aş avea o geantă mare şi apoi două sau trei. O lună mai târziu aş fi ca voi toţi.”

• Niciodată să nu ai un card de credit, un imobil, un carnet de conducere, o maşină, o nevastă, copii sau o adresă.
• Ia fiecare zi pe rând.

„Nu sunt un boschetar… Sunt un vagabond. Mare diferenţă.”

• Întotdeauna călătoreşte pe drum – nu ai nevoie de act de identitate şi poţi plăti numerar.

„Du o cămaşă de rezervă şi în curând vei duce şi pantaloni de rezervă. Apoi vei avea nevoie de o valiză. Următorul lucru, vei avea o casă şi o maşină şi planuri de economii şi vei semna o mulţime de formulare.”

LUCRURI PE CARE NU LE VA FACE REACHER NICIODATĂ:
Să cumpere un bilet de avion la clasa business.

CE SĂ FACI ÎN FAŢA:

PROSTIEI
NEÎNŢELEGERII
ÎNTREBĂRILOR PERSONALE IMPERTINENTE
AMENINŢĂRILOR ÎN VÂNT
BĂIEŢILOR RĂI CARE NU PRICEP ALUZIA ŞI NU SE RETRAG

Ridici din umeri.

CÂND SĂ VORBEŞTI

„Reacher n-a spus nimic.”

• Dacă ai dubii nu spune nimic.
• Să-ţi ţii gura închisă e o armă devastatoare.
• Tăcerea ta va face duşmanul să vrea să trăncănească.
• Nu spune nimic, nu face nimic.
• Ai nevoie de un motiv să vorbeşti, dar ai nevoie de mai multe ca să taci.

„Reacher n-a răspuns nimic. Era o tehnică pe care şi-a perfectat-o cu o jumătate de viaţă în urmă. Doar stătea absolut nemişcat, fără să clipească, fără să spună nimic. Aşteptând ca ei să treacă în revistă posibilităţile. Aşteptând ca ei să înceapă să se îngrijoreze.”

BLIND BLAKE

Aceasta este singura fotografie cunoscută a lui Blind Blake, a cărui viaţă – şi moarte – rămâne un mister.

Născut Arthur Blake în anul 1896 în (probabil) Jacksonville, Florida, sunetul distinct al chitarei lui Blind Blake era ca un ragtime pianistic. Orb din naştere, el este şi acum considerat

maestrul de neegalat al ragtime blues finger-picking, care putea cânta un aranjament muzical complet de unul singur. Între 1926 şi 1932 a înregistrat mai mult de optzeci de melodii pentru Paramount, care era unul din marii vânzători din zilele acele. După falimentul lui Paramount, Blake a devenit un mare băutor şi a murit, accidental sau bolnav, la vârsta de treizeci şi opt de ani. Dar mai există o poveste care spune că a fost ucis în Margrave, Georgia.

„Ştii expresia aia veche: *Cântă la chitară ca şi cum ar suna din clopoţel?* Asta obişnuiam să spun despre Blake. El ar lua instrumentul ăla vechi al lui şi notele s-ar rostogoli mai repede decât ai putea tu să le cânţi. Dar fiecare notă era la fel de perfectă ca a unui clopoţel de argint, plutind în aer."

CUM SĂ CÂŞTIGI LUPTA

„Pentru infanterie a devenit o aritmetică simplă. Dacă puteţi provoca două victime pentru fiecare dintre voi, sunteţi în avantaj."

„Să eşuezi să duci bătălia cu inamicul când spatele tău e pus la zid înseamnă să mori."
Sun Tzu, Arta războiului

• Gândeşte ca inamicul; *fii* inamicul.
• Când te gândeşti la ofensivă, primul lucru pe care trebuie să-l planifici este retragerea inevitabilă.
• Dacă atacul merge prea bine, vei intra într-o ambuscadă.
• Lupta va avea loc între două hărţi învecinate.
• Nu lăsa niciodată inamicul să folosească artileria.

„Toate planurile se duc naibii imediat ce se trage primul foc."

• Focul amical nu e atât de prietenos.
• Dacă nu poţi ataca la un capăt, trebuie să aperi capătul celălalt.
• Împuşcătura care soseşte are prioritate de trecere.
• Repliază-te în poziţiile despre care inamicul crede că sunt abandonate.
• Dacă eşti înconjurat se simplifică toate problemele tale.

„Un bun plan în luptă pe care poţi să-l aplici azi poate fi mai bun decât unul perfect de mâine.”
Gen. George S. Patton

CUM SĂ CÂŞTIGI RĂZBOIUL

„Mai devreme sau mai târziu va trebui să te confrunţi cu forţa principală a inamicului. Nu vei câştiga dacă nu vei face asta. Ia-o şi distruge-o.”

• Ca să câştigi trebuie să fii pregătit să pierzi.
• Nu îţi face griji pentru ce a mers greşit. Pentru Dumnezeu, îndreaptă situaţia.
• Află cum să înşeli inamicul şi fii conştient că, mai devreme sau mai târziu trebuie să lupte faţă-n faţă.
• Dacă ataci, trebuie să continui să ataci până când duşmanul îşi pune picioarele în spinare şi fuge, iar războiul e câştigat.
• Totul în război e improvizaţie.
• Încearcă să nu pari important. Poate să li se termine muniţia.
• Nu te retrage niciodată, doar înaintează în direcţia opusă.

„În timp ce calmul în timpul unui dezastru e suprema dovadă a curajului unui comandant, forţa în urmărirea ţintei e cel mai sigur test al puterii voinţei lui.”
Mareşalul Viscount Wavell

„Se pun cu mine, îmi vor da socoteală.”

„Războiul nu înseamnă să mori pentru ţara ta. Înseamnă să-l faci pe duşman să moară pentru a lui.”
Gen. George S. Patton

JUCĂRIILE BĂRBAŢILOR

„Armat şi blocat.”

1 Beretta M9 – Mai mult de două decade de serviciu remarcabil în armata Statelor Unite

2 Glock 17 – Extrem de simplu şi extrem de sigur

3 Heckler & Koch MP5K – Un pistol mitralieră pentru aplicarea legii

4 Puşcă de asalt M16 – Pentru o lungă perioadă de timp arma preferată a armatei Statelor Unite

5 SIG-Sauer P226 – Excelenţă elveţiană

6 Revolverul armatei şi poliţiei Smith & Wesson Military – Excelenţă de modă veche

FEMEILE

„Dacă vrei cu adevărat să ştii, una o dată este de obicei suficient pentru mine.”

O femeie curajoasă e cea care se ridică atunci când aude focuri de armă. Nu cea care se ascunde sub masă.

Arată-i unei femei respect şi e a ta.

Dezbrăcarea unei femei e unul din cele mai mari beneficii ale vieţii. Mai ales Lycra – nimic nu e mai bun.

„El a zâmbit.
— Mă gândeam la rochia ta.
— Îţi place?”
— Cred că e grozavă, a spus el. Dar ar putea arăta mai bine. Ştii, poate că aruncată grămadă pe podea.”

„Îmi plac femeile în uniformă, posibil pentru că ştiu foarte puţin despre celelalte.”

Nu e nimic ruşinos în a primi ordine de la o femeie de rang superior.
Să ai doar o singură legătură la un moment dat – e complicat destul.

„Nu permanentizez.”

Femeile mai în vârstă… merită.
Femeile ofiţer de poliţie au cătuşe, ceea ce poate fi comod în pat.
Acceptă un *nu* ca răspuns, dacă e destul de nebună să te refuze.

„Era mai mult decât perfectă. Era spectaculoasă. Avea un pistol într-un toc pe şoldul drept, iar lângă el era o puşcă îndreptată în jos într-o teacă montată între scaune.”

„— Îţi place să dezbraci femei?
— Mai mult decât orice altceva în lume, am spus. Şi mă holbez la acel nasture de la nouă şi un sfert.”

Dacă poţi sta să o urmăreşti mâncând, asta înseamnă ceva.
Niciodată să nu loveşti o femeie decât dacă încearcă să te omoare.
Niciodată să nu faci dragoste în maşină – de obicei nu sunt destul de late.
Dacă ghiceşti vârsta unei femei, să fii precaut şi să scazi câţiva ani.
Doar bărbaţii foarte experimentaţi ar trebui să încerce să ghicească mărimea sutienului unei femei după vocea ei.

Iubeşte-le şi părăseşte-le.

„Fundul tău merită tot ce e mai bun. E o comoară naţională. Sau cel puţin o atracţie regională.”

CE NU-L VEI AUZI NICIODATĂ PE REACHER SPUNÂND:
Hei, păpuşă, la tine sau la mine?

CUM SĂ DORMI ÎNTR-O CAMERĂ DE HOTEL DE 350 DE DOLARI PE NOAPTE CU 50 DE DOLARI

Începe târziu, în jurul miezului nopţii
Întreabă-l pe recepţionerul de noapte dacă are o cameră liberă
Spune-i că vrei să o verifici
Cheamă-l cu tine
Odată ce eşti înăuntru, oferă-i patruzeci de dolari
Şi zece pentru cameristă
El e fericit
Tu ai o cameră ieftină pentru noapte

CUM SĂ PĂRĂSEŞTI ORAŞUL

GĂSEŞTE
drumul care iese din oraş, stai pe marginea lui şi ridică degetul mare

sau:

GĂSEŞTE
staţia de autobuz şi ia primul autobuz care părăseşte oraşul

NU
privi înapoi.

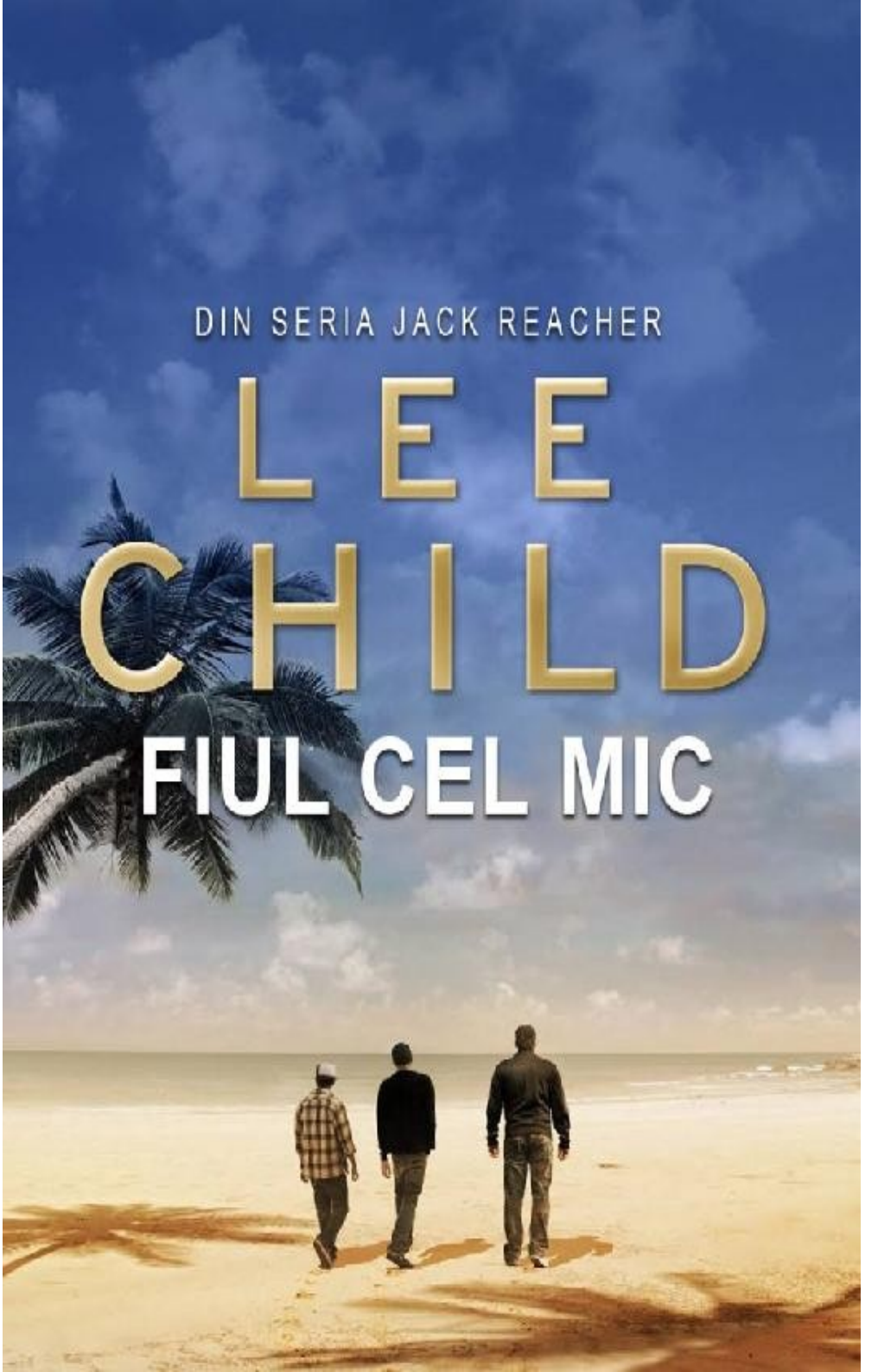
DIN SERIA JACK REACHER
LEE
CHILD
FIUL CEL MIC

FIUL CEL MIC

Titlul original: *Second Son-2011*

CAPITOLUL UNU

Într-o zi caniculară din august 1974, un bătrân din Paris a făcut ceva ce n-a mai făcut în viaţa lui: s-a trezit dimineaţa, dar nu s-a dat jos din pat. N-a putut. Numele lui era Laurent Moutier şi se simţea rău de zece zile, ultimele şapte fiind groaznice. Mâinile şi picioarele şi le simţea subţiri şi slăbite, iar pieptul parcă îi era plin de beton. Ştia ce se întâmplase. Fusese de meserie restaurator de mobilă şi devenise ceea ce de multe ori îi aduceau clienţii: o moştenire de familie veche şi viermănoasă, slăbită şi putrezită dincolo de orice speranţă. Nu a avut nici măcar o problemă. Totul s-a prăbuşit dintr-o dată. Nu mai era nimic de făcut. Inevitabil. Aşa că stătea răbdător, cu respiraţia şuierătoare, aşteptând menajera.

Ea a ajuns la ora 10 şi nu a avut nici un mare şoc, nici o surpriză. Cei mai mulţi din clienţii săi erau bătrâni, venind şi plecând cu regularitate. A sunat la doctor şi la un moment dat, răspunzând în mod clar la o întrebare despre vârsta lui, Moutier a auzit-o apunând: „Nouăzeci”, într-o manieră resemnată, şi totuşi satisfăcută, o manieră care spunea multe, de parcă ar fi fost o frază întreagă cuprinsă într-un singur cuvânt. I-a amintit de el cum stătea în atelierul de lucru, respirând în praf, lipici şi lac, privind un dulap extrem de fărâmicios şi spunând „Bine, hai să vedem”, când de fapt se gândea deja cum să scape de el.

A fost stabilită o vizită la domiciliu pentru mai târziu în aceeaşi zi, dar, ca pentru a confirma diagnosticul nespus, menajera l-a întrebat pe Moutier unde-şi ţine agenda, ca să poate suna familia. Moutier avea o agendă, dar n-avea nicio familie în afara fiicei sale, Josephine, care oricum aproape umpluse agenda, deoarece se muta foarte des. Pagină după pagină era plină de adrese tăiate şi de numere lungi de telefon din străinătate. Menajera l-a format pe ultimul dintre acestea şi

a auzit zgomotul şi ecoul unei distanţe mari, apoi o voce vorbind în limba engleză, limbă pe care ea n-o înţelegea, aşa că a închis. Moutier a văzut-o oscilând un moment, dar apoi, ca pentru a confirma diagnosticul încă o dată, a plecat să-l caute pe profesorul pensionar care locuia cu două etaje mai jos, un bătrân moale, pe care Moutier îl considera practic cretin, dar chiar şi aşa, cât de bun lingvist trebuie să fii ca să traduci *Ton père va mourir* în *Your father is going to die*[10]?

Menajera s-a întors cu profesorul, ambii îmbujoraţi din cauza scărilor, apoi tipul a format din nou acelaşi număr lung de telefon şi a cerut să vorbească cu Josephine Moutier.

— Nu, *Reacher*, idiotule, a spus Moutier, cu o voce care ar fi trebuit să fie un strigăt, dar de fapt a ieşit ca o şoaptă tuberculoasă. Numele său după căsătorie e Reacher. Ei nu ştiu cine e Josephine Moutier.

Profesorul şi-a cerut scuze şi s-a corectat, întrebând de Josephine Reacher. A ascultat câteva momente, a acoperit receptorul cu mâna şi, uitându-se la Moutier, a întrebat:

— Care e numele soţului ei? A ginerelui tău?

— Stan, a spus Moutier. Nu Stanley. Doar Stan. Stan e în certificatul de naştere. Am văzut. E căpitanul Stan Reacher din Corpul de Marină al Statelor Unite.

Profesorul a transmis informaţia apoi a aşteptat din nou. Apoi a închis. S-a întors şi a spus:

— Tocmai au plecat. Se pare că doar cu câteva zile în urmă. Toată familia. Căpitanul Reacher a fost mutat altundeva.

CAPITOLUL DOI

Profesorul pensionar vorbise cu locotenentul de serviciu de la baza navala din Guam, în Pacific, unde Stan Reacher îşi desfăşurase activitatea ca ofiţer de legătură cu Corpul de Marină. Acel serviciu plăcut a luat sfârşit şi el a fost trimis la Okinawa. Familia – soţia Josephine şi cei doi fii ai săi, Joe, în vârstă de cincisprezece ani şi Jack, de treisprezece ani – l-a urmat trei zile mai târziu, într-un avion de pasageri, care a făcut escală la Manila.

Josephine Reacher era o femeie strălucitoare, energică, spirituală, care la 44 de ani tot mai era curioasă cu privire la

lume şi bucuroasă că poate vedea atât de mult din ea, încă tolerantă la nenumăratele mutări şi la condiţiile de locuit destul de proaste.

Joe Reacher, la 15 ani era aproape un bărbat, deja având 1,80 m şi aproape 100 de kilograme, era un gigant pe lângă mama lui, dar era încă tăcut şi studios, semănând mai degrabă cu Clark Kent[11], decât cu Superman.

Jack Reacher, la 13 ani, arăta ca schiţa pe un şerveţel a unui proiect chiar mai mare şi mai ambiţios, cu oasele sale imense arătând ca schelele în jurul unui proiect major de construcţie. Încă 15 centimetri şi cam 40 de kilograme de carne pe oase vor finaliza proiectul, iar acestea erau pe drum. Avea mâini mari şi ochii vigilenţi. Era la fel de tăcut ca fratele său, dar nu era studios. Spre deosebire de fratele său era totdeauna strigat doar cu numele de familie. Nimeni nu ştia de ce, dar familia era formată din Stan şi Josie, Joe şi Reacher, şi aşa a fost dintotdeauna.

Stan şi-a întâlnit familia când a coborât din avion la aeroportul din Futenma şi au luat un taxi către bungalow-ul pe care l-au găsit cam la un kilometru de plajă. Era cald şi linişte înăuntru şi dădea spre o stradă îngustă, betonată, cu şanţuri pe ambele părţi. Strada era dreaptă şi mărginită cu case mici înghesuite una în alta, iar la capătul ei se vedea un petic de ocean. Până în acel moment familia trăise în mai mult de 40 de locuri, aşa că rutina mutării devenise o a doua natură. Băieţii au găsit al doilea dormitor şi erau lăsaţi să hotărască dacă acesta necesita curăţenie sau nu. Dacă da, îl curăţau chiar ei, dacă nu, nu o făceau. În acest caz, ca de obicei, Joe a găsit ceva îngrijorător, iar Reacher nu a găsit nimic. Aşa că l-a lăsat acolo pe Joe şi s-a îndreptat spre bucătărie unde în primul rând a băut un pahar cu apă, apoi a aflat ştirile proaste.

CAPITOLUL TREI

Părinţii lui Reacher stăteau unul lângă altul la masa din bucătărie, studiind o scrisoare pe care mama lui o adusese tot drumul din Guam. Reacher a văzut plicul. Avea ceva de-a face cu sistemul de educaţie. Mama lui a spus:

— Tu şi Joe trebuie să daţi un test înainte de a începe şcoala aici.

— De ce? a întrebat Reacher.

— Nivelul, spuse tatăl său. Trebuie să ştie cum vă descurcaţi.

— Spune-le că ne descurcăm bine. Mulţumeşte-le, dar nu vreau, mulţumesc.

— Pentru ce?

— Sunt mulţumit unde sunt. Nu vreau să trec peste o clasă. Şi sunt sigur că şi Joe simte la fel.

— Crezi că vor să te treacă peste o clasă?

— Nu?

— Nu, spuse tatăl său. Vor să vă trimită o clasă mai jos.

— De ce-ar face asta?

— Noua politică, spuse mama. Aţi făcut şcoala într-un mod foarte fragmentat. Trebuie să verifice că sunteţi pregătiţi să treceţi mai departe.

— N-au făcut asta niciodată până acum.

— De aceea o numesc noua politică. E opusă celei vechi.

— Vor ca şi *Joe* să dea testare? Să dovedească el că e pregătit pentru clasa următoare? Va leşina.

— Va fi bine. E bun la teste.

— Nu asta e ideea, mamă. Ştii cum e el. Se va simţi insultat. Aşa că va obţine un punctaj de sută la sută. Sau de o sută zece. Asta-l va înnebuni.

— Nimeni nu poate obţine un punctaj de o sută zece la sută. Nu e posibil.

— Exact. Capul lui va exploda.

— Şi tu?

— Eu? Voi fi bine.

— Te vei strădui?

— Care e calificativul de trecere?

— Cincizeci la sută, probabil.

— Atunci voi ţinti la cincizeci şi unu. Nici un punct mai mult nu merită efortul. Când va fi?

— Peste trei zile. Înainte să înceapă semestrul.

— Groaznic, spuse Reacher. Ce fel de sistem de educaţie e ăla care nu înţelege sensul unui cuvânt simplu ca *vacanţă.*

CAPITOLUL PATRU

Reacher a ieşit afară pe strada betonată şi s-a uitat la peticul de ocean pe care-l vedea în zare. Marea Chinei de Est, nu Pacificul. Pacificul se întindea în cealaltă direcţie. Okinawa era una dintre insulele Ryuku şi Insulele Ryuku separau cele două ape.

Erau vreo 40 de case între Reacher şi apă pe partea stângă a străzii şi alte 40 pe dreapta. S-a gândit că cele mai apropiate de el şi mai îndepărtate de apă ar putea fi cele în care sunt cazate familiile celor din marină, iar cele mai îndepărtate de el şi mai apropiate de apă ar putea fi cele deţinute de localnici, de familiile japoneze care locuiau acolo permanent. Ştia cum funcţionează agenţiile imobiliare. *La câţiva paşi de plajă.* Oamenii se băteau pentru locuri ca acesta şi, în general, militarii îi lăsau pe localnici să obţină cele mai bune poziţii. Departamentul Apărării se temea de fricţiuni. În special în Okinawa. Aeroportul era chiar în centrul oraşului Genowan, care era un oraş destul de mare. De fiecare dată când decola un avion de transport, profesorii trebuiau să se oprească din predat un minut sau două din cauza zgomotului.

A întors spatele Mării Chinei de Est şi a pornit spre interiorul insulei, trecând pe lângă micile case identice, traversând o intersecţie de patru străzi, unde erau alte case identice aşezate într-o matrice perfect rectilinie. Erau construite repede şi ieftin, dar arătau bine. Erau menţinute meticulos. A văzut câteva localnice, mici ca nişte păpuşi, pe unele verande. A salutat politicos din cap, dar ele au privit în altă parte. Nu a văzut nici un copil japonez. Poate că erau deja la şcoală. Poate că semestrul lor a început deja. S-a întors şi la câteva sute de metri mai încolo l-a găsit pe Joe pe stradă, căutându-l.

— Ţi-au spus despre test? a întrebat Joe.

— Nicio problemă, a răspuns Reacher aprobând din cap.

— Trebuie să trecem.

— Bineînţeles că vom trece.

— Nu, vreau să spun că într-adevăr trebuie să *trecem* de chestia asta. Trebuie să-i spargem. Trebuie să depăşim limitele.

— De ce?

— Încearcă să ne umilească, Reacher.

— Pe noi? Nici nu ne cunosc.

— Pe oamenii ca noi. Mii de oameni ca noi. Trebuie să-i umilim şi noi. Trebuie să-i facem să se simtă jenaţi doar pentru că s-au gândit la aşa ceva. Trebuie să le dăm peste ochi cu testele lor stupide.

— Sunt sigur că o vom face. Cât de greu poate fi?

Joe a spus:

— E o nouă politică, aşa că ar putea fi un nou fel de test. Ar putea fi orice chestii noi în ele.

— Ca de exemplu?

— N-am nicio idee. Ar putea fi orice.

— Bine, voi face tot ce pot.

— Cam cum stai la cultura generală?

— Ştiu că Mickey Mantle a înscris 303 puncte acum zece ani. Şi 285 acum cincisprezece ani. Şi 300 acum douăzeci de ani. Ceea ce înseamnă o medie de 296, care e foarte aproape de media generală a carierei lui, de 298, ceea ce trebuie să însemne ceva.

— N-or să te întrebe despre Mickey Mantle.

— Atunci despre cine?

Joe a spus:

— Trebuie să ştim. Şi avem dreptul să ştim. Trebuie să mergem la şcoală şi să întrebăm despre ce-i vorba.

— Nu poţi face asta la teste, a răspuns Reacher. E contrarul scopului testelor, nu crezi?

— Suntem îndreptăţiţi să ştim măcar din ce parte sau părţi ale materiei vor fi testele.

— Va fi citit şi scris, adunare şi scădere. Poate şi împărţire dacă avem noroc. Ştii cum merge. Nu-ţi face griji.

— E o insultă.

Reacher n-a spus nimic.

CAPITOLUL CINCI

Fraţii Reacher s-au întors împreună, au traversat intersecţia şi au intrat pe lunga stradă betonată. Noua lor casă era drept înainte, pe stânga. O bucăţică de mare albastru deschis strălucea la distanţă, în soare. Se vedea o pată de nisip alb. Poate şi palmieri. Între casa lor şi mare erau copii pe stradă. Toţi băieţi. Americani, albi şi negri, probabil vreo două duzini.

Familiile celor din marină. Vecini. Erau grupaţi în faţa caselor, în partea cu case mai ieftine a străzii, la o mie de paşi de plajă.

— Hai să vedem Marea Chinei de Est, a spus Reacher.

— Am mai văzut-o. Şi tu, a spus Joe.

— Am fi putut să îngheţăm în Coreea toată iarna.

— Am fost doar în Guam. De cât de multă plajă poate avea nevoie o persoană?

— Atât cât poate obţine.

— Avem un test în trei zile.

— Exact. Deci nu trebuie să ne facem griji azi.

Joe a oftat şi au pornit, trecând de casa lor, către bucăţica de albastru a mării. În faţa lor ceilalţi băieţi i-au văzut venind. S-au ridicat de pe borduri, au păşit peste şanţuri şi, bătând din picioare, au păşit spre mijlocul drumului. S-au aşezat în formă de vârf de săgeată, cu privirea înainte, cu braţele încrucişate, cu pieptul înainte, peste douăzeci de băieţi, câţiva în vârstă de 10 ani, iar unii cu un an sau doi mai mari decât Joe.

Bun venit în cartier.

Vârful săgeţii era un băiat dur, cu gâtul gros, având vreo şaisprezece ani. Era mai scund decât Joe, dar mai mare decât Reacher. Purta un tricou militar şi o pereche de pantaloni kaki zdrenţăroşi. Avea mâini dolofane, cu încheieturile acoperite de grăsime, fără să se vadă oasele acestora. Stătea la vreo cinci metri, aşteptând.

— Sunt prea mulţi, a spus Joe.

Reacher n-a spus nimic.

— Să nu începi nimic, a spus Joe. Ascultă-mă. Vom rezolva asta mai târziu, dacă va trebui.

Reacher zâmbi.

— Vrei să spui după test?

— Trebuie să iei în serios testul.

Au mers mai departe.

Patruzeci de locuri diferite. Patruzeci de primiri diferite de la cartiere diferite. Cu excepţia faptului că primirile nu erau diferite. Toate au fost le fel. Tribalism, testosterone, ierarhii, toate felurile de instincte nebune. Teste diferite.

Joe şi Reacher s-au oprit la doi metri de băiatul puternic şi au aşteptat. Tipul avea un furuncul pe gât. Şi nu mirosea prea bine. A spus:

— Voi sunteţi băieţii noi.

— Cum ţi-ai dat seama? a întrebat Joe.

— Nu eraţi aici ieri.

— Remarcabilă deducţie. Te-ai gândit vreodată la o carieră în FBI?

Durul n-a răspuns. Reacher a zâmbit. Şi-a dat seama că-i putea trage un croşeu de stânga drept în furuncul. Ceea ce probabil ar fi durut ca naiba.

— Mergeţi la plajă? a întrebat durul.

— Există o plajă? a întrebat Joe.

— Ştiţi bine că există o plajă.

— Şi tu ştii unde mergem.

— Asta e o stradă cu taxă.

— Ce? a spus Joe.

— Ai auzit. Trebuie să plătiţi taxa.

— Care-i taxa?

— Nu m-am decis încă, a spus durul. Când o să văd ce aveţi, o să ştiu ce să vă cer.

Joe n-a răspuns.

— Aţi înţeles? a întrebat tipul.

— Nici un pic, a spus Joe.

— Asta pentru că eşti un retardat. Amândoi sunteţi nişte copii retardaţi. Am auzit totul despre voi. Vă pun să daţi testele pentru retardaţi, pentru că sunteţi retardaţi.

— Joe, *asta* e o insultă, a spus Reacher.

— Hei, micul retardat vorbeşte, nu-i aşa? a spus tipul.

— Ai văzut noua statuie din piaţa din Luzon? a întrebat Joe.

— Ce-i cu ea?

— Ultimul tip care s-a bătut cu frate-meu e îngropat în piedestalul ei.

Tipul s-a uitat la Reacher şi a spus:

— Asta nu sună prea bine. Eşti un psiho retardat?

— Ce-i aia? a întrebat Reacher.

— Ca un psihopat.

— Vrei să spui că am făcut ce am făcut şi nu simt nicio remuşcare după aia?

— Cred.

— Atunci da, cam sunt un psihopat, a spus Reacher.

Linişte, cu excepţia zgomotului unei motociclete în depărtare. Apoi două motociclete. Apoi trei. La distanţă, dar apropiindu-se. Tipul puternic şi-a aruncat privirea către intersecţia celor patru

drumuri de la capătul străzii. În spatele lui, formaţia în formă de săgeată s-a spart. Copii s-au întors pe verandele şi în curţile lor. O motocicletă a încetinit şi a cotit pe stradă, încetinind de-a lungul ei. Pe ea era tip în haine militare. Nu avea cască. Un subofiţer, întorcându-se de la bază la terminarea programului. Era urmat de încă doi, unul pe o Harley. Taţii severi, sosind acasă.

— Vom termina treaba asta altă dată, a spus tipul dur, cu furuncul pe gât.

— Ai grijă ce-ţi doreşti, a spus Joe.

Reacher n-a spus nimic.

CAPITOLUL ŞASE

Stan Reacher era tăcut din fire, dar era mai tăcut decât oricând la micul dejun din a patra dimineaţă la noua locaţie, care se putea dovedi un serviciu foarte dur. În Statele Unite preşedinţia a schimbat totul un pic cam prematur, şi consilierii militari s-au bătut în a-i prezenta noului tip o gamă completă de opţiuni pe care să le analizeze. Practica standard. Începutul oricărei noi administraţii era la fel. Exista un plan pentru orice eveniment neprevăzut imaginabil în teorie, şi toate erau scoase de la naftalină. Vietnamul a fost lăsat în urmă, în Coreea s-a ajuns la un impas, Japonia era un aliat, Uniunea Sovietică era aceeaşi dintotdeauna, aşa că a rămas doar China pe care să se concentreze acum. Au fost o mulţime de discuţii publice despre destindere, dar în acelaşi timp o mulţime de planuri private despre război. Chinezii trebuiau bătuţi mai devreme sau mai târziu şi Stan Reacher era obligat să-şi joace rolul. I s-a spus în a doua dimineaţă.

I s-a dat comanda a patru companii de puşcaşi şi i s-a înmânat un dosar strict secret în care-i era descrisă misiunea: să acţioneze ca vârful unei suliţe imense care să aterizeze la nord de Hangzhou şi apoi să se întoarcă în sensul acelor de ceasornic, ca un pumn, pentru a izola Shanghaiul. O misiune foarte dură. Estimările privind pierderile erau înfricoşătoare. Dar, în cele din urmă, un pic pesimiste, în opinia lui Stan. Şi-a întâlnit oamenii şi a fost impresionat. În Okinawa era întotdeauna greu să eviţi comparaţia mentală cu fantomele generaţiei ciudate din marină care a fost acolo cu treizeci de ani

în urmă, dar şi cei de acum erau buni. Foarte buni. Toţi împărtăşeau loialitatea lui Stan faţă de vechiul proverb: *Războiul nu înseamnă să mori pentru ţara ta. Înseamnă să-i faci pe ceilalţi să moară pentru a lor.* Pentru infanterie totul se rezuma la simpla aritmetică. Dacă puteai provoca în tabăra cealaltă două victime pentru una din tabăra ta, erai în faţa lor. Dacă puteai provoca cinci, erai câştigător. Opt sau zece, premiul era în mâna ta. Şi Stan simţea că băieţii lui puteau face opt sau zece, uşor.

Dar populaţia Chinei era imensă. Şi fanatică. Şi continuau să vină. Bărbaţi şi băieţi. Probabil şi femei. Băieţi nu mai mari decât fii săi. Femei ca soţia lui. Îşi privea familia mâncând şi îşi imagina soţi şi taţi făcând acelaşi lucru la mii de kilometri depărtare. Armata comunistă ar recruta un copil de vârsta lui Joe fără să se gândească de două ori. Chiar şi pe unul de vârsta lui Reacher, mai ales unul aşa mare ca el. Şi apoi femeile. Şi apoi fetele. Nu că Stan ar fi fost sentimental sau preocupat. Îşi putea goli mintea şi dormea ca un copil. Dar acestea erau vremuri ciudate. De asta era al naibii de sigur. Când ai copii începi să te gândeşti la viitor, dar când eşti militar în marină viitorul devine o teorie, nu un fapt.

Nu făcuse planuri pentru fiii săi. Nu era acel tip de tată. Dar presupusese întotdeauna că vor rămâne în armată. Ce altceva ştiau? Caz în care creierul lui Joe îl va ţine în siguranţă. Nu că nu erau destui tipi deştepţi în prima linie. Dar Joe nu era un luptător. Era ca o puşcă construită fără percutor. Fizic era perfect, dar nu exista declanşatorul din cap. În schimb era ca o consolă de lansare nucleară, plină de sisteme de siguranţă *chiar-eşti-sigur?* şi de butoane de blocare şi de eşalonare. Gândea prea mult. O făcea repede, desigur, dar orice întârziere sau ezitare era fatală la începutul unei lupte. Chiar o fracţiune de secundă. Aşa că în sinea lui Stan se gândea că Joe va sfârşi în serviciul de spionaj şi credea că va face o treabă foarte bună acolo.

Cel de-al doilea fiu era făcut din altă stofă. Copilul va deveni uriaş. Se va transforma în optzeci de kilograme de muşchi. Ceea ce era o perspectivă înspăimântătoare. Copilul venea deseori acasă cu răni sau însângerat, dar din câte ştia Stan nu a mai pierdut o bătaie de când avea cinci ani. Poate că n-a pierdut niciodată o bătaie. Joe era întotdeauna setat pe siguranţă şi

Reacher era permanent deschis pentru orice. Când va fi adult va fi de neoprit. O forţă a naturii. Un coşmar pentru oricine. Nu că el ar începe vreodată ceva. Mama lui l-a educat de mic şi a făcut-o bine. Josie era pricepută la lucrurile astea. Ea a văzut pericolul care se arăta. Aşa că l-a învăţat ca niciodată, dar niciodată să nu provoace el necazurile, dar că e perfect normal să reacţioneze dacă altcineva începe. Ceea ce merita văzut. Deştepţii aduc un pistol la lupta cu cuţitul. Reacher aducea o bombă cu hidrogen.

Dar copilul şi gândea. Nu în modul academic, ca Joe, dar avea gândire practică. IQ-ul le era probabil cam la acelaşi nivel, dar era de tipul deşteptăciunii străzii fă-ce-trebuie-să-faci, nu de genul cerebral de-dragul-de-a-face. Lui Reacher îi plăceau faptele, în mod sigur, şi informaţiile, dar nu teoria. Era un caracter cu picioarele pe pământ. Stan nu-şi putea imagina ce-i va aduce viitorul. N-avea nicio idee, cu excepţia faptului că va fi prea mare pentru a încăpea într-un tanc sau în cockpitul unui avion. Aşa că va trebui să devină altceva.

Dar oricum, viitorul era încă departe, pentru amândoi. Erau încă nişte copii. Erau încă doar băieţeii lui blonzi. Stan ştia că în acel moment Joe nu gândea mai departe de începutul noului semestru, iar Reacher de a patra cană de cafea la micul dejun. Pe care copilul şi-a turnat-o fix în acel moment. Şi fix în acel moment, Joe a spus:

— Am de gând să merg azi la şcoală să-i întreb despre testele astea.

— Nici să nu te gândeşti, a spus Stan.

— De ce nu?

— Din două motive. Primul, niciodată să nu le arăţi că te frământă. Al doilea, am făcut o comandă ieri şi aştept să sosească azi.

— Ce?

— Un telefon.

— Mama va fi aici.

— Nu voi fi, spuse Josie. Am o grămadă de comisioane de făcut.

— Toată ziua?

— Probabil. Trebuie să găsesc un magazin destul de ieftin ca să vă pot asigura cele patru kilograme de proteine de care se pare că aveţi nevoie la fiecare masă. Apoi trebuie să merg să

iau prânzul cu celelalte mame la Clubul Ofiţerilor, ceea ce-mi va ocupa probabil toată după masa, dacă Okinawa este la fel ca ultima dată când am fost aici, cum probabil că este.

— Reacher poate aştepta acasă telefonul, a spus Joe. Nu are nevoie de supraveghetor.

— Asta iese din discuţie, a spus Stan. Du-te înoată, bate mingea, vânează fete, dar nu te duce să întrebi despre test. Fă doar cât poţi de bine când vine momentul.

CAPITOLUL ŞAPTE

În acel moment, la Paris era seara precedentă, foarte târziu şi profesorul pensionar vorbea iar la telefon cu baza navală din Guam. Menajera lui Laurent Moutier i-a şoptit că *trebuie neapărat* să dea de fiica bătrânului. Dar profesorul nu ajungea nicăieri. Locotenentul de serviciu din Guam nu avea nicio părere personală despre planurile Pentagonului din China, dar noul post al lui Stan Reacher era clasificat ca secret, aşa că nici un cetăţean străin nu va afla nimic despre el. Nici de la Marină. *Nu domnule. În nici un caz.*

Moutier a auzit din patul lui jumătatea de conversaţie din partea lor. Putea înţelege puţină engleză. Suficient cât să-şi dea seama despre ce e vorba. Ştia exact cum funcţionează lucrurile în armată. Practic, la fel ca orice bărbat din secolul douăzeci din Europa a fost şi el militar. Avea deja treizeci de ani când a izbucnit primul război mondial, dar s-a oferit imediat voluntar şi a supravieţuit celor patru ani, luptând inclusiv la Verdun şi pe Somme, şi s-a întors la finalul războiului cu pieptul plin de medalii şi cu nicio cicatrice mai mare decât degetul mijlociu, ceea ce statistic însemna complet neatins. În ziua demobilizării un brigadier lugubru, cu un singur braţ şi un singur ochi, i-a dorit numai bine, apoi a adăugat, fără legătură cu nimic:

— Ia aminte la cuvintele mele, Moutier, un mare război lasă într-o ţară trei armate: o armată de schilozi, o armată de îndoliaţi şi o armată de hoţi.

Şi Moutier le-a găsit pe toate trei, de îndată ce s-a întors la Paris. Erau persoane îndoliate peste tot. Mame, neveste, logodnice, surori, bătrâni. Cineva a spus că dacă ai scrie un necrolog de o pagină pentru fiecare soldat mort, doar o pagină

subţire pe care să treci toate speranţele şi visurile lor, atunci grămada de hârtie ar depăşi în înălţime chiar turnul Eiffel.

Contractul de zece ani cu guvernul a expirat cu o săptămână înainte de prăbuşirea de pe Wall Street şi următorii zece ani au fost grei, cu excepţia momentului când a întâlnit-o pe femeia care a devenit rapid soţia lui, o frumuseţe destul de nebună să se mărite cu o epavă ponosită de patruzeci şi patru de ani ca el. Şi, după un an, au avut singurul lor copil, o fată cu părul ca peria pe care au numit-o Josephine, care a crescut şi s-a măritat cu un militar din marină din New Hampshire, America, şi care în acest moment era de necontactat, în ciuda celor mai mari inovaţii tehnologice pe care Moutier le văzuse în viaţa lui, multe dintre ele inventate chiar de Americani.

CAPITOLUL OPT

Stan Reacher şi-a pus şapca de la uniformă şi a plecat la serviciu. Un minut mai târziu, Josie a pornit-o la cumpărături cu o geantă mare şi o pungă subţire. Reacher s-a aşezat pe bordură, aşteptându-l pe băiatul cu furuncul să iasă la joacă. Joe a rămas înăuntru. Dar nu pentru mult timp. Treizeci de minute mai târziu a ieşit şi el, cu părul frumos pieptănat şi îmbrăcat cu un sacou.

— Merg să mă plimb, a spus el.

— La şcoală? l-a întrebat Reacher.

— Mai bine nu vorbesc despre asta.

— Nu ei te umilesc. Tu te umileşti singur. Cum ar putea un scor de sută la sută să te facă să te simţi bine dacă deja ştii care vor fi întrebările.

— E o chestie de principiu.

— Nu principiul meu, a spus Reacher. Principiul meu e că ei fac testele astea pentru cei de nivel mediu, ceea ce-mi dă mie şanse destule ca să nu-mi fac griji prea mari.

— Vrei să creadă lumea că eşti de nivel mediu?

— Nu mă interesează ce crede lumea.

— Ştii că trebuie să stai să aştepţi livrarea, da?

— Voi fi aici, a spus Reacher. Doar dacă nu vine grasul urât mirositor cu atât de mulţi prieteni încât să ajung la spital.

— Nimeni nu va veni cu nimeni. Au plecat toţi la un joc cu mingea. În dimineaţa asta, într-un autobuz. I-am văzut. Vor fi plecaţi toată ziua.

CAPITOLUL NOUĂ

Telefonul a sosit când Reacher îşi mânca prânzul. Îşi făcuse un sandviş cu brânză şi o cană de cafea şi consumase deja jumătate din ambele când băiatul de la livrări a bătut la uşă. Tipul a desfăcut pachetul şi i-a dat lui Reacher telefonul. I-a spus că trebuie să păstreze cutia. Se părea că e lipsă mare de cutii pe insulă.

Telefonul era un instrument ciudat. Nu semăna cu nici un telefon pe care îl mai văzuse Reacher. L-a pus pe blatul din bucătărie lângă rămăşiţele sanvişului şi l-a studiat din toate unghiurile. În mod clar era străin şi probabil era vechi de treizeci de ani. Din vreun depozit al unei naţiuni bătute în vreun război. Existau munţi de lucruri moştenite. O sută de mii de maşini de scris aici, o sută de mii de binocluri dincolo. O sută de mii de telefoane, refăcute şi repuse în funcţiune. Bineînţeles, la timpul potrivit. Să transformi corturile şi cabanele în case de cărămidă permanente în toată lumea, trebuie să fi pus presiune mare pe o mulţime de oameni. De ce să aştepţi după laboratoarele Bell sau General Electric, când poţi umple un camion dintr-un depozit din Frankfurt?

Reacher a găsit mufa în peretele din bucătărie şi a conectat telefonul, apoi a verificat dacă are ton. Avea. Aşa că a lăsat telefonul pe blatul din bucătărie şi a plecat spre plajă.

CAPITOLUL ZECE

Era o plajă grozavă. Mai bună decât cele mai multe pe care le văzuse Reacher. Şi-a scos cămaşa şi pantofii şi a înotat mult în apa albastră, călduţă, apoi a închis ochii şi s-a întins la soare până s-a uscat. Şi-a deschis ochii şi nu a văzut nimic, decât strălucirea soarelui. Apoi a clipit, a întors capul şi a văzut că nu e singur. Cam la cinci metri de el, o fată stătea la soare pe un prosop. Purta un costum de baie întreg. Avea, probabil, treisprezece sau paisprezece ani. Nu era adultă, dar nu mai era nici copil. Avea pe piele perle de apă şi părul îi era neted şi greu.

Reacher s-a ridicat, plin tot de nisip. Nu avea prosop. A folosit cămaşa ca să se cureţe apoi a scuturat-o şi a îmbrăcat-o. Fata a întors capul şi a întrebat:

— Unde locuieşti?

Reacher a arătat cu mâna.

— Mai încolo pe stradă, a spus.

— Pot să merg înapoi cu tine?

— Sigur. De ce?

— În caz că băieţii ăia sunt acolo.

— Nu sunt. Sunt plecaţi toată ziua.

— S-ar putea întoarce mai repede.

— Ţi-au spus şi ţie de prostia aia cu taxa pentru drum?

Ea a încuviinţat din cap.

— N-aş plăti.

— Ce-au vrut?

— Nu vreau să-ţi spun.

Reacher n-a spus nimic.

— Cum te cheamă? a întrebat fata.

— Reacher, a răspuns el.

— Eu sunt Helen.

— Mă bucur să te cunosc, Helen.

— De când eşti aici?

— De ieri, a spus Reacher. Tu?

— De vreo săptămână.

— Vei sta mult?

— Aşa se pare. Tu?

— Nu sunt sigur, a spus Reacher.

Fata s-a ridicat şi şi-a scuturat prosopul. Avea un corp subţire, mic, dar cu picioare lungi. Avea unghiile de la picioare date cu ojă. Au plecat de pe nisip, intrând pe strada lungă, betonată. Era pustiu în faţa lor.

— Unde e casa ta? a întrebat Reacher.

— Pe stânga, aproape în capăt, a spus Helen.

— A mea e pe dreapta. Suntem vecini.

Reacher a condus-o tot drumul, dar când au ajuns mama ei era acasă, aşa că n-a fost invitat înăuntru. Helen i-a zâmbit dulce şi i-a mulţumit, iar Reacher a traversat strada spre casa lui, unde a găsit un aer cald şi închis şi pe nimeni acasă. Aşa că s-a aşezat pe verandă şi a aşteptat să treacă timpul. După două ore, trei subofiţeri de marină se întorceau acasă pe

motocicletele lor, urmaţi de încă doi, apoi de încă doi în maşini. Treizeci de minute după aceea, un autobuz american de şcoală s-a întors de la jocul cu mingea şi o mulţime de copii din vecini s-au împrăştiat pe la casele lor, fără să facă nimic decât să arunce priviri dure în direcţia lui Reacher. Reacher s-a uitat şi el dur la ei, dar nu s-a mişcat. În parte pentru că nu şi-a zărit ţinta. Ceea ce era straniu. S-a uitat de jur împrejur o dată, de două ori şi până când fumul de la maşină s-a împrăştiat era sigur: grasul urât mirositor cu furuncul n-a fost în autobuz.

CAPITOLUL UNSPREZECE

În cele din urmă Joe s-a întors acasă, tăcut şi preocupat şi necomunicativ. Nu a spus unde a fost. N-a spus nimic. S-a dus doar în bucătărie, s-a spălat pe mâini, a verificat dacă noul telefon are ton, apoi s-a dus să facă un duş, ceea ce era cam neobişnuit pentru Joe în acel moment al zilei. Următorul sosit a fost, surprinzător, tatăl lor, tot tăcut şi preocupat şi necomunicativ. A luat un pahar cu apă, a verificat tonul telefonului şi s-a dus în sufragerie. Ultima sosită a fost mama, luptându-se cu pachetele şi cu un buchet de flori pe care femeile din comitetul de bun venit i l-au oferit când s-au întâlnit la prânz. Reacher i-a luat pachetele din mână şi le-a dus în bucătărie. Ea a observat telefonul de pe blat şi s-a înseninat puţin. Nu s-a simţit niciodată bine până când n-a luat legătura cu tatăl ei şi a fost sigură că el avea ultimele date de contact. Franţa era cu şapte ore în urma Japoniei, ceea ce însemna mijlocul dimineţii, o oră foarte bună pentru o discuţie, aşa că a format numărul lung şi a ascultat soneria.

A găsit-o pe menajeră, bineînţeles, şi un minut mai târziu în casa micuţă şi fierbinte din Okinawa era un întreg tărăboi.

CAPITOLUL DOISPREZECE

Stan Reacher a sunat de pe noul telefon direct la funcţionarul companiei sale, care s-a înclinat spre un tip, care s-a înclinat spre alt tip, ca piesele de domino şi în treizeci de minute Josie avea rezervat un loc la un zbor civil de seară la Tokyo şi în

patruzeci de minute avea rezervarea şi mai departe pentru conexiunea către Paris.

— Nu doreşti companie? a întrebat Reacher.

— Bineînţeles că mi-ar plăcea, a spus mama. Şi ştiu că bunicul Moutier s-ar bucura să te revadă. Dar voi sta acolo două săptămâni. Poate mai mult. Şi tu ai un test de dat şi apoi începe şcoala.

— Vor înţelege. Nu-mi pasă dacă lipsesc două săptămâni. Şi pot să dau testul când mă întorc. Sau poate vor uita de el.

— Mama ta vrea să spună că nu ne putem permite, fiule, a spus tatăl lui. Biletele de avion sunt scumpe.

Şi la fel erau şi taxiurile, dar două ore mai târziu au luat un taxi să-i ducă la aeroport. Un japonez bătrân a apărut cu un Datsun ca o cutie mare, iar Stan s-a aşezat în faţă, iar Josie şi băieţii s-au înghesuit în spate. Josie avea o geantă mică. Joe era curat după duş, dar părul nu îi mai era pieptănat. Reacher avea încă urme de sare şi de nisip de la plajă. Nimeni nu prea spunea nimic. Reacher şi-l amintea destul de bine pe bunicul lui. S-au întâlnit de trei ori. Avea un dulap plin de proteze de membre artificiale. Se pare că moştenitorii veteranilor decedaţi erau încă obligaţi oficial să returneze protezele către producători pentru reglare şi o eventuală refolosire. Fusese parte a înţelegerii din trecut. Bunicul Moutier spunea că în fiecare an apărea cineva la uşa lui. Câteodată câte două sau trei persoane pe an. Unele proteze erau făcute din picioare de masă.

Au coborât la aeroport. Era întuneric şi aerul începea să se răcească. Josie l-a îmbrăţişat pe Stan şi l-a sărutat, l-a îmbrăţişat pe Joe şi l-a sărutat, l-a îmbrăţişat pe Reacher şi l-a sărutat, apoi l-a tras deoparte şi i-a şoptit insistent la ureche o propoziţie lungă. Apoi a plecat singură la linia de îmbarcare.

Stan şi băieţii au urcat o scară exterioară lungă la puntea de observaţie. Au văzut un JAL 707 aşteptând pe pistă, luminat şi bâzâind, înconjurat de vehicule însoţitoare. Avea scările puse la uşa din faţă şi motoarele erau pornite încet. Dincolo de pistă se vedea o privelişte nocturnă a întregii jumătăţi de sud a insulei. Strada lor lungă betonată se întindea imperceptibil la distanţă, la depărtare de kilometri la sud-vest. În cartier ardeau zece mii de flăcări mici. Focuri de tabără în curţile din spate, fiecare cu licăriri luminoase la bază şi trimiţând în aer fire subţiri de fum.

— Gunoiul de noapte, a spus Stan. Reacher a aprobat din cap. Fiecare insulă pe care fusese avea probleme cu gunoiul. De obicei cam o dată pe săptămână, arderea era singura soluţie pentru orice, inclusiv pentru resturile de mâncare. Tradiţional, în fiecare cultură. Cuvântul foc de tabără venea de la foc de oase[12]. Cunoştinţe generale. Văzuse un mic incinerator electric în spatele micii case fierbinţi.

— L-am ratat săptămâna asta, a spus Stan. Aş fi vrut să ştim.

— Nu contează, a spus Joe. Încă nu prea avem gunoi.

Au aşteptat toţi trei, înclinându-se în faţă, cu coatele pe balustradă, apoi Josie a apărut sub ei, una dintre cei cam treizeci de pasageri. A mers către pistă apoi, la baza scărilor, s-a întors şi le-a făcut cu mâna. Apoi a urcat şi a intrat în avion, pierzându-se din vedere.

CAPITOLUL TREISPREZECE

Stan şi băieţii au privit avionul decolând, înclinându-se şi ridicându-se, i-au privit luminiţele cum dispăreau, au aşteptat până când zgomotul puternic s-a stins şi apoi au coborât în rând pe scara lungă. Au făcut drumul spre casă pe jos, ceea ce era un obicei al lui Stan atunci când Josie nu era cu ei şi distanţa era mai mică de treisprezece kilometri. Două ore de marş rapid. O nimica toată pentru un militar din marină şi mai ieftin decât autobuzul. A fost un copil din vremea Depresiei, nu că parcimonia dură a familiei sale din New England ar fi fost semnificativ diferită chiar într-o vreme a bogăţiei. Nu risipeşti, nu doreşti, te descurci şi repari, nu faci o expoziţie din tine. Propriul tată nu şi-a mai cumpărat haine de la vârsta de patruzeci de ani considerând că ce avea până atunci va dura mai mult decât el, iar un alt comportament ar fi fost considerat o extravaganţă nesăbuită.

Focurile de tabără erau aproape stinse când au ajuns pe strada lor. Straturi de fum pluteau încă în aer şi mirosea a cenuşă şi carne arsă chiar şi în interiorul căsuţei. S-au dus direct la culcare sub aşternuturile subţiri şi zece minute mai târziu era linişte peste tot.

CAPITOLUL PAISPREZECE

Reacher a dormit prost, prima dată visându-şi bunicul, ca pe un feroce bătrân francez, fără membre şi echipat cu patru picioare de masă, mişcându-se şi crescând ca o piesă de mobilier. Apoi a fost deranjat dis-de-dimineaţă de ceva care se furişa în curtea din spate, o pisică sau o rozătoare sau vreun măturător, şi apoi, mai târziu, când telefonul a sunat de două ori. Prea devreme pentru ca mama sa să fi ajuns la Paris, prea târziu pentru a anunţa un accident fatal în drumul spre Tokio. Altceva, evident, aşa că l-a ignorat de ambele dăţi. Joe s-a ridicat în acel moment, aşa că Reacher a profitat de avantajul singurătăţii, s-a întins şi a continuat să doarmă, până la ora nouă, când era prea târziu pentru el.

I-a găsit pe tatăl şi pe fratele lui în bucătărie, ambii tăcuţi şi emanând o tensiune pe care el o considera excesivă. Fără discuţie că bunicul Moutier era un bătrân simpatic, dar la nouăzeci de ani şi speranţa de viaţă are o limită, prin definiţie. Nu era o mare surpriză. Tipul trebuia să dea colţul cândva. Nimeni nu trăieşte veşnic. Şi el deja a depăşit toate previziunile. Tipul avea deja douăzeci de ani când au zburat fraţii Wright[13], pentru numele lui Dumnezeu.

Reacher şi-a făcut propria cafea, pentru că îi plăcea mai tare decât o bea restul familiei. Şi-a prăjit pâine, şi-a turnat cereale, a băut şi a mâncat şi între timp nimeni n-a vorbit cu el. Într-un final, a întrebat:

— Ce e?

Privirea tatălui său s-a înmuiat, s-a rotit, a traversat ca o piesă de artilerie şi s-a întors fixându-se pe un punct pe blatul mesei la câţiva centimetri de farfuria lui Reacher.

— Telefonul de azi dimineaţă, a spus el.

— Nu-i vorba de mama, nu?

— Nu, nu-i asta.

— Atunci ce-i?

— Avem probleme.

— Cine, toţi?

— Eu şi cu Joe.

— De ce? Ce s-a întâmplat? a întrebat Reacher.

Dar în acel moment a sunat soneria, aşa că n-a primit răspuns. Nici Joe, nici tatăl său nu s-au mişcat, aşa că Reacher s-a ridicat şi s-a îndreptat spre hol. Era acelaşi băiat de la livrări de ieri. Au trecut prin acelaşi ritual. A desfăcut o cutie pe care a reţinut-o şi i-a dat lui Reacher o bobină grea de cablu electric. Păreau că sunt vreo sută de metri acolo. Bobina era de mărimea unei roţi de maşină. Cablul era pentru instalaţii electrice casnice, precum Romex[14], greu şi rigid, învelit în folie de plastic gri. De un lanţ scurt era ataşat şi un cleşte de tăiat cabluri.

Reacher l-a lăsat pe podeaua din hol şi s-a dus înapoi în bucătărie.

— De ce avem nevoie de cablu electric? a întrebat.

— Nu avem, a răspuns tatăl lui. Am comandat cizme.

— Ei bine, nu le-a primit. Ai primit o bobină de cablu.

Tatăl a oftat în semn de frustrare.

— Atunci cineva a făcut o greşeală, nu-i aşa?

Joe n-a spus nimic, ceea ce era foarte neobişnuit. În mod normal, într-o situaţie din asta imediat ar fi lansat o serie de analize speculative, întrebând despre natura şi formatul codurilor comenzii, arătând că numerele pot fi uşor inversate, gândind cu voce tare despre cum tastatura QWERTY nu are literele una lângă alta în ordine alfabetică, şi, prin urmare cum dactilografele neîndemânatice sunt totdeauna predispuse să facă greşeli din neatenţie, cum ar fi, să zicem, în loc de încălţăminte, obiecte de uz casnic[15]. Aşa funcţiona creierul lui. Totul trebuia explicat. Dar n-a spus nimic. Stătea doar acolo, complet mut.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Reacher din nou, spărgând tăcerea.

— Nimic pentru care să-ţi faci tu griji, i-a răspuns tatăl.

— Va fi dacă voi doi nu vă înseninaţi. Ceea ce bănuiesc că nu se va întâmpla curând, judecând după privirea pe care o aveţi.

— Am pierdut o carte codificată cu planuri, a spus tatăl său.

— O carte cu planuri pentru ce?

— Pentru o operaţiune pe care s-ar putea să o conduc.

— China?

— De unde ştii?

— Ce altceva a mai rămas?

— E doar o teorie acum, îi spuse tatăl său. Doar o opţiune. Dar există planuri, bineînţeles. Şi ar fi jenant dacă s-ar afla. Se presupune că suntem alături de China acum.

— Era destul în cartea respectivă ca să înţeleagă cineva ceva din ea?

— Cu uşurinţă. Nume reale plus coduri echivalente pentru două oraşe, plus echipe şi divizii. Un analist inteligent ar putea pune lucrurile cap la cap şi ar afla unde vom merge, ce vom face şi câţi dintre noi vor veni.

— Cât de mare-i cartea?

— O carte normală cu mecanism de închidere în trei puncte.

— Cine a avut-o ultima dată? a întrebat Reacher.

— Cineva de la planificare, i-a spus tatăl. Dar era responsabilitatea mea.

— De când ştii că s-a pierdut?

— De aseară. Telefonul de azi dimineaţă mi-a comunicat că nu a fost găsită, ca urmare a căutării pe care am ordonat-o.

— Nu-i bine, a spus Reacher. Dar cu ce e implicat Joe?

— Nu e. Asta-i o altă problemă. Celălalt telefon de azi dimineaţă. De necrezut, altă chestie cu mecanism de închidere în trei puncte. Lipsesc răspunsurile la test. De la şcoală. Şi Joe a fost ieri acolo.

— Nici n-am văzut răspunsurile, a spus Joe. Şi cu siguranţă n-am luat nimic cu mine.

— Şi mai exact ce-ai făcut acolo? a întrebat Reacher.

— Până la urmă nimic. Am ajuns până la biroul directorului şi i-am spus secretarei că vreau să vorbesc cu tipul despre test. Apoi m-am răzgândit şi am plecat.

— Unde erau răspunsurile?

— Se pare că pe biroul directorului. Dar n-am ajuns niciodată atât de departe.

— Ai fost plecat destul de mult.

— M-am plimbat.

— În jurul şcolii?

— Şi acolo. Şi în alte locuri.

— Erai în clădire la ora prânzului?

Joe a dat aprobator din cap.

— Şi asta e problema, a spus el. Ei cred că atunci le-am luat.

— Ce se va întâmpla?

— E o violare a onoarei, evident. Aş putea fi exclus un semestru. Poate tot anul. Apoi mă vor trece cu o clasă înapoi, ceea ce ar însemna acum două clase. Noi doi am putea ajunge în aceeaşi clasă.

— Mi-ai putea face temele, a spus Reacher.

— Nu e distractiv.

— Nu-ţi face griji. Oricum până la sfârşitul semestrului ne vom muta din nou.

— Poate că nu, le-a spus tatăl lor. Nu dacă eu voi fi la carceră, sau degradat la soldat şi trecut la pictatul bordurilor pentru tot restul carierei. Vom fi cu toţii blocaţi în Okinawa pentru totdeauna.

Şi în acel moment sună telefonul din nou. Tatăl lor a răspuns. Era mama lor din Paris, Franţa. Tatăl s-a forţat să adopte un ton mai vesel, a vorbit şi a ascultat, apoi a închis şi le-a relatat noutăţile: că mama lor a ajuns în siguranţă, că nu se aşteaptă ca bătrânul Moutier să mai trăiască mai mult de vreo două zile şi că mama lor este tristă din cauza asta.

— Mă duc la plajă, a spus Reacher.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

Reacher a ieşit din casă şi s-a uitat către mare. Strada era goală. Niciun copil. Pe loc a luat o decizie şi s-a întors pe cealaltă parte a străzii şi a bătut la uşa lui Helen. Fata pe care o întâlnise cu o zi înainte. Ea a deschis, s-a uitat cine e la uşă, s-a strecurat pe lângă el pe verandă şi a închis cu grijă uşa din spatele ei. Ca şi cum îl ţinea secret. Ca şi cum o stânjenea. Şi-a dat seama de sentimentele lui şi a clătinat din cap.

— Tata doarme, a spus ea. Asta-i tot. A stat şi a lucrat toată noaptea. Şi acum e rupt de oboseală. Abia a adormit, acum o oră.

— Vrei să mergem să înotăm? a întrebat Reacher.

Ea s-a uitat de-a lungul străzii, a văzut că nu e nimeni şi a spus:

— Sigur. Lasă-mă cinci minute, bine?

S-a strecurat înapoi în casă, iar Reacher s-a întors şi s-a uitat pe stradă, pe jumătate sperând că tipul cu furuncul va apărea, pe jumătate sperând că nu. N-a apărut. Apoi a ieşit Helen, cu un costum de baie pe sub rochia de plajă. Avea un prosop. Au

plecat împreună, ţinând ritmul, pas cu pas, vorbind despre locurile unde au locuit şi cele pe care le-au văzut. Helen s-a mutat de multe ori, dar nu la fel de multe ca Reacher. Tatăl ei făcea parte din eşalonul din liniile din spate, nu era un combatant în Marină şi posturile lui tindeau să fie pe termen mai lung şi mai stabile.

Apa era mai rece dimineaţa decât în după-amiaza dinainte, aşa că au ieşit după vreo zece minute. Helen l-a lăsat pe Reacher să se şteargă cu prosopul ei, apoi s-au aşezat pe el la soare, cu doar câţiva centimetri între ei.

— Ai sărutat vreodată o fată? a întrebat ea.

— Da, i-a răspuns. De două ori.

— Aceeaşi fată de două ori sau două fete, o dată pe fiecare?

— Două fete, de mai multe ori pe fiecare.

— De multe ori?

— Poate de patru ori pe fiecare.

— Unde?

— Pe gură.

— Nu, *unde?* La cinematograf sau unde?

— Una la cinematograf, una în parc.

— Cu limba?

— Da.

— Eşti bun la asta? a întrebat ea.

— Nu ştiu, i-a răspuns.

— Îmi arăţi cum? Eu n-am făcut-o niciodată.

Aşa că s-a lăsat într-un cot şi a sărutat-o pe gură. Buzele îi erau mici şi mobile, iar limba îi era rece şi umedă. Au continuat aşa vreo cincisprezece sau douăzeci de secunde, apoi s-au despărţit.

— Ţi-a plăcut? a întrebat el.

— Să zicem, a răspuns ea.

— Sunt bun?

— Nu ştiu. Nu am cu ce să compar.

— Ei bine, tu ai fost mai bună decât celelalte două pe care le-am sărutat, a spus el.

— Mulţumesc, a spus ea, dar el nu ştia pentru ce îi mulţumeşte. Pentru compliment sau pentru proba primului sărut, nu era sigur.

CAPITOLUL ŞAISPREZECE

Reacher şi Helen s-au întors împreună şi aproape au ajuns acasă. Mai aveau vreo douăzeci de metri până la destinaţie când băiatul cu furuncul a ieşit din curtea lui şi s-a proţăpit în mijlocul străzii. Purta acelaşi tricou militar şi aceiaşi pantaloni zdrenţăroşi. Şi era singur, cel puţin în acel moment.

Reacher a simţit cum Helen s-a apropiat în linişte de el. S-a oprit din mers şi Reacher s-a oprit cu un pas în faţa ei. Tipul cel mare era la şase paşi în faţă. Cei trei formau un triunghi subţire, în pantă.

— Stai pe loc Helen, a spus Reacher. Ştiu că poţi să-l faci praf singură pe tipul acesta, dar nu avem nici un motiv să suportăm amândoi mirosul.

Uriaşul doar a zâmbit.

— Aţi fost la plajă, a spus el.

— Şi credeam că Einstein e deştept, a spus Reacher.

— De câte ori aţi fost?

— Nu ştii să numeri aşa de mult.

— Încerci să mă enervezi?

Reacher asta făcea, bineînţeles. Pentru vârsta lui a fost întotdeauna fantastic de mare, încă de la naştere. Mama lui susţinea că a fost cel mai mare bebeluş pe care l-a văzut cineva vreodată, dar cum ea avea un bine cunoscut simţ dramatic, Reacher tindea să nu ţină cont de această informaţie. Dar chiar şi aşa, mare sau nu, s-a bătut întotdeauna cu cei mai mari cu două sau trei clase. Uneori mai multe. Aşa încât în luptele unu la unu, în nouăzeci şi nouă la sută din cazuri, el a fost copilul mai mic. Aşa că a învăţat să se bată având conştiinţa că e cel mic. Când totul e egal, de obicei câştigă mărimea. Dar nu întotdeauna, altfel campionatul mondial al greilor ar fi decis pe cântar, nu în ring. Uneori, dacă tipul mai mic e mai rapid şi mai deştept, poate câştiga. Şi una din căile de a fi mai deştept e de a-l face pe celălalt tâmpit, ceea ce poţi face inducându-i furie. Un adversar care vede roşu în faţa ochilor e cel mai bun prieten al tipului mai mic. Aşa că da, Reacher încerca să-l înnebunească pe mirositor.

Dar urât mirositorul nu a muşcat. Doar stătea acolo, aşteptând, tensionat dar controlându-se. Picioarele erau bine înfipte în pământ şi umerii încordaţi. Pumnii erau gata să

lovească. Reacher a făcut un pas înainte în miasma gurii şi mirosul corpului tipului. Regula numărul unu cu un astfel de tip: nu-l lăsa să te muşte. Te poţi infecta. Regula numărul doi: uită-te la ochii lui. Dacă rămân ridicaţi, are de gând să se balanseze. Dacă priveşte în jos, va da cu piciorul.

Ochii tipului au rămas ridicaţi.

— E o fată aici, a spus el. Eşti pe cale să fii făcut praf în faţa unei fete. Nu vei mai putea să-ţi arăţi faţa. Vei fi pisicuţa retardată a cartierului. Poate că-ţi voi lua taxă de fiecare dată când vei ieşi din casă. Poate că voi extinde zona la întreaga insulă. Poate că voi taxa dublu. De la tine şi de la retardatul de frate-tu.

Regula trei cu astfel de tip: răstoarnă coregrafia. Nu aştepta, nu da înapoi, nu fii subordonat, nu fii umil, nu gândi defensiv.

Cu alte cuvinte: loveşte primul.

Şi nu cu o lovitură slabă, predictibilă.

Pentru că regula patru e: nu există reguli pe străzile din spate din Okinawa.

Reacher a ţintit pe neaşteptate drept în faţă şi l-a prins drept în obraz.

Asta i-a atras atenţia.

Tipul s-a dat în spate, şi-a scuturat capul, şi a lovit şi el, dar Reacher se aştepta la asta, deci era pregătit. S-a aplecat în stânga şi a lăsat pumnul grasului să-i bâzâie pe la ureche. *Mai deştept şi mai rapid.* Apoi tipul a fost cam încurcat în ceea ce făcea şi n-a putut să facă nimic decât să dea un pas înapoi, să se aplece şi s-o ia de la capăt. Ceea ce se pregătea să facă.

Până când a auzit sunetul unei motociclete. Ceea ce însemna clopotul de la sfârşitul unei runde. Ca şi câinele lui Pavlov. A ezitat o fracţiune fatală de secundă.

A ezitat şi Reacher. Dar un timp mai scurt. Doar din cauza geometriei. Era cu faţa spre partea din sus a străzii, spre intersecţia celor patru străzi. Şi-a aruncat o privire în sus şi a văzut o motocicletă mergând de la nord la sud, neintrând pe stradă. A procesat informaţia şi a şters-o chiar înainte de a pierde din vedere motocicleta, de îndată ce viteza şi poziţia făceau virajul imposibil. După care privirea lui s-a întors direct înapoi la oponentul său.

Care era în dezavantaj geometric. Era cu faţa în josul străzii, spre mare. Nu avea după ce să se ghideze decât după sunet. Şi

sunetul era puternic şi difuz. Nu specific. Fără indicii spaţiale. Doar un ecou. Şi ca orice alt animal de pe pământ cu vedere mai bună decât auzul, tipul a cedat unui instinct primar. A început să se întoarcă pentru a vedea în spate. Irezistibil. Apoi, o fracţiune de secundă mai târziu, senzaţia auditivă s-a clarificat în momentul în care zgomotul a fost prins în spatele clădirilor, iar tipul şi-a tras concluzia, şi-a oprit mişcarea şi a început mişcarea de întoarcere înapoi a capului.

Dar până atunci era deja mult prea târziu. Până atunci croşeul de stânga al lui Reacher era la jumătatea drumului. Era ca o coasă, tare şi rapid, fiecare muşchi şi tendon din corpul lui de ogar legate într-o coordonare perfectă, urmărind un singur scop: marele pumn stâng să aterizeze pe gâtul tipului.

Succes total. Lovitura a nimerit drept în furuncul, spărgându-l, spărgând carne, comprimând oase şi tipul a căzut ca şi cum ar fi alergat cu viteză maximă nimerind într-o frânghie de rufe. Picioarele au ieşit de sub el şi el s-a buşit de beton, mai mult sau mai puţin orizontal, lăbărţat, încurcat şi uimit, ca într-o cădere în fund a unui cascador dintr-un film mut.

Pentru Reacher, următoarea mişcare evidentă era să înceapă să-i care pumni în cap, dar avea o spectatoare cu sensibilităţi feminine, aşa că a rezistat tentaţiei. Uriaşul şi-a ridicat faţa de la pământ, a privit în gol şi a spus:

— Ăsta a fost un atac neaşteptat.

Reacher a aprobat din cap.

— Dar ştii cum se spune. Numai tâmpiţii au atacuri neaşteptate[16].

— O să terminăm asta.

Reacher s-a uitat în jos.

— Pare că e deja terminat.

— Visezi, bobocule.

— Numără până la opt, a spus Reacher. Mă voi întoarce.

CAPITOLUL ŞAPTESPREZECE

Reacher a dus-o pe Helen rapid la ea acasă şi a alergat peste drum la el. A intrat şi a alergat către bucătărie, unde l-a găsit pe tatăl lui singur.

— Unde-i Joe? a întrebat Reacher.

— S-a dus la o plimbare lungă, a răspuns tatăl său.

Reacher a ieşit în curtea din spate. Era un spaţiu pătrat betonat, gol, cu excepţia unei mese de grădină cu patru scaune şi a unui incinerator gol. Incineratorul era de mărimea unui container de gunoi mare, rotund. Era făcut din plasă de oţel. Stătea pe nişte picioare mici. Se vedeau urme slabe de cenuşă gri, dar fusese golit şi curăţat după ultima utilizare. De fapt întreaga curte fusese măturată. Familiile celor din marină. Întotdeauna meticuloase.

Reacher s-a întors în hol. S-a aplecat deasupra bobinei de cablu electric, a desfăcut doi metri de cablu şi l-a tăiat cu cleştele.

— Ce faci? l-a întrebat tatăl lui.

— Ştii ce fac, tată, a răspuns Reacher. Fac ceea ce ţi-ai dorit să fac. Nu ai comandat cizme. Ai comandat exact ce-am primit. Aseară, după ce-a dispărut cartea codificată. Te-ai gândit că vestea se va împrăştia şi că Joe şi cu mine vom avea de suferit. Nu puteai să ne aduci cuţite sau alte arme de luptă, aşa că te-ai gândi la următorul cel mai bun lucru.

A început să-şi învârtă firele grele în jurul pumnului, înfăşurându-le una lângă alta, aşa cum un boxer îşi leagă mâinile. A presat metalul şi plasticul maleabil şi l-a fixat bine.

— Deci ştirile au răsuflat?

— Nu, a spus Reacher. Asta ţine de un alt angajament.

Tatăl lui a scos capul pe uşă afară şi s-a uitat în josul străzii.

— Poţi să-l învingi pe tipul ăla?

— E Papa catolic?

— E şi un prieten cu el.

— Cu cât mai mulţi cu atât mai distractiv.

— Mai sunt şi alţi copii care se uită.

— Întotdeauna sunt.

Reacher a început să-şi înfăşoare şi cealaltă mână.

— Fii calm, fiule, a spus tatăl lui. Să nu produci prea multe pagube. Nu vreau ca toţi trei din familia asta să păţim ceva săptămâna asta, să intrăm cu toţii în necazuri.

— Nu mă voi retrage dezonorat.

— Ştiu asta. Vorbeam despre o acuzaţie de omor prin imprudenţă.

— Nu-ţi face griji, tată, a spus Reacher. Nu voi merge aşa departe.

— Să fii sigur că n-o faci.

— Dar mi-e teamă că va trebui să fac totuşi mai mult. Un pic mai mult decât normal.

— Despre ce vorbeşti, fiule?

— Mi-e teamă că de data asta va trebui să rup nişte oase.

— De ce?

— Mama mi-a spus s-o fac. Într-un fel.

— Ce?

— La aeroport, a spus Reacher. M-a luat deoparte, îţi aminteşti? Mi-a spus că are senzaţia că acest loc vă înnebuneşte pe tine şi pe Joe. Mi-a spus să am grijă de voi. Mi-a spus că depinde de mine.

— Mama ta a spus asta? Putem avea grijă de noi.

— Zău? Cum v-aţi descurcat până acum?

— Dar copilul ăsta nu are nimic de-a face cu asta.

— Eu cred că are, a spus Reacher.

— De când? A spus el ceva?

— Nu, a răspuns Reacher. Dar există şi alte simţuri în afară de auz. Mirosul, de exemplu.

Şi-a vârât pumnii gri şi rotunzi în buzunare şi a păşit din nou în stradă.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

La treizeci de metri mai încolo era un cârd în formă de potcoavă format cam din zece copii. Audienţa. Se legănau de pe un picior pe altul şi vibrau cu anticipaţie. Cam cu zece metri mai aproape, băiatul urât mirositor aştepta, cu un aghiotant lângă el. Mirositorul era în dreapta, aghiotantul în stânga. Aghiotantul era cam de înălţimea lui Reacher, dar cu umerii şi pieptul mai dezvoltate, ca un luptător de wrestling şi avea faţa ca de pe un poster cu „WANTED”, plată şi dură şi meschină. Acei umeri şi acea faţă erau nouăzeci la sută armura tipului, s-a gândit Reacher. Tipul era de genul care era lăsat în pace numai din cauza aspectului său. Aşa că probabil nu avea prea multă practică, şi probabil că şi el credea în propriul rahat. Deci poate că nu era cu adevărat un bătăuş.

Era doar o cale să afle.

Reacher se apropia cu paşi repezi, cu mâinile încă în buzunar, pe o traiectorie curbă, îndreptându-se spre aghiotant, fără să încetinească deloc, nici chiar la ultimii paşi, în felul în care te întâmpină un politician, în felul în care un preot maniac merge la o persoană pe care vrea să o convertească, de parcă să ofere un bun venit nerăbdător şi entuziast era singurul lui ţel în viaţă. Aghiotantul a fost derutat de limbajul trupului. Chiar a ridicat pe jumătate mâna, pregătit să o dea cu Reacher.

Fără să rupă ritmul, Reacher i-a tras un cap drept în faţă. *Stânga, dreapta, bang*. De nota zece, pentru stil şi conţinut, pentru putere şi precizie. Tipul a căzut pe spate şi înainte să ajungă la un sfert din drumul către sol, Reacher s-a întors către tipul mirositor şi şi-a scos mâinile înfăşurate din buzunare.

În filme ei s-ar fi confruntat în scene lungi, tensionate şi statice, cu batjocură şi ameninţări murmurate, cu mâinile depărtate de corp, stând pe vârfuri, poate învârtindu-se unul în jurul altuia, ochi îngustaţi privind în ochi îngustaţi, construind suspansul. Dar Reacher nu trăia în filme. El trăia în lumea reală. Fără să facă pauză nici măcar o fracţiune de secundă, i-a tras una tipului mirositor cu pumnul stâng, o lovitură vicioasă joasă, continuând într-un ritm de *un-doi,* unde *unu* însemna capul. Pumnul lui trebuie să fi cântărit vreo trei kilograme în acel moment şi Reacher îşi punea toată forţa în el, iar rezultatul a fost că orice ar fi avut de gând să facă în continuare tipul mirositor va trebui să facă cu trei coaste rupte, ceea ce îl punea pe loc în dezavantaj, deoarece coastele rupte dor ca naiba, şi orice tip de activitate fizică violentă le face să doară şi mai rău. Tipii cu coaste rupte nu suportau nici să strănute.

În acest caz tipul mirositor nu a băgat prea mult în seamă coastele rupte. Doar s-a strâmbat ca un bivol rănit. Aşa că Reacher l-a înghesuit şi a lansat un nou atac şi i-a mai rupt nişte coaste în cealaltă parte. Destul de uşor. Cablul înfăşurat îi făcea mâinile să fie nişte mingi distrugătoare. Singura problemă era că oamenii nu merg întotdeauna la spital pentru nişte coaste rupte. În special nu cei din familiile celor din marină. Pur şi simplu le bandajează şi îndură. Şi Reacher avea nevoie de tip într-un pat de spital, cu toată familia îngrijorată în jurul lui. Măcar pentru o seară. Aşa că i-a prins tipului braţul stâng trăgându-l în afara axului corpului, prinzându-i încheietura mâinii cu mâna lui stângă, grea datorită cablului, şi a rotit-o cu

180 de grade, astfel încât i-a întors palma în sus şi cotul moale în jos, apoi i-a tras una cu pumnul drept fix între ele, iar tipul a urlat şi a ţipat şi a căzut în genunchi şi Reacher l-a lăsat în propria mizerie cu un upercut sub maxilar.

Stop joc.

Reacher s-a uitat de la stânga la dreapta de-a lungul semicercului tăcut de spectatori şi a spus:

— Următorul?

Nu s-a mişcat nimeni.

— Cineva? a întrebat Reacher

Nu s-a mişcat nimeni.

— Bine, a spus Reacher. Să fie clar. De acum încolo, asta-i treaba.

Şi apoi s-a întors şi s-a dus înapoi în casă.

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

Tatăl lui Reacher aştepta în hol, un pic mai palid şi cu ochii exprimând îngrijorare. Reacher a început să-şi desfăşoare mâinile şi a întrebat:

— Cu cine lucrai la acea carte cu planuri?

— Un tip de la informaţii şi doi de la planificare, i-a răspuns tatăl.

— Ai putea să-i suni şi să-i chemi încoace?

— De ce?

— Totul face parte din plan. Aşa cum mi-a spus mama.

— Ar trebui să vină aici?

— Da.

— Când?

— Chiar acum ar fi bine.

Reacher a văzut că are ştampilat cuvântul *Georgia* pe o bucată de cablu înfăşurată pe mână. Trebuie să fi fost locul unde era produs cablul. Inscripţia se afla pe partea de izolaţie a cablului. Georgia era un loc în care el nu fusese niciodată.

Tatăl său a dat un telefon la bază şi Reacher a privit pe stradă de la o fereastră. S-a gândit că puţin noroc cu potrivirea timpului ar fi perfect. Şi a fost, mai mult sau mai puţin. Douăzeci de minute mai târziu o maşină oficială a oprit şi trei bărbaţi în uniformă au coborât din ea. Şi imediat după, o ambulanţă a cotit

pe stradă prin spatele lor şi a fost manevrată pe lângă vehiculul lor parcat, îndreptându-se în josul străzii spre casa tipului urât mirositor. Medicii l-au luat pe băiat în ambulanţă, iar mama lui şi un băiat ce părea fratele mai mic au urcat şi ei ca pasageri. Reacher s-a gândit că tatăl băiatului se va duce direct la spital, pe motocicleta sa, la sfârşitul programului. Sau mai devreme, depinzând de ce spuneau medicii.

Tipul de la informaţii era maior, iar cei de la planificare erau subofiţeri. Toţi trei erau îmbrăcaţi în uniformă. Toţi trei stăteau încă în hol. Toţi trei aveau aceeaşi expresie pe feţe: *Ce căutăm noi aici?*

— Băiatul care tocmai a fost luat, a spus Reacher. Trebuie să intraţi să-i căutaţi prin casă. Unde, apropo, nu e nimeni acum. E pregătită şi vă aşteaptă.

Cei trei se uitau unul la altul. Reacher le privea feţele. Era clar că niciunul nu avea vreo dorinţă să bage la apă un bun militar din marină ca Stan Reacher. Era clar că toţi doreau un sfârşit fericit. Erau pregătiţi să se agaţe de un pai. Erau pregătiţi să meargă până la capăt, chiar dacă asta însemna să primească indicii de la un băiat ciudat de treisprezece ani.

Unul din cei doi de la planificare a întrebat:

— Ce căutăm?

— Veţi ştii când veţi vedea, a spus Reacher. Treizeci de centimetri lungime, doi centimetri şi jumătate lăţime, de culoare gri.

Cei trei tipi au ieşit în stradă, iar Reacher şi tatăl lui s-au aşezat să aştepte.

CAPITOLUL DOUĂZECI

A fost o aşteptare scurtă, aşa cum Reacher şi prezisese. Băiatul mirositor a demonstrat un anumit grad de şiretenie animalică, dar nu avea mintea unui geniu criminal. De asta era al naibii de sigur. Cei trei bărbaţi s-au întors în mai puţin de zece minute cu un obiect de metal care fusese ars în foc. Deci era gri ca cenuşa. Fusese odată o bucată de aliaj strălucitoare, de treizeci de centimetri lungime şi doi centimetri şi jumătate lăţime, uşor curbat, cu trei spaţii rotunde pe lungime.

Este ceea ce rămânea când ardeai ceva cu mecanism de închidere în trei puncte.

Nu copertă tare, nu pagini, nu conţinut, doar metal ars.

— Unde aţi găsit-o? a întrebat Reacher.

Unul din subofiţeri a răspuns:

— Sub un pat din al doilea dormitor. Camera băieţilor.

Nici urmă de geniu criminal.

Maiorul de la informaţii a întrebat:

— Este cartea codificată?

Reacher a dat din cap.

— Nu, a spus el. Sunt răspunsurile la test, de la şcoală.

— Eşti sigur?

— Sigur?

— Atunci de ce ne-aţi chemat pe noi?

— Chestia asta trebuie rezolvată de armată. Nu de şcoală. Trebuie să mergeţi la spital şi să vorbiţi cu băiatul şi tatăl lui împreună. Trebuie să obţineţi o mărturisire. Apoi trebuie să spuneţi la şcoală. Ceea ce veţi face cu băiatul după aceea, e treaba voastră. Probabil va primi un avertisment. Oricum nu ne va mai deranja.

— Mai exact ce s-a întâmplat aici?

— A fost vina fratelui meu, a spus Reacher. Într-un fel, oricum. Băiatul din josul străzii a început să ne terorizeze, iar Joe a răspuns şi a făcut-o foarte bine. Vorbe deştepte, răspunsuri rapide, tot tacâmul. A fost un spectacol grozav. În plus, Joe e uriaş. Blând ca un miel, dar bineînţeles că băiatul nu ştia asta. Aşa că s-a hotărât să evite lupta fizică în răzbunarea lui. S-a hotărât s-o facă altfel. Şi-a dat seama că Joe era încordat din cauza testului. Poate că ne-a auzit vorbind. În orice caz, l-a urmărit ieri pe Joe la şcoală şi a furat răspunsurile. Ca să-l discrediteze.

— Poţi demonstra asta?

— Circumstanţial, a spus Reacher. Băiatul n-a fost la jocul cu mingea. Nu era în autobuz. Deci a fost în oraş toată ziua. Şi Joe s-a spălat pe mâini şi a făcut duş când s-a întors. Ceea ce e neobişnuit pentru Joe, după masa. Trebuie că se simţea murdar. Şi credinţa mea e că se simţea murdar pentru că mirosise putoarea băiatului toată ziua, din spatele lui şi de după colţuri.

— *Foarte* circumstanţial, a spus maiorul.

— Întreabă-l pe băiat, a spus Reacher. Presează-l, în faţa tatălui său.

— Apoi ce s-a mai întâmplat?

— Tipul a făcut un scenariu în care Joe învăţa răspunsurile şi apoi ardea cartea. Ceea ce era plauzibil pentru un tip care vrea să trişeze la test. Şi mai era şi noaptea gunoiului, ceea ce a fost convenabil. Planul era ca el să ardă cartea în curtea lui şi apoi să se strecoare la noi în timpul nop ţii şi să arunce partea metalică în incineratorul nostru, amestecând-o în cenuşa noastră, aşa că dovada ar fi fost chiar acolo. Dar noi nu am avut cenuşă. Am ratat noaptea gunoiului. A trebuit să mergem la aeroport. Aşa că tipul a fost obligat să abandoneze planul. Dar s-a strecurat în curtea noastră. Şi l-am auzit. Dimineaţa devreme. Am crezut că e o pisică sau un şobolan.

— Vreo urmă?

— S-ar putea să găsiţi nişte urme acolo, a spus Reacher. Curtea a fost măturată la un moment dat, dar tot timpul e praf. Mai ales după noaptea gunoaielor.

Subofiţerii au mers afară şi au aruncat o privire în curte, apoi s-au întors cu nişte expresii întrebătoare pe faţă, ca şi cum ar fi spus: *s-ar putea ca băiatul să aibă dreptate*.

Maiorul de la informaţii avea pe propria faţă o privire care spunea: *nu pot să cred că-i spun asta unui copil de treisprezece ani,* apoi a întrebat:

— Ştii şi unde e cartea cu planuri?

— Nu, a spus Reacher. Nu cu siguranţă. Dar aş putea face o presupunere destul de bună.

— Unde?

— Ajutaţi-mi fratele cu şcoala şi apoi vom discuta.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI UNU

Cei trei militari din marină s-au întors după nouăzeci de minute. Unul din subofiţeri a spus:

— L-ai cam aranjat pe băiatul ăla, nu?

— Va trăi, a spus Reacher.

— A mărturisit, a spus celălalt subofiţer. S-a întâmplat aşa cum ai bănuit. Cum ai ştiut?

— Logic, a spus Reacher. Ştiam că Joe n-ar fi făcut-o, aşa că era clar că a făcut-o altcineva. Întrebarea era cine. Şi cum, şi de ce.

— Am aranjat lucrurile cu şcoala, a spus maiorul. Fratele tău e nevinovat. Apoi tipul a zâmbit. Dar mai e o consecinţă nefericită.

— Care?

— Nu mai au răspunsurile, aşa că testele au fost anulate.

— Asta-i ruşinos.

— Nu există un lucru bun care să nu aibă şi o parte rea.

— Aţi văzut întrebările?

Maiorul a aprobat din cap.

— Citit, scris, adunare, scădere. Nimic ieşit din comun.

— Nu era cultură generală?

— Nu.

— Nici baseball?

— Nici urmă.

— Nu era statistică?

— Procente, poate, în partea de matematică. Şanse şi probabilităţi, chestii de-astea.

— Care sunt importante, a spus Reacher. De exemplu, care sunt şansele ca un ofiţer de marină să piardă o carte codificată cu planuri?

— Scăzute.

— Care sunt şansele ca un ofiţer *bun,* ca tatăl meu, să piardă o carte codificată cu planuri?

— Chiar mai scăzute.

— Deci probabilitatea este că această carte nu a fost deloc pierdută. Probabilitatea e că există o altă explicaţie. De aceea, timpul petrecut urmând ideea că e pierdută, e timp irosit. Timpul petrecut pentru a urmări alte căi ar putea fi mai fructuos.

— Care alte căi?

— Când a preluat preşedintele Ford puterea de la preşedintele Nixon?

— Acum zece zile.

— Şi trebuie că tot atunci consilierii militari au scos de la naftalină toate opţiunile. Şi bănuiesc că singura valabilă este China. De aceea am şi fost trimişi aici. Dar noi facem parte din faza de luptă. Deci un pic mai devreme decât noi au fost aduşi cei care fac planificările. Poate cu o săptămână sau cam aşa

ceva. Şi în mod sigur li s-a spus să finalizeze totul de două ori mai repede. Ceea ce înseamnă o grămadă de treabă, am dreptate?

— Întotdeauna.

— Şi care e ultima fază a acestei munci?

— Revizuirea cărţii codificate ca să se potrivească cu noile planuri.

— Care e termenul limită?

— Teoretic, trebuie să fim gata de luptă azi la miezul nopţii, dacă preşedintele ar ordona asta.

— Aşa că poate undeva e un tip care a lucrat la codificare toată noaptea. Un tip din eşalonul din spatele frontului care a venit aici cam acum o săptămână.

— Sunt sigur că este. Dar deja am verificat toată baza. E primul lucru pe care l-am făcut.

— Poate că a lucrat acasă.

— Asta e ceva neautorizat.

— Dar se întâmplă.

— Ştiu. Dar chiar şi în acest caz, ar fi trebuit să fie înapoi la bază cu ore în urmă şi cartea ar fi trebuit să fie înapoi în seif cu ore în urmă.

— Să presupunem că a fost epuizat şi a adormit. Să presupunem că încă nu s-a trezit. Să presupunem că această carte codificată e încă pe masa lui din bucătărie.

— Unde?

— De cealaltă parte a străzii, a spus Reacher. Bateţi la uşă şi întrebaţi de Helen.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI DOI

Joe s-a întors de la lunga plimbare după încă o oră şi el împreună cu fratele şi cu tatăl lor s-au îndreptat spre plajă pentru o partidă de înot. Apa era caldă, nisipul era alb şi palmierii se legănau. Au tândălit şi s-au plimbat până a apus soarele, apoi s-au îndreptat spre casa micuţă şi fierbinte la capătul străzii betonate, unde o oră mai târziu, noul telefon a sunat din nou şi Josie le-a spus că tatăl său a murit. Bătrânul Laurent Moutier s-a dus, la vârsta de nouăzeci de ani, luând cu el, ca toată lumea, o viaţă de necunoscute speranţe şi visuri şi frici şi experienţe, şi lăsând în urmă, ca toată lumea, o mică

urmă din el însuşi în descendenţii lui. N-a avut niciodată o idee clară despre ce va deveni prin fiica sa cu părul ca peria şi prin cei doi nepoţi chipeşi, nu că şi-ar fi dorit cu adevărat ceva, dar ca orice bărbat din secolul douăzeci din Europa spera că-şi vor trăi vieţile în pace, prosperitate şi belşug, în timp ce simultan ştia că aproape sigur nu va fi aşa. Aşa că a sperat că-şi vor purta poverile cu graţie şi simţul umorului şi a fost mângâiat în ultimele momente de cunoaşterea faptului că până acum aşa a fost şi, probabil, aşa va fi întotdeauna.

SFÂRŞIT

O POVESTIRE DIN SERIA

JACK REACHER

LEE CHILD

CĂLDURĂ MARE

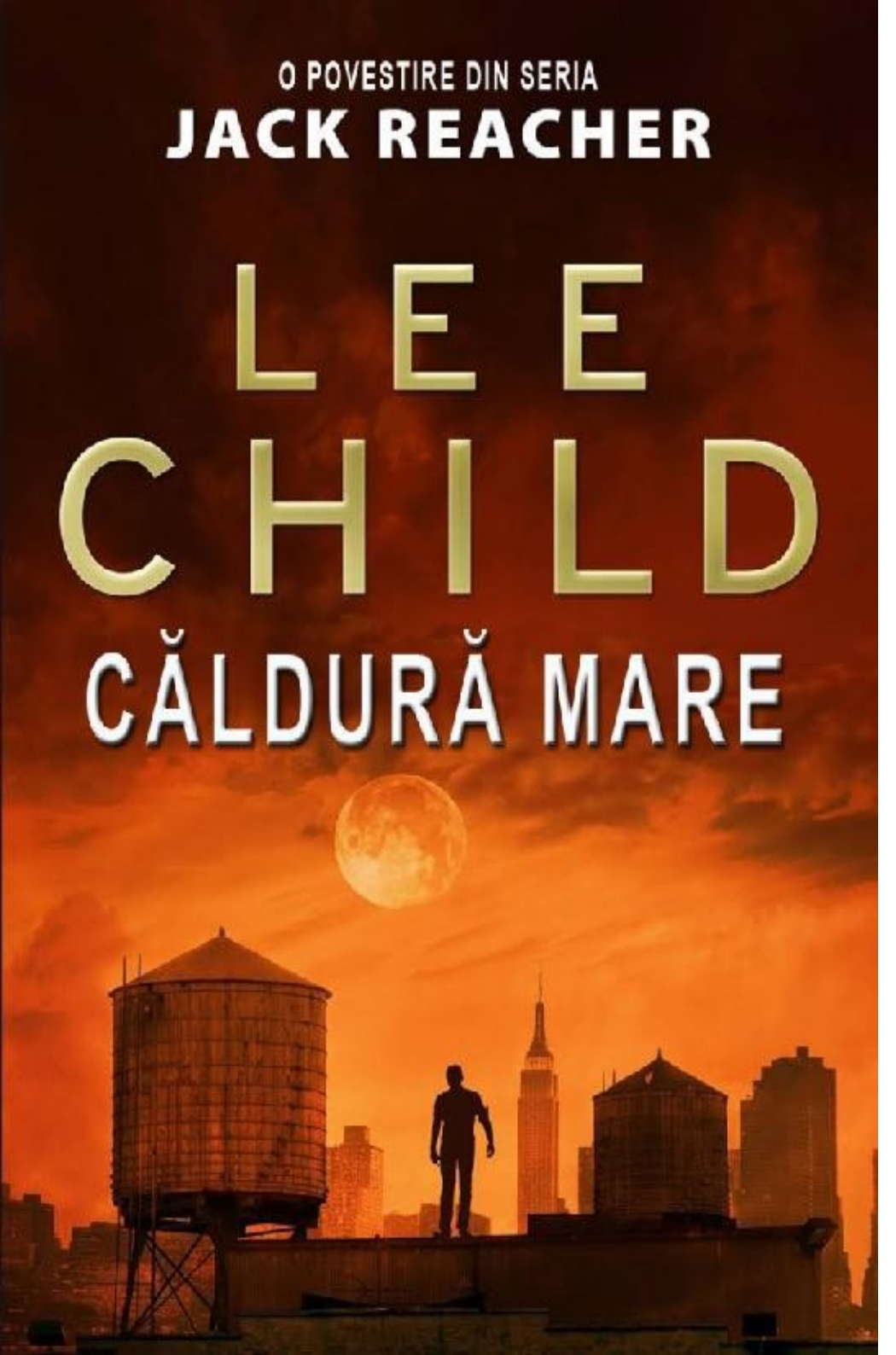

CĂLDURĂ MARE

Titlul original : *High Heat*

Bărbatul avea peste treizeci de ani, aşa credea Reacher, şi era solid şi vizibil încălzit. Transpira în costum. Femeia din faţa lui putea fi mai tânără, dar nu cu mult. Şi ea era încălzită, şi speriată. Sau cel puţin tensionată. Asta era clar. Bărbatul era prea aproape de ea. Şi ei nu-i plăcea. Era aproape opt şi jumătate seara şi se întuneca. Dar nu se răcorea. Cam 40 de grade. Un adevărat val de căldură. Miercuri, 13 iulie 1977, New York. Reacher îşi va aminti întotdeauna data. Era a doua lui vizită singur.

Tipul şi-a pus palma pe pieptul femeii, apăsând bumbacul umed pe pielea ei, cu vârful degetului mare în decolteul ei. Nu era un gest tandru. Dar nici agresiv. Neutru, ca un medic. Femeia nu s-a dat înapoi. Doar a îngheţat şi s-a uitat în jur. Fără să vadă prea mult. New York, opt şi jumătate seara, dar străzile erau goale. Era prea cald. Waverly Place, între Sixth Avenue şi Washington Square. Oamenii vor ieşi mai târziu, dacă vor ieşi.

Apoi bărbatul şi-a luat mâna de pe pieptul femeii şi a coborât-o, ca şi cum ar fi vrut să-şi alunge o albină de pe şold, apoi a ridicat-o înapoi cu o mişcare rotundă şi i-a tras una în faţă, dur, cu destulă putere pentru o adevărată trosnitură, dar mâna lui şi faţa ei erau prea umede pentru un zgomot ca împuşcătura unui pistol, aşa că sunetul a ieşit exact ca şi cuvântul: *slap*. Capul femeii s-a dus în lateral. Sunetul a răsunat pe cărămizile fierbinţi.

— Hei, a strigat Reacher.

Tipul s-a întors. Avea părul negru, ochii negri, probabil vreun metru şaizeci, probabil vreo nouăzeci de kilograme. Tricoul îi era îmbibat în sudoare.

— Dispari, băiete, a spus el.

În acea noapte, Reacher mai avea trei luni şi şaisprezece zile până să împlinească şaptesprezece ani, dar fizic crescuse deja destul de mult. Era la fel de înalt pe cât va fi întotdeauna, şi

nicio persoană normală nu l-ar fi numit sfrijit. Avea doi metri, o sută de kilograme, toate muşchi. Era finalizat ca bărbat, mai mult sau mai puţin. Dar finalizat recent. Foarte recent. Dinţii îi erau albi şi uniformi, ochii erau aproape bleumarin, părul era ondulat şi des, pielea îi era netedă şi curată. Cicatricele, şi ridurile, şi bătăturile urmau să apară mai târziu.

— Acum, băiete, a spus bărbatul.

— Doamnă, ar trebui să vă îndepărtaţi de acest tip, a spus Reacher.

Ceea ce femeia a făcut, înapoi, un pas, doi, la o distanţă unde nu mai putea fi atinsă.

— Ştii cine sunt? a întrebat bărbatul.

— Ce importanţă are? a spus Reacher.

— Te-ai luat de oamenii de care nu trebuia.

— Oamenii? a întrebat Reacher. E un cuvânt la plural. Sunt mai mulţi din tine aici?

— O să afli.

Reacher s-a uitat în jur. Străzile erau tot goale.

— Când voi afla? a spus el. Nu chiar acum, din câte văd.

— Cât de deştept te crezi?

— Doamnă, aş fi fericit să rămân singur aici dacă doriţi să fugiţi.

Femeia nu s-a clintit. Reacher se uita la ea.

— Am înţeles eu ceva greşit? a întrebat el.

— Dispari, băiete, a spus bărbatul.

— N-ar trebui să te implici, a spus femeia.

— Nu sunt implicat, a spus Reacher. Doar stau aici pe stradă.

— Du-te stai pe altă stradă, a spus bărbatul.

— Cine a murit şi te-a pus primar? a spus Reacher întorcându-se şi uitându-se la el.

— Ai gura cam mare, băiete. Nu ştii cu cine vorbeşti. O să regreţi asta.

— Când vor sosi ceilalţi? Asta vrei să spui? Pentru că acum suntem doar noi doi. Şi nu văd prea mult regret în asta, nu din partea mea, oricum, doar dacă nu ai nici un ban.

— Bani?

— Ca să-i iau.

— Ce, acum crezi că mă vei jefui?

— Nu să te jefuiesc, a spus Reacher. Mai mult o chestie istorică. Un vechi principiu. Ca o tradiţie. Pierzi un război, predai comoara.

— Suntem în război, tu şi cu mine? Pentru că dacă suntem, eşti pe cale să-l pierzi, băiete. Nu-mi pasă cât de umflat de porumb eşti. Te voi face praf. Rău.

Femeia stătea încă la doi metri. Încă nu se mişca. Reacher s-a uitat din nou la ea şi a spus:

— Doamnă, domnul acesta e căsătorit cu dumneavoastră, sau vă e vreun fel de rudă, sau o cunoştinţă socială sau profesională?

— Nu vreau să te implici, a spus ea.

Era mai tânără decât tipul, cu siguranţă. Dar nu cu mult. Pe aproape. Douăzeci şi nouă, poate. O blondă cu tenul pal. În afara petei roşii din cauza loviturii, arăta destul de bine, în felul unei femei mai în vârstă. Dar era slabă şi nervoasă. Poate că avea o viaţă stresantă. Purta o rochie de vară care ajungea până la genunchi. Avea o geantă agăţată de umăr.

— Cel puţin spuneţi-mi de ce nu vreţi să mă implic, a spus Reacher. E un tip oarecare, care vă hărţuieşte pe stradă? Sau nu?

— Ce altceva ar putea fi?

— O ceartă domestică, poate. Am auzit de un tip care l-a bătut pe unul, iar după aceea soţia a luat-o razna pentru că i-a făcut soţul să sufere.

— Nu sunt căsătorită cu acest bărbat.

— Sunteţi interesată de el în vreun fel?

— De binele lui?

— Bănuiesc că despre asta discutăm.

— Deloc. Dar nu te poţi implica. Aşa că pleacă. Mă descurc.

— Să presupunem că plecăm împreună?

— Oricum, ce vârstă ai?

— Destul, a spus Reacher. Pentru a merge cel puţin.

— Nu vreau să-mi asum responsabilitatea. Eşti doar un copil. Eşti un spectator inocent.

— E periculos tipul ăsta?

— Foarte.

— Nu prea arată.

— Aparenţele pot să înşele.

— E înarmat?

— Nu în oraş. Nu-şi permite.

— Deci ce poate să facă? Să transpire peste mine?

Şi astfel l-a tras pe sfoară. Tipul a atins punctul de fierbere, ofensat că se vorbea despre el de parcă n-ar fi acolo, ofensat de a fi numit transpirat, chiar dacă era evident că aşa era, şi a intrat în bătălie, cu jacheta fluturând, cu cravata fâlfâind, cu cămaşa lipită de piele. Reacher a fentat într-o direcţie şi s-a mutat în cealaltă, tipul s-a împleticit pe lângă el, iar Reacher i-a tras una în glezne şi tipul s-a împiedicat şi a căzut. S-a ridicat destul de repede, dar până atunci Reacher se întorsese şi se rotise şi era pregătit pentru a doua manevră. Ceea ce părea a fi o repetare exactă a celei dintâi, cu excepţia faptului că Reacher a modificat-o puţin, înlocuind lovirea gleznei cu un cot într-o parte a capului. Care a fost foarte bine plasat. La aproape şaptesprezece ani, Reacher era ca o maşină nou-nouţă, încă strălucitoare şi proaspăt unsă, flexibilă, suplă, coordonată perfect, ca ceva dezvoltat de NASA sau IBM la cererea Pentagonului.

Tipul a rămas în genunchi ceva mai mult decât prima dată. Căldura îl ţinea acolo. Reacher se gândi că cele patruzeci de grade de care auzise trebuie să fi fost într-un loc deschis. Poate în Central Park. La o staţie meteorologică mică. În canionul îngust de cărămizi din West Vilage, aproape de pietrele uriaşe din trotuar, trebuie să fi fost mai aproape de patruzeci şi cinci. Şi umed. Reacher purta nişte pantaloni vechi kaki şi un tricou albastru amândouă arătând ca şi când ar fi căzut într-un râu.

Tipul s-a ridicat în picioare, gâfâind şi şovăind. Şi-a pus mâinile pe genunchi.

— Las-o baltă, bătrâne, a spus Reacher. Găseşte-ţi pe altcineva să-l baţi.

Nici un răspuns. Tipul arăta ca şi cum ducea o dezbatere interioară. Era una lungă. Existau clar argumente de ambele părţi. Pro şi contra, plus şi minus, costuri şi beneficii.

— Poţi să numeri până la trei şi jumătate? a spus el în final.

— Cred că da, a spus Reacher.

— Asta-i câte ore ai să dispari din oraş. După miezul nopţii eşti un om mort. Şi la fel înainte, dacă de mai văd.

Apoi tipul se ridică şi se întoarse spre Sixth Avenue, repede, ca şi cum mintea i se trezise, călcâiele călcau pe o piatră fierbinte, ca o persoană plină de viaţă, cu un scop, având o

misiune de care tocmai îşi amintise. Reacher s-a uitat după el până când l-a pierdut din vedere, apoi s-a întors spre femeie şi a întrebat:

— Încotro vă îndreptaţi?

Ea a arătat în direcţia opusă, spre Washington Square şi Reacher a spus:

— Atunci ar trebui să fiţi în regulă.

— Ai trei ore şi jumătate să părăseşti oraşul.

— Nu cred că era serios. Vorbea aiurea, încercând să-şi salveze obrazul.

— Era serios, crede-mă. L-ai lovit în cap. Pentru Dumnezeu.

— Cine-i el?

— Cine eşti tu?

— Doar unul care trece pe-aici.

— De unde?

— Pohang, în acest moment.

— Unde naiba-i asta?

— Coreea de Sud. Tabăra Mujuk. Corpul de Marină.

— Eşti în Marină?

— Fiul unuia din Marină. Mergem unde ne trimit. Dar e vacanţă, aşa că acum călătoresc.

— Singur? Câţi ani ai?

— Şaptesprezece în toamnă. Nu-ţi face griji pentru mine. Nu sunt uşor de bătut pe străzi.

Femeia n-a spus nimic.

— Cine-i tipul ăla?

— Cum ai ajuns aici?

— Autobuzul la Seul, avionul la Tokio, avionul la Hawaii, avionul la Los Angeles, avionul la JFK, autobuzul la Port Authority. Apoi pe jos.

The Yankees erau plecaţi din oraş, în Boston, ceea ce a fost o dezamăgire majoră. Reacher avea senzaţia că va fi un an special. Reggie Jackson făcea diferenţa. Sezonul prost ar putea să se termine. Dar nu a avut noroc. Stadionul era întunecat. Alternativa era Shea, the Cubs la Mets. În principiu, Reacher nu avea obiecţii la baseballul de la Mets, aşa cum era, dar în final atracţia muzicii din centrul oraşului s-a dovedit mai puternică. S-a gândit că se va duce spre Washington Square şi va verifica fetele de la şcoala de vară de la NYU. Vreuna dintre ele ar putea

fi dornică să meargă cu el. Sau nu. Merita un ocol. Era un optimist, iar planurile lui erau flexibile.

— Cât timp vei călători? a întrebat femeia.

— Teoretic sunt liber până în septembrie.

— Unde stai?

— Abia am ajuns. Încă nu m-am gândit la asta.

— Părinţii tăi sunt de acord cu asta?

— Mama e îngrijorată. A citit despre Fiul lui Sam[17] în ziar.

— Are de ce să fie îngrijorată. Ucide oameni.

— Cupluri stând în maşini, cel mai adesea. Asta spun ziarele. Ceea ce, statistic, e puţin probabil să fiu eu. Nu am maşină şi până acum sunt singur.

— Oraşul are şi alte probleme.

— Ştiu. Se presupune că-l voi vizita cu fratele meu.

— Aici în oraş?

— La câteva ore de aici.

— Ar trebui să mergi chiar acum acolo.

— Ar trebui să iau ultimul autobuz, a dat Reacher din cap.

— Înainte de miezul nopţii?

— Cine-i tipul?

Femeia nu a răspuns. Căldura nu scădea. Aerul era gros şi greu. Veneau tunete. Poate că vor avea o furtună adevărată din Hudson Valley, dezlănţuindu-se peste apa lentă, între stâncile înalte, despre care a citit în cărţi. Lumina se estompa făcând totul violet, ca şi cum vremea se pregătea pentru ceva măreţ.

— Du-te să-ţi vezi fratele. Îţi mulţumesc pentru ajutor.

Urma palmei de pe faţa ei începea să se estompeze.

— Veţi fi în regulă? a întrebat Reacher.

— Voi fi bine.

— Care-i numele dumneavoastră?

— Jill.

— Jill şi mai cum?

— Hemingway.

— Vreo legătură?

— Cu cine?

— Ernest Hemingway. Scriitorul.

— Nu cred.

— Sunteţi liberă deseară?

— Nu.

— Numele meu e Reacher. Mă bucur că v-am cunoscut.

El i-a întins mâna şi şi le-au strâns. Mâna ei se simţea fierbinte şi lunecoasă, ca şi cum ar fi avut febră. Nu că a lui nu era la fel. Patruzeci de grade, poate mai mult, nici o adiere de vânt, nici un pic de evaporare. Vara în oraş. În depărtare, către nord, cerul pâlpâia. Fulgere de căldură. Nici un pic de ploaie.

— De când sunteţi în FBI? a întrebat el.

— Cine spune că sunt?

— Tipul e un gangster, am dreptate? Crimă organizată? Toate rahaturile alea despre oamenii lui şi plecarea din oraş. Toate acele ameninţări. Şi dumneavoastră vă întâlneaţi cu el. Vă verifica de fire când a pus mâna pe dumneavoastră. Şi bănuiesc că a găsit unul.

— Eşti un copil deştept.

— Unde vă e acoperirea? Ar trebui să fie o maşină cu oameni care ascultă.

— E o chestie de buget.

— Nu vă cred. Cei de la oraş poate, dar federalii nu sunt niciodată lefteri.

— Du-te să-ţi vezi fratele. Asta nu-i treaba ta.

— De ce să porţi un fir dacă nu-i nimeni să asculte?

Femeia şi-a dus mâinile la spate, jos, şi s-a zgâlţâit şi s-a scuturat, ca şi cum ar fi căutat ceva pierdut sub betelia lenjeriei intime. O cutie de plastic neagră a apărut de sub tivul rochiei. Un casetofon mic, atârnând deasupra genunchilor, suspendat de un fir. Şi-a pus o mână jos în faţa rochiei şi a tras firul de la genunchi cu cealaltă mână, s-a contorsionat şi s-a aplecat, iar casetofonul a coborât pe trotuar, urmat de un cablu negru subţire cu un microfon mic la capăt.

— Casetofonul asculta, a spus ea.

Mica cutie neagră era înmuiată de transpiraţia de pe spatele ei.

— Am dat-o-n bară? a întrebat Reacher.

— Nu ştiu cum ar fi mers.

— A atacat un agent federal. E un adevărat delict. Sunt martor.

Femeia n-a zis nimic. A ridicat casetofonul şi a înfăşurat firul în jurul lui. Şi-a dat jos geanta de pe umăr şi a pus casetofonul în ea. Temperatura ajunsese mai ridicată decât oricând şi aerul era plin de aburi, ca şi cum Reacher ar fi avut un prosop

fierbinte peste gură şi nas. Erau mai multe fulgere spre nord, licărind încet, atenuate de aerul gros. Nici o ploaie, nici o pauză.

— Aveţi de gând să-l lăsaţi să scape? a întrebat Reacher.

— Asta chiar nu-i treaba ta, a spus femeia.

— M-aş bucura să spun ce am văzut.

— Ar putea dura un an până la proces. Va trebui să faci din nou tot drumul. Vrei să iei patru avioane şi două autobuze pentru o palmă?

— Peste un an voi fi în altă parte. Poate mai aproape.

— Sau mai departe.

— Sunetul ar putea fi pe casetă.

— Am nevoie de mai mult decât o palmă. Avocaţii apărării ar râde de mine.

Reacher a ridicat din umeri. Prea cald pentru controverse.

— Bine, să aveţi o seară frumoasă, doamnă, a spus Reacher.

— Unde vei merge acum? a întrebat ea.

— Strada Bleecker, cred.

— Nu poţi. E în teritoriul lui.

— Sau în apropiere. Sau la Bowery. Este muzică pretutindeni, nu?

— Acelaşi lucru. Toate sunt teritoriile lui.

— Cine e?

— Numele lui e Croselli. Totul la nord de Houston şi la sud de districtul 14 e al lui. Iar tu l-ai lovit în cap.

— E unul singur. Nu mă va găsi.

— E faimos. Are soldaţi.

— Câţi?

— O duzină, probabil.

— Nu-s destui. Zona-i mare.

— Va da sfoară-n ţară. În toate cluburile şi toate barurile.

— Oare? Va spune oamenilor că e înspăimântat de unul de şaisprezece ani? Nu prea cred.

— Nu are nevoie să dea vreun motiv. Şi toţi se vor înghesui să-l ajute. Toţi vor să-l îndatoreze. Nu vei rezista cinci minute. Du-te să-ţi vezi fratele. Vorbesc serios.

— E o ţară liberă, a spus Reacher. Pentru asta lucraţi, nu? Voi merge unde am chef. Am făcut un drum lung ca să ajung aici.

Femeia a tăcut un moment lung.

— Bine, eu te-am avertizat, a spus ea. Nu pot să fac mai mult.

Apoi a plecat, spre Washington Square. Reacher a rămas unde era, singur pe Waverly, dând din cap în jos şi în sus în căutarea aerului şi apoi a pornit după ea, cam după două minute, şi a văzut-o plecând într-o maşină care fusese parcată într-o zonă întunecată. Un Ford Granda din 1975, s-a gândit el, albastru deschis, cu acoperişul de vinil, cu o mască mare, de efect. A luat colţul ca un iaht pe uscat şi a dispărut din vedere.

Washington Square era mai goală decât se aştepta Reacher. Din cauza căldurii. Câţiva băieţi negri se învârteau aiurea pe acolo, probabil dealeri, şi cam atât. Nici un jucător de şah, nici o persoană plimbându-şi câinele. Însă pe latura de est a pieţei a văzut trei fete intrând într-o cafenea. În mod sigur studente, cu părul lung, bronzate, suple, poate cu doi sau trei ani mai în vârstă decât el. Se îndreptă în direcţia lor, căutând o cabină de telefon în drum. A găsit unul care funcţiona la a patra încercare. A folosit o monedă umedă din buzunar şi a format numărul pe care îl memorase de pe tabloul principal de la West Point.

— Academia Militară a Statelor Unite, cu cine doriţi să vorbiţi? a întrebat o voce masculină.

— Cu cadetul Joe Reacher, vă rog.

— Aşteptaţi, a spus vocea, ceea ce i s-a părut potrivit lui Reacher.

West Point asta făcea, păstra poziţia[18], împotriva a tot felul de lucruri, inclusiv duşmani externi sau interni, şi uneori, progresul. West Point era Armata, ceea ce era o alegere neobişnuită pentru fiul cel mare al cuiva din Marină, dar inima l-a tras într-acolo. Şi pretindea că până acum îi plăcea. Reacher nu avea idee unde şi-ar dori să meargă. NYU[19], posibil, cu femei. Cele trei din cafenea arătau destul de bine. Dar el nu făcea planuri. Şaisprezece ani în corpul de marină îl lecuiseră de asta.

Telefonul clicăia şi bâzâia când era transferat de la o staţie la alta. Reacher a luat o altă monedă umedă şi fierbinte din buzunar, ţinând-o pregătită. Mai era un sfert de oră până la nouă, se întunecase şi se făcea mai cald, dacă asta mai era posibil. Fifth Avenue era un canion lung şi îngust, îndreptându-se spre nord în faţa lui. Luminile străluceau pe cer, coborând la orizont în depărtare.

— Cadet Reacher nu e disponibil momentan, a spus o altă voce. Aveţi vreun mesaj?

— Vă rog să-i spuneţi că fratele lui întârzie douăzeci şi patru de ore. Îmi voi petrece noaptea în oraş. Ne întâlnim mâine seară.

— Recepţionat, a spus noua voce, fără niciun interes, şi legătura se întrerupse.

Reacher a pus a doua monedă înapoi în buzunar, a pus receptorul în furcă şi s-a îndreptat spre cafeneaua de pe latura estică a pieţei.

* * *

Un aparat de aer condiţionat deasupra uşii cafenelei funcţiona atât de tare încât tremura şi huruia, dar nu prea avea vreun efect asupra temperaturii aerului. Fetele erau împreună într-un separeu de patru persoane, cu pahare înalte pline de Coca-Cola şi gheaţă topită. Două erau blonde şi una era brunetă. Toate aveau membrele lungi şi netede şi dinţi albi perfecţi. Bruneta purta pantaloni scurţi şi o bluză fără mâneci cu nasturi în faţă, iar blondele erau în rochii scurte de vară. Toate păreau grăbite şi inteligente şi pline de energie. Poveşti americane, literalmente. Reacher a văzut fete ca ele în exemplare vechi, năclăite, ale revistelor *Time*, *Life* şi *Newsweek*, la Mujuk şi la alte baze prin care a locuit. Ele erau viitorul, poveştile fuseseră deja scrise. Le admiră de departe.

Acum stătea în uşă, sub vâjâitul aerului condiţionat şi le admira mult mai de aproape. Dar nu avea nicio idee ce să facă în continuare. Viaţa de copil în Corpul de Marină îl învăţa multe pe un tip, dar absolut nimic despre cum să străbată distanţa de cincisprezece paşi de la uşă la masă într-o cafenea din New York. Până în acel moment, puţinele lui cuceriri nu fuseseră cu adevărat cuceriri, ci experimente reciproce cu fetele din Corpul de Marină, tot la fel de izolate ca şi el şi tot la fel de dornice şi entuziaste şi disperate. Singurele lor părţi negative erau taţii, care erau toţi ucigaşi instruiţi cu opinii destul de tradiţionale. Cele trei studente puteau ridica cu totul alte probleme. Mult mai uşoare din punct de vedere al părinţilor, probabil, dar mult mai complicate din orice alt punct de vedere.

S-a oprit.

Dacă nu rişti, nu câştigi.

A pornit înainte, cincisprezece paşi, s-a apropiat de masa lor şi a spus:

— Vă supăraţi dacă stau cu voi?

Toate au ridicat privirea. Toate păreau surprinse. Toate erau prea politicoase ca să-i spună să dispară. Oraşul New York, în vara anului 1977. Bronx, în flăcări. Fiul lui Sam. Panică iraţională peste tot.

— Sunt nou aici, a spus el. Mă întrebam dacă puteţi să-mi spuneţi unde să merg ca să ascult nişte muzică bună.

Niciun răspuns. Două perechi de ochi albaştri, o pereche căprui, uitându-se în sus la el.

— Mergeţi undeva în seara asta? a întrebat el.

Bruneta a vorbit prima.

— Poate, a spus ea.

— Unde?

— Nu ştim încă.

A apărut o chelnăriţă, doar puţin mai în vârstă decât studentele, iar Reacher s-a mişcat în aşa fel încât apropierea ei să nu-i dea altă posibilitate decât să se aşeze. Ca şi cum ar fi fost absorbit. Bruneta s-a dat mai încolo lăsând un centimetru între coapsa ei şi a lui. Banca de vinil era lipicioasă de la căldură. A comandat o Coca-Cola. Era prea cald pentru cafea.

S-a lăsat o tăcere jenantă. Chelneriţa a adus Cola lui Reacher. A luat o înghiţitură. Blonda din faţa lui l-a întrebat:

— Eşti la NYU?

— Sunt încă la liceu, a răspuns el.

Ea s-a înmuiat puţin, ca şi cum el ar fi fost o curiozitate rară.

— Unde? a întrebat ea.

— Coreea de Sud, a spus el. Familie de militari.

— Fascist, a spus ea. Dispari.

— Cu ce se ocupă tatăl tău?

— E avocat.

— Dispari şi tu.

Bruneta a izbucnit în râs. Era puţin mai scundă decât celelalte şi pielea ei era o nuanţă mai închisă. Era subţire. Ca un elf, aproape. Reacher auzise cuvântul. Nu că însemna prea mult pentru el. Nu văzuse niciodată un elf.

— The Ramones ar putea fi la CBGB, a spus bruneta. Sau Blondie.

— Merg dacă mergeţi şi voi, a spus Reacher.

— E o zonă rău famată.
— În comparaţie cu ce? Iwo Jima?
— Care e unde?
— E o insulă în Pacific.
— Sună bine. Are plaje?
— O mulţime. Cum te cheamă?
— Chrissie.
— Mă bucur să te cunosc, Chrissie. Eu sunt Reacher.
— Numele sau prenumele?
— Doar atât.
— Ai doar un nume?
— Cel pe care-l foloseşte toată lumea.
— Dacă merg cu tine la CBGB promiţi să stai pe-aproape?

Ceea ce era o întrebare de genul *Doarme ursul în pădure?* sau *E papa catolic?*, după părerea lui Reacher.

— Sigur, poţi conta pe asta, a spus el.

Blondele de pe partea opusă a mesei au început să se foiască, cu un limbaj corporal dubios, şi imediat Reacher şi-a dat seama că ele nu au chef să meargă. Ceea ce era super pentru el. Ca o lumină mare verde. O excursie în doi. Ca o întâlnire adevărată. Ora nouă seara. Miercuri, 13 iulie, New York şi prima lui cucerire civilă era aproape de el, ca un tren în mişcare. Putea să îi simtă apropierea, ca pe un cutremur. Se întreba unde e dormitorul lui Chrissie. Pe aproape, credea el.

Şi-a băut Cola.

— Să mergem, Reacher, a spus ea.

* * *

Reacher a lăsat bani pentru patru Cola pe masă, gândindu-se că asta ar face un gentleman. A urmat-o pe Chrissie afară pe uşă şi căldura nopţii l-a lovit ca un ciocan. Pe Chrissie la fel. Şi-a ridicat părul de pe umeri cu dosul mâinilor, iar el a văzut umezeala strălucitoare de pe gâtul ei.

— Cât de departe e? a întrebat ea.
— N-ai fost niciodată? a întrebat el.
— E o zonă rău famată.
— Cred că trebuie să mergem spre est cam cinci străzi. Trecem de Brodway şi Lafayette către Bowery. Apoi trei străzi spre sud la colţul cu Bleeker.

— E prea cald.
— Asta-i sigur.
— Poate că ar trebui să mergem cu maşina mea. Pentru aerul condiţionat.
— Ai o maşină?
— Sigur.
— Aici, în oraş?
— Chiar acolo.
Şi ea a arătat spre o maşinuţă aflată la mai puţin de cinci metri, pe o bordură. Un Chevrolet Chevette, se gândi Reacher, poate de un an, poate albastru deschis, deşi era greu de spus sub luminile galbene de pe stradă.
— Nu costă mult să ţii o maşină în oraş? a întrebat el.
— Parcarea e gratis după ora şase, a răspuns ea.
— Dar ce faci cu ea în timpul zilei?
A tăcut o clipă, ca şi cum s-ar fi gândit la subînţelesul întrebării şi apoi a spus:
— Nu locuiesc aici.
— Am crezut că da. Scuze. Greşeala mea. Am crezut că eşti la NYU.
A negat din cap şi a spus:
— Sarah Lawrence.
— Cine-i?
— Un colegiu. La care mergem. În Yonkers. La nord de aici. Câteodată venim aici să vedem ce se mai întâmplă. Câteodată sunt băieţi de la NYU în cafenea.
— Deci suntem amândoi din afara oraşului.
— Nu în seara asta, a spus Chrissie.
— Ce vor face prietenele tale?
— Cu ce?
— Cu mersul acasă în seara asta.
— Eu le voi duce, a spus Chrissie. Ca întotdeauna.
Reacher n-a spus nimic.
— Dar vor aştepta, a spus Chrissie. E parte din înţelegere.

* * *

Aerul condiţionat din Chevette era la fel de slab ca cel din cafenea dar era mai bine decât nimic. Erau puţini oameni pe Brodway, ca fantomele într-un oraş fantomă, mişcându-se încet,

şi câţiva în Lafayette, şi mai înceţi, şi vagabonzi pe Bowery, aşteptând să se deschidă adăposturile. Chrissie a parcat la două străzi spre nord faţă de local, pe strada Great Jones, între o maşină cu parbrizul spart şi una cu luneta spartă. Dar era sub o lampă stradală care lumina, ceea ce părea un loc atât de bun pe cât era posibil, dacă nu puteai angaja o echipă de gărzi înarmate sau nişte câini de pază sau ambele. Şi oricum, maşina n-ar fi fost mai în siguranţă nici în Washington Square. Aşa că au ieşit în căldură şi au mers prin aerul atât de gros de parcă l-ai fi putut mânca. Cerul era fierbinte şi încins ca un acoperiş de fier la prânz şi încă licărea spre nord, cu un fel de energie perpetuă care promitea o mulţime şi nu dădea nimic.

Nu era nicio coadă la intrarea în club, ceea ce Chrissie credea că e un lucru bun, pentru că însemna că ar putea găsi locuri în faţă lângă scenă, în cazul în care Ramones sau Blondie erau cu adevărat acolo în seara asta. Un tip dinăuntru le-a luat banii şi ei au trecut pe lângă el în căldură şi zgomot şi întuneric, spre bar, care era un spaţiu lung şi jos cu lumină slabă şi pereţi transpiraţi şi taburete roşii. Erau cam treizeci de persoane înăuntru, douăzeci şi opt nu mai mari decât Chrissie, plus o persoană pe care Reacher o cunoştea deja şi încă o persoană despre care era sigur că o va cunoaşte, destul de bine şi destul de repede. Cea pe care o ştia era Jill Hemingway, încă slabă şi blondă şi nervoasă, încă în rochia scurtă de vară. Persoana pe care simţea că o va cunoaşte semăna bine cu Croselli. Un văr, probabil. Avea aceeaşi mărime şi formă şi vârstă, şi purta acelaşi fel de haine, care erau un costum transpirat şi o cămaşă strânsă pe o burtă umedă şi păroasă.

Jill Hemingway l-a văzut prima pe Reacher. Dar numai cu o secundă mai repede. S-a ridicat de pe scaun şi a făcut un pas, iar imediat tipul în costum a pocnit din degete arătând spre telefon. Barmanul a aruncat aparatul în faţa lui şi tipul a început să formeze un număr. Hemingway şi-a făcut drum prin mulţimea rară spre Reacher şi, faţă în faţă, i-a spus:

— Eşti idiot.

— Jill, ea e prietena mea Chrissie, a spus Reacher. Chrissie, ea e Jill, pe care am întâlnit-o mai devreme în seara asta. E agent FBI.

— Bună Jill, a spus Chrissie din spatele lui.

— Bună Chrissie, a spus Hemingway care arăta temporar încurcată.

— Ai venit aici pentru muzică? a întrebat Reacher.

— Sunt aici pentru că e unul din puţinele locuri unde Croselli nu obţine o cooperare totală, a spus Hemingway. Prin urmare e unul din puţinele locuri unde am ştiut că şi-ar pune un om. Aşa că sunt aici ca să fiu sigură că nu ţi se întâmplă nimic.

— De unde ai ştiut că voi veni aici?

— Trăieşti în Coreea de Sud. Despre ce altceva să fi auzit?

— Despre ce vorbim aici? a întrebat Chrissie.

Tipul lui Croselli vorbea încă la telefon.

— Hai să stăm jos, a spus Reacher.

— Hai să nu, a spus Hemingway. Hai să te scoatem naibii de aici.

— Ce naiba se întâmplă? a întrebat Chrissie.

Erau măsuţe mici de cafea lângă scena goală. Reacher s-a împins prin mulţime, umărul drept, umărul stâng şi s-a aşezat cu spatele la colţ, cu toată încăperea în faţa lui. Chrissie s-a aşezat lângă el, iar Hemingway a ezitat o secundă, apoi a renunţat şi li s-a alăturat.

— Asta chiar mă înspăimântă, fraţilor, a spus Chrissie. Vrea cineva, vă rog, să-mi spună ce se întâmplă?

— Mergeam pe stradă şi am văzut un tip dându-i o palmă peste faţă agentului Hemingway, a spus Reacher.

— Şi?

— Am sperat că prezenţa mea îl va descuraja să o facă din nou. El s-a simţit ofensat. S-a dovedit că e un gangster. Jill crede că mă caută să mă omoare.

— Şi tu nu?

— Mie mi se pare exagerat.

— Reacher, sunt filme întregi despre asta, a spus Chrissie.

— Are dreptate, a spus Hemingway. Ar trebui s-o asculţi. Nu-i cunoşti pe oamenii ăştia. Nu le înţelegi cultura. Nu vor lăsa pe unul din afară să-i facă de râs. E chestie de mândrie. Aşa fac ei lucrurile. Nu se vor linişti până nu vor rezolva.

— Cu alte cuvinte sunt exact la fel ca cei din Corpul de Marină, a spus Reacher. Ştiu cum să mă descurc cu oameni ca ăştia. Am făcut asta toată viaţa.

— Cum plănuieşti să te descurci cu ei?

— Făcând să fie costul posibil prea mare. Ceea ce e deja, sincer. Nu pot face nimic aici, pentru că vor fi arestaţi, ori de tine ori de poliţia din New York. Ceea ce ar însemna avocaţi, mită şi favoruri, ceea ce nu vor irosi pentru mine. Nu merit. Sunt nimeni. Croselli va renunţa.

— Nu poţi să stai aici toată noaptea.

— Pe stradă a încercat deja şi nu a ajuns prea departe.

— În zece minute va avea şase tipi în faţă.

— Atunci voi pleca prin spate.

— Va avea şase tipi şi acolo.

— Îţi aminteşti cânt ţi-am cerut să stai pe-aproape? a spus Chrissie.

— Sigur, a spus Reacher.

— Poţi să uiţi partea asta acum, bine?

— Astea-s prostii, a spus Reacher.

— Ai lovit un gangster faimos în cap, a spus Hemingway. Care parte nu o înţelegi? Nu va renunţa. Obişnuieşte-te cu gândul, puştiule. Şi chiar acum eşti în aceeaşi încăpere cu una dintre gorilele lui. Care tocmai a închis telefonul.

— Stau lângă un agent FBI.

Hemingway nu a răspuns nimic la asta. Reacher s-a gândit: *NYU. Sarah Lawrence.* Hemingway n-a confirmat niciodată, în nici un fel. El a întrebat: *De când eşti în FBI?* Ea a răspuns: *Cine spune că sunt?*

— Eşti sau nu? a întrebat el.

Ea nu a răspuns.

— Nu e chiar greu. E un răspuns cu *da* sau *nu*.

— Nu, a spus ea. Chiar nu este.

— Ce înseamnă asta?

— E da *şi* nu. Nu da *sau* nu.

Reacher a făcut o pauză.

— Ce, eşti pe cont propriu aici? a întrebat el. Asta e? Nu e chiar cazul tău? De aia nu era nicio maşină de acoperire? De aia ai folosit casetofonul surorii tale mai mici?

— E casetofonul meu. Sunt suspendată.

— Cum?

— Motive medicale. Dar aşa spun ei întotdeauna. Ceea ce înseamnă că mi-au luat insigna, în aşteptarea verificării.

— Dar cum?

— Aşa cum ai spus. Avocaţii şi mita şi favorurile. Sunt în balanţă. Eu împotriva tuturor lucrurilor bune.

— A fost Croselli?

Hemingway a încuviinţat din cap.

— Acum e imun. Investigaţia a fost închisă. M-am gândit să-l fac să se laude cu asta şi să-l înregistrez. Puteam să obţin ceva pe care să-l pot folosi. Să-i fac să mă primească înapoi.

— De ce nu era Croselli înarmat prin oraş?

— Parte din înţelegere. Toţi pot să facă ce vor în orice privinţă dar cifra omorurilor trebuie să scadă. Dai şi primeşti. Toată lumea câştigă.

— Croselli ştie că eşti suspendată?

— Bineînţeles că ştie. El i-a convins s-o facă.

— Deci de fapt gorila din cameră cu mine ştie şi el, nu? Despre asta vorbim aici? Ştie că nu-i vei arăta insigna. Sau o armă. Ştie că eşti doar o persoană din public. Legal, vreau să spun. În privinţa puterii de a-i aresta, şi de-astea. Şi mai puţin în privinţa credibilităţii. Ca un martor împotriva oamenilor lui Croselli, vreau să spun.

— Ţi-am spus să te duci să-ţi vezi fratele.

— Nu trebuie să te aperi. Nu te învinovăţesc. Trebuie să fac un nou plan, asta-i tot. Trebuie să înţeleg parametri.

— Nu trebuia să te bagi de la bun început, a apus Chrissie.

— De ce nu?

— La Sarah Lawrence am spune că e un comportament tipic masculin neconfortabil. E patriarhal. Vorbeşte despre forma paternalistă a societăţii noastre.

— Ştii ce ar spune cei din Corpul de Marină?

— Ce?

— Ar sublinia că m-ai rugat să stau pe-aproape, pentru că tu credeai că Bowery e periculos.

— E periculos. Doisprezece tipii vor apărea şi te vor face praf.

Reacher aprobă din cap.

— Vom pleca, probabil.

— Nu poţi, a spus Hemingway. Gorila nu te va lăsa. Nu până nu ajung ceilalţi.

— E înarmat?

— Nu. Aşa cum ţi-am spus.

— Eşti sigură?

— Sută la sută.

— Suntem de acord că un adversar e mai bine decât doisprezece?

— Despre ce vorbeşti?

— Aşteptaţi aici, a spus Reacher.

Reacher a trecut prin încăperea slab luminată, la fel de graţios ca un elefant într-un magazin de porţelanuri, cu toată încrederea nebună pe care o poate avea un tip de doi metri, o sută de kilograme şi şaisprezece ani. Trecu pe lângă bar spre coridorul unde erau toaletele. A fost în puţine baruri în viaţa lui, dar în destule cât să ştie că erau nişte medii extrem de bogate în arme. Unele aveau beţe de biliard, toate aranjate îngrijit în rafturi, altele aveau pahare de martini, toate delicate şi fragile, cu picioarele ca un stilet, iar altele aveau sticle de şampanie, la fel de grele ca un ciomag. Dar CBGB nu avea masă de biliard şi clienţii săi păreau indiferenţi la martini şi şampanie. Cea mai numeroasă resursă locală erau sticlele de bere cu gâtul lung, din care erau destule. Reacher a luat una în timp ce mergea şi cu coada ochiului l-a văzut pe tipul lui Croselli ridicându-se şi urmându-l, fără îndoială îngrijorat de ieşirile din spate sau de ferestrele de la toaletă. De fapt exista o ieşire în spate, la capătul coridorului unde erau toaletele, dar Reacher a ignorat-o. În schimb, a intrat în toaleta bărbaţilor.

Care era probabil cel mai bizar loc pe care îl văzuse vreodată în afara unei unităţi militare. Zidurile erau cărămizi goale pline de graffiti şi erau trei pisoare suspendate de perete şi un singur vas de toaletă, expus total la un pas, ca un tron. Mai era o chiuvetă de metal cu două găuri şi hârtie de toaletă desfăşurată peste tot. Nicio fereastră.

Reacher a umplut sticla de bere cu apă de la robinet, pentru o greutate mai mare, şi şi-a şters mâna pe tricou, ceea ce nici nu i-a uscat mâna, nici nu i-a udat semnificativ mai tare tricoul. Dar avea o aderenţă decentă de gâtul sticlei şi ţinea sticla jos lângă picior, aşteptând. Tipul lui Croselli a intrat o secundă mai târziu. A privit în jur, prima dată uimit de decor, apoi asigurându-se că nu există ferestre, ceea ce i-a spus lui Reacher tot ce avea nevoie să ştie, dar la şaisprezece ani încă juca după manual, aşa că oricum a întrebat:

— Avem o problemă, tu şi cu mine?

— Îl aşteptăm pe domnul Croselli, a spus tipul. Va fi aici într-un minut. Ceea ce nu-i o problemă pentru mine. Dar va fi pentru tine.

Aşa că Reacher a rotit sticla, apa fiind ţinută înăuntru de forţa centrifugă, şi îi trase una tipului în maxilar dându-l înapoi, după care Reacher mişcă sticla rapid în jos şi o sparse pe marginea unui pisoar, sticla şi apa împrăştiindu-se peste tot, împunse sticla zimţată spartă în coapsa tipului, ca să-i aducă mâinile în jos, apoi din nou în faţă, cu o răsucire, carnea rupându-se şi sângele ţâşnind, apoi lăsă sticla şi-l împinse pe tip în piept, izbindu-l în perete, şi când se întoarse spre el îi dădu o lovitură dură cu capul fix în nasul tipului. Ceea ce a însemnat sfârşitul jocului, chiar acolo, ajutat puţin de felul în care capul tipului a lovit pisoarul în drumul lui către podea, totul terminându-se cu lovitura la cap, os, porţelan, gresie, noapte bună şi noroc.

Reacher a inspirat şi a expirat şi apoi apoi s-a cercetat în oglinda prinsă deasupra chiuvetei. Avea pete diluate din sângele tipului pe frunte. Le-a curăţat cu apă călduţă, s-a scuturat ca un câine şi s-a îndreptat spre bar în încăperea principală. Jill Hemingway şi Chrissie erau în picioare în mijlocul ringului de dans. Le-a făcut semn din cap spre ieşire. S-au îndreptat spre el şi el a aşteptat să ajungă.

— Unde-i gorila? a întrebat Hemingway.

— A avut un accident, a spus Reacher.

— O, Doamne.

S-au îndreptat grăbiţi, încă o dată prin bar, spre holul de la intrare, repede şi încinşi.

Prea târziu.

Mai aveau vreo zece paşi până la uşă, când aceasta s-a deschis larg şi patru tipi în costume transpirate au intrat, urmaţi de Croselli însuşi. Toţi cinci s-au oprit, şi Reacher s-a oprit, şi Chrissie şi Jill Hemingway s-au oprit în spatele lui, opt oameni înşiraţi într-un singur rând, într-un coridor fierbinte şi îngust, cu transpiraţia scurgându-se pe pereţii goi de cărămidă.

De la capătul îndepărtat al şirului, Croselli a spus:

— Ne întâlnim din nou, băiete.

Apoi s-au stins luminile.

* * *

Reacher nu putea spune dacă ochii îi erau deschişi sau închişi. Întunericul era total şi profund, ca următoarea oprire după nimic. Iar întunericul era complet tăcut, cumva la un nivel primitiv, toate zgomotele subliminale ale vieţii moderne dispăruseră brusc, fără să lase nimic în loc, cu excepţia unei târşâiri umane oarbe şi un fel de murmur sinistru ascuţit care părea că vine din rocile vechi de pe jos. Din secolul douăzeci la Epoca de Piatră, la o apăsare pe întrerupător.

Din spatele lui, Reacher auzi vocea lui Chrissie:

— Reacher.

— Stai nemişcată, a spus el.

— Bine.

— Acum întoarce-te.

— Bine.

Îi auzi paşii pe podea, târşâiţi. Căută în minte ultima imagine pe care o reţinuse, ca să-şi dea seama unde se oprise primul tip al lui Croselli. *În mijlocul coridorului, cu faţa înainte, cam la vreo doi metri*. S-a sprijinit în piciorul stâng şi a lovit cu dreptul, puternic, orbeşte, ţintind sus în vintre în vidul negru din faţă. Dar a lovit ceva mai jos, contactul fiind cu o fracţiune de secundă mai repede decât se aştepta. Un genunchi, probabil. Ceea ce era bine. În orice caz primul tip al lui Croselli a căzut, iar ceilalţi erau pe cale de a veni peste el.

Reacher s-a învârtit şi a simţit spatele lui Chrissie, şi-a pus braţul drept pe umerii ei şi cu mâna stângă a găsit-o pe Hemingway, şi jumate le-a împins, jumate le-a tras înapoi de unde au venit, în bar, unde o lumină licărea de la o baterie de rezervă. Ceea ce însemna că nu a fost o apăsare pe întrerupător. Întreaga clădire nu avea curent.

A găsit holul de la toalete şi a împins-o pe Chrissie în faţa lui şi a tras-o pe Hemingway în spatele lui, spre ieşirea din spate, şi au dat buzna prin ea, afară în stradă.

Care era prea întunecată.

Ei s-au grăbit oricum mergând mai departe, repede, din nou afară în căldură, memoria musculară şi instinctul obligându-i să pună o anumită distanţă între uşă şi ei înşişi, obligându-i să caute umbre, dar totul era umbră. Bowery era un şanţ într-un întuneric beznă şi cernit, lung şi drept pe ambele părţi, mărginit de clădiri întunecate beznă şi cernite, în mod egal masive şi lugubre, corpurile lor unite fiind mai întunecate decât cerul

nopţii. La patruzeci de cvartale spre nord şi spre sud nu exista niciun orizont, decât în sens negativ, deoarece în partea de jos a cerului clădiri inerte ce păreau nişte degete blocau strălucirea stelelor sub norii subţiri.

— Nu e curent în tot oraşul, a spus Hemingway.

— Ascultă, a spus Reacher.

— Ce?

— Exact. Sunetul a miliarde de motoare electrice care nu merg. Şi miliarde de circuite electrice oprite.

— Asta-i de necrezut, a spus Chrissie.

— Vor fi probleme, a spus Hemingway. Cam într-o oră vor fi revolte şi incendieri şi o mulţime de jafuri. Aşa că voi doi, chiar acum, luaţi-o spre nord cât de departe şi cât de repede puteţi. Nu mergeţi spre est sau spre vest. Nu folosiţi tuneluri. Nu vă opriţi până nu ajungeţi la nord de strada 14.

— Tu ce vei face? a întrebat Reacher.

— Voi lucra.

— Eşti suspendată.

— Nu pot sta să nu fac nimic. Iar tu trebuie să-ţi duci prietena înapoi de unde ai luat-o. Cred că astea sunt obligaţiile noastre de bază.

Apoi ea a fugit, la sud spre strada Houston şi s-a pierdut în întuneric într-o secundă.

* * *

Lampa de pe strada Great Jones nu mai funcţiona, dar Chevette-ul albastru era încă sub ea, gri şi fără formă în întuneric şi încă neatins. Chrissie îl deschise, urcară amândoi, ea porni motorul şi îl băgă în viteză. Nu aprinse farurile, ceea ce Reacher înţelese. Distrugerea întunericului beznă nu părea potrivită. Nici măcar posibilă. Marele oraş părea încremenit şi pasiv, un organism imens dărâmat, implacabil şi indiferent la adunătura de oameni mărunţi. Din care apăreau tot mai mulţi în vedere. Ferestrele erau deschise şi oamenii de la etajele de jos coborau scările şi ieşeau afară, stând lângă uşile lor şi cercetând prin preajmă, plini de uimire şi de nelinişte. Căldura era încă prezentă. Nu se răcorise deloc. Patruzeci de grade, poate mai mult, aerul lăsându-se în jos şi acum fiind încrezut şi constant şi

suveran, de neînvins de către ventilatoare sau de aparatele de aer condiţionat sau de altă aparatură făcută de om.

Strada Great Jones era spre vest şi ei au traversat Lafayette şi Brodway şi au continuat pe West Third, Chrissie conducând încet şi nesigur, cu viteză de plimbare pe jos, o maşină întunecată în întuneric, una din cele foarte puţine. Poate că şoferii s-au simţit obligaţi să tragă pe dreapta ca parte a paraliziei generale. Semafoarele nu funcţionau. Fiecare bloc nou era ciudat, liniştit şi tăcut, pustiu şi gri, absolut întunecat. Au luat-o la nord la LaGuardia Place şi au mers în sens invers acelor de ceasornic în jurul colţului de jos din dreapta a Washington Square, înapoi la cafenea. Chrissie a parcat pe locul unde fusese înainte şi au ieşit în aerul dens şi tăcut.

Cafeneaua era, bineînţeles, întunecată, nevăzându-se nimic în spatele ferestrelor prăfuite de sticlă. Aerul condiţionat de deasupra uşii era tăcut. Şi uşile erau încuiate. Reacher şi Chrissie şi-au pus mâinile în jurul ochilor, le-au apăsat pe geamuri şi s-au uitat prin ele, nevăzând nimic cu excepţia unor umbre vagi negre în întuneric. Nici urmă de personal. Nici un client. Poate era o chestie legată de sănătate. Dacă frigiderele nu funcţionau, poate că trebuiau să abandoneze nava.

— Unde s-au dus prietenele tale? a întrebat Reacher.

— N-am nicio idee, a spus Chrissie.

— Ai spus că aveţi un plan.

— Dacă una din noi are noroc, ne întâlnim aici la miezul nopţii.

— Îmi pare rău că nu ai fost mai norocoasă.

— Sunt bine acum.

— Suntem tot la sud de strada 14.

— Nu te pot găsi în întuneric, cu siguranţă.

— Le vom găsi pe prietenele tale în întuneric?

— De ce ne-am dori? Vor fi înapoi la miezul nopţii. Până atunci ar trebui să pierdem timpul şi să experimentăm asta. Nu crezi? E destul de uimitor.

Şi era. Era ceva remarcabil. Nu doar o cameră sau o clădire sau un cartier, ci tot oraşul se prăbuşea inert şi învingea totul în jurul lui, ca şi cum ar fi fost ruinat, ca şi cum ar fi fost mort, ca o relicvă a trecutului. Şi poate era mai mult decât doar oraşul. Nu era nicio licărire la orizont. Nimic peste râu, nimic la sud, nimic la nord. Poate că tot Nord-Estul era fără curent. Poate toată

America. Sau toată lumea. Oamenii au vorbit mereu despre arme secrete. Poate că cineva a apăsat pe trăgaci.

— Hai să ne uităm la Empire State Building, a spus Chrissie. S-ar putea să nu-l mai vedem niciodată aşa.

— Bine, a spus Reacher.

— În maşină.

— Bine.

Au urcat către Universitate şi au mers pe Ninth Street, traversând Sixth Avenue, unde au cotit spre nord. Sixth Avenue nu era nimic. Doar o gaură lungă neagră şi apoi un mic dreptunghi din cerul nopţii, la Central Park, unde se termina. În jur erau câteva maşini. Toate mergând încet. Cele mai multe cu luminile stinse. Ca şi Chevet-ul. Instinctiv, cumva. O presupunere împărtăşită. Comportamentul mulţimii. Pe Reacher îl străbătu un fior brusc de frică. *Ascunde-te în întuneric. Nu ieşi. Nu te lăsa văzut.*

În Herald Square erau oameni. Unde se intersecta cu Brodway, pe strada 34. Majoritatea stăteau în mijlocul triunghiului, departe de clădiri, încercând să vadă cerul. Unii dintre ei erau strânşi în grupuri, ca fanii sportului părăsind stadionul după o victorie, cu acelaşi fel de energie turbulentă. Dar ferestrele de la Macy’s erau toate întregi. Până acum.

Au continuat să meargă până la 38 West, trecând de semafoarele nefuncţionale şi intersecţii, nesiguri de fiecare dată dacă ar trebui să acorde prioritate sau să continue să meargă, dar s-a dovedit că nu exista un pericol real nici din laterale nici din faţă, deoarece toată lumea se mişca încet şi acţiona politicos: *după tine, nu, după tine*. Era clar că până acum spiritul era de cooperare. Pe străzi, cel puţin. Reacher se întreba cât timp va dura.

S-au îndreptat spre est pe strada 38 şi s-au întors pe strada 4 la patru străzi spre nord de Empire State. Nimic de văzut. Doar o bază largă întunecată, ca două părţi ale unui bloc şi nimic deasupra. Doar întuneric spectral. Au parcat pe Fifth Avenue şi au ieşit pentru a privi mai de aproape. 34 era o stradă largă, cu o vedere clară spre est şi vest, întunecată în toate direcţiile, cu excepţia unei licăriri portocalii la mare distanţă, deasupra a ceea ce trebuia să fie Brooklyn-ul. Acolo ardeau focuri.

— A început, a spus Reacher.

Au auzit o maşină de poliţie venind de la nord pe Madison şi au văzut trecând cele şase benzi lăţime pe strada 34, o stradă mai încolo. Luminile ei arătau uimitor de strălucitoare. A dispărut din vedere şi noaptea a devenit tăcută din nou.

— De ce s-a întrerupt curentul? a întrebat Chrissie.

— Nu ştiu, a spus Reacher. Supraîncărcare de la toate aparatele de aer condiţionat sau o lovitură de trăsnet undeva. Sau pulsul electromagnetic al unei explozii nucleare. Sau poate cineva nu a plătit factura.

— Explozie nucleară?

— E un efect secundar cunoscut. Dar nu cred că s-a întâmplat. Am fi văzut explozia. Şi, în funcţie de cât de departe ar fi fost, am fi fost arşi într-o clipă.

— Ce fel de militar eşti tu?

— De nici un fel. Tata e în Marină şi fratele meu va deveni ofiţer în armată, dar ăştia sunt ei, nu eu.

— Şi tu ce vei face?

— N-am nicio idee. Probabil nu avocat.

— Crezi că prietena ta din FBI avea dreptate când a vorbit despre revolte şi jafuri?

— Poate nu atât de multe în Manhattan.

— Vom fi în regulă?

— Vom fi bine, a spus Reacher. Dacă totul dă greş, vom face ce au făcut cu toţii în timpurile străvechi. Vom aştepta dimineaţa.

S-au îndreptat spre strada 34 şi s-au dus cât de aproape au putut de East River. S-au oprit într-un triunghi de gunoaie aruncate pe jumătate sub FDR Drive şi s-au uitat prin parbriz la apa din întunericul de la distanţă. Queens era mort în faţă, Brooklyn la dreapta, Bronx la stânga. Focurile din Brooklyn arătau destul de mari deja. Erau focuri şi în Queens. Şi în Bronx, dar lui Reacher i se spusese că întotdeauna erau focuri în Bronx. Nimic în spatele lor, în Manhattan. Nu încă. Dar erau multe sirene. Întunericul devenea ameninţător. Poate din cauza căldurii. Reacher se întreba cum arată ferestrele de la Macy’s.

Chrissie a lăsat motorul să meargă, pentru aerul condiţionat. Rezervorul era pe jumătate plin. Marginea bluzei i-a ascuns complet pantalonii scurţi. Părea că nu poartă altceva. Doar bluza. Ceea ce era minunat. Era foarte drăguţă.

— Câţi ani ai? a întrebat el.

— Nouăsprezece, a spus ea.
— De unde eşti?
— California.
— Îţi place aici?
— Până acum. Avem anotimpuri. Căldură şi frig.
— În special căldură.
— Tu câţi ani ai? a întrebat ea.
— Sunt în limita legii, a spus el. Asta-i, efectiv, tot ce ai nevoie să ştii.
— Chiar e?
— Sper.

A zâmbit şi a oprit motorul. A încuiat uşa ei şi s-a aplecat s-o încuie şi pe a lui. Mirosea a fată curată înfierbântată.

— Se va încălzi aici, a spus ea.
— Sper, a spus el din nou.

Şi-a pus mâna pe după umerii ei, a tras-o mai aproape şi a sărutat-o. Ştia cum să o facă. Avea mai mult de trei ani de practică. Şi-a pus mâna liberă pe şoldul ei. Ea săruta minunat. Cald, umed şi multă limbă. Ochii închişi. I-a ridicat puţin cămaşa şi şi-a băgat mâna sub ea. Era subţire şi fermă. Caldă şi puţin umedă. I-a luat cealaltă mână şi i-a pus-o sub cămaşă. Îl mângâia pe piept în jos până la talie. Şi-a pus vârful degetelor sub talie, ceea ce el a considerat a fi un semn încurajator.

S-au desprins ca să respire şi au început din nou. Şi-a pus mâna pe genunchiul ei şi a mângâiat-o pe pielea minunată a coapsei, în exterior, cu degetul mare în interior, până la tivul pantalonilor şi înapoi, apoi la celălalt genunchi şi celălalt picior, la fel de neted, apoi cu mâna în interior şi degetul mare în exterior, încercând tot timpul să-şi imagineze ceva mai minunat decât pielea unei fete încălzite, şi eşuând. Şi de data asta a mers puţin mai departe, până când degetul i-a atins cusătura tare dintre picioare, la baza fermoarului. Ea îl strânse tare de mână, ceea ce el percepu la început ca o avertizare, dar apoi realiză că ea avea alt scop în minte, aşa că îşi ţinu mâna acolo, apăsând tare în timp ce ea se împingea, aproape ridicând-o de pe scaun. Apoi ea oftă şi gâfâi şi se umezi, se desprinseră iar pentru a respira şi el îşi mută mâna pe nasturii cămăşii şi încercă să-şi facă degetele să lucreze. Ceea ce au făcut, într-un mod rezonabil, un nasture, doi, trei, până când cămaşa ei a căzut.

S-au sărutat din nou, al treilea maraton, şi mâna lui s-a îndreptat într-o zonă diferită, mai întâi în afara unui sutien mătăsos, apoi înăuntrul lui, până când sutienul a fost ridicat şi sânii ei mici şi umezi erau ai lui. Şi-a mutat gura pe gâtul ei, apoi pe sfârcuri şi şi-a pus mâna unde fusese înainte, iar ea a început să se mişte din nou, lung şi lent, lung şi lent, respirând greu, până când, pentru a doua oară, ea oftă şi gâfâi şi căzu peste el, ca şi cum nu avea oase în corp.

Apoi ea îşi puse o mână în pieptul lui şi îl împinse în spate, în geamul din partea lui, gest pe care din nou îl luă ca pe un reproş, până când ea zâmbi ca şi cum ştia ceva ce el nu ştia şi îi descheie pantalonii. Degete subţiri maronii se ocupau de fermoarul lui, moment în care, pentru prima dată în viaţa lui, înţelese cu adevărat înţelesul frazei *mort şi ajuns în rai*. Capul ei îi coborî în poală şi el simţi buzele răcoroase şi limba, şi închise ochii, apoi îi deschise şi se uită atent, hotărât să reţină fiecare detaliu al acestei situaţii, unde şi când, şi cum, şi cine, şi de ce, mai ales de ce, pentru că mintea lui conştientă nu putea găsi nicio conexiune logică între terminalul de autobuz de la Port Authority şi ceea ce trebuia să fie un fel de regat fermecat. *New York, New York. Un oraş minunat.* Asta era al naibii de sigur. Aşa că se uită în jur, absorbind totul, râul, cartierele fără formă de afară, focurile de la distanţă, gardurile de sârmă, stâlpii groşi de beton susţinând drumul de sus.

A văzut un bărbat stând la treizeci de metri distanţă în întuneric, silueta profilându-se pe strălucirea apei. Probabil douăzeci şi cinci de ani, judecând după postura sa, înălţime medie, gras în partea de sus a corpului, cu o formă ciudată a capului, din cauza unui păr necooperant. Avea genul de păr care trebuia tuns mai scurt, dar era anul 1977. Ţinea ceva în mâna dreaptă.

Chrissie era tot ocupată. Era, fără discuţie, cea mai bună din viaţa lui. Nicio comparaţie. De nici un fel. Se întreba dacă la Sarah Lawrence era bine. Ar putea merge acolo. La fel de bine ca la NYU. Nu că s-ar putea să se căsătorească sau altceva. Dar poate ea avea prietene. Sau o soră. De fapt ştia că avea prietene. Cele două blonde. *Vor aştepta. E parte din înţelegere.* Mai erau două ore până la miezul nopţii, ceea ce dintr-odată părea nimic.

Tipul s-a mişcat în întuneric. Înconjură un stâlp, aproape de piciorul acestuia, stând ascuns, verificând întunericul la nouăzeci de grade, verificând cealaltă direcţie, apoi mişcându-se înainte, rapid şi direct la stâlpul următor.

Spre Chevette.

Tipul se învârti în jurul noului stâlp, doar pentru a verifica noua fărâmă de întuneric, apoi se retrase şi se confundă cu betonul, abia vizibil, tot timpul fiind foarte atent cu lucrul din mână, ca şi cum ar fi fost ceva valoros sau foarte fragil.

Chrissie era tot ocupată. Şi făcea o treabă foarte, foarte bună. Mort şi ajuns în rai nu era nici măcar aproape. Era o subestimare serioasă. Chiar sfruntată. Era genul de laudă slabă care ar putea provoca un incident diplomatic.

Tipul s-a mişcat din nou. Trecu prin aceeaşi rutină, în mod reflex, privire, privire, mişcare, spre următorul stâlp, încă mai aproape de Chevette, şi se aşeză acolo, lăsându-şi braţul drept să se odihnească, solicitat de lucrul pe care-l ţinea, având grijă să nu-l atingă de beton.

Prin asta, l-a ţinut separat, în strălucirea râului, totul de la sine.

Reacher ştia ce este.

Era un revolver ţinut cu capul în jos, învârtindu-se cu declanşatorul pe degetul arătător de la mâna dreaptă a tipului. O formă turtită, groasă în partea de sus ca tipul însuşi, rotunjită la mâner, cu butoiul de şase centimetri, neted, cu puţine proeminenţe. Ar putea fi un Charter Arms Bulldog, cu cinci focuri, robust, cel mai adesea calibrat pentru gloanţe speciale de calibrul 44. Acţiune dublă. Uşor de folosit. Nu era arma unui trăgător la ţintă. Dar era bună de aproape.

Chrissie era tot ocupată. Tipul se mişcă din nou. Şi mai aproape de Chevette. Se uita ţintă la el. Înainte să ia autobuzul din Pohang, mama lui Reacher l-a pus să citească ziarele. New York. Un ucigaş în serie. Fiul lui Sam. Numit aşa după scrisorile lui nebune. Dar înainte să apară scrisorile a fost numit altfel. A fost numit Ucigaşul de Calibrul 44. Pentru că folosea gloanţe de calibrul 44. Dintr-un revolver. În mod special, spunea poliţia din New York, dintr-un Charter Arms Bulldog.

Chrissie era tot ocupată. Şi nu era momentul să se oprească. Chiar deloc. De fapt să se oprească nu era o posibilitate. Fizic, mental, în orice alt mod. Nu era absolut deloc în agendă. Era în

cu totul altă emisferă decât ordinea de zi. Poate chiar într-un univers diferit. Era un fapt biologic. Nu se va întâmpla. Tipul se holba. Reacher se holba înapoi. *Omoară oameni. Cupluri stând în maşini.* Un mod de a muri, se gândi Reacher. Fă-o acum. Voi muri în extaz. Cel mai puternic extaz posibil din întreaga istorie a extazurilor. *Jack Reacher, Odihnească-se în pace. A murit tânăr, dar cu zâmbetul pe buze.*

Tipul nu făcea nicio mişcare. Doar se holba.

Reacher se holba înapoi.

Tipul nu făcea nicio mişcare.

Cupluri stând în maşini.

Dar ei nu erau un cuplu. Nu văzuţi din exterior. Capul lui Chrissie era în poala lui. Reacher era singur în maşină. Doar un şofer, ieşit pe banda de urgenţă, aşteptând în scaunul pasagerului, din cauza locului mai larg pentru picioare. Tipul se holba. Reacher se holba înapoi. Tipul s-a mişcat. La următorul stâlp, şi la următorul, şi apoi s-a pierdut din vedere.

Şi apoi Chrissie şi-a terminat treaba.

* * *

După aceea au reparat stricăciunile cât de bine au putut, aranjându-se şi încheind fermoare şi nasturi şi pieptănându-se.

— Mai bine decât Blondie? a întrebat Chrissie.

— Cum aş putea şti?

— Mai bine decât Blondie, live, pe scenă la CBGB, vreau să spun.

— Mult mai bine. Nu există comparaţie.

— Îţi place Blondie, nu?

— Cea mai bună dintotdeauna. Bine, în primii cinci. Sau zece.

— Taci din gură.

A pornit din nou motorul şi a dat aerul condiţionat la maximum. S-a strecurat la locul ei şi şi-a ridicat marginile bluzei aşa că aerul îi bătea direct pe piele.

— Am văzut pe cineva, a spus Reacher.

— Când?

— Chiar acum.

— Făcând ce?

— Cercetând maşina asta.

— Cine?

— Un tip.
— Chiar? E cam înfricoşător.
— Ştiu, a spus Reacher. Şi chiar îmi pare rău dar trebuie să o găsesc pe Jill Hemingway. Trebuie să-i spun ei prima dată. Are nevoie de nişte favoruri.
— Să-i spui ce?
— Ce am văzut.
— Ce ai văzut?
— Ceva despre care trebuie să ştie.
— Era unul din oamenii lui Croselli?
— Nu.
— Şi de ce e important?
— Ea ar trebui să fie capabilă să folosească informaţia.
— Unde e?
— N-am nicio idee. Lasă-mă în Washington Square şi după aceea merg pe jos. Pariez că e la nord de Houston.
— Te-ai întoarce exact acolo de unde am fost izgoniţi mai înainte.
— Să numim această fază recunoaştere.
— Şi ce vei face de data asta?
— Cea mai rapidă cale de a o găsi pe Hemingway e să-l caut pe Croselli.
— Nu te las.
— Şi cum poţi să mă opreşti?
— Îţi voi spune să n-o faci. Sunt prietena ta. Cel puţin până la miezul nopţii.
— Asta vă învaţă la Sarah Lawrence?
— Cam aşa.
— Merge cu mine, a spus Reacher. Vom pierde vremea pe-aici să vedem dacă apare.
— Chiar?
— Vorbesc serios.
— De ce?
— Legile fizicii. O întâlnire aleatorie nu devine mai probabilă doar pentru că ambele părţi se mişcă.
— Bine, unde?
— Să spunem că la intersecţia dintre Bleecker şi Broadway. Asta ar putea face întâlnirea mai puţin aleatorie.
— Asta-i acolo jos.

— E la o stradă de Houston. Putem fugi spre sud dacă-i nevoie.

— Noi?

— Nu ai fost tu cea care a vrut să stau pe-aproape?

— Ăsta-i un fel diferit de nebunie.

Reacher a aprobat din cap.

— Înţeleg, a spus el. Chiar înţeleg. E alegerea ta. Poţi să mă laşi în Washington Square. E bine pentru mine. Şi crede-mă că nu te voi uita niciodată.

— Pe bune?

— Dacă termin până la miezul nopţii voi veni să-ţi spun *la revedere*.

— Vreau să spun, pe bune, nu mă vei uita? Asta-i foarte drăguţ.

— Şi foarte adevărat. Atât cât voi trăi.

— Spune-mi mai multe despre tipul pe care l-ai văzut, a spus Chrissie.

— Cred că era Fiul lui Sam, a spus Reacher.

— *Eşti* nebun.

— Sunt serios.

— Şi ai stat aşa acolo?

— Părea cel mai bun lucru de făcut.

— Cât de aproape a ajuns?

— Cam la şase metri. A aruncat o privire şi a plecat.

— Fiul lui Sam a fost la şase metri de mine?

— Nu te-a văzut. Cred că de asta a plecat.

S-a uitat de jur împrejur şi a băgat maşina în viteză.

— Fiul lui Sam e cazul poliţiei din New York nu a FBI-ului, a spus ea.

— Oricine poate da un indiciu primeşte nişte puncte, a spus Reacher. Cred că aşa merge treaba.

— Şi care-i indiciul?

— Felul în care se mişcă.

Se auzeau mai multe sirene în spatele lor. First Avenue, Second Avenue, în centru, la periferii, traversând oraşul, era plin de poliţişti pe străzi. Dispoziţia oamenilor se schimba. Reacher putea simţi asta în aer.

— Merg cu tine, a spus Chrissie. Pentru experienţă. Astea sunt lucruri mari pe care ni le vom aminti întotdeauna.

* * *

Au mers din nou pe strada 34, înapoi spre centrul insulei, înapoi spre inima întunericului. Oraşul era tot negru ca smoala, tot mort, ca o creatură uriaşă căzută pe spate. Erau ferestre sparte. Erau oameni strânşi în grupuri, cărând lucruri. Erau maşini de poliţie şi de pompieri grăbindu-se pe străzi, toate luminate şi cu sirenele funcţionând, dar luminile lor nu făceau cine ştie ce impresie în întuneric şi sirenele lor nu păreau să impresioneze grupurile de oameni. Pur şi simplu intrau pe uşi până când treceau maşinile şi camioanele. Oamenii îl făceau pe Reacher să se gândească la micile organisme nocturne care lucrau pe un cadavru, intrându-i prin piele, explorându-l, dezasamblându-l, hrănindu-se cu el, recuperându-i nutrienţii, reciclându-i componentele, ca o balenă moartă hrănind milioane de creaturi marine în ocean.

Au întors spre sud pe Fifth Avenue la Empire State Building şi au condus încet, pe banda din mijloc, trecând pe lângă grupuri de oameni care erau pe drum, doi dintre ei ducând un covor rulat, trei dintre ei încărcând portbagajul unei maşini mari camuflate cu ceva în cutii. Au virat la stânga pe Brodway în dreptul străzii 23, trecând pe lângă fantomaticul Flatiron Building şi au continuat spre sud, în jurul Union Square, de-a lungul străzii 14, în teritoriul inamic, mergând înainte. Dezastrul devenea tot mai rău pe măsură ce mergeau mai spre sud. Brodway părea îngust, ca un şanţ întunecat într-un peisaj întunecat şi ferestrele erau sparte, oamenii erau peste tot, mişcându-se în grupuri, repede şi pe furiş şi în tăcere, abia vizibili, cu excepţia incandescenţei ţigărilor. Au trecut de strada 4, şi 3, unde au fost înainte şi Chrissie a încetinit maşina.

— Schimbare de plan, a spus Reacher. Cred că Sixth Avenue şi Bleeker ar putea fi mai bune.

— De ce? a întrebat Chrissie.

— De ce e îngrijorat Croselli chiar acum?

— Că îi vor fi furate bunurile. Ca toată lumea. Dacă are bunuri.

— Cred că are. Vreau să spun, cum a câştigat bani între Houston şi strada 14? Poate din taxa de protecţie de la gangsteri şi prostituate şi alţii ca ei, dar sigur din droguri.

Trebuie să aibă un ascunziş pe undeva. Dar unde? Nu în casa veche din Little Italy, pentru că asta e la sud de Houston.

— Ştii destul de bine geografia locului.

— Am studiat-o de la distanţă. Şi el a plecat la vest de Waverly. După incidentul cu bătaia. Spre Sixh Avenue. Evident, se ducea înapoi să-şi dea telefoanele. Despre mine. Aşa că sediul său trebuie să fie la vest de Waverly.

— Crezi că Hemingway ştie unde e?

— Sunt sigur că da. Şi sunt sigur că-i acolo, privind, chiar acum. Presupun că nimeni nu i-a dat vreo misiune în seara asta, pentru că e suspendată. Aşa că e tot pe cont propriu. Pun pariu că speră că nişte tipi vor dărâma uşa lui Croselli, ca ea să poată înregistra ce-i înăuntru. Poate că îl va prinde pe Croselli apărându-şi bunurile, ceea ce ar fi o lovitură, nu? Nu contează ce afaceri face el. Unele lucruri nu pot fi ignorate.

— Va fi mai mult decât Croselli apărându-şi bunurile. Are doisprezece tipi.

— Doar zece acum, a spus Reacher. Doi dintre ei sunt la spital. Sau încercând să ajungă acolo. Dar nu le vom sta în drum. Pe Hemingway o vrem.

— Greu să găsim o femeie în întuneric.

— Tot ce putem face e să încercăm.

Aşa că au mers înainte, spre Houston Street, trecând pe lângă două magazine mari cu aparatură muzicală cu două ferestre sparte şi fără mare lucru rămas înăuntru şi au făcut la dreapta spre vest, trecând de străzile largi şi întunecate din Soho, intrând dinspre stânga, Mercer, şi Thompson, şi Sullivan, şi MacDougal. Apoi au cotit la dreapta pe strada Şase şi s-au îndreptat spre nord unde Bleecker şi Downing şi Minetta se întâlneau toate într-o intersecţie de şase străzi. Magazinele erau atât de scârboase şi murdare în acele locuri, unele prea murdare chiar şi pentru jafuri, unele dintre ele deja sparte, cu uşile larg deschise şi golite. Privind spre nord, strada şase era aceeaşi gaură lungă neagră care fusese şi înainte, cu acelaşi dreptunghi mic din cerul nopţii la capăt.

— Pot să parchez aici? a întrebat Chrissie.

— Hai să mai mergem nişte străzi, a spus Reacher.

— Ai spus că vom pierde timpul şi o vom lăsa pe ea să vină la noi.

— Misiune de infiltrare. Hazard profesional. Ca navele transportând personalul din marină.

— Sunt un maior englez.

— Doar cinci minute, bine?

— Bine, a spus ea.

Dar nu au avut nevoie de cinci minute. Au terminat cam în şaizeci de secunde. Au făcut la stânga pe Downing şi la dreapta din nou spre Bleecker, iar într-o uşă pe partea dreaptă a străzii, Reacher a zărit o licărire de piele albă şi păr blond şi a arătat spre ea, Chrissie a oprit şi Jill Hemingway a ieşit din întuneric şi s-a aplecat la fereastra lui Reacher, ca o femeie de stradă din Seul vorbind cu un potenţial client.

* * *

Reacher se aşteptase ca Hemingway să fie nervoasă din cauza reapariţiei lui, dar nu era. Credea că se simţea expusă. Sau prinsă în propria obsesie. Cum şi era, de fapt. Şi arăta puţin plouată din cauza asta.

— E pe-aici pe-aproape?

Ea arătă spre o maşină în faţa unei perechi de porţi mari pe partea cealaltă a străzii. Erau înalte şi largi. Ca intrarea pentru trăsuri, de demult, destul de mare pentru o căruţă şi o pereche de cai. În lumina zilei vopseaua ar fi putut fi verde închis. În partea dreaptă era o portiţă destul de mare pentru a putea intra o persoană. Era de presupus că porţile duceau la o curte interioară. Era o clădire cu două etaje. Posibil cu birourile la etaj. Sau depozitele. În spatele clădirii era o clădire mai mare, pustie şi întunecată şi masivă. Poate un fel de biserică de cărămidă.

— E aici, înăuntru? întrebă Reacher.

Hemingway confirmă din cap.

— Cu câţi? a întrebat Reacher.

— E singur.

— Chiar?

— El protejează gangsterii. Printre alte lucruri. Aşa că acum trebuie să livreze. Tipii lui sunt toţi în stradă, având grijă de clienţi.

— N-am ştiut că protejarea gangsterilor funcţionează aşa. Am crezut că e doar jecmănire, pur şi simplu.

— Aşa e, în principiu. Dar are nevoie să menţină un fel de credibilitate. Şi are nevoie să ţină cele mai bune vaci de muls în afaceri. S-au produs o mulţime de pagube în noaptea asta. O mulţime de locuri se vor duce la fund. Nu vor mai plăti. Şi un om deştept îşi supraveghează banii.

Reacher se întoarse şi privi către porţi.

— Speri că cineva va da o spargere.

— Nu ştiu de ce le ia atâta timp. Asta-i problema cu drogaţii. Nici un entuziasm.

— Ce are înăuntru?

— Câte puţin din toate. Îşi ţine stocurile scăzute pentru că are la dispoziţie New Jersey Turnpike şi Holland Tunnel pentru o aprovizionare rapidă, ceea ce se pare că se învaţă la şcoala de afaceri acum, dar totuşi, pariez că există bunuri pentru o săptămână acolo.

— Stăm în drum? Ar trebui să parcăm în altă parte?

— Ar trebui să mergeţi acasă. Asta nu-i treaba voastră.

— Trebuie să vorbesc cu tine.

— Despre ce?

— Fiul lui Sam.

— Croselli nu-i destul pentru tine?

— L-am văzut.

— Pe cine?

— Am văzut un bărbat ducând un Charter Arms Bulldog şi dând târcoale maşinilor.

— Vorbeşti serios?

— Maşinii noastre îi dădea târcoale.

— Unde?

— Pe East River, la strada 34.

— Cunoşti armele, nu? întrebă Hemingway. Fiind în Marină.

— Fiul cuiva din Marină, răspunse Reacher. Era pistolul potrivit.

— E întuneric beznă.

— Luna şi stelele şi apa.

Hemingway se mai aplecă puţin şi privi pe lângă Reacher la Chrissie.

— Şi tu ai văzut?

— Nu, răspunse Chrissie.

— Cum aşa?

— Nu mă uitam.

— Nu ştiu ce să fac, spuse Hemingway. Bine, să spunem că avem o confirmare, dar ce-i cu asta? Ştiam deja că Fiul lui Sam e în New York. Aici e zona lui. Nu sunt informaţii noi. Ai nevoie de ceva mai mult. Trebuie să ştii cine e. Ştii?

— Nu, răspunse Reacher. Dar ştiu ce se crede că e.

* * *

Au parcat pe Bleecker, intenţionând să meargă înapoi pe jos şi să i se alăture lui Hemingway în ascunzătoarea ei, dar dintr-o dată pe Bleecker au apărut oameni, unii în grupuri, unii în perechi, unele din aceste grupuri sau perechi cărând lucruri prea grele pentru a se simţi confortabil, şi în consecinţă căutând moduri alternative de transport, ca de exemplu mici maşini cu portbagaj în care să încapă un televizor mare. Reacher şi Chrissie erau la un metru de Chevette, cu uşile închise, dar nu blocate, când a început meciul privirilor. Doi tipi, clătinându-se sub o cutie enormă, cu inscripţia Sony pe ea, cu susul în jos. Au venit în linie dreaptă, cu ochii pe Chevette tot timpul, şi Reacher a spus:

— Plecaţi de-aici, băieţi.

Tipul din stânga, cu faţa în umbră, mormăi:

— Şi presupunând că nu?

— Atunci veţi lua bătaie şi vă voi fura televizorul.

— Şi dacă ne-aţi duce voi?

— Plecaţi, spuse Reacher.

N-au plecat. Au pus cutia pe pământ cu grijă şi s-au ridicat, respirând adânc, două figuri întunecate în întuneric. Chiar de la doi metri era greu să vezi detaliile, dar mâinile nu se îndreptau încă spre buzunare, ceea ce era un semn bun. Asta însemna că orice luptă viitoare era probabil fără arme, ceea ce era liniştitor. Reacher fusese crescut într-o cultură a violenţei extreme, Corpul de Marină al Statelor Unite fiind greu de descris în alt mod, şi a luat lecţiile pe viu, aşa încât nu a mai pierdut o bătaie de mai mult de zece ani, împotriva copiilor din Corpul de Marină care aveau aceeaşi cultură şi împotriva tinerilor rivali din întreaga lume cărora le plăcea să creadă că armata Statelor Unite nu avea nimic special şi doreau să arate asta prin împuterniciţi, de obicei fără succes. Era puţin probabil ca doi boboci de pe străzile întunecate ale New York-ului să creeze acum un

precedent, cu excepţia cazului în care aveau cuţite sau arme, ceea ce era necunoscut în acel moment.

— Poate vom lua fata cu noi, a spus tipul din dreapta. Poate ne distrăm şi noi puţin.

— Doar daţi-ne cheile şi nimeni nu va fi rănit, a spus tipul din stânga.

Şi acela a fost momentul deciziei. Surpriza era întotdeauna bună. Întârzierea era întotdeauna fatală. Tipii care lăsau problemele nerezolvate la timpul potrivit pentru ei, nu făceau altceva decât să le adune pentru ei înşişi. Reacher a alergat spre tipul din stânga, doi paşi îndoiţi, ca un atacant de basseball, şi nu a încetinit. A alergat direct către tip, ţinându-şi antebraţul orizontal, trăgând una cu cotul în faţa tipului şi de îndată ce a simţit nasul tipului explodând s-a întors şi a schimbat direcţia în jurul cutiei mergând spre al doilea tip, care s-a eschivat şi a luat greutatea în mişcare a lui Reacher drept în spate. Tipul a căzut în faţă ca şi cum ar fi fost lovit de un camion şi Reacher l-a lovit în cap, iar tipul a rămas lat.

Reacher le-a verificat buzunarele. Nici un cuţit, nici o armă, după cum era cazul de obicei. Dar fusese alegerea lor. Ar fi putut să plece de acolo. L-a târât pe tipul din dreapta lângă cel din stânga, apropiindu-i umăr lângă umăr şi a ridicat cutia ca un tip forţos de la circ, sforţându-se şi tremurând, a făcut doi paşi mici şi i-a dat drumul în capul tipilor de la înălţimea taliei.

— De ce ai făcut asta? a întrebat Chrissie.

— Regulile, a răspuns Reacher. Să câştigi nu e destul. Celălalt trebuie să ştie că a pierdut.

— Asta vă învaţă la Corpul de Marină?

— Mai mult sau mai puţin.

— Vor vandaliza maşina când se vor trezi.

— N-o vor face. Se vor scutura şi o vor zbughi spre casă. Până în acel moment tu vei fi de mult plecată.

Deci Chrissie a încuiat-o şi au mers înapoi prin căldură spre locul de pe Carmine în care Hemingway aştepta.

— Nici un progres? întrebă Reacher.

— Încă nu, răspunse Hemingway.

— Poate că ar trebui să recrutăm pe cineva. Sunt o grămadă de oameni pe Bleecker.

— Asta ar însemna mituirea unui infractor.

— Înseamnă un scop.

— Spune-mi ce-ai vrut să-mi spui despre tipul cu Bulldog.

— Poţi folosi informaţia?

— Depinde ce e.

— Era întuneric, a spus Reacher. Evident.

— Dar?

— Avea cam douăzeci şi cinci de ani, aş putea spune, înălţime medie, lat în piept şi umeri, destul de palid, cu părul ondulat care nu stătea pieptănat.

— Ducând un Bulldog de calibrul 44?

— Cele mai multe Bulldog au calibrul 44. Dar nu am vedere cu raze X.

— Cât de departe a fost?

— Şase metri, la un moment dat.

— Cât timp l-ai avut în ochi?

— Douăzeci de secunde, probabil.

— Douăzeci de secunde la şase metri, a spus Hemingway. Într-o întrerupere de curent? E o chestie dură. Pariez că vor fi mii de rapoarte în noaptea asta. Oamenii se sperie în întuneric.

— Era un tip antrenat, a spus Reacher.

— În ce sens?

— Felul în care se mişca printre acoperirile disponibile. A fost militar. A avut antrenament la infanterie.

— La fel au avut o mulţime de tipi. Ai auzit vreodată de Vietnam?

— E prea tânăr. Avea şase sau şapte ani. Proiectul nu mai există. Trebuie să fii tare ghinionist. Şi nu cred că a fost vreodată în luptă. Am văzut o grămadă de oameni întorşi din Vietnam. Sunt diferiţi. Tipul acesta cunoştea doar teoria şi antrenamentul. A doua natură, în mod sigur, destul de îndemânatic, dar niciodată nu a fost cazul de viaţă sau de moarte. Pot garanta asta. Şi nu e nici din Marină. Şi ei sunt diferiţi. Cred că a fost militar. Şi cred că a fost în Coreea. E ca o amprentă. Cred că a făcut antrenamentul de bază şi infanterie, cu specializare urbană, şi cred că a servit la Seul. Ca şi combinaţie particularizată. Aşa arată. Am văzut asta tot timpul. Ai fost vreodată acolo? Seul te învaţă să te mişti într-un anumit fel. Dar a plecat de cel puţin doi ani, din cauza părului, şi de atunci a avut timp să se cam îngraşe. Cred că s-a înrolat voluntar la optsprezece sau nouăsprezece ani şi a servit o perioadă de trei ani. Oricum, asta-i impresia mea.

— Asta-i o impresie a naibii de detaliată.

— Poţi să le-o oferi ca un filtru. Pot să vadă dacă vreo persoană de interes se potriveşte.

— Sunt douăzeci de secunde în întuneric beznă.

— Au altceva?

— Poate că aş putea.

— Să presupunem că merge. Să presupunem că-l prind pe tip. Ar fi bine pentru tine?

— Sigur că ar fi.

— Atunci care-i dezavantajul?

— Sună disperat şi patetic.

— E alegerea ta.

— Ar trebui să încerci, a spus Chrissie. Cineva trebuie să-l prindă pe tip.

Hemingway nu a spus nimic.

* * *

Au aşteptat, unul lângă altul în poarta de pe partea opusă celei din clădirea lui Croselli, dar nu se întâmpla absolut nimic. Au auzit sirene şi frânturi din conversaţia oamenilor care treceau pe Bleecker. Ca nişte titluri de ştiri. Acum erau doar treizeci de grade. Luminile s-au stins şi în Shea, la marginea cartierului al Şaselea, cu un decalaj al celor de la Mets împotriva celor de la Cubs cu doi la unu. Călătorii din metrou au petrecut ore înfricoşătoare blocaţi în subteran, dar îşi făceau încet drum înapoi spre suprafaţă. Maşinile foloseau lanţuri şi sfori să rupă obloanele de la magazine. Chiar şi Brooks Brothers de pe Madison a fost jefuit. Crown Heights şi Bushwick erau în flăcări. Poliţiştii au fost loviţi şi s-au făcut arestări.

Apoi au trecut ultimii oameni şi Carmine a devenit tăcută din nou, iar ceasul din capul lui Reacher se apropia de miezul nopţii.

— Te voi duce înapoi la maşină, i-a spus el lui Chrissie. Prietenele tale te vor aştepta.

— Tu rămâi aici? a întrebat ea.

— Aş putea. Am pierdut deja autobuzul.

— Crezi că străzile sunt deschise?

— Larg deschise. Vor ca oamenii să plece.

— De ce?

— Mai puţine guri de hrănit aici.

— Are sens, a spus Chrissie.

Au mers împreună până la colţ şi l-au înconjurat până la locul unde Chevette-ul aştepta neatins. Cei doi tipi erau încă întinşi pe jos, sub cutie. Ca un accident din desenele animate. Încă respirau.

— Vrei să merg cu tine? a întrebat Reacher.

— Nu, a răspuns Chrissie. Ne întoarcem singure. E parte din înţelegere.

— Ştii drumul?

— În sus pe Sixth şi de-a lungul străzii 4. Şi apoi e chiar acolo.

— Înţeles.

— Ai grijă, bine?

— Voi avea, a spus Reacher. Şi tu. Nu te voi uita niciodată.

— Ba mă vei uita.

— Verifică la anul, să vezi dacă te-am uitat.

— Bine. Hai să vedem cine-şi aminteşte. Aceeaşi noapte, acelaşi loc. S-a făcut?

— Voi fi acolo, a spus Reacher.

A intrat în maşină, s-a îndepărtat de umbrele din spatele ei, a luat-o la stânga pe strada Şase şi i-a făcut cu mâna prin geamul deschis. Şi apoi a dispărut.

* * *

— Am de gând să o pun în sistem. Impresia ta, vreau să spun. Ăsta-i jocul inteligent aici. Ei o vor ignora, bineînţeles, dar va fi înregistrat. Le voi putea spune *V-am spus eu,* după aceea. Dacă ai dreptate. Asta întotdeauna valorează un punct sau două. Câteodată mai mult. Să ai dreptate după aceea poate fi un lucru minunat.

— E un filtru, a spus Reacher. Asta-i tot. E vorba de eficienţă.

— Dar tot am nevoie de Croselli.

— Fiul lui Sam nu te va scoate din închisoare?

— Am nevoie de Croselli.

— De ce?

— Pentru că mă frământă.

— Ai citit vreodată o carte numită *Moby Dick?*

— Bine, am înţeles. Şi sunt de acord. Croselli e marea mea balenă albastră. Sunt obsedată. Dar ce aş putea face? Ce ar putea face oricine, cu o balenă apăsându-i capul?

— Aşa te simţi? Ca şi cum ai avea o balenă apăsându-te pe cap?

— Exact aşa mă simt.

— Atunci să negociem, a spus Reacher.

— Ce vrei pentru ce?

— Am nevoie să mă duci cu maşina în afara oraşului.

— Când?

— Cât mai curând posibil. Sunt sigur că fratele meu îşi face griji din cauza mea. Ceea ce sunt sigur că e greu pentru el. Trebuie să-l scot din mizerie.

— Nu sunt dispecer de taxi.

— Ai o maşină.

— Nu sunt nici şofer.

— Poţi să mi-o împrumuţi.

— Cum o voi primi înapoi?

— Nu ştiu.

— Măcar ai permis?

— Nu prea.

— Nu facem târgul, a spus ea.

— Bine, a spus Reacher.

— Ce ai de gând să faci pentru mine?

— Să presupunem că un suspect necunoscut sparge locul lui Croselli şi tu arunci o privire înăuntru. Apoi suspectul necunoscut fuge, dar tu eşti prea ocupată să securizezi scena ca să-l urmăreşti.

— Aştept de două ore să se întâmple asta. Dar nu s-a întâmplat.

— Aş putea s-o fac eu.

— Ai şaisprezece ani.

— Şi ce relevanţă are?

— Să întind o cursă e rău destul. Să o fac cu un minor e probabil şi mai rău.

— Cine va şti vreodată, în afară de mine şi de tine?

— N-am cum să te duc în afara oraşului.

Reacher a făcut o pauză, după care a spus:

— Poate trebuie să cizelăm planul.

— Care plan? a întrebat Hemingway. Nu avem un plan.

— Probabil că ar fi mai bine dacă nu tu ai face descoperirea. Ar putea părea ca o răzbunare personală. Le-ar putea da apă la moară avocaţilor lui Croselli. Poate că ar fi mai bine dacă nu ar fi

deloc implicat FBI-ul. Mai bine ar fi poliţia din New York. Nu crezi? O agenţie independentă, care nu are nici un interes. Dacă descoperă un furnizor de droguri şi marfa lui în oraşul lor, atunci asta e. Nu poate fi negat. E ceea ce e. Oamenii tăi vor trebui să muşamalizeze afacerea lor şi vor fi nevoiţi să recunoască implicarea ta tot timpul, iar tu ai putea să transformi procedura de verificare într-o ceremonie de acordare a unei medalii.

— Poliţia din New York e ocupată în noaptea asta.

— În mod sigur au o divizie de narcotice. Dă-le telefon înainte. Estimează în cât timp vor ajunge şi vom încerca să ne sincronizăm perfect. Voi da buzna înăuntru, tu intri şi arunci o privire un minut până când apar poliţaii, apoi noi amândoi vom pleca pe nesimţite şi tu mă vei duce cu maşina spre nord. Între timp cei de la poliţie vor construi cazul pentru tine şi până te întorci în oraş şefii tăi vor întinde covorul roşu.

— Cât de departe spre nord vrei să mergi?

— La West Point. E încolo, dincolo de râu.

— Ştiu unde este.

— Deci avem o înţelegere?

Hemingway nu a răspuns.

* * *

În final Hemingway a acceptat, cam treizeci de minute mai târziu, aproape de ora unu noaptea. Dar planul a mers rău de la început. În primul rând nu au găsit un telefon funcţional. Au căutat în sus şi în jos pe Carmine, apoi au încercat la colţul cu Seventh Avenue şi la colţul cu Bleecker şi cu Sixth Avenue, dar fiecare telefon cu fise pe care l-au găsit era tăcut. Nu ştiau dacă era din cauza penei de curent sau era doar starea în general mizeră a oraşului. Reacher credea că societăţile de telefonie aveau propria electricitate, propriile fire, aşa că era în favoarea continuării căutării, dar Hemingway nu a vrut să continue căutarea, de teamă să nu piardă ceva ce s-ar putea întâmpla la Croselli. Aşa că ea s-a întors la uşa de pe Carmine şi Reacher a continuat să meargă singur, de-a lungul străzii Sixth şi la colţul dintre Minetta Street şi Minetta Lane a găsit un telefon care avea ton.

Era prea întuneric ca să vadă cifrele, aşa că a format pe pipăite, zero pentru operator şi a aşteptat mult timp înainte să-i

răspundă. A cerut poliţia din New York, din circumscripţia Sixth, şi a aşteptat din nou, chiar mai mult, înainte ca cineva să răspundă şi o voce să latre:

— Da?

— Vreau să informez despre deţinere ilegală de narcotice în West Village.

— Ce? a întrebat vocea.

— Există un depozit plin de droguri pe Carmine, care tocmai a fost făcut praf.

— Vreun mort?

— Nu.

— Există cineva în pericol de a fi ucis?

— Nu.

— Foc?

— Nu.

— Atunci nu-mi mai irosi timpul, a spus vocea şi a închis telefonul.

Reacher a pus receptorul în furcă şi s-a întors, transpirând la treizeci de grade la unu noaptea, i-a transmis ştirea lui Hemingway, care a dat din cap în întuneric şi a spus:

— Cred că trebuia să bănuim asta. Cred că au toate forţele ocupate în momentul acesta.

— Am putea folosi oamenii tăi.

— Uită. Nu-mi vor răspunde la telefon.

— Mai ai casetofonul surorii tale mai mici? a întrebat Reacher.

— E casetofonul meu.

— Îl mai ai?

— De ce?

— Poate că îl pot face să se laude şi să-l înregistrez.

— Tu?

— Acelaşi principiu. Nu poţi lăsa asta să pară o răzbunare.

— Nu te pot lăsa. Tu şi el, faţă în faţă? Am şi eu o conştiinţă.

— Ce îmi poate face?

— Să te bată până mori.

— E faimos, a spus Reacher. Are soldaţi. Ceea ce înseamnă că-i pune pe alţii să facă lucrurile grele. Ceea ce înseamnă că nu are antrenament. Numai gura-i de el. Nu-i bun de nimic. Deja am văzut asta pe Waverly. Orice copil de doisprezece ani din Philipine i-ar mânca prânzul.

— Asta-i o chestie din Corpul de Marină?

— Nu sunt de la Marină.
— Cum o să intri?
— Presupun că biserica din spate e încuiată.
— În noaptea asta în mod sigur. Dacă nu în fiecare noapte.
— Găsesc eu ceva.
— Cum ar face un militar?
— Marină sau armată?
— Armată.
— Ar chema artileria în ajutor. Sau cu o rachetă aer-sol.
— Marina?
— Ar provoca un foc, probabil. Asta-i scoate de obicei afară rapid.
— Nu poţi face asta.
— Nu sunt din Marină, a repetat Reacher.

Se uită pe cealaltă parte a străzii. Ferestrele de la etajul doi erau întunecate, evident. Ceea ce însemna că Croselli ar fi putut fi acolo, privind. Dar fără să vadă prea mult. Un bărbat într-o cameră întunecată care privea o stradă luminată avea un avantaj. Un bărbat într-o cameră întunecată care privea o stradă întunecată ar putea la fel de bine să nu privească deloc.

Reacher traversă strada întunecată, spre porţile duble. Îşi puse vârful degetelor pe ele. Se simţeau ca şmirghelul. Vopsea veche de cincizeci de ani, plus cincizeci de ani de fum, murdărie şi praf. Lovi încet, mai întâi cu unghiile, apoi, cu blândeţe, cu încheieturile. Lemnul se simţea vechi, gros şi solid, ca şi cum ar fi fost expediat cu o sută de ani în urmă, dintr-o pădure străveche din vest. Îşi plimbă palmele de-a lungul suprafeţei până când găsi portiţa. Aceeaşi vopsea, aceeaşi murdărie, acelaşi lemn. Căută pipăind balamalele, dar nu găsi niciuna. Căută pipăind încuietoarea şi o frecă cu degetul mare. Părea a fi o yală mică rotundă, din alamă uzată, probabil la fel de veche ca vopseaua.

Se întoarse la Hemingway.

— Porţile sunt probabil groase de doi sau trei centimetri, spuse el, iar portiţa e dintr-o bucată. Toate din lemn de calitate, probabil dur ca piatra.

— Atunci poate că modul armatei e singurul mod.

— Poate că nu. Portiţa se deschide spre înăuntru. Încuietoarea e o yală veche, montată probabil cu cincizeci de ani în urmă. Cred că nu au vrut să găurească uşa. Nu în lemn aşa de tare. Nu

atunci. Oamenii nu erau aşa de îngrijoraţi cu privire la securitate. Pun pariu că mecanismul de blocare este montat pe suprafaţa din spate. Ca la casele vechi. Limba se află într-o cutie montată pe suprafaţă. Două şuruburi, asta-i tot.

— Vor fi alte uşi. Dincolo de curte, în clădire. Poate au încuietori mai noi.

— Atunci bat la uşă şi mă bazez pe farmec.

— Nu te pot lăsa să faci asta.

— E cel mai mic lucru pe care pot să-l fac. Ţi-am stricat treaba înainte. Poate obţineai ceva. Ai fost de acord să iei palma aia, dar să continue să vorbească.

— Găsise deja firele.

— Dar era arogant. Avea încredere în el. Poate că ar fi continuat oricum, doar în batjocură.

— Asta speram.

— Atunci lasă-mă să îndrept lucrurile.

* * *

Reacher se întoarse, îşi ridică marginea cămăşi şi se apropie cu spatele gol de Hemingway. Simţea degetele fierbinţi bâjbâind la betelie, trăgând-o în afară, fixând cutia de plastic în spatele elasticului chiloţilor. Apoi a simţit zgârietura unui fir, mâna ei mişcându-se pe spatele lui în sus, pe sub cămaşă, spre umărul lui şi tot mai sus, o îmbrăţişare verticală ciudată, respiraţia ei pe gâtul lui, apoi ea l-a întors din nou cu faţa spre ea, iar cealaltă mână a trecut-o prin faţa cămăşii pentru a găsi microfonul, pentru a-l muta dintr-o mână în alta şi pentru a-l trage la loc. S-a oprit cu el şi i l-a prins la piept şi şi-a ţinut mâna acolo, nemişcată, nimic între palma ei şi pielea lui cu excepţia micii bucăţi de tehnologie.

— Eu l-am pus în sutien, a spus ea. Dar tu nu ai.

— Imaginează-ţi, a spus Reacher.

— Nu e nimic care să-l ţină.

Reacher simţi o dâră de transpiraţie între pieptul lui şi mâna ei.

— Ai un plasture în poşetă? a întrebat el.

— Eşti un copil deştept, a spus ea, şi s-a contorsionat cu o singură mână şi coatele pentru a căuta în geantă şi în timp ce îşi mişcă gâtul să privească în jos, fruntea ei atinse buzele lui,

foarte scurt, ca un sărut. Părul îi era nepieptănat, dar mirosea a căpşuni.

Ea şi-a tras geanta pe umăr şi a scos ceva care a pârâit uşor. Un plasture, bănuia el, încă în ambalajul său igienic. L-a luat de la ea şi l-a desfăcut în spaţiul dintre feţele lor. Apoi ea, la rândul ei, l-a luat înapoi de la el cu o mână şi l-a folosit ca să lipească microfonul în şanţul dintre muşchii pieptului. A apăsat adezivul o dată, de două ori şi apoi şi-a scos mâinile de sub cămaşa lui şi i-a aranjat-o.

Şi-a pus palma pe pieptul lui, aşa cum şi-a pus-o Croselli pe al ei, apăsând tare pe bumbacul umed şi apoi a spus:

— Îl va găsi.

— Nu-ţi face griji, a spus Reacher. Dacă pune mâinile pe mine, o să-l bat până la moarte.

Hemingway nu a spus nimic.

— E o chestie de-a Marinei, a spus Reacher.

* * *

Întunericul nu ajuta. Nu ajuta deloc. Reacher s-a aliniat la bordura opusă, ca un alergător la startul unei curse, dar nu putea vedea exact unde se îndreaptă. Vor fi necesare ajustări în timpul alergării. A pornit, încet şi cu greu, parţial din cauza întunericului, parţial din cauză că era un alergător îngrozitor, cu paşi lungi ca de lemn, iar la trei paşi a văzut uşile şi la doi paşi a văzut portiţa şi la încă un pas a văzut încuietoarea, şi şi-a lansat piciorul din faţă într-o lovitură de seceră, uşor de-a lungul corpului, şi a lovit cu călcâiul atât de aproape de mica yală pe cât era posibil, cu toate cele o sută de kilograme ale lui, multiplicate semnificativ de acceleraţia finală a piciorului şi de faptul că întregul său volum se mişca brusc, chiar dacă nu foarte repede.

Dar a fost destul. Portiţa s-a deschis în interior părând că n-a opus nicio rezistenţă şi Reacher s-a repezit prin dreptunghiul de întuneric care a apărut într-un spaţiu atât de întunecat încât nu distingea nimic. Simţea piatra de sub picioare, mirosul acru al gunoiului şi pereţii întunecaţi ridicându-se în stânga şi în dreapta şi în faţă.

A mers pe pipăite de-a lungul peretelui din dreapta spre colţul din spate al curţii, unde a găsit o uşă. Sticlă mată în partea de

sus, un panou în partea de jos, un mâner din oţel neted şi o încuietoare care părea mai nouă. Sticla era probabil călită şi armată cu sârmă. Încuietoarea era probabil blocată într-o scobitură în lemn. Era cu totul altă chestiune.

A aşteptat să vadă dacă coboară Croselli şi deschide el însuşi. Ceea ce s-ar fi putut. Ar fi putut auzi trosnitura portiţei. Dar el n-a coborât. Reacher a aşteptat trei minute, respirând din greu, ţinându-şi ochii larg deschişi, dorindu-şi să vadă ceva. Dar nu vedea. A păşit către uşă din nou şi i-a trasat conturul cu mâinile. Panelul de sub sticlă ar fi putut reprezenta punctul slab. Placaj, probabil, gros de un centimetru, vopsit, prins în cadru cu profile din sferturi de cerc. Reacher purta pantofi pe care îi cumpărase din aeroportul din Londra, cu două călătorii în urmă, lucruri britanice grele, cu rame şi bombeuri tari ca oţelul. În noaptea aceea au făcut praf capete şi genunchi. Placajul nu va reprezenta o problemă majoră.

S-a dat înapoi şi a împuns în faţă cu degetul de la picior pentru a-şi fixa ţinta în minte. Apoi a lovit, *bang, bang,* concentrându-se pe colţurile panelului, răutăcios şi zgomotos, până când lemnul s-a împrăştiat şi profilele s-au desprins.

Apoi s-a oprit şi a ascultat.

Niciun sunet din interiorul clădirii.

Ceea ce nu era prea bine. Reacher ar fi preferat să-l întâlnească pe Croselli faţă în faţă, la parter. Nu-i plăcea să se îndrepte spre o luptă pe scări către un adversar vigilent în partea de sus.

A mai aşteptat un timp.

Niciun sunet.

Se sprijini cu spatele de cadrul uşii şi împinse panoul cu cotul, până când se îndoi înăuntru, ca o uşă miniaturală în sine, care se rostogoli pe cele câteva cuie rămase. Apoi se răsuci şi-şi băgă braţul şi umărul prin gaură, îl ridică şi căută mânerul. Pe care-l găsi destul de uşor. Avea braţe cât o gorilă. În toate fotografiile din copilărie rămâneau câţiva centimetri descoperiţi între încheietură şi capătul oricărei mâneci.

Uşa s-a deschis, iar el s-a ridicat în poziţie verticală şi s-a dat un pas înapoi, pentru orice eventualitate. Dar nu se auzea niciun sunet dinăuntru. Croselli nu a apărut. Nu era nimic de văzut. Doar întuneric. Aerul mirosea a încins şi a stătut.

Reacher a păşit înăuntru, în ceea ce părea un hol îngust cu gresie pe jos. A alunecat înainte, un pas după altul şi a simţit marginea unei scări. Avea o balustradă în stânga. Peretele opus era la mai puţin de un metru. Era vopsit şi umed de la condens.

Reacher a urcat pe scări, cu mâna dreaptă în faţă, cu stânga ţinându-se pe balustradă. La jumătatea scărilor era un loc de odihnă, iar apoi scările se răsuceau şi continuau să urce. În partea de sus aerul era plin de praf şi supraîncălzit şi scările dădeau într-un hol de un metru pe doi cu un covor unsuros şi câte o uşă la fiecare capăt. O cameră din faţă şi o cameră din spate.

Pe sub uşa din spate se vedea o dâră de lumină caldă.

Reacher se holbă la ea, aşa cum un om însetat în deşert s-ar holba la o băutură rece. Probabil era o lumânare. Era prima lumină făcută de om pe care o văzuse în ultimele trei ore.

Şi-a dus mâna la spate pe sub cămaşă şi a apăsat pe butonul pe care i-l arătase Hemingway. *E roşu,* spusese ea, ceea ce nu ajuta, pentru că nu avea ochi la spate şi oricum era întuneric beznă. Aşa că îl găsise pe pipăite. S-a bătut pe piept, aşa încât o bătaie să marcheze începutul înregistrării. Apoi a pus mâna pe mânerul uşii.

* * *

Reacher roti mânerul şi împinse uşa, unu, doi, repede şi puternic şi păşi în camera luminată de o lumânare şiroind de ceară. Flacăra a dansat în mişcarea aerului. Era o cameră de şase metri pe şase cu o fereastră întunecată în peretele din spate şi un şir de seifuri de modă veche în partea stângă, ca într-un film Western alb-negru despre hoţii de bănci, în partea dreaptă era un şir de dulapuri şi un birou, iar aşezat la birou într-un scaun din piele înclinat, era Croselli. Scaunul era împins în afară şi întors în lateral, aşa că stătea faţă în faţă cu uşa.

Avea o armă în mână.

Era un Colt M1911, de calibru 45, automat, pistolul standard al armatei de şaizeci şi şase de ani, ţinând cont de numărul modelului. Părea puţin zgâriat şi folosit în luptă. Totul era luminat de lumânare, care era pe masă, lipită de o farfurie de porţelan cu câteva picături din propria ceară. Un articol găsit în

fiecare casă, costând câţiva cenţi la magazinul de obiecte casnice, dar părea la fel de strălucitoare ca soarele.

— Tu, a spus Croselli.

Reacher n-a spus nimic.

Îşi lepădase jacheta şi îşi scosese cravata, dar cămaşa îi era încă udă.

— O aşteptam pe Hemingway, a spus Croselli. Ce eşti tu în noaptea asta, cavalerul ei în armură strălucitoare? A trimis un copil să facă o treabă de bărbat?

E înarmat? întrebase Reacher. *Nu în oraş,* răspunsese Hemingway. *Nu-şi permite.* Nu se aplica în propriul sediu, aparent. Ceea ce era naşpa. Reacher se uită la şirul de seifuri. Erau şase, unul lângă altul, fiecare lat de un metru şi înalt de doi. Aveau găuri pentru chei, nu încuietori cu cifru. Uşa de la cel mai depărtat era larg deschisă şi locul dinăuntru era gol. Depozitul lor de arme, bănui Reacher. Pentru urgenţe maxime. Exact ca noaptea aceea. În mod clar, soldaţii lui Croselli erau toţi înarmaţi, toţi pe străzi, toţi asigurând protecţie.

— Ai o armă, a spus Reacher pentru a se înregistra.

— Îmi apăr proprietatea, a spus Croselli.

— Locul ăsta e-al tău?

— Nu sunt un oarecare.

Reacher a făcut un pas înainte. Capătul Coltului se ridică un grad, să-l urmărească.

— E numele tău pe titlul de proprietate? întrebă Reacher.

— Nu sunt atât de prost.

— Atunci locul ăsta nu-i al tău.

— Doar tehnic. Crede-mă copile, tot ce vezi aici e al meu.

— Ce e în seifuri?

— Bunuri.

— Ale tale?

— Ţi-am spus deja.

— Trebuie să aud cu cuvinte simple şi scurte.

— De ce?

— Am putea face afaceri.

— Afaceri?

— Asta am spus.

— Tu cu mine?

— Dacă eşti deştept, a spus Reacher.

— Mi-ai spart uşa.

— M-ai fi lăsat să intru dacă aş fi bătut?

— Ce fel de afaceri putem face, tu şi eu?

— Foloseşti New Jersey Turnpike şi Holland Tunnel. Ceea ce înseamnă că primeşti provizii din Miami, pe tot drumul până la I-95. Ceea ce înseamnă că plăteşti mai mult decât merită, pierzi câte ceva din cauza condiţiilor nesigure şi pierzi ceva din cauza patrulelor Poliţiei de Stat din New Jersey. Aş putea să te ajut cu toate astea.

— Cum?

— Aduc lucrurile direct din Orientul Îndepărtat. În avioane militare. Fără examinare. Tatăl meu e ofiţer în marină.

— Ce fel de lucruri?

— Tot ce vrei.

— La ce preţ, copile?

— Arată-mi ce ai şi spune-mi cât ai plătit. Apoi îţi voi frânge inima.

— Mi-ai rănit doi oameni.

— Sper, a spus Reacher. Trebuia să înţelegi. N-o vei da în bară cu mine.

A mai făcut un pas. Capătul Coltului se mai mişcă puţin.

— Cumperi de la Martinez? întrebă Reacher.

— N-am auzit niciodată de Martinez.

— Atunci plăteşti deja mai mult decât merită. De la cine cumperi?

— Băieţii Medellin.

— Aş putea să scad cu patruzeci la sută.

— Cred că vorbeşti numai prostii. Cred că e isprava lui Hemingway.

— Ai scos-o din schemă.

— Pentru asta am plătit o grămadă de bani. Şi aştept rezultate durabile. Orice altceva e de natură să mă enerveze.

— Asta n-are de-a face cu Hemingway.

— Ridică-ţi cămaşa.

— De ce?

— Vreau să văd firele. Înainte să te împuşc.

Reacher se gândi: arme neînregistrate, un titlu de proprietate înşelător, o referire directă la cartelul Medellin din Columbia, şi o referire directă la mituire. Caseta avea destul. A respirat foarte adânc şi şi-a pus mâinile pe marginea cămăşii. Apoi a expirat în faţă şi a stins lumânarea.

* * *

Camera a trecut de la uşoara strălucire la un întuneric beznă în mai puţin de o secundă, iar Reacher s-a repezit drept înainte, forţând trecerea dintre scaunul lui Croselli şi birou, iar Croselli a mişcat Coltul în aceeaşi direcţie şi a tras. Dar a ratat cu mult şi spatele i-a fost luminat perfect, ca la bliţul unui fotograf, aşa că Reacher şi-a fixat ţinta şi i-a tras una drept în spatele gâtului, chiar unde partea moale se transformă în partea tare, iar lui Croselli i s-a bălăngănit capul afară din scaun şi a aterizat în genunchi. Reacher a pipăit după scaun, l-a ridicat de cotiere şi l-a trântit în spatele lui Croselli. A auzit sunetul oţelului pe linoleum, deoarece Croselli s-a ferit şi a împins scaunul deoparte, şi a bâjbâit şi a pipăit pe întuneric până când a găsit gulerul de la cămaşa lui Croselli, pe care l-a strâns în mâna stângă în timp ce lovea cu dreapta, lovituri scurte în jurul capului lui Croselli, în urechile lui, în maxilarul lui, *unu, doi, trei, patru,* lovituri răutăcioase, până când a simţit că i-a tăiat tipului tot entuziasmul, după care s-a întins înainte şi a apucat încheieturile tipului şi le-a tras în spate, în sus, dureros şi le-a prins pe amândouă în mâna stângă, ca nişte cătuşe umane, un truc de la petreceri învăţat cu ani în urmă, facilitat de puterea anormală din degetele sale, din care nu a scăpat cineva vreodată, nici măcar fratele său, care avea aceleaşi dimensiuni, sau tatăl său, care era mai mic, dar mai puternic. L-a tras pe Croselli în picioare şi l-a plesnit peste buzunarele pantalonilor până când a auzit sunetul cheilor. Croselli şi-a revenit şi a început să se agite puternic, aşa că Reacher l-a întors şi l-a liniştit din nou, cu o lovitură dură în rinichi.

Apoi a scos cheile şi le-a ţinut în mâna dreaptă şi a întrebat:

— Unde e cutia de chibrituri?

— Vei muri, băiete.

— Evident, a spus Reacher. Nimeni nu trăieşte veşnic.

— Am vrut să spun că în seara asta, băiete.

Reacher a luat pe pipăite o cheie şi i-a presat vârful pe faţa lui Croselli.

— Dacă e aşa, tu nu vei vedea asta, a spus el. Îţi voi scoate ochii înainte.

— Chibriturile sunt în sertarul de la birou, a spus Croselli.

Reacher l-a întors din nou şi i-a tras una scurtă în stomac, pentru a-l îndoi şi a-l ţine preocupat, s-a dat într-o parte şi s-a îndoit spre birou şi şi-a folosit mâna liberă să deschidă sertarele şi să scormonească prin ele, totul pe pipăite. Erau tot felul de lucruri prin sertare. Capsatoare, pixuri, role de bandă adezivă, unele în cutii, creioane, agrafe de hârtie. Şi o cutie de chibrituri, puţin moale şi umedă.

Să folosească un chibrit cu o singură mână era practic imposibil, aşa că l-a întors pe Croselli spre peretele de la fereastră, i-a dat drumul la încheieturi şi l-a împins puternic, folosind cele câteva secunde câştigate pentru a detaşa un chibrit şi a-l aprinde, acesta fâsâind şi arzând în întuneric şi aprinzând încă o dată lumânarea cu el, timp în care Croselli se pregătea pentru o ripostă, aşa că Reacher a păşit spre el şi i-a tras o dreaptă în plexul solar, fix în momentul în care camera a căpătat din nou strălucirea sa confortabilă.

O lovitură în plexul solar valora cel puţin un minut, s-a gândit Reacher, şi el a folosit acel minut să traverseze camera şi să ridice Coltul, să-i descarce magazia, să scoată gloanţele din cameră, să ridice scaunul şi să-l pună înapoi pe roţi, să-l întoarcă, să găsească banda adezivă, să-l ridice pe tip, să-l trântească pe scaun şi să înceapă să-i prindă încheieturile de ramă.

Banda adezivă era destul de slabă, dar Reacher a compensat prin lungime, de jur împrejur, mâna dreaptă, mâna stângă, până când tipul arăta de parcă avea două încheieturi rupte, în forme turnate dintr-un nou tip de ghips gălbui. Apoi a trecut la glezne. Pentru toate, Reacher a folosit şase role întregi de bandă şi apoi tipul nu mai avea nicio şansă să se mişte.

Apoi Hemingway a intrat în cameră.

A privit întâi spre lumânare, apoi spre Croselli.

— Am înregistrat când a recunoscut că tot ce e aici e al lui, a spus Reacher.

— Am auzit o împuşcătură, a spus ea.

— A ratat. Era la douăzeci de grade depărtare.

— Am fost îngrijorată.

— Naşul ar trebui să fie îngrijorat. Ăsta-i terminat.

— Ce ai înregistrat?

— Ia-l din pantalonii mei şi ascultă singură.

Ceea ce ea a şi făcut. Reacher a simţit degetele iuţi şi fierbinţi din nou, şi ciudata îmbrăţişare, pe sub cămaşă, în timp ce microfonul era trecut dintr-o mână în alta. Apoi ea a apăsat şi a aşteptat şi a apăsat din nou, apoi o versiune subţiată a vocii lui Croselli a umplut camera, asumându-şi responsabilitatea pentru tot ce avea acolo, admiţând legătura cu Medellin, admiţând mituirea, sugerând şi mărimea acesteia.

— Ai cheile lui? întrebă ea.

— Chiar aici în mână, răspunse Reacher.

— Deschide seifurile.

Ceea ce a şi făcut, începând de lângă cel gol, mergând spre fereastră, până când toate seifurile erau deschise. Toate erau pline de pachete ca nişte cărămizi împachetate în plastic neted, unele de culoare maronie sau verde, cele mai multe albe sau galbene.

— Poţi să-i bagi cheile la loc în buzunar? întrebă ea.

El i le-a pus în buzunar şi apoi a întrebat:

— Ce urmează?

— Telefonul lui funcţionează?

L-a încercat şi a spus:

— Da.

I-a dat un număr şi a spus:

— Este linia noastră de avertizare internă.

El a sunat, a dat adresa exactă fără să-şi dea numele, iar apoi apelul s-a terminat şi ea a spus:

— Timpul lor de răspuns va fi mai mare de cinci minute dar mai mic de zece.

A pus casetofonul pe podea lângă picioarele lui Croselli.

— Ar trebui să plecăm, a spus ea. Maşina mea nu e aproape.

— E destul? a întrebat Reacher.

— Mai mult decât destul, a spus ea. Medellin e toxic. Şi dovada e chiar acolo. E o fotografie, Reacher. O acuzaţie fotografică. Nu contează pe cine a mituit. Nimeni nu va spune niciodată nimic împotriva lui. E ca o maree.

— Încă un lucru, a spus Reacher.

S-a întors la Croselli şi i-a spus:

— Să loveşti o femeie nu e permis. Se presupune că eşti bărbat nu o pisicuţă.

Croselli n-a spus nimic.

Reacher a ridicat mâna.

— Cum ţi-ar plăcea?

— Nu ai lovi un tip legat de un scaun, a spus Croselli.

— Urmăreşte-mă, a spus Reacher şi i-a tras o palmă peste faţă, tare, auzindu-se clar *crack,* umed sau nu, şi scaunul s-a mişcat pe picioarele laterale şi s-a balansat, şi s-a balansat şi s-a clătinat şi apoi s-a răsturnat pe o parte cu roţile învârtindu-se şi capul lui Croselli sărind ca o bilă.

Apoi au atins pachetele şi previziunea lui Hemingway de cinci până la zece minute s-a adeverit, prin faptul că au văzut maşinile grăbindu-se cam în şase minute, apoi două camioane mari. O mulţime de putere de foc. Şi de ce nu, pentru o ameninţare credibilă?

* * *

Maşina lui Hemingway era la patru străzi distanţă, pe Sullivan. Era Granada albastru deschis pe care o văzuse Reacher mai devreme, cu acoperişul de vinil şi grilaj.

— Eşti sigură că asta te va salva? întrebă el.

— Contează pe asta, băiete, a spus ea. Să ai dreptate după aceea e un lucru minunat.

— Atunci du-mă afară din oraş.

— Ar trebui să rămân.

— Dă-le timp să regrete. Dă-le timp să-şi dea seama că e cu adevărat ideea lor. Am mai văzut asemenea rahat. Toate organizaţiile sunt la fel. Trebuie să stai deoparte o zi. Trebuie să ieşi din raza reflectoarelor.

— West Point?

— Ia-o pe Thurway şi Tappan Zee.

— Cât timp voi fi plecată?

— Vor derula covorul roşu, Jill. Dă-le doar timp ca mai întâi să-l găsească.

* * *

Au condus un drum lung, lung în întuneric, apoi au trecut prin cartiere care aveau curent, unde semafoarele şi luminile de pe stradă funcţionau, şi ocazional lumini la ferestre erau aprinse. Panourile publicitare străluceau şi fundalul familial al nopţii cu diamante portocalii pe catifea neagră îi învăluia din toate părţile.

— Trebuie să opresc şi să sun, a spus Hemingway.
— Unde să suni? a întrebat Reacher.
— La birou.
— De ce?
— Trebuie să ştiu dacă a mers.
— Sunt sigur că da.
— Trebuie să ştiu.
— Atunci opreşte. Am putea lua o cafea.
— Sunt patruzeci de grade.
— Acum sunt mai puţin de treizeci şi două.
— Tot prea cald pentru cafea.

Trase pe banda din dreapta şi apoi o luă pe o ieşire de pe autostradă către ceea ce Reacher îşi imaginã că e o versiune superioară a facilităţilor standard de pe autostradă, cu o mulţime de toalete, şi combustibil suficient pentru camioane, şi camere de motel pentru şoferi obosiţi, şi nu numai ceva de mâncare, ci un restaurant suficient de mare pentru a hrăni pe toată lumea din Syracuse. Şi telefoane. Erau o mulţime, chiar în faţa ferestrelor mari şi luminate ale restaurantului. Hemingway folosi unul, puse receptorul jos zâmbind şi spuse:

— A mers. Croselli a fost arestat.
— Cum e balena? a întrebat el.
— Balena a dispărut, a răspuns ea.

O secundă a părut ameţită, dar apoi un zâmbet mare i-a apărut pe faţă, iar ei s-au îmbrăţişat, cu un fel de uşurare şi extaz în strânsoarea ei. Reacher îi simţea coastele şi palpitaţia inimii. Bătea repede.

Apoi s-a dus la alt telefon, a format alt număr, şi-a dat numele şi a dictat un raport lung despre o observare confirmată a Fiului lui Sam, făcută de cineva pe care ea l-a numit un observator confidenţial care avea ceva ce ea a numit experienţă militară vastă.

A pus receptorul jos din nou şi a spus:

— Va suna nebuneşte, dar chiar vreau să iau o cameră doar ca să fac un duş.
— Pentru mine nu sună nebuneşte, a spus Reacher.
— Contează în cât timp ajungi?
— Nu timpul pentru un duş sau două.
— Atunci s-o facem.
— Amândoi?

— E un beneficiu reciproc.

— Cine-i primul?

— Eu.

— Bine, a spus Reacher.

A plătit la recepţia motelului, un teanc vizibil de bancnote, ceea ce Reacher s-a gândit că era tariful pentru toată noaptea, şi s-a întors cu cheia de la camera 15, care era în spate, ultima căsuţă lângă pădure.

— Vrei să aştept în maşină? a întrebat Reacher.

— Poţi aştepta în cameră, a răspuns Hemingway.

Aşa că au intrat împreună, au găsit un spaţiu vechi şi încins, cu obiectele obişnuite. Hemingway a verificat baia şi a ieşit cu nişte prosoape.

— Astea sunt ale tale, a spus ea, a intrat înapoi şi a închis uşa.

Reacher a aşteptat pe pat până când ea a ieşit din nou, mult mai târziu, toată încălzită şi rozalie şi înfăşurată în prosoape.

— E rândul tău, a spus ea şi a traversat camera, uşor nesigură pe picioare, ca şi cum ar fi fost doborâtă de abur sau de epuizare.

— Eşti bine? a întrebat-o el.

— Sunt bine, a spus ea.

S-a oprit o clipă, apoi s-a dus în baie, care era aburită ca o saună, cu toată oglinda aburită, pe care se vedeau dârele unde femeia de serviciu o ştersese. S-a dezbrăcat, şi-a atârnat hainele umede în cuier, a pornit duşul şi l-a fixat să fie călduţ, a intrat în cadă şi a tras perdeaua. S-a săpunit şi s-a şamponat, s-a spălat şi s-a clătit, a mai rămas un minut sub jetul călduţ, şi apoi a ieşit.

Să se usuce nu prea era o opţiune, având în vedere temperatura şi umiditatea. A mişcat umezeala pe piele cu un prosop, şi-a pus hainele umede şi înţepenite înapoi pe el şi şi-a pieptănat părul cu degetele. Apoi a ieşit într-un val de umiditate.

Jill Hemingway stătea pe spate în pat. În primul moment a crezut că doarme. Apoi a văzut că ochii îi erau deschişi. I-a luat încheietura şi i-a căutat pulsul.

Nu a simţit nimic.

A încercat la gât.

Nu a simţit nimic.

Ochii se holbau la el, goi şi fără vedere.

Motive medicale. Inima, s-a gândit el. Fără îndoială din cauza îngrijorării. Simţise cum se plimbă şi se învârte. O văzuse cum se zbate. A traversat camera şi s-a uitat pe fereastră. Tot noapte neagră. Printre copaci putea vedea luminile de pe autostradă. Putea să le audă zgomotul, vag şi constant. A traversat camera înapoi la pat şi a verificat din nou: încheietură, gât, nimic.

A ieşit din cameră şi a închis uşa în urma lui şi s-a îndreptat spre telefoanele din faţa restaurantului. A ales unul la întâmplare şi a format numărul pe care i-l dăduse ea, linia de asistenţă internă. A raportat moartea, a spus că arăta a moarte naturală şi le-a spus locul.

Nu şi-a dat numele.

Jill Hemingway, odihneascâ-se în pace. A murit tânără, dar cu zâmbetul pe buze.

A mers spre benzinărie, a trecut de pompele de benzină către drumul de ieşire. Şi-a ţinut un picior pe banda de circulaţie, pe celălalt şi l-a pus pe bordură şi a făcut semn cu degetul. A doua maşină care a trecu l-a luat. Era un Chevrolet Chevette albastru, dar nu era a lui Chrissie. Era o cu totul altă maşină, condusă de un tip de vreo douăzeci de ani care se îndrepta spre Albany. L-a lăsat pe Reacher la o altă ieşire de pe autostradă, de unde l-a luat mai departe un producător de lapte într-un camion de transport, iar apoi a mers pe jos încă aproape doi kilometri până la cotitura care ducea la Academie. A mâncat la un local pe şosea, apoi a mers încă vreo doi kilometri şi a văzut luminile de la West Point în faţă, la mare depărtare. S-a gândit că nimeni nu va fi pe-acolo până la 6:00, ceea ce însemna încă două ore, aşa că a găsit o bancă într-o staţie de autobuz şi s-a întins să tragă un pui de somn.

* * *

În ziua următoare pana de curent a fost remediată într-o parte din Queens până la ora 7:00 dimineaţa, urmată de o parte din Manhattan la scurt timp după aceea. Până la prânz se reparase în jumătate din oraş. Până la 11:00 seara se remediase în tot oraşul. Întreruperea a fost cauzată de o eroare de întreţinere. Un fulger a lovit în Buchanan, New York – parte din furtuna de vară îndelungată pe care Reacher o văzuse la distanţă – a declanşat un întrerupător de circuit, dar o piuliţă pierdută a

împiedicat întrerupătorul să se închidă imediat, aşa cum fusese proiectat să o facă. Drept consecinţă, o cascadă de declanşări şi supraîncărcări s-au rostogolit în cascadă către sud în următoarea oră, până când curentul a căzut în tot oraşul. Până dimineaţă, mai mult de 1.600 de magazine au fost jefuite, s-au produs mai mult de o mie de incendii, mai mult de cinci sute de poliţişti au fost răniţi şi mai mult de patru mii de persoane au fost arestate. Totul din cauza unei piuliţe pierdute.

* * *

La douăzeci şi opt de zile după pana de curent, Fiul lui Sam a fost prins în afara casei sale din Pine Street, Yonkers, New York, la mai puţin de şase kilometri de colegiul Sarah Lawrence. Lungul şir de ucideri din acel an a luat sfârşit. Numele lui era David Berkowitz şi avea douăzeci şi patru de ani. Îşi ducea arma Charter Arms Bulldog într-o pungă de hârtie. Şi-a mărturisit crimele imediat. Şi a confirmat că a fost voluntar în armata SUA la vârsta de optsprezece ani şi a servit trei ani, parţial în interiorul Statelor Unite, dar cel mai mult în Coreea de Sud.

SFÂRŞIT

O POVESTIRE DIN SERIA

JACK REACHER

LEE CHILD

ASCUNSĂ ÎN ADÂNCURI

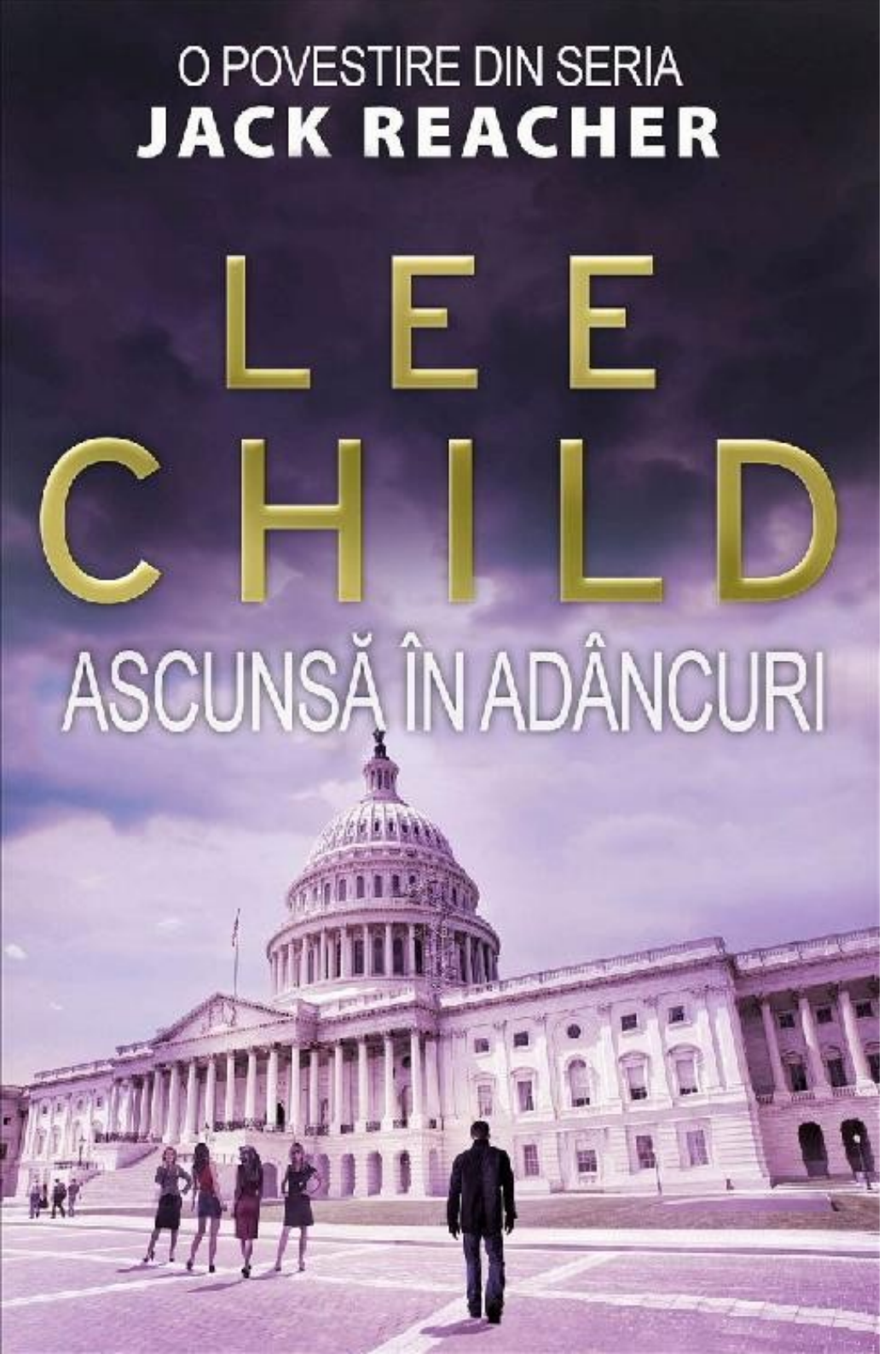

ASCUNSĂ ÎN ADÂNCURI

Titlul original : *Deep Down*

Agentul care i-a fost desemnat lui Reacher i-a spus că nu va fi uşor. Vor fi dificultăţi. Multe şi diverse. O adevărată provocare. Tipul nu-l menajă deloc. În mod normal agenţii începeau cu veştile bune.

Poate că nu e niciuna, s-a gândit Reacher.

Agentul era un colonel al serviciului secret, pe nume Cornelius Christopher, dar acesta era singurul lucru greşit la el. Arăta ca un tip decent. În ciuda numelui fantezist s-a dovedit a fi destul de deschis şi pragmatic. Reacher ar fi putut să-l placă, doar că nu-l mai întâlnise niciodată. Să acţionezi sub acoperire cu un agent pe care nu l-ai mai întâlnit duce la ineficienţă. Sau mai rău.

— Cât de mult ţi-au spus ieri? l-a întrebat Cristopher.

— Ieri am fost în Frankfurt, a răspuns Reacher. Adică în Germania. Nimeni nu mi-a spus nimic. Decât să iau un avion către Dulles şi apoi să mă prezint la acest birou.

— Înţeleg, a spus Christopher.

— Ce-ar fi trebuit să-mi spună?

— Chiar nu ştii nimic despre asta?

— Câteva probleme pe plan local cu ofiţerii de stat major.

— Deci ţi-au spus totuşi ceva.

— Nimeni nu mi-a spus nimic. Dar sunt anchetator. Din asta trăiesc. Şi unele lucruri sunt evidente. Sunt un tip relativ nou, care a fost trimis până acum la posturi, aproape exclusiv, în străinătate. De aceea sunt aproape sigur necunoscut ofiţerilor de stat major, care nu prea ies.

— Unde să iasă?

— La Beltway, de exemplu. Pe o rază de două mile de acest birou. Poate că au o cabană de pescuit pe un lac, pe undeva. Dar ăsta nu e genul de loc unde-mi place mie să fiu.

— Nu eşti prea fericit, nu?

— Am avut şi zile mai bune.

— Care-i problema ta?

— Când a început chestia asta?

— Azi dimineaţă.

— Ei bine, asta-i problema mea, chiar asta. Am un agent pe care nu l-am mai întâlnit şi o situaţie despre care nu ştiu nimic.

— Speriat?

— E o lucrătură proastă. E de proastă calitate şi confuz. Nu e nici un motiv de mândrie. Pentru că voi sunteţi întotdeauna la fel. E un cod în titlu, îţi aminteşti?

— Care titlu?

— Titlul tău. Serviciile Secrete Militare. În mod ideal, ambele cuvinte ar trebui să însemne ceva pentru tine. Dar în mod sigur, cel puţin unul înseamnă. Pe rând, dacă-ţi doreşti. În zile alternative, dacă vrei.[20]

— Simte-te liber să îmi spui părerea ta sinceră.

— Deci ce ar trebui să ştiu? a spus Reacher.

*

Exact în aceeaşi clipă o maşină dădea cu spatele pe drumul de acces al unei locaţii îndepărtate, încet, o maşină cu tracţiune pe faţă, care scârţâia când se întorceau roţile. Nu scârţâitul dat de viteză. Opusul. Sunetul din suburbii, cauciuc pe un drum privat asfaltat, ca mirosul aspersorului pornit în aerul de vară.

Apoi maşina s-a oprit, şoferul a mutat schimbătorul de viteze pe înainte şi maşina s-a întors spre sud, încet, peste protuberanţele din drum pe care şoferul însuşi a insistat să fie puse, pentru siguranţa copiilor.

Apoi maşina a luat-o uşor spre vest, către autostradă, gata să se alăture fluxului de maşini în drum spre capitală.

*

Colonelul Cornelius Christopher s-a aplecat în faţă şi a făcut loc pe birou, cele două mâini apropiindu-se, apoi măturând totul în afară, împingând dezordinea la o parte. Mişcarea a fost accentuată. Dar pur metaforică. Nu era nimic pe birou. Nicio dezordine. *Un bun organizator*, s-a gândit Reacher. *M-a lăsat să-mi spun părerea, iar acum începem să ne mişcăm.*

— Nu e nici un pericol, a spus Christopher. Nu vor fi decât discuţii.

— Discuţii despre ce? a întrebat Reacher.

— Ai dreptate, e vorba despre ofiţeri de stat major. Sunt patru. Unul dintre ei e rău. Toţi au legături politice. La Cameră şi la Senat. Practic trăiesc acolo. Cunoşti genul. Cercuri înalte, avansare rapidă, mai bine te fereşti din calea lor.

— Mai specific?

— Armata a cerut o nouă puşcă cu lunetă. Am trimis demonstraţii unui nou pre-comitet. Practic, am cerşit. Ofiţerilor noştri de legătură cu legislativul. De fapt, nici nu am fost băgaţi în seamă. Au trimis în loc nişte birocraţi. Nici măcar nu am vorbit cu oficialii aleşi.

— Acum tu nu pari prea fericit.

— Nu sunt aici ca să fiu fericit. Ofiţerii de legătură stăteau acolo la aceste audieri, bineînţeles. Şi unul a vorbit. Proiectare, încărcare, gama, dimensiunea, forma, greutatea şi bugetul.

— Cu cine a vorbit?

— Un ofertant din străinătate, presupunem. Un producător străin, cu alte cuvinte. Cineva care-şi doreşte afacerea. Cineva căruia îi plac jocurile aranjate.

— Merită afacerea? Câte puşti cu lunetă vom cumpăra? Şi cât vom plăti pentru ele?

— Este vorba de aprobarea implicită. Pot vinde cu cinci mii bucata pe piaţă. Preţul unei maşini folosite decentă. Oricât de multe vor. Ca şi cum ai vinde cocaină.

— Cine a mai participat la audieri?

— Cei patru ofiţeri de legătură ai noştri, cei patru birocraţi pe care ni i-au băgat pe gât, plus tipul nostru de la achiziţii şi tipul de la achiziţii al Marinei, un lunetist militar şi un lunetist marin pentru a colora comentariile.

— Marina e implicată?

— În minoritate. Nu şi-au adus ofiţerii lor de legătură, de exemplu. Dar în mod clar e un proiect comun. Nu e altă cale de a face lucrurile astea.

— Şi de ce n-ar fi scurgerile de la Marină? Tipul lor de la achiziţii sau lunetistul lor? De ce presupunem că e tipul nostru?

— Scurgerile au fost printr-un fax din clădirea Capitoliului. Unde au birourile legăturile noastre.

— Cât de sigur eşti de asta?

— Total.

— Ar putea fi birocraţii. E de presupus că şi ei sunt în clădirea Capitoliului.

— Reţele de telefonie diferite. Supraveghetorii noştri legislativi au nişte chestii super-tari. Ofiţerii noştri sunt încă pionieri în domeniu.

— Bine, a spus Reacher. Deci e unul din tipii noştri.

— Mi-e teamă că da, a spus Christopher.

— Motivul?

— Banii, a răspuns Christopher. Asta trebuie să fie. Nu pot să-mi imaginez pe vreunul ataşându-se ideologic de un producător de arme din Europa. Tu poţi? Şi banii sunt întotdeauna un factor pentru ofiţerii aceştia. Se învârt printre avocaţi ai corporaţiilor şi lobişti în acelaşi timp. E foarte uşor să se simtă ca ruda cea săracă.

— Putem să ne uităm la fax-urile lor?

— Nu în clădirea Capitoliului. Ofiţerilor noştri nu le place supravegherea. Prea multe consecinţe nedorite.

— Au trimis un fax la un număr din străinătate?

— Nu, e un număr local. Dar tipi ăştia angajează localnici. Ca agenţi sau lobişti.

— Deci care-i treaba mea?

— Să găseşti care dintre tipi e mărul stricat. Vorbind cu ei.

— Unde?

— În comisie, la început. Lunetistul militar a fost rechemat. Motive personale. Îi vei lua locul.

— În ce calitate.

— Alt lunetist militar.

— Cu un lunetist din marină în cameră? Mi se vor cere opiniile. Mă va descoperi într-o secundă.

— Atunci vei fi din Delta Force, nu din armată. Fii misterios. Nu spune nimic. Fii ciudat şi tăcut. Informează-te.

— Până după-masă.

— Nu-ţi face griji. Ţi-am văzut dosarul. Ştii unde este capătul unei puşti. Avem încredere în tine.

— Mulţumesc.

— Mai e ceva.

— Ce?

— Tipii noştri de legătură nu sunt tipi. Sunt femei.

— Toţi?

— Toţi patru.

— Şi asta are importanţă?

— Sper sincer că nu. Unele discuţii vor fi de socializare. E mai uşor cu femeile. Poţi să o faci separat cu fiecare. Bărbaţii vor totdeauna să bea în grup.

— Deci vreţi să duc femeile prin baruri, să le întreb ce vor să bea, şi, apropo, nu cumva au scăpat nişte secrete militare unor străini? Asta-i ideea?

— Va trebui să fii mai subtil de atât. Dar da, e un tip de anchetă. Asta-i tot. Se presupune că eşti bun la asta. Se presupune că din asta trăieşti.

— În cazul ăsta de ce nu-i arestaţi pe toţi şi să-i interogaţi cum trebuie?

— Pentru că trei sunt nevinovate. Nu iese fum fără foc, şi altele ca asta. Carierele lor vor avea de suferit.

— Asta nu v-a oprit înainte.

— Înainte n-am avut oameni care să aibă o avansare atât de rapidă. Nu ca aceştia. Cercuri înalte. Nu-i vom anihila pe toţi. Una ar supravieţui şi s-ar răzbuna.

— Încerc doar să stabilesc regulile angajamentului, a spus Reacher.

— Orice nu va fi dat afară din instanţă pentru ilegalitate zgomotoasă.

— Zgomotoasă?

— Roşu intermitent cu sirenă. Felul ăsta de zgomot.

— Aşa-i de rău?

— Nu vom tolera lucrurile astea. Nu cu un producător străin. Avem politicieni de mulţumit şi ei au donatori pe care trebuie să-i protejeze. Donatori americani.

— Cărora le plac jocurile aranjate.

— Sunt două feluri de aranjamente. Felul nostru şi felul lor.

— Am înţeles, a apus Reacher.

— Nu e niciun pericol, a spus din nou Christopher. Numai discuţii.

— Şi atunci care sunt dificultăţile? Ce nu va fi uşor?

— E mai complicat, a spus Christopher.

*

Maşina cu tracţiune pe faţă s-a alăturat traficului de pe autostradă. A devenit doar una dintre miile de maşini, toate

rapide şi atente şi în linie şi metalice, ca nişte bile gigantice trase dintr-un tun gigantic de undeva din spatele lor. O imagine care-i plăcea foarte mult şoferului. Era un glonţ, implacabil şi neobosit, singular datorită scopului său. Se îndrepta spre ţintă. Obiectivul lui era real.

Dincolo de barieră nimeni nu mergea în altă direcţie. Fluxul de dimineaţă era tot în aceeaşi direcţie, cu viteză mare, în aglomeraţie, spre oraşul îndepărtat.

*

Christopher a făcut din nou gestul cu mâinile, curăţând în mod metaforic dezordinea de pe birou şi din conversaţie. Gata pentru un nou subiect. Dificultăţile.

— E o problemă de viteză, a spus el. Trebuie să fim rapizi. Şi în acelaşi timp trebuie să păstrăm aparenţele în faţa Corpului de Marină. Nu putem să-i lăsăm să ne suspecteze că avem o scurgere. Deci nu putem să oprim discuţiile, sau vor ghici. Dar nici nu putem lăsa alte informaţii să ajungă în străinătate. Aşa că nu putem să pierdem timpul.

— Deci vor fi un fel de întâlniri rapide?

— Eşti nou în oraş, deci de ce n-ai face-o?

— O voi face, a spus Reacher. Crede-mă. Va fi ca un vis devenit realitate. Dar e nevoie de doi pentru un tangou. Şi eu sunt un tip realist. Într-o zi bună pot face o femeie să se uite la mine. Poate. Dar patru femei, toate deodată nu este foarte probabil.

Christopher a aprobat din cap.

— Asta-i complicaţia, a spus el. Asta-i dificultatea de care suntem îngrijoraţi. În plus, aceste femei sunt înspăimântătoare. Absolvente de West Point, cu IQ-uri peste limită. Avansare rapidă. Cercuri înalte. Îţi poţi imagina.

— Nu trebui să-mi imaginez. Am fost la West Point.

— Ştim. Am verificat. Nu te-ai întâlnit cu niciuna dintre ele.

— E vreuna căsătorită?

— Nu, din fericire. Femeile cu avansare rapidă nu se mărită. Nu până la momentul potrivit.

— Vreo relaţie serioasă?

— Acelaşi răspuns.

— Sunt mai în vârstă sau mai tinere decât mine?

— Mai în vârstă. Douăzeci şi nouă şi treizeci.

— Asta-i tot un lucru negativ. Cele mai multe femei se întâlnesc cu bărbaţi mai în vârstă. Şi ce grad voi avea?

— Vei fi sergent. Cei mai mulţi lunetişti asta sunt.

— Femeile de genul acesta nu doresc încorporaţi.

Christopher aprobă din nou din cap.

— Am spus de la început că nu va fi uşor. Dar gândeşte logic. S-ar putea să nu fie nevoie să te întâlneşti cu toate patru. Poţi avea noroc de prima oară. Sau a doua. Sau poate vei şti oricum. Trebuie să presupunem că cea vinovată va rezista la orice fel de contact. Poate că trei vor spune da şi una va spune nu. Şi în acest caz, ea e.

— Toate vor rezista la contact. Toate vor spune nu.

— Poate una cu mai multă tărie decât celelalte.

— Nu sunt sigur că voi sesiza diferenţa. Întotdeauna mi se pare la fel. Antenele mele sociale nu sunt prea dezvoltate.

— Nu am găsit o altă cale de a face asta.

Reacher a aprobat din cap.

— Mi-ai adus o uniformă? a întrebat el.

— Ţi-am adus un costum.

— De ce?

— Pentru că vei fi militar. Sau din Delta. Şi le place să ne vadă îmbrăcaţi civil. Îi face să se simtă ca agenţii secreţi.

— Nu se va potrivi.

— Costumul? Se va potrivi. Înălţimea şi greutatea ta sunt în dosar. A fost uşor. A fost ca orice altă comandă. Doar că dimensiunile sunt mai mari.

— Ai biografiile acestor femei?

— Detaliate, a spus Christopher. Plus transcrierea a tot ce s-a discutat în timpul audierilor până acum. Probabil ar trebui să le citeşti pe acestea mai întâi. Felul în care vorbesc îţi va spune mai mult decât biografiile.

*

Cu cinci mile la vest, dincolo de râul Potomac, şi-a pus o borsetă în jurul şoldurilor şi a mutat-o până a simţit-o confortabil, în poziţia obişnuită. Apoi s-a aplecat, şi-a dat părul pe spate şi l-a prins cu o bandă pluşată, împingând-o înapoi până când s-a aşezat perfect. Apoi a lovit şipca din hol pentru a

avea noroc, cu degetele de la piciorul stâng, apoi cu cel drept şi a deschis uşa, a ieşit afară alergând un moment pe loc, uşor, pentru încălzire, relaxare, fiind gata şi luând-o în jos.

Cinci mile.

Treizeci de minute.

Posibil.

Depindea în mod clar de semafoare. Dacă mai mult de jumătate vor avea culoarea verde, va reuşi. Cincizeci şi unu la sută. Doar de asta are nevoie. Cu mai puţin de atât nu va reuşi. Simplă matematică. Un fapt de viaţă. Nicio ruşine.

Doar că nu-i aşa. Eşecul e întotdeauna o ruşine.

A luat o gură de aer, apoi încă una, şi-a atins ceasul şi a luat-o în jos pe alee şi apoi pe trotuar şi s-a pregătit pentru efortul neîntrerupt. Paşi uşori, lungi, relaxaţi, forţând doar puţin, respirând bine, mişcându-se bine, cu părul fluturând în spatele ei cu un tipar ritmic, perfect circular, simetric, ca un metronom.

La prima trecere de pietoni semaforul era verde.

*

Reacher a început cu transcrierile. Audierile pre-comitetului. Erau înregistrările a două sesiuni separate, prima cu două săptămâni în urmă şi a doua cu o săptămână în urmă. De aici graba. Urma a treia sesiune.

Transcrierile erau exact ceea ce trebuie să fie o transcriere. Orice sunet vocal emis în cameră era transcris pe hârtie. Orice *hm* şi *ăăă* şi *ştii*, orice început greşit, orice repetare, orice propoziţie neterminată, orice mormăială şi bâlbâială, orice încurcătură fără speranţă şi orice întrerupere a şirului gândurilor. Să citeşti paginile era ca şi cum ai asculta vocile. Dar nu chiar exact. Era ceva doar pe jumătate real. Vorbitul nu poate fi pus pe hârtie perfect, oricât de bun ar fi cel care transcrie.

Primul vorbitor a fost un birocrat din Senat. Reacher putea să-l vizualizeze pe tip. Nu prea tânăr. Era lipsit de respect să trimiţi un puştan, cu excepţia cazului în care puştanul era grozav, dar cei grozavi nu erau trimişi să piardă timpul ascultând şaisprezece ore înainte să spună *nu* armatei. Aşa că trebuia să fie un tip mai în vârstă, solid şi important şi acolo dintotdeauna, dar clar unul din eşalonul doi, pentru că vedetele nu sunt nici

ele trimise să piardă timpul ascultând şaisprezece ore înainte să spună *nu* armatei.

Acest exemplu particular de senior din eşalonul doi părea umflat în pene şi autoritar. A început prin a se auto-numi preşedinte al comitetului. Pur şi simplu a anunţat. Nimeni nu a obiectat. Nu că Reacher se aştepta ca cineva să o facă. Probabil că tipul avea un fel al lui care-i mergea cu ceilalţi birocraţi, deci de ce le-ar fi păsat militarilor sau marinarilor de ceea ce făcea fiecare din nemernici? Aşa că tipul a mers mai departe şi a recitat cu un ton formal scopul întâlnirii, care, spunea el, *era să examineze căile de acţiune disponibile, având în vedere solicitarea percepută a infanteriei pentru o nouă armă, numită puşcă cu lunetă*.

Lui Reacher nu i-a plăcut deloc propoziţia. Din cauza cuvântului percepută. În mod clar acesta era modul în care va decurge discuţia. Nu aveţi cu adevărat nevoie de asta. Ba da, avem. De ce? Ceea ce era o uriaşă capcană birocratică. Lunetiştii de la sol o vor lua pe calea greşită. Aţi ratat vreodată din cauza unui echipament inferior? La naiba, nu, domnule, noi niciodată nu ratăm. La naiba, putem folosi orice. La naiba, am putea să ne facem singuri nenorocitele de puşti cu lunetă din ticăloasa de puşcă veche a lui bunică-tu, o lungime de jgheab de apă de ploaie şi o a naibii de rolă de bandă adezivă.

Domnule.

Iar ofiţerii de la achiziţii ar aluneca prea departe în cealaltă direcţie, până când totul va începe să sune ca nişte gloanţe oarbe sau ca membrii NRA[21] scriindu-i o scrisoare lui Moş Crăciun. Deci era un dans ritual. Erau în 1986 şi totul era despre avioane şi rachete şi computere şi sisteme integrate ghidate prin laser. Vor pierde. Dar nu înainte ca specificaţiile puştii cu lunetă să ajungă în străinătate. Producătorul străin ar putea presa mai tare la următoarea întâlnire. Sau pur şi simplu să meargă mai departe, să construiască puşca şi s-o vândă sovieticilor.

Reacher a întors pagina şi a constat că treaba mergea aşa cum îşi imaginase el. Tipul umflat în pene a întrebat de ce au nevoie de noile puşti şi nimeni nu i-a răspuns. Încrezutul le-a cerut să presupună că era un idiot şi că nu ştie nimic despre

subiect. Nu era o cerere deosebită, s-a gândit Reacher. Apoi a vorbit tipul de la aprovizionare şi dactilografa aproape şi-a tocit litera *m: Um, Hm, Umm* (Pauză) *Eu... eu... eu...*[22]

Încrezutul a apus că se vor întoarce la asta. Apoi a întrebat ce îşi doresc ei exact, ceea ce a dus discuţia înapoi pe un teren solid cu lungi discuţii monotone despre calitatea necesară a puştilor. Acurateţea tragerii la rece era în capul listei, desigur. Cel mai adesea un lunetist avea doar o şansă, ceea ce prin definiţie era printr-o ţeavă rece. Trebuia să atingă ţinta. Aşa că totul despre ţeavă era despre dimensiunile interne perfect uniforme, cu răsucirea corectă şi poate nişte caneluri pentru rigiditate, şi greutatea redusă, totul construit cum se cuvine, ca să nu se dilate sau să se contracte în funcţie de vreme, sau să fie prea grele pentru a fi transportate douăzeci de mile. Şi tot aşa.

Femeile ofiţeri de legătură au vorbit rar şi pe larg. Prima era identificată prin iniţialele *C.R.* Ea a spus:

— Aici vorbim despre o tehnică extrem de înaltă în prelucrarea metalului. Şi vom avea nevoie de optică inovatoare. Poate am putea încorpora şi laserul. Asta poate fi foarte interesant. Ar putea fi o mare oportunitate de cercetare pentru cineva.

O femeie deşteaptă. Propoziţii întregi. Şi propoziţii bune. Încerca să fie radicală nu plictisitoare şi a făcut aluzie la sume mari de bani care vor fi cheltuite în districtul cuiva, ceea ce ar fi un bilet grozav pe care oricare senator ar fi fericit să-l aibă în buzunarul de la vestă. O abordare tactică bună.

Dar n-a mers. Preşedintele comisiei a întrebat:

— Cine va plăti pentru toate asta?

Moment în care cel care transcria a scris: *Pauză.*

Reacher a căutat între biografii şi a aflat că C.R. era Christine Richardson. Din Orange County, California. Şcoală privată, liceu privat, West Point. Avea treizeci de ani şi era deja locotenent colonel. Avansare rapidă şi şinele magazinul politic erau deja unse. Bună treabă, dacă ai posibilitatea să o faci.

*

Femeia de treizeci de ani cu borsetă şi cu bandă în păr a trecut prin trei intersecţii cu semaforul verde, dar la următoarele

trei a prins culoarea roşie. Al şaptelea s-a făcut verde înainte să ajungă acolo, dar era plin cu pietoni şi ei mergeau încet, aşa că a rămas în spatele lor, alergând pe loc două secunde întregi, apoi s-a strecurat printre ei, la stânga şi apoi la dreapta, refuzând să taie drumul pe diagonală, pentru că distanţa nu ar mai fi fost de cinci mile întregi, ceea ce ar însemna să trişeze şi ea nu trişa niciodată. Cel puţin nu la alergare. Şi-a făcut loc prin mulţime către colţul opus al intersecţiei, a luat-o la dreapta. În mintea ei a considerat semaforul jumătate roşu, jumătate verde, ceea ce părea în regulă şi ceea ce însemna exact jumătate-jumătate, trei şi jumătate roşu, trei şi jumătate verde, ceea ce nu era o catastrofă, dar nici nu era grozav, pentru că îi plăcea să prindă mult mai multe semafoare verzi înainte să se apropie de centru, unde lucrurile erau întotdeauna sufocante.

A continuat să alerge, din nou efort neîntrerupt, cu paşii încă uşori şi lungi, încă relaxaţi, dar forţând acum puţin mai mult, mărind ritmul, încă respirând bine, încă mişcându-se bine, părul său fluturând încă pe spatele ei într-un tipar perfect, tot simetric, tot ca un metronom.

La următoarea trecere de pietoni semaforul era roşu.

*

Bărbatul din maşină se târa în trafic pe măsură ce autostrada 270 se apropia de şoseaua de centură. Inevitabil şi de aşteptat. Decelerare ordonată, făcută de toţi cei implicaţi, fluxul de maşini scurgându-se împreună, încă semănând cu explozia a mii de bile dintr-o puşcă de la distanţă, dar complet în linişte acum, încet şi greoi şi furişându-se prin aer. Strada 355 către Wisconsin Avenue ar putea fi blocată, aşa că s-a decis să rămână unde e până pe strada 16, la est de Rock Creek Park. Nu va fi pe o pistă de curse, dar ar putea fi mai bine. Şi ar coborî tot drumul până la Scott Circle, apoi Mass Avenue îl va duce până la Capitoliu.

Era un glonţ şi încă avea o ţintă.

*

Din cealaltă parte a biroului, Cornelius Christopher a spus:

— Bine, ora de documentare a trecut. Du-te să-ţi iei costumul. Poţi să iei documentele cu tine, dar să nu le scoţi din clădire.

Biroul de aprovizionare era cu două etaje mai jos, nefiind chiar plin cu stilouri care explodează sau camere pe care să le ascunzi în florile de la butonieră, dar plin de lucruri cumva asemănătoare şi cu siguranţă plin de toate lucrurile necesare să transforme un om cinstit într-un fals. Costumul a fost bine ales. Nu extraordinar de scump sau foarte modern, dar nici de prost gust. Un fel de ţesătură gri-rechin, cu câteva fibre artificiale în ea, sau poate cu multe, cu revere largi ca în urmă cu cinci ani. Exact ceea ce un militar ar purta la o întrevedere la bancă sau o audiere pentru cauţiune. A fost şifonat artistic ici şi colo, de la anii staţi într-un dulap imaginar şi avea chiar şi praf din cameră pe guler. Arăta ca şi cum s-ar potrivi, cu excepţia braţelor şi umerilor. Cifrele din dosarul lui Reacher arătau 2 metri şi 115 kilograme şi avea proporţii rezonabile, ca un tip obişnuit mărit, cu excepţia braţelor care erau lungi ca ale unei gorile şi a umerilor care arătau ca nişte mingi de baschet băgate într-un sac.

Era acolo şi o cămaşă cu nasturi care avea să fie prea mică la gât, dar asta era în regulă, pentru că era de aşteptat ca soldaţii în costum să arate uşor ciudat şi să se simtă incomod. Cămaşa era albastră şi avea lângă ea o cravată roşie cu mici coifuri albastre pe ea. Ar fi putut proveni de la vreun club al puşcaşilor de pe undeva. Era o alegere bună. Maieul şi boxerii erau lucruri standard albe de la magazinele armatei, ceea ce era bine, pentru că Reacher nu a auzit niciodată de cineva să cumpere lucruri de tipul acesta de altundeva. Mai erau o pereche de şosete negre de la magazinul armatei şi o pereche de pantofi negri de uniformă. Păreau a fi de mărimea potrivită.

— Încercă-le pe toate, a spus tipul de la aprovizionare. Dacă e vreo problemă, putem face nişte modificări. Dacă nu, poţi să le ţii pe tine. Te obişnuieşti cu ele şi le vei putea purta. Ar trebui să fii deja în autobuz sau în avion până acum, dacă într-adevăr te-au chemat aici de undeva.

Mânecile cămăşii ajungeau până la jumătatea antebraţului, iar la gât nici nu se punea problema să se închidă, dar efectul era în regulă. Fiecare sergent în civil pe care-l văzuse Reacher vreodată îşi smulgea cravata cam după zece minute. Sacoul era strâmt la umeri şi mânecile se opreau deasupra încheieturilor. S-a dat înapoi şi s-a privit în oglindă.

Perfect. Salariul unui sergent era jenant de aproape de limita sărăciei. Şi sergenţii nu citeau *GQ*[23]. Nu de obicei. Întregul ansamblu arăta ca şi cum ar fi cheltuit în silă o sută de dolari la un magazin, pentru a doua nuntă a unei cumnate.

— Păstrează-le, a spus tipul de la aprovizionare. Va merge.

Se presupunea că Reacher se va ocupa singur de porcăriile din buzunar, aşa că următorul lucru era legitimaţia. Avea nume şi poza reale, dar gradul de sergent şi o unitate de infanterie suficient de generică pentru a fi plauzibil că a detaşat un tip la forţele speciale, pentru a împuşca pe cineva din când în când de la o milă distanţă.

— Cum voi comunica cu colonelul? a întrebat Reacher.

— Încearcă telefonul, a răspuns tipul.

— Câteodată e greu să găseşti un telefon când te grăbeşti.

— Nu e nici un pericol, a spus tipul de la aprovizionare. Sunt doar discuţii.

*

Femeia cu borsetă şi bandă în păr a traversat Potomacul pe Podul Francis Scott Key, mult deasupra apei, alergând cu greu, respirând cu greu prin aerul încărcat, un sprint glorios neîntrerupt, îndreptându-se spre Georgetown, dar neintenţionând să ajungă acolo. Avea de gând să o ia la dreapta pe strada M, care devenea Pennsylvania Avenue, până la Washington Circle şi apoi pe New Hampshire Avenue la Dupont Circle şi apoi Mass Ave, restul drumului ducând exact până la Capitoliu.

O rută ciudată, geografic, dar orice altă opţiune era mai lungă sau mai scurtă de cinci mile şi cinci mile era cât alerga ea. La centimetru. Oricine altcineva ar fi folosit kilometrajul de la maşină, într-o dimineaţă liniştită de duminică, dar ea a cumpărat o roată de topograf, o chestie mare galbenă pe un băţ, şi a mers de patru ori până când a stabilit exact cinci mile, nici un pas mai mult sau mai puţin. Precizia era importantă.

A continuat să alerge. Acum simţea o dâră largă de transpiraţie curgându-i pe spate, iar gâtul începea să-i ardă. Poluarea atârna peste râu într-un nor vizibil. Dar ea a forţat împingând în continuare, cu paşi mari, în cadenţă rapidă, ajutându-se cu braţele. Banda din păr era înmuiată. Dar se

încadra în program. Încă. Mai erau multe variabile, dar avea o şansă să reuşească. Cinci mile în treizeci de minute. Opt mii opt sute de yarzi în o mie opt sute de secunde. Paisprezece picioare şi două treimi pe secundă. Nu era o distanţă internaţională, deci nu exista record mondial. Nu exista înregistrare naţională, nici record olimpic. Dar cei mai buni ar fi putut să o facă în douăzeci şi patru de minute. Aşa că treizeci era acceptabil. Pentru ea, cu trafic, semafoare şi pietonii din drum.

A forţat, respirând greu, încă mişcându-se bine, ajungând chiar acolo, în zonă.

*

Traficul de pe strada 16 însemna pornire-oprire, cu o mare frustrare, trecând de strada Juniper şi Iris şi Hemlock şi Holly şi Geranium şi Floral. Apoi depăşind Walter Reed cu parcul verde şi liniştit pe dreapta. Şoferul nu mai era un glonţ. În cel mai bun caz era o schijă, ghidat de forţe aerodinamice, mergând de la dreapta la stânga printre benzile drumului ca să câştige un minuscul avantaj pe drumul blocat. Un oraş sudic, construit pentru cai şi cărucioare de copii, care-i făcea să transpire pe domnii cu pălării şi veste în timp ce alungau ţânţarii, acum înfundat de maşinile blocate, cu aerul superîncălzit deasupra capotelor, cu vopselele scumpe sclipind la soare.

Avea încă un drum lung de parcurs. Va întârzia.

*

Reacher a mers pe holuri până a simţit mirosul dintr-un birou în care mergea o maşină de făcut cafea. A dat buzna înăuntru şi s-a servit cu o cană, exersând manierele unui sergent, liniştit şi plin de respect la suprafaţă, dar cu o mare competenţă în interior. Dar biroul era gol, aşa că acţiunea a fost irosită, iar cafeaua era arsă şi slabă. Dar a luat-o oricum cu el într-o mână, în cealaltă având teancul de acte, mergând înapoi spre biroul lui Cornelius Christopher.

— Te prinde de minune, a spus Christopher.

— Chiar? a răspuns Reacher.

— Dosarul tău spune că eşti chiar bun cu armele lungi.

— Fac tot ce pot.

— Ai putea fi într-adevăr un lunetist.

— Prea multă aşteptare. Prea mult noroi. Cei mai buni lunetişti sunt băieţi de la ţară.

— Eşti un orăşean?

— Sunt un băiat de niciunde. Am crescut prin bazele marinei.

— Şi acum te-ai alăturat armatei?

— Sunt din fire în opoziţie.

— Ai terminat de citit?

— Încă nu.

— Căutăm nereguli financiare, a spus Christopher. Sau excese financiare, presupun. Dar toate trăiesc în limita posibilităţilor. Locuinţe potrivite, maşini în patru cilindri, haine bune dar destul de puţine, bijuterii modeste, nicio vacanţă, nu că ele şi-ar lua oricum concediu. Fără excese. Nu ca şi cum îşi doresc să fie şef de stat major într-o zi. Sau un lobist din industria de apărare.

Reacher a pus dosarul femeii de treizeci de ani, locotenent colonel Christine Richardson la baza grămezii şi a început cu a doua femeie, de douăzeci şi nouă de ani şi simplu maior, numită Briony Walker, fiica unui ofiţer naval pensionat, crescută în principal în Seattle şi San Diego, urmând şcoala elementară publică, liceul public, şefă de promoţie, West Point.

— Sper că nu e ea, a spus Christopher.

— De ce? a întrebat Reacher.

— Conexiunea navală.

— Îţi place marina?

— Nu prea mult, dar e tot din familia armatei.

A treia candidată era o altă femeie de treizeci de ani, locotenent colonel, pe nume Darwen DeWitt şi Reacher a ştiut pe loc că nu era produsul unei familii militare. Nu cu aşa un nume. De fapt era fiica unui om de afaceri din Houston, care deţinea aproximativ o sută de cabinete stomatologice. Educaţie la şcoli private, star la softball, West Point.

A patra era Alice Vay, de treizeci de ani, locotenent colonel, nepoata altui locotenent colonel, doar că numele acestuia era Mikhail Vasilyevich şi fusese locotenent colonel în Armata Roşie. Un sovietic. Fiul său, tatăl lui Alice, a fugit din Ungaria exact la timp, cu o nevastă însărcinată, iar Alice a fost născută în Statele Unite. Un cetăţean. California, şcoala elementară publică, West Point.

— Ai descoperit ceva definitoriu? a întrebat Chrisopher.

— Numele lor sunt în ordine alfabetică, a spus Reacher. Alice, Briony, Christine şi Darwen.

— Bine, în afară de asta.

— Două sunt fete bogate. Cum se potriveşte asta cu motivaţia ta, cea a banilor?

— Poate că să facă bani e un obicei al oamenilor bogaţi. Poate că aşa au ajuns bogaţi la început. Ai observat altceva?

— Nu.

— Nici noi.

*

Femeia cu borsetă şi bandă în păr era pe New Hampshire Avenue, trăgând din greu în sus, tumultul de pe Dupont Circle fiind deja vizibil în ceaţa din faţă. A prins ultimele două semafoare verzi şi deja se se putea vedea, atingând treptele Capitoliului, dând cu mâna în încheietură pentru a opri ceasul, gâfâind după aer, o dată, de două ori, aplecată, cu mâinile pe genunchi, apoi ridicând capul, apoi ridicând încet braţele sus şi ştergându-şi transpiraţia din ochi şi concentrându-se pe ecranul palid al LCD-ului şi văzând numerele magice: douăzeci şi nouă ceva.

Putea să o facă.

A continuat, cu paşi scurţi din cauza pantei, respirând din greu, dureros, dar încă mişcându-se bine.

Bărbatul din maşină era încă pe strada 16. Avea aerul condiţionat dat la maxim, dar chiar şi aşa îi curgea transpiraţia pe spate. Tapiţerie de vinil şi un motor de patru cilindri fără putere de rezervă pentru un compresor mare. Trecuse doar de Harvard Street, ajungând acolo unde consilierii tineri şi strâmtoraţi, stând cu chirie, erau forţaţi să trăiască. Nu aveau maşini. Mergeau pe jos la serviciu, chiar pe lângă el, cam cu aceiaşi viteză.

S-a uitat la unul, o fată, cu pantaloni strâmţi în ciuda căldurii, mergând rapid, cu tenişi urâţi în picioare, cu şosete, fără îndoială ducând în rucsac pantofii de birou, alături de hârtiile pentru şedinţă şi luările de poziţie şi punctele de vedere, poate şi de o trusă de machiaj, sperând împotriva oricărei speranţe că toată lumea va fi ocupată şi ea va merge la televiziune pentru a comenta ştirile.

Exista şi versiunea masculină, îmbrăcaţi de la reducerile de la Big Brothers, cu capul sus, mergând cu paşi mari. De pe fiecare stradă veneau mai mulţi, câte doi, câte trei, până când ambele trotuare erau pline de ei, toţi mergând în aceeaşi direcţie, putere în mişcare, aproape o armată, o forţă de neoprit, tineri idealişti care trăiau curat, hotărâţi să facă bine pentru ţara lor.

Ei vor ajunge la serviciu înaintea lui. Traficul era îngrozitor.

*

Transcrierile arătau că audierea a doua a pre-comitetului a pornit mai mult sau mai puţin exact de unde s-a terminat prima, pe terenul solid al discuţiilor tehnice, la detaliile minuţioase despre funcţionare şi stocuri şi patul armei şi trăgaciul şi aria de acţiune. Era ca şi cum s-ar fi făcut o înţelegere colectivă, dar nespusă, de a evita subiectele neplăcute şi de a petrece timpul cu lucrurile despre care le plăcea să vorbească lunetiştilor.

Cele patru femei ofiţeri de legătură au înţepat şi au împuns şi i-au atras pe bărbaţi la nesfârşit, trecând totul în revistă din nou şi din nou, rafinând detaliile până când Reacher practic putea să vadă noua armă cu ochii minţii. Trei dintre ele făceau asta pentru ca lucrurile să se desfăşoare cum trebuie, iar a patra gusta totul din plin, imaginându-şi fără îndoială, cum contactul ei din străinătate citea în sala de şedinţă faxul ei, nevenindu-i să creadă precizia specificaţiilor care-i fuseseră date.

Cine era a patra?

Christine Richardson şi Darwen DeWitt au vorbit cel mai mult. Transcrierea arăta ca un scenariu unde C.R. şi D.D. erau marile staruri. S-a folosit multă cerneală pentru ele. Dar abordările lor erau diferite. Richardson era vorbitorul armatei, fiecare întrebare şi fiecare punctare sugerând un fel de vină a politicienilor pentru că nu se grăbesc să facă lumea un loc mai sigur. DeWitt arăta mai multă preocupare pentru punctul de vedere al Congresului. Era aproape sceptică. Avocatul diavolului, poate, sau poate că simpatiile ei erau cu adevărat în altă parte. Poate că educaţia ei plătită de stomatologia din Houston au făcut-o mai conservatoare. Dar indiferent de unde venea, a dezvăluit detaliile specificaţiilor secrete la fel de mult ca ceilalţi.

Brion Walker şi Alice Vaz au vorbit mai puţin. Lui Walker îi plăcea precizia. Familia navală. Ea voia ca puşca să fie ca armele de pe navele tatălui ei, instrumente de artilerie, infailibile când ţintesc corespunzător. Şi era, în mod ciudat, interesată de rezultatele finale. A întrebat despre împuşcăturile în piept şi împuşcăturile în cap, despre cum se simt să aştepte în timp ce glonţul zboară, despre ce au văzut în depărtare prin lunetă. Efectul a fost aproape pornografic.

Alice Vaz a pus mai mult întrebări mai cuprinzătoare. Ceilalţi au dezbătut stocurile de puşti realizate din materiale compozite, care nu se vor contracta sau dilata, indiferent de condiţii, iar ea a întrebat care sunt condiţiile. Unde în lume era probabil să meargă această puşcă? Cât de fierbinte? Cât de rece? Cât de sus? Cât de ud? Nu a primit răspunsuri clare şi după un răstimp a renunţat. Nu mai era nici o atribuire lui A.V. în ultimele douăzeci de pagini ale transcrierii.

—Vreo intuiţie? a întrebat Chrisopher.

— Doar din astea? a spus Reacher

— De ce nu?

— Atunci aş spune că e Christine Richardson. Ea pare forţa motrice. Vrea ca totul să fie clarificat în toate felurile posibile. Nici un secret cu această femeie.

— Aş putea spune că încearcă să le vândă. Aş putea spune că se gândeşte că politicienii ar putea găsi acest lucru interesant.

— Nu, ea ştie că nu. Dar continuă să vorbească oricum. Nu lasă nimic vag sau nespecificat. De ce face asta?

— Poate că are TOC.

— Ce e asta?

— Tulburare obsesiv compulsivă. Ca şi cum ţi-ai alfabetiza lenjeria intimă.

— Cum să-ţi alfabetizezi lenjeria?

— Vorbeam figurativ.

— Deci sunteţi mulţumiţi cu Richardson?

— Nu, a spus Chrisopher. Şi noi credem că e ea. Din ce reiese din transcriere, cel puţin. Problema e să şi demonstrăm.

*

Femeia cu borsetă şi bandă în păr era pe Mass Ave, apropiindu-se de Scott Circle, iar bărbatul din maşină era pe strada 16, apropiindu-se de Scott Circle. Viteza lor medie în ultimele minute era mai mult sau mai puţin identică, de zece mile pe oră, înaintarea ei fiind constantă, hotărâtă şi neobosită, a lui un frustrant oprit-pornit-repede-repede-încet. Ea forţa tot mai tare, gata pentru un record atletic, disperată să-l obţină, iar el era agitat din pricina timpului, îngrijorat că va întârzia, dorindu-şi să poată parca şi să ia metroul fără teama că se va întoarce la sfârşitul zilei şi toate roţile vor fi furate.

S-a întâmplat aşa: ea era pe trotuarul stâng, pe Mass Ave, iar el era în unghi drept faţă de ea, pe banda din dreapta de pe strada 16, dorind să intre în sensul giratoriu. Ea se uita drept înainte, privind traficul, uitându-se la luminile următorului semafor, încercând se sincronizeze cu el, convinsă dintr-odată că dacă va reuşi acolo, pariul ei va fi câştigat. El privea în faţa celor trei maşini din faţă, la extrema stângă, diametral opus de ea, uitându-se la traficul din sensul giratoriu, la maşinile care aveau prioritate. Căuta un viitor gol în trafic, încercând să se sincronizeze cu el, sperând că va reuşi să ajungă în linie şi să treacă prin el, cu o mişcare neîntreruptă.

Ea a sprintat, repede, repede, repede, iar el s-a mişcat în sus, întinzându-şi gâtul la stânga, căutând golul care ar putea fi al lui, văzând cam o jumătate de loc, rulând, rulând, maşinile din faţa lui deblocându-se, golul strângându-se, nefiind deloc un gol, dar era ultima lui şansă, aşa că s-a băgat, apăsând acceleraţia, răsucind volanul, izbindu-se în ea în timp ce ea sprinta în spaţiul de care fusese sigură că va rămâne, pentru că în mod sigur nici un şofer nu va încerca să-l folosească.

A zburat în aer şi a căzut pe parbriz, cu un zgomot imposibil de puternic de lovituri şi trosnete metalice, iar el frână puternic şi ea se răsuci pe acoperiş şi zăngăni pe haionul înclinat şi ateriză cu capul înainte pe asfalt.

*

Reacher a pus toate hârtiile într-un teanc aranjat şi le-a pus înapoi pe biroul lui Christopher.

— A venit timpul să ne întoarcem la treabă. Ştii numărul camerei comitetului?

— Da, a spus Reacher.

— Ştii unde este?

— Nu.

— Bine. N-am de gând să-ţi spun. Vreau să hălăduieşti pe aici ca un băiat pierdut de la ţară. Vreau ca totul să pară în întregime realist.

— Nimic din asta nu e realist. Şi nimic din asta nu va merge.

— Priveşte partea bună a lucrurilor. Ai putea avea noroc. Una dintre ele ar putea juca dur. Pe banii armatei.

Reacher n-a spus nimic. A folosit uşa care dădea în strada F, s-a întors la dreapta apoi la stânga în New Jersey Avenue şi apoi clădirea Capitoliului era drept în faţa lui, la o jumătate de milă, mare şi albă şi strălucind în soare. A făcut o buclă în piaţă şi a urcat scările. Un poliţist de la Capitoliu i-a verificat legitimaţia şi i-a dat nişte indicaţii atât de confuze despre direcţie că Reacher a ştiut că va trebui să mai întrebe de-a lungul drumului. Ceea ce a şi făcut, întrebând întâi un alt gardian şi apoi un băiat de serviciu.

Camera destinată comitetului avea o uşă impresionantă de mahon lucios; iar înăuntru avea o masă impresionantă din acelaşi lemn. În jurul mesei stăteau patru oameni. Unul era cel care transcria. Era în cămaşă şi avea în faţă o maşină de scris. Ceilalţi trei erau, în mod clar, ofiţerul cu aprovizionarea al armatei, ofiţerul cu aprovizionarea al marinei şi lunetistul marinei. Cei doi ofiţeri erau în uniformă şi lunetistul era îmbrăcat cu un costum ieftin. Probabil un cercetaş din marină. Un aspirant la Delta. Ofiţerii au dat mâna cu el, iar lunetistul a dat foarte uşor din cap, la fel i-a răspuns şi Reacher, tot scurt, ceea ce pentru doi pretinşi lunetişti era exuberant, iar pentru o primă întâlnire dintre un militar şi un marinar era practic ca şi cum ar dansa pe podea într-o îmbrăţişare extatică.

Nu mai era altcineva în cameră. Nici un birocrat din politică, nici una dintre femeile ofiţeri de legătură. Ceasul din capul lui Reacher îi spunea că întâlnirea va începe într-un minut. Ceasul de pe perete era cu un minut înainte, deci întâlnirea trebuia să fi început deja, conform timpului de la Capitoliu. Dar nu se întâmpla nimic. Nimănui nu părea să-i pese. Lunetistul marinei era mut, iar tipii de la aprovizionare erau clar la fel de fericiţi să piardă timpul stând tăcuţi cât ar fi fost şi să-l piardă certându-se pentru o cauză pierdută.

Ceasul ticăia. Nimeni nu vorbea. Marinarul se uita în gol, complet nemişcat. Ofiţerii s-au mutat în scaunele lor şi s-au aranjat confortabil. Reacher l-a copiat pe marinar.

Apoi, în sfârşit, birocraţii au intrat, urmaţi de trei femei în uniformă militară Clasa A. Trei femei, nu patru. Uniformă Clasa A, ofiţeri femei, plăcuţele de identificare ajustate după diferenţele individuale şi centrate orizontal în dreapta la câţiva centimetri deasupra ultimului nasture de la haină. Reacher a studiat dreptunghiurile negre de plastic. De Witt, Vaz şi Walker erau acolo. Richardson nu era. A şi B şi D erau prezente, dar C lipsea. Nici urmă de Christine.

Cei patru birocraţi arătau puţin supăraţi, iar cele trei femei arătau foarte nefericite. S-au aşezat toţi, în locurile cu care erau clar obişnuiţi, lăsând un scaun gol, iar tipul din capul mesei a spus:

— Domnilor, mi-e teamă că avem nişte veşti foarte neplăcute. Mai devreme colonelul Richardson a fost lovită de o maşină în timp ce alerga către serviciu. La Scott Circle.

Primul gând al lui Reacher a fost: *Alergând? De ce? Întârziase?* Dar apoi a înţeles. Jogging, fitness, duş şi rochia la birou. Văzuse oameni făcând asta.

Tipul din capul mesei a spus:

— Şoferul maşinii era un lucrător poştal de la poşta Capitoliului. Martorii oculari sugerează că ambele părţi au riscat.

— Dar cum e? Cum e Christine? a întrebat ofiţerul de la aprovizionare al armatei.

— A murit pe loc, a răspuns tipul din capul mesei.

Linişte în cameră.

— Traumatisme craniene. De când a lovit marginea parbrizului sau de când a căzut la sfârşit pe asfalt.

Linişte. Nici un sunet în cameră, cu excepţia zgomotului de la maşina de scris, cel care transcria surprinzând tot ce s-a spus. Apoi chiar şi el a amuţit.

— În consecinţă, sugerez să terminăm acest proces aici şi să-l reluăm într-un moment mai potrivit, a spus tipul din capul mesei.

— Când? a întrebat tipul de la aprovizionarea armatei.

— Să o programăm când va fi următoarea rundă de discuţii despre buget.

— Când va fi asta?

— Cam peste un an.

Liniște.

Apoi Briony Walker a spus:

— Nu, domnule. Avem o sarcină de îndeplinit. Procesul trebuie finalizat. Colonelul Richardson nu ar fi vrut să se întâmple altfel.

Nici un răspuns.

— Armata merită să-i fie susținut cazul cum trebuie și necesitățile și cerințele sale să fie înregistrate, a spus Walker. Oamenii vor uita rapid motivul pentru care am abandonat acest proces. Vor bănui că nu am fost cu adevărat interesați. Așa că propun să ne completăm misiunea făcând ca fiecare detaliu și fiecare parametru să fie clarificați adecvat și înregistrați în mod adecvat. Apoi cel puțin legislatorii noștri vor ști exact ce aprobă. Sau resping, dacă acesta va fi cazul.

— Vrea cineva să spună ceva împotriva propunerii? a întrebat tipul din capul mesei.

Nici un răspuns.

— Foarte bine, a spus tipul. Vom face cum a sugerat maiorul Walker și ne vom petrece restul zilei trecând în revistă fiecare detaliu încă o dată. Pentru cazul în care ne-a scăpat ceva.

*

Și au trecut în revistă toate amănuntele. Reacher recunoștea secvențe din discuțiile individuale din transcrieri. Au luat-o de la început și au continuat. Multe lucruri erau doar amintite și reconfirmate, dar au existat și câteva dezbateri vii și obositoare. Pe Briony Walker o interesa totul despre acțiunea percutorului. Familia din marină. Problema acurateței. Dacă acțiunea percutorului era o operațiune manuală, era atât de delicată cât îți doreai, așa că pușca stătea nemișcată după aceea, fără ca un tremur microscopic să o străbată. Pe de altă parte, o acțiune semi-automată era operată de explozia prafului de pușcă și era absolut garantat că va face pușca să tremure după aceea. Poate pentru o perioadă critică de timp.

— Cât de lungă? a întrebat unul dintre birocrați.

— Ar putea fi critic? a întrebat Walker.

— Cât timp va dura tremurul?

— Posibil câteva fracțiuni de secundă.

— Cât de puternic va fi?

— Cu siguranţă destul de puternic ca să afecteze acurateţea la o mie de metri sau mai mult.

Birocratul a privit de-a lungul mesei şi a spus:

— Domnilor?

Tipul de la aprovizionarea armatei s-a uitat la omologul său din marină, care s-a uitat la puşcaş, care se holba aiurea. Apoi toţi s-au uitat la Reacher.

— Care a fost primul lucru despre care aţi discutat? a întrebat Reacher.

— Acurateţea la tragerea la rece, a răspuns birocratul.

— Ceea ce e important de ce?

— Pentru că un lunetist are adesea o singură ocazie să tragă.

— Cu un glonţ care a fost pus în puşcă de când?

— Cred că am auzit mărturii că ar putea fi cu ore înainte. Aşteptarea lungă pare a fi parte din fişa postului.

— Ceea ce înseamnă că orice tremur va dispărea cu mult înainte. Ai putea să încarci puşca cu un ciocan. Dacă presupunem că împuşcătura va fi singulară şi după mult timp, posibil ore sau chiar zile, atunci acţiunea nu contează.

— Atunci acceptaţi o puşcă cu lunetă semi-automată?

— Nu domnule, a spus Reacher. Maiorul Walker are dreptate. E posibil ca împuşcătura să nu fie întotdeauna prima. Şi acurateţea merită cercetată întotdeauna când este posibil. Şi percutoarele cu acţiune manuală sunt robuste, fiabile, simple şi uşor de întreţinut. Şi mai sunt şi ieftine.

Apoi a început o discuţie despre care percutor manual e cel mai bun. Clasicul Remington avea susţinători în cameră, dar aveau şi Winchester şi Sako şi Ruger. Şi în acel moment Alice Vaz a început cu mai multe întrebări cheie:

— Pentru a înţelege solicitările noastre, nu numai cu privire la percutor, dar şi la depozitul şi patul armei, mi se pare mie, este să înţelegem unde şi cum va fi folosită de fapt puşca. La ce altitudine? La ce presiune barometrică? Care vor fi temperatura şi umiditatea extreme? Cărui mediu nou va trebui să-i facă faţă?

Ca să-i poată răspunde la avalanşa de întrebări tipul de la aprovizionarea armatei a trecut cam prin toate planurile de război. Fără nume sau detalii specifice, bineînţeles, dar cu toate implicaţiile meteorologice. Altitudine înaltă şi ceaţă îngheţată, căldură uscată extremă cu infiltraţii de nisip, umiditatea pădurii

tropicale şi temperatură ridicată, zăpadă cu multe grade sub zero, ploaie torenţială, şi tot aşa.

Unul din birocraţi a insistat ca oţelul pentru ţeavă să fie din ţară. Ceea ce nu era o problemă uriaşă. Apoi altul a insistat ca partea optică să fie tot din ţară. Ceea ce era o problemă mai mare.

Reacher a privit-o pe femeia care stătea vizavi de el. Darwen DeWitt nu a spus prea multe. Ceea ce era o surpriză după prestaţiile ei din primele două audieri. Avea un pic mai mult decât înălţimea medie şi era încă suplă, văzându-se încă starul de softball care fusese. Avea părul negru şi pielea palidă, cu trăsături care puteau fi numite mai degrabă puternice decât drăguţe, dar nu se putea spune că e simplă, datorită ochilor mobili şi expresivi. Erau negri şi se mişcau constant dar încet, şi străluceau de inteligenţă şi de un fel de foc lăuntric. Poate că ardea surplusul de inteligenţă pentru a-i proteja capul să nu explodeze.

Briony Walker era fiica marinei şi aşa arăta, îngrijită, controlată şi severă, cu excepţia unui păr nesupus, neîmblânzit nici măcar de ceea ce arăta ca o tunsoare recentă şi entuziastă. Şi ea avea o faţă animată, şi la ea se petreceau multe în spatele ochilor.

Alice Vaz arăta cel mai bine. Reacher nu ştia cuvântul. *Elf*, poate? *Spiriduş?* Probabil undeva între. Avea pielea mai închisă decât a celorlalte două, o cască de păr scurt negru şi acel tip de ochi care treceau de la o sclipire la o rază a morţii în, ei bine, o clipire din ochi. Era mai mică decât celelalte două şi subţire, în genul european, şi probabil şi mai deşteaptă. În cele din urmă ea a preluat controlul conversaţiei, împresurând-o cu întrebări prea plictisitoare pentru a răspunde. Îi făcea pe ceilalţi să se concentreze.

Întâlnirea trena. Reacher nu a mai contribuit cu nimic în afară de câte un geamăt ocazional de aprobare. În cele din urmă conversaţia s-a stins şi tipul din capul mesei a întrebat dacă toată lumea e de acord că nevoile şi cerinţele armatei au fost înregistrate corespunzător. Toate mâinile s-au ridicat. Tipul a repetat întrebarea, de data aceasta personal şi direct îndreptată spre Briony Walker, posibil din politeţe, posibil de ciudă, propriile cuvinte întorcându-se înapoi la ea. Dar Walker nu s-a supărat. A aprobat doar, da, era pe deplin satisfăcută.

După care cei patru birocraţi s-au ridicat şi au părăsit camera, grăbiţi şi agitaţi şi fără o vorbă, ca şi cum să-şi piardă timpul spunând la revedere le-ar fi dat peste cap iremediabil programele lor foarte ocupate. Femeile s-au ridicat, dar următorul care a ieşit din cameră era tipul de la aprovizionarea armatei, care doar l-a bătut pe umăr pe amicul din marină şi a dispărut. După care cel de la marină l-a bătut pe umăr pe subofiţerul lui şi au ieşit împreună din cameră, lăsându-l doar pe Reacher cu femeile în cameră.

*

Dar nu au rămas aşa mult timp. Femeile deja stăteau la taifas. Nu chiar aplecându-se una către alta, faţă în faţă, într-un triunghi strâns, umăr la umăr, atingându-se reciproc, cum ar fi făcut femeile obişnuite. Dar probabil versiunea West Point. Au pornit spre uşă una lângă alta, în acelaşi ritm, Alice Vaz l-a privit politicos, apoi au dispărut.

Reacher a rămas unde era. Nicio grabă. Nu putea face nimic în această privinţă. Poate că existau tipi care s-ar fi putut descurca. Bună, îmi pare rău pentru moartea prietenei voastre pe care nu am cunoscut-o, dar aş putea să te separ de prietenele tale îndurerate şi să ieşim undeva să-ţi cumpăr o băutură? Reacher nu era unul dintre acei tipi.

Dar femeile nu plecau nicăieri. Era sigur de asta.

S-a ridicat, a ieşit şi le-a văzut într-un loc în care coridorul se lărgea într-un hol. Erau încă împreună tăifăsuind. Nu plecau nicăieri. Doar vorbeau. O grămadă de norme sociale de respectat. Vor ajunge într-un bar, în mod sigur, dar nu încă.

Reacher se întoarse spre un telefon public şi formă numărul. Se sprijini de perete. O văzu pe Briony Walker privindu-l, apoi luându-şi privirea de la el. Doar un tip din afara oraşului dând un telefon. Poate prietenilor lui din oraş, spunându-le că a terminat pentru azi, întrebându-i unde poate găsi nişte distracţie la noapte.

— Da, a spus Christopher.

— Ai auzit de Christine Richardson? a întrebat Reacher.

— Da, am auzit.

— Deci va fi un pic mai greu acum.

— S-ar putea termina acum. Dacă în tot acest timp de la Richardson s-au scurs informaţiile.

— Şi dacă presupunem că nu?

— Atunci ar putea fi mai uşor, nu mai greu. Cu celelalte trei. Emoţiile ajută. Vorbind se pot afla multe.

— Nu a fost o după amiază distractivă. Nimeni nu e preocupat de sentimente. Vorbesc între ele. Nu am nici o posibilitate să mă bag în discuţiile lor.

— Exploatează orice oportunitate ţi se iveşte.

— Nu eşti în Capitoliu, dar le monitorizezi faxurile, corect?

— Corect.

— Şi la noapte?

— Bineînţeles. Ce ştii?

— Nu e DeWitt.

— Cum de ştii?

— Era supărată. Are treizeci de ani şi nu i-a murit nimeni până acum.

— E normal să fie supărată.

— Dar dacă ar avea o agendă secretă s-ar concentra asupra ei. Să-şi îndeplinească sarcina. Dar nu avea. Cu greu a scos un cuvânt. Stătea acolo ca şi cum nimic nu avea sens. Ceea ce era un comportament absolut normal pentru cineva fără o agendă proprie.

— Vreuna din celelalte două a trecut peste?

— Alice Vaz trecuse cu totul peste. Briony Walker la fel. Şi Walker a făcut mare tam-tam pentru a trece în revistă totul încă o dată. Cu fiecare detaliu stabilit şi înregistrat.

— Aşa că ar fi putut verifica dacă a uitat ceva în ultimele două faxuri?

— E o interpretare posibilă.

— Vaz ce a făcut?

— Acelaşi lucru ca în transcrieri. Geografie. Ar putea renunţa la ce face şi să conducă o agenţie turistică.

— Ce ai de gând să faci?

— Încă nu ştiu. Dar tu monitorizează linia aia de fax pentru mine.

*

Reacher a închis telefonul. Femeile erau încă în hol, încă vorbeau, încă nu plecau nicăieri. A pornit spre ele, ca într-o plimbare, ca un bărbat care avea de pierdut o oră, ca un străin în oraş atras de singurele feţe pe care le cunoştea. Planul A era să pretindă că merge în continuare, poate intrând în grup prin intermediul interesului lui Briony Walker pentru rănile provocate de împuşcături. Poate că era o fană a lunetiştilor. I-ar putea da câteva păreri. Împuşcătură în cap sau în piept? *Ei bine, doamnă, eu sunt în favoarea împuşcăturii în gât. Dacă loveşti perfect poţi face capul să se desprindă.*

Planul B era să renunţe la prefăcătorie şi să se prezinte ca un căpitan sub acoperire al Serviciului de Informaţii al Armatei şi să vadă unde ajunge. Ceea ce ar putea să însemne acasă. Dacă ar spune că Richardson a fost principalul suspect, atunci cine ar susţine cel mai tare această concluzie ar fi cea vinovată. Dacă niciuna nu ar susţine prea puternic, atunci ar însemna că Richardson a fost tot timpul vinovată.

Continua să se plimbe.

Planul A sau planul B?

Ele au ales pentru el.

L-au servit pe tavă.

Erau femei civilizate, şi în mod reflex politicoase în felul în care militarii sunt întotdeauna. S-a îndreptat spre ele. Nu avea de gând să treacă în cealaltă parte. Aşa că trebuia să fie recunoscut. Briony Walker se uita direct la el, dar Darwen DeWitt a vorbit prima. Ea a spus:

— Nu am făcut cunoştinţă. Cred că nu a fost felul acela de după amiază.

— Nu, doamnă, a spus Reacher. Cred că n-a fost.

Şi-a spus numele. Le-a văzut pe toate trei cum îl îndosariau în memorie.

— Mi-a părut rău să aud despre colonelul Richardson, a spus el.

DeWitt a aprobat din cap.

— A fost un şoc.

— O cunoşteaţi bine?

— Am venit toate împreună. Ne aşteptam să continuăm împreună.

— Ofiţeri fraţi, a apus Reacher. Sau surori, cred.

— Toate simţeam aşa.

Reacher a aprobat din cap. Îşi puteau permite să simtă aşa. Nicio rivalitate. Nu încă. Nu au avut de-a face cu îngustarea traseului până la saltul de la general de brigadă la general maior. De la o stea la două. Atunci puţină rivalitate ar putea muşca.

— Trebuie să ţi se fi întâmplat, sergent, a spus Briony Walker. Probabil că ai pierdut oameni.

— Doamnă, unul sau doi.

— Şi ce ai făcut în astfel de zile?

— Ei bine, doamnă, de obicei am fi mers la un bar şi am fi sărbătorit călătoria lor. De obicei începe în linişte şi se termină fericit. Ceea ce e important. Pentru binele unităţii.

— Care unitate? a întrebat Alice Vaz.

— Nu pot să spun, doamnă.

— Care bar?

— Oricare e la-ndemână.

— Hyatt e la distanţă de un bloc, a spus DeWitt.

*

Au mers până la Hyatt. Dar nu chiar împreună. Nu ca un cvartet. Mai corect un trio şi unul singur într-o vagă asociere, ţinută împreună numai de faptul că Reacher se prefăcea destul de prost cât să nu înţeleagă indiciile că ar fi trebuit să plece. Femeile erau prea politicoase ca să fie mai explicite. Dar chiar şi aşa plimbarea a fost chinuitor de jenantă. Pe drum, de-a curmezişul străzii Constitution, în New Jersey Avenue, de-a lungul străzilor Louisiana şi D şi iată-i ajunşi, la uşa de la Hyatt. Reacher a păşit prompt şi a ţinut uşa deschisă. Pentru că era necesară o acţiune imediată, chiar acolo, chiar atunci. Să mai zăbovească indecis pe trotuar ar fi dus la indicii mai clare.

Au trecut pe lângă el, întâi Vaz, apoi DeWitt şi ultima Walker. Reacher a intrat în urma lor. Au găsit barul. Nu era genul de loc cu care era obişnuit Reacher. În mod sigur nu era chiar un bar. Nu ca atare. Doar mese joase, scaune joase şi servire la masă. Era un salon.

Walker l-a privit pe Reacher şi a întrebat:

— Ce-ar trebui să bem?

— Halbe cu bere, a spus Reacher, dar mă îndoiesc că au aşa ceva aici.

A sosit un chelner şi femeile au comandat vin alb cu apă minerală. Era vară. Reacher a comandat cafea fierbinte, neagră, fără zahăr. A preferat să nu aglomereze masa cu ibrice, boluri şi linguri. Femeile murmurau între ele, un trio, aruncându-i periodic priviri vinovate, incapabile să scape de el, incapabile să fie nepoliticoase.

— Întâlnirile astea sunt de obicei ca azi? a întrebat el. Cu excepţia părţii cu colonelul Richardson, vreau să spun.

— Pentru tine a fost prima? a spus Vaz.

— Şi sper că şi ultima, doamnă, a spus Reacher.

— A meritat, a spus Walker. A fost o bătălie bună. Nu pot spune nu la tot. Aşa că am făcut-o fracţionat, fiind mai probabil că vor spune da la altceva, cândva în curând.

— Vă place munca dumneavoastră?

— Ţie îţi place a ta, sergent?

— Da, doamnă, în cea mai mare parte a timpului.

— Aş putea să-ţi dau acelaşi răspuns.

Chelnerul a adus băuturile şi femeile s-au întors la conversaţia lor privată, în trei. Cafeaua lui Reacher era într-o cană largă, puţin adâncă şi nu era foarte multă. Era la câteva înghiţituri de următorul moment ciudat. Nu au scăpat de el lăsându-l la Capitoliu şi nu au scăpat de el când au intrat în hotel. Sfârşitul primului rând de băuturi reprezenta o nouă oportunitate. Tot ce ar trebui să facă ar fi un ordin: *Sergent, eşti liber.* Nu putea lupta cu asta, nici chiar aplicând planul B. *Căpitane, eşti liber* ar fi la fel, dacă ar fi spus de un maior sau de un locotenent colonel.

*

Dar a plecat Darwen DeWitt după primul rând de băuturi. Tot n-a vorbit prea mult şi era clar că nu-i plăcea de ea. Nu a găsit nicio alinare. A spus că are de lucru şi s-a ridicat. Nu s-au îmbrăţişat. Doar aplecări scurte ale capului, zâmbete curajoase şi priviri semnificative şi apoi a plecat. Vaz şi Walker l-au privit pe Reacher şi Reacher s-a uitat înapoi la Walker şi Vaz. Nimeni n-a vorbit. Chelnerul s-a întors exact la timp, femeile au mai comandat câte-un pahar de vin şi Reacher a mai comandat cafea.

Al doilea pahar a relaxat-o puţin pe Walker. L-a întrebat pe Reacher ce a simţit când a apăsat pe trăgaci spre o fiinţă umană. Reacher a citat un tip pe care-l ştia. A răspuns că reculul din umăr. Walker l-a întrebat care a fost cea mai mare distanţă de la care a ucis vreodată. Adevărul era că de la vreo trei metri, până acum, pentru că era poliţist, dar a spus şase sute de metri, pentru că se presupunea că e lunetist. Ea a întrebat cu ce. Adevărul era o Beretta, dar a spus un M21, cu indicator ART II şi glonţ NATO de 7,62.

— Unde s-a întâmplat? a întrebat Alice Vaz.

— Doamnă, nu pot să spun, a răspuns Reacher.

— Ceea ce sună a scenariu de la forţele speciale.

— Cred că aşa e.

— Şase sute de metri e distanţa voastră, băieţi.

— Practic punctul martor, doamnă.

— Acoperiţi, pentru CIA sau legitimi, pentru noi?

— Doamnă, nu pot să spun.

Iar aceste refuzuri gemene au părut să creeze o anumită credibilitate. Ambele femei au abandonat treptat limbajul defensiv al corpului. Nu că l-ar fi înlocuit interesul personal. A fost înlocuit de interesul profesional, care a apărut într-un mod amar. Nicio femeie nu avea vreo speranţă realistă de a deveni în timpul vieţii ei comandat pe câmpul de luptă. Ambele au fost forţate să o ia pe o rută diferită. Dar ambele păreau să privească dezbinarea cu îngrijorare. Într-o lume ideală ele ar fi luptat. Caz în care şi-ar fi dorit cele mai bune arme disponibile. Nu erau dubii despre asta. Caz în care etica simplă cerea acela mai bune arme disponibile pentru cei care luptau în mod curent, într-o lume mai puţin perfectă. Pur şi simplu justiţie. Şi, de asemenea, pur şi simplu pregătire. Surorile lor nu vor ajunge niciodată acolo, dar s-ar putea ca într-o zi fiicele să ajungă.

Walker l-a întrebat pe Reacher ce credea el despre construcţia puştii. Erau lucruri care ar putea fi adăugate? Sau scoase?

— Doamnă, cred că au făcut-o foarte bună, a spus Reacher, pe de-o parte pentru că asta i-ar fi spus un sergent unui ofiţer şi pe de altă parte pentru că era adevărat.

Walker a părut mulţumită de răspuns.

Apoi atât Walker cât şi Vaz s-au ridicat să meargă la toaletă. Şi Reacher ar fi avut nevoie, dar nu a vrut să meargă chiar în spatele lor. Ar fi fost prea ciudat, imediat după plimbarea de la

Capitoliu. Aşa că a aşteptat. A văzut-o pe Vaz folosind un telefon public în drum. Erau mai multe în cabine de lemn pe peretele din spatele salonului. Vaz a folosit telefonul din centru. Walker n-a aşteptat-o. A continuat să meargă. Vaz a vorbit mai puţin de zece secunde şi şi-a continuat drumul spre toaletă.

*

Walker nu s-a mai întors de la toaletă. Vaz s-a aşezat singură şi indiferentă şi a spus că Walker a trebuit să se întoarcă la birou. A folosit ieşirea din strada D. Avea multe de făcut. Şi dorea Reacher o altă băutură?

Reacher şi Vaz împreună, doar ei doi. Walker singură, în libertate.

— Plătiţi dumneavoastră? a întrebat Reacher.

— Bineînţeles, a spus Vaz.

— Atunci, da, a spus Reacher.

— Atunci urmează-mă, a spus Vaz. Ştiu un loc mai bun decât ăsta.

*

Locul mai bun era ascuns aproape de drum, în spate la Union Station. Era mai bun în sensul că era într-adevăr un bar. Era mai rău în toate celelalte sensuri. În particular era într-un cartier gălăgios, plin de cărămizi urâte şi clădiri dărăpănate, cu străzi întunecate, plin cu tot felul de alei şi curţi, cu mai multe cabluri deasupra capului decât copaci. Barul însuşi era ca un stabiliment de la malul mării, dar în mod misterios fără ieşire la mare, cu tavanul jos şi încăperi largi, cu un labirint care ducea la camere de dimensiuni diferite. Reacher s-a aşezat cu spatele într-un colţ, de unde putea vedea deodată şi intrările din faţă şi cele din spate. Vaz s-a aşezat lângă el, nu aproape, dar nici prea departe. Arăta bine. Mai bine decât era normal. Uniforma clasa A a femeilor ofiţer nu era, în general, o îmbrăcăminte prea măgulitoare. În esenţă era tubulară. Poate a lui Vaz era adaptată. Trebuie să fi fost. Mantaua a fost îngustată în talie. S-a ajustat corespunzător. Fusta era strâmtă. Şi un pic mai scurtă. Doar puţin, dar sesizabil cu ochiul liber.

— Sper să nu mai stau în acest serviciu prea mult, a spus Vaz.

— Şi ce urmează?

— Planuri de Război, sper.
— Ei iau în considerare creditele de aici?
— Vrei să spui, dacă se ţine cont de ce am făcut aici? Absolut. Politica şi planurile de război? Sunt practic acelaşi lucru.
— Deci când?
— Cât de repede e posibil.
— Dar sunteţi îngrijorată că povestea cu colonelul Richardson va încetini lucrurile. Nimănui nu îi place scandalul, am dreptate? Şi serviciul nu mai are destui oameni acum. Poate nu vă vor lăsa să plecaţi.
— Eşti destul de deştept, pentru un sergent.
— Gradul nu are nimic de-a face cu deşteptăciunea, doamnă.
— Povesteşte-mi despre tine.
— Dumneavoastră prima.
— Nimic interesant, a spus Vaz. O fată din California, cadet la West Point, la început am vrut să văd lumea, apoi am vrut să o controlez. Tu?
— Un băiat din corpul de marină, cadet la West Point, la început am vrut să văd lumea, apoi am vrut să-i supravieţuiesc.
— Nu-mi amintesc mulţi cadeţi de la West Point care să devină sergenţi după aceea.
— Unii devin. Din când în când. Într-un fel.
— Înţeleg.
— Oare?
— Eşti sub acoperire, a spus Vaz. Întotdeauna am ştiut că va veni ziua.
— Când se va întâmpla ce?
— Când îţi vei face apariţia, în cele din urmă. E clar, biroul vostru de achiziţii e plin de corupţie şi e aşa de ani de zile. E clar, nu aveţi nevoie de o nouă puşcă cu lunetă. Ştii asta. Dar tipii ăia au vândut deja stocuri din noul model. Poate că banii au şi fost cheltuiţi. Aşa că trebuie să o facă. În orice fel posibil. Adică, ai auzit unele argumente pe care le susţineau?
— Unde e biroul lor?
— Al cui? Achiziţiile sunt un departament mare.
— Al tipului pe care l-am văzut azi, de exemplu.
— Biroul lui e în clădirea Capitoliului.
— Cu un fax?
— Bineînţeles.
— Ceilalţi ştiu asta?

— În biroul politic? Toţi ştim. De ce crezi că Walker i-a făcut azi să treacă din nou prin toate amănuntele? Pentru că a vrut să provoace al treilea fax.

— De ce?

— O nouă dovadă pentru tine. Am ştiut că te vei prinde în cele din urmă.

— De ce n-a aruncat niciuna dintre voi pastila până acum?

— Nu era treaba noastră.

— Vrei să spui că raportul cost-beneficiu nu era bun. Una dintre voi ar fi trebuit să iasă în faţă şi era posibil să piardă. Pentru că orice se poate întâmpla într-un tribunal militar. Şi în acel caz ea va fi în afara cursei, exact din acel moment. Pentru că a fost o dată de partea necâştigătoare. Nu puteaţi risca acest fel de greşeală. Nu aţi ajuns atât de departe.

— Cursa pentru ce?

— Pentru orice aveţi în plan pentru viitor.

— Pentru un moment ne-am gândit că lunetistul anterior ar putea fi tipul sub acoperire. Cel pe care l-ai înlocuit. Ca o înscenare. L-a lăsat pe ofiţer să-l forţeze să vrea mai mult şi mai mult. Dar în cele din urmă am înţeles că a fost doar un lunetist. Aşa că te-am fi ghicit că eşti tipul sub acoperire într-un minut, doar că nimeni nu a acordat cu adevărat prea multă atenţie în după masa asta.

— Din cauza lui Richardson? Ea ce credea că se întâmplă?

— Ceea ce credeam şi noi. Aprovizionarea e o mlaştină şi îţi vei da seama mai devreme sau mai târziu.

— Ce aveţi de gând să deveniţi?

— Respectată. Poate într-o comunitate închisă, dar de cineva.

— A fost viaţa dumneavoastră lipsită de respect până acum?

— Nici n-ai idee, a spus Vaz.

S-a întors spre el, mişcându-se pe bancă, genunchii săi apropiindu-se de ai lui, nailon închis pe piele închisă la culoare.

— Continui să vorbesc plecând de la presupunerea că pot avea încredere în impresia mea că eşti mai tânăr decât mine, a spus ea. Şi într-o parte a armatei care e mai puţin generoasă şi grăbită cu promovarea. Şi de aceea am un grad mai mare decât tine.

— Sunt căpitan, a spus Reacher. Doamnă.

— În consecinţă, dacă lanţurile noastre de comandă sunt legate în orice fel, ar fi nepotrivit să avem o relaţie apropiată. În

consecinţă întrebarea este, sunt legate lanţurile noastre de comandă în vreun fel.

— Cred că sunt atât de îndepărtate cât pot fi lanţurile de comandă.

— Aşteaptă aici, a spus ea. Mă întorc imediat.

S-a ridicat şi şi-a croit drum prin spaţiul aglomerat, îndreptându-se spre coridorul din spatele toaletei. Cinci minute, cel puţin, se gândi Reacher. A urmat-o până la un telefon de pe perete. Telefonul era vechi şi zgâriat, iar peretele din spatele lui era întunecat de fum şi jeg.

A format şi şi-a spus numele.

— Da, a răspuns Cornelius Christopher.

— Am terminat, a spus Reacher.

— Ce înseamnă asta? Demisionezi?

— Nu, înseamnă că treaba e făcută.

— Ce ştii?

— Walker trebuie să fie înapoi la Capitoliu până acum. Vreun fax până acum?

— Nu.

— Ai greşit. Nu a scăpat nimeni nimic către un producător străin. Nimeni niciodată. De ce ar fi trebuit să o facă cineva? Toată lumea ştie cum trebuie să fie o puşcă bună cu lunetă. E de la sine înţeles. E evident. Principiile de bază au fost înţelese de-un secol. Nimeni nu trebuie să adune informaţii secrete. Deoarece sunt deja cunoscute.

— Deci care-i povestea?

— Aştept dovada finală. Ar trebui să o am în cinci minute sau mai puţin.

— Dovada a ce?

— E Alice Vaz, a spus Reacher. Gândeşte-te la transcrieri. Întrebările ei importante. A mai avut câteva şi în după masa asta. A vrut să clarifice exact unde va fi folosită noua puşcă. A întrebat în ce medii noi va trebui să facă faţă.

— Şi?

— Încearcă să intre în divizia de Planuri de Război pe uşa din dos. Şi tipul de la achiziţii i-a făcut jocul. Nu cu detalii, dar a dat o mulţime de indicii despre vreme. Oricine ar putea ghici toate intenţiile noastre globale din ce a spus.

— Ca de exemplu?

— A spus altitudine înaltă cu ceaţă îngheţată.

— Afganistan, a spus Christopher. Vom ajunge acolo, mai devreme sau mai târziu.

— Şi căldură uscată extremă cu infiltraţii de nisip.

— Estul Mijlociu, Irak,cel mai probabil.

— Şi umiditatea pădurii tropicale şi temperatură ridicată.

— America de Sud, Columbia, şi altele. Războiul drogurilor.

— Şi zăpadă şi multe grade sub zero.

— Dacă va trebui să mergem în Uniunea Sovietică.

— Înţelegi? A primit un rezumat al tuturor planurilor noastre de viitor de la tip. Exact genul de date indirecte pe care analiştii de informaţii inamici le iubesc.

— Eşti sigur?

— I-am dat două secunde ca să reacţioneze şi a şi început să-l denigreze pe tipul de la aprovizionare. A fost aproape plauzibilă. E foarte deşteaptă.

— Care inamici? Care servicii străine de informaţii?

— Sovieticii, bineînţeles. Un număr de fax local, probabil din ambasada lor.

— Ea e proprietatea lor?

— Într-un mare, mare fel. Gândeşte-te. A avut o ascensiune rapidă. Se îndreaptă direct spre vârf. Care e unde? Consilier militar al preşedintelui, cel puţin. Dar poate mai mult. O femeie ca ea ar putea fi preşedintele Statelor Unite.

— Dar cum au recrutat-o? Şi când?

— Probabil înainte să se nască. Bunicul ei a fost un mare erou în Armata Roşie. Aşa că poate tatăl ei n-a fost un refugiat real. Poate KGB-ul l-a trimis în Ungaria ca să poată fugi şi să pozeze în disident. După care fiica lui putea să se nască în America şi să devină un agent adormit în adâncuri. Probabil s-au îngrijit de ascensiunea ei rapidă de la naştere. Oamenii ăştia joacă jocuri pe termen lung.

— Sunt o grămadă de presupuneri.

— Dovada va fi aici cam în trei minute. Sau nu.

— Dar de ce să rişte să irosească un bun de aşa o valoare pe chestia asta? Pentru că, dacă ai dreptate, asta e de folos, dar nu schimbă vieţi. Nu e bomba cu hidrogen.

— Cred că acest lucru a fost accidental. Cred că a apărut în cursul normal al muncii ei. Dar n-a putut să se abţină să nu telefoneze. Obişnuinţa, sau simţul obligaţiei. Dacă e loială cu adevărat.

— Şi care e dovada pe care o vei avea în cinci minute? Sau sunt trei?

— Acum probabil că mai sunt două, a spus Reacher. A dat un telefon scurt de la hotelul Hyatt. Gândeşte-te. Ea e un bun de nepreţuit. Poate cel mai mare dintotdeauna. E pe drumul spre vârf. Care poate fi oriunde. Şi acum următorul ţel este Planuri de Război, care este cu adevărat un premiu mare prin el însuşi. Aşa că trebuie protejată. Aşa cum nimeni nu a fost protejat până acum. Şi cumva m-a bănuit. Poate paranoia obişnuită. Eram nou. Mă învârteam pe acolo. Aşa că a sunat pentru ajutor. Şi apoi m-a atras în capcană. Chiar acum se presupune că eu cred că sunt pe cale să mă culc cu ea.

— Băieţii sovietici vin după tine?

— De-acum, probabil într-un minut. Sunt pe cale de a deveni victima unui jaf care a mers prost. Voi fi găsit mort la un colţ de stradă.

— Unde eşti?

— Într-o speluncă în spatele lui Union Station.

— Nu pot să trimit pe nimeni acolo în mai puţin de un minut.

— Nici nu mă aşteptam că vei putea.

— Vei fi în regulă?

— Asta depinde de câţi vor trimite.

— Poţi s-o arestezi pe Vaz înainte să ajungă ei acolo?

— A plecat de mult. Sunt sigur că a sărit pe fereastra de la toaletă. Tu va trebui să o ridici. Se va îndrepta spre birou.

În acel moment a intrat un bărbat pe uşa din spate a barului.

— Trebuie să plec, a spus Reacher. Începe.

*

Reacher a închis telefonul. Tipul de la uşa din spate era solid şi bine legat, îmbrăcat în negru, mişcându-se uşor. Semăna vag cu Vaz, în termeni de origine etnică. Dar era cu o decadă mai în vârstă. Nu avea nimic în mâini. Nu încă. Nu într-un bar public. Reacher s-a gândit că ideea că tipul a venit prin spate a fost să-l izgonească afară în faţă, unde ar fi fost adunată forţa principală. Era mai uşor să simulezi un jaf cu final prost pe o stradă publică decât într-o curte privată din spatele unui bar. Pentru că nu era o stradă grozavă. Nici un cartier grozav. Becuri sparte, plin de

umbre, o mulţime de uşi, trecători obişnuiţi din instinct şi dintr-o lungă experienţă să se uite în altă parte şi să nu spună nimic.

Tipul a cercetat camera. Vaz a petrecut foarte puţin timp la telefon. Foarte puţine cuvinte. Probabil doar *un tip mare, foarte înalt, costum gri*. Reacher simţea ochii tipului aţintiţi asupra lui. Practic auzea cum verifică. *Un tip mare, chiar acolo. Foarte înalt, fără îndoială. Costum gri, aici e băiatul nostru.* Tipul s-a îndreptat spre uşă.

Reacher s-a îndreptat spre el.

Un bărbat înţelept a întrebat când e cel mai bun moment pentru a planta un copac? Un bărbat înţelept a răspuns, acum cincizeci de ani. Deci, care-i cel mai bun moment să iei o decizie? Un bărbat înţelept răspunde, cu cinci secunde înainte să fie tras primul pumn.

Tipul în negru cântărea cam 95 de kilograme şi alerga cam două mile pe oră. Reacher cântărea 115 kilograme şi alerga trei mile pe oră. Prin urmare viteza de întâlnire era de cinci mile pe oră, şi impactul, dacă s-ar întâmpla, ar implica un multiplu cam de 100 kg pe centimetru pătrat.

Impactul a avut loc.

Dar nu cu cinci mile pe oră. Viteza de întâlnire a fost în mod dramatic crescută de o mişcare bruscă a lui Reacher de înclinare pe piciorul din spate şi de o lovitură legănată vicioasă cu cotul. Care în continuare s-a conectat cu un multiplu a greutăţilor corporale combinate. Reacher l-a surprins pe tip cu o combinaţie perfectă pomeţi-nas-pomeţi, iar fisurile şi rupturile s-au putut auzi clar peste bufnitura picioarelor pe podeaua de lemn. Tipul a căzut ca un motociclist care a agăţat o sârmă de rufe. Reacher a plecat de acolo şi a ieşit pe uşa din spate.

Era cineva sau nu era nimeni?

Asta era singura întrebare. Şi nu era vreo mare diferenţă între cele două variante. Şi-au postat principala forţă în faţă? Sau au lăsat un tip singur ca acoperire?

Au lăsat un tip. Păr negru, ochi negri, haină mai groasă decât prietenul său. Inteligent ca un brici, probabil, dar orice instrucţiuni erau un dezavantaj. *Ţinta ta e un tip mare, foarte înalt, costum gri.* Şi oricât de deştept ai fi, oricât de rapid, acele una, două, trei întrebări şi răspunsuri letale, ca un răpăit de tobă, ocupă mental câteva milisecunde preţioase, cel puţin *tip mare verificat, foarte înalt verificat, costum gri verificat,* cam

aşa, şi problema apare când tipul mare în costum gri ocupă acele milisecunde preţioase îndreptându-se direct spre tine şi crăpându-ţi capul cu o lovitură de cot.

Reacher a mers mai departe, către locul unde o cupolă ducea din grădină spre o alee.

*

Aleea era destul de largă pentru doi cai şi o căruţă cu un butoi de bere. La capătul din dreapta era o cupolă către o altă curte privată. La capătul din stânga era strada. Pantofii lui Reacher nu făceau zgomot. Pantofi de uniformă clasa A. Cu tălpi făcute manual. Nimeni nu voia margini de piele. Mai mult de lustruit. Reacher s-a oprit scurt pe stradă şi şi-a lipit spatele de peretele din stânga. Într-un film, acolo ar fi fost un ciob de oglindă la picioarele lui. Ar fi putut să-i scoată marginea afară şi să verifice priveliştea. Dar nu era într-un film. Aşa că s-a întors şi a privit cu un ochi.

Zece metri mai încolo. Patru tipi. Aşadar un total de şase tipi mobilizaţi. Şase ucigaşi într-o ambasadă străină. Permanent. Pentru ea. *Aşa cum nimeni n-a fost protejat până acum. O femeie ca ea ar putea deveni preşedintele Statelor Unite.* Aveau două maşini parcate la capătul îndepărtat al străzii. Plăcuţe de înmatriculare de corp diplomatic. Probabil n-au plătit taxa de parcare. Tipii duri stăteau într-un arc de cerc în apropierea uşii barului, cu spatele la Reacher, doar stând acolo pe jumătate însufleţiţi, ca tipii care fac o pauză în faţa unui bar.

Nu era nici un ciob spart de oglindă, dar era un sfert de cărămidă spartă, cam de mărimea unei mingi de baseball. Nu reflecta imaginea, dar şi nevoia unei oglinzi trecuse. Reacher o ridică, ieşi pe stradă şi o luă la stânga.

*

Zece metri însemnau zece paşi şi Reacher a menţinut o viteză constantă la primii cinci, apoi s-a răsucit şi a aruncat bucata de cărămidă în maşina cea mai apropiată şi a accelerat puternic, astfel că atunci când cărămida a spart parbrizul din spate şi cele patru capete s-au întors spre zgomot, cotul lui Reacher a lovit primul din cele patru capete într-o secvenţă de unu-doi-trei, în mai puţin de o secundă de la început la sfârşit.

Evident, tipul a căzut sub mişcarea verticală de coasă pe care Reacher a dus-o la bun sfârşit, apoi Reacher s-a întors cu o săritură şi şi-a dirijat cotul înapoi în capul următorului tip. Ceea ce a lăsat doi tipi încă în picioare, unul aproape, unul la o distanţă neconvenabilă, aşa că Reacher a fentat spre cel mai îndepărtat şi a pivotat înapoi şi i-a tras una în cap celui mai apropiat, ca şi cum ar fi încercat să bată un stâlp de gard într-un pământ uscat cu capul. Ceea ce a lăsat unul încă în picioare, pe care tipul le-a folosit fugind.

Reacher l-a lăsat să plece. Erau lucruri pe care nu-i plăcea lui Reacher să le facă. Alergatul era unul dintre ele.

Douăzeci şi patru de ore mai târziu Reacher era înapoi în Frankfurt, unde a stat o săptămână, înainte de a merge în Coreea pentru o misiune de rutină. Nici el şi nici altcineva din lume nu a mai auzit de Alice Vaz. Nu a avut nicio idee dacă analiza lui a fost corectă sau greşită, apropiată de adevăr sau inexactă. Dar la o lună după ce a ajuns la Seul a auzit că a fost propus pentru o medalie. Legiunea de Merit, mai exact, şi fără un motiv vizibil, altul decât ce putea fi citit în manual: *Premiat pentru un comportament meritoriu excepţional în îndeplinirea de servicii deosebite pentru Statele Unite ale Americii.*

SFÂRŞIT

O POVESTIRE DIN SERIA

JACK REACHER

LEE CHILD

RĂZBOAIE MICI

RĂZBOAIE MICI

Titlul original: *Small Wars*, 2015

În primăvara anului 1989, Caroline Crawford a fost promovată la rangul de locotenent colonel. Şi-a cumpărat un Porsche argintiu pentru a sărbători. Avea banii familiei, spunea lumea, şi chiar mulţi. Un fond de investiţii, poate. Vreo rudă eminentă. Poate un inventator. Uniformele erau croite în D.C. de acelaşi magazin care făcea costumele pentru preşedinte. Era considerată cea mai bogată femeie din armată. Nu că ştacheta era prea înaltă.

Cu noul grad a venit şi o poziţie nouă, aşa că primul drum al Porche-ului argintiu a fost de la Planuri de Război din Pentagon la Fort Smith în Georgia. Totul făcea parte din strategia celor de la Planuri de Război. Nu avea sens să facă planuri care nu puteau fi executate. Legăturile celor de la nivel înalt cu cei de la sol erau cruciale. Cu o uşoară supraveghere clandestină din interior. Rotaţia fiecărui nou colonel. Crawford era fericită să o facă. Chiar dacă Fort Smith s-a dovedit a fi un loc mic şi umed în pădure, plin de personaje disperate. Forţele speciale, de diferite tipuri. Fără uniforme personalizate. Ceea ce era în regulă. Chiar promiţător. Materie primă, posibil, pentru genul de noi unităţi de care va avea nevoie. Participarea la construcţie de la un stadiu incipient ar putea fi vitală. Ar putea chiar să numească unităţile cu numele ei. Va ajunge la rangul cel mai înalt de colonel într-un an jumătate. Şi avea dreptul să aibă o contribuţie. Nu-i aşa? Relaţiile erau o stradă cu două sensuri. Ea era îndreptăţită să sugereze ce ar trebui ei să facă, precum şi să asculte ce nu au putut.

Primele săptămâni au trecut cu bine, chiar dacă a plouat foarte mult. Moara bârfelor s-a pus în mişcare într-o oră: era necăsătorită şi disponibilă, dar nu era de dorit să o abordeze, pentru că Planurile de Război erau o chestie serioasă. Aşa că

relaţiile erau cordiale, dar aveau totuşi acel ceva care le făcea interesante. Cabinele ofiţerilor vizitatori erau adecvate din toate punctele de vedere. Ca un motel, dar mai onorabile. Pădurile erau întotdeauna umede şi se întindeau pe kilometri întregi în jur, dar existau drumuri care le străbăteau, unele doar drumuri forestiere sau cele pentru prevenirea incendiilor, altele cu semne luminoase pe trunchiurile noroioase, care arătau că după aproximativ o oră găseşti locuri pentru grătar sau baruri în care se dansează. Viaţa nu era deloc rea.

La sfârşitul primei săptămâni a părăsit Fort Smith îmbrăcată cu uniforma de Clasă A croită special pentru ea, în Porsche-ul argintiu şi a cotit pe drumul de ţară la prima intersecţie mare, care în cele din urmă a dus-o pe un drum ascuns, cu aproape două benzi, care ducea nu se ştie unde, printre copaci, destul de drept şi luminos, perfect pentru a merge cu ferestrele coborâte pentru a simţi mirosul umed al noroiului şi ecoul pădurii care se auzea ca un lătrat obosit, parţial gutural, parţial ca o văicăreală, parţial ca un urlet.

Apoi, în faţă i-a apărut o maşină defectă. Un sedan, oprită în diagonală de-a lungul drumului, cu roţile din faţă întoarse de tot, cu capota ridicată şi un tip care privea la motor. Un tip înalt, evident chiar şi de la o sută de metri distanţă. Nu era graţios. Avea picioare mari.

Ea a încetinit, târziu şi puternic, doar pentru distracţie, eşapamentul pocnind în spatele ei ca un foc de artificii. Sedanul blocat era produs în Detroit, vopsit în verdele armatei. Tipul de sub capotă s-a ridicat şi s-a întors să se uite. Era într-adevăr înalt, poate de doi metri, în uniformă standard de luptă, model de camuflaj. Era bine proporţionat şi, prin urmare, departe de a fi delicat, dar avea o oarecare graţie. Părea suplu, doar că nu era.

A oprit maşina. Şi-a sprijinit cotul de uşă şi obrazul de cot, doar privind, în parte ironic şi întrebător, în parte indiferentă, în parte gata să ajute, poate după câteva şicanări. Toate acestea şi nicio urmă de suspiciune. Capota ridicată a declanşat un fel de instinct străvechi de automobilist precoce. De nădejde şi înduioşător.

Asta, şi uniforma cunoscută.

Tipul înalt se apropie. Picioare mari grosolane, în cizme ponosite, argăsite, dar altfel o înfăţişare elegantă cu picioare

lungi. Fără pălărie. Părul tuns drept, în scări. Ochi albaştri, o privire deschisă, cumva şi naivă şi cunoscătoare. De altfel, un chip cu nimic ieşit din comun, cu trăsături care mai aveau doar puţin ca să fie aspre.

Avea pe guler o insignă cu vulturul de colonel plin. Pe plăcuţa de deasupra buzunarului drept era scris: Armata Statelor Unite. Pe plăcuţa de deasupra buzunarului stâng era scris: Reacher.

— Iartă-mă că ţi-am întrerupt călătoria, a spus el, dar nu pot s-o împing de pe drum. Nu pot roti volanul. Cred că s-a stricat direcţia.

— Colonele, îmi pare rău, a spus ea.

— Bănuiesc că maşina ta nu are remorcher, a spus el.

— Aş putea să te ajut s-o împingi.

— E drăguţ din partea ta, dar ar fi nevoie de zece ca noi.

— Eşti cine cred eu că eşti? a întrebat ea.

— Depinde.

— Eşti Joe Reacher. Tocmai ai primit comanda unei unităţi noi de contrainformaţii.

— Corecte ambele presupuneri, a spus Joe Reacher. Mă bucur să te cunosc.

S-a uitat în jos la plăcuţa cu numele ei. De plastic, alb pe negru, din cauza uniformei de Clasă A. Plăcuţa de identificare era ajustată ca să se potrivească cifrelor centrate orizontal, pusă în dreapta, cu un centimetru sau doi deasupra ultimului nasture de la haină. S-a uitat la insigna unităţii şi la simbolurile gradului.

— Trebuie să fii Caroline Crawford. Felicitări.

— Ai auzit de mine?

— Face parte din munca mea. Dar nu face parte din a ta să ştii cine sunt eu.

— Nu face parte din munca mea, dar din interesele mele da. Îmi place să-i urmăresc pe jucătorii cheie.

— Eu nu sunt jucător cheie.

— Pe naiba, domnule, cu respect, domnule.

— Interes academic sau interes de carieră?

Pe jumătate a zâmbit, pe jumătate a ridicat din umeri.

— Ambele, am dreptate? a întrebat el.

— Nu văd de ce n-ar fi, a răspuns ea.

— Cât de sus plănuieşti să ajungi?

— Trei stele, a spus ea. În biroul Şefilor de Stat Major, poate. Orice în plus ar fi o binecuvântare.

— Bine, succes în drumul tău, a spus Joe Reacher şi şi-a băgat mâna în buzunarul uniformei, de unde a scos-o cu un pistol semi-automat standard al armatei, Beretta M9, şi a împuşcat-o pe Caroline Crawford cu el, de două ori în piept şi o dată în cap.

* * *

În aceeaşi săptămână cu Caroline Crawford, a fost numit şi un maior al poliţiei militare, pe numele său David Noble. A fost detaşat de la comanda actuală şi se îndrepta spre Ford Benning, Georgia, de unde va supraveghea anchetele penale în districtele militare sud-estice. O reorganizare complet nouă. Copilul cuiva. Puţin probabil să dureze, dar în acel moment era o muncă importantă. Noble nu avea să o facă niciodată. A avut un accident de maşină pe drum. În Carolina de Sud. Un stat apropiat. Aproape acolo. Nu a fost fatal, dar a ajuns la Walter Reed. Îi cedase un plămân. Nu putea respira normal. Aşa că a fost numit un înlocuitor de urgenţă, l-au prins la strâmtoare, a fost eliberat de îndatoririle curente şi îmbrâncit spre nord spre Benning. Aşa cum s-a petrecut întotdeauna în armată. O situaţie absolut normală. Un post important, al doilea cel mai bun tip, o săptămână mai târziu. Cei inteligenţi spuneau că acest tip nou învăţa rapid şi muncea din greu. S-ar putea să fie bun. Dacă începea imediat.

Aşa că exact în momentul în care Joe Reacher spunea „Eu nu sunt jucător cheie”, fratele lui mai mic, Jack Reacher, păşea într-un birou nou-nouţ, la mai mult de o sută de mile depărtare, apoi ieşea din el, în căutarea unei cafele, aproape gata să înceapă supravegherea anchetelor penale din districtele militare sud-estice.

* * *

Porche-ul a fost găsit devreme în dimineaţa următoare, de patru soldaţi într-un Humvee, care încercau să găsească o scurtătură pe care să se întoarcă la Smith după ce într-un exerciţiu de noapte au făcut tot felul de greşeli de orientare. Au recunoscut maşina de la distanţă. Era deja faimoasă la baza militară. Noua doamnă de la Planuri de Război. Fierbinte,

deşteaptă şi bogată. Nimic în neregulă cu asta. Deloc. Poate avea un cauciuc dezumflat. Poate că avea nevoie de ajutor.

Când s-au apropiat au crezut că maşina era goală. Apoi au văzut că nu era.

Au condus la viteză de mers pe jos şi poziţia mai ridicată a scaunelor lor le-a permis să se uite în interiorul Porsche-ului, unde au văzut o femeie în uniformă de Clasă A prăbuşită pe scaune, împuşcată de două ori în piept şi o dată în cap.

Au parcat în apropiere şi au chemat ajutor prin radio. Apoi au aşteptat. Scena crimei nu era problema lor. În patruzeci de minute un echipaj din poliţia militară a ajuns acolo. De la Fort Smith. Cu doi avocaţi militari. Tot de la Fort Smith. Era o problemă de jurisdicţie. Era un drum regional. Prin urmare, poliţia regională a fost informată. Fără posibilităţi de alegere. Erau pe drum, pentru o discuţie.

* * *

Ford Benning a auzit aproape imediat. O reorganizare nouă. Prea proaspătă ca s-o dea deja în bară. Reacher a stat seara până târziu ca să studieze manualul noii unităţi, să vadă cazurile deschise, să citească dosarele şi să vorbească cu oamenii. A prins câteva ore de somn şi s-a ridicat apoi din nou cu un plan în cap. Şi-a dat seama că are o grămadă de treabă de făcut. Locul era îngropat în hârtii. Subofiţerii erau prost aleşi. Din experienţa lui ştia că unităţile militare mergeau bine sau nu, depinzând de calitatea sergenţilor lor. El dorea birocraţi specialişti, dar nu dorea ca ei să fie îndrăgostiţi de birocraţie. Era o diferenţă. Dorea ca oamenii să trateze sarcinile ca pe un inamic, să le rezolve repede, eficient şi nemilos. Chiar ca pe o pedeapsă. Nu vor trimite de două ori aceeaşi hârtie. Noua unitate nu avea astfel de oameni. Toţi erau prea comozi. Prea slabi. Ca tipul care a adus primul telex din acea dimineaţă. Un tip moale, comod. Greu de spus în cuvinte, dar nu avea spiritul pe care îl dorea Reacher. Nu avea agerimea dorită. Nu părea periculos.

Telexul spunea: „Unul, repet, un (1) om din personalul activ a fost găsit împu şcat mortal la zece mile nord de Fort Smith. Circumstanţe necunoscute.”

Reacher şi-a imaginat o bătaie într-un bar, un soldat sau poate un specialist, în vreo altercaţie cu un localnic. Poate o motocicletă Harley căzută în parcare sau o sticlă de bere răsturnată. Barurile de lângă bazele militare erau întotdeauna pline de localnici cu capete înfierbântate, cu pistoale în buzunare şi puncte de vedere de dovedit.

— Adu-mi detaliile de îndată ce sosesc, a spus el.

Sergentul moale a spus că aşa va face şi a ieşit din birou.

Reacher a ridicat telefonul şi şi-a sunat noul comandant. Printre alte lucruri, i-a spus:

— Am nevoie de un sergent mai bun aici. Am nevoie să mi-o trimiţi pe Frances Neagley. De preferat înainte de sfârşitul zilei.

* * *

Şeriful regional care a apărut din pădure cunoştea valoarea noroiului ca mijloc de probă. A parcat în apropiere şi a ocolit scena la un metru de drum, oprindu-se de multe ori ca să se ghemuiască şi să studieze semnele din adânciturile negre, care acopereau asfaltul mai mult sau mai puţin una lângă alta, ca o pânză, molecule subţiri în centru şi puţin mai groase pe margini. Erau multe semne, unele clare, din unele prelingându-se apă neagră, unele pe care s-au suprapus cele lăsate de cei patru soldaţi când au coborât din Humvee.

Tipul de la poliţia regională a parcurs tot drumul până la grupul de tipi de la Smith şi toţi s-au prezentat şi şi-au strâns mâinile, apoi au tăcut cu toţii, poate făcând o radiografie a legii, poate repetându-şi argumentele. Poliţistul regional a vorbit primul.

— Era de la Fort Smith?

— Da, a spus avocatul militar.

— Vreun indiciu că a fost albastru contra albastru? Ceea ce însemna „A fost o dispută profesională despre care nu trebuie să ştiu? E ceva intern?”

— Nu, a răspuns avocatul.

— Prin urmare, cazul e în principal al meu. Până voi şti sigur că trăgătorul n-a fost un civil. Trebuie să acord atenţie lucrurilor de genul ăsta. Aş putea avea o persoană nebună hălăduind prin păduri. Care-i numele ei?

— Crawford.

— Ce făcea la Fort Smith?

— Mi-e teamă că asta nu pot să-ţi spun.

— A fost pândită, a spus tipul de la poliţia regională. Pot să spun asta. Urmele sunt clare. Cineva a înscenat o defecţiune. Ea a oprit ca să ajute. El avea picioare mari.

— Ce urmează? a întrebat poliţistul militar cel mai înalt în grad.

— E deasupra nivelului meu, a răspuns poliţistul regional. În afara jurisdicţiei locale. Trebuie să dau statului cazul. N-am de ales.

— Când?

— Deja am sunat. Vor fi aici în curând. Apoi ei vor hotărî dacă păstrez cazul sau îl transferă Biroului de Investigaţii din Georgia.

— Nu putem aştepta la nesfârşit.

— Nu va trebui. Poate o jumătate de zi.

Apoi tipul s-a întors ocolind noroiul, mergând către maşina lui, în care a intrat şi a stat singur.

* * *

Următorul telex a sosit cu o oră mai târziu. Acelaşi sergent moale l-a rupt din aparat şi l-a dus în biroul lui Reacher. Spunea: „Victima împuşcăturii raportate mai devreme era LTC Caroline C. Crawford. MCA în VPP oprită pe un drum izolat din pădure.”

VPP însemna vehicul proprietate personală. MCA însemna moartă când am ajuns. LTC însemna locotenent colonel. Toate la un loc însemnau o problemă. Foarte pu ţini ofiţeri superiori pe care îi cunoştea Reacher se băteau până la moarte în baruri. În mod special nu ofiţeri superiori cu numele Caroline. Şi chiar dacă o făceau, nu o terminau în maşina lor personală pe un drum izolat din pădure. Cum ar fi putut?

Nu era o bătaie din bar.

— Cine era? a întrebat.

— Domnule, nu ştiu, a răspuns sergentul.

Tipic. Un subofiţer deştept s-ar fi dus la o carte sau la un telefon şi ar fi adus cu el cel puţin o biografie comprimată şi o copie a misiunilor curente. Frances Neagley ar fi avut toate astea cu cinci minute în urmă. Şi o fotografie. Şi o şuviţă de păr a victimei dacă o doreai.

— Du-te şi află cine era, a spus Reacher.

* * *

Disputa asupra jurisdicţiei a durat mai mult decât se aşteptau. Poliţistului statal care a apărut i-a scăpat că nu e sigur dacă pădurea era proprietate federală. Zona Fort Smith era, evident. Poate că era şi tot pământul nedescoperit care-l înconjura. Tipul de la poliţia regională a spus că drumul era îngrijit de localitate. Asta era sigur. Şi maşina era pe drum, iar victima era în maşină. Avocaţii militari au spus că uciderea unui angajat federal era o crimă federală, iar un locotenent colonel din armata Statelor Unite era cu siguranţă un angajat federal. Şi au ţinut-o tot aşa. Pe cer s-au adunat nori negri. O altă ploaie se apropia. Urmele din noroi erau pe cale să fie spălate. Aşa că s-a făcut un compromis. Poliţia statală va conduce dar va fi implicată şi armata. Accesul ar fi garantat. Acceptabil, pentru bărbaţii în verde. Autopsia ca fi făcută de către stat, în Atlanta. Şi asta era acceptabil pentru că toată lumea ştia ce se va descoperi la autopsie. Sănătoasă, cu excepţia faptului că era împuşcată de două ori în piept şi o dată în cap. Acordul s-a încheiat, după care imediat toate cele trei părţi au început să facă fotografii ale scenei crimei. Apoi s-a pornit o ploaie torenţială, o prelată a fost trasă peste Porsche şi toţi au aşteptat în maşinile lor ambulanţa şi camionul de remorcare.

* * *

Reacher şi-a ridicat privirea şi l-a văzut pe sergent stând în faţa lui. Se apropiase în tăcere. Tipul avea o bucată de hârtie în mână. Dar nu i-a dat-o. În schimb a vorbit.

— Domnule, pot să vă pun o întrebare? a întrebat.

Ceea ce era un lucru rău pe care să-l auzi de la un sergent din unitate. Nu era ceea ce s-a auzit. Era un anunţ total diferit. Ca iubita care-ţi spune: „Iubitule, trebuie să stăm de vorbă.”

— Spune, a spus Reacher.

— Am auzit că nu vă place de mine şi m-aţi pus în alt post.

— Greşit în ambele privinţe.

— Chiar?

— Plăcerea şi neplăcerea locuiesc pe tărâmul emoţiilor. Mă acuzi că am sentimente, sergent?

— Nu, domnule.

— Îţi apreciez munca la rece şi raţional în funcţie de sistemul meu de apreciere. Care e: eşti un tip pe care l-aş suna în mijlocul nopţii cu o urgenţă?

— Şi sunt, domnule?

— Nici pe aproape.

— Aşa că voi fi expediat.

— Nu.

— Domnule, nu vă contest răspunsul în niciun fel, dar ştiu deja că Sergent Neagley are ordin că pornească încoace fără nicio întârziere.

Reacher a zâmbit.

— Zvonurile circulă repede prin reţeaua sergenţilor.

— Ea vine, eu plec. Cum ar putea funcţiona altfel?

— Ar putea funcţiona cu tine învârtindu-te pe aici şi învăţând câte ceva. Asta se va întâmpla. Neagley îmi va raporta mie şi tu îi vei raporta lui Neagley. Din când în când ea îţi va da sfaturi şi încurajări despre cum să îţi îmbunătăţeşti performanţele.

— Avem acelaşi grad.

— Prefă-te că vine de pe o planetă cu gravitaţie dublă. Gradul ei e mai valoros decât al tău.

— Cât va sta aici?

— Cât va fi nevoie. Voi trebuie să gândiţi în perspectivă. Această reorganizare vă va ieşi pe gât. Nu veţi ajunge pe un deal, având o vedere generală. Veţi ajunge într-o gaură, îngropaţi în hârtii. Pentru că asta va deveni nenorocita asta de unitate. Toată lumea din armată va raporta totul, aşa că orice se termină rău va fi vina noastră, pentru că nu am urmărit totul la timp. Aşa că va trebui să-ţi construieşti o atitudine foarte agresivă faţă de hârtii. Dacă eziţi, te vor îngropa.

— Da, domnule.

— Prin urmare trebuie să ai încredere şi în intuiţie. Trebuie să miroşi lucrurile care merită. Nu ai timp pentru studii îndelungate. Eşti o persoană agresivă care are încredere în intuiţie, sergent?

— Poate nu destul, domnule?

— Ce e bucata de hârtie pe care o ţii în mână?

— E un fax, domnule. O istorie a posturilor deţinute de colonelul Crawford.

— Le-ai citit pe drum încoace?

— Da, domnule.

— Şi?

— E de la Planuri de Război. În prezent este legătura cu şcoala de operaţiuni speciale de la Fort Smith.

— Şi ce ne spune asta?

— Nu ştiu cum să spun, domnule.

— Cu cuvintele tale, sergent.

— E deşteaptă.

— Cea mai deşteaptă dintre toţi. Planuri de Război e ceva special. Deştepţii obişnuiţi nu ajung nici până la uşă. Vorbim despre o minte ascuţită ca briciul. Împuşcată mortal. Ar trebui să fim îngrijoraţi?

— Cred că ar trebui, domnule.

— Intuiţia, a spus Reacher. E un lucru minunat.

— Nişte paşi de urmat?

— Să începi să faci pe poliţistul rău cu tipii de la Smith. Spune-le că avem nevoie de mai multe lucruri imediat. De fapt, spune-le să ne trimită o copie după tot. Un dosar complet, conform protocolului.

— Cred că e o problemă încă nedecisă.

— Improvizează până reuşeşti, sergent. Fă-i să devină un obicei.

— Da, domnule.

— Şi închide uşa când ieşi.

Ceea ce tipul a şi făcut. Reacher a format un număr la telefon. Pentagonul. Un număr de la o masă din afara unui birou cu fereastră. La care, inevitabil, a răspuns un sergent.

— E acolo? Sunt fratele lui, a spus Reacher.

— Aşteptaţi, domnule maior.

Apoi un strigăt, mascat de mâna pusă pe receptor: „Joe, e fratele tău pe linia doi”. Apoi un clic şi vocea lui Joe, întrebând:

— Eşti tot în America Centrală?

— Nu, m-au extras şi m-au trimis la Benning. Un alt tip a avut un accident de maşină. Aşa că am ajuns eu în locul lui.

— Ce e la Benning?

— E o chestie nouă. O grămadă de rapoarte. Succesul sau dezastrul depind de viteza rezolvării. De aia te-am sunat. Am nevoie de informaţii despre cineva de la Planuri de Război. Mi-ar lua toată ziua să le aflu de altundeva.

— Ce s-a întâmplat la Planuri de Război?

— Unul dintre ei a murit.

— Ce faci tu exact la Benning?

— Misiunea e să supraveghez toate anchetele penale din districtele militare sud-estice. Cel mai probabil va deveni un dulap gigantic cu dosare.

— Cine trebuia să preia comanda?

— Un tip numit David Noble. Nu l-am întâlnit niciodată. Probabil a adormit la volan. Prea nerăbdător să ajungă aici.

— Aşa că ai ajuns tu.

— Am fost norocos.

— Cine a murit de la Planuri de Război?

— Caroline Crawford.

— Deci tu vei investiga asta.

— Mă aştept ca cineva să o facă, în cele din urmă.

— Cum a murit?

— Împuşcată pe un drum pustiu.

— De cine?

— Nu ştim.

— Era un star, a spus Joe. Ar fi urcat toată ierarhia. General locotenent cel puţin. Probabil în biroul Şefilor de Stat Major.

— Ce făcea exact?

— Sunt trei posibilităţi din perspectiva Războiului Rece. Ar putea să devină o situaţie fierbinte, sau ar putea să rămână la fel, sau Uniunea Sovietică ar putea să se prăbuşească sub propria greutate. Evident, un planificator sârguincios se uită la opţiunea a treia şi se întreabă, bine, şi ce urmează? Şi urmează războaie mici. Împotriva ţărilor care se confruntă cu probleme, în special în Orientul Mijlociu. Caroline Crawford lucra pe problema Irakului. A început devreme şi a jucat un joc cu adevărat lung. Un pariu mare. Dar plata a fost imensă. Ar fi deţinut doctrina din Orientul Mijlociu. Şi asta-i cât de bine se poate, pentru un planificator.

— Presupun că toate astea sunt în spatele uşilor închise, a spus Reacher. Presupun că nu trebuie să caut asasini din Irak.

— În mod normal putem crede că irakienii nu ştiu cine este. Aşa cum ai spus, a fost în spatele uşilor închise, şi au fost multe, toate bine închise, iar oricum ea era prea tânără ca să atragă atenţia.

— Alţi duşmani externi?

— Externi faţă de ce?

— Statele Unite. Ori de armată, ori de populaţie în general.

— Nu mă pot gândi la cineva.
— Bine, a spus Reacher. Mulţumesc. Tu eşti bine şi fericit?
— Ce ai de gând să faci?
— Cu ce anume?
— Crawford.
— Nimic, probabil. Sunt sigur că e o chestie de jurisdicţie. Poliţia Statală va solicita cazul. Cred că au deschis o nouă morgă în Atlanta. Sunt mândri de ea. E ca un nou teatru care prezintă cele mai bune piese.
— Da, sunt bine şi fericit. Ai timp să vii aici să mâncăm împreună?
— Sunt aproape o mie de mile.
— Nu, sunt şase sute nouăzeci şi trei. Nu-i departe.
— Poate că vin acolo la un sfârşit de săptămână.
— Ţine-mă la curent cu cazul Crawford. Dacă apare ceva ciudat, vreau să spun. E parte din munca mea.
— Te voi anunţa, a spus Reacher şi a închis telefonul.
Sergentul a bătut la uşă şi a intrat cu un raport pe fax şi un teanc mic de fotografii. Le-a pus cu grijă pe birou şi a spus:
— Asta-i tot de la executivii din poliţia militară de la Smith. E tot ce au până acum. Ştim ce ştiu şi ei.
— Ai citit-o pe drum?
— Da, domnule.
— Şi?
— Sunt urme de roţi şi de picioare. Probabil o a doua maşină a fost postată ca o barieră. Criminalul pare a fi un bărbat înalt cu paşi lungi şi picioare mari. De asemenea, demn de atenţie e faptul că avocaţii militari s-au dus acolo cu poliţia militară. Şi că sunt trei răni de pistol. Două în piept şi una în cap.
— Bună treabă, sergent.
— Mulţumesc, a spus tipul şi a plecat, iar un minut mai târziu a intrat Frances Neagley.

* * *

Neagley era de mărimea unui bărbat boxer la categoria muscă şi putea să bată unul cu uşurinţă, cu excepţia cazului în care arbitrul ar fi observat. Era îmbrăcată în uniforma de camuflaj de culoarea pădurii, proaspăt spălată şi călcată. Avea

părul negru tuns scurt şi un bronz solid. Îşi petrecuse iarna în străinătate. Asta era clar.

— Am auzit despre deşteptăciunea moartă, a spus ea.

Reacher a zâmbit. Reţeaua bârfelor printre sergenţi.

— Ce mai faci? a întrebat el.

— Sunt cu capsa pusă. M-ai luat de la o săptămână uşoară la Fort Bragg. Practic o vacanţă.

— Făcând ce?

— Securitate pentru comandanţii forţelor speciale. Nu prea au nevoie de multe. Nu că nu mi-ar face plăcere să te văd.

— Ce ştii despre Fort Smith?

— E versiunea lor despre deşteptăciune. Teoria şi practica războiului neregulat. O numesc şcoală.

— De ce ar avea avocaţi militari permanent la bază?

— Teoria, presupun. Regulile bătăliei şi aşa mai departe. Cred că forţează limitele.

— Fratele meu a spus că deşteptăciunea moartă construia o întreagă nouă doctrină pentru Orientul Mijlociu. Voia să deţină Planul B. Dacă nu avem un război mare, avem, în schimb, o grămadă de războaie mici. Începând poate cu Irakul. Ea a aruncat zarul. Şi cred că forţele speciale l-au rotit împreună cu ea. Nu se simt bine cu un război mare. Singurul lor joc e mic. Vorbea cineva despre asta la Bragg?

Neagley a negat din cap.

— Genul ăsta de lucruri trebuie să înceapă de la Smith. Este ca spionajul. Trebuie să infiltrezi inima intelectualităţii. Sau ca o campanie politică. Trebuie să construieşti o circumscripţie. Ai nevoie de adeziuni cheie.

— Şi dacă ea câştigă, cine pierde?

— Nu pierde nimeni. Ea nu ar risipi resursele unui război mare. Ar fi cheltuieli suplimentare. Preşedintele e republican.

— Deci e o femeie fără niciun duşman.

— Era bogată, a spus Neagley. Ştiai asta?

— Nu, a spus Reacher.

— Se spune că sunt banii familiei. Şi-a cumpărat o maşină sport ca să-şi sărbătorească promovarea.

— Ce fel de maşină sport?

— Nemţească.

— Un Volkswagen?

— Nu prea cred.

Reacher a răsfoit prin raportul primit pe fax.

— Un Porsche, a spus el. Maşina proprietate personală în care a fost găsită.

S-a uitat pe restul raportului. Cuvinte, hărţi, grafice. Şi fotografii. Noroi, urme, răni. I le-a dat pe toate lui Neagley. S-a uitat la rândul ei, în acelaşi fel, cuvinte, hărţi, grafice, noroi, urme şi răni.

— Două în piept şi una în cap, a spus ea. Asta e o execuţie.

Reacher a aprobat din cap.

— Femeia fără niciun duşman. Dar nu-i chiar aşa. Pentru că nu a fost întâmplător. Nu a fost un jaf. Nu a fost doar un fleac. Chiar şi un prostănac ar fi luat maşina. Ar fi condus-o cu viteză toată noaptea şi ar fi ars-o dimineaţa.

— Două în piept şi una în cap e practica standard a armatei. În anumite circumstanţe, în anumite unităţi. Poţi să le cauţi.

— E o chestie în exclusivitate a armatei?

— Probabil că nu.

— Şi sunt o mulţime de veterani în statul Georgia. Nu ar trebui să îngustăm aria de căutare prea mult. Nu ar trebui să închidem ochii.

Neagley a întors ultima pagină a raportului scris.

— Am putea, la fel de bine, să închidem ochii, a spus ea. Nu e cazul nostru. Poliţia Statală l-a luat.

— Câţi oameni bogaţi sunt în armată?

— Foarte puţini.

— Câţi sunt şi destul de deştepţi să treacă rapid peste toate încercările dure din armată?

— Foarte puţini.

— Aşa că ţi se pare că ar putea fi întâmplător?

— Nu cu tipul ăsta de execuţie, în niciun caz.

— Deci ea a fost o ţintă specifică, oprită în mod deliberat.

— Poţi să vezi urmele de cauciucuri în noroi. Tipul a oprit de-a latul străzii. Puţin răsucită ca să o facă să arate credibil. Apoi a coborât şi a aşteptat. Picioare mari. Aşa mai putem îngusta căutarea. Tipul ăsta are numărul 50 la pantofi.

Reacher a luat înapoi hârtiile de la ea. A răsfoit hărţile. Nu erau de felul celor care se vindeau la staţia de benzină. Studii guvernamentale detaliate, despre păduri şi cursuri de apă şi drumuri şi căi de orice tip şi pentru orice scop, toate copiate şi prinse împreună pe pagini uşor suprapuse.

— Dar drumul ăla nu ducea de fapt nicăieri. Poate era doar un drum pentru prevenirea incendiilor. Nu e niciun motiv logic să se fi aflat pe acel drum. Trebuie să ocoleşti ca să ajungi acolo şi apoi să te întorci ca să ajungi din nou la drum. Indiferent unde mergi. Prin urmare nu e niciun motiv logic să prevezi că ea va folosi acel drum. Şansele devin din ce în ce mai mici după prima intersecţie mare. Ea ar fi putut folosi orice drum. Cu o şansă de zece la unu în cel mai bun caz. Şi cine pregăteşte o ambuscadă cu o şansă de zece la unu? Aşa că trebuie să fi fost o întâmplare.

— Aşa că să lăsăm Poliţia Statală să ia cazul. Îl vor vâna după mărimea pantofilor. Tipul trebuie să fie un jucător de baschet. Apropo, tu ce mărime ai la pantofi?

— 46.

— Asta-i mult sau puţin?

— Nu ştiu.

— Avem nevoie de o probă mai mare. Cât are Joe, de exemplu?

Reacher nu a răspuns.

— Ce e? a întrebat Neagley.

— Scuze, mă gândeam.

— La ce?

— La Joe şi la obiceiurile sale cu privire la încălţăminte. Are acelaşi număr ca mine, cred. Poate cu jumătate de număr mai mare.

— Şi este cu 30 de centimetri mai înalt, din câte îmi amintesc, şi arată şi mai bine, aşa că, dacă aproximăm, am putea rotunji şi spune că mărimea 47 e destul de bună pentru tipi cam de înălţimea ta şi am putea să forţăm până la mărimea 49, poate, pentru a permite nişte variaţii genetice, ceea ce înseamnă că un tip care poartă mărimea 50 nu are cum să fie mai scund decât tine, cel puţin, dar probabil că e mai mare, ceea ce îl face un fel de maimuţă care trăieşte în pădure. Ar trebui să fie uşor de observat. Ar trebui să fie uşor de eliminat suspecţii. Poliţia Statală se va descurca bine.

— Se presupune că noi supraveghem. Avocaţii ne-au dat acces.

— Cred că avem deja toate hârtiile de la Fort Smith.

— Cred că trebuie să le-o luăm înainte.

— În ce fel?

— În orice fel care funcţionează. Trebuia să fie întâmplător, dar nu poate fi. Sunt o mulţime de ipoteze chiar acolo şi cel puţin una din ele nu poate fi adevărată. Trebuie să ne dăm seama mai devreme sau mai târziu. Pentru că Poliţia Statală va întreba. De asemenea mai devreme sau mai târziu. Asta-i al naibii de sigur.

— Bine. Vom face tot ce putem. În plus, autopsia va fi gata.

* * *

Două ore mai târziu raportul autopsiei spunea exact ceea ce aşteptau cu toţii. Altminteri sănătoasă. Împuşcătura fatală a fost probabil prima, în piept. Greu să fii sigur, atât pentru patolog cât şi pentru făptuitor, de unde şi următoarele două. Triunghiul vertical. Piept, piept, cap. Treaba terminată.

Toate cele trei gloanţe au fost recuperate din Porsche. Erau puternic deformate, dar aproape sigur erau Parabellum de nouă milimetri. Rana prin care a intrat glonţul în frunte avea exact nouă milimetri. Unghiul era plauzibil pentru un bărbat înalt care trage în jos într-o maşină care stă pe loc. Ceea ce se potrivea cu fotografiile anterioare. Picioarele mari se apropiaseră, apoi s-au învârtit pe acolo, posibil într-un moment în care au vorbit, apoi s-au dat înapoi şi s-au proptit. Pentru momentul adevărului. Reculul unui pistol de nouă milimetri nu era teribil, dar o bază solidă era întotdeauna o idee bună. Cam la doi metri şi jumătate distanţă, a presupus Reacher. Ideal. Piept, piept, cap. Greu de ratat de la doi metri şi jumătate. Nicio alamă în fotografii. Tipul a ridicat tubul gloanţelor. Şi a plecat, în maşina cu care a momit-o.

Un profesionist.

O execuţie.

— Bârfa despre carieră pare destul de normală pentru o deşteptăciune, a spus Neagley. A fost un superstar în clasa ei de la West Point. Un soldat cu un fizic decent, dar în principal o tocilară. Prin urmare, a fost întotdeauna destinată camerelor din spate. O urcare lină pe tot drumul. A înflorit cu adevărat la Planuri de Război. Cumva i s-a potrivit. A devenit ea însăşi. A slăbit puţin. A început chiar să-şi cheltuiască banii. Poate s-a simţit ciudată înainte. Asta a fost când a obţinut pentru prima dată uniforma extravagantă.

— Ştim ceva despre bani? a întrebat Reacher. Ca, de exemplu, de unde provin?

— Crezi că sunt delicte financiare?

— Cine ştie, cu oamenii bogaţi? Sunt diferiţi de mine şi de tine.

— Am încercat să vorbesc cu familia. Dificil zilele astea, bineînţeles. Cu ea moartă şi tot ce implică asta. Sunt implicate protocoale şi proceduri de urmat. Probabil vom sfârşi vorbind cu avocatul familiei. Dar e bine şi aşa. Treburile astea pot fi complicate. Oricum avem nevoie de el.

— Ceva de folos de la Poliţia Statală?

— Caută un tip înalt cu picioare mari. Nu în mod necesar un militar activ. Au minţile deschise. Sunt conştienţi că au mulţi veterani. Plus o mulţime de puşti care au văzut toate tipurile de execuţie din istorie la televiziunea prin cablu. Şi care au arme. Şi maşini.

— Motivul?

— Ei spun că e jaful. Au aruncat o plasă şi au aşteptat să vadă ce se prinde. Ca pescuitul într-o după-amiază în care ţi-e lene.

— Pe un drum către nicăieri.

— Ei spun că oamenii mai merg câteodată pe drumul ăla. Ea a mers în acea zi, evident.

— Slabe şanse.

— Dar un loc liniştit şi nederanjat.

— Nu s-a furat nimic.

— S-au panicat şi-au fugit.

— Poliţia Statală chiar crede aşa ceva?

— Nu. E o ipoteză politicoasă. Fac tot posibilul să fie corecţi pentru că avocaţii militari le suflă în ceafă. Dar am auzit că de fapt sunt convinşi că e un soldat. Ei presupun ceva romantic, pentru că nu li s-a spus exact cât de deşteaptă era.

— Ar putea fi ceva romantic?

— Nu există dovezi ale unui iubit trecut sau prezent. Sau iubită.

— Femeia cu niciun duşman. Ea câştigă, nimeni nu pierde. Cheltuieli mai mari. Totul e bine. Doar că nu e. Una din aceste presupuneri e greşită. Care e?

— Tu ai spus că a fost o întâmplare, Reacher. Era un drum care nu ducea niciunde. Tocmai mi-ai spus asta.

— Care era maşina momeală? Ştiu?

— Urmele sunt unele obişnuite Firestones. Le au un milion de maşini. De la maşinile de mărime medie la camioanele medii. Şi, înainte să întrebi, da, armata le foloseşte pe scară mare. Am verificat şi sunt şi la maşina cu care am venit aici.

— Ai condus de la Bragg?

— Nu e aşa departe. Oamenilor normali le place să conducă mai mult decât îţi place ţie.

— Ne vor cere o listă cu mărimea pantofilor de la Fort Smith, a spus Reacher. Asta va urma.

— La Smith sunt toţi din forţele speciale. Tipii ăia sunt mai mici decât normal. Pariez că toţi au mărimea 43.

— Nu asta-i ideea. Nu le putem da aşa ceva. Nu fără avocaţi. Se va vorbi despre asta luni întregi. Totul e gata să se transforme într-un coşmar.

* * *

Treizeci de minute mai târziu rezultatul final al autopsiei a venit pe fax şi apoi telexul s-a trezit la viaţă cu un nou raport de la Fort Smith. Patologul din Atlanta a cântărit şi a măsurat şi a împins şi a împuns şi a radiografiat. Crawford fusese subţire, dar avea un corp bine tonifiat. Toate organele erau în stare perfectă de funcţionare. În copilărie a avut ruptă clavicula dreaptă şi antebraţul drept, care au necesitat timp îndelungat pentru vindecare. Fusese recent la un tratament de îndreptare a dinţilor. Analiza toxicologică era curată, nu erau urme de activitate sexuală recentă şi nu a fost niciodată însărcinată. Inima şi plămâni ca ai unei adolescente. Nimic nu era greşit la ea, cu excepţia gloanţelor.

Telexul de la Smith arăta ceva iniţiativă. Militarii de acolo au făcut o treabă bună în timpul de o săptămână de când preluase Crawford postul. Şapte zile complete. O mulţime de discuţii. O mulţime de întâlniri. Agende diferite, alegători diferiţi. Nu doar ofiţeri. A vorbit cu subofiţeri şi cu recruţi. A mâncat la popotă în două seri şi a ieşit în cinci. A luat recomandări de la personalul de la popotă. Ceea ce era o chestie deşteaptă. Ei aveau posturi pe termen lung şi se putea avea încredere că ştiau locurile de întâlnire locale. Care erau la o oră distanţă, cel puţin, pe drumurile din pădure. Reacher a verificat iar hărţile şi le-a localizat pe toate. Locuri de barbacue, baruri, restaurante de

familie şi chiar un teatru itinerant. În niciun loc nu se putea ajunge în linie dreaptă. La fiecare destinaţie puteai să ajungi după un număr de trasee întortocheate. Drumurile au fost făcute pentru scopuri forestiere, nu pentru facilitarea transportului. Existau speculaţii că Porsche-ul, o maşină joasă, nu s-ar fi descurcat prea bine. Dar Crawford nu a raportat nicio problemă. Ea a ieşit şi a venit înapoi în siguranţă, exact de cinci ori. Un ofiţer tânăr, ieşit din bula DC-ului, făcând multe lucruri. Reacher a mai văzut asta înainte.

— Biroul de protocol nu-i poate găsi părinţii, a spus Neagley intrând. Ei cred că tatăl e decedat. Dar nu sunt siguri. Şi nu au numărul mamei. Sau o adresă. Încă mai caută.

Apoi ofiţerul moale a apărut în faţa ei, cu un telex în mână.

Poliţia Statală din Georgia a făcut o arestare.

Nu un soldat.

Nu un veteran din armată.

* * *

Reacher a sunt imediat la Fort Smith. Suspectul era un bărbat negru care trăia singur într-o cabană pe un mal noroios al unui lac de la 60 de kilometri nord şi est de post. Avea doi metri înălţime şi purta pantofi mărimea 50. Conducea o camionetă Ford Ranger cu cauciucuri Firestone şi deţinea un pistol de nouă milimetri.

A negat totul.

Reacher s-a uitat la sergentul moale care stătea în faţa lui şi i-a spus:

— Eşti la comandă acum, soldat. Sergentul Neagley şi cu mine mergem la Smith.

* * *

Neagley a condus, în maşina ei de la Bragg. Era un Chevrolet gri, cu cauciucuri Firestone. Excursia avea cam 200 de kilometri, mai mult sau mai puţin, spre est de Benning. Cel mai mult trecea prin pădure. Frunzele verzi noi de primăvară străluceau în soare.

— Vom numi asta teoria prinderii în plasă, a spus Reacher. Ca pescuitul într-o după amiază în care ţi-e lene. Din când în când tipul iese din lac se postează pe un drum lăturalnic şi prinde

ceva. Ca Robin Hood. Sau ca un uriaş de sub pod. Când e lună plină. Sau de câte ori are nevoie să mănânce. Sau cândva. Ca un basm.

— Sau poate iese în fiecare zi. Dar prinde ceva doar din când în când. Ambele variante sunt posibile. Astea sunt pădurile din Georgia. Gândeşte-te la furturile de maşini din LA. Sau la furturile din New York. Rutină. Poate asta e versiunea locală. Adaptarea la mediu.

— Atunci de ce hoţii de maşini nu i-au furat maşina? De ce în loc de asta au executat-o foarte clinic.

— Nu ştiu.

— În primul rând, de ce a oprit?

— El a blocat drumul.

— Dar nu era necesar ca ea să se apropie şi să vorbească cu tipul. Faptul că era la Planuri de Război înseamnă că nu era idioată. A fost la West Point. Era o femeie care conduce singură. Ar fi trebuit să stea la o sută de metri distanţă şi să evalueze ameninţările.

— Poate că aşa a făcut.

— Da sau nu?

— Da. Aşa a făcut. Era o femeie care conducea singură.

— În acest caz a concluzionat că tipul nu e o ameninţare. A condus direct spre el cu fereastra deschisă. Ar fi făcut asta dacă era un străin de doi metri pe care nu l-a văzut în viaţa ei? Cu o camionetă stricată? Sunt sigur că a văzut toate filmele. Cu lanţuri şi muzică de banjo.

— Bine, s-a simţit în siguranţă cu tipul. Poate-l cunoştea. Sau credea că-l cunoaşte. Sau cunoştea genul lui.

— Exact, a spus Reacher. Ceea ce înseamnă că era un militar activ. Probabil în uniformă. Posibil chiar cu un vehicul militar. Nu cu un grad mult mai mic decât al ei. Sau poate egal sau mai mare. Ca ea să se simtă cu adevărat confortabil. Vreau să-l găsim pe tipul potrivit. Altfel, care e motivul? Şi întotdeauna am crezut că să-l găseşti pe tipul potrivit înseamnă să nu-l iei pe tipul greşit.

— Vor spune că tipul are cauciucurile potrivite.

— La fel ca încă un milion de alţi oameni.

— Are gloanţele potrivite.

— La fel ca încă un milion de alţi oameni.

— Are picioarele potrivite.

* * *

Neagley a citit o mulţime de cercetări despre prima impresie, acele secunde subliminale nemiloase în care un om îl judecă pe altul, după un milion de lucruri diferite, toate pe loc ca un computer, toate conducând la un răspuns imediat şi inevitabil da sau nu: Ar trebui să rămân sau ar trebui să plec? Din păcate suspectul Poliţiei Statale a primit un scor foarte mic la acest test. Neagley ştia că simţul său de evaluare a ameninţărilor ar putea fi mai puternic decât al lui Crawford, cu un ordin de mărime, dar chiar şi aşa ar fi păstrat distanţa şi s-ar fi apropiat cu grijă, şi numai după ce şi-ar fi blocat uşile şi ar fi scos pistolul.

L-au văzut pe tip într-o celulă din arestul poliţiei, care era la zece minute de Smith. Avea un fel de tulburare de creştere. Pituitară, probabil. Un dezechilibru hormonal. Ar fi trebuit să fie de mărime medie, dar oasele lungi din braţe şi picioare l-au făcut mai lung decât fusese în intenţia naturii, palmele şi laba picioarelor erau tot uriaşe, faţa îi era foarte lungă, cu o bărbie ca o daltă sub ea şi o frunte îngustă deasupra.

— A cerut un avocat? a întrebat Reacher.

— A renunţat, a spus şeriful regional. Crede că oamenii nevinovaţi nu au nevoie de avocaţi.

— Asta-i baza pentru o pledoarie pentru nebunie.

— Nu, eu cred că asta vrea să spună.

— Atunci ar putea fi adevărul. Câteodată chiar este.

— Are picioarele şi pistolul şi cauciucurile. E o combinaţie rară.

— Un tip cu mâini aşa de mari preferă o armă de vânătoare.

— Ne-a spus că are un pistol de nouă milimetri.

— Ar putea. Dar l-a şi folosit?

— Crezi că ar trebui să-l întreb? Ce altceva are de gând să ne spună?

— Ai verificat urmele de paşi?

— A plouat din nou aproape imediat. Fotografiile sunt tot ce avem. Niciun model. Nu că am fi putut avea oricum vreun model. Tipul greşit de noroi. Mai mult ca turba lichidă. Prea spongios. Îmi cer scuze în numele statului Georgia pentru calitatea proastă a noroiului nostru. Nu e ceea ce vă aşteptaţi,

ştiu. Dar spongios sau nu, am măsurat urmele cu o riglă. Erau mărimea 50. La fel ca cizmele pe care le purta când l-au adus aici.

— Deci nu puteţi compara nici cauciucurile. Nu chiar. Pentru crestături sau uzură.

— Fotografiile arată clar marca.

— A spus unde era în acel moment?

— Singur acasă. Fără martori.

— Aşa că e un caz închis?

— Poliţia Statală îşi exprimă satisfacţia considerabilă în ceea ce priveşte rezultatul. Dar niciun caz nu e închis până nu spune asta marele juriu.

— Mai caută?

— Nu cu aceeaşi forţă. Care e problema ta, maiorule?

— Tipul ăsta trăieşte singur într-o cabană. Ştii ce înseamnă asta? Oamenii sunt speriaţi când se uită la el. E respingător. Asta a auzit întotdeauna, de când era mic copil. Problemele astea de creştere apar devreme. Deci, când a venit vremea să câştige un ban, de ce ar alege rolul unui escroc fără probleme, amorţind simţurile şoferilor care trec cu un fals sentiment de securitate? De ce s-ar fi aşteptat să aibă succes cu asta, având în vedere modul în care a fost privit toată viaţa lui? Cred că este urât, dar cred că e nevinovat. De fapt cred că e nevinovat din cauză că e urât.

— O mulţime de oameni arată ciudat. Asta nu-i împiedică să muncească.

— Se întâmplă des asta? E o chestie obişnuită pe-aici? Să fie oameni opriţi cu defecţiuni false?

— N-am mai auzit.

— Deci tipul ăsta a inventat şi asta?

— Are picioarele şi pistolul şi cauciucurile, a spus poliţistul regional. E o combinaţie rară.

* * *

I-au dat lui Reacher camera Carolinei Crawford, la cartierul ofiţerilor vizitatori de la Fort Smith. Sergenţii au luat toate bunurile ei, ca parte a anchetei, şi oamenii de serviciu au făcut curăţenie. Unele din suprafeţe mai erau umede. Neagley era în apartamentele subofiţerilor. S-au întâlnit la prima oră a doua zi

dimineaţa la popotă pentru a lua micul dejun şi a bea o cafea, apoi s-au dus la birou să se uite la hărţi. Comandantul local era un căpitan pe nume Ellsbury. Era un tip foarte organizat, conducându-şi unitatea cu o mână forte şi era foarte mândru de asta. El realizase tot felul de hărţi, inclusiv studiile guvernamentale pe care le văzuse înainte, plus foi topografice de mari dimensiuni legate într-un atlas şi chiar o hartă a distribuţiei artileriei antiaeriene din partea sudică a statului.

Reacher a început de la capătul îndepărtat al unei potenţiale călătorii la întâmplare, de la ceea ce studiul guvernamental numea bar, iar foile topografice mai vechi îl numeau Negro Night Club. Era cam la 50 de kilometri. O oră cu maşina, probabil, având în vedere condiţia drumului. Nu era o cale directă de a ajunge acolo. Un client care intenţionează să plece de la Fort Smith ar trebui să părăsească drumul regional la prima intersecţie, apoi să treacă prin pădure pe oricare din cele zece căi potenţiale, toate înclinate şi curbate, nici unul în mod evident mai bun decât celălalt. Drumul folosit de Crawford nu avea nimic care să-l recomande. Nu în termeni de eficienţă. S-ar fi putut chiar să adauge o distanţă inutilă. Trei sau patru kilometri.

— De ce s-ar fi aşezat acolo tipul cu picioare mari? Ar fi putut sta zile întregi fără să treacă nimeni. Şi, în nouă cazuri din zece, cei care ar fi trecut ar fi fost soldaţi. De aici. Ce fel de plan de afaceri e ăsta? A decis să trăiască din jefuirea celor din Delta Force sau de la Army Rangers? Mare noroc cu această alegere a carierei.

— De ce s-ar fi aşezat cineva acolo? a întrebat Ellsbury. Dar ştim că cineva a făcut-o.

— Crezi că tipul pe care l-au luat a făcut-o? Două în piept şi una în cap? Asta-i o tehnică învăţată. Ţinteşti în centru un pic spre stânga, ţinteşti din nou în centru, un pic spre dreapta, una în cap pentru eventualitatea că a ratat împuşcăturile din piept. E relativ precis. Se practică.

— Ei o practică aici. Dar nimeni nu a plecat de aici nejustificat înainte să plece ea. Nu era unul de-al nostru aşteptând acolo.

— Şi mă îndoiesc că un tip cu o tulburare a scheletului ar face o defecţiune fină la motor.

— Are cauciucurile şi pistolul şi picioarele. E un negru ciudat care trăieşte singur într-o cabană. Suntem în 1989, dar e

Georgia. Câteodată e încă 1959. Tipul acesta ar face-o. Nu ar fi nici primul nici ultimul.

— Vreau să văd eu însumi drumul, a spus Reacher.

* * *

Neagley a condus, cu Reacher în faţă şi Ellsbury în spate. Au părăsit drumul regional la prima intersecţie, într-o reţea de drumuri şi apoi în cele din urmă pe o panglică neagră nu chiar cu două benzi printre copaci, cel mai adesea dreaptă şi însorită, mărginită de noroi fin şi negru, spălată din nou de ploaie. Ellsbury a privit înainte printre scaune şi i-a arătat lui Neagley un loc la aproximativ trei sute de metri, după o curbă uşoară.

— Aia-i scena, a spus el.

Erau destule posibilităţi pentru evaluarea ameninţărilor. Neagley îşi imaginã că vede vehiculul stricat, scoate schimbătorul din viteză şi lasă motorul să meargă în gol şi ar putea opri la două sute de metri, sau la o sută, sau la cincizeci, sau oriunde ar fi vrut. A oprit exact unde a spus Ellsbury că s-a întâmplat. Nu era nimic de văzut. Noroiul era mat şi plat şi uniform, uşor marcat de picăturile de ploaie. Dar urmele din fotografii îi spuseseră povestea. Un vehicul fusese parcat chiar acolo, de-a lungul drumului nu chiar cu două benzi şi un tip s-a dat jos şi a aşteptat în faţa maşinii, probabil pretinzând că se uită sub capotă.

Au coborât toţi, făcând urme proaspete în noroi, adânci şi prelingându-se unde era gros şi spongioase şi mai şterse unde nu era. Aerul mirosea a ploaie şi soare şi pământ şi pin. Reacher s-a uitat în spate şi s-a uitat în faţă.

— Bine, am văzut destul, a spus el.

Apoi s-a uitat din nou în faţă.

Venea o maşină. Negru cu alb. O maşină de poliţie. Poliţia Statală. Un reflector pe stâlp şi un girofar pe acoperiş ca o mică pălărie roşie. Un tip în spatele volanului. Altfel goală.

Maşina a oprit simetric faţă de cea a lui Neagley, bot în bot pe cealaltă parte a drumului. Poliţistul a coborât. Un tip tânăr, cu păr blond şi faţa roşie. Construit ca o parte dintr-un tip puternic. Avea ochii mici şi adânciţi în cap. Îl făceau să pară răutăcios.

— Se presupune că armata ne anunţă înainte să se amestece la locul crimei, a spus el.

— Lucrezi la acest caz? a întrebat Reacher.
— Doar arunc o privire, din curiozitate.
— Atunci dispari.
— Ce?
— Dispari.
Tipul s-a apropiat şi s-a uitat la pieptul lui Reacher. Armata Statelor Unite. Reacher.
— Tu eşti băiatul căruia nu-i place ce am lucrat noi, a spus el.
— Eu sunt băiatul? a întrebat Reacher.
— Tu crezi că l-am luat pe tipul greşit.
— Tu crezi că l-aţi luat pe tipul corect?
— Sigur. E dovedit ştiinţific. O mulţime de oameni au cauciucuri Firestone, şi o mulţime au muniţie de nouă milimetri, dar nu sunt mulţi cu numărul 50 la picior, aşa că atunci când le pui toate împreună e ca atunci când apar trei cireşe la automatul de jocuri de noroc.
— Tipul are un avocat?
— Sigur. Avocatul din oficiu.
— Şi avocatul din oficiu a fost de acord?
— Bineînţeles.
— Şi asta nu te îngrijorează? Crezi că argumentul celor trei cireşe va rezista la cea mai mică examinare? Ai fost bolnav în ziua în care v-au învăţat să gândiţi?
— Acum eşti supărător.
— Încă nu, a spus Reacher. Vei observa diferenţa.
— E un drum public. Te-aş putea aresta.
— Teoretic posibil. Şi eu m-aş putea întâlni cu Miss America.
— Plănuieşti să rezişti?
— Poate te voi aresta eu pe tine.
— Pentru ce?
— Sunt sigur că putem găsi ceva. Un pic din asta şi un pic din aia. Am putea găsi trei cireşe ale noastre.
— Încearcă, a spus tipul.
Se ridică şi îşi scuturã umerii. Civili locali cu capete înfierbântate, cu pistoale în buzunar şi puncte de vedere de dovedit.
— Sergent, arestează-l, a spus Reacher.
Neagley a făcut un pas în faţă.
Faţă în faţă cu poliţistul.

— Domnule, mă voi apleca şi vă voi lua arma din toc, a spus ea.

— Micuţă doamnă, nu cred, a spus tipul.

— Dacă mă vei împiedica în orice fel, îţi voi pune cătuşele, a spus Neagley.

Tipul a împins-o în piept.

Ceea ce a fost o greşeală din mai multe puncte de vedere. Disciplina militară nu permitea atacurile deţinuţilor. Şi Neagley ura contactul fizic. Nimeni nu ştia de ce. Dar era o chestie recunoscută. Nu suporta să fie atinsă. Nici măcar nu dădea mâna. Nici măcar cu un prieten. Aşa că furia se ridica în ea şi putea produce o reacţie.

Pentru poliţist rezultatul reacţiei a fost un nas spart şi o lovitură în vintre. Ea s-a proptit cu un picior în spate şi a lovit cu marginea palmei în faţa tipului, de jos în sus, o lovitură arcuită ca a unui boxer de categoria muscă aruncând o geantă grea, şi sângele s-a împrăştiat în aer, iar tipul a alunecat în spate pe călcâie, ea l-a împins încă doi metri cu lovitura şi el s-a dat cu fundul pe roata din faţă a maşinii oftând şi pufăind şi scâncind.

— Simte-te liber să faci o plângere oficială, a spus Reacher. Voi depune jurământ ca martor. Despre cum ai luat-o de la o fată. Vrei să apară asta în dosar?

Se pare că tipul nu dorea. Doar şi-a fluturat mâinile, mut.

A dispărut.

— Sunt de acord că tipul era un idiot, a spus Neagley în maşină în drum spre bază.

— Dar? a întrebat Reacher.

— De ce eu? De ce n-ai făcut-o tu?

— Cum se spune în Anglia, de ce să-ţi cumperi câine şi să latri tu[24]?

* * *

Când au ajuns înapoi la bază sergentul lui Ellsbury avea un mesaj telefonic pentru Neagley. A telefonat apoi s-a întors şi a a spus:

— Au găsit adresa părinţilor lui Crawford. La plural. Acum cred că tatăl mai trăieşte. Dar telefonul nu trece de camera servitorilor. N-au putut stabili dacă familia Crawford este acasă

sau nu în acest moment. Cred că majordomul e prea discret. Vor pe cineva să meargă acolo să arunce o privire.

— Unde e? a întrebat Reacher.

— Myrtle Beach.

— Asta-i în Carolina de Sud.

— Care e un stat învecinat. Cred că am putea să ne oferim voluntari.

— De ce?

— De ce nu? E un pariu de câştigat aici.

* * *

Neagley a condus. Un stat învecinat, dar sute de kilometri. Au luat-o pe I-16 spre I-95, şi s-au îndreptat spre nord, apoi au mers pe şosele interstatale pentru ultima parte a drumului, la mijlocul după-amiezii. Aveau o adresă, dar nu şi o hartă a străzilor, aşa că au întrebat la benzinării până au fost îndreptaţi în direcţia bună, care s-a dovedit a fi o enclavă luxoasă între căi navigabile interioare şi ocean. Un drum îngrijit trecea prin ea, cu străzi scurte care se înfundau în capăt, care o luau la stânga şi la dreapta ca nişte coaste. Strada familiei Crawford era pe marginea oceanului. Era un conac mare cu faţa spre mare, pe o suprafaţă mare cu o plajă privată.

Părea închisă.

Ferestrele aveau obloanele închise din interior. Suprafeţe vopsite, reflectând orbeşte prin sticlă.

— E evident sunt plecaţi, a spus Neagley. Caz în care ar trebui să vorbim cu majordomul. Nu ar trebui să acceptăm *nu* ca răspuns. Să te eschivezi e uşor la telefon. Faţă în faţă este mai greu.

— Mie-mi convine, a spus Reacher.

Au intrat pe un drum lung pietruit, cauciucurile Firestone răpăind şi s-au oprit brusc la uşa din faţă, dar era închisă şi zăvorâtă, aşa că au mers pe pietriş până în spate, unde o uşă era de asemenea închisă şi zăvorâtă. Intrarea servitorilor era momentan nefolosită.

— Deci unde e servitorul? a întrebat Reacher. Cât de discret poate fi un om?

Era acolo şi o clădire cu garaje. Cele mai multe boxe aveau uşi, dar una era o trecere către o curte din spate. În trecere era

parcată o maşină. Una veche, decolorată de soare şi învechită. Un vehicul plauzibil pentru majordom.

Deasupra garajelor era un apartament. Toate ferestrele dormitoarelor şi ornamentele din scândură erau murdare de la aerul sărat. O scară exterioară ducea la uşă.

— Acest loc este atât de luxos că până şi oamenii de jos stau sus, a spus Reacher.

El s-a dus primul, cu Neagley lângă umărul lui şi a bătut la uşă. Uşa s-a deschis imediat. Ca şi cum erau aşteptaţi. Şi chiar erau, a presupus Reacher. Maşina lor a făcut destul zgomot.

O femeie. Probabil de vreo 60 de ani şi tensionată. Rochie de casă. Încheieturi ca nucile. Muncită din greu.

— Da? a spus ea.

— Doamnă, suntem din Armata Statelor Unite, a spus Reacher şi trebuie să ştim unde se află acum domnul şi doamna Crawford.

— Din cauza la fiicei lor?

— În acest moment, până nu aflu unde sunt, nu am libertatea să spun din ce cauză.

— Mai bine intraţi şi vorbiţi cu soţul meu, a spus femeia.

Care nu era majordomul. Nu dacă emisiunile văzute la televizor erau adevărate. Acesta era de tip învins, slab şi îndoit de muncă, cu mâini mari bătătorite. Un grădinar, poate.

— Care este numărul dumneavoastră de telefon? a întrebat Reacher.

Le-au spus şi Neagley a aprobat din cap.

— Sunteţi singurii oameni pe-aici acum? a întrebat Reacher.

Au răspuns că *da* şi Reacher a spus:

— Atunci cred că armata v-a sunat deja. Din anumite motive numărul dumneavoastră e singurul pe care-l avem.

— Familia e plecată, a spus tipul învins.

— Unde?

— Ar trebui să ştim despre ce este vorba, a spus femeia.

— Nu puteţi să ascundeţi aceste informaţii. Nu aveţi dreptul.

— Deci e despre fiica lor. Sunt veşti proaste, nu?

Camera era mică şi înghesuită. Tavanul era jos din cauza cornişelor. Mobila era modestă şi nu prea multă. Încăperea era în mod clar inadecvată. Hârtii esenţiale erau stivuite pe masă. Facturi şi scrisori. Podeaua era goală. Exista şi un televizor. Pe

un raft erau trei cărţi şi o jucărie broască pictată în argintiu. Sau un tatu. Ceva ghebos. De vreo cinci centimetri. Ceva chircit.

— Mă scuzaţi, a spus Reacher.

S-a apropiat.

Nu era o broască. Nu era un tatu. Era o maşină de jucărie. O maşină sport. Argintie. Un Porsche.

Reacher a păşit mai departe spre masă. A luat un plic.

Un extras de cont. Un cont de economii. Aproape o sută de dolari în el.

Era adresat lui H&R Crawford, la adresa pe care o avea armata, iar numărul de telefon era şi el acelaşi.

Nu erau informaţii filtrate.

— Domnule, doamnă, îmi pare rău, dar este datoria mea ca în numele Comandantului Suprem să vă anunţ că fiica dumneavoastră a fost victima unui omor cu două seri în urmă. Circumstanţele se investighează încă, dar ştim că moartea a fost instantanee şi nu a simţit nicio durere.

* * *

Ca mulţi alţi militari Reacher şi Neagley au mai transmis mesaje despre decese şi erau antrenaţi. Nu erau sensibili, ca nişte vecini. Modul armatei era aproape sumbru, dar îmbrăcat cu sentimente puternice, cum ar fi curajul, slujirea şi sacrificiul. În cele din urmă părinţii au început să pună întrebări, iar ei au răspuns la ce au putut. Carieră bună, dar cu ghinion.

— Povestiţi-ne despre ea, a spus Neagley, iar Reacher a presupus că era sută la sută interes profesional, dar jucat bine în context psihologic.

Femeia a spus povestea. Mama. A izbucnit din ea. Ea era bucătăreasă. Tipul învins era grădinarul. Tatăl. Caroline era fiica lor. Singurul copil. A crescut acolo, deasupra garajelor. Nu i-a plăcut. Îi plăcea ce era în casa cea mare. Era de zece ori mai deşteaptă decât ei. Nu era drept.

— A lăsat impresia că provenea dintr-o familie bogată, a spus Reacher.

— Nu, totul era al ei, a spus tipul învins. Ea e plătită cu o avere. E o slujbă guvernamentală. Oamenii ăştia au grijă unul de celălalt. Şi pensiile la fel, mă aştept. Tot felul de beneficii.

— Niciun testament? Nicio moştenire?

— I-am dat treizeci şi cinci de dolari când a plecat la West Point. Erau toate economiile noastre. E tot ce a primit vreodată. Orice altceva, ea a câştigat.

— Pot să folosesc telefonul? a întrebat Reacher.

Ei au răspuns afirmativ, iar el a sunat la Pentagon. Un număr de pe o masă din afara unui birou cu o fereastră. La care a răspuns un sergent.

— E acolo? Sunt fratele lui.

Vocea lui Joe s-a auzit pe linie.

— Spune numele unui restaurant cu fripturi bune în Alexandria, deschis până târziu, a spus Reacher.

Joe i-a spus.

— Ne întâlnim acolo la ora nouă în seara asta, a spus Reacher.

— De ce?

— Ca să te ţin la curent.

— Cu Crawford? E ceva ciudat?

— Multe lucruri. Trebuie să verific o idee cu tine.

* * *

Neagley a condus. Înapoi pe I-95. Sute de kilometri. La fel de departe ca de la Fort Smith la Myrtle Beach, din nou. Au stat pe partea stângă a Potomacului şi au ajuns în Alexandria la nouăzeci de minute după ce s-a întunecat. Au întârziat cinci minute la restaurant. Lângă uşă stătea un tip, nefăcând nimic. Haine obişnuite. Aproape convingător.

Neagley a mers şi s-a aşezat la o masă de o persoană. Apoi Reacher a mers şi s-a aşezat cu Joe. Feţe de masă albe, lumina lumânărilor, vinuri rubinii, o atmosferă discretă. Mai era un tip în haine obişnuite singur la o masă, în partea cealaltă a încăperii faţă de Neagley. Simetric.

— Văd că ţi-ai adus câinele de atac cu tine, a spus Joe.

— Văd că tu ţi-ai adus doi, a spus Reacher.

— Crawford e un rahat serios. S-ar putea să fie necesare acţiuni urgente.

— De asta e Neagley aici.

Au comandat. Supă de ceapă şi antricot pentru Reacher, foie gras şi filet mignon pentru Joe. Cartofi prăjiţi pentru amândoi, vin roşu pentru Joe, cafea pentru Reacher. Şi apă plată. Fără discuţii convenţionale.

— M-a intrigat drumul de la început, a spus Reacher. Nu ducea nicăieri. Un loc absurd unde să pui o capcană. Nu putea fi întâmplător. Dar nici premeditarea nu are sens. Ea putea să aleagă între trei sau patru destinaţii şi cam patruzeci de drumuri diferite pe care să ajungă acolo. Apoi mi-am dat seama. Un tip cu adevărat deştept a ignorat destinaţia. Nu a încercat să prezică cum va ajunge ea de la A la B sau C sau D. S-a gândit că toate drumurile erau egale. Cel puţin din punct de vedere al transportului. Dar nu erau egale în alte feluri. Nu emoţional, de exemplu. Uneori uit că oamenilor normali le place să conducă mai mult decât îmi place mie. Aşa că un tip deştept s-ar fi întrebat ce drum ar fi folosit ea doar de distracţie. O femeie tânără cu o maşină sport nou-nouţă. Nicio competiţie. Era un drum grozav. Coborâşuri, curbe frumoase, copaci, raze de soare, mirosul aerului curat. Şi sunete grozave, probabil. Un drum pe care să mergi cu fereastra coborâtă. Un tip deştept ar fi fost capabil să prezică asta.

— Un tip deştept cu pregătire militară, a spus Joe.

— Din cauza celor trei împuşcături? Sunt de acord. E un moment de mare tensiune. E un automatism. Memoria musculară. Ani de antrenament cu arme. Tipul e unul dintre noi.

— Dar care dintre noi şi de ce?

— De aici totul devine extrem de speculativ. Nu era bogată. Ştiu asta acum. Ar fi trebuit să o ştiu cu mult timp în urmă. Era chiar acolo, în raportul final de la autopsie. Făcuse recent un tratament de îndreptare a dinţilor. O fată bogată l-ar fi făcut cu ani în urmă. La adolescenţă. Aşa că nu erau bani în familie. I-am întâlnit părinţii. Aveau treizeci şi cinci de dolari la fondul pentru colegiu. Nu avea unchi bogaţi. Ei credeau că ea i-a câştigat pe toţi. Un serviciu guvernamental. Credeau că a câştigat o avere. Dar noi ştim că nu a fost aşa. Un proaspăt locotenent colonel nu-şi putea permite un Porsche. Dar ea şi-a luat unul. Cu ce?

— Tu să-mi spui.

— Era la Planuri de Război. Să presupunem că vindea informaţii unui guvern străin. Poate Irak. Ei ar fi plătit o avere. Ea scria planul. Ar fi fost aruncaţi direct în gura lupului.

— Posibil, a spus Joe. Teoretic. Scenariul cel mai prost.

— Vom avea o problemă cu Irakul?

— Probabil, a spus Joe. Vor Kuweitul. Anul viitor, sau următorul. Va trebui să-i scoatem de acolo. Probabil cu baza în Arabia Saudită, cu Armata Navală în Golf. Nouă unităţi întregi.

— Aşa că ei vor acest plan. Şi plătesc pentru el, cuvânt cu cuvânt. Unei femei care poate că nu vrea să mai fie săracă. Bârfele spun că a înflorit la Planuri de Război. În cele din urmă a început să cheltuie din bani. Numai că nu a fost în cele din urmă. Poate că au fost primii bani pe care i-a avut vreodată.

Joe n-a spus nimic.

— Contraspionajul trebuie să fi fost atent la chestiile astea, a spus Reacher. Dar dintr-un anumit motiv au pierdut-o şi aşa că i-a mers foarte mult timp. A devenit o legendă. Banii familiei. Cea mai bogată femeie. Se ascundea la vedere. Apoi ceva s-a schimbat. Brusc au descoperit-o.

— Cum? a întrebat Joe.

— Ar putea fi mai multe motive. Ar putea fi noroc chior.

— Sau?

— Ar putea fi un nou comandant al contraspionajului. Poate noul comandant a adus cu el piesa lipsă din puzzle. Dintr-odată doi cu doi fac patru. Ceea ce ar putea fi noroc chior de alt fel. Dar se întâmplă.

Joe nu a spus nimic.

— Dar hai să îngheţăm acţiunea fix aici, a spus Reacher. Să ne uităm la ea din punctul de vedere al noului comandant. În acest moment e singurul care are toate piesele. E singurul care poate vedea întreaga imagine. Singurul din lume. E o poziţie singuratică. Nu mai ştie nimeni. Dar totul se rezumă la cine altcineva mai ştie. Pentru că nimeni altcineva nu trebuie să ştie. E doar Irak, dar cine va crede asta? Se va produce panică în masă. Orice plan va fi considerat compromis. Strategia Sovietică va cădea. Nimic nu va mai fi crezut. Aşa că e vital ca nimeni să nu mai ştie. Fără exagerare. Niciodată. Nimeni. Doi nu pot păstra un secret. Dar ea trebuie să fie oprită. Şi trădătorul primeşte pedeapsa cu moartea. Noul comandant concluzionează că trebuie să o facă el însuşi. E singurul mod de a opri totul. Aproape un moment istoric. Lumea va fi salvată. Cel mai mare pariu. Dar lumea nu va şti niciodată. Aşa că e ironic şi abil şi nobil şi etic. Ca o datorie patriotică.

Joe n-a spus nimic.

— Cred că un nou comandant la aşa o unitate ar fi destul de deştept să se gândească la chestia cu maşina sport şi cu drumul, a spus Reacher.

— Tipul avea numărul 50 la pantofi, a spus Joe.

— Avea maximum numărul 50. Nu poţi să faci urmele picioarelor mai mici, dar poţi să le faci mai mari. Cred că aş putea să încalţ nişte tenişi, ceva strâns şi să-mi să-mi bag întregul picior într-un pantof mărimea 50. Strâns şi solid. Nu ca pantofii clovnilor. Aş putea umbla în jur lăsând urme ca un astronaut pe lună. Ştii de unde mi-a venit ideea?

— Nu, a spus Joe.

— A doua oară când am locuit în Okinawa. Aveai şase ani. Poate şapte. Te-ai băgat într-o chestie când te-ai trezit dimineaţa devreme şi ai tropăit în jur în cizmele tatei. N-am ştiut de ce. Poate a fost un gând nou apărut. Poate încercai, realmente, să-i umpli pantofii. Dar ar fi trebuit să te aud. Şi i-ai făcut necazuri cu mama pentru că a făcut urme pe covor. De acolo mi-a venit ideea.

— Mulţi oameni trebuie să fi făcut asta.

— Câşi au crescut şi au devenit comandanţi recent promovaţi ai unei unităţi de contraspionaj?

Joe n-a spus nimic.

— Gândindu-mă în urmă, te-ai descurcat foarte bine la telefon. Trebuie să fi fost foarte şocat. Dar nu ai uitat să pui întrebările evidente, ca *Cine a murit?* Şi ai întrebat cum, ceea ce a fost bine, şi eu am răspuns că împuşcată pe un drum singuratic, dar apoi tu ar fi trebuit să întrebi cum a fost împuşcată pe un drum singuratic, pentru că un lunetist ascuns în copaci era la fel de plauzibil ca o ambuscadă. Pe drumuri lăturalnice. Dar nu ai întrebat cum a fost împuşcată pe un drum singuratic. Ar fi trebuit să-ţi pregăteşti partea asta mai bine. Şi ai devenit nervos. N-ai trecut peste asta. M-ai întrebat ce am de gând să fac. Şi ai dat-o-n bară total cu cele şase sute nouăzeci şi trei de mile. Eşti un tip precis, Joe. N-ai fi greşit. Şi sunt sigur că n-ai făcut-o. Ai crezut că Benning e la aceeaşi distanţă pe care o ştiai sigur. Aceeaşi rază. Şi distanţa pe care o ştiai sigur era de la biroul tău la Fort Smith. Pentru că tocmai ai condus pe ea. De două ori. Înainte şi înapoi.

— Interesantă ipoteză. Ce ar face un poliţist ipotetic cu asta? a întrebat Joe.

— S-ar simţi, ipotetic, mai bine fără un tip în hol şi unul în cameră.

— Dar Neagley?

— Ea a condus. Merita să mănânce.

— Crawford e un rahat serios.

— Relaxează-te, a spus Reacher. Poliţistul ipotetic nu vede vreo problemă. El e o persoană din lumea reală. Sunt sigur că analiza lui ar fi la fel ca cea a ipoteticului comandant de unitate. Dar e o problemă. Presupun că mărimea ipotetică 50 trebuia să fie o cale închisă pentru totdeauna, dar nu a funcţionat. Suspectează un tip. Mărimea 50, aceeaşi muniţie ca ipoteticul comandant al unităţii, pe care o face singur, şi aceleaşi cauciucuri, toate pură coincidenţă, dar ei le numesc trei cireşe la un automat pentru jocuri de noroc. Tipul a încurcat-o.

— Ce ar trebui să facă un ipotetic comandant al unităţii?

— Sunt sigur că există un cod. Probabil prin biroul preşedintelui. Lucrurile se opresc. Băieţii îi dau drumul.

Joe n-a spus nimic.

— Apoi cazul rămâne îngheţat pentru totdeauna.

— Bine, a spus Joe.

Apoi a spus:

— Eşti un poliţist dat naibii, să-ţi dai seama de toate astea.

— Nu, sunt un poliţist dat naibii să nu-mi dau seama, dar să te chem să mi le confirmi oricum. Şi sunt mândru de tine. Trebuia rezolvat. Nu aveai de ales. Te-ai descurcat. Gândire bună şi o execuţie aproape perfectă.

— Aproape?

— Cele trei împuşcături n-au fost bune. O execuţie evidentă. Nu trebuia să fii atât de precis. Gâtul, poate. Oricine ar presupune că un glonţ în gât e o ratare de la un alt loc. Automat un amator. Puteai să adaugi o împuşcătură în cap dacă te făcea să te simţi mai bine, dar să o faci ciudată, un ochi sau o ureche.

— Sună ca vocea experienţei.

— Ce crezi că am făcut în America Centrală?

Restul mesei au vorbit despre alte lucruri. Bârfe, oameni pe care-i cunoşteau, lucruri pe care le-au citit, politică şi familie. Joe era îngrijorat pentru mama lor. Nu era ea însăşi.

* * *

Reacher şi Neagley s-au întors la Smith târziu a doua zi. Sergentul lui Ellsbury le-a spus că suspectul Poliţiei Statale a fost eliberat fără cauţiune, în acea zi la prânz şi condus acasă. Cazul a fost retras de la toate părţile implicate şi atribuit unei noi unităţi de investigaţii, ascunsă adânc în interiorul Pentagonului. Nimeni nu va mai auzi vreodată de el. Concluziile vor fi anunţate într-un an sau doi, dacă vor fi disponibile.

Apoi a sosit alt telex. Pasămite maiorul David Noble şi-a revenit după accidentul de automobil şi era nerăbdător să preia comanda. Reacher a fost trimis înapoi în America Centrală. Şi Neagley înapoi la Bragg, pentru că Noble şi-a adus propriul sergent. Reorganizarea a durat mai puţin de un an. Nimeni n-a mai auzit nimic de ea.

Posibil ca cea mai bună realizare profesională a carierei militare a lui Joe Reacher a fost schimbarea planurilor de război pentru Irak fără a dezvălui vreodată de ce. Şi, un an şi jumătate mai târziu, când cizmele au atins nisipul deşertului din Kuweit, totul a decurs bine, totul într-o sută de ore, Plan B sau nu.

SFÂRŞIT

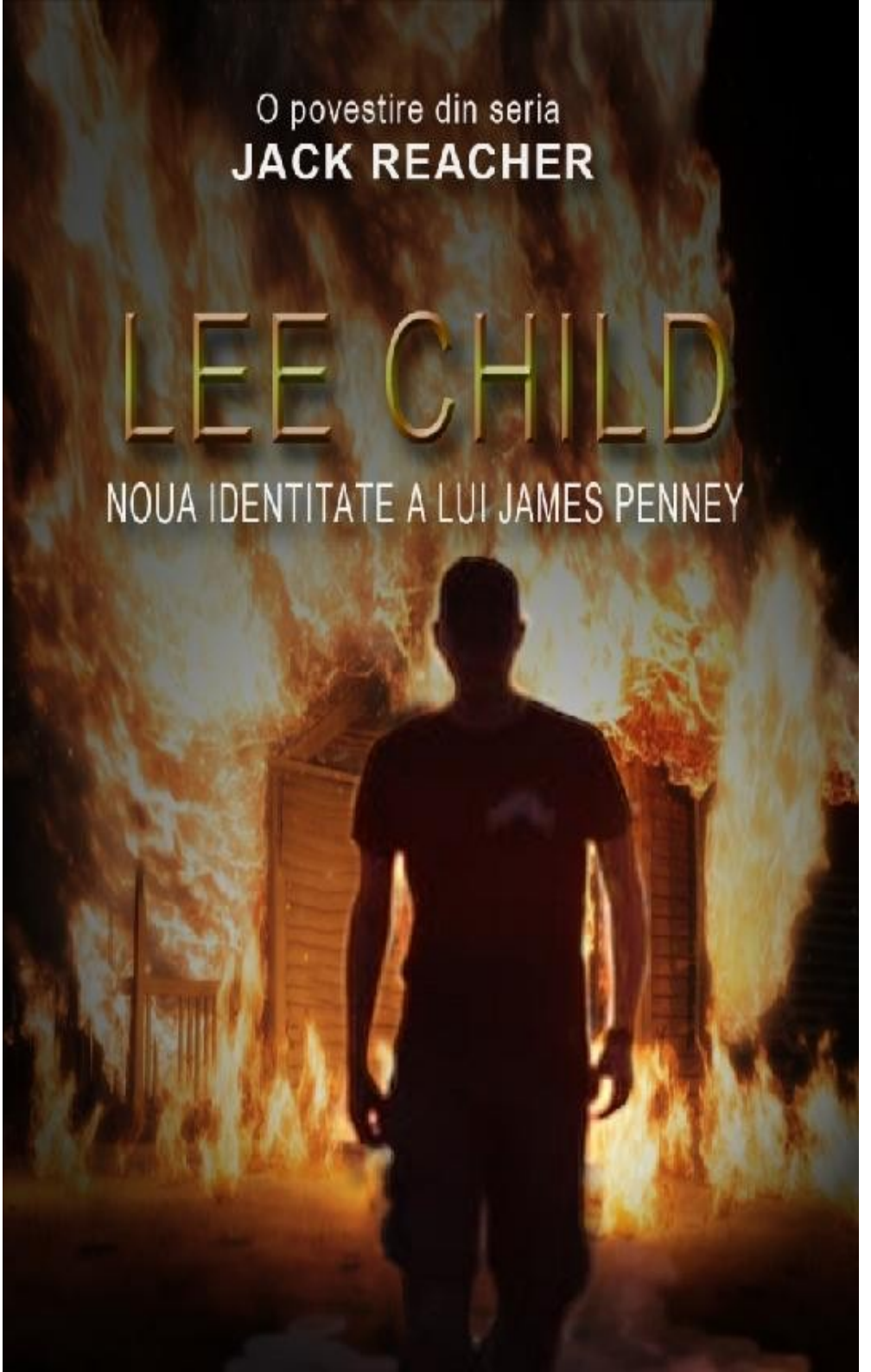
O povestire din seria
JACK REACHER
LEE CHILD
NOUA IDENTITATE A LUI JAMES PENNEY

NOUA IDENTITATE A LUI JAMES PENNEY

Titlul original: James Penney’s New Identity, 1999

Procesul de transformare a lui James Penney într-o persoană complet diferită a început cu zece ani în urmă, într-o după-amiază de luni din mijlocul lui iunie, în Laney, California. O parte fierbinte a zilei, dintr-o parte fierbinte a anului, într-o parte fierbinte a ţării. Oraşul se întindea confortabil pe partea de est a drumului care ducea din Mojave la LA, la 80 de kilometri sud faţă de unul şi la 80 de kilometri nord faţă de celălalt. La vest, era vizibilă partea de sud a Coast Rangers. La est, deşertul Mojave dispărea în ceaţă. Se petreceau foarte puţine lucruri în Laney. După acea zi de luni din mijlocul lui iunie de acum zece ani, s-au petrecut şi mai puţine.

Exista o singură industrie în Laney. O fabrică. Pe o suprafaţă mare. O linie lungă de asamblare, bucăţi ruginite de metal, construită în anii ’60. Birourile erau la capătul nordic, în umbră, o clădire de două etaje. Primul etaj era cu confort mai scăzut. Facturare şi contabilitate şi apeluri telefonice. Al doilea etaj avea confort ridicat. Directorii şi designerii ocupau acel spaţiu. Biroul de la capătul din dreapta era locul directorului de personal. Acum era biroul directorului de resurse umane. Acelaşi tip, un titlu nou pe uşă.

În holul lung de la etajul doi, din faţa acelei uşi, era un şir lung de scaune. Secretara directorului de resurse umane le cărase şi le aşezase acolo în acea dimineaţă de luni. Şirul de scaune era ocupat de un şir de bărbaţi şi femei. Erau tăcuţi. La fiecare cinci minute persoana din capăt era chemată în birou. Ceilalţi înaintau cu un loc. Nu vorbeau. Nu aveau de ce. Ştiau ce se întâmplă.

Chiar înainte de ora unu, James Penney a trecut un loc în faţă la capătul şirului. A aşteptat cinci minute lungi şi s-a ridicat când a fost chemat. A păşit în birou. A închis uşa în urma lui. S-a

aşezat din nou în faţa mesei. Directorul de resurse umane era un tip pe nume Odell. Odell nu ieşise de mult din scutece când James Penney începuse să muncească la fabrica Laney.

— Domnule Penney, a spus Odell.

Penney n-a spus nimic, dar a dat din cap cu fereală.

— Trebuie să vă dăm nişte informaţii, a spus Odell.

Apoi s-a oprit ca şi cum ar fi avut nevoie de un răspuns de la Penney înainte să poată continua. Penney a ridicat din umeri. Ştia ce va urma. Auzise şi el, ca toţi ceilalţi.

— Spune-mi pe scurt, bine? a spus el.

Odell a aprobat din cap.

— Te concediem.

— Pentru perioada verii? a întrebat Penney.

Odell a scuturat din cap.

— Pentru totdeauna, a spus el.

Lui Penney i-a luat câteva secunde să înţeleagă sunetul cuvintelor. Ştia că vor veni, dar l-au lovit ca şi cum ar fi fost ultimele cuvinte pe care s-ar fi aşteptat să i le spună Odell.

— De ce? a întrebat el.

Odell a ridicat din umeri. Nu părea că-i place asta. Dar pe de altă parte nici nu părea că-l deranjează prea mult.

— Reduceri, a spus el. Nu sunt alte opţiuni. Singurul mod în care putem continua.

— De ce? a întrebat Penney din nou.

Odell s-a dat pe spate în scaunul său şi şi-a întins mâinile în spatele capului. A început discursul pe care l-a ţinut de mai multe ori pe parcursul zilei.

— Trebuie să reducem costurile, a spus el. E o operaţiune costisitoare. Profituri mici. Pieţe reduse. Ştii asta.

Penney se uita în gol şi asculta tăcerea de la parterul fabricii.

— Aşa că veţi închide fabrica?

Odell a dat din cap din nou.

— Facem reduceri, atât. Fabrica rămâne deschisă. Vor fi nişte lucrări de întreţinere. Nişte reparaţii, renovări. Dar nu ca de obicei.

— Fabrica va rămâne deschisă? a întrebat Penney. Atunci de ce mă daţi afară?

Odell şi-a schimbat poziţia în scaun. Şi-a luat braţele din spatele capului şi şi le-a încrucişat pe piept, într-un mod defensiv. A ajuns la partea delicată a discuţiei.

— E o problemă de combinaţie de competenţe, a spus el. Trebuie să alegem o echipă cu combinaţia corectă de competenţe. Am lucrat mult la decizie. Şi mi-e teamă că tu nu te potriveşti.

— Ce ne e bine la competenţele mele? a întrebat Penney. Am abilităţi. Am lucrat aici şaptesprezece ani. Ce naiba nu-i în regulă cu competenţele mele?

— Nimic, a spus Odell. Dar alţii sunt mai buni. Trebuie să vedem imaginea de ansamblu. Va fi o echipă redusă, aşa că avem nevoie de cele mai bune abilităţi, de cei care învaţă cel mai rapid, de prezenţă bună, ştii cum e.

— Prezenţă bună? a spus Penney. Ce nu-i în regulă cu prezenţa mea? Lucrez aici de şaptesprezece ani. Vrei să spui că nu sunt un muncitor de încredere?

Odell a atins dosarul maro din faţa lui.

— Ai fost mult timp bolnav, a spus el. Rata absenţelor e puţin peste opt la sută.

Penney se uita la el nevenindu-i să creadă.

— Bolnav? a spus el. Nu am fost bolnav. Am avut stres post-traumatic. Din Vietnam.

Odell a dat din nou din cap. Era prea tânăr.

— Oricum, a spus el. Tot e o rată prea mare a absenţelor.

James Penney stătea acolo, încremenit. Se simţea ca şi cum fusese lovit de un tren.

— Şi cine rămâne? a întrebat el.

— Căutăm combinaţia corectă, a spus Odell din nou. În general, muncitorii cei mai tineri. Directorii au petrecut o grămadă de timp în acest proces. Suntem încrezători că am luat deciziile corecte. Nu eşti singurul. Vom pierde optzeci la sută din oamenii noştri.

Penney s-a uitat la el.

— Tu rămâi?

Odell a aprobat din cap încercând să-şi ascundă un zâmbet, dar nu a putut.

— Încă mai e o afacere de condus, a spus el. Încă mai e nevoie de conducere.

În birou s-a lăsat liniştea. Afară, briza fierbinte agita deşertul şi trimitea un vârtej neclar peste clădirea de metal. Odell a deschis fişierul maro şi a scos un plic albastru. I l-a dat peste masă.

— Eşti plătit până la sfârşitul lui iulie, a spus el. Banii au fost transferaţi în bancă azi-dimineaţă. Succes, domnule Penney.

Discuţia de cinci minute se terminase. Secretara lui Odell a apărut şi a deschis uşa către coridor. Penney a ieşit. Secretara l-a chemat pe următorul. Penney a păşit pe lângă şirul lung şi tăcut de oameni şi a ajuns în parcare. S-a strecurat în maşina lui. Era un Firebird roşu, vechi de un an şi jumătate şi care nu era încă plătit. L-a pornit şi a condus un kilometru spre casă. S-a îndreptat spre locul de parcare şi a stat acolo, gândindu-se, uluit, cu motorul mergând. Apoi a auzit slab sunetul telefonului din casă. A ajuns la el înainte să se oprească. Era un prieten de la fabrică.

— Şi pe tine? a întrebat prietenul său.

Penney îşi murmură răspunsul aşa încât nu trebuia să spună cuvintele exacte, dar tonul vocii sale îi spunea prietenului său ce trebuia să ştie.

— E o problemă, a spus tipul. Compania a informat banca. Tocmai am primit un telefon prin care mă întrebau cum am de gând să plătesc ratele. Banca are acte de-ale tale?

Pe Penney l-au apucat frisoanele. A strâns telefonul.

— Acte? a spus el. Poţi să pariezi că au acte de-ale mele. Cam tot ce naiba am. Casa, maşina, mobila. Au toate actele. Ce ţi-au spus?

— Tu ce naiba crezi? a spus tipul. Sunt o bancă, nu? Nu mai plătesc, ajung în stradă. Recuperatorul coboară din maşină chiar acum.

Penney a tăcut. Se gândea. Se gândea la maşina lui. Nu-i păsa de casă. Sau de mobilă. Soţia lui alesese toate lucrurile. L-a pus să plătească o grămadă pe toate lucrurile alea, chiar înainte să plece. Spusese că e şansa unui nou început. N-a mers. Ea a plecat şi el încă plătea pentru nenorocita de casă şi pentru mobilă. Dar maşina era a lui. Un Firebird roşu. Acea maşină era singurul lucru pe care îl cumpărase vreodată şi pe care îl dorise cu adevărat. Nu putea suporta s-o piardă. Dar era sigur că nu putea continua să plătească ratele la ea.

— James? a spus tipul de la telefon. Mai eşti acolo?

Penney şi-l imagina pe recuperator coborând din maşină.

— James? a spus prietenul din nou. Eşti acolo?

Penney a strâns din ochi.

— Nu mult, a spus el. O şterg de-aici.

— Unde? a întrebat tipul. Unde naiba?

Penney simţea furia disperată care creştea în el. A trântit receptorul în suport şi s-a dat înapoi, apoi s-a întors şi a smuls firul din perete. A stat în mijlocul camerei şi a decis că nu va lua nimic cu el. Şi nici nu va lăsa nimic după el. A fugit în garaj şi a apucat canistra cu benzina de rezervă. A fugit înapoi în casă. A golit canistra pe canapeaua fostei soţii. Nu a găsit un chibrit, aşa că a aprins soba cu gaz din bucătărie şi a rulat un şerveţel de hârtie. L-a aprins la un capăt şi l-a dus în sufragerie. Când fitilul improvizat a fost bine aprins a sărit în maşină şi a pornit-o. S-a îndreptat spre nord către Mojave şi s-a pus pe condus.

Vecinul a observat focul când flăcările au început să iasă prin acoperiş. A sunat la departamentul de pompieri din Laney. Pompierii nu au răspuns. Era un departament de voluntari şi toţi voluntarii erau înşiruiţi la fabrică, la etaj, pe coridorul îngust.

Apoi aerul cald care venea din deşertul Mojave s-a transformat într-o briză fierbinte şi până când James Penney a ajuns la distanţă de 50 de kilometri, flăcările din casă făcuseră scrum ceea ce fusese gazonul său. Până când a ajuns în oraşul Mojave, ridicând în numerar la bancă ultima plată, flăcările au trecut de peluza lui şi a vecinului şi au ajuns la baza terasei din spate.

Ca toate oraşele din perioada boom-ului din California, Laney a crescut în viteză. Fabrica fusese ridicată cam la începutul primului mandat al lui Nixon. O sută de hectare de plantaţii de portocali au fost distruse şi cinci sute de case de lemn au crescut numărul locuitorilor de patru ori într-un an. Nu era nimic cu adevărat greşit cu casele, dar plouase de mai puţin de o duzină de ori în cei treizeci şi unu de ani de când erau construite şi erau pe atât de uscate pe cât pot fi casele. Lemnăria a stat şi a fost coaptă de soare şi bătută de vântul uscat al deşertului. Nu existau hidranţi pe străzi. Casele erau apropiate şi nu existau paravânturi. Dar niciodată n-a fost un foc serios în Laney. Nu până acea zi de luni din iunie.

Vecinul lui James Penney a sunat la pompieri a doua oară atunci când pridvorul din spate era bine aprins. Departamentul de pompieri era dezorganizat. Dispecerul l-a sfătuit să iasă din casă şi să aştepte sosirea lor. Până când a ajuns maşina de pompieri casa era distrusă. Şi următoarea casă din rând era distrusă. Briza deşertului a trimis focul peste al doilea loc îngust

dintre case şi a scos afară cuplul în vârstă care stătea acolo, pentru siguranţa lor. Apoi Laney a sunat departamentele de pompieri din Lancaster, Glendale şi Bakersfield, iar ei au venit cu echipamentul potrivit şi au salvat totul. Au pus furtunele între case şi flăcările n-au mai înaintat. Doar trei case distruse, a lui Penney şi a celor doi vecini din direcţia vântului. În două ore panica se încheiase şi până atunci Penney era la optzeci de kilometri la nord de Mojave, iar şeriful din Laney lucra cu anchetatorii de la pompieri ca să-şi dea seama ce se întâmplase.

Au început cu locul lui Penney, unde era casa din calea vântului şi prima care a ars şi, prin urmare, cea mai interesantă. Arsese aproape până la podea, dar forma era clară încă. Şi urmele erau acolo pentru a fi văzute. Era o dogoare teribilă în partea în care fusese sufrageria. Anchetatorul din Glendale a recunoscut lucrul pe care-l mai văzuse de multe ori înainte. Era ceea ce rămâne când o canapea sau un fotoliu cu burete este îmbibat cu benzină şi i se dă foc. I-a explicat şerifului cum flăcările s-au răspândit, împingând focul pe pereţi şi pe tavan şi cum, odată ajuns în spaţiul de sub acoperiş, a mistuit căpriorii şi întreaga structură a casei s-a prăbuşit arzând în restul casei. Cel mai evident caz de incendiere pe care îl văzuse vreodată. Ceea ce a ajutat în mod nefericit a fost briza deşertului şi apropierea celorlalte case.

Apoi şeriful a plecat să-l caute pe James Penney ca să-i spună că cineva dăduse foc, iar casa lui şi a vecinilor erau distruse. A condus maşina alb cu negru la fabrică şi a urcat la etaj trecând de lungul şir de oameni până în biroul de pe colţ al lui Odell. Odell i-a spus ce s-a întâmplat în timpul discuţiei de cinci minute de după ora unu. Apoi şeriful a condus înapoi la postul din Laney, ţinând o mână pe volan şi cu cealaltă frecându-şi bărbia.

Şi în timp ce James Penney conducea de-a lungul flancului estic al muntelui Whitney, la două sute de kilometri de casă, se făcea o informare despre el către toate posturile de poliţie, fiind bănuit de incendiere intenţionată, cea ce în căldura uscată din sudul Californiei era o problemă mare, mare de tot.

*

Patrula Autostrăzii din California e una din cele mai mari agenţii de aplicare a legii din lume. Faimoasă în America şi în întreaga lume, romantică, idealizată. Imaginea poliţistului motociclist de pe coasta de vest, călare pe maşinăria puternică, e una din marile icoane ale naţiunii. Bronzaţi, cu cămăşi albe elegante, căşti albe, ochelari de aviator cu oglindă, pantaloni de călărie strâmţi, cizme negre strălucitoare. Călătorind pe autostrăzile însorite nesfârşite, conducând uriaşa populaţie care tranzita marele stat spre o destinaţie sigură.

Asta-i imaginea. Ăsta-i motivul pentru care li s-a alăturat Joey Gunston. Dar în curând Joey Gunston a descoperit că realitatea e diferită. Orice organizaţie are o parte strălucitoare şi o parte anostă. Gunston era blocat în partea anostă. Nu călătorea pe autostrăzile de coastă însorite pe o motocicletă mare. Era singur într-un Dodge standard al poliţiei, mergând înainte şi înapoi prin deşertul Mojave pe U.S. 91. Nu avea pantaloni de călărie, nici cizme, cămaşa albă era o cârpă cenuşie şi ochelarii de soare erau nişte copii Ray-Ban ieftine pe care şi le cumpărase singur din LA, pe care oricum nu putea să-i poarte pentru că lucra în tura de noapte, de la nouă seara la şase dimineaţa.

Aşa că Joey Gunston era un bărbat deziluzionat. Dar nu era amărât. Nu era genul acela de tip. Aşa funcţiona Joey, dacă îi dădeai o dezamăgire, el nu se va lăsa. Va lucra şi mai mult. Va lucra atât de al naibii de mult cât să scape de partea anostă şi să fie transferat în partea strălucitoare. Considera că e ca atunci când îşi plătea datoriile. Considera că va lucra pe U.S. 91 într-un Dodge bej comun, cu inscripţii din plastic lipite pe uşă, atâta timp cât îi va lua ca să se afirme. Până în prezent trecuseră treizeci şi una de luni. Nicio ştire despre un transfer la U.S. 101 şi o motocicletă. Nici măcar un zvon. Dar nu avea de gând să-şi scadă standardul.

Deci a continuat să muncească din greu. Asta însemna continuarea căutării oportunităţii despre care ştia că va apărea. Problema era că posibilitatea apariţiei unei oportunităţi pe U.S. 91 era destul de limitată. E drumul direct între LA şi Vegas, care avea un trafic decent şi câteva peisaje frumoase. Porţiunea lui Gunston se întindea pe două sute de kilometri de la Barston spre vest, până la limita statului, pe versantul muntelui Clark. Problema lui erau orele de lucru. Noaptea traficul se diminua şi peisajele frumoase erau invizibile. Timp de treizeci şi una de luni

nu făcuse mai nimic, cu excepţia opririi vitezomanilor şi cam de două ori pe săptămână să cheme ambulanţa când vreun tip abţiguit ieşea de pe drum şi se făcea praf.

Dar continua să spere. În acea luni seara la ora nouă a citit informările afişate în biroul dispecerului. A copiat detaliile într-o agendă cu coperte de imitaţie de piele pe care i-o cumpărase sora lui. Unul din acele detalii se referea la datele despre un tip din Laney, James Penney, care a incendiat şi a produs daune şi care era în libertate într-un Firebird roşu. Gunston a copiat numărul de înmatriculare cu un scris mare ca să-l poată citi în penumbra din maşină. Apoi a mers o sută de kilometri spre est şi s-a oprit pe marginea drumului lângă lacul Soda.

O grămadă de tipi s-ar fi culcat imediat. Gunston ştia că are colegi care lucrează altundeva ziua, poate la pază în LA sau ca detectivi, şi dorm noaptea în Dodge pe marginea drumului. Dar Gunston n-a făcut niciodată asta. Se juca cu mingea şi stătea treaz în aşteptarea oportunităţii.

A apărut într-o oră. La zece în acea luni seara. Firebird-ul roşu a trecut pe lângă el, îndreptându-se spre est, probabil cu 130 de kilometri la oră, poate cu 150. Gunston nu avea nevoie să-şi consulte agenda cu coperte de imitaţie de piele. Plăcuţa de înmatriculare a trecut chiar prin faţa lui. A pornit Dodge-ul şi l-a pus pe drum. A apăsat butonul pentru lumini şi sirenă. A apăsat cu piciorul acceleraţia şi a condus cu o mână. A folosit-o pe cealaltă pentru a apăsa pe microfon.

— În urmărirea unui Firebird roşu, a transmis el prin radio. Plăcuţele se potrivesc cu datele din informare.

În difuzor s-au auzit nişte pârâituri şi s-a auzit vocea dispecerului.

— Poziţia? a întrebat el.

— Lacul Soda, a spus Gunston. Îndreptându-se spre est, repede.

— Bine, Joey, a spus dispecerul. Du-te după el. Prinde-l înainte de graniţa statului. Nu-l lăsa băieţilor din Nevada, bine?

— Am înţeles, şefu’, a spus Gunston.

A ajuns la 120 de kilometri la oră şi a dispărut în noapte. Se gândea că Firebird-ul ar putea fi la vreo doi kilometri în faţă. Dacă Penney nu a încetinit şi nu s-a dus în Baker, atunci al lui era. Oportunitatea ar fi putut sosi.

A prins Firebird-ul roşu după cinci kilometri. Trecuse de drumul spre Baker. Nu era nimic pe drum, cu excepţia a încă nouăzeci de kilometri din California, apoi statul Nevada. A ţinut Dodge-ul tânguitor la douăzeci de metri în spatele Firebird-ului şi a lovit luminile albastre. A pus sirena să sune cu zgomotul electronic poc-poc-poc care-i plăcea atât de mult. A rânjit prin parbriz. Dar Firebird-ul nu a încetinit. A continuat să meargă. Vitezometrul lui Gunston tremura în jurul vitezei de 180 de kilometri la oră. Mâinile îi strângeau volanul de vinil murdar.

— Fir-ai al naibii! a spus el.

A apăsat mai tare pe acceleraţie şi se ţinea bine. Firebird-ul roşu a accelerat ajungând poate la 190 de kilometri la oră. Era încă acolo, în faţa lui, dar nu mai putea accelera. Era la maximum. Gunston a zâmbit. Cunoştea drumul din faţă. Probabil mai bine decât un tip din Laney. Urcuşul pe versantul vestic al muntelui Clark urma să încline lucrurile spre băieţii buni. Panta va încetini Firebird-ul. Dar Dodge-ul avea un cuplu V8 foarte bun. Noul motor radial al poliţiei. Un şofer priceput. Optzeci de kilometri de oportunitate în faţă. Poate că U.S. 101 şi o motocicletă mare nu erau atât de departe.

A urmărit Firebird-ul cincizeci de kilometri. Urcuşul a încetinit ambele maşini. Mergeau în medie cu 140. Sirena Dodge-ului a sunat tot drumul, poc-poc-poc, timp de douăzeci de minute, luminile roşii şi albastre strălucind continuu. Concluzia lui Gunston era că Penney trebuia să fie un psihopat. Dând foc la lucruri, apoi încercând să scape de patrula de pe autostradă în întuneric. Apoi a început să se îngrijoreze. Se apropiau periculos de mult de graniţa statului. Nici nu se gândea să sune şi să solicite cooperarea băieţilor din Nevada. Penney era al lui. Aşa că a strâns volanul şi s-a apropiat în viteză de maşina roşie. Din ce în ce mai aproape. Încercând să forţeze lucrurile.

Cu şaisprezece kilometri înainte la graniţa statului, o ramificaţie ieşea de pe U.S 91 până în micuţul oraş Nipton. Drumul părăsea autostrada într-un unghi oblic şi cobora muntele în vale. Firebird-ul a luat-o pe acolo. Cu Dodge-ul poliţiei la câţiva centimetri în spate, a luat-o la dreapta şi a dispărut pur şi simplu din faţa lui. Gunston a trecut şi a apăsat frânele, toate cele patru roţi blocându-se şi scoţând fum. A smucit schimbătorul în marşarier şi a dat cu spatele pe marginea drumului. Tocmai la timp pentru a vedea Firebird-ul părăsind

drumul şi luând-o în jos pe versantul muntelui. Ramificaţia drumului avea o curbă strânsă. Gunston ştia asta. Dar Penney nu. A luat cu disperare curba dar a pierdut. Spatele Firebird-ului nu a mai avut aderenţă şi s-a balansat în gol. Maşina roşie s-a învârtit ca o crosă de golf şi s-a aruncat în gol. Gunston a văzut-o lovindu-se şi sărind pe stânci. O rocă a găurit partea inferioară, benzina vărsată a atins toba de eşapament fierbinte şi următorul lucru pe care l-a văzut Gunston a fost erupţia unei flăcări şi o explozie uriaşă care se rostogolea încet la o sută de metri în josul muntelui.

*

Dispecerul de la Patrula Autostrăzii din California i-a spus lui Joey Gunston să supravegheze recuperarea Firebird-ului roşu zdrobit. Nimeni nu era foarte supărat din cauza accidentului. Nimănui nu-i păsa prea mult de Penney. Discuţiile prin staţie de la biroul dispecerului spre Dodge-ul lui Gunston şi înapoi despre un incendiator mort în maşina lui în flăcări avea o cantitate mare de zâmbete ironice suprimate. Singura problemă era factura care va veni în luna următoare de la firma de tractări. Protocolul despre cine trebuie să plătească o asemenea factură nu a fost niciodată foarte clar. De obicei patrula sfârşea punând-o la diverse cheltuieli operative.

Gunston cunoştea o firmă de tractare în pustietatea de lângă lacul Soda care de obicei monitoriza frecvenţa poliţiei, aşa că a sunat şi a primit un răspuns rapid. Apoi a parcat pe marginea drumului lângă curba spre Nipton, postându-se chiar pe marginea urmelor făcute pe drum când a frânat, şi l-a aşteptat pe tip. A ajuns într-o oră, iar la miezul nopţii Gunston şi tipul de la tractări mergeau în jos pe munte în întuneric, trăgând cârligul metalic uriaş de camion în spatele lor, de pe roata lui.

Firebird-ul roşu era cam la două sute de metri în josul pantei, chiar la capătul cablului. Nu mai era roşu deloc. Era brăzdat de o varietate fantastică de maro şi purpuriu ars. Toată sticla s-a topit şi plasticul a ars cu totul. Cauciucurile dispăruseră. Penney însuşi era o formă încreţită carbonizată amestecată cu arcurile de metal care erau tot ce mai rămăsese din scaune. Gunston şi tipul n-au petrecut prea mult timp uitându-se la el. Doar s-au

apropiat şi au prins cârligul uriaş de suspensia din faţă. Apoi s-au întors pentru urcuşul lung pe pantă.

Au urcat cu greu panta şi transpirau în aerul nopţii când se întorceau la camionul de remorcare. Era parcat lateral pe şosea, înconjurat de rachetele roşii de avertizare ale lui Gunston. Cablul de oţel ieşea din tamburul din spatele cabinei şi dispărea în întuneric. Şoferul a pornit motorul mare pentru a porni alimentarea hidraulică, iar tamburul a început să înfăşoare cablul, ridicând epava în sus. Din când în când, rămăşiţele Firebird-ului se împiedicau în tufişuri sau în stânci şi suspensia din spate a camionului se forţa, iar motorul mare trăgea până le elibera.

A durat aproape o oră să ridice epava cei două sute de metri până pe şosea. S-a răsucit peste marginea de beton a şoselei şi şoferul a mişcat camionul într-un unghi mai bun şi a coborât tamburul pentru a trage epava pe platformă. Gunston l-a ajutat să o lege cu lanţuri. Apoi a dat din cap spre şofer şi camionul de remorcare a pornit şi s-a îndreptat spre vest. Gunston a mers la Dodge, a stins luminile intermitente şi a pornit staţia.

— E pe drum, i-a spus el dispecerului. Mai bine ai trimite o ambulanţă să-l întâlnească.

— De ce? a întrebat dispecerul. E mort, nu?

— Cât de mort se poate, a spus Gunston. Dar cineva trebuie să-l desfacă din scaun şi eu nu am de gând să o fac.

Dispecerul a început să râdă.

— E cu adevărat crocant?

A râs şi Gunston.

— Cel mai crocant tip pe care l-ai văzut vreodată.

*

Era miezul nopţii, iar şeriful era încă la post în Laney. S-a gândit că a făcut prea multe ore suplimentare. A fost o zi ocupată. Şi a doua se prevedea a fi şi mai ocupată. Au fost o mulţime de lucruri negative cărora a trebuit să le facă faţă. Concedierile de la fabrică au produs efecte neaşteptate. Seara mulţi erau beţi. Două camionete s-au ciocnit. Răni uşoare. Câteva ferestre de la fabrică au fost sparte. Au fost vizate ferestrele domnului Odell. Câteva pietre au căzut mai aproape şi

au lovit camera de corespondenţă. Una a spart parbrizul unei maşini din parcare.

Şi Penney a ars trei case până la temelie. Asta a fost adevărata problemă. Până când n-a mai fost o problemă. Tăcerea din camera staţiei a fost întreruptă de sunetul telexului care a pornit. Şeriful s-a îndreptat spre separeu şi a rupt o bucată de hârtie. A citit-o, a îndoit-o şi a strecurat-o într-un dosar pe care abia îl începuse. Apoi a ridicat telefonul şi a sunat la Patrula Autostrăzii din California.

— Îl iau eu de acolo, le-a spus el. E o problemă a districtului Laney. Legistul nostru îl va vedea pe tipul ăsta. Voi pleca spre lacul Soda cu el imediat.

Legistul din districtul Laney era un medic tânăr, licenţiat la Stanford, pe nume Kolek. Nume polonez, dar tipul era dintr-o familie care era în California de mai multă vreme decât cei mai mulţi. Patruzeci de ani, poate. Şeriful împreună cu el se îndreptau spre est în maşina oficială. Kolek nu era deranjat de telefonul târziu. Nu avea nicio obiecţie să lucreze noaptea. Era tânăr şi era nou şi avea nevoie de bani. Dar a fost foarte tăcut tot drumul. Medicii, în general, nu erau prea doritori să aibă de-a face cu trupuri arse. Şeriful nu ştia de ce. El văzuse câteva. Un corp ars era ca ceva pe care l-ai lăsat pe grătar prea mult. Mai bine decât lucrurile viermănoase şi umede pe care le găseai în pădure. Cu mult mai bine.

— Trebuie să ducem înapoi? a întrebat Kolek.

— Maşina? a spus şeriful. Sau tipul?

— Cadavrul, a spus Kolek.

Şeriful a rânjit la el şi a aprobat din cap.

— E pe undeva o fostă soţie. S-ar putea să vrea să-l îngroape pe tip. Poate că e o intrigă de familie.

Kolek a ridicat din umeri şi a dat puţin mai tare încălzirea. Au mers prin noapte tot drumul de la Mojave la lacul Soda în tăcere. Două sute de kilometri fără să scoată o vorbă. Cimitirul de maşini era de mărimea unui stadion, ascuns în spatele unui gard înalt de lemn în unghiul făcut de drum către Baker, în locul în care părăsea autostrada. În faţa porţii erau aliniate camioane de remorcare strălucitoare. Kolek a încetinit şi a trecut de ele adulmecând prin complex. În spatele porţii, o cabană de lemn servea ca birou. Era lumină înăuntru. Kolek a apăsat pe claxon o dată şi a aşteptat. A ieşit o femeie. A văzut cine erau şi s-a

întors să aprindă luminile. Complexul s-a luminat ca ziua, cu lumini albastre pe stâlpi. Femeia i-a condus spre Firebird-ul ars. Era acoperit cu o prelată albită de soare.

Kolek şi şeriful au ridicat prelata de pe epavă. Nu era foarte îndoită. Şeriful putea vedea că tufişurile crescute pe versantul muntelui i-au încetinit căderea, până la capăt. Nu fusese distrusă într-un bolovan sau în altceva. Dacă nu izbucnea focul, James Penney ar fi putut scăpa.

Kolek a scos lanternele şi trusa lui cu instrumente din maşină. A avut nevoie de rangă ca să deschidă uşa şoferului. Balamalele erau blocate şi distorsionate de căldură. Şeriful şi-a folosit toată greutatea şi a deschis-o. Apoi cei doi bărbaţi au rotit fasciculele lanternelor în jurul interiorului carbonizat.

— Centura e arsă de tot, a spus Kolek. Dar o avea pusă. Catarama e încă la locul ei.

Şeriful a aprobat din cap şi a făcut un semn.

— Airbagul a sărit.

Părţile din plastic ale volanului erau arse toate, dar puteau vedea bucăţile metalice ridicate, acolo unde a sărit airbagul.

— Bine, a spus Kolek. Urmează partea distractivă.

Şeriful ţinea ambele lanterne şi Kolek şi-a pus o pereche de mânuşi grele de cauciuc. O vreme a studiat interiorul maşinii.

— S-a topit destul de bine, a spus. Cea mai bună variantă ar fi să tăiem prin arcurile scaunului şi să luăm o parte din scaun cu noi.

— E sacul pentru corp destul de mare?

— Probabil. Nu e un cadavru prea mare.

Şeriful a privit din nou. A trecut lumina lanternei peste corp.

— Penney era un tip destul de mare, a spus el. Poate mai înalt de 1,75 metri.

Kolek s-a strâmbat.

— Focul îi micşorează. Fluidele se scurg din corp.

A mers înapoi la maşină şi a scos un patent. S-a aplecat înapoi în Firebird şi a început să taie prin zigzagul de arcuri de metal, aproape de locurile unde erau lipite de cadavru. A durat o vreme. A trebuit să intre, stând lipit de pieptul corpului, ca să ajungă la partea îndepărtată.

— Bine, dă-mi o mână de ajutor aici, a spus el.

Şeriful şi-a împins mâinile sub picioarele carbonizate şi a prins arcurile unde Kolek le tăiase. A tras şi a răsucit şi a scos corpul,

cu picioarele înainte. Kolek a apucat de umeri şi au cărat ansamblul rigid câţiva metri mai departe şi l-au aşezat cu grijă pe pământ. S-au ridicat amândoi, iar corpul s-a rostogolit înapoi, rigid, cu picioarele îndoite îndreptate grotesc în sus.

— La naiba, a spus Kolek. Urăsc asta.

Şeriful s-a înclinat, plimbând lumina lanternei peste gaura deformată care fusese gura lui Penney.

— Dinţii sunt încă acolo, a spus el. Ar trebui să poţi face identificarea.

Kolek i s-a alăturat. Era vizibilă o carie distinctivă.

— Nicio problemă, a fost el de acord. E grabă mare?

Şeriful a ridicat din umeri.

— Nu pot închide cazul fără ea.

S-au străduit împreună să bage cadavrul în sac, apoi l-au încărcat în spatele maşinii. L-au pus pe o parte, înţepenit de ridicătura de la roată. Au pornit înapoi spre vest, cu soarele dimineţii ridicându-se în spatele lor.

*

Acelaşi soare de dimineaţă l-a trezit pe James Penney aruncând o rază luminoasă pe faţa lui printr-o gaură din jaluzeaua camerei de motel. S-a mişcat şi s-a întins în căldura patului închiriat, uitându-se la praful care dansa.

Era încă în California, aproape de Yosemite, cabana 12, într-un loc destul de îndepărtat de parc pentru a fi ieftin. Avea bani pentru şase săptămâni în portmoneul lui pe care-l ascunsese sub saltea, la mijlocul acesteia. Bani pentru şase săptămâni, mai puţin cu un rezervor şi jumătate de benzină, un cheeseburger şi 27,5 de dolari pentru cameră. Ascunşi sub saltea pentru că 27,5 dolari nu plătesc un loc de top. Uşa era încuiată, dar tipul de la recepţie avea o cheie de rezervă şi nu ar fi fost primul recepţioner care să închirieze cheia de rezervă cu ora pentru cineva care voia să facă nişte bani în plus pe timpul nopţii.

Dar nu s-a întâmplat nimic rău. Salteaua era atât de subţire că putea simţi portmoneul chiar acolo, sub rinichi. Încă acolo, încă umflat. O senzaţie bună. Se uita la raza de soare, luptându-se cu aritmetica mentală, extinzând banii pentru şase săptămâni la viitorul apropiat. Cu nimic de care să se îngrijoreze, exceptând mâncarea ieftină, motelurile ieftine şi

benzina pentru Firebird, s-a gândit că nu are nicio problemă. Firebird-ul avea un motor modern, cu 24 de valve, adaptat pentru amestecul de putere şi economie. Putea ajunge departe şi să-i rămână şi destui bani pentru a-şi petrece timpul acolo unde ajungea.

După asta, nu mai era sigur. Nu era nicăieri cerere mare pentru un metalurg, chiar cu şaptesprezece ani de experienţă. Dar trebuia să fie nevoie de ceva. Era sigur de asta. Chiar dacă era altceva. Era muncitor. Nu-i păsa ce face. Poate va găsi ceva în aer liber, ar putea fi un lucru revigorant. Ar putea avea o anumită demnitate. O muncă simplă, pentru oameni simpli, cinstiţi, mult diferită de sclavia pentru acea nevăstuică rânjită de Odell.

Stând sub pătură, a urmărit o vreme mişcarea razei de soare. Apoi a aruncat pătura şi s-a ridicat din pat. A folosit toaleta, şi-a clătit faţa şi gura la chiuvetă şi a descâlcit grămada de haine de unde le aruncase. Va avea nevoie de mai multe haine. Avea doar îmbrăcămintea de pe el. Orice altceva arsese împreună cu casa. A ridicat din umeri şi şi-a refăcut calculele pentru a introduce şi nişte pantaloni noi şi cămăşi de lucru. Poate nişte cizme groase, dacă va lucra afară. Trebuia să mai întindă puţin banii pentru cele şase săptămâni. A decis să conducă încet, să economisească benzina şi poate să mănânce mai puţin. Sau poate nu mai puţin, doar mai ieftin. Va folosi opririle pentru camioane, nu restaurantele pentru turişti. Mai multe calorii, mai puţini bani.

S-a gândit că ar putea merge mai mulţi kilometri înainte de a se opri pentru micul dejun. Şi-a zornăit cheile din buzunar şi a deschis uşa cabanei. Apoi s-a oprit. I-a stat inima. Locul de parcare dreptunghiular din faţa cabanei era gol. Rămăseseră doar câteva urme de ulei. S-a uitat disperat în dreapta şi în stânga de-a lungul şirului de cabane. Niciun Firebird roşu. A rămas acolo zăpăcit, gândindu-se ce să facă.

A decis să nu-şi bată capul cu tipul de la recepţie. Era aproape sigur că recepţionerul era responsabil. Putea aproape să vadă. Tipul a aşteptat o oră şi apoi şi-a sunat nişte amici care au venit şi au pornit maşina fără chei. Au scos-o din parcarea motelului şi de-a lungul drumului. O conspiraţie, ajutată de traficul de la motel. Ajutată de fraierii destul de tâmpiţi ca să plătească 27,5 dolari pentru a-şi vedea cea mai de preţ posesiune furată. Era

amorţit. Suspendat undeva între boală şi furie. Firebird-ul lui roşu. Singurul naibii de lucru pe care-l dorise cu adevărat în toată viaţa lui. Dus. Furat. Îşi amintea bucuria intensă pe care o simţise când l-a cumpărat. După divorţ. Când se trezise şi realizase că trebuie doar să meargă la distribuitor, să semneze actele şi să-l aibă. Fără discuţii. Fără certuri. Fără dispreţul ipocrit despre jucăriile băieţilor şi despre cum au ei nevoie de acest lucru nenorocit şi de acel lucru nenorocit urgent. Nimic din toate astea. S-a dus la distribuitor, a dat vechea lui rablă, a semnat pentru acel Firebird şi a condus către casă într-o stare de bucurie totală. O spăla şi curăţa în fiecare săptămână. Urmărea reclamele şi a încercat toate soluţiile de lustruire de pe piaţă. Maşina stătea în fiecare zi în faţa fabricii din Laney ca un însemn roşu al împlinirii. Ca o consolare strălucitoare pentru tot rahatul şi toată truda. Orice altceva nu avea, avea un Firebird. Până azi. Acum, alături de orice altceva a avut, a avut şi un Firebird.

Cel mai apropiat post de poliţie era la cincisprezece kilometri sud. Văzuse locul în noaptea dinainte când a trecut pe lângă ea, mergând spre nord. A pornit pe jos, distrus de furie şi frustrare. Soarele a urcat pe cer şi l-a încetinit. După câţiva kilometri a făcut autostopul. Un inginer de service pentru computere, într-un Buick de firmă, a oprit.

— Mi-au furat maşina, i-a spus Penney. Noaptea trecută, din faţa nenorocitului de motel.

Inginerul a scos un sunet potrivit pentru orice motiv, ca o exprimare a unei vagi simpatii când persoanei nu-i pasă de fapt deloc.

— Destul de rău, a spus el. Aveai asigurare?

— Sigur, cu acoperirea tuturor riscurilor. Dar sper că mi-o vor aduce înapoi.

Tipul a clătinat din cap.

— Uită de asta. Până mâine va fi în Mexic. Vreun domn de acolo va avea o maşină americană nou-nouţă. Nu o vei mai vedea niciodată doar dacă de duci acolo în vacanţă şi te calcă cu ea.

Apoi tipul a râs de propria glumă, iar James Penney simţea că vrea să coboare pe loc, dar soarele era fierbinte şi James Penney era un tip practic. Aşa că au mers mai departe în linişte

şi a coborât în praf lângă parcarea poliţiei. Buick-ul a plecat şi l-a lăsat acolo.

Postul de poliţie era mic, dar era aglomerat. S-a aşezat la rând în spatele altor cinci persoane. În spatele ghişeului era un ofiţer, luând detalii, primind plângeri, scriind încet, confirmând totul de două ori. Penney simţea că fiecare minut era vital. Simţea că Firebird-ul lui gonea spre graniţă. Poate că acest tip putea informa prin radio şi să-l oprească. Se foia de pe un picior pe altul, frustrat. Se uita sălbatic în jur. Pe o tablă din spatele capului ofiţerului erau prinse note. Copii neclare ale telexurilor şi faxurilor. Notificări ale şerifului. O grămadă de chestii. Ochii lui au trecut absenţi peste ele.

Apoi s-au întors. Fotografia lui se holba la el. Fotografia din propriul permis de conducere, copiată în alb şi negru, mărită, granulată. Numele lui sub ea, cu litere mari tipărite. James Penney. Din Laney, California. O descriere a maşinii sale. Firebird roşu. Numărul de înmatriculare. James Penney. Căutat pentru incendiere şi producere de daune. S-a uitat lung la informare. Se făcea tot mai mare. Creştea cât însăşi viaţa. Faţa lui se holba la el ca şi cum s-ar uita în oglindă. James Penney. Incendiere. Pagube. Buletin informativ. Femeia din faţa lui şi-a terminat treaba şi el a păşit înainte în faţa cozii. Sergentul de la masă s-a uitat la el.

— Pot să vă ajut, domnule? a întrebat el.

Penney a dat din cap. A luat-o la stânga şi a plecat de acolo. A păşit calm afară, în soarele strălucitor al dimineţii şi a alergat spre nord ca un nebun. A făcut aproape o sută de metri până când l-a încetinit căldura la un mers gâfâit. Apoi a făcut ceva instinctiv, adică a părăsit asfaltul şi s-a adăpostit într-un crâng de mesteceni sălbatici. A împins tufişurile până când s-a pierdut din vedere şi s-a prăbuşit într-o poziţie aşezată, cu spatele sprijinit de un copac subţire şi dur, cu picioarele întinse, cu pieptul ridicându-se, cu mâinile strângându-şi capul ca şi cum încerca să-l oprească să explodeze.

Incendiere şi pagube materiale. Ştia ce înseamnă cuvintele. Dar nu le putea potrivi cu ceea ce făcuse de fapt. Era propria lui nenorocită de casă care arsese. Ca şi cum îşi ardea gunoiul. Era îndreptăţit. Cum ar fi putut fi asta incendiere? Un tip alege să-şi ardă casa până la temelie, cum e asta o infracţiune? E o ţară liberă, nu? Şi poate explica, oricum. Era supărat. S-a aşezat pe

trunchiul mesteacănului şi a respirat mai uşor. Dar doar pentru un moment. Pentru că după aceea a început să se gândească la avocaţi. Avea experienţă personală. Divorţul l-a costat o grămadă de bani pentru avocaţi. Ştia cum sunt avocaţii. Chiar dacă n-a fost chiar incendiere, avea să trebuiască să plătească o grămadă avocaţilor ca să dovedească asta. Va fi un flux constant de dolari, care va curge ani de zile. Dolari pe care nu-i avea şi nu-i va avea niciodată. A stat acolo pe terenul tare şi uscat şi a realizat că absolut tot ce avea în întreaga lume era exact acolo, în contact cu trupul lui. O pereche de pantofi, o pereche de şosete, o pereche de boxeri, blugi Levi's, o cămaşă de bumbac. Şi portmoneul. Şi-a coborât o mână şi a atins portmoneul din buzunar. Bani pentru şase săptămâni, mai puţin cheltuielile de ieri. Banii pentru şase săptămâni ar cumpăra şase ore din timpul unui avocat. Şase ore, tipul putea să scrie numele complet şi adresa, poate şi data naşterii. Numărul de asigurări sociale ar lua încă şase. Problema reală, asta ar fi în a treia parte de şase ore. Sau a patra. Asta era experienţa lui James Penney cu avocaţii.

S-a ridicat în picioare. Picioarele îi erau slăbite de acidul lactic produs de alergarea cu care nu era obişnuit. Inima îi bătea cu putere. S-a sprijinit de trunchiul unui mesteacăn şi a respirat adânc. A înghiţit în sec. S-a strecurat iar prin tufişuri până la drum. S-a întors spre nord şi a început să meargă. A mers o jumătate de oră, poate vreo trei kilometri, apoi muşchii i s-au relaxat şi respiraţia s-a calmat. A început să vadă clar lucrurile. A început să înţeleagă. A început să aprecieze puterea etichetelor. Era un tip realist şi întotdeauna şi-a spus adevărul. Era un incendiator pentru că ei spuneau asta. Faza de furie trecuse. Acum totul era despre luarea deciziilor sensibile, una după alta. Lămurirea confuziei era dincolo de resursele sale. Aşa că trebuia să stea departe de ei. Asta era prima decizie. Ăsta era punctul de plecare. Asta era strategia. Celelalte decizii vor decurge din asta. Erau tactice.

Putea fi urmărit pe trei căi. După nume, după faţă, după maşină. A părăsit marginea drumului înapoi între copaci. S-a strecurat douăzeci de metri prin pădure. A făcut o gaură mică în frunzele mucegăite şi a scos din portmoneu tot ce avea numele lui. A îngropat totul în gaură şi a îndreptat pământul peste ele.

Apoi a luat cheile iubitului său Firebird din buzunar şi le-a aruncat departe între copaci. Nu a văzut unde au căzut.

Maşina era dispărută. În circumstanţele date, era bine. Dar a lăsat o urmă. Era posibil să fi fost văzut în Mojave, în afara băncii. Era posibil să fi fost văzut la pompa de benzină când a făcut plinul. Şi numerele de înmatriculare erau pe hârtiile de la recepţie de la motelul unde fusese noaptea trecută. Cu numele lui. O urmă care se îndrepta spre nord, prin California, cu paşi mici.

Îşi amintea antrenamentul din Vietnam. Îşi amintea trucurile. Dacă voiai să mergi la est de tranşee, întâi o luai spre vest. Mergeai spre vest două sute de metri, păşind ocazional pe crenguţe, deranjând ocazional tufişurile, până când îl convingeai pe Charlie că mergi spre vest, cât de liniştit posibil, dar nu destul de liniştit. Apoi te întorceai şi o luai înapoi spre est, făcând totul corect, trecând mai departe pe lângă punctul din care ai pornit. Făcuse asta de o duzină de ori. Planul original fusese să se îndrepte spre nord pentru un timp, poate în Oregon. Se ţinuse câteva ore de acest plan. Apoi Firebird-ul lui roşu lăsase o urmă care ducea spre nord. Aşa că acum avea de gând să se întoarcă spre sud un timp şi să dispară. A ieşit iar din pădure pe marginea prăfuită a drumului şi a început să meargă înapoi pe drumul pe care venise.

Faţa nu şi-o putea schimba. Era acolo, pe toate afişele. Îşi amintea cum se holba la el de pe buletinul informativ din clădirea poliţiei. Cărarea îngrijită pe o parte, obrajii traşi gri. Şi-a trecut mâinile prin păr, viguros, înainte şi înapoi, până când l-a răvăşit în toate direcţiile. Nu mai era nicio cărare îngrijită pe o parte. Şi-a trecut palmele peste obrajii neraşi de douăzeci şi patru de ore. A decis că-şi va lăsa o barbă mare. Nu avea opţiuni, oricum. Nu avea aparat de ras şi nu avea de gând să cheltuie vreun ban pe unul. Continua să meargă prin praf, îndreptându-se spre sud, cu muntele Excelsior ridicându-se la dreapta lui. Apoi a ajuns la curba care o lua spre vest spre San Francisco, prin pasul Tioga, înainte ca muntele Dana să se ridice şi mai înalt. S-a oprit în praful de pe marginea drumului şi s-a gândit. Continuând spre sud ar ajunge aproape înapoi în Mojave. Prea aproape de casă. Mult prea aproape. Nu se simţea liniştit. Nu era liniştit deloc. Aşa că s-a gândit la o nouă mişcare. Se va îndrepta spre vest spre coastă, apoi va decide.

S-a aşezat la treizeci de metri vest de curbă şi a ridicat degetul mare. Era un tip practic. Ştia că nu va ajunge nicăieri mergând. Trebuia să facă autostopul, unul după altul, călătorii anonime cu oameni ocupaţi. A decis, ca tactică, să nu caute călătorii cu cetăţeni serioşi. Nu cu cineva care arăta ca şi cum l-ar putea observa şi şi l-ar aminti. Trebuia să gândească precum un fugar. O experienţă cu totul nouă.

După patruzeci de minute, a zâmbit ironic când şi-a dat seama că nu trebuia să-şi facă griji pentru a evita cetăţenii serioşi. Îl evitau ei pe el. Stătea acolo, cu degetul mare ridicat, fără bagaj, cu părul în dezordine, neras, prăfuit în genunchi, şi o maşină după alta treceau pe lângă el. Uitându-se la el şi accelerând ca şi cum n-ar fi fost acolo. Soarele a trecut pe deasupra capului şi a început să coboare, iar el a început să se îngrijoreze că nu-l va lua nimeni. Era înfometat şi însetat şi vulnerabil. Singur şi în picioare exact în mijlocul celui mai mare şi mai dispreţuitor peisaj pe care-l văzuse vreodată.

Salvarea a venit sub forma unui Jeep descoperit, prăfuit şi lovit, de culoarea nisipului, care de fapt nici nu era o culoare. Un tip cam de patruzeci de ani la volan. Păr lung grizonat, o cămaşă cu imprimeuri murdară, un fel de rămăşiţă a unui hippy. Jeep-ul a încetinit şi a brăzdat praful. S-a oprit exact lângă Penney şi şoferul s-a aplecat înăuntru şi a strigat ca să acopere zgomotul tobei de eşapament.

— Merg la Sacramento, prietene, a spus el. Dar dacă vrei la Bay, te pot lăsa în Stockton.

Penney a aprobat din cap, viguros.

— Sacramento e grozav, a strigat el. Mulţumesc mult.

Şi-a pus mâna dreaptă pe rama parbrizului şi stânga pe spătarul scaunului şi a sărit în interior exact cum făcea în Jeep-urile din Vietnam.

— Relaxează-te şi bucură-te de peisaj, prietene, a strigat şoferul peste zgomotul tobei. Discuţiile nu sunt o opţiune în chestia asta veche. Prea gălăgioasă, înţelegi ce vreau să spun?

James Penney a dat din cap recunoscător către el, iar bătrânul hippy a lăsat ambreiajul şi a intrat pe drum.

*

Biroul legiştilor din districtul Laney era exact asta, adică un birou, şi încă unul rudimentar. Nu existau locuri pentru examinare postmortem, doar dacă Kolek dorea să cureţe propriul birou şi să taie bucata carbonizată pe el. Aşa că a luat sacul cu corpul şi a dus-o în locul pe care îl folosea districtul, în nordul Los Angeles-ului. Era o morgă mare şi modernă, bine echipată şi aglomerată. Era aglomerată pentru că absorbea toate treburile din inelul de districte mici din jur, la fel cum avea şi propria mulţime de nenorociţi. Drept urmare, Kolek a dus sacul în depozitul frigorific şi a semnat pentru primul loc liber pentru colaboratori din acea zi, care era pe la mijlocul după-amiezei. Era o jumătate de oră, dar Kolek s-a gândit că era mai mult decât destul timp. Nu avea niciun dubiu despre cum a murit Penney. Tot ce avea de făcut era rutina de identificare după amprenta dentară.

Laney avea un singur dentist care servea o populaţie de 2.000 de oameni. Nu-l văzuse niciodată pe Penney. Dar era destul de nou, iar şeriful i-a spus că nu era neobişnuit pentru oamenii din Laney să uite de dinţii lor. Fabrica oferea o asigurare de sănătate, bineînţeles, dar nu cea mai bună din lume, şi pentru servicii stomatologice trebuia să plăteşti o contribuţie. Dar asistenta era o bătrână robustă care a fost acolo cu ultimii trei medici. A căutat prin sistem şi a găsit dosarul lui Penney acolo unde fusese depozitat după ultima sa vizită, cu doisprezece ani înainte. Era un pachet subţire de însemnări şi un film într-un plic cu bule. Kolek a semnat pentru el şi l-a aruncat pe locul din spate al maşinii. Şi-a verificat ceasul şi s-a îndreptat spre sud către morgă.

*

James Penney a coborât din Jeep-ul bătrânului hipiot chiar pe artera principală din partea sudică a oraşului Sacramento, bătut de vânt, obosit, cu urechile ţiuind din cauza zgomotului. A stat pe marginea drumului, i-a făcut cu mâna şi l-a privit pe tip plecând, făcându-i şi el cu mâna, părul lung grizonat fluturând din cauza curentului. Apoi s-a uitat în jur în liniştea bruscă şi s-a orientat. Peste tot în susul şi în josul străzii era o pădure de semne, în culori strălucitoare, luminate, făcând publicitate la moteluri cu aer condiţionat şi piscină şi cablu, la locuri unde se

vindeau burgeri, restaurante de toate felurile, supermarketuri, piese auto. Arăta ca un loc în care un tip se putea face nevăzut, fără nicio problemă. O mare varietate de moteluri, toate unul lângă altul, toate concurente, toate oferind cele mai mici preţuri din oraş. A mers spre trei dintre ele. S-a gândit să meargă la cel din mijloc. Ascunde-te şi plănuieşte mai departe.

Dar apoi s-a hotărât să încerce ceva ce citise odată într-un ghid de călătorie. Cazează-te mai târziu şi cere un preţ mai mic. Mai târziu, motelul ar fi bucuros să mai închirieze o cameră. Se gândeau că ceva e mai mult decât nimic, nu? Asta e teoria din ghidul de călătorie. Era o teorie pe care n-o încercase niciodată, dar acum era timpul să înceapă. Aşa că a mers direct să ia un prânz târziu sau o cină timpurie, sau pentru orice ar fi fost timpul. A ales un lanţ care vindea burgeri pe care nu l-a mai încercat înainte şi s-a aşezat la fereastră, urmărind nepăsător traficul. A sosit chelneriţa şi a comandat un cheesburger şi două Coca. Era însetat de la praful de pe drum.

*

Hipiotul de patruzeci de ani cu părul lung grizonat a condus în centrul oraşului şi a parcat Jeep-ul prăfuit şi lovit, exact lângă un hidrant din afara clădirii principale a departamentului de poliţie din Sacramento. A scos cheile şi a ieşit afară. A stat în picioare şi s-a întins în căldura soarelui după-amiezii înainte să intre.

Biroul Brigăzii Antidrog din Sacramento era amplasat într-un şir de camere închiriate lor de către departamentul de poliţie. Singurul mod de a ajunge înăuntru era prin holul secţiei, pe lângă birourile sergenţilor. Agenţii trebuiau să semneze când intrau şi când ieşeau. Trebuiau să-şi ia ecusoanele interne şi să le poarte în interiorul clădirii şi trebuiau să le lase acolo când ieşeau. Erau două motive pentru asta. Aveau tendinţa să arate mai degrabă ca nişte infractori decât ca agenţi, iar ecusoanele păstrau confuzia în secţie la minimum. Şi pentru că lucrau sub acoperire nu-şi permiteau să strecoare ecusoanele în buzunar, din neglijenţă sau din greşeală, şi să iasă cu ele. Dacă o făceau şi erau descoperiţi de orice nou prieten pe care voiau să şi-l facă, puteau apărea consecinţe foarte serioase. Aşa că regula strictă era că ecusoanele stăteau la biroul secţiei în fiecare moment în care agenţi nu erau înăuntru, purtându-le.

Hipiotul de patruzeci de ani s-a aşezat la rând să semneze şi să-şi ia ecusonul. Era în spatele a doi agenţi în uniformă cu un tip în cătuşe. Un singur sergent de serviciu. Avea de aşteptat. Şi-a trecut privirea pe informările de pe peretele din spate. Risc mare de incendiu al pădurii. Copii dispăruţi. Apoi o faţă care se holba la el. O alertă prin telex. James Penney. Laney, California. Incendiere şi distrugere.

— Rahat, a spus el cu voce tare.

Sergentul de la birou şi poliţiştii cu încătuşatul s-au întors cu toţii să se uite la el.

— Tipul ăla, a spus el. James Penney. Tocmai l-am dus cu maşina tot drumul prin munţi până aici.

*

Şeriful din Laney a răspuns la telefonul din Sacramento. Era ocupat să închidă dosarele activităţilor din ziua precedentă. Beţii, ferestre sparte, parbrize sparte, lucruri mărunte. Dosarul lui Penney era încă în dulap, aşteptând doar identificarea oficială de la Kolek pentru a-l închide.

— Penney? i-a spus el sergentului de la biroul din Sacramento. Nu, e mort. Făcut praf şi ars pe drumul spre Vegas, noaptea trecută.

Apoi a închis, dar era un tip conştiincios şi precaut, aşa că a găsit numărul de la morga din LA. Îşi întindea mâna spre telefon când acesta a sunat din nou. Era Kolek, sunând de pe mobil, chiar de la masa de disecţie.

— Ce e? a întrebat şeriful, deşi deja ştia ce era, din vocea lui Kolek.

— Două probleme principale, a spus Kolek. Dinţii nu seamănă nici pe departe. Penney avea o lucrare în faţă. Dinţi ieftini. Aceştia sunt dinţi adevăraţi.

— Şi? a întrebat şeriful. Ce altceva?

— E o femeie, a spus Kolek.

*

Penney îşi terminase masa în localul cu burgeri din Sacramento când a văzut sosind patru echipaje de poliţie. Pusese un dolar pe masă pentru chelneriţă şi se ridica, gata să plece. De fapt se ridicase de pe banca lipicioasă de vinil şi se

strecura în lateral când i-a observat. Patru echipaje, înaintând în salturi de-a lungul şirului de moteluri. Poliţiştii intrau în fiecare birou, cu un teanc de hârtii în mână, ieşeau, mergând spre următorul birou. Penney s-a aşezat înapoi. I-a urmărit prin fereastră. I-a privind îndreptându-se spre sud până când i-a pierdut din vedere. Apoi s-a ridicat şi a plecat. Şi-a ridicat gulerul jachetei de piele şi a mers spre nord, nu repede, nu încet, ţinându-şi respiraţia.

*

Şeriful Laney era la telefon. Îl urmărise pe Penney datorită băncii. Era îngrijorat de retragerea mare de bani lichizi de ieri. Identificase drumul pe hartă, din Laney către Mojave şi ghicise corect linia spre nord de-a lungul coastei muntelui Whitney. A sunat la benzinării, una după alta, mergând spre nord prin cartea de telefon, până când a găsit un băiat de la pompă care şi-a amintit de un Firebird roşu al cărui şofer plătise dintr-un teanc gros de bancnote.

Apoi a făcut nişte calcule mentale, viteză şi distanţă şi timp, şi a început să sune la un grup restrâns de moteluri din zona în care presupunea că a ajuns Penney la sfârşitul zilei. Din a doua încercare a găsit locul corect, motelul Pine Park Holiday aproape de Yosemite. Penney se cazase cam pe la ora nouă, maşina, numele şi numerele de înmatriculare fiind chiar acolo pe registrul tipului de la recepţie.

După asta, nu mai existau informaţii. Şeriful a sunat la cel mai apropiat departament de poliţie, la cincisprezece kilometri sud de motel. Niciun proces-verbal despre un Firebird furat. Niciun alt automobil dispărut. Nimeni nu cunoştea vreo hoaţă de maşini în localitate. Aşa că şeriful a sunat la distribuitorul General Motors din Mojave şi a întrebat despre valoarea unui Firebird de 18 luni, curat, puţin rulat. A adăugat suma la valoarea banilor retraşi din bancă. Penney s-a întâlnit la motel şi i-a vândut femeii moarte maşina şi fugea cu cinşpe mii de dolari în buzunarul pantalonilor. O grămadă de bani. Era clar. Evident. Penney planificase şi se pregătise.

Şeriful a deschis din nou harta. Apariţia oraşului Sacramento a fost noroc pur. Aşa că acum trebuia să profite de acest lucru. Nu avea de gând să stea acolo. Prea mic, capitala statului, prea

multă poliţie. Aşa că se va mişca. Probabil către sălbăticia Oregonului sau în statul Washington. Sau Idaho sau Montana. Dar nu cu avionul. Nu cu bani lichizi. Să plăteşti cu bani lichizi într-un oraş din California era ca şi cum ai implora să fii arestat pentru trafic de droguri. Aşa că va încerca să plece pe şosea. Dar Sacramento era un oraş cu un ocean nu prea departe în stânga şi munţi înalţi în dreapta. În esenţă şase drumuri pe care ar putea pleca, asta era tot. Aşa că va face şase blocaje, probabil pe o rază de cincisprezece kilometri, astfel încât să nu dea peste cap navetiştii locali. Şeriful a dat aprobator din cap şi a ridicat telefonul să sune patrula autostrăzii.

*

În amurg a început să plouă în Sacramento. Ploaie grea, constantă. California de nord, lângă munţi, foarte diferit de felul în care era obişnuit Penney. Şi-a ridicat gulerul hainei, şi-a lăsat capul în jos, mergând spre nord, încercând să decidă dacă să îndrăznească să facă autostopul. Echipajele de poliţie de la moteluri l-au îngrijorat. Era obosit şi demoralizat şi singur. Şi ud. Şi suspicios. Nimeni nu mergea nicăieri în California. S-a uitat peste umăr la trafic şi a văzut o berlină măslinie Chevrolet încetinind lângă el. A oprit, şi un braţ lung s-a întins şi a deschis uşa pasagerului. Becul din maşină s-a aprins şi strălucea pe asfaltul umed.

— Vrei să te duc? a întrebat şoferul.

Penney s-a aplecat şi s-a uitat înăuntru. Şoferul era un tip foarte înalt, de vreo treizeci de ani, musculos, construit ca un halterofil profesionist. Păr blond scurt, faţa aspră. Îmbrăcat în uniformă. Uniforma armatei. Penney a citit insigna şi şi-a întipărit în minte: căpitan în poliţia militară. S-a uitat la vopseaua măslinie a maşinii şi a văzut un număr alb imprimat pe margine.

— Nu ştiu, a spus el.

— Scapă de ploaie, a spus şoferul. Un veteran ca tine merită mai mult decât să umble în ploaie, am dreptate?

Penney s-a strecurat înăuntru. A închis uşa.

— De unde ştii că sunt veteran? a întrebat.

— Felul în care mergi, a spus şoferul. Şi vârsta ta, şi cum arăţi. Tipii de vârsta ta, care arată aşa cum arăţi tu şi mergând prin ploaie, nu au făcut colegiul, asta-i al naibii de sigur.

Penney a dat din cap.

— Aşa e, a spus el. Am făcut un tur prin junglă, cu şaptesprezece ani în urmă.

— Atunci lasă-mă să te duc, a spus şoferul. O favoare, ca de la soldat la soldat. Consider-o un beneficiu pentru veterani.

— Bine, a spus Penney.

— Unde mergi? a întrebat şoferul.

— Nu ştiu, a spus Penney. La nord, bănuiesc.

— Bine, la nord să fie, a spus şoferul. Eu sunt Jack Reacher. Bucuros să te cunosc.

Penney n-a spus nimic.

— Ai un nume? a întrebat tipul pe nume Reacher.

Penney a ezitat.

— Nu ştiu, a spus el.

Reacher a pornit maşina şi s-a uitat peste umăr. A intrat din nou în trafic. A apăsat pe buton şi a încuiat uşile.

— Ce-ai făcut? a întrebat.

— Ce-am făcut? a repetat Penney.

— Eşti un fugar, a spus Reacher. Ieşi din oraş, mergi în ploaie, cu capul aplecat, fără bagaj, nu-ţi ştii numele. Am văzut mulţi fugari şi tu eşti unul dintre ei.

— Ai de gând să mă denunţi?

— Sunt poliţist militar, a spus Reacher. Ai făcut ceva împotriva armatei?

— Armata? a spus Penney. Nu, am fost un soldat bun.

— Atunci de ce te-aş denunţa?

Penney se uita în gol.

— Nu ştiu, a spus el.

— Ce le-ai făcut civililor? a întrebat Reacher.

— Ai de gând să mă predai, a spus Penney, neajutorat.

Reacher a ridicat din umeri.

— Bine, depinde, a spus. Ce-ai făcut?

Penney n-a spus nimic. Reacher a întors capul şi s-a uitat direct la el. O privire directă tăcută, cu o intensitate hipnotică în ochi, cam o sută de metri.

— Ce-ai făcut? a întrebat din nou.

Penney nu i-a putut întoarce privirea. A respirat adânc.

— Mi-am ars casa, a spus el. Lângă Mojave. Am lucrat şaptesprezece ani şi am fost concediat ieri şi m-am enervat pentru că voiau să-mi ia maşina, aşa că mi-am dat foc la casă. Ei o numesc incendiere intenţionată.

— Lângă Mojave? a spus Reacher. Aşa o numesc. Nu le place focul pe-acolo.

Penney a aprobat din cap.

— Ar fi trebuit să gândesc mai mult. Dar eram nebun. Şaptesprezece ani şi dintr-o dată nu mai însemni nimic pentru ei. Şi maşina mi-a fost furată oricum, în prima noapte în care am plecat.

— Sunt blocaje de jur împrejur, a spus Reacher. Am trecut printr-unul în sudul oraşului.

— Crezi că sunt pentru mine? a întrebat Penney.

— Ar putea fi, a spus Reacher. Nu le place focul pe-acolo.

— Ai de gând să mă denunţi?

Reacher s-a uitat din nou la el, intens şi în linişte.

— Asta-i tot ce-ai făcut?

Penney a aprobat din cap.

— Da, domnule, asta-i tot ce-am făcut.

S-a făcut linişte un timp. Doar sunetul cauciucurilor pe pavajul ud.

— Ei, nu am o problemă cu asta, a spus Reacher. Un tip care face un tur în junglă, lucrează şaptesprezece ani şi este concediat, cred că e îndreptăţit să devină un pic nebun.

— Deci ce ar trebui să fac?

— Ai obligaţii?

— Divorţat, fără copii.

— Atunci ia-o de la capăt, în altă parte.

— Mă vor găsi, a spus Penney.

— Deja te-ai gândit să-ţi schimbi numele, a spus Reacher.

Penney a aprobat din cap.

— Mi-am tăiat bucăţi toate documentele de identificare, a spus el. Îngropate în pădure.

— Deci îţi construieşti o identitate nouă. Obţii hârtii noi. Doar de asta-i pasă oricui. Bucăţi de hârtie.

— Cum?

Reacher a rămas tăcut o vreme, gândindu-se adânc.

— Destul de uşor, a spus el. Metoda clasică e să găseşti un cimitir, să găseşti pe cineva mort în copilărie, să faci rost de o

copie a certificatului de naştere, de-acolo începi. Iei un număr de asigurări sociale, un paşaport, carduri de credit şi eşti o persoană nouă.

Penney a ridicat din umeri.

— Nu pot să fac toate astea. Prea dificil. Şi nu am timp. După cum ai spus, e un blocaj în faţă. Cum aş putea face toate lucrurile astea înainte să ajungem acolo?

— Mai există alte posibilităţi, a spus Reacher.

— Falsuri?

Reacher a dat din cap.

— Nu-i bine. Mai devreme sau mai târziu, falsurile nu merg.

— Atunci cum?

— Găseşti un tip care deja şi-a creat pentru el o identitate falsă şi o iei de la el.

Penney a dat din cap.

— Eşti nebun. Cum aş putea face asta?

— Poate că nu trebuie să faci tu asta. Poate că am făcut-o deja eu pentru tine.

— Ai o identitate falsă?

— Nu eu, a spus Reacher. Tipul pe care-l căutam.

— Ce tip?

Reacher a condus cu o singură mână şi a scos un teanc de hârtii oficiale din buzunarul interior al hainei.

— Mandat de arestare, a spus. Omul de legătură al armatei de la fabrica de arme de lângă Fresno, se pare că vinde planuri. S-a dovedit că avea trei seturi separate de identităţi fictive, toate perfecte, toate cu datele complete, începând de la şcoala elementară. Probabil că sunt sovietice, adică perfecte. Acum mă întorc de la o discuţie cu el. Şi el fugea, deja cu al doilea rând de acte. Le-am luat. Sunt curate. Sunt în portbagajul acestei maşini, într-un portofel, într-o haină.

Traficul încetinea în faţă. Prin parbrizul ud se vedeau lumini roşii. Lumini albastre intermitente. Lumina galbenă a lanternelor se mişca de pe o parte la alta a drumului.

— E un blocaj, a spus Reacher.

— Deci pot folosi actele tipului? a întrebat Penney cu nerăbdare.

— Bineînţeles că poţi, a spus Reacher. Sări afară şi ia-le. Ia portmoneul din haină.

A încetinit şi a oprit pe marginea drumului. Penney a ieşit. S-a strecurat în spatele maşinii şi a deschis portbagajul. S-a întors după un timp, alb la faţă.

— L-ai luat? a întrebat Reacher.

Penney a aprobat din cap în tăcere. A ridicat portmoneul.

— Ai totul acolo, a spus Reacher. Am verificat. Tot ce poate avea nevoie cineva.

Penney a aprobat din nou din cap.

— Atunci pune-l în buzunar, a spus Reacher.

Penney a strecurat portmoneul în buzunarul interior al hainei. Mâna dreaptă a lui Reacher s-a ridicat. Ţinea în ea un pistol. Şi o pereche de cătuşe în stânga.

— Acum stai liniştit, a spus el, încet.

S-a aplecat şi a prins cătuşele la încheieturile lui Penney, cu o mână. A intrat iar pe drum şi a mers înainte.

— Asta pentru ce-i? a întrebat Penney.

— Linişte, a spus Reacher.

Mai erau două maşini până la punctul de verificare. Trei tipi de la patrula autostrăzii îmbrăcaţi în haine de ploaie direcţionau traficul într-un ţarc format din maşini de poliţie parcate. Barele lor luminoase străluceau în întuneric.

— Ce-i? a spus Penney.

Reacher n-a spus nimic. A oprit doar unde i-a spus poliţistul şi a coborât geamul. Poliţistul s-a aplecat. Reacher i-a dat actele de identificare militare. Poliţistul a trecut lumina lanternei peste ele şi i le-a dat înapoi.

— Cine e pasagerul tău? a întrebat el.

— Prizonierul meu, a spus Reacher. I-a dat mandatul de arestare.

— Are acte? a întrebat poliţistul.

Reacher s-a înclinat şi a luat portmoneul din buzunarul interior al hainei lui Penney, cu două degete, ca un hoţ de buzunare. L-a deschis şi i l-a dat prin geam. Un al doilea poliţist stătea în lumina farurilor şi nota numerele de înmatriculare într-o agendă. S-a strecurat în jurul capotei şi s-a alăturat primului tip.

— Căpitanul Reacher de la poliţia militară, a spus primul poliţist.

Al doilea poliţist a notat.

— Cu un prizonier pe nume Edward Hendricks, a spus primul poliţist.

Al doilea poliţist a notat.

Reacher a ieşit dintre maşinile poliţiei. A accelerat în ploaie. După doi kilometri a oprit iar pe marginea drumului. S-a aplecat şi a descuiat cătuşele lui Penney. Le-a pus la loc în buzunar. Penney şi-a frecat încheieturile.

— Am crezut că ai de gând să mă predai, a spus.

Reacher a dat din cap.

— A arătat mai bine pentru mine în felul ăsta. Aveam un mandat de arestare, am vrut un prizonier în maşină să-l vadă toată lumea, nu?

Penney a aprobat din cap.

— Cred că da, a spus el încet.

Reacher i-a dat portmoneul înapoi.

— Păstrează-l, a spus.

— Chiar?

— Edward Hendricks, a spus Reacher. Ăsta eşti tu acum, tot restul vieţii tale. E un act de identitate curat, şi va merge. Gândeşte-te la el ca la un beneficiu pentru veterani. Ca de la un soldat la altul, bine?

Edward Hendricks s-a uitat la el, a aprobat din cap şi a deschis uşa. A ieşit în ploaie, a ridicat gulerul hainei şi a început să meargă spre nord. Reacher s-a uitat la el până l-a pierdut din vedere, apoi s-a îndepărtat şi a luat următoarea curbă spre vest. A cotit spre nord, a trecut de un oraş numit Eurka şi a oprit din nou unde drumul era izolat şi ducea către ocean. Era o margine largă de pietriş, un zid mic şi o stâncă abruptă, cu valurile mari ale Pacificului fierbând şi făcând spume, la cincisprezece metri sub ea.

A coborât din maşină, a deschis portbagajul şi a prins de reverele hainei despre care-i spusese pasagerului său. A respirat adânc şi le-a ridicat. Cadavrul era greu. L-a scos din portbagaj, l-a aruncat pe umăr şi s-a îndreptat spre zid. A îndoit genunchii şi l-a aruncat peste margine. Faleza stâncoasă l-a atins şi l-a învârtit, iar mâinile şi picioarele s-au zbătut fără vlagă. Apoi a lovit valurile cu o plescăitură slabă şi a dispărut.

SFÂRŞIT

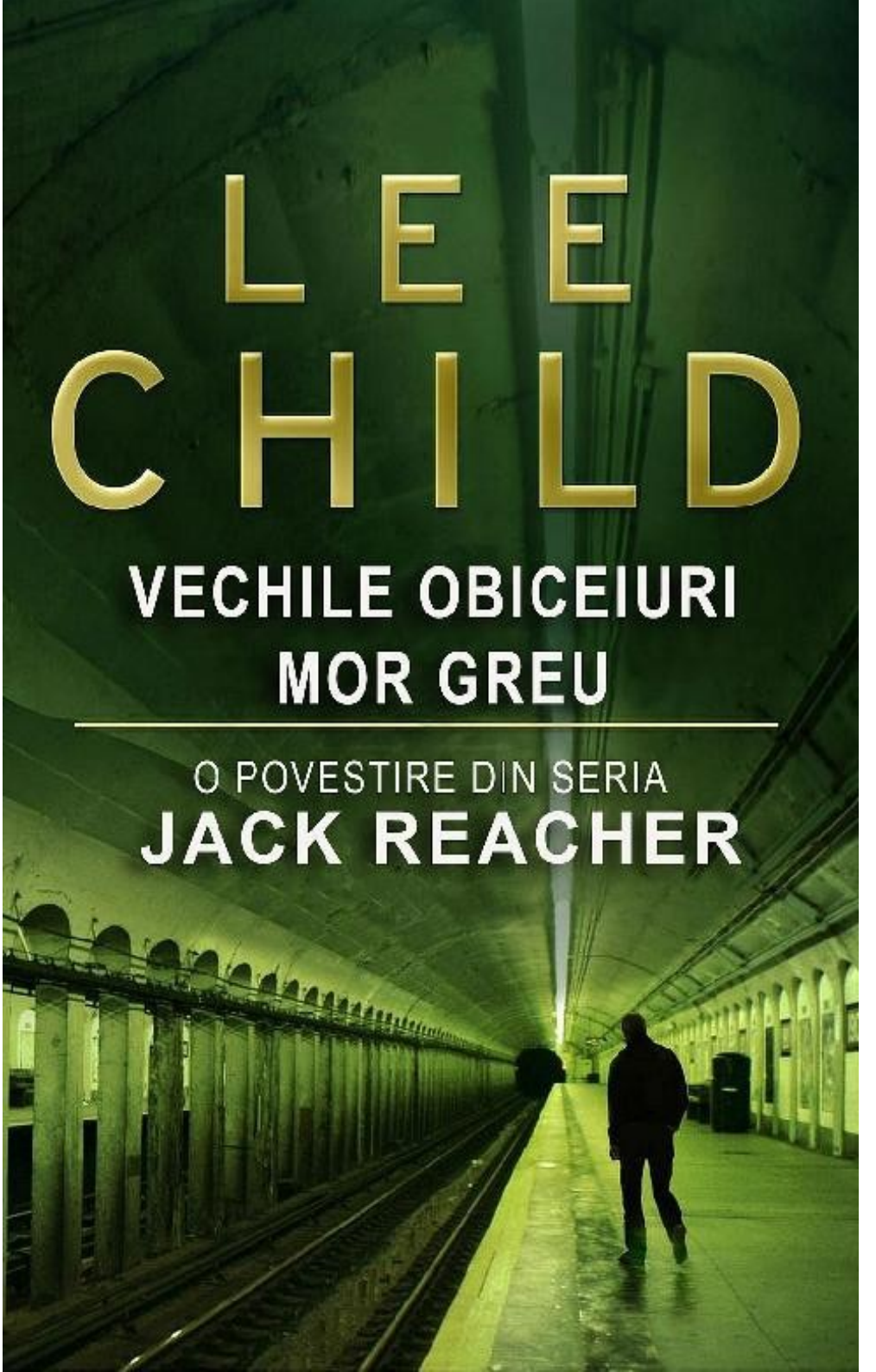
LEE
CHILD
VECHILE OBICEIURI
MOR GREU
O POVESTIRE DIN SERIA
JACK REACHER

VECHILE OBICEIURI MOR GREU

Titlul original: *Guy Walks into a Bar*, 2009

Ea avea cam nouăsprezece ani. Nu mai mult. Poate mai puţin. O companie de asigurări i-ar mai fi dat încă şaizeci de ani de trăit. Cred că o predicţie mai precisă ar fi fost treizeci şi şase de ore sau treizeci şi şase de minute dacă lucrurile ar fi mers prost de la început.

Ea era blondă cu ochi albaştri, dar nu era americancă. Fetele americane au o strălucire, o fineţe, de la multe generaţii îndestulate. Fata asta era diferită. Strămoşii ei cunoscuseră greutăţile şi frica. Moştenirea asta era pe faţa ei şi în corpul ei şi în mişcările ei. Ochii îi erau îngrijoraţi. Corpul îi era slab. Nu genul de slăbiciune dat de o dietă, ci genul de slăbiciune Darwinian pe care îl ai atunci când bunicii nu au avut mâncare, chiar dacă au murit sau nu de foame. Mişcările îi erau fragile şi tensionate, un pic de alertă, un pic de nervozitate, chiar dacă faţa ei arăta că era atât de bucuroasă pe cât putea fi o fată.

Era într-un bar din New York, bând bere, ascultând o formaţie şi era îndrăgostită de chitarist. Asta era clar. Partea din privirea ei care nu era circumspectă era plină de adoraţie, şi toată era îndreptată în direcţia lui. Probabil era rusoaică. Era bogată. Era singură la o masă de lângă scenă, avea în faţa ei un teanc de bancnote de douăzeci proaspăt retrase din bancomat şi plătea fiecare nouă sticlă cu una dintre ele, fără să ceară restul. Chelneriţa o iubea. Mai era un tip mai în spate în cameră, înţepenit pe o banchetă tapiţată, urmărind-o. Probabil bodyguardul ei. Era înalt şi solid, cu capul ras şi un tricou pe sub costumul negru. El era o parte din motivul pentru care ea bea bere într-un bar din oraş la vârsta de nouăsprezece ani sau mai puţin. Nu era genul de loc strălucitor care avea o politică cu privire la fetele bogate minore, nici pentru, nici împotrivă. Era un bar neîngrijit ascuns pe strada Bleeker, plin de copii slabi

care încercau să facă bani pentru studii şi bănuiam că se uitau la ea şi la supraveghetorul ei şi luau o hotărâre rapidă împotriva problemelor şi în favoarea bacşişurilor.

Am privit-o un minut apoi m-am uitat în altă parte. Numele meu e Jack Reacher şi odată am fost poliţist militar, cu accent pe timpul trecut. Am fost în afara armatei tot atâta timp cât am fost şi înăuntru. Dar vechile obiceiuri mor greu. Am păşit în bar în acelaşi fel în care păşesc oriunde, care e *cel prudent*. Unu şi jumătate dimineaţa. Călătorisem cu metroul A până la West 4th, mersesem pe jos către sud pe Sixth Avenue şi făcusem stânga pe Bleeker, cercetând împrejurimile. Voiam muzică, dar nu de genul care duce un număr mare de clienţi afară ca să fumeze. Cel mai mic grup de oameni era lângă un loc cu câteva scări ducând spre uşă. Pe bordură era parcat un Mercedes negru cu un şofer în spatele volanului. Muzica auzită dinăuntru era filtrată şi atenuată de pereţi, dar puteam auzi linia sprintenă a basului şi sunetul vioi al tobelor. Aşa că am urcat scările, am plătit taxa de cinci dolari şi mi-am făcut loc înăuntru.

Două ieşiri. Una era uşa pe care tocmai intrasem, cealaltă fiind în spate, la capătul unui coridor lung. Camera era îngustă şi avea cam treizeci de metri lungime. În partea stângă din faţă era un bar, apoi nişte bănci capitonate în formă de potcoavă, apoi un grup de mese pe ceva ce în alte nopţi era probabil ringul de dans. Apoi scena, cu formaţia pe ea.

Formaţia arăta ca şi cum membrii ei ar fi fost reuniţi accidental după un incident de la o agenţie de talente. Basistul era un tip de culoare solid, într-un costum cu vestă. Chinuia un contrabas în poziţie verticală. Bateristul ar putea fi unchiul său. Era un tip bătrân şi mare, tolănit confortabil în spatele unui instrument simplu. Solistul era şi cântăreţ la muzicuţă şi era mai în vârstă decât basistul, mai tânăr decât bateristul şi mai gras decât amândoi. Probabil şaizeci de ani, construit pentru confort, nu pentru viteză.

Chitaristul era complet diferit. Era tânăr şi alb şi subţire. Poate douăzeci de ani, poate un metru şaptezeci, poate şaizeci de kilograme. Avea o chitară albastră la modă, legată de un amplificator nou, iar instrumentul şi electronica împreună scoteau sunete ascuţite care umpleau spaţiul şi stârneau ecouri. Amplificatorul trebuie să fi fost dat până la nivelul unsprezece. Sunetul era incredibil de puternic. Era ca şi cum aerul din

începere devenea solid. Nu mai avea capacitate de creştere a volumului.

Dar muzica era bună. Cei trei negri erau profesionişti vechi, iar tânărul alb ştia toate notele, şi când şi cum şi în ce ordine să le cânte. Purta un tricou roşu, pantaloni negri şi tenişi albi. Avea o expresie foarte serioasă pe faţă. Părea străin. Poate tot rus.

Mi-am petrecut prima jumătate a primului cântec studiind începerea, numărând oamenii, cercetând feţele, analizând limbajul trupului. Vechile obiceiuri mor greu. La o masă erau doi tipi cu mâinile dedesubt. Unul vindea, unul cumpăra, evident, afacerea încheiată cu simţurile şi confirmată cu priviri pe furiş. Personalul barului îl înşela pe patron vânzând bere cumpărată de la magazin dintr-o ladă cu gheaţă. Două din trei sticle vândute erau legale, din frigider, apoi a treia era din propriul răcitor. Am luat una din ele. Cu eticheta udă şi profit mare. Am dus sticla la un loc din colţ şi m-am aşezat cu spatele la perete. În acel moment am văzut-o pe fata singură la masa ei şi pe bodyguardul ei pe banca lui. Am bănuit că Mercedesul de afară era al lor. Am bănuit că tata era un oligarh de categoria B, milionar dar nu miliardar, răsfăţând-şi fiica cu patru ani la universitatea din New York şi un card care nu se golea niciodată.

Doar doi oameni pe lângă alţi optzeci din încăpere. Nu era mare lucru.

Până când am văzut alţi doi tipi.

Erau o pereche. Albi înalţi tineri, cu haine de piele strâmte, ieftine, cu capul ras cu lame tocite care lăsaseră zgârieturi şi cruste. Tot ruşi, probabil. Agenţi, fără discuţie. Legaţi, fără dubiu. Probabil nu cei mai buni din lume, dar probabil nici cei mai slabi. Stăteau departe unul de altul dar privirile li se intersectau pe fata singură la masă. Erau tensionaţi, hotărâţi, destul de nervoşi. Am recunoscut semnele. De multe ori m-am simţit şi eu la fel. Erau gata să intre în acţiune. Deci doi oligarhi de categoria B aveau un conflict, unul îşi proteja copilul cu şoferi şi bodyguarzi, iar celălalt trimitea tipi în jurul lumii s-o răpească. Apoi urmau răscumpărarea şi extorcarea şi cererile, iar averile şi-ar schimba proprietarul, sau concesiunile de uraniu, sau drepturile de extracţie ale petrolului sau cărbunelui sau gazelor.

Afaceri, în stil moscovit.

Dar nu întotdeauna afaceri de succes. Răpirile aveau o mie de feluri diferite de desfăşurare şi mergeau rău într-o mie de feluri

diferite. Media de supravieţuire a unei victime răpite era de treizeci şi şase de ore. Unele supravieţuiau, dar cele mai multe nu. Unele mureau pe loc, în panica de la început.

Teancul de bancnote de douăzeci ale fetei atrăgeau chelneriţele ca pe albine la fagure. Şi ea nu o alunga pe niciuna. Lua o sticlă proaspătă după alta. Iar berea e bere. Urma să meargă la toaletă, curând şi des. Iar culoarul unde era toaleta era lung şi întunecat şi avea o ieşire în stradă la capăt.

Am privit-o în lumina reflectată vulgar, cu muzica ţipând şi bătând în jurul meu. Cei doi tipi o priveau. Bodyguardul ei o privea. Ea îl privea pe chitarist. El se concentra din greu, pe acorduri şi pe refrene, dar din când în când îşi ridica privirea şi zâmbea, mai ales datorită bucuriei de a fi pe scenă, dar de două ori direct către fată. Primul din acele zâmbete a fost timid, dar al doilea a fost puţin mai larg.

Fata s-a ridicat. A atins marginea mesei cu coapsele, s-a strecurat din spatele ei şi s-a îndreptat spre coridorul din spate. Am ajuns primul acolo. Sunetul formaţiei vâjâia pe-acolo. Toaleta doamnelor era la jumătatea distanţei. Cea a domnilor era la capătul celălalt. M-am sprijinit de perete şi am privit-o pe fată trecând pe lângă mine. Avea tocuri înalte şi purta pantaloni strâmţi, iar paşii îi erau scurţi şi precişi. Încă nu se îmbătase. Era rusoaică. A pus o mână palidă pe uşa toaletei şi a împins. A intrat.

După mai puţin de treizeci de secunde cei doi tipi au păşit pe coridor. M-am gândit că o vor aştepta acolo. Dar n-au făcut-o. S-au uitat la mine ca şi cum aş fi fost parte din arhitectură şi au împins cu umărul uşa toaletei femeilor. Unul după altul. Uşa s-a trântit în urma lor.

Muzica continua.

Am intrat după ei. Fiecare zi aduce ceva nou. Nu mai fusesem într-o toaletă de femei niciodată înainte. Cabine pe dreapta, chiuvete pe stânga. Lumină strălucitoare şi miros de parfum. Fata stătea lângă peretele din spate. Cei doi tipi erau în faţa ei. Cu spatele la mine.

— Hei, am spus eu dar ei nu m-au auzit.

Prea mult zgomot. I-am prins de coate, unul în fiecare mână. S-au întors, gata să se bată, dar apoi s-au oprit. Sunt mai mare decât frigiderele de acasă la care visau. Au stat nemişcaţi o

secundă, apoi s-au împins pe lângă mine, au împins uşa şi au ieşit.

Fata s-a uitat la mine un moment, cu o emoţie pe care n-am putut să o desluşesc, apoi am lăsat-o să facă ceea ce avea nevoie să facă. M-am întors la locul meu. Cei doi tipi erau deja înapoi la ale lor. Bodyguardul era indiferent. Se uita la scenă. Formaţia terminase. Fata era încă la toaletă.

Muzica s-a oprit. Cei doi tipi s-au ridicat şi s-au îndreptat spre coridor. Dintr-odată încăperea era plină de oameni care se ridicau şi se mişcau. M-am îndreptat spre bodyguard, l-am atins şi am arătat cu degetul. Nu mi-a dat nicio atenţie. Nu s-a mişcat deloc, până când chitaristul a început să se retragă de pe scenă. Apoi s-a ridicat, două mişcări perfect sincronizate, iar eu am ştiut că înţelesesem totul greşit. Nu o fiică răsfăţată. Un fiu răsfăţat. Tăticul i-a cumpărat chitara şi amplificatorul şi a angajat muzicienii să-l susţină. Visul băiatului. Din dormitor, pe scenă. Şoferul pe trotuar, bodyguardul urmărindu-l tot timpul. Nu un grup de doi trimişi de rival, ci o echipă de trei. O fană adoratoare. Visul băiatului. O cursă clasică. O conferinţă tactică de ultim moment, apoi vor acţiona.

Mi-am croit drum spre spate şi am ajuns în stradă cu mult înainte de bodyguard, exact când fata îl îmbrăţişa pe băiat şi îl întorcea în semicerc, împingându-l spre cei doi tipi. L-am lovit tare pe primul şi pe al doilea şi mai tare, sângele din gura lui sărind pe toată cămaşa mea. Cei doi tipi au căzut şi fata a dispărut, iar apoi a apărut bodyguardul. L-a făcut să-mi dea tricoul lui. Petele de sânge atrag atenţia. Apoi am plecat prin faţă. Mişcarea evidentă era s-o iau la dreapta, a şa c-am luat-o la stânga şi am luat metroul 6 de la Bleeker şi Lafayette, îndreptându-mă spre nord, penultima cursă. M-am aşezat şi am studiat feţele. Vechile obiceiuri mor greu.

SFÂRŞIT

O POVESTIRE DIN SERIA

JACK REACHER

LEE CHILD

ORICINE VORBEŞTE

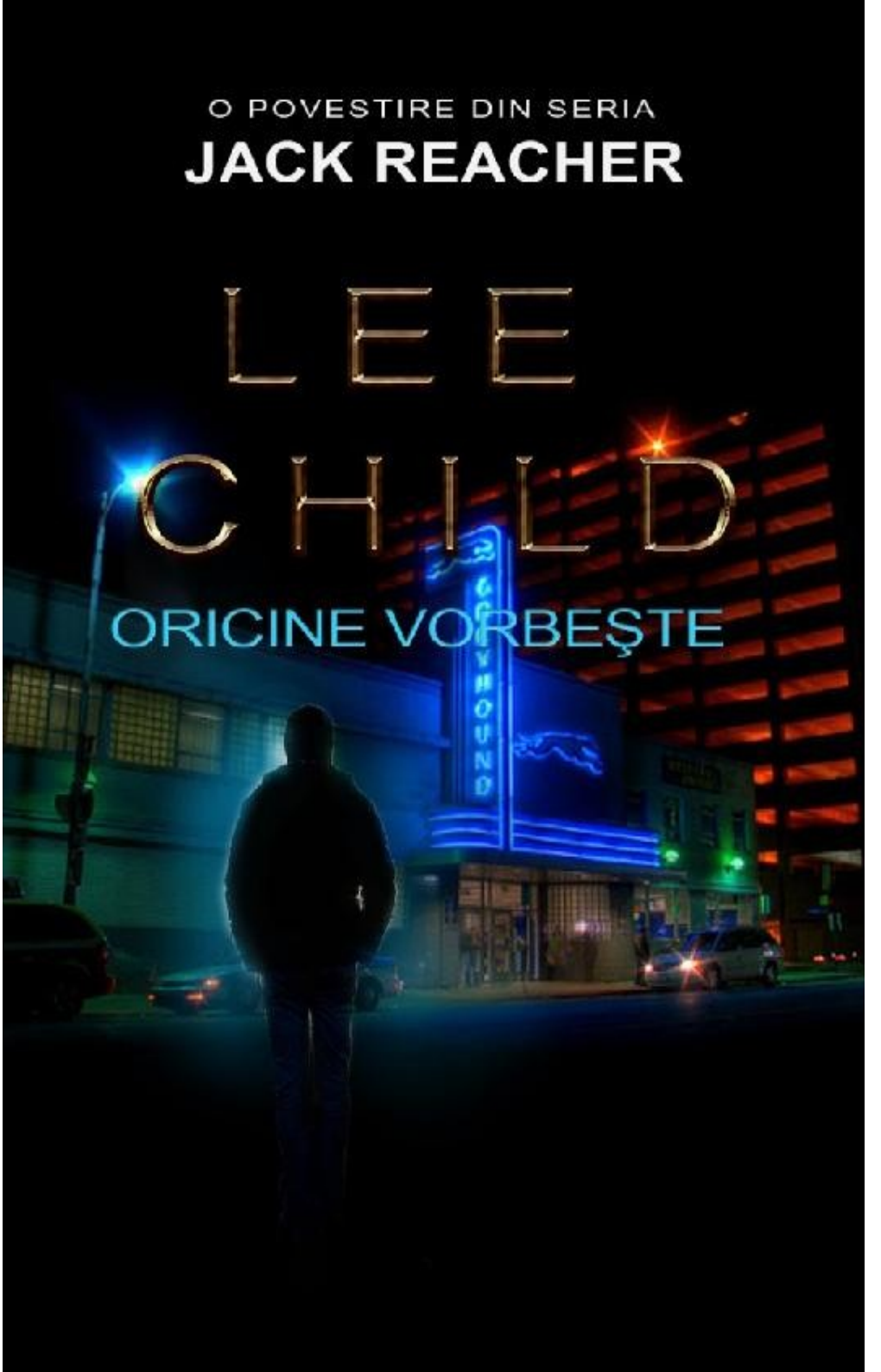

ORICINE VORBEŞTE

Titlul original: *Everyone Talks*, 2012

Există reguli scrise şi reguli nescrise, iar eu le-am cunoscut pe toate în prima mea zi în departament. Regula nescrisă spune că noul detectiv primeşte cea mai nasoală muncă. Iar în acea dimineaţă asta era să urmezi una din regulile scrise: spitalele din oraş trebuiau să raporteze victime ale împuşcăturilor, iar departamentul trebuia să le investigheze. Muncă plictisitoare şi probabil zadarnică. Dar regulile sunt reguli. Iar femeile trebuie să muncească de două ori mai mult într-o lume a bărbaţilor.

Aşa că am plecat.

Am cea mai rea maşină, evident, fără GPS pe bord şi fără hartă în bord, dar am găsit spitalul destul de uşor. Era o clădire mare bej, în sud-estul centrului. Am arătat insigna mea nouă şi strălucitoare şi am fost îndrumată la etajul cinci. Nu era chiar terapie intensivă, au spus ei, dar cam acelaşi lucru. O chestie destul de importantă încât a trebuit să-mi închid telefonul.

Acolo m-am întâlnit cu o asistentă şi ea m-a dus la o doctoriţă care avea fire argintii în păr şi arăta deşteaptă şi plină de bani. Mi-a spus că am venit degeaba. Victima era adormită şi nici nu se va trezi prea curând pentru că a fost sedată cu un amestec personalizat de medicamente care mie-mi suna foarte bine. Dar eu eram nouă şi aveam de scris un raport, aşa că am cerut părerea ei.

— Rană prin împuşcare, a spus ea, ca şi cum eram slabă de minte. În partea stângă, sus sub braţ, a rupt o coastă şi a sfâşiat nişte muşchi. De aici analgezicele.

— Calibrul? am întrebat eu.

— N-am idee, a spus. Nu un pistol de 4,6 mm, oricum.

Am cerut să-l văd pe tip.

— Vrei să-l vezi dormind?

— Trebuie să scriu un raport.

Era precaută din cauza infecţiilor, dar m-a lăsat să mă uit la el printr-o fereastră. L-am văzut pe tip, dormind adânc într-un pat. Un tip foarte aparte. Păr scurt în dezordine, trăsături clare. Stătea pe spate. Cearşaful era căzut până la şolduri. Era gol de la brâu în sus. Avea un bandaj sus în partea stângă. Avea tuburi în spatele mâinii şi o clemă pe deget. Puteam vedea ritmul sinusoidal pe monitor. Scotea un sunet tare şi puternic. Aşa cum şi trebuia. Pentru că tipul era uriaş. Aproape mai mare decât patul. Cel puţin doi metri şi 110 kilograme. Un gigant. Mâinile ca mănuşile de baseball. Un munte de om. Plin de muşchi. Nu bătrân. Dar nici chiar tânăr. Părea uzat şi afectat. Avea cicatrici ici şi colo. O urmă mare veche cobora pe stomac, ca o stea de mare uriaşă albă, cu cusături grosolane şi primitive. O gaură veche de glonţ în piept. 9 mm, aproape sigur. O viaţă plină de evenimente. Ce nu te omoară te face mai puternic.

Părea că doarme chiar liniştit.

— Vreo idee despre ce s-a întâmplat? am întrebat.

— Probabil nu s-a împuşcat singur, a spus doctoriţa. Doar dacă e contorsionist.

— Vreau să spun, nu ţi-a spus nimic?

— A fost conştient, dar n-a spus o vorbă.

— Are acte de identitate? am întrebat.

— Lucrurile lui sunt într-o geantă, a spus doctoriţa. În biroul asistentelor.

Era o geantă foarte mică. Plastic transparent, cu fermoar. Ca cele pe care le vezi în aeroporturi. În partea de jos era nişte mărunţiş. Câţiva dolari. O grămadă de bani îndoiţi. Posibil câteva sute. Poate mai mult. Depindea de valoare. Era şi un card. Şi un paşaport vechi şifonat. Şi în cele din urmă o periuţă de dinţi pentru călătorie, îndoită pentru purtat în buzunar, cu perii în interiorul unui tub de plastic.

— Asta-i tot? am întrebat.

— Da ce crezi că furăm de la pacienţi?

— Te superi dacă arunc o privire?

— Tu eşti poliţistul, a spus doctoriţa.

Pe card era numele *J. Reacher*. Mai era valabil un an. Paşaportul expirase cu trei ani în urmă. Pe el era numele de *Jack Reacher*. Nu John. Jack trebuie să fi fost şi pe certificatul de naştere. Nu avea un alt nume, ceea ce era neobişnuit în America. Fotografia arăta o versiune aproximativă a feţei de pe

pernă. Era cu treisprezece ani mai tânăr şi cu o expresie animată, ceva între răbdător şi nerăbdător, ca şi cum tipul era pregătit să-i acorde fotografului timpul de care avea nevoie, dar nicio secundă mai mult.

Niciun permis de conducere, niciun card de credit, niciun telefon mobil.

— Cu ce era îmbrăcat? am întrebat.

— Lucruri ieftine, a spus doctoriţa. Le-am ars.

— De ce?

— Risc biologic. Am văzut haine mai bune pe vagabonzii din parc.

— E în trecere?

— Ţi-am zis, n-a spus o vorbă. Din partea mea ar putea fi şi un miliardar excentric.

— Pare a fi în formă bună.

— Vrei să spui în afară de faptul că e bandajat şi într-un pat de spital?

— Vreau să spun, în general.

— Sănătos ca un cal. Puternic precum un cal.

— Când se va trezi?

— În seara asta, poate. I-am dat şi o doză ca pentru un cal.

*

M-am întors la sfârşitul turei mele. Neplătită, dar eram nouă şi voiam să fac impresie bună. Nu mai era nimic raportat despre vreo împuşcătură. Niciun zvon. Nicio altă victimă, niciun martor, niciun telefon la 911. Ceea ce am înţeles că nu era neobişnuit. Aşa era oraşul. Periferia avea o viaţă a ei. Ca Vegasul. Ce se întâmplă acolo, rămâne acolo.

Mi-am petrecut ceva timp căutând în bazele de date. Reacher nu era un nume obişnuit, şi m-am gândit că Jack-nimeni-Reacher era o combinaţie şi mai puţin obişnuită. Dar nu existau, cu adevărat, date. Sau, altfel spus, toate datele erau negative. Tipul nu avea telefon, nici maşină, nici barcă, nici rulotă, nici credite, nici casă şi nici asigurare. Nimic. Erau nişte înregistrări militare, de demult. Fusese poliţist în armată, cel mai mult la Divizia de Investigaţii Penale, ofiţer, decorat de mai multe ori, ceea ce mi-a dat la început un sentiment cald de camaraderie, apoi m-a îngrijorat. Treisprezece ani de serviciu onorabil şi acum

e fără casă, împuşcat, purtând haine atât de toxice încât spitalul a trebuit să le incinereze. Nu era ceea ce un detectiv nou voia să audă în prima zi de serviciu.

Se întunecase când m-am întors la spital, dar la etajul cinci l-am găsit pe uriaş treaz. Îi ştiam numele, aşa că m-am prezentat ca să echilibrez lucrurile. Să fiu politicoasă. I-am spus că trebuie să scriu un raport. I-am spus că era necesar. L-am întrebat ce s-a întâmplat.

— Nu-mi amintesc, a spus.

Ceea ce era plauzibil. Trauma fizică poate duce la amnezie retrogradă. Dar eu nu credeam asta. Aveam sentimentul că-mi dădea un răspuns pregătit. Începeam să-mi dau seama de ce era dosarul lui aşa de subţire. O persoană trebuie să se străduiască din greu să i se piardă urma. Ceea ce era bine pentru mine, ca să fiu sinceră. Am fost promovată pentru că sunt un bun investigator. Şi îmi plac provocările. Un vechi prieten spunea că aş putea să-mi gravez pe mormânt: *Oricine vorbeşte.*

— Dă-mi o mână de ajutor, am spus.

S-a uitat din nou la mine cu ochii albaştri clari. Orice coctail pentru durere îi dăduseră, nu-i afectase gândirea. Privirea lui nu era îngrijorată şi era prietenoasă, dar şi sumbră şi periculoasă, înţeleaptă şi primitivă, caldă şi sălbatică. Aveam sentimentul că ştia o sută de moduri de a mă ajuta şi o sută de moduri de a mă ucide.

— Sunt nouă la serviciu. Azi e prima mea zi. Voi lua un şut în fund dacă nu livrez.

— Ceea ce ar fi o ruşine, a spus el. Pentru că e un fund foarte drăguţ.

Ceea ce l-ar fi dus la un curs de sensibilizare la serviciu, dar n-am putut să mă simt jignită. Era întins acolo rănit şi neajutorat, pe jumătate dezbrăcat, radiind un farmec leneş.

— Ai fost poliţist, am spus. Ţi-am văzut dosarul. Ai lucrat în echipă. Ai salvat vreodată fundul cuiva?

— Din când în când, a spus.

— Atunci salvează-l şi pe al meu acum.

N-a spus nimic.

— Cum a început?

— E târziu, a spus. Nu ai o casă unde să te duci?

— Dar tu?

N-a răspuns.

— Cum a început? am întrebat din nou.

A oftat şi a respirat adânc şi a spus că a început aşa cum încep de obicei lucrurile. Adică de obicei nu încep deloc. A spus că cele mai multe locuri prin care a fost erau liniştite şi tăcute. A spus că în cele mai multe locuri nu se întâmplă nimic.

L-am întrebat ce vrea să spună.

A spus că a fost cu treburi în oraşe mari şi în oraşe mici, şi nimeni n-a ştiut. A spus că a mâncat, a dormit, s-a spălat, s-a schimbat, şi a văzut ce a văzut. Câteodată a avut noroc să aibă o conversaţie de o oră. Uneori a avut norocul să aibă companie noaptea. Dar de cele mai multe ori nu s-a întâmplat nimic. A spus că a avut o viaţă liniştită. A spus că are luni întregi pe care le-ar putea uita.

Dar dacă trebuie să se întâmple, începe cu oameni. De obicei cu oameni în bar, sau cafenele, sau restaurante. Locuri unde se consumă mâncare şi băutură, unde este de aşteptat să existe un anumit tip de persoane, şi unde sorbitul şi mestecatul îi fac pe oameni să nu fie jenaţi că nu vorbesc.

Pentru că nimeni nu spune nimic. În schimb, privesc. Totul era despre privire. Privirea în altă parte, pentru a fi precis. Poate fi un tip de la care oamenii întorc privirea. Poate singur într-un bar, sau singur într-un separeu din cafenea, sau la o masă din restaurant. Oamenii se feresc în general de el, dar mai ales se tem de el. Un fel de huligan. Nepopular, iar el ştie asta. Ştie că oamenii devin tăcuţi în preajma lui, şi ştie că privesc în altă parte şi îi place asta. Iubeşte puterea.

— Aşa a început? am întrebat. Ieri?

Reacher a aprobat din cap. Era un tip în bar. Reacher nu cunoştea barul. Nu făcea parte din acea comunitate. Nu mai fusese în oraş înainte. Călătorise cu *Dulăul*[25] toată ziua şi coborâse în autogară la două străzi de First Street. A mers pe jos şi a găsit barul. N-a fost greu. Aşa de aproape de autogară era cam singurul din oraş. A intrat şi s-a aşezat. S-a gândit că se poate baza pe serviciul chelneriţei. Nu voia să meargă la bar. Nu voia să fie faţă în faţă cu barmanul. Nu căuta discuţii banale.

— Stai o clipă, am spus. Ai venit cu autobuzul *Greyhound*?

A aprobat din cap. Deja îmi spusese asta. Am văzut aceeaşi expresie pe faţa lui, ca cea din paşaport. Răbdător până la un punct, dar voia ca lumea să ţină pasul cu el.

— De unde veneai? am întrebat.

— Contează? a spus.

— De ce ai venit aici?

— Trebuia să fiu undeva. M-am gândit că acest loc e la fel de bun ca oricare altul.

— Pentru ce?

— Pentru a petrece o zi sau două. Sau o oră sau două.

— Dosarele spun că nu ai o locuinţă permanentă.

— Atunci dosarele sunt corecte. Ceea ce e liniştitor, presupun. Din punctul tău de vedere.

— Ce s-a întâmplat în bar?

A oftat din nou şi a respirat adânc şi a continuat povestea, destul de sincer. Vraja interogatoriului meu funcţiona. Sau poate cocteilul pentru durere acţiona ca un ser al adevărului. A spus că locul era aglomerat, dar a găsit un loc cu spatele la perete, ca să poată vedea încăperea şi ambele ieşiri, toate odată. Un vechi obicei. Poliţiştii militari îşi fac de multe ori munca în baruri. Chelneriţa s-a dus şi i-a luat comanda. A cerut cafea şi o bere. Rolling Rock, la sticlă. Nu era un cunoscător. Era bucuros să ia orice aveau locurile de oferit.

Apoi l-a privit pe tipul de la bar. Era un tip cu membre lungi, înalt, cu trăsături întunecate şi vii, stând acolo poruncitor şi mulţumit de el. Toată lumea îşi ferea privirea de la el. Reacher şi-a luat poziţia instinctivă, care era să spere la ce-i mai bine, dar să se pregătească pentru ce-i mai rău. Şi cel mai rău cu un tip ca ăsta nu putea fi prea rău. Ar coborî de pe scaun într-un mare spaţiu liber. Ar face o grămadă pe grozavul şi ar face scandal. Huliganii ăştia sunt cunoscuţi doar după reputaţie, şi cu cât reputaţia este mai rea, cu atât au mai puţină practică în a face cu adevărat ceva. Pentru că ceilalţi oameni se dau în general înapoi. De aceea abilităţile huliganilor erau ruginite şi erodate. O simplă schemă cu o ţigară oferită când cu mâna cealaltă-i tragi una ar rezolva problema. Din vremea de demult când toată lumea fuma. Gura unui tip s-ar deschide, gata să pună următoarea ţigară între buze, o mică pauză insolentă şi calculată, poate o jumătate de zâmbet şi un upercut vicios sub barbă, exact la momentul potrivit, i-ar închide gura din nou, clănţănindu-i dinţii, poate făcându-l să-şi muşte limba. L-ai terminat, chiar acolo, şi dacă nu, atunci un pumn de jos exact în marginea gâtului ar termina afacerea, ca şi cum ai împinge

trenul cu un deget. Nicio problemă majoră. Cu excepţia faptului că nimeni nu mai fuma, cel puţin nu înăuntru, aşa că trebuia s-o faci în timp ce vorbeau, ceea ce era bine, pentru că toată lumea vorbea. Huliganii cel mai mult. Ei vorbesc o grămadă. Tot felul de ameninţări şi batjocuri şi *La ce te uiţi?*

Dar spera la ce-i mai bine.

Reacher a sorbit spuma apoasă din sticla lui cu gâtul lung şi a aşteptat. Chelneriţa avea o pauză şi s-a dus la el să-l întrebe dacă mai doreşte ceva, ceea ce era o scuză pentru a discuta un moment. Lui Reacher îi plăcea cum arată. Poate că şi ei îi plăcea de el. Era o profesionistă. Probabil avea patruzeci de ani. Nu era un copil de la colegiu, nu era o persoană tânără care plănuia să plece curând spre ceva mai bun. Şi ea îşi ferea privirea de la tip. El dorea să se întâlnească cu barmanul, iar ea era foarte bucuroasă pentru asta. Era mai mult decât evident.

— Cine e? a întrebat Reacher.

— Doar un client, a spus.

— Are un nume?

— Nu ştiu. Vreau să spun, sunt sigură că are un nume, dar nu ştiu eu care e.

Ceea ce Reacher nu credea. Un tip ca ăsta, toată lumea-i ştie numele. Pentru că un tip ca ăsta se asigură de asta.

— Vine des aici? a întrebat Reacher.

— O dată pe săptămână, în fiecare săptămână.

Ceea ce era un orar ciudat de precis. Ceea ce trebuia să însemne ceva. Dar femeia nu voia să vorbească despre asta. Era clar. În schimb, a început să pună întrebările obişnuite. Nou în oraş? De unde? Făcând ce? Şi astea erau întrebări la care lui Reacher îi era greu să răspundă. Întotdeauna era nou în oraş, nu era de nicăieri în mod special şi nu făcea nimic. Fusese în armată toată viaţa lui, mai întâi ca fiu al unui ofiţer, apoi el însuşi ofiţer, crescut la baze militare din toată lumea, servind la baze militare din toată lumea, apoi aterizând în viaţa civilă şi neputându-se cu adevărat adapta la existenţa pe care păreau să o aibă oamenii în mod normal. Aşa că umbla prin lume, văzând lucruri pe care nu avusese timp să le vadă, mergând aici, mergând acolo, stând o noapte sau două şi apoi plecând mai departe. Fără bagaje, fără program, fără planuri. Călătorind uşor, călătorind departe. La început s-a aşteptat să lucreze în afara sistemului, dar a abandonat de mult această ambiţie.

— În orice caz, cum merg afacerile pe-aici? a spus el.

Chelneriţa a ridicat din umeri şi a făcut un semn din gură şi a spus că afacerile merg bine, dar nu părea convinsă. Şi chelneriţele ştiu. Aveau o perspectivă apropiată. Mai bună decât contabilii sau auditorii sau analiştii. Ele vedeau expresia de pe faţa patronului, exact o dată pe săptămână, în ziua de plată.

Ceea ce, de asemenea, trebuia să însemne ceva. Singurul bar de lângă autogară ar fi trebuit să fie o afacere înfloritoare. Locaţia era totul. Şi locul era aglomerat. Toate mesele erau ocupate şi oamenii stăteau umăr lângă umăr la bar, cu excepţia spaţiului de carantină din jurul tipului de pe scaun. Sticlele şi paharele mergeau înainte şi înapoi cu regularitate, iar bancnotele de cinci şi zece şi douăzeci ajungeau în casa de marcat ca un râu învolburat.

Aşa că Reacher a privit puţin mai mult, peste prima bere, într-o secundă, luând-o încet şi a văzut un alt tip intrând şi a simţit cum atmosfera se schimbă. Ca şi cum ar fi sosit momentul adevărului. Ca şi cum întregul scop al serii ar fi apărut în vedere. Noul tip era îmbrăcat ceva mai bine decât oricine altcineva şi a intrat pe uşă cu un aer de proprietar. Locul lui. Proprietarul. A salutat oamenii în timp ce trecea, puţin vag, puţin preocupat, apoi s-a dus în spatele barului şi a intrat pe o uşă mică din spate. Biroul, era de presupus. Domeniul lui.

A ieşit din nou, două minute mai târziu, cărând ceva în mână. A rămas în spatele barului, l-a înghesuit pe barman şi a mers spre locul în care tipul mare stătea pe scaunul lui. S-au privit unul pe altul, cu nimic altceva decât placa de mahon între ei. Toată lumea privea în altă parte.

Cu excepţia lui Reacher. L-a văzut pe proprietar dându-i lucrul pe care-l căra. A făcut-o repede şi discret, ca pe un truc magic. Tipul de pe scaun l-a luat şi l-a băgat în buzunar. Era acolo şi apoi a dispărut.

Dar Reacher a văzut ce era.

Era un plic alb, plin cu bani.

Banii de protecţie, probabil.

Tipul de pe scaun a rămas unde era şi şi-a terminat băutura, încet în mod ostentativ, amestecând în ea. El avea puterea. El era bărbatul. Cu excepţia faptului că nu era. Era un subaltern. Reprezenta muşchii. Asta era tot. Reacher ştia cum funcţionează lucrurile astea. A mai văzut şi înainte. Ştia că plicul va ajunge

direct la o figură din umbră de la vârful lanţului, iar tipul de pe scaun va primi o firimitură, ca un salariu.

Chelneriţa a venit înapoi şi l-a întrebat pe Reacher dacă vrea un al treilea rând de Rolling Rock. Reacher a spus că nu şi a întrebat:

— Ce se întâmplă acum?

— Ce vrei să spui?

— Ştii bine ce vreau să spun.

Femeia a ridicat din umeri ca şi cum ar fi fost descoperit un secret ruşinos şi a spus:

— Suntem în afaceri încă o săptămână. Nu suntem sfărâmaţi sau arşi.

— De când durează asta?

— Un an.

— Şi a făcut cineva ceva în legătură cu asta?

— Eu nu. Îmi place faţa mea aşa cum este.

— Şi mie, a spus Reacher.

Ea i-a zâmbit.

— Proprietarul ar putea să facă ceva, a spus Reacher. Există legi.

— Nu dacă nu se întâmplă nimic. Poliţiştii spun că trebuie să fie cineva bătut. Sau mai rău. Sau locul în flăcări.

— Care-i numele tipului?

— Contează?

— Pentru cine lucrează?

Şi-a apropiat degetul mare şi arătătorul şi a pretins că-şi trage fermoarul la gură.

— Îmi place faţa mea aşa cum este, a spus ea din nou. Şi am copii.

A luat sticla goală şi s-a îndreptat spre locul ei. Tipul mare de pe scaun şi-a terminat băutura şi a pus paharul pe bar. Nu a plătit şi barmanul nu i-a cerut s-o facă. S-a ridicat şi a pornit pe uşă printr-un culoar făcut dintr-odată de oameni.

Reacher s-a ridicat de pe scaun şi l-a urmat. First Street era întunecată, cu excepţia unei lumini galbene pe un stâlp la o stradă mai încolo. Tipul de pe scaun era la cinci metri în faţă. În picioare şi în mişcare părea să fie de 1,9 metri şi 100 de kilograme. Nu era mic, dar mai mic decât Reacher. Mai tânăr, dar aproape sigur mai prost. Şi mai puţin priceput, şi mai puţin experimentat şi mai inhibat. Reacher era sigur de asta. Mai avea

de aşteptat până să întâlnească omul care să-l depăşească la categoriile astea.

— Hei, a strigat Reacher.

Tipul de pe scaun s-a opri şi s-a întors surprins.

Reacher s-a apropiat de el şi a spus:

— Cred că ai ceva care nu-ţi aparţine. Sunt sigur că e doar o greşeală. Aşa că îţi dau şansa s-o îndrepţi.

— Dispari, a spus tipul, dar a spus-o fără a fi în totalitate convins. Nu era regele junglei. Nu exact atunci şi acolo.

— Câte solicitări mai ai de făcut în seara asta? a întrebat Reacher.

— Mişcă-ţi fundul, frate. Asta nu-i treaba ta.

— Şi a cui treabă e?

— Dispari, a spus tipul din nou.

— E vorba de liberul arbitru, a spus Reacher. E vorba despre a face alegerile. Vrei să ştii care sunt ale tale?

— Ce?

— Poţi să-mi spui numele lui acum sau poţi să mi-l spui după ce-ţi rup picioarele.

— Al cui nume?

— Tipul pentru care strângi banii.

Reacher l-a privit în ochi. A aşteptat decizia. Erau trei posibilităţi. Tipul va fugi, se va bate sau va vorbi. Spera că tipul nu va fugi pentru că atunci va trebui să alerge după el şi el ura să alerge. Nu se aştepta ca tipul să vorbească, din cauza orgoliului şi a imaginii proprii. Aşa că tipul se va bate. Sau va încerca.

Şi Reacher a avut dreptate. Tipul s-a bătut, sau a încercat. S-a aplecat în faţă şi şi-a aruncat pumnul stâng în jos, ca o lovitură, de parcă ar fi avut un cuţit în el. O încercare de distragere a atenţiei, nimic mai mult. Urma o lovitură cu dreapta, poate puţin mai puternică. Dar Reacher nu avea de gând să aştepte. Învăţase să se bată cu mult timp în urmă, la posturile prăfuite din Pacific, pe aleile umede din Europa, în oraşele întortocheate din sud, împotriva tinerilor revoltaţi şi a copiilor de militari, apoi tehnicile sale au fost sfărâmate şi construite la loc de armată şi el a învăţat regula de aur: *Ia-ţi revanşa în avans.*

A păşit mai aproape, aplecându-se în faţă şi a tras un cot greu în faţa tipului. De obicei era mai bine să ţinteşti gâtul, dar Reacher voia ca tipul să vorbească după aceea, nu să se sufoce

până la moarte cu laringele distrus, aşa că a ţintit buza superioară, chiar sub nas, accelerând cu forţă, ca să spargă dinţii şi nasul, ceea ce va face conversaţia ulterioară puţin ciudată, dar cel puţin tipul nu va fi mut. Lovitura l-a atins şi capul tipului s-a smucit în spate, genunchii au slăbit şi s-a aşezat în fund, chiar acolo pe trotuar, cu ochii învârtindu-se, cu sânge peste tot din nas şi din gură.

Reacher era un bătăuş de la natură, iar visul unui bătăuş era să-l aibă pe adversar pe jos, gata pentru lovitura câştigătoare în cap, dar s-a abţinut, pentru că voia un nume.

— Ultima şansă, prietene, a spus.

— Kubota, a spus tipul de pe scaun.

Mormăit. Dinţii lipsă şi sângele şi umflăturile.

— Spune-l pe litere, a spus Reacher.

Ceea ce tipul a făcut, repede şi supus. Nu mai era deloc regele junglei. Şi Reacher era bucuros pentru asta. Pentru că picioarele umane erau greu de rupt. Era necesar un efort fizic mare.

— Unde-l găsesc pe domnul Kubota? a întrebat el.

Şi tipul i-a spus.

*

În acel moment Reacher s-a oprit din vorbit şi a respirat adânc, apoi şi-a pus capul înapoi pe perna de spital.

— Şi apoi? am întrebat.

— Destul pentru seara asta, a spus. Sunt obosit.

— Trebuie să ştiu.

— Întoarce-te mâine.

— L-ai găsit pe Kubota?

Niciun răspuns.

— V-aţi confruntat? am spus.

Niciun răspuns.

— Kubota te-a împuşcat.

Reacher n-a spus nimic. Apoi a intrat doctoriţa. Aceeaşi femeie, cu fire argintii în păr. Mi-a spus să termin interogarea imediat, din motive medicale. Ceea ce era frustrant, dar nu fatal. Aveam o mulţime de informaţii valoroase. Am părăsit clădirea cu viziunea unei victorii majore în cap. O afacere de protecţie descoperită, în prima mea zi în departament. De

nepreţuit. Femeile trebuiau să muncească de două ori mai mult ca să fie pe jumătate apreciate.

M-am întors direct la clădirea postului de poliţie. Fără plată, dar le-aş plăti eu. Am găsit un dosar gros despre Kubota. O mulţime de instrucţiuni, o mulţime de ore, dar n-am reuşit niciodată să obţinem mandat. Acum am făcut-o, în stil mare. Avem arma crimei. Avem victima, chiar acolo în spital. Mărturiile martorilor. Şi posibil chiar glonţul, undeva într-un vas de oţel inoxidabil.

Aur curat.

Judecătorul de noapte a fost de acord cu mine. A semnat un mandat pentru o grămadă de infracţiuni şi eu am format echipa. O mulţime de uniforme, maşini, arme grele, încă trei detectivi, toţi mai mari în grad, dar eu îi conduceam. Cazul meu. O regulă nescrisă.

Am executat mandatul la miezul nopţii, atunci când a fost posibil legal să dărâmăm uşa lui Kubota, să-l punem la pământ şi să-l dăm cu capul de perete de câteva ori. L-am găsit pe tipul de la bar într-o cameră din spate, într-o stare proastă. De parcă fusese lovit de un camion. L-am trimis la un alt spital, sub pază.

Apoi cei în uniformă l-au dus pe Kubota într-o celulă, iar eu şi cei trei parteneri detectivi am petrecut cea mai mare parte din restul nopţii prin casa lui de parcă am fi căutat un fulg de crom din cel mai mic ac din lume în cea mai mare căpiţă de fân din lume.

Casa lui era precum un cufăr cu comori.

Am găsit pungi de cumpărături pline de bani şi treizeci de extrase de la conturi diferite la bancă şi agende şi registre şi jurnale şi hărţi. Ne-a fost clar de la prima privire că tipul făcea bani serioşi de la o sută de stabilimente diferite. Conform însemnărilor sale, în ultimele şase luni trei locuri au încercat să reziste, iar noi am găsit datele şi le-am potrivit cu trei incendieri inexplicabile. Am găsit întreruperi temporare în două plăţi, iar când am verificat datele cu cele de la spital, am descoperit un picior rupt şi o faţă ciopârţită. Aveam totul.

Cu excepţia armei.

Dar asta avea sens, într-un fel. A folosit-o şi s-a descotorosit de ea. Practica standard. Ar putea fi în râu, aruncată de pe un pod. Ca şi vechile telefoane mobile, probabil. Telefoane de unică folosinţă. S-a descotorosit de ambalaj şi de documente, dar

pentru vreun motiv tâmpit, nu şi de încărcătoare. Am găsit vreo cincizeci într-un sertar.

În zorii zilei eram faţă în faţă cu el într-o cameră de interogatoriu. Avea un avocat cu el, un tip şmecher în costum, dar am putut să văd pe faţa tipului că ştia că orice apărare era fără speranţă. De partea noastră eram doar eu, singură, dar ghiceam că era un grup în spatele geamului cu o singură parte, ca s-o vadă pe vrăjitoare la lucru. Şi a mers foarte bine la început. Îmi place să-l fac pe suspect să se obişnuiască să spună da, o mărturisire după alta, aşa că am început cu lucrurile uşoare. Am discutat despre un bar după altul, toate restaurantele şi cafenelele şi i-am spus că avem agendele şi registrele şi jurnalele, şi banii şi extrasele de la bancă, iar el le-a admis pe toate. Zece minute după ce am început aveam destul pe bandă ca să-l băgăm la închisoare pentru un timp lung, lung. Dar am continuat, nu pentru că aveam nevoie cu adevărat, ci pentru că voiam să-l încălzesc pentru marele moment.

Care nu s-a întâmplat.

A negat împuşcătura. A negat că l-a întâlnit pe Reacher în noaptea dinainte. A negat că avea o armă. A spus că nu a folosit niciodată una. Am continuat în timp ce acele ceasornicului se învârteau şi a doua mea zi la departament a început oficial. Apoi a intrat locotenentul meu, proaspăt după o noapte de somn şi un duş şi mi-a spus să renunţ.

— Nimeni n-a păţit nimic, a spus. Te-ai descurcat de minune. Avem destul. Va sta la închisoare mult timp. Scopul a fost atins.

Asta era părerea generală în departament. Nu se simţea niciun eşec. Din contră. Fata cea nouă a descoperit o afacere de protecţie, în prima ei zi de lucru. Un punct important.

Dar pe mine mă frământa. Nu am făcut treaba care se presupunea că trebuia să o fac şi am săpat mai adânc. Ştiam că voi găsi ceva şi am găsit. Dar nu la ce mă aşteptam.

Proprietarul barului pe care îl văzuse Reacher era cumnatul doctoriţei. Femeia cu fire argintii în păr. Erau o familie.

Eram ameţită de oboseală, ceea ce m-a ajutat într-un fel. Am făcut conexiuni fulger pe care o minte raţională ar fi putut să le respingă. Dosarul gros al lui Kubota, plin de încercări eşuate de a obţine un mandat. Căutarea nesfârşită de mai mult. Nevoia de a vedea pe cineva bătut sau mai rău. Bipul neobosit al monitorului de la patul lui Reacher, prea puternic pentru un

bolnav. Ochii săi clari şi mintea lucidă, după medicamente destul de puternice ca să dea gata un cal.

Am făcut al treilea drum la spital. Camera lui Reacher era goală. Nu erau semne de folosire recentă. Femeia cu fire argintii în păr a jurat că nu a tratat nicio victimă a unei împuşcături în noaptea aceea. M-a invitat să-i verific dosarele. Dosarele erau goale. Am stat cu asistentele, cu fiecare în parte. Niciuna n-a vorbit.

Apoi mi l-am imaginat pe Reacher în acea noapte, incapabil să-l găsească pe Kubota pentru că acesta nu era în oraş. Mi l-am imaginat întorcându-se la bar, înapoind banii, căutând o soluţie pe termen lung cu proprietarul. Mi l-am imaginat pe proprietar sunând-o pe cumnată.

Mi-am imaginat autogara Greyhound la miezul nopţii. O persoană înaltă urcând într-un autobuz. Autobuzul plecând. Fără bagaje, fără program, fără plan.

M-am întors la clădirea postului de poliţie. Am intrat, iar ei mi-au oferit o rundă de aplauze.

SFÂRŞIT

O POVESTIRE DIN SERIA

JACK REACHER

LEE CHILD

NU-I ANTRENAMENT

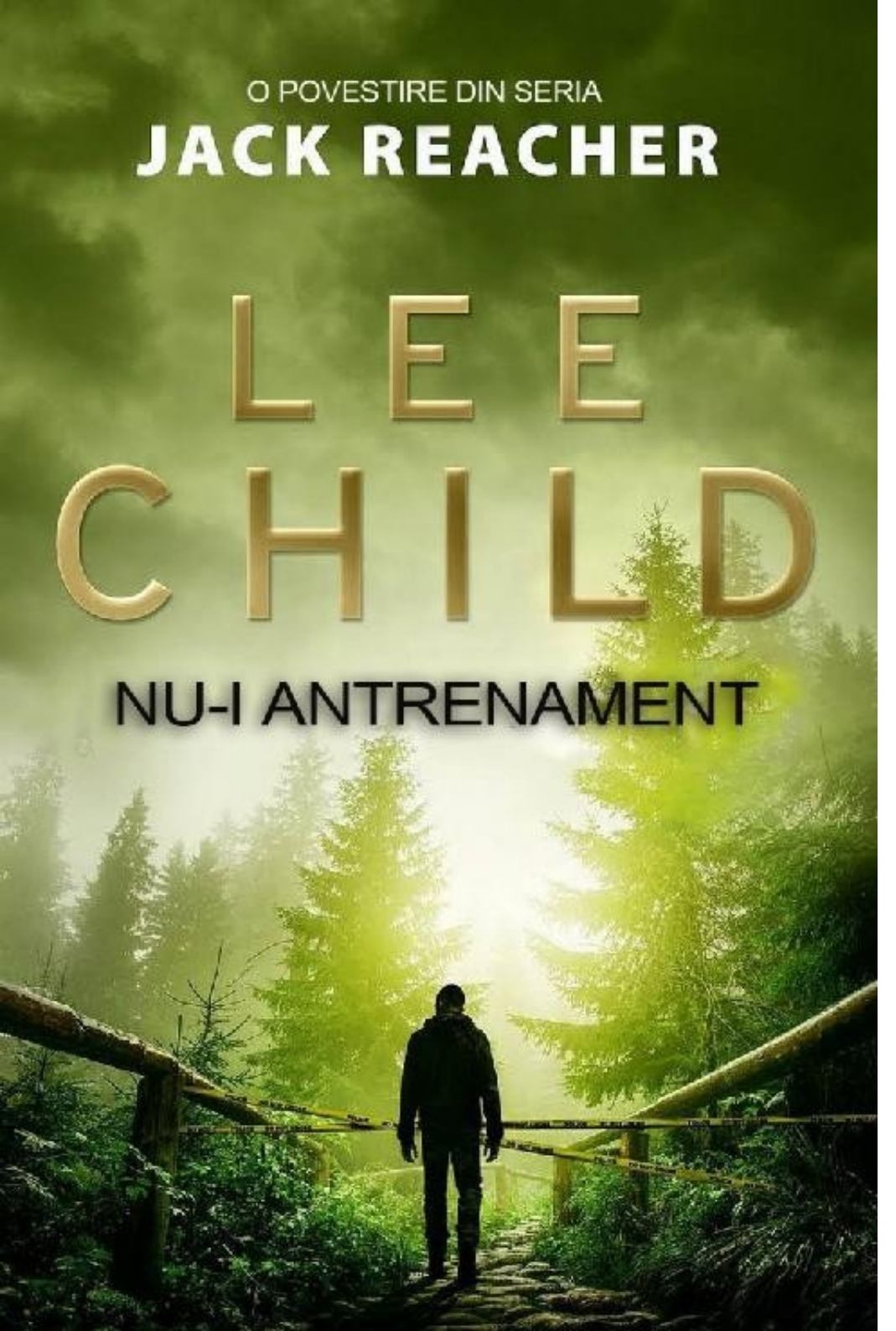

NU-I ANTRENAMENT

Titlul original: *Not a Drill*

Un lucru duce la altul şi, în cazul lui Jack Reacher, o zi caldă şi fără nici un scop din august, o călătorie zguduită într-un camion gol de cherestea a dus în East Millinocket în Maine, ceea ce a dus la o masă decentă la jumătatea dimineţii într-un restaurant de pe marginea drumului de lângă autostradă, ceea ce a dus la o discuţie cu bărbatul de la masa alăturată, ceea ce a dus la o ofertă de călătorie mai departe spre nord, într-un loc numit Island Falls. Preţul nerostit dar implicit al călătoriei era plata cafelei şi plăcintei tipului, dar localul era ieftin şi Reacher avea bani în buzunar şi, ca întotdeauna, nu se îndrepta spre un anumit loc, aşa că a acceptat.

Un lucru duce la altul.

Maşina tipului s-a dovedit a fi un Chevrolet vechi şi lent, plin de rugină, iar Island Falls s-a dovedit a fi un loc mic şi plăcut lângă un lac, departe în nord, unde Maine se înfige ca un deget în fundul Canadei, cu Quebec la stânga şi New Brunswick la dreapta. Dar cel mai important, Island Falls era foarte aproape de capătul din nord al autostrăzii I-95. Ceea ce era ispititor. Reacher avea un instinct de colecţionar când era vorba despre locuri. Cunoştea destul de bine capătul dinspre sud al I-95. La mai mult de 3.000 de kilometri distanţă, chiar în centrul oraşului Miami. A fost acolo de mai multe ori. Dar n-a văzut niciodată capătul din nord.

Nu avea nici un loc anume în care să fie.

Un lucru duce la altul.

Să plece din Island Falls a fost destul de simplu. A luat o cană de cafea de la o tarabă de lângă un loc de închiriere de caiacuri şi a stat în căldura de pe malul lacului admirând priveliştea, apoi a întors spatele la tot şi a ieşit din oraş pe acelaşi drum pe care a intrat bătrânul Chevy, înapoi spre intersecţia în formă de trifoi de la autostradă. S-a aşezat pe o rampă spre nord şi a aşteptat.

Spera că nu prea mult. Era august, era cald, era concediu. Starea de spirit era binevoitoare. Era mijlocul zilei. El era curat. Hainele aveau doar două zile şi se bărbierise acum trei zile. În ansamblu, condiţii ideale.

Şi în mai puţin de zece minute un model vechi de Jeep SUV cu plăcuţe de New Brunswick a încetinit şi a oprit. Era o femeie la volan şi un bărbat lângă ea pe locul pasagerului. Păreau să aibă în jur de treizeci şi cinci de ani, în mod clar tipul de oameni cărora le place în aer liber, cu pielea bătută de vânt şi arsă de soare. Fără îndoială, se îndreptau spre casă, după o vacanţă activă. Poate au fost cu caiacul. Sau cu cortul. Sau ambele. Spaţiul din spate al camionului era plin de tot felul de lucruri.

Tipul din scaunul pasagerului a lăsat geamul în jos, iar femeia s-a aplecat şi ea să-l vadă.

— Mă tem că mergem doar până la Fredericton, care nu-i prea departe, a spus tipul. E bine pentru tine?

— Asta-i în Canada? a întrebat Reacher.

— Sigur.

— Atunci e perfect, a spus Reacher. Tot ce-mi doresc e să merg până la graniţă şi înapoi.

— Ai ceva împotriva Canadei?

— Paşaportul meu a expirat.

Tipul a aprobat din cap. Trecuseră zilele când o persoană putea circula liber în ţările vecine.

— Dar nu e nimic de văzut de aici până acolo, a spus tipul. Nimic de văzut nici prin gard. Cu siguranţă ar fi mai bine să stai aici unde eşti.

— Vreau să văd sfârşitul drumului, a spus Reacher.

— Sună cam dur, a spus tipul.

— Noi îl considerăm începutul drumului, a spus femeia.

— Bună observaţie, a spus Reacher.

— Sari în spate, a spus tipul.

S-a răsucit pe scaunul lui şi a aruncat bagajele. Reacher a deschis uşa, a intrat şi şi-a folosit şoldul pentru a-şi termina treaba. A închis uşa, iar femeia a apăsat acceleraţia şi au plecat, mergând încet pe ultimii aproximativ cincizeci de kilometri din America.

Ultima ieşire era spre un oraş numit Houlton. Sau prima intrare, s-a gândit Reacher, din punctul de vedere Canadian.

Apoi au mai rămas cam doi kilometri din interiorul ţării, o coadă mică în trafic, bariere şi gherete şi semne oficiale. Reacher a stat în Jeep până în ultimul moment, apoi a mulţumit, a salutat şi a sărit jos, a păşit înainte şi a pus piciorul pe ultimul centimetru de asfalt, chiar sub barieră.

Sfârşitul drumului.

Un lucru duce la altul.

S-a întors, a traversat drumul spre sud şi s-a oprit cam la treizeci de metri de bariere. Voia să le dea şoferilor care veneau destul timp ca să-l vadă, dar nu destul ca să aibă deja viteză prea mare ca să oprească. Încă o dată, anticipa că nu va fi o aşteptare lungă. August, lumina zilei, concediu, şoferi canadieni cu inima caldă şi relaxaţi, plini de generozitate şi bunăvoinţă. Maxim zece minute, s-a gândit, poate mai aproape de cinci şi era foarte posibil ca prima maşină care va trece să şi oprească.

Nu a oprit. Dar a doua da. Şi era mai mult decât o dubiţă. Dar nu genul de care ar fi fost mândră mama unui jucător de fotbal. Era veche şi murdară şi oarecum ponosită. Albastru deschis, poate, când a ieşit din fabrică, dar acum aproape fără culoare, decolorată de soare şi sare. La volan era un bărbat tânăr, lângă el o femeie tânără şi o altă femeie tânără în spate. Maşina avea plăcuţe din New Brunswick şi a lăsat în urmă o dâră de fum când a trecut de vamă.

Dar Reacher a călătorit şi în maşini mai rele.

A încetinit şi a oprit lângă el.

— Mergem la Naismith, a spus femeia din faţă.

Era un loc de care Reacher nu auzise niciodată.

— Nu prea ştiu unde e, a spus el.

Tipul de la volan s-a aplecat spre el şi a spus:

— Allagash, omule. Cam la o oră de Route 11, spre vest. După ce mergi puţin spre nord. E un oraş mic. În care e un traseu sălbatic prin pădure. E un loc cu adevărat mişto.

— La nord de aici? a întrebat Reacher.

— O ţară frumoasă, omule. Vezi pădurile alea. Cu adevărat virgine. Păşeşte lângă potecă şi ai putea fi primul om care a pus vreodată piciorul acolo. Literalmente, vreau să spun. Zece mii de ani de natură netulburată. De la ultima eră glaciară.

Reacher nu a spus nimic.

— Du-te până mai poţi, amice. Nu va fi acolo pentru totdeauna. Schimbările climei vor distruge totul.

Nici un loc anume în care să fie.

— Bine, sigur, mulţumesc, a spus Reacher.

Un lucru duce la altul.

Se duse în spatele dubiţei, iar fata din spate făcu uşa să alunece pe o şină ruginită şi el urcă. În spatele lui, în spaţiul de bagaje erau doi rucsaci mari şi o valiză din material tare. Scaunul era dintr-un fel de nailon, plin de grăsime din cauza timpului. Se aşeză, închise uşa şi dubiţa porni, fumegând din nou din cauza efortului.

— Mulţumesc, spuse Reacher a doua oară.

Cei trei s-au prezentat. Fata din spate se numea Helen, cea din faţă Suzanne, iar şoferul era Henry. Henry şi Suzanne erau un cuplu. Aveau un magazin de biciclete într-un loc numit Moncton. Helen era prietena lor. Planul era ca Henry şi Suzanne să meargă pe jos pe traseul sălbatic la nord de Naismith, către un loc numit Cripps, ceea ce ar dura patru zile. Helen îi va aştepta acolo cu dubiţa, petrecându-şi cele patru zile făcând altceva, poate căutând antichităţi în Presque Isle şi Caribou.

— Nu-mi plac pădurile, a spus ea ca şi cum simţea că era necesară o explicaţie.

— De ce nu? a întrebat Reacher, pentru că el simţea că se aşteaptă să spună ceva.

— Prea înfiorător, a spus ea. Prea întuneric. Prea plin de gândaci.

Au trecut de Houlton, apoi Henry s-a întors pe 212, de unde în curând au ajuns pe Route 11 mergând spre nord, un drum destul de frumos. Muntele Saddleback era în faţă spre dreapta, iar în stânga era o întindere nesfârşită de păduri şi lacuri. Copacii erau verzi, apa strălucea, iar cerul era albastru. O ţară frumoasă, exact cum promisese Henry.

— Nu-mi plac pădurile, a spus Helen din nou.

Avea către treizeci de ani, s-a gândit Reacher. Poate treizeci, exact. Era mai palidă decât prietenii ei, mai elegantă şi mai îngrijită. În interior mai mult decât în exterior. Urban, mai degrabă decât rural. Exact ca bagajul ei. Era o valiză tare, nu un rucsac. Henry şi Suzanne erau mai voinici şi ciufuliţi şi arşi de vânt. Dar nu mai în vârstă. Poate că fuseseră toţi prieteni la colegiu, rămânând încă un trio la mai mult de cinci, dar mai puţin de zece ani de la absolvire.

— Pădurile sunt de fapt minunate, Helen, a spus Henry.

A spus-o într-un mod plăcut, plin de entuziasm. Nicio urmă de dorinţă de confruntare sau ceartă. Doar un tip care iubeşte pădurile şi nu e capabil să înţeleagă de ce prietena lui nu. Părea cu adevărat intrigat de posibilitatea de a merge pe unde nicio altă fiinţă umană nu a mers vreodată, în toată istoria. Reacher i-a întrebat de unde erau fiecare de loc şi a aflat că Henry şi Suzanne erau din suburbii, ale oraşului Toronto, respectiv Vancouver, iar Helen era cu adevărat fata de la ţară, dintr-un loc pe care ea l-a numit pustiul fără drumuri dintr-o provincie nordică din Ontario. În cazul acesta, îşi dădu el seama, are dreptul la opinia ei. Şi-a câştigat-o, probabil.

Apoi ei l-au întrebat de unde era el şi biografia lui a umplut următorii câţiva kilometri. Familie din Marină, întotdeauna în mişcare, o duzină de şcoli elementare, o duzină de licee, apoi West Point, apoi Armata Statelor Unite, poliţia militară, întotdeauna în mişcare peste tot, uneori în aceleaşi ţări, uneori în altele noi, niciodată în acelaşi loc suficient de mult timp încât să conteze. Apoi retragerea, lăsarea la vatră şi rătăcirea. Călătoriile cu autostopul, pe jos, motelurile. Fără nici un ţel. Niciun loc anume în care să fie. Henry credea că totul e foarte mişto, lui Suzanne îi plăcea ceva mai puţin, se gândi Reacher şi îşi dădu seama că Helen nu credea deloc că e mişto.

Au încetinit şi au cotit la stânga pe un drum rural cu două benzi care mergea spre vest printre copaci. Acolo era un semn ruginit pe care scria *Naismith 40 de mile*. Era posibil ca drumul să fi avut vreodată o bandă de refugiu, dar era de mult înrădăcinată cu arbori şi copaci care au ajuns la o înălţime de 12 metri. În unele locuri ramurile lor se întâlneau deasupra, aşa că la un moment dat au mers sute de metri ca printr-un tunel verde. Reacher se uita pe ferestre, stânga, dreapta. În orice parte nu putea vedea mai mult de doi metri din cauza vegetaţiei. Se întreba cât de mult ar putea fi pădurea mai sălbatică. Mărăcinii şi crengile erau strâns împletite, iar aerul era umed, rece şi nemişcat. Pământul părea moale şi flexibil, plin de frunze căzute, umed şi fecund. Asfaltul negru din faţă devenise cu timpul gri, iar căldura pe care o degaja făcea ca aerul de deasupra să fie plin de insecte mici. După zece kilometri parbrizul era plin de un fel de mâzgă, de la milioane de lovituri separate.

— Aţi mai fost aici? a întrebat Reacher.

— O dată, a spus Henry. Am mers la sud de Center Mountain. Şi a fost plictisitor, omule. Îmi place să stau sub ramurile copacilor. Cred că sunt un locuitor al pădurii.

— Sunt animale acolo?

— Urşi, cu siguranţă. Plin de animale mici, evident. Dar tufele nu sunt mâncate niciodată, deci nu există căprioare. Şi e interesant de ce. Cel mai probabil, prădate. Dar de cine? Leii din munte, poate. Sau lupi, dar nimeni nu i-a văzut sau auzit vreodată. Dar e ceva acolo, asta-i sigur.

— Dormi în cort?

— Cort mic, a spus el. Nu ceva mare. Îţi împachetezi mâncarea bine, te speli la gură într-o apă curgătoare şi creaturile nu te vor mirosi. Urşilor le place să mănânce, dar dacă nu le oferi un picnic te vor lăsa în pace. Dar ştii toate astea, nu? Vreau să spun, armata nu vă antrenează peste tot? Credeam că ai fost prin toate felurile de teren.

— Nu într-o pădure ca asta, a spus Reacher. Nu poţi să te mişti prin ea, în mod sigur nu poţi să mergi cu maşinile prin ea, nu poţi să tragi prin ea. Curăţarea ei cu napalm şi explozivi ar dura o veşnicie. Aşa că ar trebui să facem manevre în jurul ei. Cel mai bun tip de barieră naturală care există.

Au mers mai departe, pe o suprafaţă care devenea din ce în ce mai proastă. Încurcătura de ramuri a muşcat din drum pe ambele părţi, iar apoi rădăcinile copacilor au făcut găuri mari, adânci şi îngheţul iernii a mărit crăpăturile, iar reparaţiile făcute de stat au fost rare şi grăbite. Suspensiile vechii dubiţe scrâşneau şi băteau. Tunelul de deasupra devenea mai mult sau mai puţin continuu. În unele locuri frunzele de viţă de vie treceau prin acoperiş.

Henry a încetinit, iar drumul a cotit la stânga şi au ajuns într-un luminiş cam de mărimea unui stadion de fotbal. Drept în faţă era un lac de forma unui deget îndoit, întâi arătând spre nord şi apoi îndreptându-se spre est. Drumul a devenit un fel de stradă principală care ducea direct la mal. La celălalt capăt era un dig pentru caiace, iar la stânga şi la dreapta erau clădiri mici din lemn, cu cabane de vacanţă lângă apă, un magazin universal şi un mic restaurant şi mici reşedinţe mai departe de el. Erau străzi laterale făcute din aceleaşi şuviţe de asfalt gri. Naismith, Maine. Un oraş miniatural, în mijlocul pustiului.

— Mi-e foame, a spus Suzanne.

— O să cumpăr eu prânzul, a spus Reacher. E cel mai mic lucru pe care-l pot face.

Henry a parcat dubiţa în faţa restaurantului şi a oprit motorul. Lumea a devenit tăcută. Toţi au coborât şi toţi s-au ridicat şi s-au întins. Aerul era într-un anumit fel, pe jumătate proaspăt şi pe jumătate greu, aburii apei lacului amestecate cu mirosul copacilor, şi nu se auzea nici un sunet dincolo de bâzâitul subliminal făcut de miliardele de aripi ale micilor insecte. Nu era nicio adiere de vânt, nici un foşnet de frunze, nicio lovitură de valuri. Doar linişte calmă.

Micul restaurant era din lemn, înăuntru şi afară, plăci vopsite brut, strălucitoare de frecarea mâinilor, coatelor şi umerilor. Erau acolo plăcinte în cutii de sticlă şi opt mese pătrate acoperite cu feţe de masă cu pătrăţele roşii. Chelneriţa era o femeie dură de aproximativ şaizeci de ani, purtând o pereche de ochelari bărbăteşti şi papuci. Două mese erau ocupate, ambele de oameni care arătau mai mult ca Henry şi Suzanne, decât ca Helen. Chelneriţa a arătat spre o masă liberă şi s-a dus să aducă meniurile şi pahare cu apă.

Mâncarea era aceeaşi pe care Reacher o mâncase în mii de alte mici restaurante, dar era potrivită, iar cafeaua era proaspătă şi tare, aşa că el era fericit. La fel erau şi ceilalţi, nu că ei ar fi acordat prea multă atenţie la ceea ce mâncau sau beau. Vorbeau între ei, revizuindu-şi planurile. Ceea ce părea destul de simplu. Toţi vor petrece o noapte într-o cabană rezervată înainte şi la prima rază de lumină Henry şi Suzanne vor porni pe jos la drum, iar Helen va conduce înapoi la Route 11 şi va căuta orice va putea găsi. Patru zile mai târziu se vor întâlni la capătul celălalt al traseului. Simplu ca bună ziua.

Reacher a plătit nota, şi-a luat rămas bun şi i-a lăsat acolo. Nu se aştepta să-i mai vadă vreodată.

De la cantină s-a plimbat până la digul pentru caiace, s-a dus la capătul lui, s-a aşezat şi a stat cu picioarele deasupra apei. Lacul era o săgeată strălucitoare albastră îndreptată spre nord şi apoi, în depărtare, spre est, probabil mai lung de cincisprezece kilometri dar nu mai lat de două sute de metri. Deasupra capului era un cer de vară însorit, complet fără nori, străbătut doar la distanţe mai mari 10.000 de kilometri de urmele avioanelor transatlantice care se îndreptau spre şi

dinspre Europa, în şi din Boston şi New York şi Washington DC. Rutele Marelui Cerc pe deasupra Canadei şi Groenlandei, apoi îndreptându-se spre Londra şi Paris şi Roma. Linii drepte pe o planetă sferică, dar nu pe o hartă plană de hârtie.

La nivelul solului, pădurea era compactă pe ambele maluri ale lacului, o boltă verde continuă care acoperea tot ce nu era lichid. Erau sute şi sute de kilometri pătraţi. Zece mii de ani de natură nederanjată, spusese Henry, şi exact aşa arăta. Pământul s-a încălzit, gheţarii s-au retras, seminţele au încolţit, a căzut ploaia şi sute de generaţii de copaci au crescut, au murit şi au crescut din nou. În alte părţi de pe uriaşul continent, oamenii i-au tăiat ca să elibereze pământul pentru agricultură, pentru cherestea ca să ridice case, sau ca să le ardă în sobe sau în locomotivele cu aburi, dar unele părţi au fost lăsate în pace şi poate aşa vor fi lăsate pentru totdeauna. Ai putea fi primul om care a pus piciorul acolo, a spus Henry, şi Reacher nu avea nicio îndoială că avusese dreptate.

Se întoarse şi trecu pe lângă cabanele de vacanţă care erau toate liniştite. Oamenii erau pe-afară şi prin alte locuri, în mod clar, făcând lucrurile pentru care veniseră acolo. A dat peste o curbă la stânga, în esenţă spre nord, unde a găsit o stradă laterală de vreo sută de metri, pe care a urmat-o, iar la capătul ei a găsit o arcadă de lemn legat cu scoarţă din coajă de copac maro închis, ca un lucru ceremonial. Literalmente, o poartă spre pustiu. Dincolo de ea începea traseul. Mergea înainte douăzeci de metri, toţi bătătoriţi de picioare încălţate, apoi o cotea şi dispărea. Următoarea oprire, oraşul numit Cripps, la patru zile distanţă.

A păşit sub arcadă şi a stat nemişcat pe primul metru al traseului. Apoi a mers înainte, douăzeci de pa şi până la prima curbă. A trecut de ea şi a continuat să meargă alţi douăzeci de paşi, alţi douăzeci de metri şi s-a oprit din nou. Traseul era lat cam de un metru. Ambele părţi erau străjuite de pădure. Trunchiurile copacilor erau înspicate cu ramuri moarte pe toată arcada de deasupra capului. Copacii crescuseră înalţi şi drepţi, luptând pentru lumină. În unele locuri erau la distanţă de un metru, în altele se atingeau, mai mult sau mai puţin. Unii erau vechi şi maturi, toţi noduroşi şi îndoiţi şi de un metru grosime, alţii erau mai tineri şi mai subţiri şi mai palizi,

exploatând golurile, ca buruienile oportuniste. Până la înălţimea pieptului lăstarii erau mai denşi şi încurcaţi, un amalgam de frunze moarte cu vlăstari spinoşi care se strecurau printre crenguţe uscate şi fragile. Aerul era tăcut şi complet liniştit. Lumina era verde şi slabă. S-a rotit făcând un cerc complet. Era la patruzeci de metri de arcada ceremonială, dar se simţea ca şi cum ar fi fost la un milion de kilometri de orice loc.

A mers din nou, alţi douăzeci de paşi. Nimic nu s-a schimbat. Poteca a deviat câte puţin la stânga şi la dreapta. A bănuit că vreo autoritate locală a tăiat lăstarii şi i-a lăsat să fie călcaţi pentru a zdrobi noile seminţe. A bănuit că fără acea intervenţie umană traseul s-ar fi închis într-un an sau doi. Cel mult, trei ani. Ar fi devenit de netrecut. Recuperat de natură. A bănuit că acolo unde erau locuri mai largi, pădurea a fost folosită ici şi colo pentru locurile de campare. Pentru corturi. Aproape de apă, poate. Nu era niciun alt loc unde să poţi dormi noaptea.

S-a oprit încă un minut în lumina verde filtrată şi liniştea ciudată. Apoi s-a întors şi a pornit-o înapoi spre strada principală din Naismith şi a mers pe acelaşi drum spre semnul de bun venit de pe margine. Dar nu era nicio maşină care părăsea oraşul şi după un moment de gândire şi-a dat seama că nici nu va fi; nu până a doua zi dimineaţă. Putea presupune că ora de eliberarea a cabanelor de vacanţă era 11 sau 12, ceea ce însemna că exodul de peste zi era deja terminat. Cantina şi magazinul universal trebuiau să aibă livrări ocazionale, dar şansele ca un camion de livrări să treacă în curând erau mici. A stat în liniştea grea încă un minut, din niciun alt motiv real decât acela că se bucura de ea şi apoi a pornit refăcându-şi drumul prin oraş către lac.

Cabanele de vacanţă erau împrăştiate la întâmplare, ca o mână de zaruri aruncate. Reacher s-a gândit că cea mai îndepărtată de apă era mai puţin dorită şi era destul de sigur că era folosită ca locuinţă a şefului rezident, cu camera din faţă amenajată ca birou, unul din geamuri transformat într-o cabină deschisă cu un raft în spatele ei pe care era un clopoţel de alamă şi un stilou prins cu un lanţ. A sunat din clopoţel şi după un lung moment a apărut un bătrân, încet, ca şi cum ar fi avut artrită. Da, aveau locuri libere. Tariful pentru o noapte era mic. Reacher a plătit şi şi-a scris numele cu stiloul legat cu lanţ, şi a primit în schimb o cheie de la ceea ce s-a dovedit a fi o căsuţă

mică de lemn care mirosea a încins şi a mucegai. Nu cu o poziţie de top, dar avea vedere parţială spre lac. Restul priveliştii era reprezentată de copaci, inevitabil. Avea un pat şi două scaune, baie şi facilităţi de bucătărie, şi un raft mic cu cărţi şifonate şi ponosite. Afară, în spatele ei, era o terasă mică pe care erau aruncate două scaune pliante cu ţesătura decolorată şi slăbită de soare. Reacher şi-a petrecut restul după-amiezei în unul dintre ele, cu picioarele pe celălalt, citind o carte de pe raft, încălzit, singur, relaxat, fericit cum nu-şi mai amintea să fi fost de multă vreme.

S-a trezit la şapte dimineaţa, dar a mai stat încă o oră întreagă în pat, întins ca o stea de mare, ca să-i lase pe călători şi pe barcagii să treacă pe la restaurant înaintea lui. Se gândea că ei îşi vor dori un start matinal. El nu se grăbea. Se gândea că ora 10 va fi optimă ca să prindă primul val de plecări. O călătorie înapoi la Route 11 era tot ce avea nevoie. Până la I 95 ar fi un bonus, iar Bangor sau Portland sau orice alt loc mai departe spre sud ar fi cireaşa de pe tort. Se gândea că se va îndrepta spre New York. Bilete la Yankees vor fi uşor de găsit. Zile de vară fierbinte, oamenii plecaţi din oraş, o grămadă de locuri în primele rânduri din soare.

A făcut duş, s-a îmbrăcat şi a împachetat, ceea ce a însemnat să-şi ia periuţa de dinţi şi să o bage în buzunar. A văzut-o pe femeia de serviciu între alte două cabane şi i-a spus că a lui e goală şi pregătită pentru ea. Arăta ca şi cum ar fi sora chelneriţei, ceea ce probabil că era. A mers mai departe, gândindu-se la cafea, clătite şi o masă într-un colţ dintr-o încăpere goală şi liniştită şi poate vreun ziar lăsat de cineva, pe care să-l citească.

Nu a găsit o încăpere goală şi liniştită.

Henry şi Suzanne erau acolo, împreună cu alţi nouă oameni, toţi învârtindu-se pe-acolo, toţi vorbind într-un fel tensionat şi agitat, ca într-o scenă dintr-un film în care oamenii află că o companie minieră le-a otrăvit apa. Toţi s-au întors să se uite la el când a intrat.

— Ce se întâmplă? a întrebat.

— Au închis traseul, a spus Henry.

— Cine?

— Poliţaii. Statul, cred.

— Au întins bandă la intrare.

— Când?
— Azi noapte.
— De ce?
— Nu ştie nimeni.
— Nu ne-au spus, a zis Suzanne. Am sunat toată dimineaţa. Tot ce au spus a fost că traseul este închis până la noi informaţii.
— E închis şi la Cripps, a spus alt tip. Anul trecut am pornit de acolo. Am încă numărul de telefon de la motel. Aceeaşi situaţie. Bandă între copaci.
— E un drum de patru zile, nu? a spus Reacher. Trebuie să fie o mulţime de oameni încă acolo. Poate s-a întâmplat ceva.
— Atunci de ce nu ne-au spus?
Reacher n-a spus nimic. Nu era problema lui. Tot ce voia erau clătitele. Şi cafeaua, şi mai urgent. S-a uitat după chelnăriţă, i-a prins privirea şi a găsit o masă liberă.
Henry l-a urmat până acolo.
— Pot să facă asta?
— Ce să facă?
— Să închidă aşa traseul?
— Tocmai au făcut-o.
— E legal?
— Cum aş putea să ştiu?
— Ai fost poliţai.
— Am fost poliţist militar. Nu un gardian de parc.
— E un bun public.
— Sunt sigur că există un motiv. Poate cineva a fost mâncat de un urs.
Unul câte unul tot grupul nemulţumit s-a adunat în jurul lui. Unsprezece oameni în picioare, Reacher stând jos. Tipul care avea încă numărul de la motelul din Cripps a întrebat:
— Cum ştii asta?
— Ce să ştiu? a întrebat Reacher.
— Că cineva a fost atacat de un urs?
— Am spus *poate.* Ca o glumă.
— Atacul unui urs nu e ceva distractiv.
— Poate e doar un antrenament, a spus un tip.
— Ce fel de antrenament?
— Ca o repetiţie. Pentru o urgenţă medicală, poate. Pentru primii care răspund.

— Atunci de ce au spus *până la noi informaţii*? De ce n-au spus până azi la ora prânzului sau ceva de genul ăsta?

— Pe cine-ar trebui să sunăm? a întrebat alt tip.

— Nu ne vor spune nimic, a spus Suzanne.

— Am putea încerca la biroul guvernatorului.

— Ca şi cum el ne-ar spune ceva dacă ceilalţi n-o fac, a spus o altă femeie.

— Nu pot fi urşii.

— Atunci ce e?

— Nu ştiu.

— Ce putem face? l-a întrebat Suzanne pe Reacher.

— Mergeţi să vă plimbaţi altundeva, a spus Reacher.

— Nu putem. Suntem blocaţi aici. Helen a plecat cu dubiţa.

— A plecat deja?

— Nu a vrut să mănânce micul dejun aici.

— Nu poţi s-o suni?

— Nu e semnal la telefon aici. Nu putem s-o sunăm. Am încercat de la telefonul din magazin. E pe undeva pe unde n-are nici ea semnal.

— Atunci mergeţi undeva cu caiacul. Probabil e la fel de distractiv.

— Nu vreau să merg cu caiacul, a spus Henry. Vreau să merg pe traseul din pădure.

În cele din urmă, micul grup a început să umble din nou pe-acolo, ieşind afară în parcare, încă mormăind şi bombănind, iar chelneriţa a venit să ia comanda lui Reacher. A mâncat şi a băut în linişte, a luat nota, şi a plătit în numerar.

— Traseul va fi închis mult timp? a întrebat-o el pe chelnăriţă.

— Nu s-a mai întâmplat niciodată, a răspuns ea.

— Ai văzut cine a făcut-o?

A clătinat din cap.

— Dormeam.

— Unde e cel mai apropiat post de poliţie?

— Proprietarul caiacelor spune că au fost soldaţi.

— Zău?

Ea a aprobat din cap.

— Spune că i-a văzut.

— În mijlocul nopţii?

A aprobat din nou din cap.

— Locuieşte chiar lângă arcadă. L-au trezit.

Reacher a mai pus un dolar la bacşiş şi a ieşit în stradă. S-a întors la dreapta şi a făcut un pas spre ieşirea din oraş dar apoi s-a oprit şi a mers înapoi şi a găsit strada lăturalnică de o sută de metri care ducea spre traseu.

Henry şi Suzanne erau chiar acolo, la arcadă. Doar ei doi. Aveau rucsacii cu ei. Arcada avea bandă legată de ea, trei rânduri, una la nivelul genunchilor, una la nivelul taliei şi una la nivelul pieptului, panglici de plastic de cinci centimetri, albastru cu alb, răsucite în unele locuri, pe care scria *Poliţia, Trecerea oprită*.

— Vezi? a spus Reacher.

— Te-am crezut de prima dată, a spus Reacher.

— Şi ce crezi?

— Cred că traseul e închis.

Henry s-a întors şi s-a holbat la bandă, ca şi cum ar fi putut s-o facă să se dematerializeze doar prin puterea voinţei. Reacher a mers înapoi pe strada principală, către ieşirea din oraş, către semnul de bun venit de pe marginea drumului. Zece minute, credea el. Poate mai puţin. Se gândea că exodul de dimineaţă va fi mai alert decât în mod normal.

Dar prima maşină pe care a văzut-o venea, nu pleca. Intra în oraş, nu ieşea. Şi era un vehicul militar. Un Humvee, ca să fie exact, vopsit de camuflaj, negru şi verde. Vuia când a trecut, roţile bătând şi scrâşnind. A luat curba şi a dispărut.

În ea erau patru tipi, oameni duri, toţi în noua uniformă de luptă a armatei.

Reacher a aşteptat. Un minut mai târziu a apărut o maşină care părăsea oraşul, dar era plină. Doi în faţă, doi în spate. Nu era loc pentru un autostopist, mai ales unul atât de mare ca Reacher. I-a recunoscut pe oamenii pe care-i văzuse în cantină, dezolaţi şi plângându-se, încălţaţi şi pregătiţi, cu rucsacii stivuiţi într-un colţ, fără un loc în care să meargă.

A aşteptat.

Următoarea a fost un alt Humvee, intrând, nu ieşind. Motorul vuind, rulând cu viteză, cauciucurile scrâşnind, patru tipi purtând noile uniforme. Reacher a privit-o cum ajungea la curbă şi chiar de la distanţă a auzit-o încetinind, schimbând viteza şi apoi accelerând din nou. Întoarcere la dreapta, s-a gândit el şi ar fi pariat toţi banii pe care-i avea în buzunar că se îndrepta spre arcada de lemn.

S-a holbat după ea, gândindu-se.

Apoi altă maşină a apărut părăsind oraşul. Un sedan. Doi oameni. Bancheta din spate liberă. Şoferul era tipul care avea încă numărul de telefon al motelului din Cripps. A încetinit şi a oprit şi femeia de lângă el a deschis geamul.

— Unde mergi? a întrebat ea.

Reacher n-a spus nimic.

— Noi mergem înapoi la Boston, a spus ea.

Ceea ce ar fi putut fi minunat. La trei ore de New York. Mai multe rute. Trafic intens.

— Îmi pare rău, dar m-am răzgândit, a spus Reacher. Voi rămâne aici.

Femeia a ridicat geamul şi maşina a plecat fără el.

A mers înapoi la biroul unde se închiriau cabane şi a sunat din clopoţel. Cabana lui era încă disponibilă. A plătit pentru încă o noapte şi, în schimb, a luat cheia. Apoi s-a îndreptat spre arcadă, o sută de metri pe o stradă lăturalnică şi când a ajuns acolo a găsit cele două Humvee şi pe cei opt ocupanţi ale lor. Humvee-urile erau parcate unul lângă altul, lipite, blocând întreaga lăţime a drumului. Ocupanţii lor coborâseră deja. Toţi erau înarmaţi cu M16. Stabileau o zonă exclusivă. Reacher cunoştea semnele. Două echipe, fiecare câte patru ore de pază. Poliţia militară, cu siguranţă. Reacher cunoştea şi semnele astea. Nu era Garda Naţională. Era armata regulată a Statelor Unite. Nu era antrenament. Nimeni nu va putea trece de ei.

Nu era niciun semn de Henry şi Suzanne.

— Sergent? a spus Reacher.

Unul din ei se întoarse mormăind. Galoane la butoniera din centrul pieptului. Cel puţin cu douăzeci de ani mai tânăr decât Reacher. O întreagă generaţie diferenţă. Poliţia militară nu avea strângeri de mână secrete. Niciun cuvânt magic. Şi nicio înclinaţie reală de a colabora cu nişte dinozauri, indiferent cine ar putea pretinde că a fost, cu o zi în urmă, cu un timp în urmă.

— Domnule, trebuie să păşiţi înapoi zece metri, a spus sergentul.

— Asta ar fi un pas mare ca naiba, nu? a spus Reacher.

Doi recruţi târau capre de tăiat lemne afară din Humvee. În formă de A, cu plăci care se potriveau pe ele, pe care scria *Trecerea oprită.*

— Bănuiesc că ordinele voastre sunt să ţineţi oamenii afară din pădure. Ceea ce e în regulă pentru mine. Faceţi ce vreţi. Dar o observare mai atentă a terenului ne arată că pădurea începe acolo unde începe, nu dincolo de lungimea unui Humvee plus încă zece metri pe stradă.

— Cine eşti tu? a întrebat sergentul.

— Sunt un tip care a citit odată Constituţia.

— Tot locul acesta e pădure.

— Am observat şi eu.

— Aşa că dă-te înapoi acum.

— Unitatea?

— 345 MP.

— Numele.

— Cain. Pe litere *C, A, I, N*, nu cu *E*.

— Ai un frate?

— Ca şi cum n-am mai auzit asta până acum.

Reacher a aprobat din cap.

— Continuă-ţi treaba bine sergent, a spus el, s-a întors şi a plecat.

S-a dus înapoi la biroul de închirieri şi a sunat din nou la clopoţel. Bătrânul a apărut, scârţâind şi Reacher l-a întrebat:

— Prietenii mei mai sunt aici? Oamenii cu care am venit. Henry nu ştiu cum şi Suzanne nu ştiu cum.

— Au eliberat camerele devreme azi dimineaţă.

— Nu s-au întors?

— Au plecat, domnule.

Reacher a dat din cap, s-a îndreptat spre cabana lui, unde şi-a petrecut următoarele patru ore pe terasa din spate, stând pe un scaun pliant, cu picioarele pe celălalt, privind cerul. Era o nouă zi frumoasă şi n-a văzut altceva decât un gol albastru strălucitor cu urmele avioanelor la 10.000 de kilometri deasupra.

La începutul după-amiezei s-a îndreptat spre restaurant pentru un prânz târziu. Era singurul client. Oraşul părea gol. Nu era traseu, nu erau afaceri. Chelneriţa nu părea fericită. Nu numai din cauza lipsei veniturilor. Era la telefon, ascultând pe cineva, îngrijorarea văzându-i-se pe faţă. O poveste tristă, în mod clar. După un minut lung a închis telefonul şi s-a îndreptat spre masa lui Reacher.

— Trimit patrule de căutare la sud de Cripps, a spus ea. După drumeţi. Îi găsesc şi îi dau afară. Foarte rapid.

— Soldaţi? a întrebat Reacher.
— Mulţi, a răspuns ea aprobând din cap.
— Ciudat.
— Şi asta nu-i cel mai rău lucru. După aceea îi ţin ca să-i interogheze. Vor să ştie dacă au văzut ceva.
— Tot soldaţii fac asta?
— Oameni în costume. Prietena mea crede că sunt de la FBI.
— Cine-i prietena ta?
— Lucrează la motelul din Cripps.
— Ce se presupune că ar fi văzut oamenii?
— Tot ce avem sunt zvonuri. Un urs care a luat-o razna, poate. Un mâncător de oameni. Haite de coioţi sălbatici, lei de munte, monştri. Sau vreun criminal evadat de la închisoare. Sau lupi. Sau vampiri.
— Crezi în vampiri?
— Am văzut la televizor, la fel ca toată lumea.
— Nu sunt vampiri, a spus Reacher.
— E ceva în pădure, domnule.
Reacher a mâncat o salată de ton, a băut cafea şi apă, apoi s-a îndreptat iar spre arcadă să mai arunce o privire. Caprele erau montate, la zece metri de Humvee-urile parcate. Patru soldaţi stăteau acolo, cu armele pe umeri. O demonstraţie de forţă. *Trecerea oprită.* Nu era antrenament. O misiune plăcută, una peste alta, având în vedere anotimpul. Iarna ar fi putut fi mult mai rău.
Reacher s-a întors în oraş. Exact când a ajuns pe strada principală, dubiţa fără culoare a apărut de după colţ. Helen conducea. A oprit lângă el şi a lăsat geamul jos.
— I-ai văzut pe Henry şi Suzanne? a întrebat ea.
— De la micul dejun, nu, a răspuns el.
— Oamenii spun că traseul e închis.
— Aşa e.
— Aşa că am venit să-i iau.
— Succes.
— Unde sunt?
— Cred că Henry e un bărbat greu de descurajat.
— Aşa că s-au dus oricum?
— Aşa cred.
— După ce a fost închis?

— A fost un moment în care ar fi putut. După ce au fost puse benzile, înainte de sosirea soldaţilor.

— Am auzit de soldaţi.

— Unde ai auzit?

— S-a întâmplat ceva rău în pădure.

— Vampiri, poate, a spus Reacher.

— Nu e distractiv. Am auzit că ar putea fi prizonieri evadaţi sau militari care au luat-o razna. Ceva foarte periculos. Toată lumea vorbeşte. E la radioul local. Deja sunt zvonuri în Cripps.

— Vrei o cană de cafea?

Helen a parcat în faţa restaurantului şi au intrat împreună, aşezându-se la aceeaşi masă la care a stat Reacher înainte. Chelneriţa a adus cafea şi apoi s-a repezit din nou la telefonul de pe perete. Vorbea cu prietena ei din Cripps, probabil. Pentru ultimele ştiri şi bârfe şi zvonuri.

— Henry e un idiot, a spus Helen.

— Îi plac pădurile, a spus Reacher. Nu-l poţi învinui pentru asta.

— Dar acum e ceva acolo, evident.

— Cred că e.

— Despre care el trebuia să ştie. Nu e chirurgie pe creier. E un prost, dar nu un *idiot*. Dar oricum s-a dus. Şi a târât-o pe Suzanne după el. E un prost. Şi un idiot.

— Suzanne putea să spună nu.

— De fapt şi ea e la fel. Nu-şi poate controla impulsurile. Am auzit că au patrule de căutare la sud de Cripps.

Reacher a aprobat din cap.

— Şi eu am auzit. Chiar de la sursă. Sau foarte aproape de asta, cred. Chelneriţa noastră are o prietenă acolo.

— Ce caută?

— Oameni ca Henry şi Suzanne. Îi scot de acolo şi le pun întrebări despre ce au văzut.

— Dar îi vor rata pe Henry şi pe Suzanne. Nu-i aşa? E inevitabil. Ei se aşteaptă la un termen de trei zile. Se vor opri când îi vor găsi pe toţi care au pornit ieri dimineaţă. Henry şi Suzanne sunt cu douăzeci şi patru de ore în urma lor. Îi vor lăsa acolo. Cu orice e acolo. Asta nu-i bine.

— E o pădure mare.

— Ce-i acolo ar putea să fie înnebunit şi să vâneze. Sau dacă sunt prizonieri evadaţi vor sta oricum aproape de traseu. Trebuie să facă asta. Henry şi Suzanne vor fi acolo singuri cu ei.

— Nu sunt prizonieri evadaţi, a spus Reacher.

— De unde ştii?

— Am fost să văd soldaţii de la arcadă. Sunt din poliţia militară, de unde am fost şi eu. Dar tehnic, ce fac ei nu e chiar în regulă. Armata nu poate îndeplini îndatoriri civile în aplicarea legii. Au tot felul de reguli despre asta. Dar sergentul mi-a spus numărul unităţii fără să ezite deloc. Apoi mi-a spus numele lui la fel de repede. Chiar pe litere. Cain, fără *e*.

— Şi ce înseamnă toate astea?

— Înseamnă că nu le e frică de nimic. Aşa că pot să mi-o spună direct. Ceea ce înseamnă că au mână liberă. Ceea ce înseamnă că sunt ordine urgente de undeva de foarte sus. Dintr-un loc imbatabil. Aşa că dacă vreun cetăţean ca mine face scandal va fi zdrobit de maşinărie. Şi soldatul va lua o medalie. Ceea ce face ca asta să fie o chestie de securitate naţională. Şi oamenii evadaţi din închisoare nu reprezintă securitate naţională. E o problemă statală.

Helen a tăcut o secundă.

Apoi a spus:

— O problemă de securitate naţională ar putea fi o unitate militară insubordonată. Sau o bandă de terorişti. Sau prizonieri evadaţi de la Homeland Security. Sau vreun tip de mutanţi scăpaţi, vreun experiment genetic. Sau orice alt fel de experiment genetic scăpat. Intenţionat. Poate e vreun atac. Şi ei sunt chiar acolo.

— Nu e niciuna din astea, a spus Reacher.

— De unde ştii?

— Pentru că am stat toată dimineaţa într-un scaun şi am privit cerul.

— Şi ce ţi-a spus asta?

— Niciun avion care să zboare în cercuri la joasă înălţime, nicio dronă, nici un elicopter. Dacă ar vâna o creatură sau mai multe cu sânge cald, ar fi acolo tot timpul cu detectoare de căldură. Şi radare care văd la sol şi orice alte lucruri ciudate mai au ei acum.

— Deci tu ce crezi că urmăresc?

— Ceva fără căldură proprie şi prea mic ca să fie detectat de radar.

— Şi ce ar putea fi?

— Habar n-am.

— Dar e ceva pe care ei nu vor ca noi să-l vedem, evident. Ceva despre care nu trebuie să ştim.

— Evident.

— Ar putea fi o creatură cu sânge rece. Ca un şarpe.

— Sau un vampir. Ei au sânge rece?

— Nu-i distractiv. Dar bine, poate că nu-i deloc o fiinţă. Poate e o piesă de la un echipament secret. Inertă, cumva.

— Posibil.

— Cum a ajuns acolo?

— Asta-i marea întrebare, a spus Reacher. Cred că trebuie să fi căzut dintr-un avion.

Şi-au umplut din nou ceştile de cafea şi Helen a continuat să se îngrijoreze în minte, iar în final a spus:

— Chiar e foarte rău.

— Nu chiar, a spus Reacher. Henry şi Suzanne nu au de ce să se teamă de o piesă inertă dintr-un echipament. Nu va sări la ei să-i muşte de fund.

— Ba da. Exact asta se va întâmpla. Figurativ vorbind. Sunt ilegal în pădure, la douăzeci şi patru de ore în spatele tuturor. Pare secret. Ca şi cum treaba lor e să găsească lucrul şi să-l scoată în secret de acolo. Să presupunem că e o bombă sau o rachetă. Asta e, nu? Bombe şi rachete căzute din avion. Din greşeală. Se întâmplă câteodată, nu? Am citit într-o carte. Dar mai degrabă în mod deliberat. Ca o mare conspiraţie. Ce facem dacă Henry şi Suzanne vor fi consideraţi de partea duşmanului? Nu e nevoie de prea multă imaginaţie. S-au strecurat pe sub bandă, sunt singuri cu o fereastră de timp de douăzeci şi patru de ore, treaba lor e să înşface racheta de sub nasul guvernului tău şi s-o strecoare la graniţă, până când într-o zi un avion aterizează pe JFK şi e din nou 9/11.

— Henry şi Suzanne sunt excursionişti. Entuziasmaţi de sălbăticie. E vacanţa de vară. Sunt canadieni, pentru numele lui Dumnezeu.

— Şi ce înseamnă asta?

— Cei mai drăguţi oameni din lume. Aproape la fel de buni ca elveţienii.

— Dar oricum, îi vor verifica.

— Nume şi numere, în câteva baze de date. Mai nimic.

— Suzanne are o istorie.

— De ce fel? a întrebat Reacher.

— E o persoană minunată. Trebuie să înţelegi asta. Are simpatie pentru toată lumea.

— Şi asta-i o problemă?

— Bineînţeles că da, a spus Helen. Pentru că toată lumea înseamnă toată lumea. Literalmente. Ceea ce înseamnă că dacă îndrepţi reflectorul într-o anumită direcţie poţi găsi simpatii care nu sunt agreate de ţara ta. Scoase din context şi îndreptate într-o anumită direcţie, deloc echitabil, dar faptele sunt fapte.

Reacher nu a spus nimic.

— Şi e foarte pasionată de politică. Şi foarte activă.

— Cât de activ e foarte activ?

— E ceea ce face. Ca un serviciu. Henry conduce magazinul de biciclete singur cea mai mare parte din timp.

— Aşa că e în mai mult decât câteva baze de date. În câteva sute, cel puţin.

— Cu steag roşu în cele mai multe dintre ele, probabil. Vreau să zic, nu e Che Guevara sau Preşedintele Mao, dar memoria computerelor e foarte ieftină în aceste zile şi ei trebuie s-o umple cu ceva. E în primul milion, sunt sigură. Şi sunt la fel de sigură că au nişte răspunsuri pregătite. Ecranele se vor aprinde ca becurile dintr-un pom de Crăciun şi ea va fi exilată în Egipt sau Siria. Va fi în sistem. Ar putea s-o lase să se întoarcă acasă într-un an sau doi, ciudată şi uşor de condus. Dacă va supravieţui.

— S-ar putea să nu fie o rachetă, a spus Reacher. S-ar putea să fie vreo cutie neagră plictisitoare plină de date codificate. Poate a căzut dintr-un satelit nu dintr-un avion. Fără posibilitatea de a fi folosită de altcineva. Ceea ce face ca ideea unui duşman trimis să o recupereze să fie o nebunie. Dacă îi vor vedea pe Henry şi Suzanne venind de după colţ, îmbrăcaţi ca nişte excursionişti, mergând ca nişte excursionişti şi vorbind ca nişte excursionişti, atunci îi vor considera excursionişti. Le vor da un pahar cu apă şi îi vor lăsa să plece.

— Nu poţi fi sigur de asta.

— E una dintr-un număr de posibilităţi.

— Care sunt celelalte?

— Bănuiesc că unele dintre ele se apropie inconfortabil de genul de lucruri de care eşti îngrijorată.

— Câte dintre ele?

— Practic, toate, într-adevăr. Cel mai rău e că e un cetăţean străin în mijlocul unei crize naţionale.

— Trebuie să-i scoatem de acolo, a spus Helen.

Rezistenţa era inutilă. Reacher a ştiut asta pe loc. Era un om realist. Un stoic, în sensul original al cuvântului. Un tip care accepta circumstanţele aşa cum erau şi nu căuta să le schimbe.

— Cât de repede merg? a întrebat el.

— Nu foarte, a spus Helen. Sunt nişte oameni simpli. Păşesc în afara potecii şi lasă urme în pădurea virgină, privesc totul. Ascultă păsările şi vântul în copaci. Ar trebui să-i putem prinde.

— Mai bine să-i depăşim.

— Cum?

Au început de la bucătăria restaurantului, unde un tip confuz din tura de zi le-a dat două arme ca nişte macete. Posibil topoare pentru tăierea cărnii. Apoi s-au grăbit până la docul cu caiacuri şi au închiriat un vas subţire de două locuri. Era portocaliu strălucitor. Avea ţesătură impermeabilă în jurul găurilor pentru scaune. Pentru a le prinde de talie, s-a gândit Reacher. Ca şi cum ai purta barca ca pe-o pereche de pantaloni. Pentru a opri apa să intre. Ceea ce s-a gândit că era nejustificat, într-o zi frumoasă de august, într-o apă interioară la fel de liniştită ca iazul unei mori.

Reacher s-a aşezat pe locul din spate. Era strâmt. Helen arăta mai bine în faţă. Tipul de la închirieri a desfăcut o sfoară şi ei au vâslit, la început haotic, apoi tot mai bine. Mult mai bine. Totul era găsirea unui ritm. O cadenţă lungă, constantă, propulsivă. Ca la înot. Dar mai rapidă. Mai rapid şi decât mersul pe jos. În mod sigur mai rapidă decât a unor oameni simpli care lăsau urme în pădurea virgină şi care ascultau păsările. Poate de două ori mai rapidă. Poate şi mai mult. Ceea ce era bine. Lacul făcea o curbă, ca un deget îndoit într-un semn de chemare, ceea ce a însemnat că în mod natural au înconjurat şi ei, la început mergând paralel cu traseul, apoi intrând în el, tot drumul până la capătul degetului, exact unde ar fi unghia, ceea ce era atât de aproape de traseu pe cât puteau spera că vor ajunge. Pentru că după curbă lacul intra în pădure, la fel cum statul Maine intra în Canada. Ca o lamă. Ca o rană de cuţit. Cel mai îndepărtat punct

îi putea duce la doar câteva sute de metri de potecă. La cinci sute de metri, maxim. Partea sălbatică a pădurii nu era largă acolo. Din cauza apei. Ca un golf. Ca un estuar.

Au continuat să vâslească. Nu sprint. Distanţă medie. O milă, probabil. Un film alb-negru cu domni slabi mergând în jurul urmelor de zgură. Cămăşi albe lăbărţate. Grimase. Săpând. Îndurând. Macetele erau între picioarele lui Reacher. Alunecau în spate şi în faţă, în faţă şi în spate în cadenţa vâslelor.

Vârful îndepărtat al degetului era un V stâncos, legat de trunchiurile copacilor. Ceea ce a făcut uşoară stabilizarea caiacului înainte de a coborî. Peste tot găseau locuri de care să se ţină. Dar o fost greu să mişte mai mult de un picior pe ţărm. Totul se limita la a se strecura, a-şi face loc cu un umăr, a-şi face loc cu celălalt, a fi atenţi cu piciorul din faţă, aşa cum e când traversezi o cameră aglomerată la o petrecere, cu excepţia faptului că erau lucruri nemişcate în locul oamenilor, toate la fel de tari ca fierul. Şi nu în lumina lumânărilor, ci într-o lumină verde de la soarele strălucitor din spatele unui miliard de frunze liniştite şi tăcute.

Şi nici chiar un luminiş mai larg nu era un bonus real, pentru că toate erau pline de viţă de vie împletită cu mărăcini, care într-o oarecare măsură puteau fi străbătute, dar în nouă cazuri din zece macetele erau necesare pe ultimii un metru sau doi, pentru a elibera gleznele încolăcite într-un moment de relaxare.

— Eşti bine, a întrebat Reacher.

— În ce sens? a răspuns Helen.

— Nu-ţi plac pădurile.

— Vrei să-ţi las trei încercări ca să ghiceşti? Acum, în acest moment?

Au continuat drumul, cu Reacher în faţă, făcând găuri mari în vegetaţie, cu Helen venind aproape în urma lui, ambii lăsând urme acolo unde probabil nu a mai păşit nicio fiinţă umană. Şi apoi mai degrabă au simţit decât au văzut traseul în faţă, o deschizătură, o discontinuitate, o absenţă. O gaură în sunetele din pădure. O schimbare pe cer. O crăpătură în boltă. Apoi au păşit pe el, trecând peste trunchiuri îndoite ca nişte genunchi, întorcându-se, strecurându-se şi în cele din urmă căzând pe ceea ce era, literalmente, drumul bătut. Aerul de deasupra lui era umed şi nemişcat şi sensibil rece.

— Deci suntem în faţa lor? a întrebat Helen.

— Cred că da, a spus Reacher. Cu siguranţă, dacă stau să admire. Poate că nu, dacă i-a speriat ceva şi s-au grăbit. Dar sunt aproape sigur că i-am depăşit. Şi când vine vorba de speculaţii sunt un tip foarte precaut.

— Deci aşteptăm aici?

— Cea mai eficientă utilizare a timpului nostru ar fi să ne mişcăm şi să le ieşim în cale. Prin definiţie, îi vom întoarce mai aproape de Naismith decât din acest loc.

— S-ar putea să ne îndepărtăm de ei.

— Viaţa e un joc de noroc, cred.

— A fost o situaţie înfricoşătoare de la început. Poate că s-au grăbit tot drumul. Doar ca să poată spune că l-au străbătut. Ar fi putut trece pe aici cu treizeci de minute în urmă.

— Bănuiesc că nu s-au grăbit. Păreau cu adevărat pasionaţi de chestia asta. Cred că se vor plimba încet, oprindu-se tot timpul, privind în toate părţile. Singuri. Sunt doar ei şi pădurea. Aş spune că sunt cu treizeci de minute în faţa noastră.

— Ai mai făcut asta, nu?

— Din când în când.

— Şi ai reuşit?

— Câteodată.

Ea a respirat adânc şi a spus:

— Bine, să sperăm că îi vom întâlni în faţă. Şi dacă nu, te voi numi cu nişte nume foarte ne-canadiene. Unele cu multe silabe.

— Chiar aşa? a spus Reacher.

— Eu prima, a spus ea.

Era mult mai uşor cu traseul sub picioare şi era un drum drept, fără curbe şi răsuceli, ceea ce însemna că puteau acorda atenţie lucrurilor cu mai mult decât un pas şi jumătate în faţă. Şi erau multe. Şi care, în cele din urmă, i-au încetinit mai mult decât mărăcinii. Pentru că erau multe pe care să le priveşti. Primitiv era cuvântul potrivit. Nu neapărat pasiunea lui Reacher, dar nici el nu putea să nege sentimentul de legătură primitivă. S-ar fi putut ca o sută de generaţii de strămoşi să fi trăit în pădure. Trebuiau să trăiască undeva. Copacii erau împestriţaţi de licheni şi netezi de la muşchiul verde deschis şi se îndoiau, se curbau, se răsuceau şi se împingeau după lumină şi spaţiu, iar formele sumbre pe care le făceau păreau să vorbească, doar puţin, ca un murmur îndepărtat. *Un loc perfect pentru o ambuscadă în faţă şi la stânga, aşa că fii atent. Două poziţii*

defensive în faţă şi la dreapta, aşa că planifică să-l foloseşti pe primul, cu cel de-al doilea pentru retragere dacă e necesar. O sută de generaţii şi, prin definiţie, toţi au supravieţuit.

Au continuat să meargă prin aerul rece, ca aerul dintr-o pivniţă, liniştit şi jilav şi netulburat. Traseul în sine era moale şi elastic, un pământ întunecat, bogat în frunze. Ca un covor.

Niciun excursionist în faţă.

Nu în primele cinci minute, sau primele zece. Ceea ce făcea ca în fiecare minut să fie din ce în ce mai probabilă întâlnirea. Două cupluri pe vectori perfect opuşi, unii mişcându-se repede, unii mişcându-se încet, cincisprezece minute deja trecute. Fereastra de timp în care întâlnirea trebuia să aibă loc se făcea mai mică şi mai mică. Dacă se va întâmpla, se va întâmpla curând.

Nu s-a întâmplat.

Nu în următoarele cinci minute, sau următoarele zece. Ceea ce era dificil din punct de vedere aritmetic. Era greu de imaginat că Henry şi Suzanne puteau fi destul de înceţi ca să facă potrivite numere mai mari. Doar dacă li s-a făcut frică şi s-au întors drept spre Naismith. Răzgândire, poate şi o retragere onorabilă. Ar fi putut păşi în faţa sergentului Cain exact în acelaşi moment în care ei vâsleau îndepărtându-se de doc.

N-aveau cum să ştie.

Nici un excursionist în faţă.

— Reacher, ai dat-o-n bară, a spus Helen.

— Poţi să începi cu exemplele de mai multe silabe, a spus el. Sunt întotdeauna interesat.

— Poate li s-a întâmplat deja ceva.

— Dar ce? Nu sunt patrule de căutare venind din nord spre Naismith. Niciun alt excursionist. Echipamentul pierdut nu sare să-i muşte de fund. Nu chiar. Poţi spune asta mai târziu, figurativ, dar până acum nimic mai mult nu li se putea întâmpla.

— Atunci unde sunt?

— Poate că s-au oprit. Poate că deja au montat cortul. Poate că au găsit locul perfect.

— Eu cred că s-au grăbit şi i-am pierdut. Cred că am ajuns în spatele lor. Ai greşit.

— Viaţa e un joc de noroc, a spus Reacher din nou.

Au pornit iar, grăbindu-se un pic, ignorând luminişurile din pădure în stânga şi în dreapta lor, fiecare o curiozitate în sine,

ca o cameră dintr-un muzeu. Deasupra lor se simţea o nouă briză şi acoperişul fremăta, crengile copacilor clicăiau şi gemeau. Animale mici ascunse scoteau sunete ascuţite în arbuşti. Insectele zburau în nori strânşi, care trebuiau evitaţi, dacă era posibil, sau penetraţi, dacă nu.

Apoi traseul o lua la dreapta şi la stânga în jurul unei grămezi uriaşe de muşchi de mai mult de un metru lăţime, iar chiar în faţă, în întuneric, au văzut două obiecte strălucitoare aşezate unul lângă altul pe jos. Roşu şi portocaliu şi galben, nailon, curele şi catarame.

Rucsaci.

— Ai lor, a spus Helen.

Reacher aprobă din cap. A văzut rucsacii înainte, cel mai recent în acea dimineaţă la arcada sălbatică, puşi în poziţie de plecare. Au mai mers până lângă bagaje. Nu erau abandonate. Ambele stăteau în picioare, sprijinite unul de altul. Fuseseră aşezate cu grijă.

— Au mers pe lângă traseu, a spus Reacher. O mică excursie în lateral. Nici un motiv să târască bagajele prin tufişuri.

— Când? a întrebat Helen.

— Recent, sper. Ceea ce înseamnă că sunt pe aproape.

În afara zgomotului şi zumzetului vietăţilor pădurii nu era altceva decât linişte în jurul lor. Nici o gâfâială, nici un glas, nici un pas sfâşiind încâlceala rădăcinilor.

Nimic.

— Am putea striga? a întrebat Helen.

— Nu prea tare, a răspuns Reacher.

— Henry? Suzanne?

Le-a spus numele ca o şoaptă puternică pe scenă, mai tare decât vorbirea normală, dar departe de a fi un strigăt, cu un semn de întrebare nervos la sfârşitul numelor.

Niciun răspuns.

— Nu pot fi prea departe, în mod sigur, a spus ea.

Reacher a studiat tufişurile din stânga şi din dreapta. Logica spunea că dacă au părăsit traseul, au făcut-o lângă bagaje. Nu avea sens să lase bagajele şi apoi să iasă din pădure la o sută de metri mai încolo. Aşa că Reacher ştia unde să înceapă să caute. Dar nu era expert în căutarea urmelor. Nu în sălbăticie. Nu ca în filme, unde tipul stă pe vine, se gândeşte un moment şi

spune *Au trecut pe aici cu trei ore în urmă şi femeia avea o rană pe gleznă.*

Dar erau lăstari distruşi şi frunze rupte într-un loc. Destul de u
şor de imaginat un picior înfipt bine în pământ şi întinderea unei mişcări scurte şi prudente, apoi celălalt picior şi cealaltă persoană urmându-l, făcându-şi loc cu un umăr, apoi făcându-şi loc cu celălalt, strecurându-se prin gaură.

— Ar trebui să încercăm? a întrebat Helen.

— Strigă-i din nou, a răspuns Reacher.

— Henry? Suzanne? Unde sunteţi?

Niciun răspuns. Niciun ecou din copaci.

Reacher şi-a făcut drum prin tufiş, privind înainte, căutând dezordine, crengi rupte, sevă scursă din tulpini zdrobite. Nu era un proces exact. În cele mai multe locuri nu era nicio direcţie evidentă pe care s-o urmeze. Era forţat să se oprească la fiecare câţiva metri, să examineze toată arcada din faţa lui şi să aleagă cea mai rea posibilitate dintr-un număr de unghiuri la fel de plauzibile. Şi-a imaginat că iepurii şi alte animale mici ar putea zdrobi iarba la fel de uşor ca un picior de om, dar numai greutatea umană ar putea rupe ceva mai gros decât un creion, aşa că şi-a bazat presupunerile pe prezenţa sau absenţa strălucirii lemnului pe crengile rupte. Şi tot aşa, ca un algoritm, da şi nu şi da şi nu.

Tot mai adânc în pădure.

La fiecare zece metri ei s-au oprit şi au ascultat, creierul lor filtrând sunetele normale şi urmărind tot ce e anormal. Dar nu au auzit nimic, nu la prima oprire, la a doua, la a treia, dar a patra oară, în jurul lui, Reacher a simţit o respiraţie susţinută în apropiere, o vibraţie umană tensionată, pe care partea străveche a minţii sale o interpretă ca prădător sau ca pradă, şi prin urmare, de interes, oricare variantă ar fi fost. O sută de generaţii şi toate au supravieţuit. Apoi au auzit un sunet slab, ceva între o respiraţie şuierătoare şi o bâlbâială, însoţite de scârţâit şi fluierat şi o rezonanţă mecanică, scăldate într-un ecou slab, dar cavernos. Ca o cameră Nikon, dar nu chiar. O imitaţie electronică, stridentă şi fără substanţă.

Un telefon mobil, făcând fotografii.

Şi încă o dată.

Reacher se grăbi, cu paşi mari ca să nu se împiedice în viţă, strecurându-se prin găuri şi apoi i-a văzut dintr-odată pe Henry şi Suzanne, stând umăr lângă umăr, la vreo cinci metri, uitându-se în jos, făcând fotografii cu telefonul la un lucru de pe jos din faţa lor. *Fără căldură proprie şi prea mic ca să fie detectat de radar.* Asta era al naibii de sigur.

Era un cadavru, un bărbat, mic şi cu piele închisă la culoare, slab şi ascetic, într-o haină veche portocalie de închisoare. Era întins pe spate, iar unghiul pe care-l făceau gâtul şi membrele nu avea niciun sens anatomic. Părea moale pe dinăuntru, aproape lichid, ca şi cum oasele îi erau sfărâmate şi organele interne zdrobite.

— A căzut dintr-un avion, a spus Reacher. Nu de pe un avion, exact. Prin uşă. De sus. Aşa că s-a înnegrit pentru că nu a avut oxigen, sau poate frigul brusc i-a produs un atac de cord chiar atunci şi acolo, dar oricum a căzut ca o păpuşă de cârpă, a trecut prin tavanul de frunze şi a lovit pământul, unde sigur a murit. Tavanul de frunze s-a dus înapoi aşa că nu se vedea sub el, iar el s-a răcit repede până la temperatura din aer, aşa că razele infraroşii nu l-au detectat, iar în ceea ce priveşte radarul, arată exact ca o rădăcină de copac sau o grămadă de ramuri rupte.

— Sper că a avut un atac de cord de la frig, a spus Suzanne.

— Întrebarea e a sărit sau a fost împins? a spus Reacher.

— A sărit.

— Cine e?

— E un cetăţean canadian. Se presupunea că va ajunge în Toronto. Dar a ratat.

— Şi tu cine eşti?

— Doar un alt cetăţean canadian.

— Pentru cine sunt fotografiile?

— Familia lui.

— Cine e? a întrebat Reacher din nou.

— Eu văd ambele părţi, a spus Suzanne. Aş face orice pentru a opri un alt atac. Dar totul a luat-o razna acum. Îi duc pe tipii ăştia de la Guantanamo în Egipt şi în Siria, unde fac o treabă bună, dar după un timp, cei care supravieţuiesc trebuie să se întoarcă, pentru că egiptenii şi sirienii nu-i pot ţine pe vecie, dar tu nu-i vrei înapoi pentru că ce să faci cu ei? Guantanamo e

întotdeauna plin şi nu poţi să spui că nu contează şi să-i laşi să plece, pentru că toţi au poveşti de spus.

— Deci ce fac cu ei? Şi spune-mi cum de ştii?

— Este o reţea, formată din oameni cu conştiinţă. Ascunşi în întuneric. Sunt stabilite anumite fapte. Echipajele de la sol aranjează ceva şi fac posibilă deschiderea uşilor în timpul zborului. La viteze foarte scăzute şi altitudini foarte mici, mai ales în nordul îndepărtat al Atlanticului, în umbra radarului, unde coboară şi merg încet şi deschid trapa. Asta fac cu ei. Problemă rezolvată.

— Şi?

— Şi vorba se împrăştie, iar aceşti tipi ştiu că vor muri sub tortură sau aruncaţi din avion în drum spre casă. Nu e nicio fericire să sfârşeşti aşa. Aşa că decid să sară prin uşă în timpul zborului. Să-i ia prin surprindere. Undeva deasupra oraşului Toronto. Să facă o declaraţie. Presa străină compătimitoare, o şansă să se facă presiuni din străinătate.

Reacher aprobă din cap. *Ca un deget în fundul Canadei.* Toronto nu era prea departe.

— Ce a mers greşit? a întrebat Reacher.

— Nu prea mult. Au acces la informaţii şi experţi de toate felurile. Ştiu ruta, care nu se schimbă niciodată şi ştiu timpul. E doar o problemă de a număra minutele în cap şi după aceea s-o faci. Ceea ce cred că nu poate fi întotdeauna exact. Deşi se antrenează luni de zile. Iar o rafală de vânt înseamnă foarte mult, presupun. Micile erori se multiplică.

— Pentru cine sunt fotografiile? a întrebat Reacher din nou.

— Familia lui. Nu e nimic altceva de făcut. Nimic din toate astea nu e consemnat în hârtii. Negarea ar fi instantanee şi convingătoare. Ar spune că fotografiile sunt false. Lumină slabă verde, puţin granulară. Străini radicali cu un magazin de biciclete. Totul nu ar dura mai mult de o zi.

— Ar dura mai mult în Toronto?

— Ei aşa cred. Oraşele şi suburbiile sunt diferite. Sunt o mulţime de martori şi poliţişti şi televiziuni. Lucrurile nu se pot şterge aşa uşor. Ei cred că ar fi putut fi un moment răsunător.

— Se pare că ştii o mulţime despre ce gândesc ei.

— Încerc să învăţ cum gândeşte fiecare. E cheia pentru a înţelege. Nu că acesta era un inocent. Era un asasin venit direct din Evul Mediu. Era un ucigaş vicios. M-am bucurat că a sărit din

avion. Dar le-a spus deja ceea ce ştia. Şi l-au trimis oricum. Doar din obişnuinţă. E o nebunie acum.

— De unde ai ştiut unde să cauţi?

— Analiza experţilor.

— De ce voi?

— Eram cel mai aproape.

— Din câte variante?

— Multe.

— Inclusiv Helen?

— Bineînţeles, a spus Helen.

— A fost ideea ei să te luăm şi să te aducem aici, a spus Henry. Cel puţin în felul ăsta avem un martor american. Acum ai văzut. Nu poţi şterge asta.

— Trebuie să ne întoarcem în Naismith, a spus Reacher.

Dar nu au ajuns prea departe. Nu ca un grup. S-au întors pe urmele paşilor. Era uşor să meargă pe urmele făcute neîndemânatic de Reacher, în sens invers. Apoi, la treizeci de metri de drum, a auzit zgomote în faţă şi a văzut o urmă de mişcare printre trunchiurile copacilor. Şi-a ridicat mâna în semn de avertizare, iar Suzanne, Helen şi Henry au îngheţat în spatele lui. S-a strecurat mai departe fără ei, aplecându-se mai degrabă decât mişcându-se, strecurându-se înainte, cercetând în faţă.

Patru tipi în uniforme. Unul din ei era sergentul Cain. Toţi se holbau la rucsaci. Aranjaţi cu grijă. Unul sprijinindu-se de celălalt.

Reacher se întoarse, toţi patru îşi apropiară capetele şi el le şopti:

— Mergeţi prin pădure încă o sută de metri. Ocoliţi-i. La sud de ei mergeţi pe traseu cât mai repede. Săriţi în dubiţă şi mergeţi direct spre casă. Vă doresc noroc pe drum. Nu vă întoarceţi.

Şi-au strâns mâinile şi trei dintre ei au plecat, iar Reacher a aşteptat. Le-a dat trei minute, apoi s-a dus spre cei patru soldaţi, cu atât de mult zgomot cât era posibil, frecându-se de lucruri şi rupând lucruri cu fiecare prilej. L-au auzit de la zece metri şi s-au întors toţi deodată, ridicând armele M16 şi Reacher a auzit patru zgomote silenţioase pe măsură ce s-au armat puştile. Sunete clare, precise, puternice şi reale, nu ca cele de la fotografiile cu telefonul.

— Puştile lungi sunt o alegere proastă în pădure, sergent Cain, a spus el. Poţi să ţinteşti ce vrei, dar întotdeauna va fi un copac în cale. Asta-i prima voastră greşeală. Să sperăm că e şi ultima.

— Oamenii ăia sunt cu tine? a întrebat Cain.

— Care oameni?

— Infiltraţii.

— Erau excursionişti din Canada. Nu i-am văzut de azi dimineaţă.

— Nu te cred.

— Lasă-i în pace, sergent. Fii deştept. Nu e nicio medalie în joc. Până mâine dimineaţă nu se va fi întâmplat nimic.

— Ar fi putut vedea o dovadă a unei operaţii sub acoperire.

— Au văzut ce trebuiau să vadă.

— Ce înseamnă asta? a întrebat Cain.

— Ca un magician pe scenă, a spus Reacher. Cu mâna stângă face ceva spectaculos, atrăgând toată atenţia, în timp ce mâna dreaptă face lucrul real. Există activişti în lume, sergent Cain. Nu-i putem face să dispară. Întotdeauna caută ceva spre care să fluiere şi să mormăie. Deci le dăm ceva. Ceva spectaculos cu mâna stângă. Ceva în jurul căruia să se agite. Dar nu prea multă agitaţie, pentru că, până la urmă, pe cine interesează cu adevărat un criminal vicios venit direct din Evul Mediu? Între timp, mâna dreaptă face netulburată lucrurile importante. Clasica distragere a atenţiei.

— Tu cine eşti?

— Am fost în poliţia militară odată. Am fost şeful şefului şefului vostru. Şi fratele meu a însemnat ceva la serviciul militar de informaţii. Am întâlnit câţiva din oamenii ăştia. Erau câteva minţi viclene acolo, sergent. Era un tip bătrân pe nume O'Day. Şi pariez că schema asta era una dintre ale lui. Gândeşte-te la asta. Sute de oameni, o reţea secretă, tot felul de planuri şi scheme. E un absorbant de energie. Ca o chiuvetă. Îi ţine acolo unde îi putem vedea.

Niciun răspuns.

— Lasă-i în pace, sergent, a spus Reacher din nou. Vezi-ţi de treaba ta, care e să arăţi înspăimântător lângă Humvee-ul tău. Nimeni nu-ţi va mulţumi dacă-ţi depăşeşti îndatoririle. Lucrurile astea sunt foarte atent orchestrate.

Apoi Reacher s-a retras şi a tăcut şi a lăsat preocuparea pentru carieră a lui Cain să facă treaba pentru el. După un

minut, Cain a dat ordinul şi toţi patru s-au aşezat în formaţie şi au alergat înapoi pe drumul pe care au venit. Reacher i-a urmat după cinci minute, dar şi-a luat măsura de precauţie să meargă ultimii o sută de metri prin tufişuri şi a ieşit pe o stradă paralelă. Două minute mai târziu era înapoi la semnul de bun venit, făcând autostopul pentru a pleca din oraş.

SFÂRŞIT

O POVESTIRE DIN SERIA
JACK REACHER
LEE CHILD
&
Joseph Finder
O RECOMPENSĂ BUNĂ ŞI VALOROASĂ

O RECOMPENSĂ BUNĂ ŞI VALOROASĂ

O povestire scrisă în colaborare cu Joseph Finder
Titlul original: Good and Valuable Consideration, 2014

Când Joseph Finder a hotărât să încerce să scrie o serie cu un personaj, a luat multe trăsături de caracter de la Jack Reacher al lui Lee Child. Joe şi-a numit eroul Nick Heller şi l-a făcut nu detectiv privat, ci spion privat. Nick lucrează pentru politicieni, guverne şi corporaţii, câteodată scoţând la iveală secrete pe care aceştia le-ar dori îngropate. Ca şi pe Jack Reacher, pe Nick îl conduce simţul dreptăţii. E un amestec între muncitor şi intelectual, fiul unui delicvent notoriu de pe Wall Street, crescut într-o bogăţie imensă care s-a evaporat când tatăl lui a fost băgat la închisoare. Şi-a petrecut anii de formare într-o casă cu etaj dintr-o suburbie locuită de muncitori din Boston.

Prin natura lui, Nick este un cameleon. Se poate amesteca la fel de bine printre cei din elita corporatistă ca şi printre vagabonzi.

Şi, bineînţeles, ţine cu echipa Boston Red Sox.

Jack Reacher, pe de altă parte este fan al echipei Yankees. Antecedentele sale sunt total diferite de ale lui Nick, dar la fel de variate. Reacher e un copil al armatei, crescut în baze militare din toată lumea: un bărbat fără o ţară, dar totuşi American. E un singuratic care evită să se ataşeze de cineva, deşi e absolut loial. Nu suferă proştii.

Nick Heller şi Jack Reacher. Cretă şi brânză, cum ar spune englezii. Nu ar putea fi mai diferiţi şi totuşi atât de asemănători.

Ceea ce se poate spune şi despre cei doi scriitori.

Lee şi Joe sunt prieteni buni. Împart dragostea pentru scris, baseball şi căutarea celui mai bun hamburger din America. Nu un burger rafinat. Doar cel mai simplu, corect, normal burger. Lee spune o poveste de acum câţiva ani când încercau unul într-

un restaurant spaniol (da, imaginaţi-vă) de pe strada Twenty-second din New York. Discuţia s-a îndreptat către proiectele viitoare şi Joe a început o digresiune, gândind cu glas tare despre începerea unei serii cu un personaj. I-a făcut lui Lee o analiză lungă şi pătrunzătoare care a acoperit toate costurile şi beneficiile, toate trăsăturile de caracter dorite şi nedorite, fiecare punct tare şi slăbiciune.

— Aş fi vrut să am un aparat de înregistrare, îşi aminteşte Lee. Aş fi putut să vând transcrierea la Writer's Digest. Ar fi putut deveni piatra de temelie pentru toate deciziile de felul acesta.

În cele din urmă, Joe şi-a urmat analiza cu prima poveste a lui Nick Heller, Vanished (2009), scrisă cu amestecul lui original de fantezie combinată cu o auto-disciplină de fier.

Lee nu este o persoană organizată. El nu-şi schiţează poveştile. Acestea vin în mod natural. Pentru Joe, asta înseamnă să mergi pe sârmă fără plasă dedesubt. Aşa că Lee a venit cu propunerea să scrie despre doi tipi într-un bar din Boston. Reacher ar fi străinul de oraş, ca de obicei. Heller ar fi acasă, în oraşul pe care-l iubeşte. Lee a început cu ideea unei oglinzi în spatele unui bar – modul în care poţi privi reflexia persoanei de lângă tine şi să vorbeşti atât intim cât şi distant. Heller şi Reacher vor ajunge să vorbească cu şi despre şi în jurul unei persoane care are probleme. În cele din urmă l-ar ajuta pe tip, pentru că asta fac ei. Dar ajutorul ar veni în moduri foarte diferite.

Povestea a fost scrisă la distanţă. Lee a trimis prima bucăţică prin e-mail, iar Joe a întrebat imediat:

— Ce crezi că se întâmplă mai departe?

În maniera tipică lui Lee Child, acesta a răspuns:

— Habar n-am. Până când nu vei scrie tu.

Joe a făcut faţă foarte bine acestei improvizaţii.

De fapt, cea mai mare problemă a lor a fost cine va câştiga meciul Yankees-Sox de la care a început toată povestea.

O RECOMPENSĂ BUNĂ ŞI VALOROASĂ

Barul avea o vechime de o sută de ani, construit pentru partea superioară a clasei muncitoare. Funcţionari, notari, tipografi şi alţi nefericiţi legaţi de birouri în toate felurile, care

umpleau odată străzile înguste când plecau la sfârşitul unei zile lungi de muncă în condiţii proaste, căutând consolare oriunde o puteau găsi. Acum era doar o altă curiozitate din Boston, plină de lumină obscură şi faianţă lustruită, de culoarea făinii de ovăz, şi metal, şi mahon, mai ales în bar, unde o bucată de lemn dintr-un copac masiv vechi fusese lustruită până la o strălucire imposibilă de către un milion de mâneci. Singura notă decorativă discordantă era sus în spatele barului, dar era şi singurul motiv pentru care Reacher era acolo: un televizor mare cu ecran plat, fixat pe un post care transmitea în direct meciul echipei Yankees de la Fenway Park.

Reacher s-a oprit după ce a intrat şi a încercat să-şi găsească un loc. Vederea îi era destul de bună, aşa că nu trebuia să fie aproape, dar din experienţa lui, la ecranele plate nu se vedea bine din unghi, aşa că voia să fie la mijloc. Ceea ce i-a oferit practic doar o singură alegere, un singur scaun neocupat printre altele cinci din mijlocul barului, care era mai mult sau mai puţin direct cu faţa la ecran. Dacă ar fi fost un scaun de teatru ar fi fost scump. Rândul din faţă, central. În stânga lui era o femeie cu părul negru, cu spatele la încăpere şi un tip gras în dreapta, apoi urma un tip slab cu părul scurt şi plin de muşchi pe gât şi pe spate, iar în capătul părţii drepte era o altă femeie, o blondă, cu pantofii cu tocuri înalte sprijiniţi de bara scaunului. Creierul reptilian al lui Reacher i-a spus imediat că singurul de care ori trebuia să-şi facă griji ori putea să se bazeze pe el era tipul cu părul scurt şi muşchi. Nu că Reacher s-ar aştepta la probleme, chiar dacă era în Boston, susţinând echipa Yankees.

În spatele sticlelor din bar erau oglinzi şi Reacher l-a văzut pe tipul tuns scurt aruncându-i o privire, doar o clipire vigilentă, ceea ce a întărit mesajul pe care creierul reptilian i-l trimisese. Nu un poliţist, s-a gândit el, dar un tip de lup singuratic dur, foarte relaxat, foarte sigur pe el. Fost militar, posibil, dintr-un gen de unitate din umbră care te învaţă să arunci o privire în oglindă din când în când, sau vei suporta consecinţele.

Apoi tipul gras din dreapta scaunului gol s-a uitat şi el în oglindă, mult mai evident. El nu era relaxat. El nu era sigur pe el. Şi-a menţinut privirea pe imaginea reflectată a lui Reacher, tot timpul cât a făcut drumul de la uşă la scaunul gol. S-a strecurat pe lângă el şi s-a mişcat dintr-o parte în alta să-şi revendice spaţiul, şi-a pus coatele pe mahon, iar grăsanul s-a

întors pe jumătate, cu o privire ezitantă dar în aşteptare, ca şi cum era nesigur dacă să vorbească sau să aştepte să i se vorbească. Reacher n-a spus nimic. Rareori oferea salutări străinilor. Îi plăcea să se păstreze pentru sine.

În cele din urmă tipul s-a întors la loc, dar şi-a păstrat privirea în oglindă, nu la ecran. Avea buza inferioară proeminentă, ieşită în afară de parcă era bosumflat, apoi o guşă mare de carne atârna ca o parabolă perfectă peste gulerul cămăşii, neîntreruptă de nicio structură osoasă. Impresia de umflat a continuat până la picioarele delicate. Tipul era ca un balon făcut din mătase de culoarea cărnii. Arăta ca şi cum ar fi moale şi uscat la atingere. Avea o verighetă pe mâna stângă, intrată adânc în grăsime, ca un cârnat cu garou. Purta o haină din bumbac, la fel ca pantalonii. Talia ar fi putut avea un metru jumate.

Reacher a ridicat privirea către meci. Partea întâi a primei reprize se terminase, nicio lovitură, nicio alergare, un om rămas la bază. Au început reclamele, prima fiind o ofertă de leasing a unei firme de automobile. Reacher nu auzise niciodată de ea. Barmanul terminase treaba pe care o avea şi s-a apropiat dintr-o parte, iar Reacher a cerut o sticlă de Bud, pe care a primit-o o secundă mai târziu, bine răcită şi cu spumă.

— Sunt Jerry DeLong, a spus tipul cel gras.

Prima dată Reacher nu a fost sigur cui i se adresase, dar printr-un proces de eliminare a ajuns la concluzia că era el.

— Chiar eşti? a întrebat Reacher.

Tipul cu păr scurt şi muşchi îi urmărea în oglindă. Reacher s-a uitat la reflexia lui şi apoi la cea a tipului cel gras care se uita direct la el prin oglindă. Intimitate de bar. Contact vizual, dar indirect.

— Sunt aici ca să mă uit la meci, a spus Reacher.

Ceea ce a părut să îl satisfacă pe tip. S-a uitat într-o parte, ca şi cum o problemă fusese rezolvată. Privirea lui s-a întors la oglindă. Diferitele unghiuri ale incidenţei şi reflexiei erau greu de calculat, dar Reacher a bănuit că tipul se uita la uşa din spatele lui. Dădea impresia că e uşor nervos. Ochii îi erau spălăciţi şi apoşi. Dar restul era liniştit. Faţa lui imensă şi palidă era imobilă, iar trupul îi era nemişcat.

Reclamele s-au terminat şi s-a reluat transmisiunea de pe Fenway. Terenul verde arăta lucios în lumina reflectoarelor.

Yankees erau pe teren, în partea întunecată. Aruncătorul lor făcea ultima încălzire. Nu arăta prea bine.

*

Nick Heller intrase în bar cu trei minute mai devreme şi a simţit imediat vibraţia de după serviciu, morala ridicată de băutură, mirosul de transpiraţie şi parfum şi bere şi relaxarea nervilor. Se simţea ca atunci când ajungi la o petrecere în mijlocul ei: cacofonia dezorientantă a discuţiilor, trăncăneala aproape asurzitoare, râsul convulsiv.

Era barul preferat al lui Heller din oraşul lui natal pentru că era un lucru adevărat. Niciodată nu găseai aici bere cu căpşuni. Aveau bere Narragansett la halbă, o bere căreia bostonienii îi erau loiali, chiar dacă ar fi fost o lătură apoasă.

La bar erau câteva locuri disponibile, în ambele părţi ale bărbatului gras. Interesant. Heller se întreba dacă grăsanul le ţinea ocupate pentru prietenii lui. Nu era din împrejurimi. Niciunul din cei care veneau aici nu ţineau scaune ocupate.

Heller s-a strecurat prin mulţime către tejgheaua barului. Unul din lucrurile care-i plăceau în locul ăsta era oglinda din spatele rândului de sticle. Într-o oglindă ca asta poţi vedea feţele celor care stau la bar în timp ce te apropii. Sau poţi sta la bar, cu spatele la încăpere şi poţi vedea ce se întâmplă în spatele tău. Poţi vorbi cu bărbatul sau femeia de lângă tine şi să-l priveşti sau s-o priveşti în faţă. În oglindă. Direct, dar în acelaşi timp indirect. Lui Heller îi plăcea să se poată relaxa când mergea să bea ceva şi nu ştii niciodată ce se poate întâmpla.

În timp ce se apropia de bar a observat o faţă uitându-se la el în oglindă. Tipul cel gras. Avea un chip ciudat, bărbia lăsată, cu guşa ca o glugă care se lăsa peste gulerul cămăşii ca un şervet pus la gât. Îl făcea pe Heller să se gândească la un peşte. Îl privea cu atenţie pe Heller. De parcă îl aştepta. Heller nu l-a văzut pe tip în viaţa lui, dar grăsanul continua să-l studieze. Ca şi cum… ei bine, ca şi cum ar aştepta pe cineva dar nu ştia cum ar putea arăta persoana respectivă.

Ca şi cum Heller ar putea fi acel tip. Ciudat. Heller nu-l cunoştea.

Heller s-a aşezat pe scaun şi a dat din cap către bărbat.

— Salut, a spus tipul.

— Hei, a spus Heller, nici prietenos, nici nepoliticos.

O pauză.

— Jerry DeLong, a spus bărbatul, întinzând mâna.

Heller nu simţea nevoia să-şi facă prieteni. Nu voia să discute. Red Sox juca cu Yankees la Fenway Park. Era un moment important pentru sportul din Boston, un ritual, ca luptele cu gladiatori din vremuri îndepărtate la Colosseum-ul roman. Şi nu exista un loc mai bun să priveşti un meci important ca ăsta decât aici.

După o scurtă pauză, Heller i-a strâns mâna.

— Nick, a spus el.

Niciun nume de familie. Lui Heller nu-i plăcea să-şi dea numele. S-a întors imediat spre ecranul plat uriaş fixat pe canalul care transmitea meciul echipei Sox. Bineînţeles că acolo era fixat. Proprietarul barului, un amic de-al lui Nick, era un fan înrăit al lui Sox. La fel era şi Sully, barmanul. Totuşi, în unele nopţi erau certuri în bar, atunci când Sox juca împotriva lui Bruins. Bostonienii iubeau şi hocheiul. Existau chiar seri în care meciurile tuturor celor patru echipe din Boston – Sox, Bruins, Celtics şi Patriots – erau transmise pe canale diferite. Nu doreai să fii în acest bar într-o noapte ca aia. Era nasol.

— Nick, a spus barmanul, dându-i un Budweiser fără să întrebe.

— Sully, a spus Nick.

— O noapte mare, nu?

— Se îndreaptă spre victorie.

— Absolut, a spus Sully, punând paharul de bere în faţa lui, cu vârful spumos alb ca un strat de bumbac.

Şi-a înclinat capul ca şi cum ar fi spus *Să te-audă Dumnezeu*.

Apoi Heller a simţit în câmpul vizual periferic că grăsanul se holbează din nou la el.

— Te cunosc? a întrebat Heller cu o voce neutră.

Tipul a sorbit din ginul tonic.

— Eşti aici ca să te întâlneşti cu cineva? a întrebat el.

— Sunt aici ca să-i văd pe Sox câştigând, a spus Heller.

Cu un grad mai prietenos de data asta, dar încă distant.

— Scuze.

— E în regulă, s-a înmuiat Heller.

În oglinda din spatele barului a observat un bărbat mare care se îndrepta spre scaunul gol din dreapta lui DeLong. Heller şi-a

dat seama pe loc că era cineva pe care trebuia să-l urmăreşti cu grijă. Era uriaş, mai înalt decât majoritatea – pe puţin doi metri – şi cel puţin o sută zece kilograme. Neobişnuit de lat în umeri. Un tanc. Era tot numai muşchi şi avea o înfăţişare clară de fost militar. Hainele de la magazine cu preţuri mici şi tunsoarea foarte scurtă îl făceau să arate ca un pierde-vară, sau cel puţin ca cineva care nu plătea mai mult de zece dolari la o frizerie.

Dar în ochii lui se vedea inteligenţă şi prudenţă. Avea aspectul încrezător al unei persoane care nu a fost provocată fizic foarte des, iar când a fost, de obicei, a câştigat. Intimida oamenii şi nu-i păsa de asta.

Deci pe el îl aştepta DeLong. Era o uşurare. Heller nu avea chef să trebuiască să evite un guraliv în timpul meciului.

Apoi l-a auzit pe Jerry DeLong prezentându-se tipului cel mare şi lovindu-se de aceeaşi reacţie confuză pe care a avut-o şi Nick.

Heller şi-a pus coatele pe barul de mahon, lângă o arsură urâtă de ţigară din timpurile bune când puteai fuma în baruri, şi a luat o gură de bere. Era proaspătă şi rece. Nu a înţeles niciodată de ce britanicilor le plăcea berea la temperatura camerei.

Aruncătorul de la Yankees arunca ultima lovitură de încălzire. Era extraordinar de bun. Mlădios şi cu un braţ grozav. Bun la servire. Avea o viteză medie şi juca cu o mare profunzime şi dedicare. Şi mai important, nu-şi irosea acum forţele. Le păstra pentru meci. Nu era un aruncător care se epuiza cu mult înainte de o sută de aruncări, cum făceau cei mai mulţi.

Normal că era bun: fusese cel mai bun debutant de la Red Sox până când Yankees l-au luat pentru o sumă de bani pe care nimeni n-o putea refuza. Cel mai bun aruncător pe care banii îl puteau cumpăra. Fanii lui Yankees obişnuiau să-l huiduie neîncetat când Sox mergea pe stadionul lor. Dar de îndată ce a început să arunce pentru ei au schimbat tabăra.

Heller nu era un tip care schimba tabăra.

Partea a doua a primei reprize a început şi un jucător de la Red Sox a păşit în teren şi a lovit spre prima bază. Un *home run*. A zburat peste teren, acel perete ridicol de înalt din stânga, ceea ce a transformat un *home run* sigur într-o dublă. Mingea probabil că a spart geamul unui magazin de undeva de pe strada Lansdowne. În bar au erupt uralele, cum era normal.

Apoi Heller a observat trei lucruri interesante.

Jerry DeLong nu dăduse atenţie jocului. S-a întors către televizor cu un aer întrebător, un pic prea târziu, încercând să-şi dea seama ce se întâmplase.

Şi tipul cu înfăţişare dură din stânga lui nu s-a bucurat. Nici măcar n-a zâmbit. Urmărise meciul cu atenţie, dar era clar că nu era un fan al lui Sox. S-a strâmbat la *home run* şi a pufnit. Nu arăta bucuros. Deci, un tip din New York. Un fan al Yankees. Trebuia să ai o doză mare de tupeu să fii fan al lui Yankees şi să te uiţi la un meci Sox-Yankees într-un astfel de bar. Ori asta, ori nu-i păsa de ce gândesc ceilalţi oameni. Ultima variantă, a decis Heller.

Apoi a sunat telefonul grăsanului şi el l-a scos din buzunar, l-a ridicat la ureche, lângă punga de carne de sub maxilar. Şi-a pus cealaltă mână în jurul telefonului, protejându-l de gălăgia din bar.

— Bună, dulceaţă, a spus el, uşor şi familiar, dar şi un pic panicat, ca soţii de pretutindeni aflaţi într-un bar.

— Nu, deloc. Mă uit la meci cu Howie şi Ken.

Acesta a fost al treilea lucru interesant. Grăsanul îşi minţise nevasta.

Bărbaţii îşi mint nevestele pentru o lungă listă de motive, infidelitatea fiind prima. Dar asta nu era o întâlnire fixată pe Craiglist. Nu era acolo pentru sex. Nu arăta curat şi proaspăt ca unul care se ducea la agăţat. Nu era pieptănat şi parfumat.

Părea speriat.

*

Prenumele lui Reacher era Jack şi era aproape sigur că pe tipul musculos nu-l chema nici Howie, nici Ken. Putea să se fi născut cu amândouă, normal, dar le-ar fi abandonat repede în favoarea a ceva mai puternic dacă a vrut să supravieţuiască în felul de viaţă pe care era evident că a avut-o. Ceea ce însemna că grăsanul a minţit cu neruşinare. Nu se uita la meci cu Howie şi Ken. De fapt nu se uita deloc la meci. Când mingea norocoasă a părăsit terenul, tipul era cu gândul în altă parte. A ridicat privirea cu o expresie pierdută din cauza unui zgomot brusc. S-a uitat în oglindă. S-a uitat la uşă. Aştepta pe cineva despre care nu ştia cum arată. De aici salutul pe jumătate ezitant de mai

devreme. *Jerry DeLong*, spusese tipul, ca şi cum ar fi trebuit să însemne ceva.

Reacher a întins un braţ lung prin spatele imens al lui DeLong şi l-a atins pe tipul cu muşchi pe umăr. Tipul s-a lăsat pe spate, dar şi-a ţinut ochii aţintiţi la meci. Cum a făcut şi Reacher. Tipul de la a doua gaură pentru Sox s-a balansat şi a ratat. Lovitura trei. Mai bine.

— Cine a fost primul aici, tu sau el? a întrebat Reacher.

— El, a spus tipul.

— Ai avut aceeaşi primire ca şi mine?

— Identică.

— Ţinea scaunele ocupate?

— Mă îndoiesc.

— Deci acum aşteaptă o bătaie pe umăr şi apoi vor pleca undeva să-şi facă afacerile?

— Aşa cred şi eu.

Al treilea jucător de la Sox a păşit în teren.

— Ce fel de afaceri? Sunt într-un loc în care n-aş vrea să fiu?

— Eşti din New York?

— Nu chiar.

— Dar ai rădăcini acolo.

— Nu-i nicio crimă să fii o fiinţă umană normală.

— Locul ăsta e în regulă. Nu ştiu ce vrea butoiul de untură.

— Ai putea să-l întrebi, a spus Reacher.

— Sau ai putea tu.

— Nu sunt foarte interesat.

— Nici eu. Dar e îngrijorat de ceva.

Al treilea jucător de la Sox a lovit, înalt, în teren. Liniştitor pentru cel de la a doua bază de la Yankees.

— Ai un nume? a întrebat tipul cu muşchi.

— Toată lumea are un nume, a spus Reacher.

— Şi e…?

— Reacher.

— Eu sunt Heller.

Tipul i-a întins pumnul stâng. Reacher l-a lovit cu dreptul, prin spatele lui DeLong. Nu era prima dată când dădea cu pumnul într-un fan al lui Sox, dar era de departe cea mai uşoară lovitură.

Sox a mai dat o lovitură slabă înapoi la aruncător şi repriza s-a terminat. Unu-zero pentru Boston. Rău, dar nu un dezastru umilitor. Încă.

— Dacă vom continua să vorbim aşa despre el, în cele din urmă ne-ar putea da un indiciu, a spus Reacher.

— De ce-ar face-o? a întrebat Heller.

— Are necazuri.

— Cine eşti tu, Moş Crăciun?

— Nu-mi place jocul nostru. Caut o diversiune.

— Du-te naibii.

— Aşa cum faci tu de o sută de ani?

În acel moment în bar era linişte. Doar zgomotul natural de fond, dar barmanul a auzit ce a spus Reacher şi îl privea dur.

— Ce-i? a spus Reacher.

— E în regulă Sully, a spus Heller.

Şi atunci Jerry DeLong s-a uitat la stânga, s-a uitat la dreapta şi a spus:

— Aştept pe cineva să-mi rupă picioarele.

*

Heller i-a aruncat o privire lui Reacher.

Părea că Reacher avusese o intuiţie cu privire la grăsan. Cumva, a ştiut că se întâmplă ceva. Ceva nu era în regulă. Ciudat, Heller avusese acelaşi gen de intuiţie. Acelaşi mod prin care şi-a dat seama destul de repede că acest tip, Reacher, era cu adevărat deştept.

Pe grăsan l-a luat gura pe dinainte. Era cu adevărat înspăimântat.

Dar apoi n-a mai spus nimic.

Prima parte a celei de-a doua reprize a început. Două mingi, o lovitură, mingea trei. Aruncătorul de la Boston privea fix. Nu a vrut să renunţe la alergătorul echipei.

— Se pregăteşte o aruncare, a spus Reacher. Chiar acum.

Jucătorul care lovea de la Yankees ştia. Zâmbea ca o vulpe.

Nu a fost o aruncare lentă. A fost o minge rapidă. Cel care lovea s-a balansat în timp ce mingea lovea mănuşa celui care prindea.

Reacher s-a uitat într-o parte.

— Poate tipul ăsta ne va spune ce se întâmplă, a spus el. Cu picioarele lui şi tot restul.

— Crezi? a întrebat Heller.

— Sau nu, a spus Reacher.

— Nu dacă nu vreau să am şi braţele rupte, a spus grăsanul.

O tură completă şi o altă minge rapidă. Altă ratare. Una jos.

Heller i-a aruncat o privire cercetătoare grăsanului.

— Nu te-am văzut înainte, aşa-i?

— Nu am mai fost pe aici.

— Dar eşti de aici.

De aici: chiar din Boston. Bostonienii vor întotdeauna să ştie dacă eşti unul de-al lor sau nu. Nu poţi spune întotdeauna după accent. Dar mai e limbajul. Bei apă minerală sau „tonic”? E cineva „pisălog”? Te duci la un magazin oarecare de băuturi alcoolice sau ai magazinul tău? Faci o întoarcere sau „iei colţul”? Sunt experţi în a-i dezvălui pe cei falşi şi pe impostori. Heller era născut lângă New York dar când era adolescent s-a mutat într-un oraş numit Melrose, la nord de Boston. Un loc al clasei muncitoare. Tatăl lui Heller a fost băgat la închisoare şi mama a rămas fără nimic. Aşa că Heller putea vorbi ca unul din Boston dacă şi când voia. Sau nu.

Şi tipul ăsta, DeLong, era în mod clar de prin preajmă.

— Da, a ridicat din umeri DeLong.

— Lucrezi pe-aici?

DeLong a ridicat iar din umeri.

— La Centrul Guvernamental.

— Şi nu-ţi plac barurile irlandeze de acolo?

— Ei bine, biroul meu e pe strada Cambridge.

DeLong era zgârcit cu informaţiile. Din anumite motive nu voia să vorbească despre ce făcea sau unde lucra, ceea ce a fost, pentru Heller, ca o săgeată luminoasă. Asta însemna că face ceva sensibil, sau secret, sau neplăcut. Dar avea înfăţişarea unui birocrat, un funcţionar guvernamental şi Heller a încercat să ghicească.

— Clădirea frumoasă şi veche Saltonstall.

Unul dintre turnurile de birouri din ghetoul sumbru al clădirilor guvernamentale mari de la poalele dealului Beacon.

— Cum e cu azbestul?

Clădirea Saltonstall, în care erau o varietate de birouri ale statului, a fost abandonată după ce s-a descoperit că era

contaminată cu azbest. S-au făcut nişte reparaţii şi i-au târât pe funcţionari înapoi, iar unii dintre ei erau supăraţi ca un cuib de viespi care a fost lovit.

— Da, a dispărut.

— O ho.

Heller a zâmbit. Un lucrător la stat, cu siguranţă. S-a gândit la harta Americii în care statele sunt redimensionate în funcţie de populaţie, iar Rhode Island este de două ori mai mare decât Wyoming. Dacă ai fi făcut o hartă a angajaţilor de stat în clădirea Saltonstall, cel mai mare stat ar fi Departamentul de Taxe şi Impozite.

— Deci eşti de la fisc.

— Ceva de genul, a spus DeLong.

Nu părea mulţumit cu asta. Ca şi cum ar fi fost condamnat cumva. Dar în acelaşi timp nu părea că vrea să mai spună ceva.

— Unul din acei contabili judiciari, aşa-i?

DeLong s-a uitat într-o parte nemişcat, ceea ce doar a confirmat teoria lui Heller.

— Ce spui Reacher? a întrebat Heller, întinzându-se prin spatele lui DeLong şi bătându-l pe Reacher pe umăr. Cineva încearcă să evite un audit prin nişte mijloace directe, nu crezi?

— Cam aşa pare, a spus Reacher. Mă întreb cât de des funcţionează.

— Nu va funcţiona de data asta, a spus Jerry DeLong.

Suna ca şi cum ar dori să fie curajos, dar fără mare succes.

— Oh, a spus Heller, uitându-se în oglinda din spatele barului.

A văzut un tip înzorzonat stând singur la o masă mică lângă uşa de la intrare. Ochelari de soare fumurii, lanţuri şi inele. O postură verticală curioasă. Şeful bandei de albanezi din Boston, Alek Dushku, Allie Boy, cum era numit, era cunoscut pentru tot felul de execuţii colorate, incluzând strangularea unui bătrân cu un şiret până când i-au ieşit ochii din cap. Pe masa din faţa lui era o sacoşă de cumpărături burduşită cu ceva.

— Te întâlneşti cu Allie Boy? a întrebat Heller.

Jerry DeLong s-a uitat în oglindă şi a pălit.

— Ăla e? a întrebat el.

— Sigur.

Heller a făcut un gest cu capul direct spre tip.

— E momentul perfect.

DeLong n-a spus nimic.

— Ce e în sacoşa de cumpărături? a întrebat Reacher.
— Bani, a spus DeLong. O sută de mii.
— Pentru ce?
— Pentru mine.
— Şi ce e asta? Mită sau ameninţare?
— Ambele.
— Are de gând să-ţi rupă picioarele şi apoi să-ţi dea o sută de mii?
— Poate că banii primii.
— De ce?
DeLong n-a răspuns.
— E o chestie albaneză, a spus Heller. Unul dintre ei a citit o carte de drept. Le place să ofere o recompensă bună şi valoroasă. Ei cred că asta cimentează o afacere. Şi picioarele se vindecă. Banii nu dispar niciodată. Sunt ori în casa ta ori în bancă. Înseamnă că eşti al lor pentru totdeauna.
— N-am auzit asta niciodată, a spus Reacher.
— Nu eşti de pe-aici.
— Gangsteri cu etică?
— Nu chiar. După cum am spus, picioarele se vindecă.
— Dar este cu siguranţă o afacere cu două părţi.
— Totul face parte din cultură.
Prima parte a reprizei a doua s-a terminat cu o balansare şi o ratare, lovitura trei. Tot 1-0 pentru Boston. Zero nu părea să se schimbe. Unu da. Reacher s-a întors către grăsan şi a spus:
— Se presupune că el trebuie să te contacteze, nu?
DeLong a dat din cap că da.
— Când?
— Nu sunt sigur. Curând, presupun. Nu ştiu prea bine la ce se aşteaptă.
— Poate că se uită la meci.
— Nu se uită, a spus Heller.
— Atunci nu-i aşa idiot cum pare.
— Te gândeşti la ce mă gândesc şi eu?
— Depinde când începe auditul, cred.
— Mâine dimineaţă, a spus DeLong.
— Şi ce se întâmplă dacă tu eşti internat la ortopedie?
— Altcineva îl va face. Mai puţin bine.

Partea a doua a reprizei a doua a început. Un al patrulea aruncător a ratat. Fără speranţă. Reacher s-a dat în spate, s-a uitat la Heller şi a spus:

— Locuieşti aici?

— Nu chiar în barul ăsta, a spus Heller.

— Dar în oraş?

— N-ar trebui?

— Cred că cineva trebuie să o facă. Eşti îngrijorat din cauza acestor albanezi?

— În general mai puţină bătaie de cap dacă Allie Boy nu-şi va aminti faţa mea.

— Unde ai lucrat?

— Cu generalul Hood.

— Ai plecat la timp?

— Nevătămat.

— Bravo ţie.

— Tu unde ai fost?

— Poliţia militară, a spus Reacher. Hood este încă în Leavenworth, din câte ştiu eu.

— E locul potrivit pentru el.

— Eşti cumva înarmat?

— Nu, altfel te împuşcam până acum. Când ai spus o sută de ani. Sunt mai puţin de nouăzeci.

— Albanezul e înarmat?

— Probabil. Un Sig, mai mult ca sigur. În spatele pantalonilor. Vezi cum stă?

— Nu cred că vom rezolva în timpul reclamelor. Va trebui să renunţăm la jumătate din repriză.

— Prima parte a următoarei.

Acum Boston avea doi jucători în teren.

— Nu sunt sigur că prietenul nostru corpolent poate aştepta atât de mult, a spus Reacher.

— Despre ce vorbiţi? a întrebat grăsanul.

Reacher l-a văzut în oglindă pe albanez mişcându-se, agitându-se pe scaun, punând mâna pe sacoşa de cumpărături.

— Acum, a spus Heller.

Reacher s-a întors spre DeLong şi a spus:

— Ridică-te, chiar acum, şi du-te afară, drept înainte, repede, nu te uita înapoi şi continuă să mergi.

— Afară?

— Pe stradă. Chiar acum.

— În ce parte?

— La stânga. Când ai dubii, întotdeauna du-te la stânga. E o regulă care îţi va fi de folos.

— La stânga?

— Sau la dreapta. Nu prea contează. Cât de repede poţi.

N-a fost cu viteza luminii, dar a fost cu o viteză rezonabilă. Tipul s-a învârtit şi s-a extras cumva din scaun, a aşteptat până când grăsimea s-a revărsat, s-a mişcat şi s-a aşezat, apoi a pornit prin mulţime, surprinzător de sigur pe picioarele lui delicate şi a trecut de albanezul înzorzonat, înainte ca tipul să-şi dea seama ce se întâmplă. Reacher şi Heller au stat o clipă, apoi s-au întors şi s-au dat jos de pe scaune şi au ocupat locurile trei şi patru în mica procesiune ce s-a format prin mulţime, mai întâi DeLong, apoi albanezul cu sacoşa, apoi Reacher, cu Heller chiar în spatele lui. DeLong era în avantaj. Mergea ca o navă. Oamenii se dădeau la o parte din faţa lui de teamă să nu fie doborâţi. Albanezul nu primea acelaşi respect. De la distanţă nu era impunător. Reacher şi Heller nu aveau problema asta. Oamenii se dădeau, cu inteligenţă, la o parte din calea lor.

DeLong a trecut prin uşa barului şi dus a fost. Albanezul a ajuns acolo cu o secundă mai târziu. Reacher şi Heller l-au urmat, practic atât de aproape că puteau să-l atingă. Strada era liniştită, şi întunecată, şi îngustă. Bătrânul Boston. Grăsanul a luat-o la stânga. Grăsimea albă era la douăzeci de metri distanţă, pe trotuar. Albanezul l-a văzut. Se pregătea să pornească în urmărire.

— Aici? a întrebat Reacher.

— E un loc la fel de bun ca oricare altul, a spus Heller.

— Allie Boy? a strigat Reacher.

Tipul a ratat un pas, dar a continuat să meargă.

— Da, tu, nenorocitule, a spus Reacher.

Tipul s-a uitat înapoi.

— Toate inelele şi lanţurile, a spus Reacher. Nu te-a învăţat mama ta că e o prostie să umbli aşa într-o parte săracă a oraşului?

Tipul s-a oprit şi a spus:

— Ce?

— Ai putea fi jefuit, a spus Heller.

— Jefuit? a întrebau tipul.

— Când doi tipi îţi iau toate lucrurile, a spus Reacher. Nu aveţi aşa ceva în Albania?

— Ştiţi cine sunt eu?

— Bineînţeles. Tocmai ţi-am folosit numele şi am spus că eşti din Albania. Chestia asta nu e aeronautică.

— Ştiţi ce o să vi se întâmple?

— Nimeni nu ştie ce o să i se întâmple. Nu putem vedea viitorul. Dar în cazul ăsta nu cred că se va întâmpla mare lucru. Am putea lua câţiva dolari pe zorzoane. În mod sigur nu le vom purta noi. Avem mai mult gust.

— Glumeşti?

— Tocmai am intrat într-un club de comedie?

Din interiorul barului s-a auzit un vuiet. Probabil al treilea *home-run*. Reacher s-a crispat. Heller a zâmbit. Albanezul a mutat sacoşa mai sus de cotul stâng. Astfel mâna dreaptă i-a rămas liberă.

Heller a păşit înainte, mergând spre dreapta şi Reacher a mers spre stânga. În acest moment albanezul ar fi trebuit să se întoarcă şi să fugă. Ăsta ar fi fost jocul inteligent. Probabil că era destul de rapid. Dar, inevitabil, n-a făcut asta. Era un tip dur. Străzile erau ale lui. A dus mâna la pistol.

Ceea ce a fost o mare prostie pentru că i-a scos ambele mâini din joc. Cu una ţinea sacoşa de cumpărături, iar cealaltă era răsucită spre spate. Reacher i-a tras o dreaptă fix în mijlocul feţei, şi după aia nu a mai contat cu adevărat unde-i sunt mâinile. Comanda şi controlul erau temporar indisponibile. Tipul a scăpat sacoşa şi s-a clătinat în spate pe picioarele ca de gumă, cu sângele deja împroşcând, gata de numărătoare.

Dar n-a avut parte de ea. Prima regulă a luptelor de stradă: nu există nicio regulă. Heller l-a lovit exact între picioare, destul de tare cât să i se taie picioarele, apoi tipul s-a ghemuit la jumătate din înălţimea lui. Heller şi-a folosit talpa pantofului să-l ţină pe partea lui şi Reacher l-a lovit în cap, iar tipul a rămas nemişcat.

— A fost destul de tare? a întrebat Heller.

— Pentru amnezie? Greu de spus. Amnezia e impredictibilă.

— Cel mai probabil?

— Mai bine să fim siguri decât să ne pară rău.

Aşa că Heller a ales locul şi l-a lovit pe tip din nou, în tâmpla stângă, vrând să deplaseze creierul lateral în adâncitură. În

general, de patru ori mai eficient decât din faţă în spate. Nicio surpriză. Unul din băieţii generalului Hood trebuiau să înveţe lucrurile astea destul de devreme. Hood nu avea numai părţi rele. Cere mai multe aşa erau, dar nu toate.

Jerry DeLong îi privea de la distanţă.

Reacher a ridicat sacoşa de cumpărături. Era plină cu bancnote de o sută de dolari, toate folosite şi mototolite, prinse în fişicuri cu bandă de cauciuc portocalie. Reacher avea patru buzunare la pantaloni, două în faţă, două în spate, aşa că a luat patru fişicuri din sacoşă şi a băgat câte unul în fiecare buzunar. Apoi a rupt lanţurile de aur, a scos inelele, a găsit Sig-ul, a golit buzunarele albanezului şi a aruncat toată prada în sacoşă. I-a dat sacoşa lui Heller.

— Vor veni poliţaii, a spus Heller. Aici nu lăsăm oameni pe stradă. Nu-i ca la New York.

— Vor verifica barul, a spus Reacher.

— Prima lor oprire.

— Eu merg spre est, tu spre vest. A fost o plăcere să lucrez cu tine.

— Şi pentru mine, a spus Heller.

Şi-au scuturat mâinile şi s-au topit în întuneric, în direcţii opuse, lăsându-l pe albanez unde era pe trotuar, o victimă nefericită a unui jaf, cu recompensa lui bună şi valoroasă furată înainte ca afacerea cu DeLong să poată fi, pe drept cuvânt, desfăşurată. Prin urmare, nu exista nicio afacere. Propriile lor reguli spuneau asta. DeLong nu avea nicio obligaţie şi nimic de trădat. O chestie albaneză. Parte din cultură.

*

Reacher a urmărit finalul meciului într-un bar aflat la o milă distanţă. Era sigur că Heller face acelaşi lucru la o milă în cealaltă direcţie. Şi astfel se uitau la două evenimente diferite. Reacher vedea o înfrângere neputincioasă şi mizerabilă. Heller vedea o victorie glorioasă şi triumfătoare. Dar aşa e viaţa. Nu poţi să-i învingi pe toţi.

SFÂRŞIT

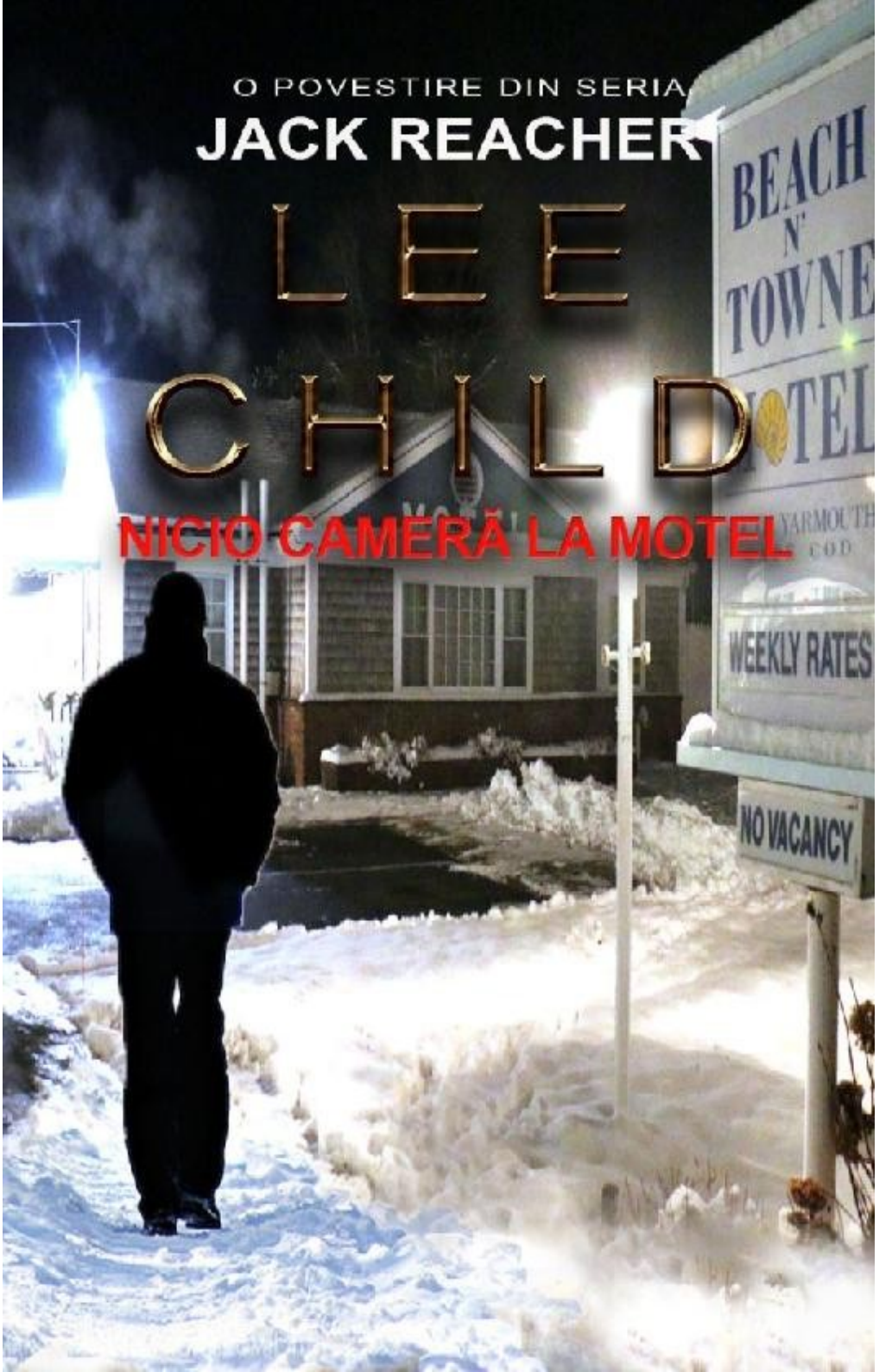
O POVESTIRE DIN SERIA
JACK REACHER
LEE
CHILD
NICIO CAMERĂ LA MOTEL
BEACH
N'
TOWNE
WEEKLY RATES
NO VACANCY

NICIO CAMERĂ LA MOTEL

Titlul original: *No Room at the Motel*, 2015

Ningea când Reacher a coborât din autobuz într-o parte a Americii în care nu ninge prea des. Era după-amiaza târziu şi luminile stradale erau aprinse. Oamenii erau atât emoţionaţi cât şi nervoşi din cauza vremii neobişnuite. Pe jos erau cam cincisprezece centimetri de zăpadă şi încă ningea din greu. Unii oameni priveau doritori să se dea cu sania sau să se bulgărească, iar ceilalţi priveau convinşi că va cădea electricitatea şi transportul vehiculelor va deveni imposibil luni de zile. *Contextul,* s-a gândit Reacher. Ceea ce era doar o picătură după standardele din nord, era un lucru mare în sud.

Şi-a continuat drumul dincolo de trotuar până la o ridicătură sub care bănuia că era iarbă. Ca o pajişte a satului, cu un stâlp pentru steag, pe care atârna moale steagul Americii îngheţat şi albit de zăpadă. Oraşul era la 1,5 kilometri de ieşirea de pe autostradă şi îl cunoştea. Avea de toate: benzinării, fast-food-uri, hanuri şi moteluri. O oprire, nimic mai mult, totul orientat spre ce voiau călătorii ocazionali. În special în acea zi. Deja maşinile mergeau şi stropeau prin zăpada fleşcăită din centrul oraşului căutând un loc unde să stea pe neaşteptate o noapte. Orice pentru a evita o moarte certă prin viscolul furios din faţă.

Contextul, s-a gândit din nou Reacher. *Şi melodrama.* S-a gândit că mai bine şi-ar rezerva o cameră înainte ca panica să se transforme în năvală. A văzut ştirile din când în când, cu călători întinşi prin holurile motelurilor. Nu era nicio cameră la han.

Ceea ce l-a făcut să-şi amintească: era ajunul Crăciunului. 24 decembrie.

El a ales locul care arăta cel mai ieftin, care era un motel dărăpănat lângă o benzinărie Shell, destul de mare pentru camioane cu optsprezece roţi. Era o ruină cu douăsprezece camere, zece deja luate, ceea ce l-a făcut pe Reacher să creadă

că poate năvala începuse deja. Locul nu ar putea fi prima alegere a cuiva. Nu era Ritz. Asta era sigur.

A plătit cu numerar, a luat cheia şi a mers de-a lungul şirului către camera sa, cocoşat sub guler pentru a evita zăpada viscolită. Zece camere aveau maşini parcate afară, toate acoperite de zăpadă şi brăzdate de sare, toate cu plăcuţe de înmatriculare din statele din sud, toate încărcate cu valize şi pachete. Familii, s-a gândit Reacher, care doreau să fie împreună de sărbători, dar călătoriile lor au fost întrerupte, planurile lor au fost ruinate, cadourile lor nu au ajuns la destinatari.

A descuiat uşa şi a intrat în cameră, care părea adecvată din toate privinţele. Era un pat şi o baie. Chiar şi un scaun. A scuturat apa topită de pe pantofi şi s-a aşezat, a privit rafala de zăpadă printr-o fereastră înceţoşată, în timp ce fulgii se învârteau în halouri galbene datorate luminii. Îşi imagina că şoferii nu se vor arunca în vârtej. Dar ei vor căuta în primul rând cazare, nu mâncare, ceea ce însemna că restaurantele nu vor fi aglomerate încă vreo câteva ore. A aprins veioza de pe noptieră şi a luat o carte din buzunar.

*

Nouăzeci de minute mai târziu era într-un restaurant, aşteptând un cheesburger. Locul era plin şi serviciul era lent. Era un fel de energie nervoasă în încăpere, de la o mulţime de spirite forţate să fie împreună. Lumea încerca să se convingă singură că trăia o aventură. În final a sosit mâncarea şi el a mâncat-o. Locul devenea din ce în ce mai aglomerat. Oamenii intrau şi doar stăteau acolo, cumva învinşi. Motelurile erau pline, a realizat Reacher. Nu mai era nicio cameră la han. Oamenii se uitau la podeaua restaurantului. Ca în emisiunile de ştiri. A comandat plăcintă cu piersici şi cafea neagră şi s-a aşezat mai bine să aştepte.

*

S-a întors la motel seara destul de târziu. Mai ningea încă, dar mai uşor. A doua zi va fi mai bună. S-a întors la biroul motelului şi s-a oprit o clipă pentru a evita să dea peste o femeie însărcinată. Era cu un tip, strânşi unul în altul, iar ea plângea.

O maşină era oprită lângă ei, una veche cu trei uşi, acoperită de zăpadă şi brăzdată de sare şi plină de bagaje şi pachete.

Nicio cameră la han.

— Sunteţi în regulă? a întrebat Reacher.

Bărbatul n-a spus nimic şi femeia a spus:

— Nu chiar.

— Nu găsiţi o cameră?

— Tot oraşul e plin.

— Aţi fi putut să mergeţi mai departe, a spus Reacher. Vremea se îmbunătăţeşte.

— Eu l-am făcut să se oprească. Eram îngrijorată.

— Deci ce plănuiţi să faceţi?

Femeia nu a spus nimic şi bărbatul a spus:

— Cred că vom dormi în maşină.

— Veţi îngheţa.

— Ce altceva putem face?

— Când va veni copilul? a întrebat Reacher.

— Curând.

— Vom schimba, a spus Reacher.

— Ce pentru ce?

— Voi dormi eu în maşina voastră şi voi în camera mea.

— Nu te putem lăsa să faci asta.

— Am mai dormit eu şi altădată în maşină. Dar nu eram însărcinat. Îmi imaginez că nu ar fi uşor.

Nici bărbatul nici femeia n-au vorbit. Reacher a scos cheia din buzunar şi a spus:

— Hotărâţi-vă!

— O să îngheţi, a spus femeia.

— Voi fi bine.

Apoi au mai stat acolo cam un minut, ezitând în frig, dar destul de repede femeia a luat cheia, iar ea şi partenerul ei s-au îndreptat spre cameră, puţin jenaţi dar de fapt foarte fericiţi, dorind să se uite în urmă dar nedându-şi voie. Reacher le-a strigat *Crăciun fericit,* iar ei s-au întors şi i-au dorit la fel. Apoi au intrat în cameră şi Reacher s-a întors.

Nu a dormit în maşina lor. În loc de asta s-a dus la staţia Shell şi a găsit un tip cu o cisternă cu 20.000 de litri de lapte în ea. Care avea un termen de expirare. Şi vremea se îmbunătăţea. Tipul era dornic să-şi continue drumul, iar Reacher a mers cu el.

SFÂRŞIT

O POVESTIRE DIN SERIA
JACK REACHER
LEE
CHILD
PĂSĂRI DE NOAPTE

PĂSĂRI DE NOAPTE

Titlul original: The Picture of the Lonely Diner, 2015

Jack Reacher a coborât din metroul R pe strada 23 şi a găsit cea mai apropiată scară blocată cu bandă de poliţie din plastic. Era cu dungi albastre şi albe, legată între cele două balustrade, se mişca în curentul din staţia de metrou şi pe ea scria: *Poliţia – Trecerea oprită.* Ceea ce, din punct de vedere tehnic, Reacher oricum nu voia să facă. El voia să iasă. De şi, pentru a ieşi, ar fi trebuit să intre pe scări. Iar asta era o încurcătură lingvistică. În acest context simpatiza cu poliţiştii. Nu aveau diferite tipuri de benzi pentru diferite tipuri de situaţii. *Poliţia – Trecerea oprită pentru a ieşi* nu făcea parte din inventarul lor.

Aşa că Reacher s-a întors şi a mers pe jos jumătate din lungimea platformei până la următoarele scări. Şi pe acestea era pusă bandă. *Poliţia – Trecerea oprită.* Albastru şi alb, fluturând uşor în curentul făcut de ultimul tren care plecase. Ceea ce era ciudat. Era pregătit să creadă că prima scară ar fi putut fi locul unui risc singular, poate o bucată de beton căzut sau vreo proeminenţă ieşită pe vreo treaptă critică, sau vreun alt pericol pentru viaţă şi integritatea fizică. Dar nu ambele scări. Nu ambele în acelaşi timp. Care erau şansele? Deci poate că trotuarul de deasupra era problema. Pe lungimea întregului bloc. Poate că era epava unei maşini. Sau epava unui autobuz. Sau o sinucidere de la o fereastră de la un etaj de sus. Sau o împuşcare dintr-o maşină în mers. Sau o bombă. Poate că trotuarul era alunecos din cauza sângelui şi murdar cu părţi ale corpului. Sau ale automobilului. Sau ambele.

Reacher s-a întors pe jumătate şi a privit de-a lungul liniei. Şi la ieşirea din partea opusă era pusă bandă. Şi la următoarea, şi la următoarea. La toate ieşirile era pusă bandă. Albastru şi alb, *Poliţia – Trecerea oprită.* Nici o ieşire. Ceea ce era o problemă.

Linia Broadway Local era una bună şi staţia de pe strada 23 era un exemplu excelent de acest fel, iar Reacher dormise de multe ori în locuri mult mai rele, dar el avea treabă de făcut şi nu prea avea timp pentru asta.

S-a întors la primele scări pe la care încercase şi s-a aplecat pe sub bandă.

A urcat treptele cu prudenţă, lungindu-şi gâtul, privind în faţă, dar mai ales privind în sus, dar nevăzând nimic periculos. Nicio bară de oţel, nici beton căzut, nici trepte deteriorate, nici vreun pârâiaş subţire de sânge, nici bucăţi de carne împrăştiate pe dale.

Nimic.

S-a oprit pe scări cu nasul la nivelul trotuarului străzii 23 şi s-a uitat în stânga şi în dreapta.

Nimic.

A urcat o treaptă, s-a întors şi s-a uitat de-a lungul umbrei pe asfalt de pe Broadway către clădirea Flatiron. Destinaţia lui. S-a uitat în dreapta şi-n stânga. N-a văzut nimic.

A văzut mai puţin decât nimic.

Nicio maşină. Niciun taxi. Niciun autobuz, niciun camion, nicio învălmăşeală de furgonete, cu numele afacerii lor scrisă de mână pe uşi. Nicio motocicletă, niciun scuter Vespa în culori pastelate. Niciun furnizor pe bicicletă de la restaurante sau servicii de mesagerie. Nicio persoană pe skateboard sau pe role.

Niciun pieton.

Era vară, aproape 11 noaptea şi încă era cald. Fifth Avenue traversa Broadway exact în faţa lui. Drept în faţă era Chelsea, în spatele lui era Gramercy, la stânga era Union Square, iar la dreapta Empire State Building se întrevedea peste toate, ca monolitul implacabil care era. Ar trebui să vadă o sută de oameni. Sau o mie. Sau zece mii. Băieţi în pantofi de pânză şi tricouri, fete în rochii scurte de vară, unii plimbându-se, alţii grăbindu-se la cluburi care erau gata să-şi deschidă uşile, sau la baruri pentru ultima vodcă, sau la filmele de la miezul nopţii.

Ar fi trebuit să fie o întreagă mulţime de oameni. Ar fi trebuit să fie râsete şi conversaţii şi zgomotul picioarelor în mişcare, şi genul de zgomote şi sunete pe care o mulţime fericită le face la ora 11 într-o seară caldă de vară, şi sirenele şi claxoanele maşinilor şi şoapta cauciucurilor şi vuietul motoarelor.

Nu era nimic.

Reacher s-a întors şi a coborât scările şi a trecut din nou pe sub bandă. A mers prin staţia de metrou spre nord, către locul celei de-a doua încercări şi de data asta a trecut peste bandă pentru că era prinsă mai jos. A urcat scările la fel de precaut, dar mai repede, acum direct la colţul străzii, cu Madison Square Park în faţa lui, împrejmuit cu fier negru şi înţesat de copaci întunecaţi. Dar porţile erau încă deschise. Nu că cineva ar fi intrat sau ar fi ieşit. Nu era nimeni prin preajmă. Niciun suflet.

A păşit sus pe trotuar şi a rămas aproape de balustrada din jurul staţiei de metrou. La capătul străzii spre vest a văzut lumini intermitente. Albastre şi roşii. O maşină de poliţie era parcată lateral de-a lungul străzii. Un blocaj rutier. *Trecerea oprită.* Reacher s-a întors şi s-a uitat spre est. Aceeaşi situaţie. Lumini albastre şi roşii erau peste tot pe Park Avenue. *Trecerea oprită.* Strada 23 era închisă. La fel ca şi alte străzi cu care se intersectau, fără îndoială, şi Broadway şi Fifth Avenue şi Madison, la fel probabil până pe la Strada 30.

Nu era nimeni în jur.

Reacher s-a uitat la clădirea Flatiron. Un triunghi îngust, ascuţit în faţă. Ca o pană subţire sau ca o felie modestă de tort. Dar lui îi părea că seamănă mai mult cu prova unei corăbii. Ca un imens vas de linie pe ocean, îndreptându-se încet către el. Nu era un gând original. Cunoştea mulţi oameni care simţeau la fel. Chiar şi cu parterul din fier şi sticlă, despre care unii spuneau că ruina efectul, dar despre care el credea că adaugă la acesta, pentru că arăta ca o protuberanţă din faţa unei nave, vizibilă numai atunci când nava avea o încărcătură uşoară.

Acum a văzut o persoană. Între două panouri ale unei ferestre. O femeie. Stătea pe trotuarul de pe Fifth Avenue, uitându-se spre nord. Purta pantaloni închişi la culoare şi o cămaşă cu mâneci scurte închisă la culoare. Avea ceva în mâna dreaptă. Poate că un telefon. Poate un Glock 19.

Reacher a împins balustrada de la metrou şi a traversat strada. Tehnic, fără să ţină seama de semafor, dar nu era trafic deloc. Era ca şi cum mergea printr-un oraş fantomă. Ca şi cum era ultima fiinţă umană de pe pământ. Cu excepţia femeii de pe Fifth Avenue. Pe care o urmărea. Se îndrepta spre vârful triunghiului. Tocurile făceau zgomot în linişte. În vârf era un cadru triunghiular de fier, o versiune miniaturală a formei pe care o imita, ca o barcă mică cu pânze încercând să depăşească

vasul care o urmărea. Rama era colorată în verde, ca muşchiul şi avea ici şi colo bucle ca de turtă dulce, iar ce nu era metal era sticlă, panouri întregi, lungi cât maşinile şi mai înalte decât o persoană care stă în genunchi.

Femeia l-a văzut venind.

S-a întors spre el, dar mergând înapoi, ca şi cum voia să-l atragă spre ea. Reacher a înţeles. Voia să-l atragă înspre sud, în umbră. A ocolit vârful triunghiului.

Avea un telefon în mână, nu o armă.

— Cine eşti? a întrebat ea.

— Cine întreabă? a spus el.

I-a întors spatele şi apoi s-a întors din nou, o mişcare fluidă rapidă, ca un dribling pe terenul de baschet, dar destul pentru el cât să vadă *FBI* cu litere galbene pe spatele tricoului.

— Acum răspunde-mi la întrebare, a spus ea.

— Sunt doar un tip.

— Făcând ce?

— Privind la clădirea asta.

— Flatiron?

— Nu, partea asta din faţă. Partea de sticlă.

— De ce?

— Am fost adormit mult timp? a spus Reacher.

— Ce înseamnă asta? a spus femeia.

— Vreun colonel nebun şi bătrân a dat vreo lovitură de stat? Trăim într-un stat poliţienesc acum? Probabil că am clipit şi am ratat ceva.

— Sunt agent federal. Am dreptul să-ţi cer numele şi actul de identitate.

— Numele meu e Jack Reacher. Nicio iniţială la mijloc. Am un paşaport în buzunar. Vrei să-l scot?

— Foarte încet.

Aşa a făcut, foarte încet. A folosit degetul mare şi arătătorul, ca un hoţ de buzunare şi a scos cărticica subţire albastră şi a ţinut-o departe de corp, destul de mult ca ea să observe ce este şi apoi i l-a dat, iar ea l-a deschis.

— De ce eşti născut în Berlin? a spus ea.

— Nu am avut niciun control asupra mişcărilor mamei mele. Eram doar un fetus pe atunci, a spus el.

— Şi ea de ce era în Berlin?

— Pentru că acolo era tatăl meu. Suntem o familie din Marină. Ea mi-a spus că aproape m-am născut în avion.
— Şi tu eşti în Marină?
— Sunt şomer în acest moment.
— După ce ai fost ce?
— Şomer în multe momente anterioare.
— După ce ai fost ce?
— Militar.
— La ce armă?
— Poliţia militară.
Ea i-a înapoiat paşaportul.
— Gradul? a întrebat ea.
— Contează? a spus el.
— Am dreptul să întreb.
A privit peste umărul lui.
— Am fost trecut în rezervă ca maior, a spus el.
— Şi asta-i bine sau rău?
— Rău, în principal. Dacă aş fi fost bun ca maior m-ar fi făcut să rămân.
Ea nu a răspuns.
— Şi tu? a spus el.
— Ce-i cu mine?
— Gradul?
— Agent special în misiune.
— Eşti în misiune în seara asta?
— Da, sunt.
— Remarcabil.
— De unde vii? a întrebat ea.
— Din metrou, a răspuns el.
— Şi era acolo bandă de poliţie?
— N-am observat.
— Ai trecut prin ea.
— Verifică Primul Amendament. Sunt destul de sigur că am voie să umblu pe unde vreau. Nu ăsta e unul din lucrurile care fac din America o ţară măreaţă?
— Eşti pe drumul cel bun.
— Spre ce?
Încă se uita peste umărul lui.
— Nu pot să-ţi spun, a spus ea.

— Atunci ar fi trebuit să spuneţi să nu oprească trenul. Banda nu-i de ajuns.

— Nu am avut timp.

— Din ce cauză?

— Nu pot să-ţi spun.

Reacher n-a spus nimic.

— Ce te interesează din partea de sticlă a clădirii? a întrebat femeia.

— Mă gândesc să mă ofer să spăl geamurile, a spus Reacher. Poate că mă pune înapoi pe picioare.

— Să minţi un agent federal e o infracţiune.

— Un milion de oameni pe zi se uită la ferestrele astea. I-ai întrebat şi pe ei?

— Te întreb pe tine.

— Cred că Edward Hopper a pictat aici *Păsări de noapte.*

— Care înseamnă ce?

— O pictură. Destul de renumită. Privind înăuntru printr-o fereastră a restaurantului, noaptea târziu, la nişte oameni singuri.

— N-am auzit niciodată despre un restaurant numit Păsări de noapte. Nu aici.

— Păsările de noapte erau oamenii. Restaurantul se numea Phillies.

— Nu am auzit de un restaurant aici, cu niciun nume.

— Nici nu cred că era vreunul.

— Tocmai ai spus că era.

— Cred că Hopper a văzut locul ăsta şi şi-a imaginat un restaurant în capul lui. Sau cel puţin un bar. Forma e exact la fel. Privită din dreapta, de unde stăm noi acum.

— Cred că ştiu pictura aia. Trei oameni, nu?

— Şi chelnerul. El e aplecat, făcând ceva sub tejghea. Sunt două cafetiere mari în spatele lui.

— În primul rând e un cuplu, care stau aproape unul de altul dar nu se ating şi apoi un tip singur. Cu spatele la noi. Cu pălărie.

— Toţi bărbaţii poartă pălărie.

— Femeia e roşcată. Pare tristă. E cea mai însingurată pictură pe care am văzut-o vreodată.

Reacher a privit prin geamul din viaţa reală. Era uşor să-şi imagineze luminile strălucitoare fluorescente, fixând oamenii cu fascicule luminoase, expunându-i fără milă din întunericul de pe străzile întunecate din jur, cu excepţia faptului că străzile din jur erau goale, aşa că nu era nimeni să vadă.

În pictură şi în viaţa reală.

— În ce m-am băgat? a întrebat el.

— Trebuie să stai liniştit, exact unde eşti şi să nu te mişti până nu-ţi spun eu.

— Şi dacă nu?

— Şi dacă nu, vei merge la închisoare pentru că te-ai amestecat într-o operaţiune de securitate naţională.

— Sau tu vei fi concediată pentru că ai continuat o operaţiune de securitate naţională după ce a apărut dintr-o dată un civil.

— Operaţiunea nu e aici. E în parc.

S-a uitat pe diagonală dincolo de intersecţia largă, unde se intersectau trei artere majore, la mulţimea copacilor de acolo.

— În ce m-am băgat? a întrebat el.

— Nu pot să-ţi spun, a spus ea.

— Sunt sigur că am auzit şi mai rele.

— Poliţia militară, nu?

— Ca FBI, dar cu un buget mult mai mic.

— Avem o ţintă în parc. Stând pe o bancă, singură. Aşteptând un contact care nu mai soseşte.

— Cine e?

— Un măr stricat.

— Din livada voastră?

Ea a aprobat din cap.

— E unul dintre noi.

— E înarmat?

— Nu e niciodată înarmat.

— De ce nu a venit persoana de contact?

— A murit cu o oră în urmă într-un accident rutier. Şoferul n-a oprit. Nimeni nu a văzut numărul de înmatriculare.

— Ce surpriză!

— S-a dovedit a fi rus. Departamentul de Stat trebuie să informeze consulatul lor. Ceea ce s-a dovedit a fi locul unde lucra tipul. Pură coincidenţă.

— Tipul vostru a vorbit cu ruşii? Oamenii mai fac asta?

— Din ce în ce mai mult. Şi devine din ce în ce mai important tot timpul. Oamenii spun că ne-am întors în anii ’80. Dar greşesc. Ne-am întors în anii ’30.

— Deci tipul vostru nu va primi titlul de angajatul lunii.

Ea n-a răspuns.

— Unde îl veţi duce? a întrebat el.

Ea a tăcut o secundă.

— Toate sunt secrete.

— Toate? Care toate? Nu poate fi dus în mai multe destinaţii.

Ea n-a răspuns.

Acum a făcut el pauză o secundă.

— Se îndreaptă spre destinaţia pe care o vrei? a întrebat el.

Ea n-a răspuns.

— Da?

— Nu, a spus ea.

— Din cauza celor cu grade superioare?

— Ca întotdeauna.

— Eşti măritată?

— Ce legătură are asta?

— Eşti?

— E o perioadă dificilă.

— Deci tu eşti roşcata.

— Şi?

— Eu sunt tipul cu pălărie, cu spatele la noi, singur singurel.

— Asta ce-nseamnă?

— Înseamnă că voi face o plimbare. Ca un drept dat de Primul Amendament. Înseamnă că tu vei sta aici. Ca un lucru tactic inteligent.

Şi el s-a întors şi a plecat, înainte ca ea să poată obiecta. A ocolit vârful clădirii şi s-a îndreptat în diagonală spre inima intersecţiei, mişcându-se repede, tăind curbele, ignorând semnele „Trecerea oprită”, fără a încetini deloc, şi ajungând în cele din urmă direct în parc, prin poarta de sud-vest. În faţă era o fântână fără apă şi un chioşc de burgeri închis. După o curbă la stânga era calea principală centrală, urmând în mod clar un fel de schemă de proiectare care conţinea ovale mari, ca pistele de alergare.

Becurile de pe stâlpi luminau slab, iar strălucirea din Times Square străpungea norii ca o flacără de magneziu. Reacher vedea destul de bine, dar tot ce vedea erau bănci goale, cel

puţin la începutul curbei. Mai multe bănci au apărut în timp ce mergea, dar şi acestea erau goale, tot drumul până la vârful îndepărtat al ovalului, unde era altă fântână fără apă, şi un loc de joacă pentru copii, şi în cele din urmă continuarea drumului, curbată pe cealaltă parte a ovalului, înapoi spre vârful apropiat. Şi avea şi bănci.

Iar una dintre ele era ocupată.

De un tip mare, rozaliu şi cărnos, având cam cincizeci de ani, într-un costum închis la culoare. O faţă pufoasă şi un păr subţiat. Un tip care arăta ca şi cum viaţa ar fi trecut pe lângă el.

Reacher s-a apropiat şi tipul a ridicat privirea, apoi a privit într-o parte, dar Reacher s-a aşezat oricum lângă el.

— Boris sau Vladimir, sau cum l-o chema, nu vine, a spus el. Eşti prins în capcană. Ei ştiu că nu eşti înarmat, dar au mers înainte şi au blocat vreo douăzeci de străzi, ceea ce înseamnă că vor să te împuşte. Eşti pe cale să fi executat. Dar nu în timp ce sunt aici. Nu cu martori. Şi se întâmplă că nici agenta care se ocupă nu e prea fericită cu asta. Dar este presată de mai sus.

— Deci? a spus tipul.

— Deci fac şi eu o faptă bună pe ziua de azi. Dacă vrei să mergi la ea, voi merge cu tine. Tot drumul. Poţi să-i spui ei tot ce ştii, şi poţi obţine trei metri pătraţi pe zi în închisoare pentru tot restul vieţii.

Tipul n-a răspuns.

— Dar poate nu vrei să mergi la închisoare pentru tot restul vieţii, a spus Reacher. Poate îţi e ruşine. Poate că să te ucidă poliţiştii făcând să pară sinucidere e mai bine. Cine sunt eu să judec? Şi fapta mea cea mai bună pe ziua de azi este să dispar de aici dacă îmi spui să o fac. E alegerea ta.

— Atunci dispari, a spus tipul.

— Eşti sigur?

— Nu fac faţă.

— De ce ai făcut-o?

— Ca să fiu cineva.

— Ce fel de lucruri i-ai putea spune agentei?

— Nimic important. Evaluarea daunelor e principala lor prioritate. Dar ei ştiu deja la ce am avut eu acces, aşa că ştiu deja ce le-am spus.

— Şi nu ai nimic important de adăugat?

— Nimic. Nu ştiu nimic. Contactele mele nu sunt proaste. Ştiau că asta se poate întâmpla.

— Bine, a spus Reacher. O să dispar.

Şi a făcut-o, ieşind din parc prin colţul din nord-est, unde a auzit în umbră o discuţie slabă prin staţia radio anunţând plecarea lui, şi pe o stradă pustie care intersecta Madison Avenue, unde a aşteptat sprijinit de pereţii de calcar ai unei clădiri mari. Patru minute mai târziu a auzit zgomotul înăbuşit al armelor, unsprezece sau douăsprezece runde, zgomotul surd al unei salve de lovituri ca nişte cărţi de telefon trântite pe masă.

Apoi nu a mai auzit nimic. S-a dezlipit de zid şi a luat-o spre nord pe Madison, imaginându-se la bar, cu pălăria pe cap, cu coatele pe tejghea, îngrijind un nou secret într-o viaţă deja plină de secrete vechi.

SFÂRŞIT

O POVESTIRE DIN SERIA

JACK REACHER

LEE CHILD

POATE CĂ AU O TRADIŢIE

POATE CĂ AU O TRADIŢIE

Titlul original: Maybe They Have a Tradition, 2016

Totul a început într-un ajun de Crăciun îngheţat, în New York, într-un bar de pe Bleecker Street din West Village. Jack Reacher trecea pe-acolo, zgribulit în haina cu gulerul ridicat şi a auzit zgomotul unor ritmuri interesante dinăuntru. A împins uşa şi a intrat în căldură şi gălăgie, unde a văzut un saxofonist şi doi bărbaţi care îl acompaniau pe o scenă de înălţimea unei cutii de portocale. Dar, mult mai important, a văzut o blondă singură la o masă pentru două persoane. Asculta muzica. A presupus că era din Olanda. Avea aproximativ treizeci de ani şi cam 1,80 m. înălţime. Au vorbit când formaţia a luat o pauză. Vorbea foarte bine engleză.

Era însoţitoare de zbor la KLM, care erau Liniile Aeriene Regale Olandeze. A spus că nu poate sta mult. Autobuzul echipajului trebuia să sosească. Era de serviciu la zborul de noapte spre Amsterdam.

Au mai vorbit o vreme şi, exact după douăzeci de minute, i-a cerut să meargă cu ea. La Amsterdam. Gratuit. Avea un cupon. Beneficiu pentru echipaj. Era Ajunul Crăciunului. Vor exista locuri libere.

Reacher a spus *da*. N-avea niciun loc special unde să meargă şi o grămadă de timp pentru a ajunge acolo. Crăciunul în Amsterdam va fi frumos. Avea paşaportul într-un buzunar, periuţa de dinţi pliabilă în altul, cardul şi un teanc de bancnote în al treilea. Tot ce avea nevoie. Ca întotdeauna, era gata de plecare.

Au ajuns la aeroport, ea a fost chemată într-o şedinţă de urgenţă dinainte de zbor şi asta a fost ultima dată când a văzut-o.

***

Problema era o furtună de zăpadă. Se desfăşura deasupra Regatului Unit şi urma să atingă coasta Europei. Inclusiv Amsterdamul. Dar nu încă. Probabil că avionul va reuşi să ajungă acasă. N-a fost aşa. Furtuna a evoluat în mod neaşteptat. A trecut de Marea Britanie şi s-a dus înainte, în timp ce deasupra Atlanticului avionul depăşise punctul de la care se mai putea întoarce. Computerele au spus că vor ajunge la Schipol exact când vremea va fi cea mai rea. Vor trebui să devieze. Vor trebui să se oprească în cel mai scurt timp, pe o pistă înzăpezită şi deja curăţată. Cea mai bună ofertă a fost un loc numit Stansted, în Anglia, în districtul Essex. Reacher şi-a văzut noua prietenă agitându-se în depărtare şi altă însoţitoare de zbor i-a explicat planul. I-a spus că prietenei îi părea rău, dar va trebui să rămână în avion.

Era singur de Crăciun.

***

Reacher a ieşit din aeroportul Stansted înainte de ora şase dimineaţa. Ziua de Crăciun. Era încă înainte de răsărit şi era întuneric ca noaptea. A găsit un taxi. Şoferul purta turban. Reacher l-a întrebat ce e în jur. Tipul i-a răspuns că un oraş numit Harlow într-o direcţie, unul numit Chelmsford în alta şi Cambridge, de două ori mai departe, spre nord.

— Cambridge, a spus Reacher.

Mai fusese acolo cu treburi ale armatei. De mult. Aveau o universitate. Şi baze aeriene în apropiere. De care ar putea avea nevoie. Cuponul KLM era numai pentru un drum. Anglia era o ţară frumoasă, dar el nu putea sta într-un loc pentru totdeauna.

— Drumurile sunt foarte proaste, domnule, a spus şoferul. Nu vom reuşi să ajungem la Cambridge.

— Cât de mare-i zăpada?

— 60 de centimetri pe alocuri.

— Ai ajuns aici dimineaţă, a spus Reacher. Hai să încercăm Cambridge.

Au pornit şi au mers destul de bine primii 30 de kilometri. Tot drumul în mijlocul unei pustietăţi. Apoi norocul le-a dispărut. Vântul spulbera zăpada pe drum şi pe ziduri, în forme strălucitoare care nu mai lăsau să se vadă ce era jos.

— Mă întorc, a spus şoferul.

Încă era întuneric. Totul în jur era zăpadă. La distanţă se vedea o lumină. O casă, poate, o fereastră la etaj, un bec lăsat aprins noaptea. Poate la vreo trei kilometri. Singură. O reşedinţă de ţară.

— Poţi să mă laşi aici, a spus Reacher.

— Glumeşti?

— Nu-mi place să mă întorc. Prefer să merg înainte. O chestiune de principiu.

— Nu va veni nicio maşină. Vei fi blocat aici toată ziua. Vei îngheţa şi vei muri.

— Pot să merg. E o casă în zare. Poate un conac. Pot să bat la uşa de la bucătărie. Poate că au o tradiţie. Aş putea lua cina de Crăciun sub scări. Măcar o cană de cafea.

— Vorbeşti serios?

— Dacă nu încerci, nu câştigi.

Aşa că până la urmă taxiul a plecat, lăsându-l pe Reacher singur în pustietate. A stat un moment în întuneric, apoi a început să meargă, cu genunchii prin nămeţii care erau uneori tari, uneori ca pudra, împrăştiindu-se în jurul lui în timp ce el înainta prin ei. Vântul bătea, stârnind vârtejuri de zăpadă. A găsit o suprafaţă de drum sub picioare şi a rămas pe ea, văzând că-l duce la colţul peretelui unei case, construit din piatră şi pudrat cu zăpadă. A mai mers pe drum cam opt sute de metri, până a ajuns la ceva care arăta ca o pereche de porţi fanteziste de fier între doi stâlpi de piatră înalţi acoperiţi cu statui de lei sculptate. Sau fiare mitice. În întunericul dinaintea zorilor era greu de spus.

A înaintat cu greu, fiecare pas afundându-se în zăpadă şi a ajuns la porţi, care erau deschise, înfundate în zăpadă. O alee lungă se întindea în faţă, îngropată în alb neatins, printre copaci desfrunziţi, direct până la casă. O sută de metri sau mai mult. Nicio cărare, nicio urmă. Reacher va fi primul vizitator al zilei.

Pe porţile din fier forjat erau sudate cuvinte ca parte a designului. Pe poarta din stânga era *Trout,* pe cea din dreapta *Hall.* Numele casei. La ferestrele din faţă erau mai multe lumini. Becuri normale galbene la etaj, becuri roşii şi verzi care clipeau, mai jos. Decoraţiuni de Crăciun aprinse toată noaptea.

Reacher a pornit pe alee, cu paşi mari, câte un metru, fără nicio graţie. De fiecare dată când punea piciorul jos simţea pietrişul îngheţat. Îi era foame. Spera că bucătarul era în toane bune. Ceea ce nu era garantat niciodată. Văzuse emisiuni la televizor despre casele de ţară din Marea Britanie. Uneori bucătarii reacţionau rău la circumstanţe neaşteptate.

A ajuns la casă. Era mare, făcută din piatră. Presupunea că uşa de la bucătărie era în spate, înzăpezită mai tare. În timp ce uşa din faţă era chiar aici şi avea un mâner de fier cu clopoţel.

Reacher a tras de mâner. A auzit slab un *bong* înăuntru, apoi paşi grăbiţi şi uşa s-a deschis brusc. O femeie l-a privit. Avea cam 50 de ani. Părea bogată. Purta o rochie elegantă. De catifea neagră. Părea că nu a dormit toată noaptea. Arăta ca o persoană dificilă.

— Slavă domnului, a spus ea. Eşti doctorul sau poliţistul?

— Niciunul, a spus Reacher.

— Atunci cine eşti?

— Taxiul meu s-a întors din cauza zăpezii. Speram să-mi daţi o cană de cafea.

— Unde mergeai cu taxiul?

— Cambridge.

— Imposibil.

— Aşa se pare. Oricum, Crăciun fericit.

Femeia se uita fix la el. Momentul deciziei. La prima vedere nu era un musafir ideal. Era un tip înalt, tot numai oase şi muşchi, nu era prea arătos şi nici foarte bine îmbrăcat.

— Ai văzut doctorul sau vreun poliţist pe undeva pe acolo? a întrebat femeia.

— N-am văzut pe nimeni, a spus el. Aveţi vreo problemă?

— Presupun că ar fi mai bine să intri.

S-a întors în obscuritatea dinăuntru şi Reacher a urmat-o într-un hol de mărimea unui teren de baschet. Pomul de Crăciun avea cel puţin trei metri înălţime şi scările aveau cel puţin trei metri lăţime.

— Eşti sigur că nu eşti poliţist? a întrebat femeia.

— Am fost odată, a spus Reacher. În armată. Dar nu mai sunt.

— Armata noastră.

— Armata Statelor Unite.

— Ar trebui să te prezint colonelului. Soţul meu.

— De ce aveţi nevoie de un poliţist? Şi de un doctor?

— Pentru că cineva mi-a furat pandantivul de diamant şi fiica mea vitregă e sus născând.

— Singură?

— E vacanţa de Crăciun. Personalul a plecat ieri. Înainte să înceapă ninsoarea. Nu e nimeni aici.

— În afară de dumneavoastră şi de colonel.

— Nu ştiu nimic despre copii. N-am avut niciodată unul. Sunt doar mama ei vitregă. I-am telefonat doctorului ei cam cu patru ore în urmă. Şi la poliţie tot atunci. Am crezut că tu eşti măcar unul dintre ei.

Un bărbat a coborât pe scările late, ţinându-se de balustradă, târşâindu-şi obosit picioarele. Era îmbrăcat în haine de seară, cu excepţia papucilor de casă din piele de căprioară maro. A coborât până jos şi stând drept a întrebat:

— Cine sunteţi, domnule?

Reacher şi-a spus numele şi i-a spus pe scurt povestea lui, eşuat în zăpadă, o lumină la o fereastră de la o casă din

depărtare, speranţa unei căni de cafea. Omul s-a prezentat cu gradul de colonel. Reacher a spus că dacă, în circumstanţele date, ar încălca legile ospitalităţii, ar putea pleca imediat.

— Domnul Reacher a fost poliţist în armată, a spus femeia.

— Armata noastră? a întrebat colonelul.

— A unchiului Sam, a spus Reacher. Şase unităţi diferite ale poliţiei militare.

— Aş prefera să fiţi medic.

— E vreo problemă?

— E primul copil şi vine repede. Presupun că medicul ei are probleme să ajungă aici.

— Doctorul ei o cunoaşte bine?

— De ani de zile.

— Atunci va face şi el un efort.

— Ea. Doctorul e femeie. Va face un efort.

— Deci poate fi blocată undeva, a spus Reacher. Ar trebui să meargă ultimii vreo trei kilometri pe jos, cum am făcut eu. E singura variantă.

— Va îngheţa până când moare. Ce am putea face?

Reacher s-a uitat pe fereastră.

— Ar trebui să aşteptăm cincisprezece minute, a spus el. Pentru mai multă lumină. Apoi să ne uităm pe fereastra de la etaj. Cu un binoclu, dacă aveţi. Trebuie să căutăm urme de paşi care s-au oprit, undeva acolo.

— Trebuie să ai o pregătire medicală de un anumit grad, a spus colonelul. Poliţia noastră militară pare să aibă o mulţime.

— A noastră nu include naşterea, a spus Reacher. Pariez că nici a dumneavoastră.

— Nu pot intra acolo, a spus femeia casei. Nu ar fi potrivit.

***

Cincisprezece minute mai târziu zăpada strălucea şi toate detaliile erau vizibile kilometri în jur. Au început din dormitorul colonelului, la o fereastră îndreptată către vest. N-au văzut nimic. Nicio maşină abandonată, nicio urmă de paşi rătăcind aiurea, devenind mai slabi şi apoi oprindu-se.

S-au mutat la o fereastră care dădea spre nord, la o fereastră de la holul de la etaj şi au văzut acelaşi nimic peste tot. Vântul

nopţii a lustruit nămeţii dându-le strălucire şi nimic nu era întrerupt.

La sud aceeaşi poveste. Un cearşaf alb. Nicio urmă.

La est era o poveste diferită. Singurul loc cu vedere bună era din locul care era pe cale să devină camera de naştere. Sau maternitatea. Sau oricum ai dori să o numeşti. Sperând că nu sala de urgenţe. Colonelul nu voia să intre. A spus că ar fi indecent. Soţia lui îşi făcuse deja clară poziţia.

Deci Reacher a bătut politicos, a auzit şoptit *Intră,* aşa că a intrat. Ţinându-şi privirea înainte, explicând în timp ce mergea, ridicând binoclul, văzând urmele lui de mai devreme, venind de la o curbă la dreapta, mergând drept, apropiindu-se de zid şi trecând prin poartă.

Dar văzând şi al doilea rând de urme. Din direcţia opusă. Începând din acela şi loc cu ale lui, dar venind din stânga, apoi mergând pe aceeaşi curbă uşoară, dar oprite brusc. Oprire mortală, la mică distanţă de zid.

— Aţi găsit-o? a întrebat o voce din pat.

— Cred că da, a răspuns el.

— Uită-te la mine.

Aşa a făcut. Era o brunetă îmbujorată, jenată de disconfort, cu cearşaful tras până sub bărbie.

— Du-te şi salveaz-o, te rog, a spus ea. Adu-o aici. Nu pot să fac asta singură.

— Sunt sigur că mama ta vitregă ar veni dacă tu chiar ţi-ai dori asta.

— Nu ea. E vina ei. Am văzut-o purtând diamantul. Era pandantivul mamei mele. Am cedat nervos şi s-a declanşat naşterea. Acum am nevoie de ajutor.

Reacher a aprobat din cap şi s-a întors în hol. Ceilalţi l-au urmat jos.

— Pregătiţi apă caldă şi pături, a spus el. Doctoriţa ar putea fi acolo de mult timp.

Apoi a plecat. Înapoi pe drumul de acces, folosind urmele sale în sens invers, urmărindu-le una după alta. Apoi s-a îndepărtat de porţi, în cealaltă direcţie, într-o curbă simetrică, uitându-se atent înainte la orizont, luptându-se cu vântul, plutind prin zăpada nederanjată, la început nevăzând nimic, apoi văzând o

umbră, şi umbra devenind o gaură, şi dincolo de ea urmele de paşi ezitante care duceau înapoi la locul de unde ea venise.

Două rânduri de urme, de fapt.

O gaură mare.

Reacher s-a apropiat cu greu. A văzut doi oameni întinşi în zăpadă. O femeie într-un hanorac gros şi un poliţist cu o vestă galbenă de poliţie. Ambii tremurau şi ambii aveau ochii închişi. Reacher l-a răsucit pe poliţist şi a ridicat-o pe doctoriţă într-o poziţie aşezată. Ea a deschis ochii clipind. Lângă ea, poliţistul s-a ridicat.

— De când staţi aici? a întrebat Reacher.

Tipul şi-a verificat ceasul şi a spus:

— Eu de vreo două ore. I-am găsit maşina abandonată şi am mers pe urmele din zăpadă. N-am reuşit să merg mai departe decât a putut ea.

Vorbele îi erau întrerupte de tremurături. Ieşeau cu aburi.

Femeia era foarte rece.

— Cât de aproape ai maşina? l-a întrebat Reacher pe poliţist.

— Mai departe decât e casa.

— Atunci avem o singură alegere. Eu o car pe ea şi tu îi cari geanta.

— De ce e şi ea aici? Am crezut că a dispărut un diamant. E cineva rănit?

— Fata din familie naşte, singură. Şi diamantul nu a dispărut. Dar ne facem griji pentru asta mai târziu.

— Tu cine eşti?

— Treceam pe-aici. M-am gândit că s-ar putea să-mi dea o cană de cafea. Sau chiar o cină de Crăciun.

— De ce ar fi făcut-o?

— M-am gândit că ar putea fi o tradiţie.

— Şi ei ce au spus?

— Erau preocupaţi.

Reacher a ridicat-o pe femeie în braţe. S-a ridicat şi s-a întors şi s-a îndreptat înapoi pe drumul pe care a venit. Poliţistul se mişca cu greu în spatele lui, mai scund decât Reacher, incapabil să utilizeze găurile făcute de urmele lui şi, în consecinţă, mai lent. Reacher se agita, încercând să genereze un surplus de căldură al corpului, ţinând-o pe doctoriţă lipită de el, dorind să-i transfere căldura. Ea îşi revenea încet. Reacher mergea cu greu

înainte. Apoi ea şi-a revenit cu totul şi a început să se agite panicată.

— Suntem pe drum, a spus Reacher. Te aşteaptă.

— Cât e ceasul?

— Trei ore mai târziu decât ştii tu că ar trebui să fie.

— Tu cine eşti?

— Poveste lungă. Începută cu o femeie olandeză. Dar asta nu-i important acum.

— Au început contracţiile?

— Mici, probabil. Dar încă nu ţipă şi nu geme. Dar e singură.

— Mama vitregă are o fobie. Cred că a avut o experienţă proprie neplăcută.

— A spus că nu a avut niciodată copii.

— Oamenii ca ea adesea nu au.

Reacher a trecut de porţi, s-a aplecat pentru a se balansa şi s-a îndreptat spre drum, trecând de la o urmă la alta, cu poliţistul pufnind şi oftând la douăzeci de paşi în spate. Au ajuns la uşă, care s-a deschis imediat, cu prosoape fierbinţi şi pături încălzite pregătite. Casa a părut să respire şi să se relaxeze. Colonelul şi-a luat locul în holul de la etaj, mergând înainte şi înapoi, într-un stil tradiţional al unui viitor bunic la fel de nervos cum ar fi trebuit să fie cu o generaţie înainte, în calitate de viitor tată.

Viitoarea bunică vitregă a urcat jumătate din scări, ţinându-se tot timpul de balustradă, apoi oprindu-se, incapabilă să meargă mai departe. Dar continua să se uite în sus. Doar aşteptând.

Poliţistul i s-a alăturat lui Reacher în colţul din spate din hol, la parter şi a spus:

— Acum spune-mi despre diamant.

— A fost descris ca un pandantiv, a spus Reacher. A fost al primei neveste, nu al celei de-a doua. La cât de bogaţi sunt oamenii ăştia, trebuie să fi fost destul de mare şi destul de greu ca să observe că a dispărut. Aşa că nu l-a pierdut când au ieşit la cină, ceea ce au făcut, pentru că sunt în haine elegante, iar bucătarul a plecat ieri, înainte de începerea ninsorii. Fiica nu a fost cu ei aseară, dar i-a văzut când s-au întors, pentru că a făcut mare tam-tam în legătură cu diamantul mamei ei, în timpul căruia, fără îndoială, mama ei vitregă şi l-a scos. Apoi, mai târziu, a dispărut, şi pentru că a fost mare tam-tam, ea nu şi-a amintit în mod special să-l fi scos, aşa că s-a dus cu gândul înapoi şi a crezut că a fost pierdut la petrecerea de la cină sau că vreun băiat de la garderobă i l-a furat.

— Deci unde e?

— Fata l-a luat. Diamantul mamei ei. În parte dintr-un instinct de apărare, dar în special din cauză că e pe cale să nască singură şi îşi doreşte confortul de a avea aproape ceva ce i-a

aparţinut mamei ei. Ca un talisman norocos. Te-au făcut să pierzi timpul. O să-l găseşti în mâna ei sau sub pernă.

— Copilul ei se va naşte de Crăciun.

— La fel ca alţi o treime dintr-un milion. Nu trebuie să faci o mare chestie din asta.

— Ar trebui să mergi să cauţi prin bucătărie. Bucătarul o fi pregătit ceva înainte să plece. Ei nu vor mânca astăzi. Sunt prea nervoşi. Până la urmă ai putea avea cina de Crăciun.

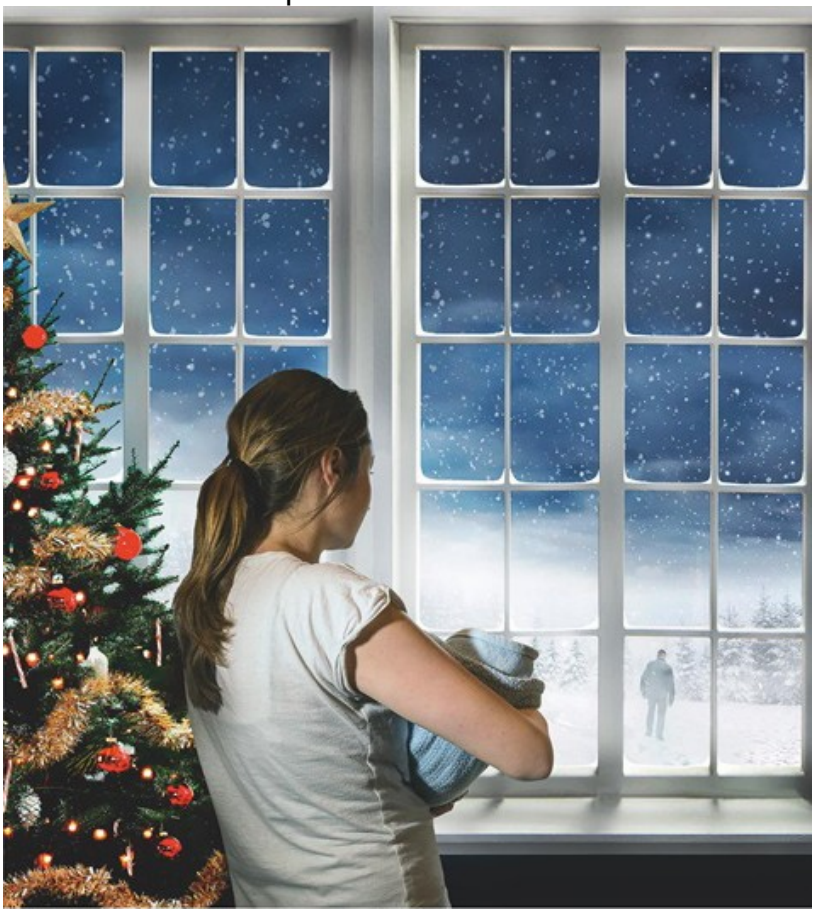

Şi Reacher a mâncat, singur în bucătăria de la subsolul casei *Trout Hall,* în timp ce sus ceilalţi aşteptau. Apoi a plecat şi nu a aflat niciodată cine a fost născut acolo în acea zi.

SFÂRŞIT

O povestire din seria

JACK REACHER

LEE CHILD & KATHY REICHS

FALSIFICAREA UNUI CRIMINAL

FALSIFICAREA UNUI CRIMINAL

O povestire scrisă în colaborare cu KATHY REICHS
Titlul original: *Faking a Murderer*, 2017

Am fost publicat prima dată în 1997 când Killing Floor (Capcana Margrave) l-a prezentat lumii pe rătăcitorul singuratic pe nume Jack Reacher. Kathy Reichs a apărut tot în 1997 când Déjà Dead ne-a adus-o pe Temperance Brennan, antropolog criminalist.

Kathy a recunoscut deschis că atât ea cât şi Temperance au aceeaşi autobiografie. Găsirea adevărului ştiinţific e importantă pentru Kathy şi se întoarce în mod obişnuit la propriile experienţe din viaţa reală ca antropolog criminalist când scrie o aventură cu Temperance Brennan. Şi eu sunt întrebat în mod constant dacă Reacher se bazează pe mine. Ca să fiu sincer, e o mare parte din mine în el. E aproape inevitabil ca un personaj creat de un scriitor să fie puţin autobiografic. Reacher este mai mult o împlinire a visurilor, atât pentru mine cât şi pentru cititor. Ce aş fi putut fi eu (sau ei) dacă am fi putut scăpa de tot. Cum şi-a dobândit numele e simplu. Şi eu şi Reacher suntem înalţi. Aşa că în anii ’90 pe când scriam Killing Floor, eram o dată la cumpărături şi soţia mea a remarcat că „dacă nu voi avea succes cu scrisul oricând voi putea fi un reacher[26] într-un supermarket”.

Vorbesc despre coincidenţe.

În crearea poveştii noastre, Kathy şi cu mine am fost de acord cu schiţa în linii mari, apoi am scris pe rând. Ei îi place să planifice. Eu prefer să mă las în voia momentului. Dar am găsit un mediu plăcut în care să lucrăm. Trebuie să mărturisesc că am fost puţin nervos să lucrez cu ea, având în vedere reputaţia ei de meticuloasă, dar am descoperit că stilurile noastre concrete de scris sunt cumva similare. Asta se întâmplă uneori cu colaborările. A fost de ajutor că amândoi am scris scenarii. Kathy pentru seria de televiziune Bones, care se bazează pe personajele ei, iar eu cu fiica mea. Procesul de elaborare a unui scenariu e foarte diferit de scrierea unui roman. Sunt multe

compromisuri între diverşi colaboratori, încât rareori un scenariu e scris de o singură persoană. Din fericire, ambii ne-am simţit bine făcând asta.

Şi rezultatul este o aventură fascinantă care implică:

FALSIFICAREA UNUI CRIMINAL

MIERCURI, 22 FEBRUARIE, 09:40 EST

— În ultima decadă, această academie a privit cu atenţie spre interiorul ei. Am evaluat teoria şi metodologia care stau la baza fiecărei discipline. Am formalizat declaraţiile privind etica. Am dezvoltat căi clare şi precise pentru acreditare.

Sala era întunecoasă, scena aprinsă ca una de la Hollywood. Ea nu prea vedea mare lucru de pe podium. Rânduri de capete în întuneric. Ici şi colo, un triunghi alb tăiat de o cravată. O licărire datorită reflexiei de pe ecusoanele de plastic.

— Nu mai este posibil ca indivizi necalificaţi să-şi atârne diplomele, să se numească experţi şi să practice fără supraveghere. Fără să respecte standarde verificate riguros.

Ceilalţi vorbitori stăteau în spatele ei, bine educaţi, în tăcere. În cealaltă parte a lor, pe ecrane erau proiectate imaginile siglelor Academiei Americane de Ştiinţe Criminaliste şi a hotelului Marriott Wardman Park. Flancând ecranele erau scările spre parter.

— Conferinţa de anul acesta este numită „Ştiinţa criminalistă de încredere, relevantă şi reală”. Antropologia. Patologia. Toxicologia. Nu contează secţiunea. Această tripletă este scopul tuturor celor aflaţi aici.

La baza fiecărui rând de scări, un semn luminos arăta spre ieşire. Cu privirea periferică a observat forma a doi bărbaţi în lumina roşie din partea dreaptă a ei.

— Aşa cum fiecare prezentator din această sesiune plenară a demonstrat atât de bine, lucrăm din greu pentru a atinge acest obiectiv. Pentru aplicarea legii. Pentru sălile de judecată. Pentru dreptate. Vă mulţumesc pentru atenţia acordată. Şi vă doresc să fie o conferinţă informativă şi plăcută.

Sala a izbucnit în aplauze când s-au aprins luminile. Mai mult decât obişnuitele aplauze politicoase. Lungi şi din inimă. Cei din

spatele ei s-au ridicat şi şi-au strâns notiţele, feţele lor arătând că sunt mulţumiţi de ei. Şi uşuraţi. Prezentarea fusese bine primită de un grup foarte dur. Colegii lor. Audienţa a început să se disperseze. Holurile s-au umplut şi volumul vocilor s-a ridicat.

În timp ce-şi închidea laptopul, cei doi bărbaţi au urcat treptele şi au mers către ea. Purtau costume bleumarin, cămăşi albe şi cravate elegante asortate. Şosete negre, pantofi strălucitori.

Apropiindu-se de podium, perechea s-a despărţit uşor. Tipul care a păşit în stânga era înalt şi masiv şi avea un nas care părea că a fost spart. Nu numai o dată. Scalpul lui ras sclipea ca mahonul lustruit sub lumina de pe scenă.

Tipul care a păşit în dreapta era cam de înălţimea ei. Avea sprâncene groase şi negre deasupra unor ochi foarte mici, părul negru şi des şi pielea măslinie.

— Dr. Temperance Brennan?

Vocea tipului cu sprâncene negre era surprinzător de intensă pentru un tip de mărimea lui.

— Da.

Precaut. Bănuia scopul lor, accepta consultaţii numai pe canale oficiale.

— Şi voi sunteţi?

— Agent special Pierre Dupreau.

Arătând o legitimaţie ca să dovedească.

— *Bonjour*, a spus ea.

Nicio urmă de zâmbet.

— Vorbesc engleză, a spus ea.

Nimic.

S-a uitat la Nas Spart. I-a arătat legitimaţia cu aceeaşi mişcare din încheietură pe care o făcuse şi partenerul său. Agent special Byron Szewczk. S-a întrebat dacă Szewczk îl invidia pe Dupreau pentru abundenţa de vocale.

— Sunteţi înarmată, dr. Brennan?

Dupreau, cu ochii cercetându-i trupul ca să găsească umflături denunţătoare.

— Mă scuzaţi?

— Aveţi o…

— Întrebarea a fost clară. Vreau să ştiu de ce aţi pus-o.

Simţind tensiunea, câţiva rătăciţi îi priveau, prefăcându-se că nu fac asta.

— Am vrea să vii cu noi, a spus Dupreau, cu tonul vocii coborât.

— Nu.

— Mi-e teamă că trebuie să insist.

Dupreau, cu privirea de oţel.

— Mi-e teamă că trebuie să refuz.

Brennan, cu privirea şi mai de oţel.

Dupreau a scos o fotografie dintr-un buzunar bleumarin şi i-a dat-o. O clipă pentru a indica iritarea, apoi a privit în jos la imagine.

Subiectul era bărbat, alb, de patruzeci şi ceva de ani. Părul avea cărare pe mijloc şi era prins la spate cu un şnur. Ochelari negri cu ramă de plastic stăteau în josul nasului. Un aparat de fotografiat îi atârna de gât. Arăta ca un unchi de vârstă mijlocie căruia îi plăcea să fotografieze flori sălbatice în timpul liber.

Ochii lui Brennan s-au mişcat, cu o sprânceană ridicată întrebător.

— Nu pretinde că nu-l cunoşti, a spus Dupreau.

— Nu-l cunosc, a spus Brennan.

Dupreau îşi fulgeră partenerul cu privirea. Szewczk şi-a lăsat capul în jos, clar dezamăgit.

— Lăsaţi teatrul, a spus Brennan. Cine e?

— Jonathan Yeow, a spus Dupreau. Până ieri, reporter de investigaţii la *Washington Post*.

— Şi de ce-mi spui mie asta?

— Ieri, menajera lui Yeow l-a găsit în bucătărie, asfixiat cu o pungă de plastic trasă peste cap.

Spuse cu un nivel impresionant de dezgust.

— Omorât.

— Îmi pare rău de ghinionul acestui bărbat.

Dădu înapoi fotografia.

— Dar moartea lui nu are nimic de-a face cu mine.

— Au contraire[zz].

A fluturat un zâmbet fără umor.

— Amprentele tale erau pe punga de plastic.

— E imposibil.

— Să mergem.

Tonul lui Dupreau începea să devină agresiv.

— Pot să-mi sun avocatul?

— Eu sigur aş face-o.

MIERCURI, 22 FEBRUARIE, 13:20 EST

Secţia de poliţie din D.C. la care a fost dusă era pe Indiana Avenue în nord vestul Washingtonului. Era o clădire solidă din beton într-un cartier de clădiri solide din beton, unele mai mult decât altele. În faţă o piaţă mică roşie, bucăţi de gazon care ar arăta mai bine vara, la fel ca şi cei câţiva copaci. Stâlpi de iluminat vechi. Steaguri atârnând.

Au lăsat-o într-o cameră de interogatorii care conţinea masa obişnuită, scaune, un telefon pe perete, o oglindă cu două feţe şi echipament de înregistrare audio-video. O oră de fierbere, apoi s-a deschis uşa şi a intrat o femeie. Avea părul coafat într-un coc foarte strâns, o pereche de pantaloni negri, mărimea unui elf şi pantofi cu tocuri. Servieta spunea avocat. Ecusonul de vizitator spunea V. Luong.

Brennan îi explicase situaţia prin telefon. Au intrat direct în problemă. Cât Brennan a vorbit, Luong a ascultat, cu urechile atente. Urechi de avocat. Din când în când punea câte o întrebare.

— Eşti sigură că nu l-ai întâlnit niciodată de domnul Yeow?

— Absolut. Dar ştiu legătura pe care au făcut-o poliţaii. Yeow investiga o sinucidere care a avut loc prin anii ’80. Un bărbat pe nume Calder Massee.

Ochii lui Luong s-au rotunjit de surpriză.

— Colonelul aviator care s-a împuşcat în Germania?

— Da. Massee a fost descoperit mort în maşina lui în spatele hotelului Bremenhof din oraşul Kaiserslautern în martie 1987. Concluzia medicului legist a fost moarte prin rănire auto-provocată de împuşcături.

— Cine a făcut autopsia?

— Un patolog german.

— Terminaseşi măcar facultatea în ’87?

— De-abia. Dar nu am fost implicată în analiza iniţială.

Brennan a scris ceva la tastatura laptopului. Pe care a reuşit să-l obţină mulţumită intervenţiei lui Luong.

— Familia lui Massee şi-a ieşit din fire. Au insistat că sinuciderea a fost o acoperire deoarece Calder fusese acuzat din greşeală într-un caz de spionaj. Au pretins că a fost împuşcat în

spatele capului, în stilul unei execuţii. Au spus că au un martor ocular ca să dovedească.

— Îmi amintesc asta.

Luong îşi lua notiţe pe o agendă galbenă.

— Unele rude au fost foarte dornice să lucreze cu presa.

— Asta-i un eufemism. Au susţinut conferinţe de presă, s-au dus în mod voluntar la interviuri, au apărut la fiecare discuţie şi emisiune de ştiri din acel moment.

— Şi unde ai intervenit tu?

— Massee avea trei fraţi. Cel mai tânăr era obsedat. După ce presa şi-a pierdut interesul, a dat anunţuri, a scris editoriale, a făcut bloguri şi pagini de internet, a pus presiune pe senatorul şi congresmanul lui, ştii genul. De-a lungul anilor, fiecare teoretician al conspiraţiei de pe planetă s-a alăturat luptei pentru redeschiderea cazului. Pe scurt, în 2012, s-a format o comisie guvernamentală. Am fost numită să conduc o exhumare şi să examinez rămăşiţele.

Brennan a apăsat de două ori ca să deschidă un document. Antetul preciza un număr de dosar, data şi numele Calder Massee.

— Acesta e raportul meu final pentru comisie.

A căutat prin document.

— N-o să te plictisesc cu detaliile. Uită-te puţin la aceste imagini.

Prima era o imagine din faţă a unui craniu. Brennan a arătat spre ceea ce odată fusese un nas.

— Uită-te cum e fragmentată partea din mijloc a feţei.

Şi-a mutat degetul către frunte.

— Fracturarea radială a osului frontal.

O nouă imagine.

— Acesta este un detaliu al cerului gurii. Uită-te la pata albastru-verzuie pe ceea ce a rămas din oasele palatine ale maxilarului.

— O văd.

— Asta se datorează oxidării cuprului.

— Glonţul era învelit în cupru.

— Da. În drumul său spre cap, o bucăţică mică s-a desprins, s-a aşezat şi s-a oxidat acolo.

Brennan a arătat către dinţi.

— Aici se vede limba din partea superioară a arcadei dentare. Uită-te la primul molar crăpat şi la zonele întunecate de pe acest dinte şi de pe cel de lângă el. Decolorarea este cauzată de căldura emanată atunci când arma a fost descărcată.

În a patra imagine se vedea o gaură în creştetul capului.

— Cicatricea asta a fost făcută când glonţul a ieşit din capul lui Massee. Vezi că punctul de ieşire e sus în creştet.

A mărit fotografia.

— Vezi că marginile cicatricii sunt oblice faţă de suprafaţa exterioară a craniului. Asta înseamnă că cicatricea este o gaură de ieşire.

Brennan s-a lăsat pe spate. A arătat către ecran.

— Modelul este compatibil cu trauma care rezultă dintr-o rană de împuşcătură auto-provocate.

— Sau cineva i-a vârât un pistol în gură lui Massee şi a apăsat pe trăgaci.

Luong făcea pe avocatul diavolului.

— Mă îndoiesc, traiectoria glonţului a fost în sus şi a ieşit prin vârful creştetului, deci capul lui Massee nu s-a mişcat. De asemenea, avea arsuri de praf de puşcă pe mâna dreaptă şi niciun medicament în organism.

— De ce lipsa medicamentelor e semnificativă?

— Massee era un tip mare. E greu să bagi un pistol în gura unui tip mare dacă el nu-l vrea acolo.

— Şi presupun că nu a vrut.

Luong a dat o pagină.

— Deci opinia ta corespunde cu raportul iniţial al medicului legist.

— Da.

— Fratele n-a fost fericit.

— Nu.

— Şi ce au toate astea de-a face cu Yeow?

— Potrivit lui Dupreau şi lui Szewczk, Yeow lucra la o poveste care ar fi putut dovedi că analiza e greşită. Că eram ori proastă ori mituită.

— Aşa că l-ai omorât ca să-ţi salvezi reputaţia.

— Asta e teoria lor.

Luong s-a gândit la asta.

— De ce erau amprentele tale pe punga de plastic? a întrebat apoi.

— N-am nicio idee.

MIERCURI, 22 FEBRUARIE, 18:30 EST

Jack Reacher a ieşit din autogara din Baltimore într-o lume de străzi îngheţate şi zăpadă murdară. Soarele era slab şi palid şi foarte puţin vizibil pe cer. A luat-o către el, spre vest, pe o stradă largă, pe lângă drumul care avea pe margine o movilă de zăpadă, cu degetul mare ridicat. Toate maşinile treceau pe lângă el. Se aştepta la asta. Să faci autostopul în oraş era foarte greu. În special în Baltimore. Ar putea fi mai bine când ajungea la rampa spre autostradă. Ţinta lui era I-95 Sud, pentru oricât de mulţi kilometri ar trebui ca să fie cu cincisprezece grade mai cald. Poate până la Miami. Sau tot drumul până la Key West. A mai fost acolo. Întotdeauna i-a plăcut. Cu excepţia faptului că era capătul drumului. Ceea ce însemna că singurul mod de a-l părăsi era să se întoarcă. Ceea ce nu-i plăcea. Îi plăcea mişcarea înainte.

Ca întotdeauna, avea pantofi buni şi de data asta avea o haină potrivită, aşa că vremea nu-l deranja. A cunoscut şi frig mai mare. Coreea iarna şi unităţile avansate din câmpia germană. Şi unele baze americane. Baltimore era blând prin comparaţie. Dar chiar şi aşa, nu-şi permitea să stea afară toată noaptea. Vara ar fi putut dormi sub un pod. Dar nu în februarie, oricât de blând. Din fericire traficul era intens. Ora de vârf, toţi de-a lungul lumii civilizate. O mulţime de binefăcători potenţiali. Dar Reacher era un bărbat masiv şi nu în mod special atrăgător. De asemenea, o mulţime de respingeri din tot felul de motive instinctuale.

Dar numărul mare de maşini şi şansa au fost de partea lui şi după o oră şi douăzeci de minute un tip într-o Impala închiriată a tras pe dreapta şi a fost de acord să-l ducă până în Savannah, Georgia, în clipa aceea, direct, oricât de târziu s-ar face. Poate conversaţia îl va ţine treaz pe tip. Acesta părea să fie motivul din spatele ofertei. Aşa că Reacher a urcat şi au pornit. Şoferul era un om întunecat şi dolofan. Barba îi era nerasă pe ceea ce în zilele mai bune ar fi putut fi o piele palidă şi subţire, dar acum era roşu închis şi brăzdată de capilare. Ceea ce reprezenta în sine o problemă. Reacher putea să-l ţină treaz, dar nu-l putea ţine în viaţă dacă făcea un atac de inimă. Nu era medic.

De la început, nu au vorbit deloc. Radioul era pornit pe un program de sport, unde se întâmplau tot felul de lucruri minunate. Apoi, la ora opt, o voce cu o acustică diferită a citit ştirile locale din Baltimore, exact în timp ce ei îl părăseau şi apoi a solicitat opinia experţilor să dezvolte şi să explice ştirile, sub forma unei conversaţii respectuoase, ca şi cum erau între cei mai buni prieteni. Reacher nu a fost atent, până când a auzit un nume pe care-l ştia, apoi unul pe care nu-l ştia.

Prezentatorul a pus o întrebare şi expertul a răspuns:

— Ai absolută dreptate; pentru a înţelege acest caz, trebuie să înţelegi cazul Calder Massee, iar unii spun că disputa cu privire la constatările iniţiale ale cazului s-a stins de mult, aşa că, în sfârşit, ar trebui să tratăm problema în mod serios. Poziţia oficială a fost întotdeauna sinucidere şi, într-adevăr, ultima comunicare făcută de guvern cu privire la subiect datează de acum patru ani, când au spus că au primit ceea ce ei au numit analiza meticuloasă şi independentă a Dr. Temperance Brennan, care, după cum era de aşteptat, a confirmat concluzia trasă atunci şi, prin urmare, cazul e acum închis.

Reacher nu a auzit niciodată până atunci cuvântul *Temperance*[28] folosit ca nume.

Prezentatorul a spus:

— Dar Jonathan Yeow a pretins că a fost mai mult decât o dispută. A pretins că are dovada de netăgăduit că Massee a fost executat.

— Ai absolută dreptate, a spus expertul, există chiar zvonuri că Yeow avea o copie reală a ordinul ilegal din 1987 prin care s-a trimis asasinul. Şi nu uita, Yeow a fost un reporter foarte respectat. Era de la *Washington Post*. Era moştenitorul unei mari tradiţii. Ce avea de gând să spună avea o oarecare greutate. Dacă avea dreptate, lui Dr. Brennan ori i s-a ordonat, ori a fost constrânsă sau mituită să falsifice autopsia ei şi dacă asta ar fi fost adevărat, cariera ei ar fi fost terminată. Toate declaraţiile ei anterioare ar fi fost fără valoare. Ar fi fost de râsul lumii. Vreau să spun, chiar în dimineaţa asta a ţinut un discurs la conferinţa lor la Marriott Wardman acolo în D.C., spunând altor sute de oamenii de ştiinţă legişti să păstreze ştiinţa criminalistă de încredere, relevantă şi reală.

— Asta-i un motiv suficient pentru omucidere?

— Ruina profesională este o motivaţie puternică. Se întâmplă lucruri ciudate. Şi surse din interiorul FBI sugerează că sunt dovezi fizice, poate sub formă de amprente.

— Dar Dr. Brennan nu a fost arestată oficial.

— Chiar înainte să părăsească sala conferinţei, a angajat-o pe Veronica Luong. Susţinătorii lui Brennan spun că este adecvat, având în vedere realizările lor profesionale corespunzătoare, dar alţii spun că nu angajezi cel mai tare expert din oraş dacă nu ai probleme. Oricum ar fi se pare că Luong a negociat o cauţiune în relaţia cu FBI-ul, cel puţin pentru acest stadiu iniţial al anchetei. Unii o numesc curtoazie profesională, alţii o numesc începutul unei alte muşamalizări.

Apoi prezentatorul a continuat cu preţul combustibilului.

Reacher s-a uitat la şofer şi a spus:

— Îmi pare rău, trebuie să cobor acum. M-am răzgândit. Nu mai merg la Savannah. În loc de asta merg la D.C.

MIERCURI, 22 FEBRUARIE, 21:00 EST

Reacher a luat un autobuz de pe strada Georgia şi s-a dus pe unde credea că ar putea fi hotelurile pentru conferinţe. A întrebat o fată care trecea pe acolo dacă ştie unde e Marriott Wardman şi ea a făcut ceea ce fac toţi, a dat cu degetul pe ecranul unui telefon plat, de mărimea unei cărţi, iar apoi i-a arătat ecranul, unde se vedea locul în care erau ei în acel moment pulsând albastru şi Wardman ca o pată roşie, ca şi capul unei pioneze înfiptă pe o hartă. Sud şi est, două străzi în jos şi apoi încă trei străzi.

Era un loc neruşinat de mare, cu un hol de mărimea unui teren de fotbal, încă aglomerat la mijlocul serii. Reacher s-a gândit că oricât de politicoase şi pe picior de egalitate ar putea fi relaţiile actuale ale lui Brennan cu FBI-ul, ar include inevitabil o interdicţie de părăsire a oraşului, ceea ce ar însemna nopţi suplimentare în camera de la hotel, plus, fără îndoială, o condiţie din partea FBI-ului, sub forma unui agent în faţa uşii, doar pentru cazul în care s-ar hotărî să fugă. Nici cel mai tare avocat nu ar fi putut să negocieze asta. Aşa că Reacher a mers cu liftul până la ultimul etaj şi apoi a coborât înapoi pe scările de incendiu, oprindu-se la fiecare etaj pentru a arunca o privire pe fiecare coridor. A văzut două cărucioare de curăţenie, trei femei

de serviciu şi o mulţime de tăvi cu resturi de la mesele servite în cameră. Dar niciun agent federal.

Până la etajul al cincilea. Ca într-un film. Un tip bătrân, într-un scaun pliant, chiar lângă o uşă. Reacher s-a retras şi a mers la etajul patru, apoi a urcat înapoi la cinci cu liftul, cum ar face o persoană normală. A ieşit din lift şi s-a prefăcut că studiază semnele, numărul ăsta pe aici, numărul ăla pe acolo, apoi a mers spre agentul care stătea pe scaun şi a spus:

— Sunt asistentul avocatului Dr. Brennan. De la biroul Veronicăi Luong.

Bătrânul nu s-a ridicat.

— Ai vreun act de identitate? a întrebat.

Reacher i-a dat paşaportul.

— Conform acestui număr, acest paşaport a fost emis direct de un anumit birou din cadrul Departamentului de Stat, a spus bătrânul.

— A venit prin poştă, a spus Reacher.

— Şi acum eşti avocat?

— Nu chiar. Asistent, de la cuvântul străvechi grecesc *para*[29]. Ca paraşuta. Nu-i chiar o prăbuşire.

— Despre ce trebuie să vorbeşti cu Dr. Brennan?

— Dreptul dat de al Şaselea Amendament de a fi apărată de un avocat.

— Acum eşti şi stagiar pro-bono?

— Încă nu e arestată. Nu o puteţi opri să aibă vizitatori. Puteţi să-mi înregistraţi numele. Ceea ce până la urmă vă poate fi de ajutor. Mai târziu poate vrem să trecem la al Cincilea Amendament şi să ne gândim la corectitudinea procesului în loc de asta. Sau la altceva la fel.

Bătrânul i-a dat înapoi lui Reacher paşaportul.

— Fă-ţi de cap, băiete, a spus el.

Camera avea un panou pe perete, lângă clanţă, cu lumină roşie pentru *Nu deranjaţi*, lumină verde pentru *Faceţi curat în cameră* şi un buton pentru sonerie.

Lumina roşie era aprinsă.

Nu deranjaţi.

Reacher a apăsat butonul soneriei. A auzit un sunet în cameră, în surdină şi clasic.

— Cine e? a întrebat o voce de femeie.

— Asistentul avocatului, a răspuns Reacher. Doamna Luong m-a trimis.

Uşa s-a deschis în spatele lanţului. Reacher a văzut o treime dintr-o faţă, un ochi verde, o şuviţă de păr blond. Nici mică, nici înaltă.

I-a plăcut ce vedea.

— Eşti Temperance Brennan? a întrebat el.

— Da, a răspuns femeia.

— Un nume grozav.

— Tu cine eşti?

— Sunt aici să ajut, a spus Reacher.

— Cum?

— În orice fel pot, ceea ce o să ai nevoie, pentru că aici vorbim despre familia Massee.

— Îi cunoşti?

— De la distanţă.

— Cine eşti?

— Numele meu e Jack Reacher.

— Şi?

— Eram în armată în martie 1987. Staţionat în Germania, de fapt.

Brennan a rămas tăcută aproape un minut.

Apoi a spus:

— Mai bine intră.

*

Camera lui Brennan era un dreptunghi standard, înfrumuseţată toată cu alamă şi tapet, aşa că putea intra în categoria lux sau executiv. Avea două fotolii sub fereastră, în ambele părţi ale unei mese mici rotunde. Reacher s-a aşezat în unul dintre ele. Mai puţin ameninţător.

— Ce ştii? a întrebat Brennan.

— Nu pot să-ţi spun, a spus Reacher.

— Atunci de ce eşti aici?

— Pentru situaţia în care eşti între ciocan şi nicovală. Ceea ce s-ar putea să nu se întâmple. Dar n-ar trebui să subestimezi problemele pe care le ai.

— Nu am fost mituită şi nu am făcut o greşeală. Massee s-a împuşcat singur.

— Ştii asta în mod ştiinţific.

— Da, ştiinţific. Jonathan Yeow greşea. De ce aş fi fost speriată de el?

— În noaptea asta stau în hotelul ăsta, a spus Reacher. Sfatul meu e s-o suni pe doamna Luong şi să-i că primul lucru dimineaţă să mă contacteze.

— Ce îi vei spune ei şi nu vrei să-mi spui mie?

— Nimic. Totul e doar dacă e cazul.

— Dacă sunt între ciocan şi nicovală?

— Yeow e un jurnalist mort, ceea ce-i va înnebuni pe toţi ceilalţi jurnalişti. E unul dintre ei. Acum e eroul lor. Va deveni o chestiune de orgoliu. Mai devreme sau mai târziu, cei de la departamentul apărării se vor lepăda de tine doar ca să le închidă gura

— Cine eşti tu?

— Doar un tip în trecere.

— Ce fel?

— Am fost poliţist militar.

— Ei spun că Yeow a fost sufocat cu o pungă de plastic.

— O metodă neobişnuită.

— Ei spun că amprentele mele sunt pe pungă.

— Dar nu te-au arestat.

— Cred că e ceva în neregulă din punct de vedere fizic, a spus Brennan. Yeow probabil că s-a luptat. Era mai mare decât mine. Şi aproape sigur mai puternic.

— Şi pentru că eşti un jucător important.

— Presupun.

— Cum au ajuns amprentele tale pe pungă?

— Nu ştiu.

Reacher s-a ridicat şi a ieşit din cameră. A dat din cap spre bătrânul din scaunul pliant şi s-a îndreptat spre lift, unde a ieşit în hol şi a făcut o plimbare pe un pogon de marmură până la recepţie. A rezervat o cameră pentru o noapte, folosindu-şi paşaportul pentru identificare şi cardul pentru plată. Camera era la etajul al treilea. Nici lux, nici executiv. Nici alamă, nici tapet. Dar avea un telefon care a sunat după patruzeci şi două de minute.

— Domnul Reacher? a întrebat o voce de femeie.

Strălucită, inteligentă, posibil letală.

— Da, a spus Reacher.

— Sunt Veronica Luong, avocatul Dr. Temperance Brennan. Presupun că ai informaţii clasificate care dovedesc cazul de sinucidere. Presupun în continuare că simţul datoriei te face să eziţi să le dezvălui, dar conştiinţa te face la fel de ezitant să laşi o femeie nevinovată să fie condamnată pe nedrept.

În mod sigur letală.

— Ceva de genul, a spus Reacher.

— Eşti asistentul unui avocat.

— Am spus asta doar ca să pot intra. De fapt nu sunt angajat.

— Nu, vreau să spun că eşti asistentul unui avocat. De acum. La firma mea. Angajat oficial.

— Asta-i o chestie avocat-client?

— Vreau să colaborăm, a spus Luong. Începând de mâine dimineaţă la ora opt la sediul de pe Indiana Avenue, Northwest.

JOI, 23 FEBRUARIE, 08:37 EST

Aceeaşi celulă fără geamuri. Acelaşi echipament audio-video, telefon pe perete, masă şi scaune. Brennan stătea în unul, Luong stătea lângă ea.

Stăteau acolo de patruzeci de minute când a intrat Dupreau şi a aruncat un dosar. A aterizat cu un *tic* şi a împrăştiat un aer stătut.

Dupreau s-a holbat la Brennan, cu pielea pământie sub luminile fluorescente zgomotoase. Brennan s-a holbat înapoi, transmiţându-i furia care se forma în firele din creier.

Câteva momente, apoi:

— Mulţumesc că ai venit.

— Aveam de ales?

Controlată, calmă.

Dupreau a tras un scaun şi s-a aşezat. A deschis dosarul. A ales încet şi a organizat conţinutul dosarului. Nici Luong, nici Brennan nu au fost impresionate. Ambele erau familiarizate cu trucurile vechi.

Dupreau a verificat dacă echipamentul de înregistrare era pornit şi funcţiona.

— Acest interogatoriu va fi înregistrat. Pentru protecţia ta şi a mea. Ai ceva de obiectat la asta?

— Şi dacă aş avea?

Brennan s-a uitat la oglindă, sigură că Szewczk e pe cealaltă parte.

Dupreau a apăsat un buton.

— Sunt prezenţi la acest interogatoriu Agentul Special Pierre Dupreau, Biroul Federal de Investigaţii, Unitatea de Securitate Internă, Dr. Temperance Brennan şi avocata, Veronica Luong.

Dupreau a spus data şi ora, apoi a tras o hârtie din unul din teancuri şi s-a prefăcut că citeşte.

Brennan ştia ce face. Şi de ce le lasă să fiarbă. Dar şiretlicul nu va merge. Nu va deveni nervoasă sau vulnerabilă, aşa cum se întâmplă cu unii suspecţi. Ea devenea furioasă. Pentru Brennan asta se traducea într-o concentrare de laser.

Dupreau a pus foaia jos.

Unor anchetatori le place să-şi facă subiecţii să se relaxeze, câştigându-le încrederea şi apoi să profite. Ştiind că asta nu va merge, Dupreau a trecut direct la subiect.

— Calder Massee a fost un colonel de aviaţie în Aviaţia Statelor Unite, un ofiţer de carieră cu acces la informaţii clasificate de nivel înalt. Mulţi au crezut că a fost executat pentru o crimă pe care nu a comis-o. A fost greşit suspectat că ar fi un trădător. Au spus că a fost angajat activ în spionajul pentru guverne străine. Dar nu a fost. Povestea cu sinuciderea a fost o acoperire a guvernului pentru greşeală.

— Mulţi cred că extratereştri au aterizat la Roswell.

— În 2012, tu ai condus exhumarea şi reanalizarea rămăşiţelor lui Massee.

— Sunt impresionată. Ştii să citeşti.

— Anul acesta se împlinesc treisprezece ani de la moartea lui Massee. Jonathan Yeow era pe cale să publice dovada implicării tale în muşamalizarea crimei. Credem că l-ai omorât ca să nu se întâmple asta.

— Foarte creativ.

— Incompetenţă, complicitate, lăcomie. Nu contează motivul. Demascarea te va ruina.

— Serios. Ar trebui să scrii un episod pilot, să-l vinzi la Hollywood.

Un moment lung.

— Conform medicului legist, Yeow a murit între miezul nopţii şi ora şapte în dimineaţa de miercuri. Unde erai în acele ore?

— Dormeam în camera mea de la Marriott.

— Mai poate cineva să dovedească?

— Asta-i mai degrabă o întrebare personală.

De gheaţă.

— Omorul e mai degrabă o crimă personală.

— Eram singură.

— Amprentele tale sunt pe punga de plastic folosită pentru a-l asfixia pe Yeow. Punga aia e de la o farmacia CVS. Ai fost surprinsă de camerele de supraveghere la patru şi un sfert luni după-amiază la farmacia CVS de pe Connecticut Avenue.

— E ilegal să cumperi pastă de dinţi?

— Ai păstrat punga în care ai dus – Dupreau a făcut ghilimele în aer – „pasta de dinţi”?

— Păstrez tot gunoiul. Tu nu?

— Poţi explica cum au ajuns amprentele tale pe punga aia?

— Nu pot.

— Sapă mai adânc.

— Pupă-mă-n…

Luong a intervenit.

— Clienta mea a avut un program încărcat. Putem trece mai departe?

— Atitudinea clientei tale mă face să-mi pierd răbdarea.

Ochii mici o sfredeleau pe Brennan.

— Nu vrei asta.

Brennan a respirat adânc ca să răspundă. Luong a oprit-o cu o mână ridicată.

— Ai altceva, Agent Special Dupreau? Un martor ocular? Dovada relaţiei dintre Dr. Brennan şi victimă? Înregistrări ale telefoanelor? E-mail-uri?

— Investigaţia e în curs.

— S-au găsit alte amprente ale Dr. Brennan în acel loc?

— Care loc?

— Oricare loc.

Niciun răspuns.

— A fost văzută Dr. Brennan lângă casa domnului Yeow? Surprinsă de sistemul de supraveghere a lui Yeow? A unei bănci? A unei şcoli? A unei parcări? A unui vecin?

În spatele ochilor lucrurile se mişcau, dar Dupreau n-a spus nimic.

— Cred că asta înseamnă nu, a spus Luong.

— Investigaţia e în curs.

— Înţeleg. Îmi vei acuza clienta în acest moment?

Niciun răspuns.

— Cred că nu.

Luong s-a ridicat. Brennan s-a ridicat.

— Clienta mea nu mai are nimic de spus.

Luong a înşfăcat servieta, Brennan poşeta. Amândouă s-au îndreptat spre uşă.

Dupreau a vorbit către spatele lor.

— Dr. Brennan.

S-a întors, cu o mână pe clanţă.

— Până la noi ordine, trebuie să rămâi în Washington.

— O să-mi anulez excursia la Cernobîl.

L-au lăsat pe Dupreau să-şi strângă hârtiile nefolositoare.

*

Reacher era în hol. Luong a lăsat-o pe Brennan singură un minut. S-a dus la Reacher şi el a întrebat:

— Cum a fost?

— A fost bine, dar nu cu adevărat bine, a spus Luong. Am văzut oameni băgaţi la închisoare pentru mai puţin. Uneori lucrurile o iau razna. Nu mai poţi face nimic.

— Dar tot n-au arestat-o.

— Nu încă.

— Ai vreo treabă de asistent pentru mine?

— Da, a spus Luong. Cunoşti legea din punctul de vedere al poliţaiului. Trebuie s-o opreşti să le dea un motiv. Eşti consilierul ei legal personal. N-o lăsa să spună lucruri greşite.

Luong a plecat, iar Reacher a păşit de-a lungul holului spre locul în care aştepta Brennan.

— Ce-i? a întrebat ea.

— Se pare că sunt consilierul legal personal al tău, a spus el.

Ea n-a răspuns. Doar a mers. Reacher a urmat-o. Au ieşit în piaţa mică roşie. Cerul era plumburiu şi părea că va ninge. Poate lapoviţă.

Brennan a căutat pe telefon un Uber. Aplicaţia i l-a promis pe Miguel într-o Honda în şapte minute. A apărut în şase. În zece erau înapoi la Marriott.

Nici Brennan nici Reacher nu mâncaseră. Amândoi erau flămânzi. Au traversat holul cât un teren de fotbal şi au găsit un restaurant care servea micul dejun.

Toate mesele erau ocupate, dar două femei plecau. Ambele purtau costum pantalon din poliester de culoare închisă, pantofi solizi. Ambele duceau pungi de hârtie cu logo-ul AAFS şi purtau la gât un lanţ pe care atârna un ecuson. Unul o identifica pe proprietară ca fiind S. Miller, celălalt T. Southam. Din ecusoane atârnau panglici colorate. Miller avea mai multe decât Southam.

Brennan a comandat omletă cu brânză. Reacher a luat clătite cu ouă şi şuncă. Ambii au cerut cafea simplă. Ceea ce a părut să o dezamăgească pe Marsha, chelneriţa. Ecusonul ei era de bronz şi era fixat pe pieptul generos.

— Ce ai de gând să faci, domnule Reacher?

Când Marsha nu îi mai auzea.

— Depinde.

— Hai s-o luăm altfel. De ce eşti aici?

— Să ajut.

— Pe mine?

— Cred că vei avea nevoie.

— Aşa cum ai mai spus.

— Da.

— De asta ai fost de acord să lucrezi pentru Luong.

— O fac pentru bani.

Brennan n-a râs.

— Fiind angajat al lui Luong, prezenţa mea e legitimă, a spus Reacher.

— N-am falsificat datele şi n-am făcut o greşeală, a spus Brennan. Massee s-a împuşcat singur.

A sosit mâncarea. Au pus piper, sare şi au acceptat reumplerea ceştilor cu o cafea dezamăgitoare. Ceea ce era destul de bine.

— Cum ai aflat de uciderea lui Yeow? a întrebat Brennan când Marsha s-a retras din nou.

— Ştirile de la radio.

— Un post din Washington?

— Nu.

A aşteptat ca Reacher să continue. N-a făcut-o. Dar ea a sesizat implicaţiile. Acoperirea în presă nu era doar locală. Nu

era bine. Povestea va lua foc, presa se va transforma într-o haită de lupi şi ea va fi mâncarea lor.

— Chiar crezi că Departamentul Apărării plănuieşte să mă facă ţap ispăşitor?

— Cred că e o posibilitate puternică.

— Să ascundă faptul că a ordonat execuţia lui Massee.

— Să oprească oamenii să vorbească despre asta.

— Ştirile spuneau că am fost arestată?

— Sugerau că asta urmează.

— Acum, că ai auzit care sunt dovezile împotriva mea, vei pleca?

— Crezi că ar trebui?

Un bărbat s-a îndreptat spre masa de lângă ei. Brennan şi Reacher îl urmăreau amândoi. Acelaşi reflex. Aceiaşi ochi discreţi.

— Şi dacă radioul n-ar fi fost deschis? a întrebat Brennan, cu o voce şi mai joasă decât înainte.

— Citeam ziarele de ieri.

— Şi ai simţit că datoria te obligă să vii.

— Da.

Brennan a rumegat informaţia. Şi ouăle. Reacher a muiat pâinea prăjită în gălbenuş. În jurul lor oamenii susţineau lanţul de custodie şi ADN-ul şi analiza muşcăturii. Unii consultau programe. Unii vorbeau la telefon.

— Ai spus că erai în armată în martie 1987. Staţionat în Germania.

— Aşa e, a spus Reacher.

— L-ai cunoscut pe Calder Massee?

— Am ştiut despre el.

— Nu-mi place drama, domnule Reacher.

O urmă de ceva. Supărare. Frustrare. Nervozitate.

— Nu fac dramă.

— Sunt lucruri pe care nu vrei sau nu ai posibilitatea să le spui.

Reacher a aprobat din cap.

— Şi totuşi eşti aici.

— Sunt.

— Ce *poţi* să spui?

— Ai dreptate.

— În ce privinţă?

— Massee s-a împuşcat singur.

— Cum poţi să ştii?

Dubios.

Reacher a pus jos furculiţa, a mototolit şerveţelul şi s-a lăsat pe spate în scaun.

— Am fost acolo, a spus el.

*

După mai multă cafea neagră, Brennan şi Reacher au fost de acord cu trei puncte principale.

Frenezia media ar distruge cariera lui Brennan. Probabil că o va duce la acuzare, poate chiar condamnare.

Dupreau şi Szewczk erau presaţi de forţe mult mai de sus. Nu se putea aştepta la niciun ajutor din partea asta.

Ca să-şi păstreze numele curat şi să evite închisoarea, trebuia să-l găsească pe ucigaşul lui Yeow pe cont propriu.

Reacher a repetat dorinţa de a ajuta. Brennan a fost de acord că abilităţile ei erau mai potrivite în laborator decât pe străzi. Reacher a asigurat-o că putea acoperi el partea asta. Că gândirea ei analitică ar putea fi cel mai mare avantaj al lor.

Brennan a zâmbit, pentru prima dată în ziua aceea. Îi plăcea Reacher. A acceptat oferta lui.

Astfel au ajuns la patru puncte.

Au dezbătut opţiunile. Au fost de acord că un punct de plecare logic era editorul lui Yeow.

Cinci puncte.

Ea a comandat un Uber şi s-au îndreptat spre hol.

*

Brennan şi Reacher au trecut prin uşile de sticlă şi au ieşit sub portic. Aerul era rece şi încărcat de umezeala Potomacului. Norii, deşi mai întunecaţi şi mai umflaţi decât înainte, încă refuzau să se scuture.

Un amestec de voci şi claxoane de maşini le-a atras atenţia.

În stânga lor, bariere portabile se întindeau de-a lungul străzii care dădea în Woodley Road. Personalul hotelului verifica maşinile înainte să le facă cu mâna să treacă în zona largă pavată unde urcau şi coborau oaspeţii.

Brennan şi Reacher s-au uitat în dreapta.

Aceeaşi securitate improvizată.

O clipă de surpriză, apoi înţelegere.

Dincolo de bariere, o mulţime de camere Barnum&Bailey, microfoane, aparate de fotografiat, iar jurnaliştii îşi exprimau nemulţumirea că le-a fost interzis accesul la hotel.

Gândindu-se că rechinii au simţit mirosul de sânge al vreunui politician prins culcându-se cu asistenta sau al vreunei actriţe nu suficient de sus în top pentru a sta la Ritz şi că şoferul lor nu avea nicio şansă să ajungă la ei, Brennan şi Reacher s-au hotărât să meargă pe jos.

— Ea e!

În timp ce se apropiau de barieră.

— E Brennan.

Cuvintele s-au răspândit prin mulţime. Camerele s-au ridicat pe umeri. Luminile s-au aprins. Microfoanele s-au îndreptat spre gură.

— Dr. Brennan. Ted Sanders, CNN.

— Vreţi să faceţi o declaraţie?

— Dumneavoastră l-aţi omorât?

— Sunteţi de acord cu falsa sinucidere? Sau doar aţi dat-o-n bară?

— O să fiţi arestată?

Brennan s-a oprit, faţa ei spunând că i-ar împuşca dacă ar avea o armă. Reacher a prins-o de braţ şi a condus-o înapoi. Printre atacuri, ea l-a lăsat. Întrebările le însoţeau retragerea.

— Vom aştepta treizeci de minute şi apoi vom ieşi prin bucătărie, a spus Reacher când au ajuns în hol.

— Nenorociţi, a spus ea.

— Da, a spus el.

— E un rahat, a spus ea.

— Da, a spus el.

— Mă aşteptam la telefoane din partea presei, dar asta... A arătat cu mâna spre uşă. Asta-i nebunie.

— Yeow a fost jurnalist, a spus Reacher.

— Au sensibilitatea unui păduche.

— Păduchii nu-i răzbună pe-ai lor.

— Aşa e, a fost ea de acord.

Ambii greşeau foarte tare.

JOI, 23 FEBRUARIE, 13:45 EST

De mai multe decade, Washington Post se ridica precum un stup cenuşiu gigantic la colţul dintre străzile Fifteenth şi L. Noua adresă era strada K nr. 1301. Sau Piaţa Franklin nr. 1. Ziarul şi serviciul poştal încă erau în dispută.

Editorul lui Yeow era un tip pe nume Albert Thorsten. Un ecran uriaş le-a arătat că biroul lui Thorsten era la etajul şapte deasupra holului. Brennan şi Reacher au urcat cu un lift care nu scotea niciun zgomot şi au coborât din el într-un coridor care mărginea redacţia de ştiri, de lungimea graniţei dintre SUA şi Canada.

Cinci metri, apoi l-au văzut pe Thorsten printr-un geam uriaş de sticlă, stând la un birou care se potrivea cu orice altceva din clădire. Uşa era deschisă. Brennan şi Reacher au intrat. Ambii au studiat încăperea, din instinct.

Camera nu era mare, nu era mică, nu era monotonă, nu era strălucitoare. În ciuda acvariului cu peşti de pe un perete, un exces de ziare, imprimate, dosare şi cărţi făceau spaţiul neobişnuit să pară strâmt şi claustrofobic. În spatele capului lui Thorsten atârna imaginea unui depozit – un dig de lemn, un pescăruş şi o barcă. Se potrivea bine cu restul.

Thorsten arăta de cincizeci de ani, suferind de insuficienţă cardiacă. Păr cărunt, ochi umflaţi, burta umflată. A ridicat sprâncenele întrebător când a văzut-o pe Brennan. Se părea că Luong îl menţionase doar pe asistent. Sau poate era mărimea lui Reacher. Sau genul.

— Doamna momentului, a ghicit Thorsten.

Sau a ştiut, după fotografiile din presă. Apoi ochii întrebători au alunecat către Reacher.

— Eu sunt asistentul.

— Sigur că da.

Thorsten a arătat către cele două scaune din faţa lui. Arătau ca o masă, doar că erau scaune.

Reacher s-a aşezat. Brennan s-a aşezat. Thorsten şi-a direcţionat următorul comentariu către ea.

— Se spune că mi-ai ars unul din reporteri.

Voce uscată şi plată ca deşertul Kalahari.

— Ce se spune e greşit.

— Şi sunt binecuvântat de prezenţa ta pentru că…?

— Intenţionez să-l găsesc pe nenorocitul care a făcut-o.

Thorsten s-a gândit la asta. Apoi:

— Yeow aflase nişte lucruri interesante despre tine.

— Ca de exemplu?

— Habar n-am.

— Nu te informa despre investigaţiile lui?

— Yeow era un veteran. Legătura dintre noi era *ce trebuie să ştii*.

— Eu trebuie să ştiu.

Altă tăcere încordată, în timp ce se uitau în direcţii diferite pe deasupra mesei. Privirea lui Thorsten era impersonală. Brennan s-a gândit că au trecut ani de când el nu mai simţise vreo empatie.

— O ajuţi pe Luong cu documentele apărării? l-a întrebat Thorsten pe Reacher.

— Da.

— Asistent juridic.

— Da. Ar fi de ajutor să avem numele celor pe care Luong îi intervieva.

Thorsten a râs, aşa cum şi Brennan şi Reacher ştiau că o va face.

— Vă rog. Nu pot dezvălui sursele.

A realizat greşeala.

— Dacă le-aş ştii.

— Yeow nu ţi-a spus niciodată ce au povestit acestea? a întrebat Brennan.

Thorsten şi-a scuturat încet capul.

— Nu ţi-a arătat niciodată notiţele? N-a cerut acceptul? N-a solicitat bani pentru călătorii? Bani pentru a convinge pe cineva? Bani pentru prânz?

Capul continua să se mişte.

— Ce *poţi* dezvălui, domnule Thorsten?

Reacher, diplomatul.

— Yeow mi-a promis ceva de senzaţie.

— Cred că te-a părăsit norocul cu asta.

În tonul lui Brennan se simţea dezgustul.

— Sau povestea a devenit mult mai bună.

— Ai grijă, domnule Thorsten.

— Asta-i o ameninţare?

— Jurnaliştii susţin adesea că ştiu mai mult decât ştiu cu adevărat.

Thorsten a ridicat din umeri. Asta e.

Brennan s-a uitat la Reacher. El şi-a lăsat bărbia în jos. Amândoi s-au ridicat.

— Nu l-am omorât pe Jonathan Yeow, a spus Brennan uitându-se în jos la editor. Şi nici nu am greşit, nici nu am fost mituită în cazul Massee. Când voi dovedi aceste două lucruri şi îl voi găsi pe ucigaşul lui Yeow, primul telefon pe care îl voi da va fi la *New York Times*.

Brennan a scos o carte de vizită din geantă şi a aruncat-o pe masă. Apoi ea şi Reacher s-au întors şi au plecat. De-a lungul coridorului care mărginea lunga redacţie de ştiri. Către liftul silenţios. Prin hol în strada K. Unde nu era linişte.

Au hotărât să meargă cu metroul. Aşteptau în staţie când a început să sune telefonul lui Brennan. Ecranul afişa un număr necunoscut. A răspuns oricum.

— Nu ai auzit asta de la mine.

Vocea ca deşertul Kalahari era înăbuşită, ca şi cum gura lui Thorsten era acoperită cu mâna făcută căuş.

— Ce să aud?

— Ian Massee.

— Cel mai mic frate al lui Calder.

— Ian crede că sinuciderea a fost o execuţie ordonată de Departamentul Apărării.

— Asta cred o mulţime de oameni.

— Tipul e nebun.

— Ai vorbit cu el?

A schimbat o privire cu Reacher care asculta partea ei de conversaţie.

— De multe ori. Până când nu i-am mai răspuns.

— Crezi că ar putea fi violent?

— Detestă autorităţile.

— Ca mulţi alţi oameni.

— După părerea mea, Ian Massee aşteaptă să se întâmple următorul Sandy Hook[30].

— De ce l-ar fi omorât pe Yeow? Yeow urma să probeze că are dreptate.

— Urmăreşte banii, a spus vocea ca deşertul Kalahari, înfundată, ca o furtună de nisip.

Apoi telefonul s-a închis.

— Domnul nostru Thorsten are un caracter schimbător, a spus Reacher. În minutul ăsta Domnul Editor Corporatist Precaut şi în minutul următor Domnul Informator Watergate.

— Nu vreau să trebuiască să vorbesc cu Ian Massee, a spus Brennan.

— Poate că nu va trebui s-o facem. De ce Thorsten ar schimba placa aşa?

— Tu să-mi spui.

— Poate că îi e dor de vremurile vechi.

— Sau?

— Visează la bani. Conduce un ziar. Avea o poveste grozavă care tocmai s-a făcut şi mai bună. Vede o mulţime de exemplare în plus. Ar putea obţine tot felul de afaceri la nivel naţional. Poate un film. Doar că nu ştie care-i povestea. Nu încă. Cunoaşte sursele. Dar nu ştie ce au spus acestea. Încearcă să ne facă pe noi să luăm din nou interviurile. Ca să păstreze visul viu.

— Nu merge, a spus Brennan. Thorsten nu va avea beneficii. Sunt sigură că Ian Massee a vândut drepturile pentru film cu ani în urmă. E proiectul lui. Şi Watergate e o poveste veche. Jurnaliştii sunt diferiţi acum. Ei ştiu mai bine. Un cal de povară ca Yeow ar fi semnat cu oamenii lui Massee în avans şi în nume propriu. Ar fi vrut tot profitul, nu numai un procent.

— Urmăreşte banii.

— Unde?

— Oriunde a vândut Ian Massee drepturile. Vreo companie de filme de pe undeva ştie toată povestea. Ca o condiţie contractuală, sunt sigur. Înainte de a face investiţii substanţiale.

— Ceea ce i-ar face să-l protejeze pe domnul Yeow, a spus Brennan, pentru că este găina lor cu ouă de aur. Nu pot fi ei suspecţii.

Reacher n-a spus nimic.

— Şi evident că nu sunt, a spus Brennan. Dar presupun că un rival ar putea fi. Dacă cineva câştigă, altcineva pierde. Mă gândesc că altcineva nu vrea să piardă. Se spune că industria spectacolului e dură. Omorându-l pe Yeow, omori pariul concurentului cu gloria. Şi îl faci să-şi irosească investiţia. Asta-i scade profitul. E o afacere în câştig.

— Urmăreşte banii.

— Ceea ce înseamnă televiziune, nu film. Se spune că acolo sunt banii acum. Şi în cazul ăsta sunt sute de companii şi, în consecinţă, mii de potenţiale războaie pentru rating. De fapt, milioane. E o chestiune de matematică.

— Înţeleg, a spus Reacher. Am fost la West Point. Care e un fel de colegiu.

— E o academie.

— Toţi ştiam să scriem şi să citim.

— Ar trebui să pornim de unde a vândut Ian Massee drepturile. Şi să pornim de acolo spre exterior. Ceea ce înseamnă oricum să vorbim cu el. Ne-am întors de unde am plecat.

— Cel puţin ştim ce să-l întrebăm. Nu trebuie să batem câmpii.

*

Au mers cu metroul până unde internetul de pe telefonul lui Brennan le-a indicat că e biroul lui Ian Massee. Care s-a dovedit a fi un spaţiu cu o fereastră vopsită cu galben, între un oficiu poştal şi un contabil bilingv, pe o alee aflată la distanţe aproximativ egale de ceea ce zona metroului avea cel mai bun şi cel mai prost de oferit.

Înăuntru, biroul era un spaţiu dreptunghiular simplu, şi era gol, cu excepţia unei femei aflată la recepţie, chiar lângă uşă. Strălucea ca aurul, de la lumina soarelui care intra prin ferestrele vopsite.

Reacher a intrat şi a întrebat:

— Domnul Ian Massee e la birou?

Femeia s-a uitat la el cu un zâmbet plăcut, în stilul plăcut al unei recepţioniste, cald şi prietenos, doar că ochii săi spuneau *E un birou cu spaţiu deschis, numai cu mine înăuntru. Care parte nu o înţelegi?*

— Mi-e teamă că în momentul ăsta nu e, a spus ea cu voce tare.

— Se întoarce?

— Mă tem că astăzi nu.

— Unde e?

— Nu pot să spun.

— Ai putea să-l suni.

— De ce?

Reacher a păşit într-o parte şi Brennan a păşit în faţă.

— Tu eşti ea, a spus femeia.

— Sună-l, a spus Brennan.

A sunat. Au auzit partea dinspre ei de conversaţie, care a început cu răspunsuri repetate la ceea ce trebuie să fi fost întrebarea *Eşti sigură?* şi apoi a continuat cu discuţii despre un loc numit Sammy, care, după cum suna, ar fi putut fi orice, de la un club de striptease până la un magazin de tăiţei, dar care s-a dovedit a fi o companie de producţie de televiziune.

Ian Massee avea o întâlnire pentru documentarul lui.

Temperance Brennan era aşteptată acolo.

De fapt, vor trimite o maşină.

— Nu, a spus Brennan şi a comandat un Uber.

*

Compania de producţie era una dintr-o duzină care împărţeau spaţiul în Crystal City. Au intrat considerând că fiecare microfon era deschis şi fiecare cameră înregistra. S-au întâlnit cu Ian Massee pe coridor. Era o variantă blondă a tipului care l-a dus pe Reacher în afara Baltimorului. Fără îndoială, odată un tânăr cizelat şi suplu, acum umflat şi putrezit de stres şi furie şi mâncare proastă şi prea mult timp petrecut în baruri.

Dar în acel moment era destul de plăcut. L-a luat pe Reacher drept bodyguardul lui Brennan, aşteptându-se la asta, ca şi cum ar fi fost o nebunie din partea ei să meargă fără unul. La început părea uimit că e în prezenţa ei. Ea era cheia conspiraţiei. Era faţă în faţă cu femeia care ştia totul.

Era faţă în faţă cu femeia care îl omorâse pe Jonathan Yeow.

Apoi, în cele din urmă, a vorbit, invitându-i politicos să îl urmeze într-un birou. A ţinut o uşă. Reacher a intrat primul. Brennan l-a urmat. Era un spaţiu cu multiple destinaţii. Echipament tehnic era împrăştiat peste tot. Erau acolo două birouri albe laminate. Doi bărbaţi stăteau la ele. Unul era un tip cu ochi sălbatici, cu părul lung gri şi o barbă de patru zile. Era foarte înalt şi foarte slab şi era îmbrăcat într-un costum de catifea, ros şi lăbărţat de la atâta purtat. Purta mănuşi fără degete. Poate că era echivalentul, pe timp de iarnă, purtării ochelarilor de soare înăuntru.

Celălalt tip nu avea o mână.

Era scund şi solid sub o faţă indiferentă, purtând un costum albastru, stând drept, tot numai muchii şi unghiuri, totul simetric, cu excepţia faptului că într-o parte era o mână şi în cealaltă un cârlig. Sau, ca să fim corecţi cu oamenii de ştiinţă care au inventat-o, o proteză sofisticată care se termina cu două degete controlabile, ţinute în mod normal la un centimetru depărtare, dar cu posibilitatea de a fi fixate. Degetele aveau forma cârligelor. Pentru eficienţă. Piraţii le aveau de la început.

Ian Massee l-a introdus pe tipul cu ochi sălbatici şi păr lung, gri ca fiind Paul Warwick. Era un producător premiat de documentare. Apoi Massee l-a prezentat pe tipul cu o mână ca fiind Samuel Rye. El reprezenta banii. El deţinea compania de producţie. Cei trei au lungit introducerea lamentându-se cu privire la ce puteau pierde. Warwick îşi putea pierde reputaţia. Rye îşi putea pierde norocul. Massee putea pierde şansa de a spune adevărul.

— Nu e adevărul, a spus Brennan. Nu înţeleg cum crezi că ar putea fi. Nu ştii nimic. Nu ai văzut nimic.

Massee a făcut o pauză, pregătindu-şi o replică, dar Warwick a sărit primul, plin de energie.

— Avem o mulţime de dovezi, a spus el.

— Nu aveţi. Nu există nicio dovadă.

— Avem ordinele de deplasare. O a doua persoană a părăsit aceeaşi bază în acelaşi timp.

— Intrările şi ieşirile din bază se desfăşoară constant. Nu implică o legătură. E o coincidenţă fără semnificaţie.

— Există urmele unei a două persoane în maşina în care Calder Massee a fost omorât.

— Unde Calder Massee s-a sinucis, l-a corectat Brennan. Sunt sigură că era o maşină de serviciu sau una închiriată. Sute de bărbaţi au fost în ea. Asta-i o altă pistă falsă.

— E mai mult decât atât.

Brennan s-a aşezat la al treilea birou.

— Spune-mi, a spus ea.

Reacher stătea în spatele ei.

— Calder Massee era un colonel în forţele aeriene cu autorizaţie de securitate, a spus Warwick. În 1987 se pregătea o lovitură combinată. Încă exista războiul rece. Forţele aeriene aveau toate avantajele. Aveau bombele pe care le învârteau

fără încetare deasupra capului. Dar cineva a trădat. Calder Massee a fost greşit suspectat şi fals acuzat. În timp ce era în custodie a fost bătut rău. Când adevăratul trădător a fost descoperit, a fost omorât şi Massee, ca să acopere greşeala jenantă.

— Ăsta-i un discurs, nu o dovadă, a spus Brennan.

— Avem ordinul dat asasinului.

— Noi?

— Yeow în are. Sau îl avea.

— Şi unde e acum?

— Nu ştim.

— Şi aveţi de gând să faceţi emisiunea fără el?

Warwick n-a răspuns.

— Fratele meu a fost un patriot şi un bărbat onorabil, a spus Massee. Nu a fost un spion.

Nimeni n-a răspuns.

Reacher s-a uitat la Samuel Rye şi a întrebat:

— Cât de mulţi bani vei pierde?

— Nu e vorba de bani, a spus Rye. E adevărul şi dreptatea.

— Cuvinte mari.

— Compania mea e clădită pe ele.

— Adevărul e că Dr. Brennan n-a dat niciodată ochii cu Yeow.

— Dacă spui tu.

— Da.

— Deci guvernul a făcut-o.

— Guvernul nu foloseşte pungi de plastic, a spus Reacher. Crede-mă.

— Atunci cine?

— Ar fi putut fi un rival care să te rănească?

— Să-mi omoare emisiunea? E posibil.

Rye a rămas tăcut un moment lung.

Apoi a spus:

— Dar ştii ceva? La naiba cu toţi. Tocmai m-am decis. Vom face emisiunea oricum.

Warwick a ridicat pumnul în aer.

— Grozavă decizie, Sammy, a spus el. Cu adevărat curajoasă. Pentru că pierderea lui Yeow nu ne-a rănit cu adevărat. De fapt, ne ajută. Vom fi total sinceri cu asta. Vom spune asta e povestea şi bravul Jonathan Yeow a fost omorât când o

confirma. Audienţa va trage propriile concluzii. Nu vezi? Mesajul e şi mai puternic cu un tip mort.

— Eşti dezgustător, a spus Brennan.

— Vorbeşte ucigaşul, a spus Massee.

Tensiunea a ţinut o secundă. Apoi Reacher a păşit în faţă din spatele biroului lui Brennan. Doi metri, peste o sută de kilograme, mâinile de mărimea farfuriilor pentru cină. S-a gândit că ar putea să-l frângă în două pe Warwick ca pe un creion, apoi să-i smulgă proteza lui Rye şi să i-o îndese pe gât. S-a gândit că Massee ar fi putut avea un atac de inimă înainte să-i dea prima lovitură.

— Acum plecăm, a spus el. Dar sunt sigur că ne vom mai vedea.

*

Au mers pe jos o stradă până la un colţ, unde au aşteptat cinci minute un alt Uber. Brennan şi-a petrecut timpul la telefon, trecând de la un site la altul, cercetând industria bârfelor despre rivalii lui Samuel Rye. Apoi a dat peste un titlu de la un ziar comercial care spunea *Rye semnează cu producătorul controversat de documentare*. Era şi o fotografie. Ochii sălbatici, păr lung gri, slăbănog. Paul Warwick. A început să citească.

Maşina a venit şi ei au urcat.

— Warwick pare o lucrătură, a spus ea. Există numeroase plângeri că obişnuieşte să intimideze martorii, să falsifice documentele şi să ignore complet orice informaţie care nu se potriveşte cu povestea lui.

— Cum au ajuns amprentele tale pe pungă? a întrebat Reacher.

— Nu ştiu.

— Cât de amănunţită a fost examinarea pe care ai făcut-o rămăşiţelor lui Calder Massee?

— Ce, acum mă crezi şi incompetentă?

— Te-ai limitat la cap?

— Bineînţeles că nu. Am examinat tot scheletul.

— Vreun os rupt?

— Nu.

— Ai citit raportul german original din 1987?

— Bineînţeles că l-am citit.

— Vreo contuzie, laceraţie sau alte leziuni?

— Nu.

— Prin urmare şi raportul tău dovedeşte că nu a fost bătut rău cât a fost în custodie. Crede-mă, ştiu cum merge. Am văzut rezultatele. Dar Warwick are nevoie să creadă. E important pentru povestea lui. După părerea lui motivul guvernului este jena de a trata rău tipul greşit. Poate că Yeow i-a spus să nu mai insiste cu asta. Poate că Yeow i-a arătat raportul german original. Ceea ce a stricat povestea lui Warwick. Poate încă vreun detaliu sau două. Yeow s-ar putea să fi fost puţin mai scrupulos decât Warwick. Era de la *Post*, până la urmă. Asta ar putea încă să însemne ceva.

— Crezi că s-au certat?

— Poate mai rău decât atât.

— Continuă.

— Mi se pare că Warwick e genul de tip care nu vrea ca marea lui poveste să fie atenuată. Şi nu i-ar plăcea să-l contrazică cineva în public după aceea.

— Şi ăsta-i un motiv suficient pentru omucidere?

— Asta au întrebat şi la radio, a spus Reacher. Despre tine. Părerile tuturor erau că s-au întâmplat lucruri ciudate şi că ruina profesională era un motiv grozav.

— Serios?

— Spuneau că pierderea lui Yeow îl ajuta.

— Dar doar puţin, cu siguranţă. Aveau povestea de bază. Încă nişte minciuni nu însemnau o mare diferenţă. Nu destul cât să ucizi pe cineva.

— Nu-mi plac mănuşile lui.

— Ce vrei să spui?

— Uită-te din punctul de vedere al lui Yeow. Stătea în bucătăria lui, i s-a pus punga pe cap, a fost strânsă în jurul gâtului şi lumea a început să se înceţoşeze. El ce face?

— El bâjbâie după mâinile ucigaşului pentru a le îndepărta. Datele arată că, în caz de ştrangulare sau sufocare, pare a fi o reacţie aproape universală.

— Natura umană, a spus Reacher. Dar e o prostie. Mai bine şi-ar folosi degetele ca să rupă o gaură prin care să respire. Sau să-l apuce dintre picioare. În loc de asta, oamenii îi apucă de mâini. Ei trag şi zgârie şi bâjbâie. Lasă urme.

— De aici mănuşile din ziua următoare.

— Exact.

— Asta-i cu bătaie lungă. Nu cred că e un motiv suficient.

— S-ar putea să nu aibă nevoie de mult. Pare foarte sensibil. Mă aştept să aibă sufletul unui artist. Dar, în general, sunt de acord. E cu bătaie lungă. Dar e genul de lucru pe care o persoană vrea să îl taie de pe listă. Natura umană.

— Deci du-te şi dă-i jos mănuşile.

— O voi face. Dar asta-i o chestie importantă. În calitate de consilier juridic trebuie să-ţi spun că dacă o dăm în bară cu asta suntem morţi şi îngropaţi. Trebuie să fim siguri. Trebuie să arunci o privire pe notiţele de la autopsia lui Yeow. Nu e de nici un folos dacă găsim zgârieturi pe mâinile lui Warwick dacă ei nu au găsit piele sub unghiile lui Yeow.

— Nu pot să-mi arunc privirea pe notiţele alea. Probabil nici nu sunt încă transcrise.

— Poţi să-i suni pe cei care au făcut autopsia şi să le ceri o favoare?

— S-ar putea să nu-mi răspundă.

— Probabil că tu i-ai instruit. Ei trebuie să ştie că totu-i o porcărie. Te vor ajuta. Întreabă despre unghii. Îi vom avea pe Szewczk şi Dupreau după noi. Mai bine să avem ambele capete ale poveştii. Unul zgârie şi unul are zgârieturile. Toată povestea, chiar acolo.

— Acum?

— În seara asta. Neobservaţi. Eu mă duc înapoi la Crystal City şi vorbesc cu Warwick şi când tu ai informaţiile de la prietenii tăi medici mă suni acolo cu veştile, iar atunci, ori îl confrunt pe Warwick, ori îi voi da mănuşile înapoi, îl mângâi pe cap şi dispar.

— Nu ai un telefon mobil.

— Sunt sigur că au o centrală telefonică. E o companie de producţie. Cineva îţi va face legătura.

— Şi între timp îl ţii pe Warwick prizonier, după program?

— Nu-l voi ţine. Decât dacă are zgârieturi.

JOI, 23 FEBRUARIE, 18:25 EST

Nevrând să-i furnizeze un prim-plan vreunui reporter cu un obiectiv foarte bun, Brennan a luat un alt Uber şi i-a spus şoferului să o ducă la Cantina Marina în zona districtului

Southwest Waterfront. A comandat o porţie de scoici şi creveţi prăjiţi şi s-a aşezat la o masă în colţul îndepărtat din spate.

Primul telefon i l-a dat lui Bernie Rodriguez, un antropolog criminalist, consultat atât de birourile de medicină legală din D.C cât şi de cele din Baltimore. Ea şi Rodriguez se cunoşteau din facultate. Totuşi, era îngrijorată cu privire la reacţia lui. Dacă îi răspundea.

Îngrijorarea nu a fost fundamentată. Rodriguez a ridicat la primul sunet, spunând că a văzut circul din presă, asigurând-o că toată lumea din secţie crede că acuzaţiile sunt de rahat. După zarva din fundal ea şi-a dat seama că era încă la Marriott.

Brennan a întrebat cine a făcut autopsia lui Jonathan Yeow. Rodriguez nu ştia, a promis că o să verifice şi o să sune înapoi.

Terminase prima moluscă în momentul în care a sunat. Patologul fusese Helen Matias. Brennan o cunoştea pe Matias. Au învăţat împreună protocolul de recuperare a cadavrelor când astfel de cursuri mai erau predate la Academia FBI din Quantico. Matias era imparţială, priceută şi a naibii de deşteaptă. Cele două femei împărţeau un respect reciproc. Şi dragostea lui George Carlin.

Încă.

Rodriguez i-a oferit numărul de mobil al lui Matias. Brennan a spus că îl are, i-a mulţumit şi a închis.

Brennan a verificat ora. Şase şi douăzeci şi cinci. Nu era bine. Biroul de medicină legală era cu siguranţă închis.

A sunat.

Patru sunete, apoi a intrat robotul. A spus câteva cuvinte. În primul rând numele.

Brennan s-a uitat prin restaurant. Era plin cu funcţionari în costume cu cravată şi ciorapi şi pardesie. Cu localnici în echipament de alergare şi transpiraţi. Cu turişti în adidaşi şi cu şepci, cu aparate foto şi ghiduri turistice.

Matias a sunat exact la patru minute după ce Brennan a lăsat mesajul.

— Vei face totul ca să-ţi apară numele în ziare.

Vocea era joasă, vocalele largi şi languroase. Clar nu era din New York.

— Mă gândesc să dansez goală în faţa Casei Albe.

— S-ar putea să meargă. Cum naiba eşti?

— Am fost şi mai bine, a spus Brennan.

— Da. Toată povestea asta cu Yeow e o porcărie.
Deci Matias ştia.
— Nu eu l-am ucis.
Matias n-a răspuns.
— Înţeleg că tu ai făcut autopsia.
— Da.
Nedezvăluind nimic.
Pe fir s-a lăsat o tăcere ciudată în timp ce Brennan gândea şi Matias aştepta. Brennan a hotărât să treacă direct la subiect.
— Mă întreb dacă aş putea cumva…
— Mi-ar plăcea să arunci o privire la el.
— Ce? La cine?
— La Yeow. Am găsit urme îngrijorătoare pe umerii lui.
— Îngrijorătoare.
— Da.
Brennan i-a lăsat timp lui Matias să detalieze. N-a făcut-o.
— Vrei părerea mea.
— Neoficial, bineînţeles.
— Când?
— În seara asta.
— Îmi convine.
— Strada 401E. Asta-i în Southwest. Ne întâlnim în hol la opt.
— Voi fi acolo.
— Tempe. Nimeni nu trebuie să ştie că ai văzut cadavrul.
— Care cadavru?
— Bine. Pentru că o scurgere de informaţii ar putea duce feţele amândurora la ştirile de la ora unsprezece.

*

Brennan a pierdut timpul sorbind din cafea. După cola dietetică, cu supliment, ultimul lucru de care avea nevoie era mai multă cafeină. Dar restaurantul era aglomerat şi ea voia o scuză să poată sta.
Căutând pe Google adresa pe strada E, a aflat că distanţa de unde era acum era cam de un kilometru. Plină de energie s-a hotărât să meargă pe jos.
La şapte şi jumătate a pornit. Sub influenţa cafelei, a sucului şi a adrenalinei, de-abia observa împrejurimile. Parcul, şcoala, biserica. Complexul de apartamente Potomac Place Tower.

Capitol Park Tower. Autostrada Southwest pe deasupra. Mirosul râului Potomac puternic în aer. Mergând pe Fourth Street, singurul lucru la care se putea gândi era trimiterea făcută de Matias la urmele ciudate de pe Yeow.

Îmi mintea ei, vizualiza atacul. Ucigaşul punând punga de plastic pe capul lui Yeow. Trăgând tare în jos şi strângând puternic plasticul. Mâinile lui izbind pieptul şi umerii lui Yeow. Poate şi pieptul.

Sau mâinile ei.

S-a gândit că un atacator înalt ar fi lăsat urme rezultate dintr-un impact direct pe deltoid. Un atacant mai scund, întinzându-se mai mult în sus, ar fi lăsat urme mai departe spre faţă sau spre spate, depinzând de poziţia faţă de Yeow. A concluzionat că ar fi posibil să-l implice pe Warwick sau să-l excludă, bazându-se pe înălţimea lui.

Pe strada E, a luat-o la stânga. Laboratorul de medicină legală din D.C. era întins pe întreaga parte de nord a străzii. Mai multe etaje, o mulţime de grilaje de oţel şi sticlă. Acelaşi peisaj plin de speranţă ca şi la secţia de poliţie de pe Indiana Avenue. Mai puţin rahat de câine. Steaguri identice.

În partea opusă a străzii era un hotel Hyatt. În cele două colţuri rămase erau clădiri guvernamentale. Mulţumită lui Google ştia că monştri găzduiau, printre alte entităţi, Administraţia Naţională Aeronautică şi Spaţială, Centrul pentru Controlul şi Prevenţia Bolilor, Serviciul de Cercetare Economică a Departamentului Agriculturii din SUA, Comisia de Transport de Suprafaţă şi cafeneaua lui Casey. Partea fierbinte a zonei.

Cu pulsul bătându-i ca unui colibri, a deschis uşa de la laboratorul de medicină legală şi a intrat.

*

Reacher a reţinut primul Uber şi s-a întors la Crystal City. Preţul va fi plătit direct de pe cardul de credit al lui Brennan. Nu trebuia dat nici un bacşiş. Se părea că aşa funcţiona Uber. Ceea ce lui îi convenea. Avea obiceiul militarilor de a presupune că toţi cei pe care îi cunoştea erau mai bogaţi decât el.

A coborât cu o stradă înainte de clădirea pe care o împărţeau companiile de producţie TV şi a mers până într-un loc din care putea vedea uşa. A stat în umbră, în frigul de februarie şi a

aşteptat. Oamenii ieşeau câte unul sau doi, îmbrăcaţi cu jeanşi şi haine groase de iarnă. L-a văzut plecând pe Samuel Rye. Dar nu şi pe Massee sau Warwick. Ei erau încă înăuntru. Încă discutând programul lor de ultimă oră, credea el, şi cum devenea mai puternic, acum că Yeow era mort. Dezgustător, spusese Brennan. O plăcea pentru acea reacţie. Arăta puritate. Ca antropolog criminalist trebuie să fi văzut destule lucruri urâte făcute din motive urâte, dar nu era cinică. Nu de tot. Ceea ce era neobişnuit. Ca şi numele ei. Era cu totul neobişnuită.

Şi atrăgătoare.

A aşteptat.

La opt şi zece s-a gândit că mai multă linişte nu va fi în clădire. Massee şi Warwick erau încă înăuntru. A intrat şi a găsit coridorul corect. A văzut uşa corectă în faţă. Dar s-a deschis înainte să ajungă acolo şi Ian Massee a ieşit.

S-a oprit şi a spus:

— Tu.

— Da, eu, a spus Reacher.

— Ce vrei?

— Pe Warwick.

— De ce?

— Nu-i treaba ta.

— Toată chestia asta e treaba mea.

— Toată chestia asta e o prostie.

— Fratele meu n-a fost spion.

— Fratele tău a fost un rahat.

— În final ei au spus că altcineva a fost spionul. E în înregistrări.

— Ai fost bolnav în ziua când s-a predat gândirea? Au fost doi spioni. Fratele tău şi celălalt tip. Lucrând împreună.

— Nu-i adevărat.

— Ba da, este. Ştiu sigur.

— Cum?

— L-am văzut de două ori transmiţând mesaje şi întâlnindu-se cu un oficial al guvernului est german. Eram tânăr, eram în armată, nu în forţele aeriene. Nu se ferea de un tip ca mine. Cred că de asta m-au trimis.

Massee a tăcut un moment.

Apoi a spus:

— Deci *a fost* executat.

— Nu, n-a fost, a spus Reacher. Şi-a pus singur pistolul în gură.

— Avem ordinul.

— Aveţi şi răspunsul?

— Ce?

— Hârtiile ar fi trebuit să fie prinse împreună în dosar. Ordinul şi răspunsul. Ordinul spunea ucide-l, iar răspunsul spunea că era deja mort când am ajuns acolo.

— Tu?

— Doar că nu era cu totul adevărat. Era viu când am ajuns acolo. Am stat în maşina lui şi am vorbit. Am prezentat situaţia. M-a implorat să-l las să se împuşte. Voia să-şi ferească familia de ruşine. Am fost de acord cu asta. Dar apoi ai apărut tu şi ai dezgropat totul din nou. Ar fi trebuit să laşi lucrurile aşa cum sunt.

— Ai fost acolo?

— După aceea am fost surd de urechea stângă o săptămână.

Massee a rămas tăcut din nou.

S-a făcut roşu la faţă.

S-a întors în sus ca un ceas şi a balansat neîndemânatic mâna dreaptă spre falca lui Reacher, alimentat doar de eşec şi de inflamare şi de furie. Reacher i-a prins pumnul în mâna stângă ca pe o minge de softball şi a tras o dreaptă joasă în pântecele amplu al lui Massee, care l-a îndoit ca pe un briceag, gâfâind şi tremurând pe picioarele nesigure. Reacher a aşteptat până când s-a stabilizat şi şi-a dus genunchiul în faţa lăsată jos a lui Massee. După care Massee s-a prăbuşit pe podea, jumătate în spate şi jumătate lateral, şi a rămas nemişcat.

Reacher a păşit peste el şi a intrat pe uşă.

Warwick era în cameră. În mod clar auzise agitaţia.

— Ce naiba s-a întâmplat acolo afară? a întrebat el.

Reacher a închis uşa şi a spus:

— Scote-ţi mănuşile.

— Ce?

— Ai auzit.

— Mănuşile mele?

— Scote-ţi-le sau ţi le scot eu.

— De ce?

— Vreau să-ţi văd mâinile.

Warwick era prea uimit ca să protesteze. Pur şi simplu şi-a tras mănuşile jos, întâi una, apoi pe cealaltă.

Şi-a ridicat mâinile.

Nicio zgârietură.

Uşa s-a deschis din nou şi a Samuel Rye a păşit în cameră.

*

Toate morgile au acelaşi parfum, un amestec de dezinfectant, refrigerare şi carne în putrefacţie. Apă de moarte.

Toate morgile sunt echipate în acelaşi fel. Gresie strălucitoare, dulapuri şi ghişee. Mese din oţel inoxidabil, chiuvete, lumini, cântare, cărucioare şi instrumente.

Toate morgile au aceleaşi frigidere, unele mai mari, unele mai mici, unele mai numeroase. Spre surpriza lui Brennan, cea de la Laboratorul de Medicină Legală avea litere în Braille lângă semnul care spunea 5205: DEPOZITUL DE CADAVRE. S-a mirat. Patologi cu deficienţă de vedere sau tehnici de autopsie? Generatoare de rezervă superficiale?

Nu s-a gândit mult la asta. Liniştea de după program îi punea la încercare nervii deja zdruncinaţi. Niciun sunet al ferăstraielor Stryker. Niciun telefon sunând. Niciun robinet din care să curgă apa în chiuvetele din oţel inoxidabil. Nicio voce care dictează, direcţionează sau face glume. Şi-a amintit de perioadele în care făcea autopsii noaptea târziu. Nu au fost niciodată vremuri bune.

După ce a fost identificată de securitate şi a însoţit-o în sus pe scări, Matias a scos o targă dintr-un răcitor. Au discutat despre ce a descoperit şi au revăzut raportul. Apoi Matias a desfăcut şorţuri chirurgicale, măşti şi mănuşi din dulapuri şi s-au echipat amândouă.

— Pregătită?

Sprâncenele negre s-au ridicat deasupra dreptunghiului de material care-i acoperea nasul şi gura. Care erau şi ele întunecate.

Brennan a aprobat din cap.

Matias a verificat de două ori eticheta, apoi a desfăcut fermoarul sacului. *Whrrrp*. Sunetul a fost ca un mârâit în linişte. Duhoarea morţii s-a simţit în aer. Mirosul nu o deranja nici pe Matias, nici pe Brennan.

Yeow era culcat pe spate, gol, cusătura în Y fiind întunecată pe pielea gri, ca de ceară. Un ochi era pe jumătate deschis, cu pupila negru lăptos. Baza gâtului avea pete roşii.

Din comentariile lui Matias şi din notiţele şi desenele autopsiei, Brennan ştia că urmele „problematice” erau posterioare, pe spatele gâtului lui Yeow.

— Îl întoarcem?

Brennan a aprobat din nou din cap.

Matias a despărţit marginile sacului. Împreună, au învelit braţele lui Yeow şi au rotit corpul, Matias de la umeri, Brennan de la glezne. Fruntea a lovit masa cu un zgomot surd.

Brennan s-a aplecat. N-a văzut nimic.

Matias a tras o lampă chirurgicală mai aproape şi a apăsat întrerupătorul. Lumina a inundat capul şi partea de sus a torsului lui Yeow.

Urmele erau subtile, dar în mod clar acolo, centrate sub vertebra a şaptea cervicală, la baza gâtului lui Yeow. Două linii convergente într-un unghi foarte mic.

— În timpul morţii? a întrebat Brennan.

— Categoric. Hemoragia înseamnă că rănirea a avut loc în timpul decesului.

— Pare că a fost lovit de ceva cu o pereche de muchii lungi, subţiri. Sau o pereche de bare.

— Sau că el a lovit ceva.

— Crezi că a căzut?

Matias a scuturat din cap.

— N-am găsit niciun traumatism altundeva pe corp. Nici o laceraţie, nici un hematom, nici o fractură. Nimic în afară de această lovitură liniară şi zgârieturile de pe gât.

— Nicio rană de apărare pe mâini şi braţe?

— Câteva unghii rupte. Dar nu pot să spun când sau cum s-a întâmplat.

— Şi nu a fost nicio urmă de piele sau material sub unghii.

Brennan ştia asta din notiţele lui Matias.

— Nicio urmă.

— Nu are sens. Dacă e conştientă, victima strangulării se încleştează de mâinile atacatorului. Sau de ligatura care îi taie aerul.

— Da.

Brennan s-a îndreptat şi a închis ochii. Din nou a construit o hologramă mentală a atacului.

Yeow.

Warwick în faţa lui cu punga de plastic.

Sau în spatele lui.

Înaltul, slabul Warwick.

Şi-a imaginat două semne liniare. Poziţia lor, spaţiul, orientarea.

Figura s-a transformat. A devenit mai mică. Mai solidă.

Dintr-odată a făcut legătura.

Ochii lui Brennan s-au deschis.

Nu Paul Warwick.

Samuel Rye!

— Aceste urme au fost făcute de o proteză de mână.

Tonul accentuat şi calm.

— De aia n-ai găsit piele sub unghiile lui Yeow.

— Un aparat cu două cârlige?

Matias vorbea în timp ce studia modelul rănii de pe gâtul lui Yeow.

— Ştiu cine a făcut asta.

— Serios?

Matias, neconvinsă.

— Trebuie să plec.

Degetul a lovit pedala şi a aruncat echipamentul în coşul de gunoi cu risc biologic.

— Asta-i tot?

— Consilierul meu legal e în mare pericol.

Brennan şi-a înşfăcat geanta şi a fugit pe uşă. În timp ce alerga a căutat un Uber pe telefon. Aplicaţia părea să meargă agonizant de încet. În cele din urmă, Fong a promis să fie acolo într-un Camry negru hibrid în unsprezece minute. A ajuns pe stradă şi a fugit, sperând că telefonul îl va aduce pe Fong la ea. Ar putea fi la o milă depărtare în unsprezece minute. Poate mai departe. Apoi telefonul a sunat în mâna ei. Ecranul îi arăta acelaşi număr necunoscut care îl văzuse mai devreme. Albert Thorsten. Editorul lui Yeow de la *Washington Post*. Vocea ca deşertul Kalahari.

— Îmi cer scuze, a spus.

— Pentru ce, pentru numele lui Dumnezeu?

Nu avea timp pentru jocuri.

— Poliţiştii au găsit notiţele lui Yeow. Mi le-au dat mie înapoi. Ai avut dreptate. Calder Massee s-a sinucis. Era spion. *A fost* un ordin de execuţie, dar restul dosarului arată că Massee era deja mort când asasinul a ajuns acolo. S-a împuşcat singur în maşina lui. Ian Massee şi Paul Warwick au luat doar ce le-a convenit din dovezi. Povestea lui Yeow avea să-i îngenuncheze. Ei sunt acum suspecţi.

— Nu, a fost Samuel Rye. Povestea lui Yeow avea să-i distrugă emisiunea. Ar fi trebuit să ştiu. A spus că nu e despre bani. Când cineva spune asta, întotdeauna e despre bani.

A închis şi a sunat-o pe Veronica Luong.

Robotul.

A spus:

— Spune-le lui Szewczk şi Dupreau să meargă la locul lui Samuel Rye din Crystal City chiar acum. Poliţie, trupe speciale, tot. Rye e ucigaşul.

Apoi a văzut un Camry negru în faţă. A făcut cu mâna. El a oprit. Ea a urcat.

*

Samuel Rye stătea în cadrul uşii deschise. Scund, îndesat, puternic. Tot numai muchii şi unghiuri. În mâna sănătoasă ţinea un Colt Python, care era un revolver cu şase gloanţe de oţel inoxidabil, cam de mărimea şi greutatea unui baros. Fixat în cârlig era un briceag deschis. Şase centimetri de oţel strălucitor, albastru deschis în lumina fluorescentă. Nu era bine. Nu era bine deloc. Lui Reacher nu-i plăceau cuţitele.

Ar fi trebuit să ştie.

Nu-i despre bani.

Întotdeauna e despre bani.

— Stai jos, a spus Rye.

— Nu, a spus Reacher.

— O să te împuşc.

— Nu o s-o faci. E o armă foarte zgomotoasă. Poliţiştii sunt pe drum.

— Zici tu.

— Brennan s-a dus să se uite pe notiţele de la autopsia lui Yeow. Nu va găsi piele sub unghiile lui. Va aduna doi cu doi. E atât de deşteaptă. Şi are un telefon mobil.

Rye a făcut un pas în cameră.

A ridicat Colt-ul. Ţeava arăta de mărimea unei ţevi de apă. L-a îndreptat spre mijlocul pieptului lui Reacher.

Rămâi în viaţă şi vezi ce-ţi aduc următoarele minute.

Asta era deviza lui Reacher.

— Cum ai obţinut amprentele ei pe pungă? a întrebat el.

Rye a zâmbit. Mulţumit de el însuşi.

— Bănuiesc că nu te uiţi prea mult la televizor, a spus el,

— Câteodată la Yankees, a spus Reacher. Când pot.

— Ultima mea emisiune. Despre imprimantele 3D. Foarte folositoare. Dar am sugerat că pot fi folosite şi pentru scopuri rele.

— Deci cum?

— A ajuns la Marriott cu două zile în urmă şi a luat cina în cameră. Am luat paharul de apă de la chelner. Am luat amprentele, le-am scanat, am umplut cartuşul imprimantei cu scualenă şi le-am imprimat peste tot pe o pungă nouă, complete, cu înălţime cam de jumătate de milimetru.

Reacher a aprobat din cap. A auzit de scualenă. Un ceasornicar rus îi povestise odată totul despre ea. Era un compus organic natural, care se găsea în uleiul de ficat de rechin şi în uleiul de măsline. Şi în nasul uman. Ceasornicarul îl folosea ca să lubrifieze mecanismele delicate.

— Stai jos, a spus Rye.

— Nu, a spus Reacher din nou.

A auzit paşi de coridor. În linişte şi ezitanţi.

Apropiindu-se.

Ian Massee a apărut în uşă.

Nu arăta prea bine. Înclinat, şchiopătând, respirând neregulat.

— Nenorocitul m-a lovit, a spus el.

— Avem probleme mai grave de-atât, a spus Rye.

Massee s-a târât înăuntru. S-a oprit între Rye şi Warwick. Dacă Rye stătea la doisprezece pe cadranul unui ceas, Massee era la unu şi Warwick era la două. Reacher era la şase. În inferioritate numerică. Un clasic trei împotriva unuia.

Arma era încă îndreptată spre pieptul lui Reacher.

— Brennan plănuieşte să te întâlnească aici? a întrebat Rye.

— Nu, a răspuns Reacher.

Apoi a simţit mai multă mişcare pe coridor. Aproape imperceptibilă. Doar o mişcare uşoară în aer.

S-a uitat la Rye şi a spus:

— Ar trebui să-ţi accepţi pierderea şi să te duci naibii. Sau să-l împuşti pe Massee, nu pe mine. El te-a băgat în rahatul ăsta. E la fel de rău ca fratele lui mai mare.

Rye n-a spus nimic.

Peste umărul lui stâng, Reacher a văzut o treime dintr-o faţă, un ochi verde, o şuviţă de păr blond închis. Brennan, cercetând pe lângă tocul uşii. Exact la fel ca pe după lanţul de la uşa de hotel, la început.

— Timpul trece, a spus el.

Brennan a intrat în cameră fără zgomot. Un metru în spatele lui Rye.

— Îmi doresc să fi fost femeie, a spus Reacher.

— Ce? a întrebat Rye.

— Aş fi avut o geantă. Aş fi putut să o rotesc ca pe o bâtă. Aş fi putut să-ţi zbor arma din mână.

— Ce? a întrebat Rye din nou.

Şi Brennan a făcut exact aşa. Reacher a văzut treizeci şi şapte de ore de furie şi indignare şi frustrare pe faţa ei, canalizându-se într-un fel de concentrare mortală. S-a rotit ca un aruncător de disc la jocurile olimpice şi-a scos geanta de pe umăr şi a izbit-o în antebraţul lui Rye cu toată puterea corpului ei. Care era evident considerabilă. Arma a fost măturată de la doisprezece de pe cadranul ceasului la trei. S-a descărcat cu un zgomot asurzitor şi un monitor de televizor a explodat, iar în acelaşi timp Reacher a lovit cu pumnul uriaş partea expusă a capului lui Rye, maxilar, ureche şi pomete, iar apoi a dansat la dreapta şi a tras un cot în gâtul lui Warwick. Rye şi Warwick s-au dat înapoi, iar Massee a căzut în genunchi, ţinându-se de piept. Poate un atac de cord, de unul singur.

Reacher s-a uitat la Brennan şi a spus:

— Mulţumesc.

Brennan a respirat şi a spus:

— Cu plăcere.

Apoi s-au auzit sirenele afară şi cizme pe coridor şi şase bărbaţi în geci de la FBI au dat buzna în cameră, urmaţi de Szewczk şi Dupreau, urmaţi de Veronica Luong.

JOI, 23 FEBRUARIE, 23:10 EST

Amândoi aveau nevoie să se relaxeze. Şi Reacher era flămând.

Cum barurile şi restaurantele de la Marriott erau cu siguranţă pline cu toxicologi, patologi, avocaţi şi ingineri ameţiţi de alcool, au optat pentru Raven din Mount Pleasant. Brennan îşi amintea de el din vremea în care bea. Decor pentru scufundare. Cheesburger şi inele de ceapă delicioase. Spera că e încă acolo.

Era. Şi a fost o alegere bună. Interiorul era întunecat, luminat în principal de reclamele de neon la bere. Barul pe o parte, separeuri pe cealaltă, fiecare cu propriile tonomate în miniatură. Locul, în mare măsură gol, avea un singur defect. Mirosul dulceag de grăsime şi bere stătută.

Au ales un separeu din spate şi s-au urcat pe scaunele înalte de crom cu şezutul de vinil crăpat. Brennan s-a urcat. Reacher pur şi simplu a încălecat şi s-a lăsat.

Pe perete deasupra umerilor lor, stângul lui, dreptul ei era un televizor cu ecranul bombat, care părea că a fost fabricat cândva prin anii ’80. Televizorul era pornit, dar sunetul era oprit.

După o scurtă aşteptare, a apărut un tip şi i-a întrebat ce vor. Tricoul lui, odată alb, era pătat şi prea strâmt peste pântec. Pe el era steagul Letoniei alungit nefiresc.

Reacher a cerut un burger, foarte prăjit şi cafea neagră. Brennan a cerut la fel, în sânge, cu porţie dublă de brânză. De băut, Perrier cu lămâie.

Ochii lor s-au întâlnit.

Reacher a modificat comanda cu două halbe din orice era la butoi. Tipul le-a recomandat nişte IPA făcută la o berărie mică, cu un nume neobişnuit.

Berea a ajuns pe masă câteva secunde mai târziu. Brennan a luat câteva molecule, mai ales spumă. Alcoolicul din ea a început să numere automat. Câte luni? Ani? Va fi bine.

— Ce e o IPA? a întrebat Reacher.

— A naibii de bună, a spus Brennan.

Ochii lui Brennan s-au mutat la anticul Sony de deasupra şi dintre ei. A citit un titlu de sub o prezentatoare cu o faţă sumbră. *Falsificarea unui criminal.* În dreapta prezentatoarei era o imagine cu un bărbat de vârstă mijlocie într-o uniformă a forţelor aeriene.

— Am făcut ştirile de la ora unsprezece, a spus Brennan ca un ecou al vorbelor lui Matias.

Cât s-a uitat Reacher la stânga, pe ecran a apărut o filmare. Scăldat în lumină artificială, Dupreau îl conducea pe încătuşatul Warwick din clădirea Crystal City. Szewczk îl urma cu Rye. Massee era în mâinile unui tip cu literele FBI pe spatele gecii.

Filmarea s-a terminat şi s-a întors prezentatoarea. I-au urmărit buzele cum rezumau în tăcere poveste, imaginea lui Brennan fiind acum unde fusese Calder Massee.

Au sosit burgerii. Au adăugat sos şi condimente. Au mâncat în tăcere.

Brennan a vorbit când i-a rămas pe farfurie numai salata.

— Rye a pus în mişcare toată povestea.

— Doi iepuri dintr-o lovitură, a fost de acord Reacher. Eliminarea lui Yeow, care avea de gând să-ţi susţină concluzia sinuciderii, distrugându-i astfel povestea. Creşterea atenţiei faţă de documentarul lui.

— Rye a vrut să dea o lovitură mare, ca *Facerea unui criminal*. Sau *Foileton*.

Reacher s-a uitat la ea.

— Un documentar TV şi un podcast.

Reacher n-a spus nimic.

— Toată lumea din America l-a văzut. Sau ascultat.

— Sunt mult timp în mişcare.

— Acum mergeai spre sud?

Brennan a schimbat subiectul.

— Da.

— Bună perioadă a anului pentru asta.

— Dorm deseori afară.

— Vei dormi afară la noapte?

Brennan a mai luat o gură din IPA.

— Mă plăteşte Luong, aşa că o să mai stau o noapte la Marriott.

— Şi eu.

Brennan l-a studiat pe Reacher peste marginea halbei.

— Mergem acolo?

Reacher a privit în spatele ei.

Brennan a înghiţit un alt mililitru de bere. A trecut un moment lung înainte ca ea să răspundă.

— Uber?

Reacher a aprobat din cap.

Şi aşa au făcut.

SFÂRŞIT

O POVESTIRE DIN SERIA

JACK REACHER

LEE CHILD

PREA MULT TIMP

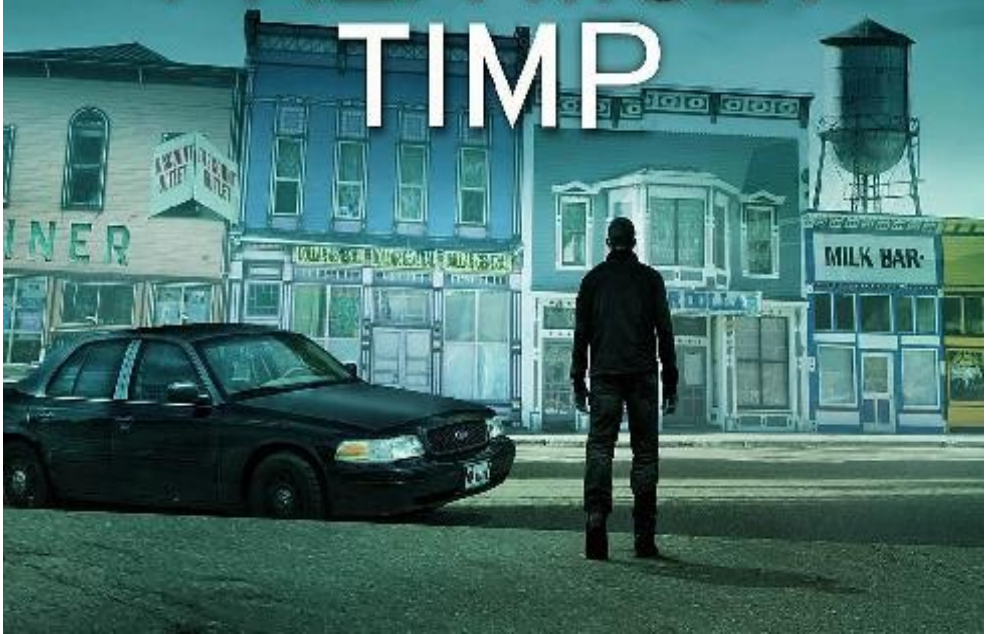

PREA MULT TIMP

Titlul original: *Too Much Time*, 2017

Şaizeci de secunde într-un minut, şaizeci de minute într-o oră, douăzeci şi patru de ore într-o zi, şapte zile într-o săptămână, cincizeci şi două de săptămâni într-un an. Reacher a făcut calculul în cap şi i-a ieşit ceva mai mult de treizeci de milioane de secunde în orice interval de douăsprezece luni. Timp în care aproape zece milioane de infracţiuni semnificative se comit doar în Statele Unite. Aproximativ una la fiecare trei secunde. Nu e ceva rar. Pentru a vedea personal una care are cu adevărat loc, chiar în faţa ta, aproape, nu era puţin probabil. Locaţia are importanţă, desigur. Infracţiunile sunt acolo unde sunt şi oameni. Probabilitatea era mai mare în centrul unui oraş decât în mijlocul unei pajişti.

Reacher era într-un oraş din interiorul statului Maine. Nu lângă un lac. Nu pe coastă. N-avea nimic de-a face cu homarii. Dar odată a fost bun la ceva. Asta era clar. Străzile erau largi şi clădirile erau din cărămidă. Era un aer de prosperitate de mult apusă. Ceea ce odată ar fi putut fi magazine de firmă, acum erau mici magazine cu de toate. Dar nu era totul numai tristeţe. Aceste magazine măcar făceau ceva. Era şi o franciză a unei cafenele. Cu mese afară. Străzile erau aproape aglomerate. Vremea ţinea cu ei. Era prima zi de primăvară şi soarele strălucea.

Reacher s-a întors spre o stradă atât de largă încât fusese închisă traficului şi se numea piaţă. Mesele cafenelelor erau puse pe ambele părţi în faţa clădirilor roşii şi vreo treizeci de oameni şerpuiau în spaţiul dintre ele. Reacher a văzut prima oară scena, cu oamenii din faţa lui împrăştiaţi întâmplător. Mai târziu şi-a dat seama că cei care contau cel mai mult făceau o formă perfectă, ca litera T. El era la baza lui, uitându-se în sus şi la patruzeci de metri distanţă pe partea transversală a literei T, era o femeie tânără, mergând în unghi drept faţă de el, de la dreapta la stânga în faţa lui, de-a lungul străzii largi, direct de la un trotuar la altul. Avea o geantă mare din pânză agăţată de umăr. Pânza părea a fi de greutate medie şi avea o culoare

naturală, pală pe cămaşa ei de culoare închisă. Avea probabil vreo douăzeci de ani. Sau chiar mai tânără. Ar fi putut avea optsprezece. Se plimba încet, privind în sus, făcându-i plăcere să-i bată soarele pe faţă.

Apoi, de la capătul stâng al părţii transversale, mult mai repede, a apărut un puşti care alerga, îndreptându-se spre ea. Cam aceeaşi vârstă. Adidaşi în picioare, pantaloni negri strâmţi, hanorac cu glugă. A apucat geanta femeii şi i-a tras-o de pe umăr. Ea a căzut ameţită, cu gura deschisă într-un fel de exclamaţie fără suflu. Puştiul cu glugă a strâns geanta sub braţ ca pe o minge de fotbal şi fugit la dreapta, pe latura de jos a T-ului spre baza lui, direct către Reacher.

Apoi, de la capătul drept al părţii transversale au apărut doi bărbaţi în costum, mergând pe aceeaşi direcţie pe care fusese femeia, de la un trotuar la altul. Erau cam la douăzeci de metri în spatele ei. Infracţiunea se petrecuse fix în faţa lor. Au reacţionat la fel ca majoritatea oamenilor. Au îngheţat în prima fracţiune de secundă, apoi s-au întors şi l-au văzut pe puşti fugind şi apoi au ridicat braţele într-un mod curajos dar incoerent şi au strigat ceva care ar fi putut fi *Hei!*

Apoi au pornit în urmărire. Ca la semnalul unui pistol. Alergau cu forţă, cu genunchii ridicaţi, cu marginea hainelor fâlfâind. Poliţişti, s-a gândit Reacher. Trebuie să fie. Din cauza înţelegerii fără cuvinte. Nici măcar nu şi-au aruncat o privire unul altuia. Cine altcineva ar reacţiona aşa?

La patruzeci de metri distanţă tânăra femeie s-a ridicat în picioare şi a început să alerge.

Poliţiştii continuau să se apropie. Dar puştiul în tricou negru era la zece metri în faţă şi alerga mai repede. Nu îl vor prinde. În niciun caz. Diferenţa dintre ei se mărea.

Acum puştiul era la douăzeci de metri de Reacher, luând-o când la stânga, când la dreapta, alergând pe terenul accidentat. Cam la trei secunde distanţă. Cu un gol între ei. Un drum liber. Acum la două secunde. Reacher a făcut un pas la dreapta. O secundă. Încă un pas. Reacher l-a prins pe puşti de şold şi l-a trântit la pământ într-o învălmăşeală de braţe şi picioare. Geanta de pânză a zburat în aer şi puştiul s-a răsucit şi s-a rostogolit încă vreo trei metri, iar apoi au ajuns şi bărbaţii în costume şi au tăbărât pe el. Câţiva oameni se apropiau. Geanta de pânză căzuse cam la un metru de picioarele lui Reacher.

Deasupra avea un fermoar închis. Reacher s-a repezit s-o ridice, dar apoi s-a gândit mai bine. Mai bine să lase dovezile neatinse, aşa cum sunt. A făcut un pas în spate. Mai mulţi spectatori s-au apropiat de umărul lui.

Poliţiştii l-au ridicat pe puştiul ameţit în picioare şi l-au încătuşat cu mâinile la spate. Un poliţist îl păzea, iar celălalt a făcut un pas şi a ridicat geanta de pânză. Părea plată şi uşoară şi goală. Parcă era dezumflată. Ca şi cum nu era nimic în ea. Poliţistul s-a uitat la toate feţele din preajma lui şi l-a fixat pe Reacher. A scos portmoneul din buzunar şi l-a deschis cu o mişcare experimentată. Avea un act de identitate cu fotografie în spatele unui plastic lăptos. Detectivul Ramsey Aaron, poliţia locală. În fotografie era acelaşi tip, puţin mai tânăr şi nu cu respiraţia tăiată.

— Îţi mulţumesc foarte mult că ne-ai ajutat cu asta, a spus Aaron.

— Cu plăcere, a spus Reacher.

— Ai văzut exact ce s-a întâmplat?

— Destul de mult.

— Atunci am nevoie să dai o declaraţie ca martor.

— Ai văzut victima fugind după aceea?

— Nu, n-am văzut asta.

— Părea în regulă.

— E bine de ştiut, a spus Aaron. Dar tot avem nevoie să semnezi o declaraţie.

— Aţi fost mai aproape decât am fost eu, a spus Reacher. S-a întâmplat exact în faţa voastră. Semnaţi-vă singuri declaraţia.

— Ca să vă spun adevărul, domnule, înseamnă mai mult dacă este din partea unei persoane obişnuite. Un membru din public, vreau să spun. Juriului nu-i plac întotdeauna declaraţiile poliţiştilor. Astea-s vremurile.

— Şi eu am fost odată poliţist, a spus Reacher.

— Unde?

— În armată.

— Atunci vei fi şi mai bun decât o persoană obişnuită.

— Nu pot sta pe-aici pentru un proces, a spus Reacher. Sunt în trecere. Trebuie să plec.

— Nu va fi un proces, a spus Aaron. Dacă avem înregistrată declaraţia unui martor ocular, care mai e şi un veteran al armatei, cu experienţă în aplicarea legii, atunci apărarea nu va

avea ce face. Simplă aritmetică. Plusuri şi minusuri. Ca la un credit. Aşa funcţionează acum.

Reacher n-a spus nimic.

— Zece minute din timpul tău, a spus Aaron. Ai văzut ce ai văzut. Care ar fi lucrul cel mai rău care s-ar putea întâmpla?

— Bine, a spus Reacher.

***

A durat mai mult de zece minute, chiar de la început. S-au învârtit pe acolo şi au aşteptat să vină o maşină de poliţie să-l ducă pe puşti la secţie. A apărut în sfârşit, însoţită de o ambulanţă care să verifice semnele vitale ale puştiului. Să-l declare apt pentru interogatoriu. Să evite moartea inexplicabilă în custodie. Toate au luat timp. Dar într-un final puştiul s-a urcat pe locul din spate, tipii în uniformă pe cele din faţă şi maşina a plecat. Martorii s-au întors la treaba lor. Reacher şi cei doi poliţişti au rămas singuri.

Al doilea poliţist a spus că îl cheamă Bush. Nici o relaţie cu familia Bush din Kennebunkport. Tot un poliţist din regiune. A spus că maşina lor e parcată pe stradă, dincolo de colţul îndepărtat al pieţei. A arătat cu mâna. Sus, unde începuse plimbarea lor în soare. Au pornit toţi în acea direcţie. În sus, pe latura verticală a T-ului, apoi o întoarcere la dreapta pe partea transversală, poliţiştii mergând înapoi pe drumul pe care veniseră mai devreme, Reacher urmând poliţiştii.

— De ce a fugit victima? a întrebat Reacher.

— Cred că asta e ceva ce va trebui să aflăm, a spus Aaron.

Maşina lor era un Crown Vic vechi, uzat, dar nu deformat. Curat, dar nu strălucitor. Reacher a urcat în spate, ceea ce nu l-a deranjat, pentru că era o berlină obişnuită. Fără geam antiglonţ despărţitor. Fără implicaţii. Şi cel mai bun loc pentru picioare, stând într-o parte, cu spatele sprijinit de uşă, ceea ce era bucuros să facă, pentru că se gândea că această parte din spate a unei maşini de poliţie era foarte puţin probabil să se dezintegreze spontan de la o presiune internă moderată. Era sigur că proiectanţii trebuie să fi luat în considerare asta.

Drumul a fost scurt, către o clădire dură din beton de la marginea oraşului. Pe acoperiş erau antene înalte şi de satelit. Avea un loc de parcare în care erau trei berline fără însemne şi

o singură maşină cu alb şi negru, toate parcate în linie, plus încă vreo zece locuri goale, şi o epavă a unui SUV albastru într-un colţ îndepărtat. Detectivul Bush a întrat şi a parcat într-un loc marcat D2. Au coborât toţi. Soarele slab de primăvară era încă acolo.

— Doar ca să înţelegi, a spus Aaron. Cu cât mai puţini bani cheltuim pentru clădirile noastre, cu atât mai mulţi putem folosi pentru a-i prinde pe băieţii răi. E o chestie de priorităţi.

— Vorbeşti ca primarul, a spus Reacher.

— Bună presupunere. E un ales, ţinând un discurs. Cuvânt cu cuvânt.

Au intrat. Locul nu arăta chiar aşa rău. Reacher a intrat şi a ieşit din clădiri guvernamentale toată viaţa lui. Nu neapărat în cele elegante, cu marmură, din DC, dar în cele învechite şi soioase în care se înfăptuieşte de fapt guvernarea. Şi secţia aceasta era cam la jumătatea scalei, având în vedere împrejurimile luxoase. Problema principală erau tavanele joase. Ceea ce era pur şi simplu ghinion. Chiar şi arhitecţii guvernului au cedat câteodată în faţa modei şi atunci când *atomic* a fost un cuvânt important, ei au favorizat, pentru un timp, structurile brute din beton gros, ca şi cum oamenii din anii ’50 trebuiau asiguraţi că forţele de ordine sunt protejate de clădirile aparent rezistente la un atac nuclear. Dar oricare ar fi fost motivul, clădirile ca nişte buncăre s-au răspândit, rezultând spaţii strâmte, fără aer. Ceea ce era singura problemă reală a departamentului. Restul era destul de drăguţ. Poate doar esenţialul, dar un tip deştept n-ar fi dorit ceva mai complicat. Părea un loc bun în care să lucrezi.

Aaron şi Bush l-au condus pe Reacher într-o cameră de interogatoriu pe un hol paralel cu birourile detectivilor.

— Nu vom face asta la biroul tău? a întrebat Reacher.

— Ca la emisiunile TV? a spus Aaron. Nu e voie. Nu mai e. După 9/11. Niciun acces neautorizat în spaţiul operaţional. Tu nu eşti autorizat până când numele tău nu apare pe un act oficial ca martor care cooperează. Ceea ce e evident că nu e încă. Plus că suntem mai asiguraţi aici. Semnele timpului. Dacă te împiedici şi cazi, mai degrabă avem acolo o cameră de filmat pe care să fie dovada că nu eram lângă tine în acel moment.

— Am înţeles, a spus Reacher.

Au intrat. Era o încăpere standard, poate doar chiar mai apăsătoare datorită unui sentiment comprimat, înăbuşit, dat de miile de tone de beton evidente din jur. Partea interioară era neterminată, dar zugrăvită de atâtea ori că era netedă şi lucioasă. Culoarea era verdele pal al guvernului, nefiind de ajutor nici becurile ecologice montate. Aerul era înăbuşitor. Pe peretele din spate era o oglindă mare. O fereastră din cealaltă parte, în mod clar.

Reacher s-a aşezat cu faţa la ea, pe partea băieţilor răi de la masă, în faţa lui Aaron şi Bush, care aveau teancuri de hârtii şi pumni întregi de pixuri. La început Aaron l-a avertizat pe Reacher că se înregistra atât audio cât şi video. Apoi Aaron i-a cerut lui Reacher numele întreg, data naşterii şi numărul de asigurare, pe care Reacher le-a dat cu încredere, pentru că de ce nu? Apoi Aaron l-a întrebat care e adresa curentă, ceea ce a generat o întreagă dezbatere.

— Nu am domiciliu stabil, a spus Reacher.

— Ce înseamnă asta? a întrebat Aaron.

— Ceea ce am spus. Sunt nişte cuvinte foarte cunoscute.

— Nu trăieşti nicăieri?

— Trăiesc într-o mulţime de locuri. Unul în fiecare noapte.

— Într-o rulotă? Eşti pensionar?

— Nu o rulotă, a spus Reacher.

— Cu alte cuvinte, eşti fără adăpost, a spus Aaron.

— Dar în mod voluntar.

— Ce înseamnă asta?

— Mă mut dintr-un loc în altul. O zi aici, una acolo.

— De ce?

— Pentru că-mi place.

— Ca un turist?

— Presupun.

— Unde-ţi sunt genţile?

— Nu folosesc.

— Nu ai niciun lucru?

— Am văzut o carte mică într-un magazin din aeroport. Aparent trebuie să scăpăm de orice nu ne aduce bucurie.

— Aşa că ţi-ai aruncat lucrurile?

— Deja nu aveam nimic. Am aflat asta cu ani în urmă.

Aaron se uita în jos la teancul de hârtii, nesigur.

— Deci care e cel mai potrivit cuvânt pentru tine? a întrebat el. Vagabond?

— Ambulant, a spus Reacher. Împărţit. Trecător. Episodic.

— Ai fost dat afară din armată cu vreun diagnostic?

— Asta-mi va afecta credibilitatea ca martor?

— Ţi-am spus, e ca un scor. Fără o adresă fixă e un lucru rău. Stresul posttraumatic ar fi şi mai rău. Avocatul apărării ar putea specula despre potenţiala ta reabilitare. Ar putea să-ţi coboare scorul cu un punct sau două.

— Am fost la Poliţia Militară, unitatea 110, a spus Reacher. Nu sunt speriat de stresul posttraumatic. El e speriat de mine.

— Ce a fost unitatea 110?

— O unitate de elită.

— De cât timp ai plecat?

— De mai mult decât timpul cât am stat acolo.

— Bine, a spus Aaron. Dar nu e alegerea mea. Acum e doar despre numere, pur şi simplu. Judecata se face acum în interiorul computerelor. Softuri speciale. Zece mii de simulări. Trendul majoritar. Două puncte de orice parte pot fi cruciale. Fără adresă fixă nu e ideal, chiar fără nimic altceva.

— Acceptaţi sau nu, a spus Reacher.

Au acceptat, aşa cum Reacher ştia că vor face. N-au avut niciodată prea mult. Vor putea pierde ceva mai târziu. Perfect normal. O mulţime de muncă bună se iroseşte, chiar şi în cazurile încheiate cu mare succes. Aşa că au trecut prin ceea ce a văzut, cu grijă, coerent, complet, de la început la sfârşit, de la stânga la dreapta, de aproape departe, şi în final toţi au fost de acord că trebuie să fi fost totul trecut în revistă. Aaron l-a trimis pe Bush să aducă înregistrările tipărite, pregătite pentru semnătura lui Reacher. Bush a părăsit încăperea, iar Aaron a spus:

— Mulţumesc din nou.

— Cu plăcere, din nou, a spus Reacher. Acum spune-mi care-i interesul vostru.

— După cum ai văzut, s-a petrecut în faţa noastră.

— Ceea ce, încep să cred că e partea interesantă. Vreau să spun, care erau şansele? Detectivul Bush a parcat în locul D2. Ceea ce înseamnă că e numărul doi în echipa detectivilor. Dar el a condus maşina şi acum te slugăreşte pe tine. Ceea ce înseamnă că tu eşti numărul unu în echipa detectivilor. Ceea ce

înseamnă că primele două nume din cea mai importantă divizie din întregul departament al poliţiei locale se întâmpla să facă o plimbare în soare la douăzeci de metri în spatele unei fete care tocmai s-a întâmplat să fie jefuită.

— Coincidenţă, a spus Aaron.

— Cred că o urmăreaţi, a spus Reacher.

— De ce crezi asta?

— Pentru că nu păreaţi să vă pese ce s-a întâmplat cu ea după aceea. Posibil din cauză că ştiaţi cine este. Ştiaţi că se va întoarce curând, să vă povestească despre asta. Sau ştiţi unde o găsiţi. Pentru că o şantajaţi. Sau e agent dublu. Sau poate e una de-a voastră, lucrând sub acoperire. Indiferent de variantă, aveţi încredere în ea să lucreze pentru voi. Nu sunteţi îngrijoraţi pentru ea. Sunteţi interesaţi de geanta ei. A fost jefuită violent, dar voi aţi urmărit geanta, nu pe ea. Poate că geanta e importantă. Deşi nu văd de ce. Mie mi s-a părut goală.

— Sună ca o adevărată mare conspiraţie, nu?

— Tu ai ales cuvântul, a spus Reacher. Mi-ai mulţumit pentru ajutor. Ajutorul meu pentru ce, mai exact? O implicare spontană de o fracţiune de secundă? Nu cred că ar fi trebuit să foloseşti acea frază. Puteai spune „Oh, a fost o întâmplare, uh?”. Sau ceva similar. Sau doar să ridici o sprânceană. Ca într-o relaţie sau ca să spargi gheaţa. Ca şi cum am fi fost doar doi tipi stând la taclale. Dar în loc de asta mi-ai mulţumit foarte formal. Ai spus „Mulţumesc mult că ne ajuţi acum cu asta”.

— Încercam să fiu politicos, a spus Aaron.

— Dar cred că acest gen de formalism necesită un timp de gândire mai lung. Şi ai spus *cu asta*. Cu ce? Pentru ca tu să-ţi însuşeşti ceva ca *asta*, cred că ar trebui să fie ceva puţin mai vechi decât o fracţiune de secundă. Trebuie să fi fost stabilit în prealabil. Şi ai folosit un timp continuu. Ai spus ne *ajuţi acum*. Ceea ce înseamnă ceva în desfăşurare. Ceva ce a existat înainte ca băiatul să înşface geanta şi va continua după aceea. Şi ai folosit pronumele plural. Ai spus mulţumesc că *ne* ajuţi. Pe tine şi pe Bush. Cu ceva ce aveaţi deja, cu ceva la care lucraţi deja şi care a deraiat puţin, dar în final pagubele n-au fost prea mari. Pentru că eraţi extrem de uşuraţi. Putea deveni mult mai rău, poate, dacă băiatul ar fi dispărut. De aceea mi-ai spus *foarte mult*. Ceea ce a fost mult prea cordial pentru o chestie trivială. Părea mult mai important pentru tine.

— Eram politicos.

— Şi cred că declaraţia mea ca martor este mai mult pentru şeful poliţiei şi pentru tipul ales, nu pentru un joc pe calculator. Ca să arătaţi că nu e vina voastră. Ca să arătaţi că nu aţi fost voi cei care aproape aţi distrus vreo operaţiune de lungă durată. De aceea aţi vrut o persoană obişnuită. Şi a treia parte care să o facă. Altfel tot ce aveaţi erau mărturiile voastre, pe cuvântul vostru. Tu şi Bush, acoperindu-vă spatele unul altuia.

— Ne plimbam.

— Nu v-aţi uitat nici măcar o clipă unul la altul. Niciun alt gând. Aţi vânat doar acea genată. V-aţi gândit la geanta aia toată ziua. Sau toată săptămâna.

Aaron n-a răspuns, pentru că în acel moment s-a deschis uşa şi a apărut un cap necunoscut. L-a chemat pe Aaron afară ca să vorbească. Aaron a ieşit şi uşa s-a închis în urma lui. Dar înainte ca Reacher să poată să înceapă să se îngrijoreze dacă e încuiată sau nu, s-a deschis din nou, iar Aaron şi-a băgat capul înăuntru şi a spus:

— Restul interogatoriului va fi făcut de alţi detectivi.

Uşa s-a închis din nou.

S-a deschis din nou.

Tipul care-şi băgase capul prima dată era primul. Avea un tip asemănător în spatele lui. Ambii arătau ca personajele clasice din New England din fotografiile istorice alb-negru. Produsul multor generaţii de muncă grea şi dăruire. Ambii slabi şi vânoşi, numai fibră şi ligamente, aproape sfrijiţi. Purtau pantaloni de bumbac şi cămăşi în carouri sub hainele sport albastre. Erau tunşi periuţă. Nu era o încercare de a arăta stilaţi. Doar funcţionalitate. Au spus că lucrează pentru Agenţia de Combatere a Drogurilor din Maine. O organizaţie naţională. Au spus că anchetele la nivel naţional sunt mai importante decât cele la nivel local. De aceea au preluat interogatoriul. Au spus că au întrebări despre ce a văzut Reacher.

S-au aşezat pe scaunele pe care le-au eliberat Aaron şi Bush. Cel din stânga a spus că numele lui e Cook, cel din dreapta a spus că numele lui e Delaney. Părea că el e conducătorul. Părea că el va stabili cum se va desfăşura discuţia. Despre ce a văzut Reacher, a spus el din nou. Nimic mai mult. Nimic despre care să-şi facă griji.

Dar apoi a spus:

— În primul rând avem nevoie de mai multe informaţii despre un aspect în mod special. Credem că colegii noştri de la departamentul local s-au ocupat prea puţin de el. Au alunecat chiar pe lângă el, probabil de înţeles.

— Au alunecat pe lângă ce? a întrebat Reacher.

— Care a fost starea ta de spirit, vorbind de intenţie, în momentul în care ai doborât copilul?

— Serios?

— Cu cuvintele tale.

— Câte?

— Atâtea câte ai nevoie.

— Ajutam poliţiştii.

— Nimic mai mult?

— Am văzut infracţiunea. Infractorul venea direct spre mine. Îşi depăşise urmăritorii. N-aveam niciun dubiu despre vinovăţie sau inocenţă. Aşa că m-am pus în calea lui. Nici măcar nu a fost rănit rău.

— Cum ai ştiut că cei doi bărbaţi erau poliţişti?

— Prima impresie. Am greşit sau am avut dreptate?

Delaney a făcut o pauză.

Apoi a spus:

— Acum spune-mi ce ai văzut.

— Sunt sigur că aţi ascultat ce am spus deja.

— Aşa e, a spus Delaney. De asemenea şi continuarea conversaţiei, pe care ai avut-o cu detectivul Aaron. După ce detectivul Bush a părăsit camera. Se pare că ai văzut mai mult decât ai scris în declaraţia de martor. Se pare că ai văzut ceva despre o operaţiune de lungă durată.

— Asta era o speculaţie, a spus Reacher. Nu poate fi scrisă într-o declaraţie de martor.

— Ca o chestie etică?

— Presupun.

— Eşti o persoană etică, domnule Reacher.

— Fac tot ce pot.

— Dar acum poţi să-ţi dai drumul. Declaraţia e făcută. Acum poţi să speculezi după dorinţa inimii. Ce ai văzut?

— De ce mă întrebaţi?

— S-ar putea să avem o problemă. E posibil ca tu să ne poţi ajuta.

— Cum aş putea să ajut?

— Ai fost în poliţia militară. Ştii cum merg lucrurile astea. Imaginea de ansamblu. Ce ai văzut?

— Cred că i-am văzut pe Aaron şi Bush urmărind fata cu geanta. Un fel de operaţiune de supraveghere. Supravegherea genţii, în principal. Când s-a întâmplat ce s-a întâmplat au ignorat complet fata. Cea mai bună supoziţie, probabil că fata era pe cale să dea geanta unui suspect încă necunoscut. Mai târziu. În alt loc. O livrare sau o plată. Poate că era important să fie văzut schimbul în sine. Poate că suspectul necunoscut e ultima verigă din lanţ. Prin urmare era nevoie de martori oculari de mare calitate. Sau aşa ceva. Cu excepţia faptului că planul a picat deoarece a intervenit soarta sub forma unui hoţ de genţi întâmplător. Cu adevărat ghinion. Li se întâmplă şi celor mai buni dintre noi. Dar nu-i chiar aşa mare lucru. Pot s-o ia de la capăt mâine.

Delaney a scuturat din cap.

— Suntem în ape tulburi. Cu oamenii cu care avem noi de-a face, dacă ratezi o întâlnire, eşti mort pentru ei. Treaba asta e terminată.

— Atunci îmi pare rău, a spus Reacher. Dar rahaturi se întâmplă. Cel mai bun lucru ar fi să treceţi peste.

— Pentru tine e uşor de zis.

— Nu-i treaba mea, a spus Reacher. Nu-i munca mea. Sunt doar un tip care trecea pe-acolo.

— Avem nevoie şi de o vorbă despre asta. Cum dăm de tine, dacă avem nevoie? Ai un telefon celular?

— Nu.

— Atunci cum te găsesc oamenii?

— Nu mă găsesc.

— Nici familia şi prietenii?

— Nu mai am familie.

— Nici prieteni?

— Nu de genul pe care-i suni la fiecare cinci minute.

— Deci cine ştie unde eşti?

— Eu, a spus Reacher. E destul.

— Eşti sigur?

— Încă n-am avut nevoie să fiu salvat.

Delaney a aprobat din cap.

— Să ne întoarcem la ce-ai văzut, a spus.

— Care parte?

— Toate. Poate că nu s-a terminat încă. Ar putea fi o altă interpretare?

— Totul e posibil, a spus Reacher.

— Ce fel de lucruri ar fi posibile?

— De obicei sunt plătit pentru genul ăsta de discuţie.

— Am putea să-ţi oferim o cană de cafea.

— De acord, a spus Reacher. Neagră, fără zahăr.

Cook a plecat să o aducă şi când s-a întors Reacher a luat o înghiţitură şi a spus:

— Mulţumesc. Dar dacă mă gândesc cred că a fost doar un eveniment întâmplător.

— Foloseşte-ţi imaginaţia, a spus Delaney.

— Folosiţi-v-o voi, a spus Reacher.

— Bine, a spus Delaney. Să presupunem că Aaron şi Bush nu ştiau unde sau când sau cine sau cum, dar în final ei se aşteptau să vadă geanta transferată altcuiva.

— Bine, să presupunem, a spus Reacher.

— Şi poate că este exact ce-au văzut. Doar că un pic mai repede decât se aşteptau.

— Totul e posibil, a spus Reacher din nou.

— Trebuie să presupunem că tipii răi îşi iau măsuri pentru păstrarea secretului şi clandestinităţii. Poate că au stabilit o întâlnire momeală şi au plănuit să fure geanta de-a lungul drumului. De dragul surprizei şi ca să nu fie predictibil. Întotdeauna cel mai bun mod de a păcăli supravegherea. Poate că au făcut şi repetiţii. După spusele tale fata a renunţat destul de uşor. Ai spus că a căzut în fund, iar apoi s-a ridicat şi a fugit.

Reacher a aprobat din cap.

— Deci vreţi să spuneţi că băiatul cu tricou negru era suspectul necunoscut. Vreţi să spuneţi că el trebuia să primească geanta.

Delaney a aprobat din cap.

— Şi noi îl aveam şi mai departe operaţiunea era de fapt un succes total.

— Uşor de zis. Şi foarte convenabil.

Delaney n-a răspuns.

— Unde-i băiatul acum? a întrebat Reacher.

Delaney a arătat spre uşă.

— Două camere mai încolo. Îl ducem curând la Bangor.

— A vorbit?

— Până acum nu. E un bun mic soldat.

— Doar dacă nu e deloc un soldat.

— Noi credem că e. Şi credem că va vorbi când va ajunge să aprecieze cu adevărat pericolul la care se expune.

— O altă problemă majoră, a spus Reacher.

— Care e?

— Geanta mi s-a părut goală. Ce fel de livrare sau plată ar fi asta? Nu veţi obţine o condamnare pentru urmărirea unei genţi goale.

— Geanta nu era goală, a spus Delaney. Cel puţin nu la început.

— Ce era în ea?

— Vom ajunge la asta. Dar mai întâi să ne întoarcem. La ce te-am întrebat de la început. Ca să fim siguri. Despre starea ta de spirit.

— I-am ajutat pe poliţişti.

— Oare?

— Vă îngrijorează răspunderea? Dacă aş fi un civil care acordă ajutor, aş avea aceeaşi imunitate pe care o are aplicarea legii. În plus, oricum copilul nu a fost deloc rănit. Câteva vânătăi, poate. Poate o zgârietură la genunchi. Nicio problemă. Doar dacă nu aveţi nişte judecători tare ciudaţi aici.

— Judecătorii noştri sunt în regulă. Când înţeleg contextul.

— Ce alt context ar putea fi? Am fost martorul ocular al unei infracţiuni. Exista o dorinţă clară a poliţiei să reţină făptuitorul. I-am ajutat. Vrei să spui că aveţi o problemă cu asta?

— Scuză-ne un moment, a spus Delaney.

Reacher n-a răspuns. Cook şi Delaney s-au ridicat şi au ieşit din spatele mesei. Au mers către uşă şi au părăsit camera. Uşa s-a închis în urma lor. De data asta Reacher era aproape sigur că e încuiată. A privit către oglindă. N-a văzut altceva decât reflexia lui, gri cu o nuanţă de verde.

Zece minute din timpul tău. Care e cel mai rău lucru care se poate întâmpla?

Nu s-a întâmplat nimic. Nu în următoarele trei minute lungi. Apoi Cook şi Delaney s-au întors. S-au aşezat din nou, Cook în stânga, Delaney în dreapta.

— Ai susţinut că ai acordat asistenţă pentru aplicarea legii, a spus Delaney.

— Corect, a spus Reacher.

— Vrei să-ţi revizuieşti declaraţia?
— Nu.
— Eşti sigur?
— Voi nu?
— Nu, a spus Delaney.
— De ce nu?
— Credem că adevărul e foarte diferit.
— Cum aşa?
— Credem că tu ai luat geanta de la băiat. În acelaşi fel în care el a luat-o de la fată. Credem că tu eşti al doilea intermediar surprinzător şi imprevizibil.
— Geanta a căzut pe jos.
— Avem martori care spun că te-ai repezit s-o ridici.
— M-am gândit mai bine. Am lăsat-o acolo. Aaron a ridicat-o.
Delaney a aprobat din cap.
— Şi până atunci era goală.
— Vreţi să-mi vedeţi buzunarele?
— Credem că ai luat conţinutul genţii şi l-ai dat mai departe cuiva din mulţime.
— Ce?
— Dacă tu ai fost al doilea intermediar, de ce să nu fi existat şi al treilea?
— Rahat, a spus Reacher.
— Jack-nimeni-Reacher, a spus Delany, eşti arestat pentru infracţiunea de implicare frauduloasă într-o organizaţie coruptă. Ai dreptul să nu spui nimic. Orice vei spune poate fi folosit împotriva ta în instanţă. Ai dreptul să chemi un avocat înainte de a răspunde la alte întrebări. Dacă nu îţi permiţi un avocat, vei primi unul din oficiu.

*

Au intrat patru poliţişti locali, trei cu pistoalele în mână şi al patrulea cu o puşcă ţinută de-a lungul corpului. Dincolo de masă, Cook şi Delaney şi-au dat uşor la o parte hainele pentru a arăta Glock-urile din tocul de la umăr. Reacher stătea nemişcat. Şase împotriva unuia. Prea mulţi. Şanse proaste. Plus tensiunea nervoasă din aer, plus degetele pe trăgaci, plus un nivel complet necunoscut de antrenament, expertiză şi experienţă.
S-ar putea face greşeli.

Reacher stătea nemişcat.

— Vreau avocatul din oficiu, a spus el.

După asta, n-a mai spus nimic.

L-au încătuşat cu mâinile la spate şi l-au condus afară pe hol, au trecut de două colţuri şi printr-o uşă de oţel încuiată, aflată într-un cadru de beton, în zona de aşteptare a secţiei de poliţie, care era o închisoare în miniatură cu trei celule goale pe un coridor îngust, toate aflate în faţa unui birou care în acel moment nu era ocupat. Unul dintre poliţiştii locali şi-a băgat pistolul în toc şi s-a apropiat de el. I-a scos cătuşele lui Reacher. El i-a dat paşaportul, cardul, periuţa de dinţi, şaptezeci de dolari în bancnote, şaptezeci şi cinci de cenţi mărunţiş şi şireturile. În schimb a primit o lovitură în spate şi dreptul de a ocupa singur prima celulă din şir. Uşa s-a închis cu zgomot şi încuietoarea a căzut ca un ciocan care loveşte şinele de cale ferată. Poliţiştii au mai privit înăuntru o secundă, ca vizitatorii unei grădini zoologice, apoi s-au întors, au trecut de birou şi au ieşit din încăpere, unul după altul. Reacher a auzit uşa de oţel închizându-se după ultimul dintre ei. A auzit când a încuiat-o.

A aşteptat. Era bun la asta. Era un bărbat răbdător. Nu avea unde să se ducă şi avea tot timpul din lume să ajungă acolo. S-a aşezat pe pat, care era o structură turnată din beton, la fel cum turnată era şi o masă mică cu scaun cu tot. Scaunul avea o pernuţă rotundă, făcută din acelaşi burete acoperit cu vinil ca şi salteaua de pe pat. Toaleta era din oţel, cu un vârf încorporat pe post de chiuvetă. Doar apă rece. Ca şi în cele mai proaste camere de motel din lume, întâi s-au stabilit cerinţele minime necesare şi apoi s-a redus totul până la dimensiuni abia suportabile. Vechii arhitecţi au folosit chiar mai mult beton decât în alte părţi. Ca şi cum prizonierii care încearcă să scape ar putea exercita o forţă mai mare decât bombele atomice.

*

Reacher a măsurat trecerea timpului în minte. Au trecut două ore, apoi o parte din a treia, iar apoi cel mai tânăr dintre poliţişti a trecut pe acolo pentru o verificare de rutină. S-a uitat printre gratii şi a întrebat:

— Eşti bine?

— Sunt bine, a răspuns Reacher. Un pic flămând, poate. A trecut ora prânzului.

— Cu asta avem o problemă.

— Bucătarul e-n concediu de boală.

— Nu avem un bucătar. Comandăm mâncarea. La restaurantul de pe stradă. Suma autorizată pentru prânz e de până la patru dolari. Dar asta e valoarea pentru prizonierii locali. Tu eşti prizonier al statului. Nu ştim cât plătesc ei pentru prânz.

— Sper că mai mult.

— Dar trebuie să ştim sigur. Dacă nu, ne-am putea bloca cu asta.

— Delaney nu ştie? Sau Cook?

— Au plecat. Şi-au dus celălalt suspect înapoi la sediul lor din Bangor.

— Cât cheltuiţi pentru cină?

— Şase şi jumătate.

— Şi pentru micul dejun?

— Nu vei mai fi aici pentru micul dejun. Eşti prizonier al statului. Ca şi celălalt tip. Vor veni să te ia în seara asta.

*

O oră mai târziu, poliţistul tânăr s-a întors cu un sendviş cu brânză şi un pahar de Cola. Trei dolari şi ceva mărunţiş. Probabil că detectivul Aaron a spus că dacă statul plăteşte mai puţin de atât, va suporta personal diferenţa.

— Mulţumeşte-i a spus Reacher. Şi spune-i să aibă grijă. O favoare pentru alta.

— Să aibă grijă la ce?

— Cu cine se întovărăşeşte.

— Ce înseamnă asta?

— Ori va înţelege, ori nu.

— Spui că nu eşti vinovat.

Reacher a zâmbit.

— Bănuiesc că ai mai auzit asta.

Tânărul poliţist a aprobat din cap.

— Toată lumea o spune. Niciunul dintre voi n-a făcut nimic niciodată. La asta ne aşteptăm.

Apoi tipul a plecat, iar Reacher a mâncat şi a aşteptat din nou.

*

După încă două ore tânărul s-a întors pentru a treia oară.

— Avocata din oficiu e aici, a spus el. Trece în revistă cazul cu tipii din poliţia statală la telefon. Ei sunt încă în Bangor. Vorbesc chiar acum. Va veni la tine imediat.

— Cum e? a întrebat Reacher.

— E în regulă. O dată mi-a fost furată maşina şi ea m-a ajutat să mă descurc cu compania de asigurări. A fost colegă cu sora mea la liceu.

— Câţi ani are sora ta?

— E cu trei ani mai mare decât mine.

— Şi tu câţi ani ai?

— Douăzeci şi patru.

— Ţi-ai luat banii înapoi pe maşină?

— O parte din ei.

Apoi tipul a plecat şi s-a aşezat pe scaunul de la birou. Ca să dea impresia unei îngrijiri adecvate a prizonierului, a presupus Reacher, cât era avocatul acolo. Reacher a stat unde era, pe pat. Doar aşteptând.

*

Treizeci de minute mai târziu a apărut avocata. L-a salutat pe poliţistul de la birou într-un mod prietenos, cum o face oricine cu fratele unei vechi colege de liceu. Apoi a spus altceva, pe tonul liniştit al avocatului, despre confidenţialitatea discuţiei cu clientul, iar tipul s-a ridicat şi a părăsit încăperea. A închis uşa de oţel după el. Celulele au devenit tăcute. Avocata s-a uitat la Reacher printre zăbrele. Ca o persoană la grădina zoologică. Probabil ca la gorile. Era de înălţime medie, de greutate medie şi purta un costum negru cu fustă. Avea părul scurt, castaniu cu şuviţe mai deschise, ochi căprui şi o faţă rotundă cu o gură întoarsă. Ca un zâmbet cu susul în jos. Ca şi cum ar fi suferit multe dezamăgiri în viaţă. Căra o geantă de piele prea burduşită ca să poată fi închisă. Deasupra era un blocnotes plin de notiţe scrise de mână.

A lăsat geanta pe jos, s-a întors şi a tras scaunul din spatele biroului. L-a poziţionat în faţa cuştii lui Reacher şi s-a urcat pe el, s-a aşezat confortabil, cu genunchii lipiţi şi tocurile pantofilor agăţaţi de bara scaunului. Ca la o întâlnire obişnuită cu un client, câte o persoană de fiecare parte a biroului sau a mesei,

exceptând faptul că nu era niciun birou sau masă. Doar un perete de bare subţiri de oţel puse la mică distanţă una de alta.

— Mă numesc Cathy Clark, a spus ea.

Reacher n-a spus nimic.

— Îmi pare rău că mi-a luat atâta să ajung aici, a spus ea. Am avut un program încărcat.

— Te ocupi şi de proprietăţi? a întrebat Reacher.

— În cea mai mare parte a timpului.

— Câte cazuri penale ai avut?

— Unul sau două.

— E o mare diferenţă în procente între unul şi două. Exact câte?

— Unul.

— Ai câştigat?

— Nu.

Reacher n-a spus nimic.

— Primeşti ce primeşti, a spus ea. Aşa funcţionează. E o listă. Eu eram prima astăzi. Ca şi coada de taxiuri la aeroport.

— De ce nu facem asta în sala de conferinţe?

Ea n-a răspuns. Reacher avea impresia că îi plăceau zăbrelele. Avea impresia că îi plăcea separarea. Ca şi cum s-ar fi simţit mai sigură.

— Crezi că sunt vinovat? a întrebat el.

— Nu contează ce cred. Contează ce pot face.

— Şi ce poţi?

— Să stăm de vorbă, a spus ea. Trebuie să explici de ce eşti aici.

— Trebuie să fiu undeva. Ei trebuie să explice de ce aş fi renunţat la partenerul meu. L-am dus drept în braţele lor.

— Ei cred că ai fost neîndemânatic. Ai vrut doar să-i smulgi geanta şi l-ai doborât din greşeală. Ei cred că el intenţiona să continue să fugă.

— De ce sunt detectivii locali implicaţi într-o operaţiune statală?

— Bugetele, a spus ea. Împart şi cheltuielile şi toată lumea e fericită.

— Nu am smuls geanta.

— Au patru martori oculari care spun că te-ai aplecat s-o iei.

Reacher n-a spus nimic.

— De ce erai acolo? a întrebat ea.

— Erau treizeci de oameni în piaţă. De ce era fiecare dintre ei acolo?

— Dovezile arată că băiatul alerga direct spre tine. Nu spre ei.

— Nu s-a întâmplat aşa. Eu am păşit în faţa lui.

— Exact.

— Crezi că sunt vinovat.

— Nu contează ce cred, a spus ea din nou.

— Ce susţin că era în geantă?

— Nu au spus încă.

— E legal? Nu ar trebui să ştiu de ce sunt acuzat?

— Cred că e legal în acest moment.

— Crezi? Am nevoie de mai mult de atât.

— Dacă vrei un alt avocat, dă-i drumul şi plăteşte pentru unul.

— Băiatul cu hanorac a vorbit deja?

— Susţine că a fost un simplu jaf. Susţine că a crezut că fata folosea geanta ca pe o poşetă. Susţine că a sperat să găsească bani şi carduri. Poate un telefon. Agenţii statului o consideră o poveste pregătită, pentru orice eventualitate.

— De ce cred ei că n-am fugit şi eu? De ce aş fi rămas pe-acolo după aceea?

— Acelaşi lucru, a spus ea. O poveste pregătită. La îndemână dacă lucrurile o iau razna. I-ai văzut înşfăcându-l pe amicul tău, aşa că amândoi aţi trecut imediat la planul B. El era un hoţ, tu ajutai forţele de ordine. El ar primi o sentinţă nesemnificativă, tu o mângâiere pe cap. Au anticipat un anumit nivel de rafinament la amândoi. Se pare că e o afacere mare.

Reacher a aprobat din cap.

— Cât de mare crezi tu că e?

— E o investigaţie majoră. Se desfăşoară de mult timp.

— Crezi că e costisitoare?

— Îmi imaginez că da.

— În timpurile astea când bugetele par să fie o problemă.

— Bugetele sunt întotdeauna o problemă.

— Ca şi ego-urile şi reputaţia şi rapoartele de performanţă. Gândeşte-te la Delaney şi Cook. Pune-te în locul lor. O investigaţie scumpă şi care durează de mult se duce de râpă din cauza unei întâmplări. Se întorc la punctul zero. Poate mai rău de atât. Poate că nu se mai poate relua. O mulţime de feţe nervoase în jurul lor. Aşa că ce urmează?

— Nu ştiu.

— Natura umană, a spus Reacher. Mai întâi strigă şi înjură şi se dau de pereţi. Apoi apare instinctul de supravieţuire. Caută căi să-şi acopere fundul. Caută căi ca să pretindă că operaţiunea a fost de fapt un succes. Le-a venit ideea că puştiul e parte din poveste. Apoi au auzit când Aaron a vorbit cu mine. M-au auzit spunând că nu locuiesc nicăieri. Sunt un vagabond, după cuvintele lui Aaron. Ceea ce le-a dat o idee şi mai bună. Pot să împuşte doi iepuri. Ar putea pretinde că au prins doi tipi şi să termine cu toată chestia asta. Ar putea primi o palmă pe spate şi scrisori de laudă.

— Vrei să spui că tot cazul lor e inventat.

— Ştiu că e.

— Asta-i o exagerare.

— M-au verificat de două ori. Sunt siguri. Li s-a confirmat că nu am telefon mobil. Li s-a confirmat că nimeni nu ştie unde sunt. Li s-a confirmat că sunt ţapul ispăşitor perfect.

— Ai fost de acord cu ideea că puştiul era mai mult decât un tâlhar.

— Ca o ipoteză, a spus Reacher. Şi nu cu mult entuziasm. Parte dintr-o discuţie profesională. M-au atras în asta. Au spus că eu ştiu cum funcţionează lucrurile astea. Le-am făcut pe plac. Se făcuseră de rahat, trebuiau să-şi acopere fundul. Am fost politicos, cred.

— Ai spus că era posibil.

— De ce aş fi spus asta dacă aş fi fost implicat?

— Ei cred că e o dublă cacealma.

— Nu sunt atât de deştept, a spus Reacher.

— Ei cred că eşti. Ai fost în unitatea de elită a Poliţiei Militare.

— Şi asta nu mă pune de partea lor?

Avocata n-a spus nimic. Doar s-a foit puţin pe scaun. Nelinişte, s-a gândit Reacher. Lipsa simpatiei. Neîncredere. Poate chiar repulsie. Dorinţa de a scăpa. Natura umană. Ştia cum funcţionează chestia asta.

— Verifică timpul de pe înregistrări, a spus el. M-au auzit spunând că nu am nicio adresă şi rotiţele din minte au început să se învârtă, iar imediat după aceea au deturnat interviul şi au fost în aceeaşi cameră cu mine. Mai târziu au plecat din nou, doar pentru un minut. Pentru o discuţie privată. S-au consultat reciproc dacă au destul. Dacă pot susţine totul. Au hotărât să meargă mai departe. Au revenit şi m-au arestat.

— Nu pot să merg cu asta la tribunal.

— Dar cu ce poţi?

— Cu nimic, a spus ea. Cel mai mult ce pot face e să încerc să fac o înţelegere.

— Vorbeşti serios?

— Sigur că da. Vei fi acuzat de o infracţiune foarte gravă. Vor prezenta o teorie viabilă în instanţă şi o vor susţine cu declaraţiile unor martori oculari, oameni obişnuiţi din Maine, toţi fiind, literalmente sau figurativ, prieteni şi vecini ai membrilor juriului. Eşti din afară şi ai un stil de viaţă de neînţeles. Adică, până la urmă de unde eşti?

— De nicăieri în mod special.

— Unde eşti născut?

— În Berlinul de Vest.

— Eşti neamţ?

— Nu, tatăl meu era în marină. Născut în New Hampshire. Lucra în Berlinul de Vest în acel moment.

— Aşa că întotdeauna ai fost militar?

— Bărbat şi băiat.

— Nu-i bine. Oamenii vă mulţumesc pentru serviciul vostru, dar în adâncul lor cred că toţi sunteţi traumatizaţi. Există un risc considerabil să fii condamnat şi dacă eşti, vei obţine o sentinţă lungă. Ar fi mai sigur să pledezi vinovat pentru o infracţiune mai mică. Le-ai economisi timpul şi cheltuielile pentru un proces în litigiu. Asta contează mult. Ar putea face diferenţa între cinci ani şi douăzeci. Ca avocat al tău, nu mi-aş face datoria dacă nu ţi-aş recomanda asta.

— Îmi recomanzi să fac cinci ani de închisoare pentru o infracţiune pe care nu am făcut-o?

— Toată lumea spune că e nevinovată. Juriile ştiu asta.

— Şi avocaţii?

— Clienţii mint tot timpul.

Reacher n-a spus nimic.

— Vor să te mute la Warren în seara asta, a spus avocata lui.

— Ce e la Warren?

— Penitenciarul de stat.

— Groaznic.

— Am înaintat o cerere să te mai ţină aici o zi sau două. Mai convenabil pentru mine.

— Şi?

— Au refuzat.

Reacher n-a spus nimic.

— Te vor aduce înapoi mâine dimineaţă pentru trimiterea în judecată. Tribunalul e în clădirea asta.

— Aşa că voi merge acolo şi înapoi în mai puţin de douăsprezece ore? Nu e prea eficient. Ar trebui să stau aici.

— Acum eşti în sistem. Aşa funcţionează. Nimic nu mai are vreun sens. Obişnuieşte-te cu asta. Vom discuta despre negociere dimineaţă. Îţi sugerez să te gândeşti la asta foarte serios la noapte.

— Şi cauţiunea?

— Cât de mult poţi plăti?

— Cam şaptezeci de dolari şi ceva mărunţiş.

— Instanţa va considera asta o insultă, a spus ea. Mai bine să nu ceri deloc.

Apoi ea s-a ridicat din scaun, şi-a luat geanta burduşită şi a ieşit din încăpere. Reacher a auzit uşa de oţel deschizându-se şi închizându-se. Celulele au devenit tăcute din nou.

Zece minute din timpul tău. Care e cel mai rău lucru care s-ar putea întâmpla?

*

A mai trecut încă o oră şi apoi tânărul poliţist s-a întors. A spus că statul a autorizat aceiaşi sumă pe care o putea cheltui poliţia locală, de şase dolari şi cincizeci de cenţi pentru cină. A spus că ar putea lua aproape orice din meniul pentru cină. A recitat o listă de posibilităţi, care era vastă. Reacher s-a gândit la ea un moment. Plăcintă cu pui, poate. Sau paste. Sau o saltă cu ou. A ezitat cu voce tare între cele trei alternative. Poliţistul i-a recomandat plăcinta cu pui. A spus că e bună. Reacher a ţinut cont de asta. Plus cafea, a adăugat. Multă, a subliniat el, o cantitate cu adevărat serioasă, într-un termos s-o ţină caldă. Cu o ceaşcă potrivită de porţelan şi farfurioară. Fără lapte, fără zahăr. Poliţistul a scris totul pe o bucăţică de hârtie cu un ciot de creion.

— Avocatul din oficiu a fost în regulă? a întrebat el.

— Bineînţeles, a spus Reacher. Părea o doamnă drăguţă. Şi deşteaptă. Îşi dă seama că totul e o neînţelegere. Îşi dă seama

că poliţia statală e un pic prea entuziasmată din când în când. Nu ca voi, oamenii de aici. N-au bun simţ.

Tânărul poliţist a aprobat din cap.

— Cred că se întâmplă asta câteodată.

— A spus că voi fi eliberat mâine, cel mai probabil. A spus că ar trebui să stau liniştit şi să am încredere în sistem.

— De obicei asta-i cea mai bună metodă, a spus puştiul.

A băgat bucata de hârtie în buzunarul de la cămaşă şi a părăsit încăperea.

Reacher a stat pe pat. A aşteptat. A simţit cum clădirea devine mai liniştită pe măsură ce orele zilei plecau şi apăreau orele nopţii. Mai puţini oameni. Bugete. O secţie de poliţie locală într-o parte puţin populată a statului. Apoi, în cele din urmă, tânărul poliţist s-a întors cu mâncarea. Ultima îndatorire a zilei, aproape sigur. Aducea o tavă cu o farfurie de porţelan cu un capac metalic, un termos alb şi gros de plastic cu cafea, o farfurioară cu o cană cu capul în jos şi un cuţit şi o furculiţă învelite într-un şerveţel de hârtie.

Termosul de plastic era componenta cheie. Făcea tot ansamblul prea înalt pentru a se potrivi prin orificiul orizontal de trecere dintre bare. Puştiul n-ar fi putut pune termosul culcat pe tavă. Se va rostogoli şi cafeaua se va vărsa peste toată plăcinta. Nu putea să o treacă ridicată printre zăbrele, pentru că erau prea apropiate pentru forma groasă a termosului.

Puştiul s-a oprit, nesigur.

Douăzeci şi patru de ani. Un boboc. Un tip care-l ştia pe Reacher ca nimic mai rău decât un bătrân paşnic, care-şi petrecea tot timpul pe pat, aparent relaxat şi resemnat. Nici o înjurătură, nici un strigăt. Nici o plângere. Nu cu un temperament impulsiv.

Încrezător în sistem.

Nici un pericol.

Ar fi echilibrat tava cu degete înţepenite pe ea, ca un chelner obişnuit. Şi-ar lua cheile de la centură. Ar debloca uşa şi ar împinge-o cu degetul. Tocul lui de pistol era gol. Nicio armă. Practică standard peste tot în lume. Niciun gardian de la închisoare nu e vreodată înarmat. Să duci o armă încărcată printre prizonierii închişi ar fi ca şi cum ai căuta necazurile. Va intra în celulă. Îşi va agăţa cheile înapoi pe centură şi va apuca iar tava cu două mâini. Se va întoarce spre biroul de beton.

A cărui poziţionare corespunzătoare va oferi un număr de oportunităţi diferite.

Reacher a aşteptat.

Dar nu.

Puştiul era genul de boboc căruia i s-a furat maşina, dar nu era cu totul tâmpit. A pus tava pe jos în afara celulei, doar temporar, a luat vasul de cafea de pe ea, şi cana cu farfurioara şi le-a aşezat pe podea, de partea greşită a zăbrelelor, apoi a ridicat din nou tava şi a strecurat-o prin deschizătură. Reacher a luat-o. Ca să bea, va trebi să-şi bage încheietura printre zăbrele şi să toarne în afara celulei. Cana va putea intra printre ele. Poate nu pe farfurioară, dar totuşi, nu lua cina la Ritz.

— Poftim, a spus puştiul.

Nu cu totul tâmpit.

— Mulţumesc, a spus oricum Reacher. Apreciez.

— Bucură-te, a spus puştiul.

Reacher n-a făcut-o. Plăcinta era rea şi cafeaua era slabă.

*

O oră mai târziu un alt poliţist a venit să strângă vasele goale. Schimbul de noapte.

— Trebuie să-l văd pe detectivul Aaron, a spus Reacher.

— Nu-i aici, a spus tipul cel nou. A plecat acasă.

— Cheamă-l înapoi. Acum. E important.

Tipul n-a răspuns.

— Dacă află că l-am căutat şi nu l-ai sunat, o să-ţi tăbăcească fundul. Sau o să-ţi ia insigna. Aud că sunt probleme cu bugetul. Sfatul meu e să nu le oferi vreo scuză.

— Despre ce-i vorba?

— Un trofeu.

— Ai de gând să mărturiseşti?

— Poate.

— Eşti prizonier al statului. Noi suntem locali. Nu ne pasă ce faci.

— Sună-l oricum.

Tipul n-a răspuns. Doar a luat tava şi a închis uşa de oţel în urma lui.

*

Tipul trebuie să fi dat telefon pentru că Aaron a apărut nouăzeci de minute mai târziu. Cam pe la jumătatea serii. Purta acelaşi costum. Nu arăta nici nerăbdător, nici contrariat. Doar neutru. Poate puţin curios. S-a uitat înăuntru printre bare.

— Ce vrei? a întrebat el.

— Să vorbim despre caz, a spus Reacher.

— E o chestiune de stat.

— Nu dacă a fost un simplu jaf.

— Nu a fost.

— Chiar crezi asta?

— Era un mod credibil de a înşela supravegherea.

— Dar despre mine ca al doilea ingredient secret?

— Şi asta e credibil.

— Ar fi trebui să fie un miracol de coordonare. Nu crezi? Exact în locul potrivit, exact la momentul potrivit.

— Ai fi putut aştepta acolo de ore întregi.

— Dar am aşteptat? Ce spun martorii tăi?

Aaron n-a răspuns.

— Verifică timpul pe înregistrare, a spus Reacher. Tu şi cu mine vorbind. Urmăreşte succesiunea. Delaney s-a luat de mine din cauza a ceva ce a auzit.

Aaron a dat din cap aprobator.

— Avocatul tău a făcut deja asta. Bietul om fără casă. Nu m-ai convins atunci, nu mă convingi nici acum.

— Fără nicio îndoială rezonabilă? a întrebat Reacher.

— Sunt detectiv. Îndoiala rezonabilă e pentru juriu.

— Eşti fericit ca un nevinovat să intre la închisoare?

— Vinovăţia sau nevinovăţia sunt pentru juriu.

— Să presupunem că sunt achitat. Eşti fericit că ţi se va duce naibii cazul?

— Nu-i cazul meu. E o chestiune de stat.

— Ascultă din nou înregistrarea, a spus Reacher. Verifică sincronizarea.

— Nu pot, a spus Aaron. Nu e nicio înregistrare.

— Mi-ai spus că este.

— Suntem poliţia locală. Nu putem înregistra o audiere a statului. Nu e jurisdicţia noastră. Deci înregistrarea a fost întreruptă.

— A fost înainte de asta. Când am vorbit noi doi.

— Acea parte a fost distrusă. Ce era înainte a fost şters când înregistrarea a fost oprită.

— Cum?

— Se întâmplă accidente.

— Cine a apăsat butonul de oprire?

Aaron n-a răspuns.

— Cine a fost? a întrebat Reacher.

— Delaney, a spus Aaron. Când a luat-o de la mine. Şi-a cerut scuze. A spus că nu e familiarizat cu echipamentele noastre.

— Şi l-ai crezut?

— De ce n-aş fi făcut-o?

Reacher nu a spus nimic.

— Se întâmplă accidente, a spus Aaron.

— Eşti sigur că a fost un accident? Eşti sigur că nu fac sită de mătase din coadă de câine? Eşti sigur că nu-şi acoperă propriile urme?

Aaron n-a spus nimic.

— N-ai văzut niciodată aşa ceva? a întrebat Reacher.

— Ce vrei să spun? E un coleg poliţist.

— Şi eu sunt.

— Ai fost, de mult. Acum eşti doar un tip în trecere.

— Într-o zi şi tu o să fii la fel. Îţi doreşti ca aceşti ani să nu însemne nimic?

Aaron n-a răspuns.

— Cândva la început mi-ai spus că juriilor nu le plac întotdeauna mărturiile poliţiei. De ce s-ar întâmpla asta? Întotdeauna sunt juriile alese greşit?

Niciun răspuns.

— Nu-ţi aminteşti ce am spus pe înregistrare? a întrebat Reacher.

— Şi dacă mi-aş aminti, ar fi cuvântul meu împotriva statului. Şi asta nu e tocmai o dovadă, nu?

Reacher n-a spus nimic. Aaron s-a mai uitat printre bare încă un minut şi apoi a plecat din nou.

*

Reacher s-a întins pe spate pe patul îngust cu un cot sprijinit de perete şi capul odihnindu-se în palmă. *Verifică sincronizarea pe înregistrare*, a spus el. S-a gândit la ce-şi amintea din prima

discuţie cu Aaron. În camera verde, ca un buncăr. Declaraţiile martorilor. Preambulul. Numele, data naşterii, numărul de asigurări sociale. Apoi adresa lui. Niciun domiciliu fix, şi aşa mai departe. Şi-l imaginã pe Delaney ascultând. Un mic difuzor în altă cameră. *Cu alte cuvinte eşti vagabond*, a spus Aaron. Delaney l-a auzit spunând asta. Tare şi clar. Cât timp le-a luat să-şi dea seama de oportunitate şi să dea buzna?

Prea mult, credea Reacher.

Au fost prostiile despre stresul posttraumatic şi despre unitatea 110 şi nişte dezbateri lungi din partea lui Aaron dacă declaraţia lui ar putea face bine sau rău şi apoi declaraţia însăşi, minuţioasă, calmă, coerentă, detaliată, clară şi lentă. După aceea discuţia privată. După ce Bush a părăsit încăperea. Speculaţiile şi analiza semantică pentru a le susţine. *Ai spus mulţumesc foarte mult pentru că ne-aţi ajutat cu toate astea*. Şi aşa mai departe. Toate chestiile astea. În total şapte minute, poate. Sau opt, sau nouă.

Sau zece.

Prea mult timp.

Delaney a reacţionat la altceva.

Ceva ce a auzit mai târziu.

*

La ora zece în capul lui Reacher a bubuit un tropăit de paşi din afara uşilor de oţel. Uşa s-a deschis şi au intrat nişte persoane. Şase. Uniforme diferite. Poliţia statală. Escorta prizonierilor. Aveau bastoane şi spray paralizant şi arme cu electroşocuri la centuri. Cătuşe şi lanţuri subţiri de metal. Ştiau ce fac. L-au pus pe Reacher să stea cu spatele lângă bare şi să scotă mâinile prin gaura pentru mâncare. I-au pus cătuşele, le-au legat strâns, s-au ghemuit şi şi-au vârât mâinile printre bare, la fel cum el şi-a turnat cafeaua, doar că în sens invers. I-au pus lanţuri la glezne şi le-au legat unul de altul, apoi au pus un lanţ până la cătuşe. Apoi au deblocat poarta şi au deschis-o. S-a târât afară, cu paşi mici zornăitori, apoi l-au oprit la birou, unde au scos bunurile lui dintr-un sertar. Paşaportul, cardul, periuţa de dinţi, şaptezeci de dolari în bancnote, şaptezeci şi cinci de cenţi în monede şi şireturile. Au pus totul într-un plic kaki şi l-au sigilat. Apoi l-au escortat afară din clădirea celulelor, trei stând în faţă şi trei în

spate. L-au dus de-a lungul holurilor, sub tavanele joase de ciment până au ieşit din clădire. Acolo era un autobuz şcolar vopsit verde, cu gratii la geamuri, parcat lângă epava maşinii din colţul îndepărtat. L-au împins înăuntru şi l-au aşezat pe o banchetă din spate. Nu mai erau alţi pasageri. Un tip conducea şi ceilalţi stăteau unul lângă altul în faţă.

Au ajuns la Warren chiar înainte de miezul nopţii. Închisoarea era vizibilă de la o milă distanţă, cu luminile de pe stâlpi strălucind în ceaţă. Autobuzul a aşteptat la poartă, la ralanti cu motorul diesel huruind şi proiectoarele asupra lui, apoi poarta s-a deschis şi autobuzul a intrat. A aşteptat din nou la a doua poartă şi apoi a oprit într-un spaţiu puternic luminat lângă o uşă de fier pe care scria *Preluarea Prizonierilor*. Reacher a fost condus prin ea şi în dreapta unei intersecţii în formă de Y, spre celulele pentru arestaţii încă necondamnaţi. Cătuşele şi lanţurile i-au fost scoase. Bunurile lui din plicul kaki au fost înregistrate şi i s-a dat ca uniformă o salopetă albă şi papuci de duş albaştri. A fost dus într-o celulă mai mult sau mai puţin identică cu cea pe care tocmai o părăsise. Poarta a fost închisă şi cheia răsucită. Escorta lui a plecat şi un minut mai târziu luminile s-au stins şi blocul de celule a fost aruncat într-un întuneric zgomotos şi agitat.

*

Luminile s-au aprins din nou la ora şase dimineaţa. Reacher a auzit un gardian pe coridor, descuind porţile una câte una. În cele din urmă tipul s-a oprit la uşa lui Reacher. Tipul arăta respingător, având în jur de treizeci de ani.

— Du-te să iei micul dejun, a spus el.

Micul dejun era într-o cameră mare cu plafonul jos care mirosea a mâncare fiartă şi dezinfectant. Reacher s-a aliniat cu încă vreo doisprezece tipi. Băiatul cu hanoracul negru nu era printre ei. Încă în Bangor, s-a gândit Reacher, la biroul de stat al Departamentului de Combatere a Drogurilor. Poate vorbind, poate nu. Reacher a ajuns la tejghea şi a luat o lingură de terci galben strălucitor care ar fi putut fi omletă, servit pe o felie de ceva care ar fi putut fi pâine albă şi o cană de plastic pe jumătate plină cu ceva ce ar fi putut fi cafea. Sau apă rămasă după ce au fost spălate vasele de seara trecută. S-a aşezat pe o

bancă la o masă liberă şi a mâncat. Deţinuţii din jurul lui erau o grămadă amestecată, în principal ciudată şi tăcută. Partea din spate a creierului lui Reacher a evaluat automat ameninţarea şi n-a găsit nimic pentru care să fie îngrijorat, decât dacă deteriorarea dinţilor era contagioasă.

Când s-a terminat micul dejun toţi au fost scoşi afară pentru exerciţiile obligatorii de dimineaţă de o oră. Clădirea arestului era mult mai mică decât clădirea închisorii şi, prin urmare, avea şi o curte corespunzător mai mică, aproximativ de mărimea unui teren de baschet, separată de restul prizonierilor de un gard înalt de sârmă ghimpată. Gardul avea o poartă cu zăvor, dar nicio încuietoare. Paznicul care i-a condus s-a oprit în faţa ei. Dincolo de el, pe cer se crăpa palid de ziuă.

Partea mai mare a curţii era plină de bărbaţi în salopete de culori diferite. Sute. Se învârteau în cerc, în grupuri. Unii dintre ei arătau ca nişte personaje disperate. Unul era un tip uriaş, cam de doi metri şi o sută cincizeci de kilograme. Ca o caricatură a unui bătrân tăietor de lemne din Maine. Tot ce îi lipsea era o cămaşă de lână în carouri şi un topor. Era mai mare decât Reacher, ceea ce era statistic o raritate. Era la o distanţă de cinci metri, uitându-se printre sârme. Uitându-se la Reacher. Reacher s-a uitat la el. Ochi în ochi. Tipul s-a apropiat. Reacher a continuat să se uite. Comportament periculos în închisoare. Dar să se uite în altă parte, ar fi fost un teren alunecos. Prea supus. Mai bine să stabilească orice problemă de ierarhie de la bun început. Natura umană. Reacher ştia cum funcţionează lucrurile astea.

Tipul a păşit mai aproape de poartă.

— La ce te uiţi? a întrebat el.

O deschidere standard. Mişcare la fel de veche ca munţii. Se presupunea că Reacher se va intimida şi va spune *la nimic*. După care tipul va spune *mă numeşti nimic?* După care lucrurile vor trece de la rău la mai rău. Mai bine să evite.

Aşa că Reacher a spus:

— Mă uit la tine, idiotule.

— Cum mi-ai zis?

— Un idiot.

— Eşti mort.

— Nu încă, a spus Reacher. Nu ultima oară când am verificat.

Moment în care a început o mare agitaţie în colţul îndepărtat al curţii mari. Mai târziu Reacher şi-a dat seama că a fost o sincronizare perfectă. Şoapte şi semnale au trecut între oameni, în diagonală, de la bărbat la bărbat. De la distanţă se auzeau strigăte şi ţipete şi zgomote de luptă. Luminile s-au aprins în turnuri şi s-au îndreptat în acea direcţie. Staţiile au pârâit. Toţi s-au grăbit. Inclusiv gardienii. Inclusiv gardianul de la poarta curţii mici. S-a strecurat şi a fugit în mulţime.

După care tipul cel mare s-a mutat în partea opusă. Prin poarta nesupravegheată. În curtea mai mică. Direct către Reacher. Nu era o imagine prea plăcută. Papuci de duş negri, fără şosete, cu o salopetă portocalie întinsă strâns pe muşchii umflaţi.

Apoi totul a devenit mai rău.

Tipul a mişcat braţul ca pe un bici şi o armă i-a apărut în mână. Din mânecă. Un cuţit de închisoare. Plastic transparent. Probabil un mâner de periuţă de dinţi ascuţit pe o piatră, cam de cincisprezece centimetri lungime. Ca un stilet. O treime din lungime era înfăşurată cu bandă chirurgicală. Pentru prindere. Nu era bine.

Reacher şi-a aruncat papucii de duş.

Tipul cel mare a făcut la fel.

— Toată viaţa mea am avut o regulă, a spus Reacher. Mă ameninţi cu un cuţit, îţi rup mâinile.

Tipul cel mare n-a spus nimic.

— Mi-e teamă că nu e flexibilă deloc, a spus Reacher. Nu voi face o excepţie doar pentru că eşti un imbecil.

Tipul cel mare s-a apropiat.

Ceilalţi tipi din curte au păşit înapoi. Reacher a auzit zgomotul porţii în timp ce se lăsau pe ea. A auzit încă zgomotul revoltei în depărtare. Falsă, prin urmare cam cu jumătate de inimă. Nu putea dura la nesfârşit. Proiectoarele se vor muta curând. Gardienii se vor regrupa şi se vor întoarce. Tot ce avea de făcut era să aştepte.

Nu era felul lui.

— Ultima şansă, a spus el. Aruncă arma şi lasă-te la pământ. Sau te voi răni serios.

A folosit vocea lui de poliţist militar, şlefuită de-a lungul anilor să sune rece şi ameninţător, dezvoltată datorită ameninţării psihice permanente pe care o simţise când era un copil care se

certa pe străzile lăturalnice din toată lumea. A văzut o pâlpâire în ochii tipului cel mare. Dar nimic mai mult. Nu va funcţiona. Trebuia să se bată.

Motiv pentru care era, dintr-odată, foarte fericit.

Pentru că acum ştia.

Zece minute din timpul tău. Ai văzut ce-ai văzut.

Nu-i plăceau cuţitele.

— Vino, grăsane, a spus el. Arată-mi ce poţi.

Tipul s-a apropiat, rotindu-se, cu cuţitul înainte. Reacher a fentat spre stânga şi cuţitul a luat-o în partea aceea, aşa că Reacher s-a balansat înapoi în dreapta, în interiorul traiectoriei, îndreptându-şi mâna stângă în interior spre încheietura tipului, dar a calculat un pic greşit timpul şi l-a apucat de mână, ceea ce a fost ca şi cum ar fi prins o minge de baseball, a tras de ea, ceea ce l-a întors pe tip mai mult şi i-a tras o triplă cu dreapta în faţă, *bang, bang, bang*, o ceaţă, în tot acest timp zdrobind mâna dreaptă a tipului cât mai tare posibil, cu cuţit cu tot. Tipul s-a tras înapoi şi transpiraţia din palma lui Reacher l-a ajutat să scape, până când Reacher n-a mai strâns decât cuţitul, ceea ce a fost bine pentru că era un băţ nu o lamă, ascuţit numai într-un capăt, şi era plastic, aşa că Reacher a pus vârful degetului mare acolo unde se termina banda şi l-a rupt ca şi cum ar fi întors mânerul unei uşi.

Până acum era bine. În acel moment, aproximativ în trei secunde, Reacher şi-a dat seama de principala lui problemă – cum naiba să facă să-şi ţină promisiunea de a-i rupe tipului mâinile. Erau uriaşe. Erau mai groase decât picioarele celor mai mulţi oameni. Erau acoperite şi căptuşite cu plăci de muşchi.

Atunci situaţia s-a înrăutăţit din nou.

Tipul sângera pe nas şi pe gură, dar distrugerea părea doar să-l energizeze. S-a răsucit şi a strigat ca tipii pe care Reacher îi văzuse la spectacolele cu bătăi, după-amiaza, la televizor, în camerele de motel. Ca şi cum se pregătea singur pentru a trage o semiremorcă cu un ham sau pentru a ridica o piatră de mărimea unui Volkswagen. Se pregătea ca un bivol de apă. Avea de gând să-l pună pe Reacher jos şi să-l snopească atunci când e la pământ.

Lipsa papucilor nu ajuta. Să te baţi cu picioarele goale era doar pentru cluburile de sănătate sau Jocurile Olimpice. Papucii de duş din cauciuc erau mai răi decât nimic. Ceea ce

presupunea Reacher că era şi motivul pentru care erau daţi prizonierilor să-i poarte. Aşa că să-i dea un şut tipului ieşea din discuţie. Ceea ce era o tristă limitare. Dar genunchii încă ar fi putut funcţiona, ca şi coatele.

Tipul a pornit, strigând, cu braţele larg deschise ca şi cum voia să-l prindă pe Reacher într-o îmbrăţişare de urs. Aşa că Reacher a pornit şi el. Direct către el. Era singura alternativă reală. O coliziune ar fi putut fi un lucru minunat. În funcţie de cine lovea primul în ce. În acest caz, răspunsul a fost antebraţul lui Reacher în buza superioară a tipului cel mare. Ca o epavă pe autostradă. Ca două camioane lovindu-se frontal. Ca şi cum l-a făcut pe tip să se lovească singur în cap.

Sirenele închisorii s-au trezit la viaţă.

Imaginea de ansamblu. Ce ai văzut?

Proiectoarele s-au întors. Revolta se terminase. Curtea închisorii a devenit brusc tăcută. Tipul cel mare n-a rezistat. Natura umană. Voia să se uite. Voia să ştie. A întors capul. Doar un mic spasm. Un instinct, controlat instantaneu.

Dar suficient. Reacher l-a lovit în ureche. Tot timpul din lume. Ca şi cum ar fi lovit o minge atârnată de un băţ. Şi nimeni nu are muşchi în urechi. Toate urechile sunt cam la fel. Cele mai mici oase din corp sunt chiar aici. Plus tot felul de mecanisme care menţin echilibrul. Fără de care cazi.

Tipul a căzut greu la pământ.

Proiectoarele au ajuns la poartă.

Reacher a luat mâna tipului cel mare. Ca şi cum l-ar fi ajutat să se ridice. Dar nu. Apoi ca şi cum i-ar scutura-o cu respect şi l-ar felicita călduros pentru o înfrângere cavalerească.

Nici asta.

Reacher a tras cuţitul rupt prin palma tipului şi l-a lăsat să prindă ambele părţi, apoi s-a retras şi s-a amestecat cu ceilalţi lângă uşă. O secundă mai târziu proiectoarele s-au oprit pe tip. Sirenele şi-au schimbat sunetul, anunţând închiderea puşcăriaşilor în celule.

*

Reacher a aşteptat în celula lui. Se gândea că aşteptarea va fi scurtă. El era suspectul evident. Ceilalţi din curtea mică erau cât jumătate din tipul cel mare. Aşa că gardienii vor merge la el

prima dată. Probabil. Ceea ce ar putea fi o problemă. Pentru că tehnic a fost comisă o infracţiune. Ar spune unii. Alţii ar spune că atacul e cea mai bună auto-apărare, care era încă legală în cele mai multe cazuri. Chestie de interpretare, pur şi simplu.

Ar fi o controversă delicată.

Care e cel mai rău lucru care se poate întâmpla?

A aşteptat.

A auzit cizme pe coridor. Doi gardieni veneau direct spre celula lui. Bastoane şi spray paralizant şi arme cu electroşocuri la centuri. Cătuşe şi lanţuri de metal.

— Întoarce-te când îţi spun şi bagă-ţi mâinile prin gaura pentru mâncare, a spus unul dintre ei.

— Ce se întâmplă? a întrebat Reacher.

— O să afli.

— M-aş bucura dacă ar fi mai devreme decât mai târziu.

— Iar eu m-aş bucura să am o jumătate de şansă să folosesc electroşocurile. Care dintre noi are şanse să obţină ce vrea astăzi?

— Cred că niciunul ar fi cel mai bine pentru amândoi, a spus Reacher.

— Sunt de acord, a spus tipul. Hai să muncim din greu pentru a rămâne asta aşa.

— Încă vreau să ştiu.

— Te întorci de unde ai venit, a spus tipul. Eşti trimis în judecată în dimineaţa asta. Ai o jumătate de oră cu avocatul tău înainte. Aşa că ia-ţi hainele de stradă. Eşti nevinovat până când ţi se dovedeşte vinovăţia. Trebuie să ne jucăm rolul. Sau nu e constituţional. Sau aşa ceva. Ei spun că uniformele de închisoare arată ca şi cum eşti deja vinovat. Aşa apar prejudecăţile, ştii. Sistemul judiciar. E chiar acolo, în termenul folosit.

L-a condus pe Reacher afară din celulă, cu paşi mici zgomotoşi, cu partenerul împingându-i din spate şi s-au întâlnit cu două persoane care formau escorta prizonierilor statali, într-un hol neaerisit, jumătate din ei înăuntru şi jumătate afară, unde responsabilitatea a fost trecută de la o echipă la alta, care apoi l-a dus pe Reacher mai departe, într-un autobuz de culoare gri, acelaşi model ca şi cel care-l adusese. A fost împins pe culoar şi aruncat pe bancheta din spate. Una dintre escorte s-a aşezat la

volan să conducă şi cealaltă s-a aşezat într-o parte în spatele lui cu o puşcă în poală.

Au refăcut călătoria pe care o făcuse Reacher în direcţia opusă cu mai puţin de douăsprezece ore în urmă. Au trecut pe fiecare metru de pe acelaşi asfalt. Cele două escorte au vorbit tot drumul. Reacher a auzit o parte din conversaţii. Depindea de zgomotul motorului. Unele cuvinte se pierdeau. Dar a auzit destule despre tipul cel mare găsit întins pe jos şi bătut în curtea mică în acea dimineaţă. Nimeni nu era încă implicat în incident. Pentru că nimeni nu înţelegea. Tipul cel mare era cu o lună înainte de prima sa audiere. De ce s-ar fi bătut? Şi dacă el nu s-a bătut, cine l-ar fi bătut? Cine l-ar fi bătut şi ar fi câştigat şi l-ar fi târât în curtea mică, de parcă ar fi fost un trofeu?

Au clătinat din cap.

Reacher n-a spus nimic.

Drumul înapoi a avut aceeaşi durată, cam două ore, indiferent dacă era noapte sau zi, pentru că viteza nu era limitată de vizibilitate sau trafic, ci de motorul încet şi cutia de viteze, bună pentru oprire şi pornire în oraşe, dar mai puţin bună la drum întins. Dar, în cele din urmă, au ajuns în locul pe care Reacher l-a recunoscut, lângă epava SUV-ului albastru, iar Reacher a fost chemat pe culoarul autobuzului şi afară din acesta şi apoi a trecut prin aceeaşi uşă din beton prin care ieşise. Înăuntru era un hol, care se închidea la ambele capete, unde cătuşele şi lanţurile i-au fost scoase şi unde a fost dat în grija unui comitet de primire format din două persoane.

Una dintre ele era detectivul Bush.

Cealaltă era avocatul din oficiu, Cathy Clark.

Cele două persoane care formau escorta s-au întors şi au ieşit cu viteză dublă. Nerăbdători să plece de acolo. Se vor întoarce mai târziu. Nu puteau ţine un autobuz degeaba. Dădeau impresia că au multe lucruri diferite de făcut în ziua aia. Multe treburi şi trebuşoare. Poate că şi aveau. Sau poate că le plăcea un prânz lung. Poate că aveau un loc bun în care să meargă.

Reacher a fost lăsat singur cu Bush şi avocata.

Doar pentru o secundă.

Trebuie să fie o glumă, s-a gândit el.

L-a lovit pe Bush puternic în piept, doar un avertisment politicos în plexul solar, ca un apel de trezire, suficient pentru a cauza o durere surdă în toţi muşchii apropiaţi, dar fără alte

daune oriunde altundeva. Reacher şi-a vârât mâna în buzunarul lui Bush şi a scos cheile de la maşină. Le-a pus în propriul buzunar şi l-a împins pe tip în piept, destul de blând, cu cât mai multă curtoazie, suficient cât să-l trimită surprins înapoi un pas sau doi.

Reacher n-a atins-o deloc pe avocată. A trecut doar pe lângă ea şi a mers mai departe, cu capul sus, încrezător, sub tavanele joase, prin coridoare şi afară pe uşa principală. S-a dus direct la maşina lui Bush, din locul de parcare D2. Un Crown Vic. Uzat, dar nu deformat, curat, dar nu strălucitor. A pornit la prima cheie. Era deja încălzit. Escorta prizonierilor era deja dincolo de ea. Erau în drum spre autobuz. Nu s-au uitat înapoi.

Reacher a pornit, exact când primele feţe cu expresia *aşteaptă naibii un minut,* au început să apară la uşi şi ferestre. A mers la dreapta şi la stânga şi iar la stânga, la întâmplare pe străzi, urmărind la început ceea ce trecea drept centrul oraşului. Prima maşină de poliţie era cu mai mult de două minute în urma lui. Pornind de la postul de poliţie. O ruşine. Alţii stăteau şi mai rău. Nu au fost cele mai bune cinci minute ale departamentului local de poliţie.

Nu-l vor găsi.

*

Reacher a sunat chiar înainte de prânz. De la un telefon cu fise. Încă se găseau destule în oraş. Se auzea slab. Reacher avea monede, de sub mesele de cafea. Întotdeauna găsea câteva. Destule, cel puţin pentru convorbiri locale. Avea numărul de pe o carte de vizită din spatele casei de marcat dintr-o dugheană cu lucruri ieftine. Cartea de vizită era una dintre multele, ca şi cum împreună ar forma un scut de apărare. Era a detectivului Ramsey Aaron, de la departamentul local de poliţie. Cu un număr de telefon şi o adresă de mail. Probabil un fel de informare a celor din cartier. Poliţia modernă făcea tot felul de lucruri noi.

Evident telefonul cu numărul de pe cartea de vizită a sunat pe biroul lui Aaron. A răspuns de la primul sunet.

— Sunt Aaron, a spus el.

— Sunt Reacher, a spus Reacher.

— De ce mă suni pe mine?

— Ca să-ţi spun două lucruri.

— Dar de ce pe mine?

— Pentru că tu ai putea să asculţi.

— Unde eşti?

— Până acum am ajuns departe de oraş. Nu mă vei mai vedea vreodată. Mi-e teamă că divizia ta în uniformă te-a dezamăgit rău.

— Ar trebui să te predai, omule.

— Ăsta-i primul lucru, a spus Reacher. Asta nu se va întâmpla. Trebuie să stabilim asta chiar de la început. Sau vom pierde o grămadă de energie agitându-ne. Nu mă veţi găsi niciodată. Aşa că nici măcar nu încerca. Renunţă cu demnitate. Mai bine foloseşte-ţi timpul pentru al doilea lucru.

— Tu ai fost acolo la închisoare? Cu cel care urma să fie eliberat condiţionat care a fost bătut?

— De ce era un viitor eliberat condiţionat în închisoare?

— Care-i al doilea lucru?

— Trebuie să afli exact cine era fata cu geanta şi exact cine era copilul cu hanorac. Numele şi istoricul lor. Şi exact ce era în geantă.

— De ce?

— Pentru că înainte ca tu să-mi spui mie, îţi voi spune eu ţie. Când îţi vei da seama că am dreptate, poate că va începe să-ţi atragă atenţia.

— Cine sunt ei?

— Te voi suna mai târziu.

*

Era într-un restaurant de pe stradă. De la care primise prânzul şi cina. Cel mai sigur loc în care să fie, în mijlocul panicii. Nimeni de acolo nu l-a văzut vreodată. Niciun poliţai nu va intra pentru o pauză de cafea. Nu chiar acolo. Ieşea din discuţie. Şi postul de poliţie era centrul furtunii, ceea ce însemna că o stradă de jur-împrejur maşinile de poliţie ori accelerau puternic ca să plece şi să caute undeva într-un loc mai îndepărtat, ori frânau puternic întorcându-se din nou, toţi supăraţi şi dezamăgiţi şi frustraţi. Cu alte cuvinte, era destulă dramă vizuală şi emoţie, dar, ca urmare, nu destulă răbdare ca să se uite pe fereastra maşinii în imediata vecinătate.

Telefonul era pe un perete de pe un hol din spatele restaurantului, cu toalete de o parte şi de alta şi cu o ieşire de incendiu la capăt. Reacher a închis şi s-a întors la masa lui. Era unul din şase oameni stând singuri în umbră. Nimeni nu-l băga în seamă. Avea senzaţia că străinii nu erau rari. Cel puţin ca şi concept. Pe pereţi erau fotografii vechi. Şi nişte artefacte vechi agăţate pe un panou. În oraş se făcuseră afaceri cu cherestea. S-au făcut destule averi. Oamenii au venit şi au plecat în mod constant o sută de ani, încărcând marfă, vânzând unelte, cauzând tot felul de revolte cu privire la preţuri.

Poate că o parte a oraşului încă lucra. Câte o fabrică de cherestea ici şi colo. Poate că mai veneau oameni. Nu mulţi, dar destui. În mod sigur nimeni din restaurant nu se holba. Nimeni nu se ascundea după vreun ziar şi nici nu suna în secret la vreun telefon.

Reacher a aşteptat.

*

A sunat din nou, la un număr aleatoriu de minute după ce a trecut prima oră. Şi-a pus mâna la gură ca zgomotul de fond să nu fie acelaşi. Voia ca ei să creadă că este tot timpul în mişcare. Dacă ei se gândeau că nu e, ar putea să se întrebe unde se ascundea şi Aaron părea suficient de deştept ca să-şi dea seama. Ar putea să intre şi să-şi tragă un scaun.

A răspuns la telefon de la primul sunet.

— Sunt Aaron, a spus Aaron.

— Trebuie să-ţi pui o întrebare despre transport, a spus Reacher. Şase tipi m-au dus la Warren noaptea trecută. Dar numai doi tipi m-au adus înapoi azi dimineaţă. Şase tipi înseamnă o mulţime de ore suplimentare într-o seară. Nejustificat, ar putea spune unii, pentru un prizonier în autobuz. Mai ales când bugetul reprezintă o problemă. Aşa că de ce s-a întâmplat aşa?

— Erai un tip necunoscut. Mai să fie siguri decât să le pară rău.

— Atunci de ce nu am avut aceiaşi şase tipi din nou azi dimineaţă? Nu mă cunoşteau cu nimic mai mult decât aseară.

— Sunt sigur că îmi vei spune tu de ce, a spus Aaron.

— Două posibilităţi. Care nu se exclud. Cumva interconectate.

— Spune-mi.

— Chiar au vrut să ajung acolo aseară. Era important să merg. Avocatul meu a depus a solicitare rezonabilă. Au spus nu. Au aprobat o călătorie inutilă dus-întors care nu a făcut decât să risipească combustibil şi ore suplimentare. Au repartizat şase tipi ca să fie siguri că ajung acolo teafăr şi nevătămat.

— Şi?

— Nu s-au aşteptat să plec înapoi azi-dimineaţă. Aşa că nu au repartizat escorte. Aşa că, atunci când a trebuit, au fost nevoiţi să încropească o echipă ciudată care deja avea o grămadă de treabă de făcut astăzi.

— Asta n-are sens. Toată lumea se aştepta să pleci azi dimineaţă. Pentru punerea sub acuzare. Procedura standard. De notorietate.

— Atunci de ce echipa încropită?

— Nu ştiu.

— Nu se aşteptau să plec.

— Ştiau că trebuie.

— Nu dacă aş fi fost în comă la spital. Sau mort la morgă. Evenimente care ar fi trebuit să fie o surpriză. Dar ei le ştiau bine în avans. Nu au aranjat transportul dus-întors.

Aaron a făcut o pauză.

— Tu ştii ce s-a întâmplat la închisoare, a spus el.

— Tipul nici nu mă cunoştea, a spus Reacher. Nu ni s-au încrucişat drumurile niciodată. Şi totuşi a venit direct către mine. În timp ce tovarăşii lui au creat o diversiune mai departe. Trebuia să fie eliberat condiţionat. Părerea mea e că Delaney l-a arestat, mai demult. Am dreptate?

— Da, aşa a fost.

— Aşa că au făcut o înţelegere. Dacă tipul cel mare se ocupă de mine, neobservat, atunci Delaney ar fi vorbit pentru el la audierea comisiei de eliberare condiţionată. Ar fi spus că e o persoană reformată. Cine poate să ştie mai bine decât ofiţerul care l-a arestat? Oamenii presupun că e un fel de legătură mistică. Comisiile de eliberare condiţionată iubesc rahaturile astea. Tipul ar fi fost eliberat. Doar că tipul nu şi-a făcut treaba. Şi-a subestimat adversarul. Probabil a fost prost informat.

— Recunoşti atacul.

— Nu mă vei găsi niciodată. Aş putea fi în California mâine.

— Spune-mi cine era fata, a spus Aaron. Şi băiatul cu hanorac. Arată-mi că şti despre ce-i vorba aici.

— Băiatul şi fata au fost amândoi figuranţi. Amândoi şantajaţi ca să joace un rol. Probabil că fata tocmai fusese arestată. Poate a doua oară. Sau chiar prima. De către Departamentul de Combatere a Drogurilor. De Delaney. Ea crede că el hotărăşte dacă s-o elibereze. El propune o înţelegere. Tot ce are de făcut e să ducă o geantă. Îi propune aceeaşi înţelegere băiatului. O acuzaţie minoră care poate fi ştearsă. Se poate întoarce la Yale sau la Harvard sau de unde-o fi venit, cu cazierul curat. Tata nu trebuie să afle niciodată. Tot ce are de făcut e să alerge un pic şi să înhaţe o geantă. Băiatul şi fata nu se cunosc. Sunt din cazuri diferite. Am dreptate până aici?

— Ce era în geantă? a întrebat Aaron.

— Sunt sigur că raportul oficial spune că era ori metamfetamină, ori Oxycontin, ori bani. Una sau cealaltă. O livrare sau o plată.

— Erau bani, a spus Aaron. Era o plată.

— Câţi?

— Treizeci de mii de dolari.

— Doar că nu erau. Gândeşte-te la asta. Ce mă face pe mine exact la fel cu băiatul şi fata şi ce mă face complet diferit?

— Sunt sigur că ai de gând să-mi spui.

— Trei oameni din lume pot depune mărturie că geanta a fost goală tot timpul. Fata şi băiatul, pentru că ei au trebuit s-o ducă, aşa că ştiu că era uşoară ca o pană şi apoi, mai târziu, eu, pentru că a zburat în aer la un metru în faţa mea şi am putut vedea că nu era nimic în ea. Era evident.

— Şi cu ce eşti diferit?

— El îi controlează pe băiat şi pe fată. Dar nu mă controlează pe mine. Sunt o persoană imprevizibilă care mă învârt printre oameni spunând că geanta era goală. Asta-i ce a auzit. Pe înregistrare. La asta a reacţionat. Nu mă putea lăsa să spun asta. Nimeni altcineva nu trebuia să mai ştie că geanta era goală. Putea ruina totul. Aşa că a şters înregistrarea şi apoi a încercat să mă şteargă şi pe mine.

— O dai înainte cu asta.

— De asta m-a întrebat cum pot oamenii să dea de mine. A aflat că poate să mă bage în pământ şi nimeni nu va afla vreodată.

— Speculezi.

— E un singur fel în care se desfăşoară lucrurile astea. Delaney a furat cei treizeci de mii. Ştia că se va afla. E Departamentul de Combatere a Drogurilor. S-a gândit că putea scăpa dacă va organiza un accident ciudat. Vreau să spun, se întâmplă accidente, nu? Ca şi cum îţi ia casa foc şi banii sunt toţi sub pat. E o pierdere colaterală. O eroare de rotunjire. E preţul ca să faci afaceri cu tipii ăştia. Nu au încredere în mamele lor, dar ştiu că se pot întâmpla accidente. Am citit odată în ziar că un tip a pierdut aproape un milion de dolari, toţi mâncaţi de şoareci în subsol. Aşa că Delaney s-a gândit că poate scăpa aşa. Fără picioare rupte. Tot ce trebuia să facă era să-şi compună o faţă curajoasă şi să se ţină de povestea lui.

— Aşteaptă, a spus Aaron. Nimic din asta nu are sens.

— Doar dacă…

— E ridicol.

— Spune-o cu voce tare. Vezi cât de ridicol sună.

— Nimic din asta nu are sens pentru că, bine, Delaney ar putea şti că vor veni treizeci de mii, dar cum ar fi putut avea acces la ei? Cum ar fi putut dicta cine cară ce într-o geantă? Şi unde, şi când, şi pe ce drum?

— Doar dacă… a spus Reacher din nou.

— Asta-i o nebunie.

— Spune-o.

— Doar dacă Delaney merge pe partea întunecată a străzii.

— Nu te ascunde în spatele limbajului pompos. Spune-o cu voce tare.

— Doar dacă Delaney este el însuşi o verigă din lanţ.

— Tot pompos.

— Doar dacă Delaney este agent la Departamentul de Combatere a Drogurilor şi în secret traficant de droguri.

— Treizeci de mii ar putea fi exact valoarea pentru felul de taxă de protecţie pe care trebuie să o plătească. Pentru felul de traficant care e. Şi care nu e mare. Dar nici mic. Probabil de mărime medie, cu o clientelă relativ civilizată. Treaba e uşoară. E bine plasat ca să se ajute singur cu problemele legale. Îşi asigură o viaţă decentă din asta. Mai bună decât cu pensia pe care o va avea. Totul e bine. Dar chiar şi aşa, a început să devină lacom. De data asta a vrut să păstreze toţi banii pentru el. A pretins doar că vrea să-i dea şefului partea lui. Geanta a

fost goală de la început. Dar nimeni nu ştia asta. Raportul poliţiei ar fi trebuit să scrie că au dispărut treizeci de mii. Orice zvon despre ce au văzut martorii oculari trebuia să facă să pară un jaf ciudat. Şeful său va considera totul ca autentic. Poate că Delaney plănuia s-o facă o dată pe an. Cumva la întâmplare. Ca o marjă suplimentară.

— Tot nu are sens, a spus Aaron. De ce ar fi fost goală geanta? Ar fi putut folosi un teanc de ziare tăiate.

— Nu cred, a spus Reacher. Dacă băiatul ar fi dat-o-n bară? Dacă ar fi ratat atacul? Sau l-ar fi lăsat baltă? Fata ar fi putut ajunge până la capăt. Cei cu adevărat implicaţi ar fi putut lua geanta. Ziarele ar fi fost greu de explicat. E genul de lucru care ar strica o relaţie. În timp ce o geantă goală ar putea fi reclamată ca dovadă. Golită, sub supraveghere. Un exces de precauţie. Tipii cei răi nu au de ce să se plângă. Poate că se şi aşteaptă la asta. Ca angajaţii în competiţiile lunare.

Aaron n-a spus nimic.

— Te sun mai târziu, a spus Reacher şi a închis telefonul.

*

De data asta s-a mişcat. A ieşit în spatele restaurantului şi a traversat pe la un colţ de stradă expus ajungând într-o alee între ceea ce ar fi putut să fie odată magazine elegante de mobilă. A zărit un telefon pe peretele din spate al unui magazin de cauciucuri. Poate ca să suni la un taxi dacă magazinul nu are cauciucurile de care ai nevoie.

S-a sprijinit de o uşă şi a aşteptat. Postul de poliţie era acum la două străzi distanţă. Încă putea auzi maşinile venind şi plecând. Viteză şi urgenţă. Le-a dat încă treizeci de minute. Apoi s-a îndreptat spre magazinul de cauciucuri. Pentru telefonul de pe perete. Dar înainte să ajungă acolo a apărut un tip din spatele clădirii. De unde îşi aşteptau clienţii maşinile, pe scaune nepotrivite, cu un automat pentru cafea. Tipul avea părul tuns scurt, o haină sport albastră peste o cămaşă în carouri şi pantaloni maro.

Tipul avea un pistol Glock în mână.

Din tocul de la umăr.

Delaney.

Care a ridicat pistolul şi a spus:

— Opreşte-te.

Reacher s-a oprit.

— Nu eşti atât de deştept cum te crezi, a spus Delaney.

Reacher n-a spus nimic.

— Ai fost în postul de poliţie. Ai văzut că are doar dotările de bază. Ai riscat crezând că nu poate localiza un telefon public în timp real. Aşa că ai vorbit cât ai vrut.

— Am avut dreptate?

— Poliţia locală nu poate. Dar cea statală da. Am ştiut unde eşti. De la început. Ai făcut o greşeală.

— Asta e întotdeauna o posibilitate teoretică.

— Ai făcut o greşeală după alta.

— Sau nu? Gândeşte-te la asta un minut. Din punctul meu de vedere. În primul rând ţi-am spus unde sunt şi apoi ţi-am dat timp să ajungi aici. A trebuit să mă învârt pe-aici ore în şir. Dar nu contează. Pentru că eşti aici. În sfârşit. Poate că sunt exact atât de deştept cât mă cred.

— Ai vrut să vin aici?

— Faţă în faţă e întotdeauna mai bine.

— Ştii că am de gând să te împuşc.

— Dar nu încă. Întâi trebuie să ştii ce i-am spus lui Aaron. Pentru că am riscat din nou. Am bănuit că ai putea şti unde e telefonul, dar m-am gândit că nu poţi să te conectezi şi să asculţi. Nu pe loc şi aleatoriu oriunde în stat. Nu fără mandate şi citaţii. Nu ai acel fel de putere. Nu încă. Aşa că ai ştiut despre telefon dar nu ai auzit conversaţia. Acum trebuie să ştii cât de mult mai trebuie să controlezi daunele. Sperăcă deloc. Pentru că să scapi de Aaron va fi mult mai greu decât de mine. Ai prefera să n-o faci. Dar trebuie să ştii.

— Ei bine?

— Să vorbim despre tehnologia poliţiei locale, a spus Reacher. Doar un moment. Eram în siguranţă cât timp vorbeam. O fi tehnologia de bază, dar acolo nu e chiar Evul Mediu. Cel puţin pot localiza numărul după ce se termină convorbirea. În mod sigur. Pot afla al cui e. Poate chiar să-l recunoască. Ştiu că sună la acel restaurant din când în când.

— Deci?

— Deci presupunerea mea e că Aaron a ştiut unde sunt destul de repede. Dar e un tip deştept. Ştia de ce pălăvrăgesc. Ştia cât timp durează să conduci de la Bangor. Aşa că a stat liniştit o oră

sau două, doar ca să vadă ce se întâmplă. De ce nu? Ce avea de pierdut? Care era cel mai rău lucru care se putea întâmpla? Apoi ţi-ai făcut apariţia. O teorie nebunească se dovedeşte corectă.

— Şi vrei să spui că ai întăriri aici? Nu văd pe nimeni.

— Aaron ştia că eu eram în restaurant. Acum ştie că sunt la o stradă sau două distanţă. E vorba despre locul în care sunt telefoanele publice. Sunt sigur că-şi va da seama de asta destul de repede. Părerea mea e că se uită la noi chiar acum. Întreaga lui echipă probabil se uită la noi. O mulţime de oameni. Nu e doar între mine şi tine, Delaney. Sunt o mulţime de oameni aici.

— Ce-i asta? Un fel de rahat de operaţiune psihologică?

— E ceea ce ai spus. Un risc. Aaron e un tip deştept. Putea să mă ridice cu ore în urmă. Dar n-a făcut-o. Pentru că a vrut să vadă ce se întâmplă. Urmăreşte de câteva ore. Urmăreşte chiar acum. Sau poate că nu. Pentru că poate, de fapt, a fost un prost tot timpul. Doar că ţie ţi se pare prost? Ăsta-i riscul. Trebuie să-ţi spun că eu personal pariez pe deşteptăciune. Sfatul meu profesional ar fi să închizi gura şi să te pui la pământ. Sunt martori peste tot.

Delaney s-a uitat la stânga, spre spatele magazinului de cauciucuri. Apoi la dreapta, la magazinul de prezentare dărăpănat. În faţă, la aleea îngustă dintre ele. Uşi şi ferestre peste tot, şi umbre.

— Nu e nimeni aici, a spus el.

— E un singur mod să fii sigur, a spus Reacher.

— Care e...?

— Dă-te înapoi către una dintre ferestre şi vezi dacă te înşfacă cineva.

— N-o să fac asta.

— De ce nu? Ai spus că nu e nimeni aici.

Delaney nu a răspuns.

— E timpul să-ţi exerciţi votul, a spus Reacher. Aaron e deştept sau prost?

— El mă va vedea împuşcând un fugar. Nu contează dacă e deştept sau prost. Cât timp îmi poate rosti numele corect, voi primi o medalie.

— Nu sunt un fugar. I-a trimis pe Bush şi pe avocată să se întâlnească cu mine. A fost o invitaţie. Nimeni nu m-a urmărit. A vrut să plec. A vrut o momeală în apă.

Delaney a făcut o pauză.

S-a uitat la stânga. S-a uitat la dreapta.

— Sunt numai rahaturi, a spus el.

— Asta-i întotdeauna o posibilitate teoretică.

Reacher n-a mai spus nimic. Delaney s-a uitat de jur împrejur. Cărămizi vechi, putrezite de funingine şi ploaie. Uşi. Şi ferestre. Unele cu sticlă şi întregi, unele dărâmate şi sparte, câteva doar găuri oarbe în perete, rămase fără cadru deloc.

Una din acestea era la parterul magazinului de prezentare. La înălţimea pieptului deasupra trotuarului. Aproximativ la distanţă de trei metri. Puţin în spatele umărului stâng al lui Delaney. O poziţie ca de manual. Infanteriei i-ar plăcea. Domina cea mai mare parte a străzii.

Delaney s-a uitat în spate la ea.

S-a îndreptat spre ea, într-o parte, cu pistolul încă îndreptat spre Reacher, dar uitându-se înapoi peste umăr. S-a apropiat, şi a traversat ultima distanţă scurtă, în diagonală, retrăgându-se cu spatele, încercând să ţină un ochi pe Reacher, încercând să arunce un ochi în interiorul camerei, ambele în acelaşi timp.

A ajuns la fereastră. Urmărindu-l încă pe Reacher. Mergând cu spatele. Uitându-se peste umăr, la stânga şi la dreapta. Nevăzând nimic.

S-a întors. Repede, ca începutul unei priviri grăbite. Pentru o secundă a fost cu faţa la clădire. S-a ridicat în vârful picioarelor şi şi-a pus palmele pe pervaz, Glock-ul şi restul incomodându-l temporar şi s-a ridicat cât de sus a putut, s-a aplecat şi şi-a băgat capul înăuntru pentru a arunca o privire.

Un braţ lung l-a prins de gât şi l-a înclinat spre interior. Un alt braţ i-a smuls arma din mână. Al treilea braţ l-a prins de gulerul hainei şi l-a tras peste pervaz în întunericul dinăuntru.

*

Reacher aştepta în restaurant, cu cafea şi plăcintă, plătite de către departamentul de poliţie local. Două ore mai târziu a intrat un recrut în uniformă. Fusese la Warren să ia plicul kaki cu lucrurile lui Reacher în el. Paşaportul, cardul, periuţa de dinţi, şaptezeci de dolari în bancnote, şaptezeci şi cinci de cenţi în monede şi şireturile. Băiatul le-a inventariat pe toate şi i le-a dat.

Apoi a spus:

— Au găsit cei treizeci de mii. Erau în frigiderul lui Delaney de acasă. Împachetate în folie de aluminiu etichetată ca şi carne.

Apoi a plecat şi Reacher şi-a pus şireturile la pantofi şi le-a legat. Şi-a pus lucrurile în buzunar, a golit ceaşca de cafea şi s-a ridicat să plece.

Aaron a intrat în încăpere.

— Pleci? a întrebat el.

Reacher a spus că da, asta făcea.

— Unde te duci?

Reacher a spus că n-are nicio idee.

— Vei semna o declaraţie de martor?

Reacher a spus că nu, n-o va face.

— Chiar dacă te rog frumos?

Reacher a spus că nu, nici chiar atunci.

Atunci Aaron a întrebat:

— Ce-ai fi făcut dacă nu i-aş fi pus pe tipi în acea fereastră?

— Era deja nervos, a spus Reacher. Era gata să facă greşeli. Oportunităţile s-ar fi arătat singure. Sunt sigur că m-aş fi gândit la ceva.

— Cu alte cuvinte nu aveai nimic. Ai riscat totul pe ideea că sunt un poliţist bun.

— Nu te umfla prea tare în pene, a spus Reacher. Adevărul e că m-am gândit că ar fi şanse jumate-jumate.

A ieşit din restaurant, departe de oraş, la o intersecţie unde trebuia să aleagă stânga sau dreapta, nord sau sud, Canada într-o parte şi New Hampshire în cealaltă. A ales New Hampshire şi a ridicat degetul mare. Opt minute mai târziu era într-un Subaru, ascultându-l pe un tip vorbind despre medicamentele pe care le-a luat ca să-l calmeze. Nimic nu era ca ele. Cel mai bun lucru, spunea tipul.

SFÂRŞIT

O POVESTIRE DIN SERIA

JACK REACHER

LEE CHILD

SCORPIONUL DE CRĂCIUN

SCORPIONUL DE CRĂCIUN

Titlul original: *The Christmas Scorpion*, 2017

Lui Jack Reacher îi plăcea să joace mâna pe care o primea şi să trăiască viaţa aşa cum vine. Cu excepţia unei preferinţe puternice: îi plăcea să-i fie cald iarna. Ceea ce impunea nişte ajustări în timpul anului.

Cel mai târziu în octombrie începea să se îndrepte spre sud. De obicei sfârşitul lui decembrie îl prindea la cea mai mare distanţă. Florida Keys, uneori. Sau Tucson, Arizona. Sau Mexic, într-un an, după ce Departamentul de Stat a considerat convenabil să-i reînnoiască paşaportul. Întotdeauna, fie tropice, fie deşert.

În ultimii ani a văzut mai multe luminiţe de Crăciun agăţate în palmieri decât în brazi. Arătau destul de bine, în special noaptea. Şi erau o mulţime.

Citise odată într-un ziar o poveste despre proprietarii de case din nord-est care aveau nişte decoraţiuni de Crăciun atât de elaborate că aveau nevoie de noi panouri electrice. Acum acelaşi lucru se întâmpla şi în sud. Toată lumea iubea Crăciunul. Cu excepţia tipului în costum de Moş Crăciun, care era susceptibil să leşine, epuizat de căldură.

În acel an planul a funcţionat normal. În ajunul Crăciunului Reacher a ajuns într-un mic oraş lângă Barstow, California, în deşert, la jumătatea drumului între Edwards Air Force Base şi Fort Irwin. Nu la fel de departe ca de obicei. Dar cunoştea ambele locuri din zilele vechi, în mod special Irwin, care era un teren uriaş de antrenament al armatei, unde a petrecut multe ore fericite. Îi plăcea spaţiul gol. Îi plăcea clima. Cald, uscat şi sigur.

Dar nu şi în acel an. Ceea ce, de asemenea, a sosit de Crăciun, a fost zăpadă, în cantităţi uriaşe, în ceea ce presa de

altundeva s-ar fi grăbit să numească un eveniment izolat, o furtună a secolului care se întâmplă o dată în viaţă.

În jurul lui Barstow nimeni n-a numit-o nicicum, pentru că imediat a căzut curentul şi telefoanele n-au funcţionat, iar liniile mobile au pierdut semnalul. Nimic surprinzător. Marele stat California nu se descurca prea bine cu zăpada. În mod special când zăpada era udă şi grea şi avea un metru grosime.

Maşinile erau îngropate. Drumurile erau invizibile. Deşertul stâncos ca bronzul a fost înlocuit cu o pătură albă netedă, cât vedeai cu ochii.

Reacher a intrat înăuntru cât a putut de repede. A văzut o clădire joasă în faţă. Un fel de bar sau de bufet. S-a aplecat când a intrat pe uşă, cu spatele acoperit de zăpadă, cu pantalonii umezi pe coapse. A suflat şi a pufăit, şi-a lovit mâinile şi s-a scuturat pe preşul de la intrare.

Era al cincilea refugiat. Deja erau două cupluri acolo, un bărbat şi o femeie, trecuţi puţin de 60 de ani şi alt bărbat şi femeie, ceva mai tineri de 40 de ani. Toţi arătau ca şi cum ar fi ajuns acolo de puţin timp, cum arăta şi el, suflând şi pufăind, şi scuturându-se şi lovindu-şi mâinile. A salutat jalnic din cap, *suntem toţi în aceeaşi barcă* şi toţi au salutat din cap înapoi.

Electricitatea nu funcţiona. Pe bar erau aprinse lumânări şi pe fiecare masă era câte una. Nu erau lumânări decorative. Nicio sanie sau ren. Erau lucruri utile, făcute din ceară albă uleioasă, de la magazinul cu bunuri de consum, de lângă mopurile de bucătărie şi chibrituri. Pe fiecare masă era şi câte un pom de Crăciun, înalt cam de 30 de centimetri, făcut din plastic verde şi acoperit cu sclipici argintiu. Lumini ca ţurţurii atârnau din tavan. Fără curent arătau ca nişte şiruri de perle mate cenuşii.

În spatele barului era un tip sinistru, cam de 70 de ani. A strigat:

— Vreţi ceva?

Reacher s-a uitat în jur. Toate lumânările erau puse pe farfurioare de porţelan, toate la fel, albe şi robuste, ca vasele de la hoteluri. Ceea ce era bine, pentru că farfurioarele înseamnă şi căni, iar cănile înseamnă cafea, ceea ce el dorea, neagră, fără zahăr.

Doar că nu era curent.

— Ce aveţi? a întrebat el.

— Bere, a răspuns tipul.

— Mie-mi convine.

Tipul s-a aplecat spre un frigider tăcut şi a pus o sticlă cu gâtul lung pe bar. Reacher a luat-o.

S-a gândit că perechea mai în vârstă părea puţin supărată. Erau pe cale să rămână blocaţi peste noapte şi nu le plăcea asta.

Cei mai tineri nu erau căsătoriţi. Reacher era sigur de asta. Nici într-o relaţie romantică. Erau un fel de colegi. Ca într-o călătorie de afaceri, doar că nu erau îmbrăcaţi corespunzător. Nu aveau costum sau materiale fără cute. Ambii erau în blugi şi tricouri şi cu geci vechi de piele. Ambii arătau în formă şi competenţi. Tipul avea părul castaniu, scurt, îngrijit. Femeia avea părul negru, scurt, cu o tunsoare bob care-i ajungea aproape până la guler.

Militari, s-a gândit Reacher. Ceea ce avea sens, cu Irwin la o aruncătură de băţ într-o parte şi Edwards în cealaltă. Doar că nu erau americani. Şi de asta era sigur. Nişte lucruri subtile. Poate că erau angajaţi străini. Sau ofiţeri de legătură din armatele prietene, fără uniformă, poate în afara serviciului. Sau poate că nu, pentru că arătau la fel de supăraţi ca şi cuplul mai în vârstă. Erau pe cale să rămână blocaţi peste noapte şi nu le plăcea asta.

Reacher s-a aşezat la o masă. Cuplul mai în vârstă s-a foit şi s-au oprit şi au început din nou, ca şi cum nu erau siguri dacă să dea vina unul pe celălalt sau să se încurajeze unul pe celălalt.

Cei doi mai tineri se holbau la telefoanele lor şi se jucau cu nişte aparate mai mari pe care încercau să le ţină ascunse, dar pe care Reacher le-a recunoscut ca fiind transmiţătoare NATO legate de o reţea comună de comandă. Nu funcţionau. I-a auzit şoptind. Ca radio BBC. Armata Britanică, s-a gândit el. Poate că erau aşteptaţi la Irwin pentru exerciţii de antrenament. Poate că erau jenaţi că au întârziat. Nicio modalitate de a lua legătura. Prost spectacol. Fără cricket. Reacher cunoştea Armata Britanică. Le plăcea să fie de încredere, mai mult decât orice altceva.

Femeia s-a ridicat şi s-a îndreptat spre masa lui. Era înaltă şi suplă şi avea un zâmbet minunat.

— Ai semnal la telefonul tău? a întrebat ea. Poate eşti în altă reţea.

Accentul ei era de undeva din Anglia.

— Nu am telefon, a spus Reacher. Îmi pare rău.

Femeia n-a răspuns.

— Căderea comunicaţiilor are loc tot timpul, a spus Reacher. Nu poţi face nimic soldat.

— Eşti de la Fort Irwin?

— Într-acolo vă duceţi?

— Ar fi trebuit să fim deja acolo, a spus ea.

— Cine eşti?

— Tu primul, a spus ea.

— Acum sunt nimeni. Odată eram în Poliţia Militară, Unitatea 110.

— Chiar?

— Pe cuvânt.

Femeia s-a întors şi a spus:

— Tony, vino aici.

Tipul s-a ridicat şi s-a apropiat, arătând la fel, înalt şi suplu. Dar nu zâmbea.

Femeia i-a spus:

— Domnul ăsta a fost în Unitatea 110 aici.

— Când? a întrebat tipul.

— Demult, a răspuns Reacher.

— Cât de demult?

— Erai la colegiu. Sau la liceu, sau orice aveţi voi acolo.

— Îl cunoşti pe Andrew Parker?

— Tipul britanic. S-a antrenat cu noi. Era un lunatic.

— Era de-al nostru. Încă spune poveşti.

— Sunteţi în Unitatea 1 RPM?

Poliţia Militară Regală. Lucrează pentru regină. Tipul a întins mâna şi a spus:

— Tony Jackson.

— Annie Ness, a spus femeia.

— Jack Reacher.

S-au aşezat la masa lui, jumătate luminată de fereastră, jumătate de lumânare. Annie Ness era drăguţă. Dar puternică. Nu dură, dar nici nu-ţi doreai să o superi.

— Ce maşină ai? a întrebat ea. Noi avem ce ne-au dat la aeroport.

— Nu am maşină, a spus Reacher. Îmi pare rău.

— Atunci cum ai ajuns aici?

— Am făcut autostopul şi am mers pe jos ultimii trei kilometri.

— De ce?

— A început să ningă şi tipul a refuzat să meargă mai departe.

— De ce aici, am vrut să spun.

— Pentru că se presupunea că e cald şi uscat.

Ea n-a răspuns.

— Acum m-am răzgândit, a spus Reacher. Cu privire la climă, evident. Şi la voi, de asemenea. Oriunde aţi întârziat nu se întâmplă nimic, pentru că şi la Irwin ninge. Pun pariu că jumătate din oamenii care trebuiau să ajungă acolo sunt blocaţi altundeva. Totuşi, îmi puneţi tot felul de întrebări. Ceea ce sugerează că sarcina voastră e mai urgentă decât nişte antrenamente. Sunteţi în Unitatea 1 RPM şi nu vă place că nu pot explica de ce am venit aici. Ceea ce sugerează că voi căutaţi un tip. Şi pentru că aveţi noroc şi ca să vă economisesc timpul, nu eu sunt tipul pe care-l căutaţi. Sunt un alt tip.

— Ai putea spune asta oricum, a spus Tony Jackson.

— Aş fi putut să tac după ce i-am spus doamnei Ness că nu am telefon.

— Annie, a spus ea.

— M-aş fi putut opri în acel moment. N-aş mai fi trezit suspiciuni.

— Trebuie să plecăm de aici, a spus Jackson.

— Asta va fi dificil.

— Tu cum ai face?

— Eu n-aş pleca. Eu nu caut un tip. Eu aş sta aici. Poate că mi-aş cumpăra o pungă de chipsuri.

— Nu putem sta aici.

— De ce nu?

Jackson n-a răspuns. La cealaltă masă bătrâna părea să-şi îndemne soţul să facă un anume lucru. Practic îl împingea şi-l îndemna. În cele din urmă tipul s-a ridicat, a traversat încăperea şi s-a oprit la masa lui Reacher, cu Ness în stânga, Reacher în spate şi Jackson în dreapta.

— Mă scuzaţi, a spus el. Soţia mea se întreba dacă nu cumva discutaţi despre o cale de a ieşi de aici. Dacă da, ea se întreabă dacă aţi putea să ne includeţi şi pe noi. Nu sunt niciun fel de facilităţi aici. Nu sunt paturi. Nu este mâncare şi nici încălzire adecvată. Soţia mea simte că vom îngheţa sau vom muri de foame.

— Crăciun Fericit, a spus Reacher.

— Poate că aveţi o maşină capabilă şi puternică.

— Nu avem. Dar dacă găsim o soluţie, veţi fi primii care veţi afla, bine?

— Mulţumesc, a spus bătrânul, s-a întors şi s-a dus înapoi la masa lui, unde s-a aşezat şi i-a şoptit ceva soţiei. Probabil o punea la curent cu progresul lui. Când a terminat, ea a dat din cap, dar nu părea deloc mai fericită.

— Ce e atât de urgent la Irwin? a întrebat Reacher.

— Poţi să ne ajuţi? a întrebat Jackson.

— Cum aş putea? Sunt pensionar.

— Ai putea suna la cazarma poliţiei militare. Ai putea să mai cunoşti pe cineva. Ai putea aminti de unitatea 110. Sunt sigur că asta face oamenii să vrea să ajute.

— De obicei face oamenii să vrea să mă împuşte în faţă. Oricum, comunicaţiile nu merg.

Jackson a aprobat din cap.

— Reţeaua NATO are nevoie de un avion în aer. Şi sigur e urgent într-o oră. Au unul de rezervă. Ai putea cere la Irwin să trimită un elicopter.

— Aş putea cere şi o întâlnire la cină cu Miss California. Şi un milion de dolari numerar. Mă întreb ce aş primi mai întâi?

— E serios, Reacher.

— Spui tu.

Annie Ness s-a uitat în ambele părţi, s-a aplecat în faţă şi a şoptit:

— Suntem o escortă de protecţie. Gărzi de corp, de fapt. Ne-am separat de şeful nostru. Credem că e la Irwin fără noi. Sau blocat undeva pe drum.

— Şi el cine e?

— Nu-ţi putem spune, a spus Jackson.

— Ministrul Apărării de la noi, a spus Ness. Începe cu litera c.

— Glumeşti, a spus Reacher. În ajunul Crăciunului?

— Exact. O întâlnire super secretă. Cine s-ar aştepta?

— E pe cont propriu?

— A mers cu o maşină înainte. Voia să vorbească în particular cu asistentul lui. Noi eram în maşina din spate. Am ieşit de pe drum, dar ei n-au văzut şi au mers mai departe.

— O întâlnire super secretă cu cine?

— Secretarul Apărării de la voi, care începe cu litera s.

— Chiar că e o afacere mare.

— La şedinţa noastră de informare a sunat ca şi cum soarta lumii depinde de asta.

— Posibil exagerat.

— Şi totuşi, a spus ea.

— Ei sunt la Fort Irwin, a spus Reacher. Vor fi bine. E un loc sigur. Sunt o mulţime de bărbaţi cu arme.

— Dacă nu sunt blocaţi altundeva pe drum.

— Hai să presupunem că nu sunt.

— Nu putem presupune, a spus Ness şi apoi a tăcut.

— Putem căuta cu un elicopter, a spus Jackson.

— Nu e niciun elicopter, a spus Reacher. Cine credeţi voi că sunt?

— Trebuie să ne găsim tipul.

— E despre salvarea reputaţiei? Asta s-a dus de mult.

— E despre salvarea de vieţi.

— Credeţi că va muri şi de foame? Pun pariu că asistentul a pus un sendviş în servietă. Pentru asta sunt tipii ăştia.

Niciun răspuns. Nicio reacţie. Niciun zâmbet.

— E ceva serios, nu? a întrebat Reacher.

— Ţi-am spus că e.

— Ştiţi despre o ameninţare anume.

— Au fost nişte discuţii pe internet. Cele mai multe coerente. Un nume s-a repetat iar şi iar. Credem că e numele unui militar sau al unui agent. Întotdeauna acelaşi în toate limbile, ca şi cum e mai mult o descriere decât un nume, ca şi cum ar proveni dintr-o caracteristică fizică.

— Care e numele?

— Scorpionul de Crăciun.

— Ce fel de caracteristică fizică ar putea fi asta? Şi cum arată un scorpion de Crăciun?

— Nu ştim. Dar e clar că tipul e superstar. Vorbesc despre el ca despre Lionel Messi.

— Cine?

— Jucătorul de fotbal.

— Fotbal european, a spus Ness. Barcelona.

— Ca şi Cristiano Ronaldo la Real Madrid, a spus Reacher.

— Exact. Tipul ăsta e în primii cinci din lume. Şi ştie despre întâlnire.

— Avem nevoie de un elicopter, a spus Jackson.

Reacher s-a uitat afară pe fereastră. Zăpada încetase să cadă. Cerul se lumina.

— Întâi avem nevoie de NATO, a spus el.

Jackson s-a uitat la transmiţător, în poală. Nu avea semnal. Bătrânul de la cealaltă masă a tuşit ca să atragă atenţia şi s-a uitat spre ei, optimist, sperând să aibă veşti bune.

— Nu putem să-i lăsăm în urmă, a şoptit Reacher. Vor spune ziarelor că militarii ne-au evacuat pe noi dar nu şi pe ei. Vor face scandal. Şi oricum ar trebui să-i luăm. Nu sunt paturi, nici mâncare. Asta-i stare de urgenţă.

Jackson s-a uitat în jos şi a spus:

— NATO şi-a revenit.

— Sună-l pe comandantul de la cazarma poliţiei militare.

Jackson a reuşit, după o grămadă de încercări. I-a dat transmiţătorul lui Reacher, care a spus:

— Caută DCR 120 în cartea ta de coduri şi sună-mă înapoi pe frecvenţa asta.

A închis.

— Ce e DCR 120? a întrebat Ness.

— O promisiune foarte serioasă că e pe cale să primească o medalie şi o promovare.

— Şi e?

— Depinde de ce se întâmplă mai departe.

Tipul a sunat înapoi. Reacher a cerut ceva mai puţin decât o întâlnire la cină şi un milion de dolari numerar. Tipul a fost de acord. A spus că un Black Hawk va fi acolo în 20 de minute.

Doamna mai în vârstă şi-a legat fularul în jurul gâtului şi şi-a încheiat haina. Părea atât emoţionată cât şi speriată de elicopter, care a ajuns cu cinci minute mai repede, lăsându-se jos spre drumul îngropat, stârnind o nouă vijelie, plutind cu roţile în zăpadă, dar fără să se aşeze, pentru că cine ştie ce ascundea zăpada.

Reacher a înaintat cu greu până la el, stând aplecat, a împins-o pe bătrână în faţă şi s-a întors în viscolul artificial după soţul ei, aşa că n-a văzut cum acelaşi viscol a prins eşarfa bătrânei şi a ridicat-o, astfel, pentru o fracţiune de secundă, a expus un tatuaj mic rotund în gropiţa gâtului, de dimensiunea unui dolar de argint, o coroană de Crăciun completă, cu frunze şi fundiţe şi lumânări, toate în jurul siluetei negre a unui scorpion.

*

Black Hawk este o maşinărie spaţioasă, dar simplă în interior, cu tot felul de fire şi curele şi centuri şi chingi, şi nimic pe care să stai, cu excepţia unor pânze rulate lângă pereţi.

Nu era ca o aeronavă comercială. Nici chiar la clasa economic. Era o cutie de metal asurzitoare, plină de zăpadă, care intra pe uşă, băgată de elice.

Annie Ness s-a asigurat că bătrânii stau jos, apoi s-a aşezat şi ea lângă Tony Jackson.

Reacher i-a făcut semn pilotului să aştepte şi a cuplat căştile pentru Ness, Jackson şi pentru el, astfel încât să poată vorbi cu echipajul peste zgomotul motoarelor.

Pilotul s-a uitat în spate şi Reacher a spus:

— Avem două evacuări umanitare plus doi ofiţeri ai Armatei Britanice care sunt în căutarea unui oficial de rang înalt din guvernul lor, care ar putea să fi ajuns sau nu la Irwin după începerea furtunii şi asupra căruia planează în acest moment o ameninţare de securitate credibilă.

— Care este starea medicală pentru cei evacuaţi umanitar? a întrebat pilotul.

— Irascibilă, dar stabilă. Nicio urgenţă, în limite rezonabile.

— Ştii că ei pot auzi ce spui. Pe mine nu mă aud.

— Observă că n-au negat.

— Britanicul de rang înalt e civil?

— Da, plus un asistent civil.

— Portarii de la Irwin n-au raportat că a ajuns un civil în ultimele şase ore.

— Atunci sunt blocaţi în zăpadă undeva între aici şi acolo.

— Sper că au oprit motorul. Poţi să te gazezi singur.

— Atunci îngheţi. Mai bine mergem să-i găsim.

— De asta am întrebat despre nevoile evacuaţilor. Nu putem urma drumurile pentru că nu vedem drumurile. O căutare vizuală ar putea dura câtva timp.

— Vor supravieţui, a spus Reacher. Dar mai devreme sau mai târziu va trebui să-i hrăneşti. Ar trebui să suni înainte. Mâncarea şi căldura par să fie problemele.

Motoarele au sunat mai tare şi Black Hawk-ul s-a ridicat.

Prin geamuri lumina era din nou strălucitoare şi zăpada se învârtea ca o gogoaşă uriaşă plată, perfect simetrică de jur împrejur, până când au ajuns la trei sute de metri înălţime, când micile vârtejuri locale s-au aşternut înapoi pe pământ, ca o

ceaţă scânteietoare, o pată nesemnificativă pe o foaie albă vastă.

Nu vedem drumurile, spusese pilotul şi a avut dreptate. Oricare ar fi fost distanţa verticală dintre mijlocul asfaltului şi fundul şanţurilor din fiecare parte, era mai mică decât adâncimea zăpezii.

Imaginea era cu adevărat neobişnuită. Alb de gheaţă peste tot, perfect neted, perfect plat, neîntrerupt.

— În ce tip de maşină erau? a întrebat pilotul.

— O maşină oficială Chevrolet. O Impala. O limuzină.

— Sedan, a spus Ness. Nu foarte înaltă.

Reacher a verificat soarele de pe cer. O după-amiază de iarnă. Ajunul Crăciunului. Aproape atât de jos pe cât poate fi soarele în sudul Californiei.

— Coboară puţin, a spus el. Cam la 150 de metri.

De la noua altitudine puteau vedea urmele slabe ale umbrelor aruncate de soarele scăzut, unde învelişul zăpezii a crescut sau a scăzut cu o jumătate de centimetru.

Peste ce? Unele umbre erau izolate şi fără sens, doar pietre, dar altele formau nişte modele.

Unele erau linii drepte, sau curbe uşoare, care, cu puţină imaginaţie, puteau fi legate de alte indicii imateriale ale mai multor linii şi curbe, la kilometri distanţă, toate ducând aproximativ de la nord la est, unde era Fort Irwin.

— Cred că ăla e drumul, a spus Reacher.

L-au urmat, de la 150 de metri înălţime, bufnind şi zdruncinându-se, cu cuvinte clare şi cu paraziţi în căştile lor, uneori ghicind kilometri întregi o vreme, uneori având nevoie de mişcări în zigzag, înainte şi înapoi, până să găsească următoarele urme slabe ale direcţiei corecte.

Dificil, dar şi încurajator într-un fel, pentru că prin comparaţie simţeau că un Chevy înzăpezit va arăta ca o umflătură de mărimea unui stadion de fotbal.

Un Impala avea 1,5 metri înălţime, credea Reacher, care, chiar complet îngropat, ar crea o cocoaşă ovală cam de un metru înălţime, care în soarele jos ar arăta ca Himalaya.

— Şi cum se bănuieşte că ar fi prin preajmă Scorpionul de Crăciun? a întrebat el.

— Nu ştim, a spus Ness. Dosarele spun că intră şi iese din unele locuri ca o fantomă. Nimeni nu l-a văzut niciodată. Dar

trebuie să presupunem că e uman. Aşa că ar putea fi blocat în zăpadă pe undeva, la fel ca toată lumea.

— Am putea să-l vedem, a spus Reacher. Azi am putea avea doi la preţ de unul. Şi aşa omul meu ar putea primi două medalii. Sau trei, cred, dacă şefa ta îi dă şi ea una, din cauza faptului că ministrul apărării este o persoană importantă, relativ vorbind.

— Şefa mea?

— Regina. Ai putea să îi ceri.

— Aş putea să cer şi o întâlnire cu George Cloony.

Black Hawk-ul a huruit mai departe, spre nord şi spre est, câteodată înclinându-se sau coborând pentru o imagine mai bună.

Erau porţiuni acoperite de zăpadă care ar fi putut fi maşini îngropate, dar niciuna nu era. Nu era niciun semn de viaţă.

În cabina zgomotoasă cuplul mai în vârstă stătea tăcut, cu mâinile pe genunchi, arătând nesiguri şi poate având puţin rău de înălţime de la toată înclinarea şi coborârea. Reacher s-a uitat întrebător la ei, ca pentru a spune *sunteţi bine?* Bărbatul a ridicat din umeri, iar femeia a răspuns înfăşurându-şi eşarfa mai strâns în jurul gâtului.

— Poate s-au întors, a spus pilotul. Poate căutăm în direcţia greşită. Ce ar face un şofer inteligent în situaţia dată? Tocmai a trecut de locul din care v-am luat şi are o distanţă lungă şi condiţii incerte în faţă, aşa că atunci când zăpada e tot mai rea, ce face el? Cu siguranţă se întoarce spre ceea ce ştie deja. Spre adăpostul pe care l-a văzut. Sau poate se îndreaptă spre Barstow. De fapt, să ajungă la Barstow ar fi o mare victorie, cu un pasager de mare valoare la bord. Cred că sunt în spatele nostru.

— Doar dacă n-au trecut de punctul din care nu se mai pot întoarce, a spus Jackson.

— E vremea deciziei, băieţi. Dacă greşiţi, ne îndepărtăm de ei cu un kilometru în fiecare minut.

Niciun răspuns.

— Mergi înainte, a spus Reacher. Nu contează cât de mult bun simţ are şoferul. Pasagerul dictează. Pasagerul e bărbat politician. Deci nu poate fi văzut niciodată fiindu-i frică, indiferent de provocare. Întoarcerea azi se va întoarce să-l

bântuie în cele din urmă. Ar deveni o metaforă. Nu poate fi tipul care nu a ajuns acolo.

Black Hawk-ul s-a aplecat. Cuplul bătrân stătea liniştit. Păreau nedumeriţi, ca oamenii care încearcă să reconstituie o conversaţie dintr-o parte a unui apel telefonic.

Reacher a dat cu mâna în aer, de parcă ar fi împins problema deoparte. Ca şi cum ar spune, *nu-ţi face griji*. Bărbatul a ridicat din umeri şi femeia şi-a înfăşurat eşarfa mai strâns în jurul gâtului.

— Ce-i aia? a întrebat pilotul.

Jos în faţă era o cocoaşă ovală mare într-un câmp drept de zăpadă. Cocoaşa avea cam un metru înălţime. Ca Himalaya.

— Să mergem să aruncăm o privire, a spus Reacher.

Pilotul a coborât până în locul în care rotirea elicei arunca zăpada în toate direcţiile, inclusiv curăţând ceea ce arăta ca un panou neted de culoare neagră, frumos conturat, fără îndoială, nou spălat şi ceruit pentru acea ocazie. Plafonul unui Chevy Impala deţinut de guvern. Nu exista niciun dubiu.

Pilotul a pus roţile pe zăpadă, deasupra locului în care bănuia că era drumul şi Reacher a sărit afară, urmat de Ness şi Jackson, iar ei s-au afundat în zăpada până la coapse sau până la talie, mergând ca şi cum ar înota în picioare către maşină, unde au săpat cu mâinile goale, azvârlind zăpada deoparte, căutând un geam, o uşă, un mâner, săpând mai mult, crăpând uşa, lăsând rotorul să sufle vânt în interior, să oxigeneze, apoi săpând un V, deschizând uşa până la capăt şi târându-se înăuntru.

Erau în viaţă. Albaştri de la frig şi gâfâind după aer. Ness a intrat ca să-i verifice. Era şi medic, pe lângă toate celelalte.

Şoferul era un specialist de la Irwin, tânăr şi în formă, bucuros să aştepte. Asistentul era mai în vârstă şi mai înfrigurat, dar treaba lui era să aştepte. Aşa că Ness l-a tras prima dată afară pe ministru.

Avea părul gri şi pielea gri, frigul nefiind de ajutor. Avea cam 60 de ani şi era îmbrăcat în costum gri.

Nu putea respira şi nu putea merge. Reacher era cel mai mare tip de acolo, având de două ori greutatea lui Ness, cu un cap mai înalt decât Jackson, aşa că el l-a ridicat pe ministru şi l-a purtat în stilul pompierilor prin vârtej şi rafală către elicopterul care plutea în aer, unde s-a răsucit şi s-a ridicat pe vârfuri şi l-a rostogolit pe tip pe podeaua cabinei, cât de uşor a putut.

Cuplul în vârstă se holba de pe scaunele de pânză.

Reacher s-a întors să meargă să-i aducă pe ceilalţi şi s-a lovit de Jackson care venea din partea cealaltă.

Jackson şi-a apropiat capul şi a strigat:

— Trebuie să stau cu ministrul.

Reacher a aprobat din cap, a schimbat locul cu el şi l-a lovit uşor pe spate ca şi cum i-ar fi trecut ştafeta.

S-a întors să plece şi făcuse un pas pe drumul de întoarcere când a auzit vocea bătrânei, pe deasupra lui, din Black Hawk, comandând, tare şi clar acoperind zgomotul motorului.

— Stai unde eşti, a spus ea.

El nu a stat. S-a întors. A văzut că nu vorbea cu el. Îl ţinea pe Jackson afară din elicopter.

Stătea în interiorul uşii, aplecată peste ministrul întins, ameninţând cu o armă. Un Sig Sauer P226, a observat în mod automat Reacher. Nouă milimetri, 15 gloanţe în magazie, plus probabil încă unul pe ţeavă, un total de 16 contra a maximum şapte adversari, şanse deloc bune.

Pe de altă parte, un 226 cântărea cam 800 de grame, ceea ce însemna o armă grea pentru o femeie mai în vârstă de 60 de ani. Ar putea obosi.

S-a uitat fix la ea. Ness a spus că Scorpionul de Crăciun intra şi ieşea din unele locuri ca o fantomă. Nimeni nu-l văzuse. Pentru că era o *ea*. Caracteristica fizică ar putea fi o marcă fizică, şi-a spus el. Ca un tatuaj. Poate că arahnida însăşi pe o frunză de brad. Poate cu un fruct. Pe gât. De aici toată mişcarea stupidă cu eşarfa.

Ei pot auzi ce spui, l-a avertizat pilotul. El a folosit numele. De fiecare dată când s-a uitat la ea, ea trebuie să se fi gândit că el putea să vadă direct prin ea.

Îşi avea ţinta la picioare. Livrată acolo personal, de Reacher însuşi, ca un cadou sau un tribut.

Doar că povestea nu va funcţiona.

A simţit-o pe Ness sosind în spatele lui. S-a oprit şi a stat lângă umărul lui. În spatele ei veneau asistentul şi şoferul.

Aerul era plin de fulgi de zăpadă şi de zgomotul de la elice.

— Am adus-o exact unde dorea să fie, a şoptit Ness. E un geniu.

— Ca Lionel Messi, a spus Reacher. L-am văzut la televizor. Întreaga lume se aştepta la un gol de la distanţă, dar Messi a

marcat de aproape. Cu excepţia faptului că ceva nu este în regulă. Nu funcţionează. Cine a făcut această ameninţare?

— Oamenii obişnuiţi.

— Exact, a spus Reacher.

— Daţi-vă un pas în spate, a ţipat bătrâna.

Nimeni nu s-a mişcat.

Femeia a îndreptat arma drept în jos, către capul ministrului. Jackson a făcu un pas în spate. În spatele lui, Reacher a făcut un pas în spate. Ness a stat cu ei. În spatele lor, asistentul şi şoferul au făcut un pas în spate.

Bătrânul a păşit lângă soţia lui. Stăteau împreună în cadrul uşii. A scos şi el un pistol. Aceeaşi marcă, acelaşi model. Ca o chestie oficială. A ţintit către centrul micului grup de sub el.

Nevasta lui a pus deoparte arma ei. Una era destul. Şi-a dezlegat nodul de la eşarfă şi a desfăcut-o de pe gât, o rotire, două. Avea un tatuaj mic rotund în gropiţa gâtului, de

dimensiunea unui dolar de argint, o coroană de Crăciun completă, cu frunze şi fundiţe şi lumânări, toate în jurul siluetei negre a unui scorpion.

Şi-a mişcat capul dintr-o parte în alta şi şi-a frecat pielea de pe spatele gâtului, ca şi cum ar fi fost o uşurare să-şi scoată eşarfa. Ca şi cum ar fi mâncat-o.

— Ameninţarea împotriva ministrului de aici are un aspect foarte interesant.

Nimeni n-a vorbit.

— Bine, vă voi spune eu, a spus ea. Ar fi putut fi executat oricând. Mijloace, motive şi oportunităţi au apărut de multe luni. Atunci de ce aşteptarea?

— Întâlnirea, i-a şoptit Ness lui Reacher.

— Doi la preţ de unu, a spus bătrâna. Ministrul vostru, al cărui nume începe cu c şi secretarul nostru, al cărui nume începe cu s. Două personalităţi de prim rang într-o alianţă la nivel înalt. Haosul rezultat ar putea fi fatal, mai ales având în vedere timpurile în care trăim, care sunt atât de rele încât au condus victimele să aibă o întâlnire secretă în ajunul Crăciunului, în primul rând. Impactul ar fi complet imprevizibil. Una peste alta s-a considerat că e ceva care merită aşteptarea. Până când cele două personalităţi de rang înalt sunt în acelaşi loc, în acelaşi timp.

Ceea ce nu s-a întâmplat încă, s-a gândit Reacher.

— Evident că e absurd să te gândeşti că Scorpionul ar putea fi femeie, a spus femeia. Oamenii care plătesc facturile nu ar trata cu o femeie. S-ar îndoi că o femeie ar putea avea tipul de acces de care ar avea nevoie şi, în general, ar avea dreptate. Evident că Scorpionul e un bărbat.

Şi-a băgat mâna în buzunar şi a scos un portmoneu uzat de piele. L-a deschis. Pe o parte era o insignă aurie şi pe cealaltă un act de identitate cu fotografie.

— FBI, a spus ea. Soţul meu de aici nu e cu adevărat soţul meu. E partenerul meu. Contra-terorism. Avem grijă de tipul nostru la fel cum voi aveţi grijă de tipul vostru.

A râcâit cu unghia degetului mare în gropiţa gâtului şi a scos tatuajul. Era tipărit pe un plastic transparent lipit.

— Mult timp, tot ce am ştiut a fost că acum un an avea exact o imagine ca asta pe piept, a spus ea. Mi-am promis mie că voi

purta chestia asta în fiecare zi până când îl vom prinde. Cred că mă puteţi numi sentimentală. Sau superstiţioasă.

Mijloace, motive şi oportunităţi, s-a gândit Reacher. Atunci de ce aşteptarea?

— Pentru mult timp asta a fost tot ce am ştiut, dar acum ştim mai mult, a spus bătrâna. Cine s-ar putea aştepta, realist vorbind, să penetreze Fort Irwin în timp ce acesta e închis. Cine ar putea veni şi pleca, precum o fantomă, fără să atragă o a doua privire? Cine ar avea acces la toate locurile potrivite?

Reacher era pregătit. Jackson s-a întors şi a fugit, ceea ce era o prostie, în zăpada groasă, cu o armă în spatele lui şi un tip mare ca Reacher în drum.

În timp ce-l punea la pământ tricoul lui s-a rupt, expunând astfel un tatuaj pe piept, identic cu replica din plastic a doamnei de la FBI. După aceea lucrurile au mers fără probleme.

Legea şi-a urmat cursul. Toată lumea a obţinut medalii, cu excepţia lui Reacher, dar el a primit cina de Crăciun în popota ofiţerilor, cu focul aprins şi asta a fost de ajuns.

SFÂRŞIT

O POVESTIRE DIN SERIA

JACK REACHER

LEE CHILD

AL PATRULEA PE LISTĂ

AL PATRULEA PE LISTĂ

Titlul original: The Fourth Man, 2019

Mergeam spre sud, cu traficul, pe Fifth Avenue în New York City, pe partea dreaptă a trotuarului, la o stradă înainte de Empire State, când o străină a pus mâna pe braţul meu şi a spus:

— Ştiu cine eşti.

Eram destul de sigur că nu ştie. Eram destul de sigur că dacă aş fi întrebat, mi-ar fi spus că eram un tip gata să dau peste o oportunitate financiară irepetabilă. Sau să întâlnesc un străin înalt, cu tenul închis la culoare. Sau alte chestii avantajoase. Dar numai dacă-i dădeam douăzeci de dolari. Poate cincizeci. Această parte ar fi cumva crucială. Era o persoană cu un aspect fin, cu păr blond şi ochi albaştri, cam de patruzeci de ani, puţin trecută şi ascuţită, purtând un costum de afaceri negru, puţin strălucitor de la curăţare şi prea gros pentru vremea de afară. Purta o servietă din piele neagră, aruncată peste umăr. Era plină de obiecte, unele din ele grele.

— Deci cine sunt? am întrebat eu.

— Eşti Jack Reacher, a spus.

— Chiar sunt?

— Fără nume de mijloc. Treisprezece ani în poliţia militară.

— Tu cine eşti?

— Ai fost vreodată în Australia?

— Asta-i o întrebare, nu un răspuns.

— Ai fost?

Fusese crescută în Chicago, m-am gândit, judecând după cum sunau vocalele.

— Unde ai făcut colegiul? am întrebat-o.

— Yale, a spus. Contează?

— Îţi aminteşti anul doi?

— Cred că da.

— Cam atunci am fost eu ultima oară în Australia.

— Erai încă în armată atunci.

— M-am oprit pe drumul înapoi din Coreea.

— De ce?

— Vacanţă, am spus. Era vară acolo şi iarnă peste tot în altă parte.

— Nu peste tot, a spus ea. E o chestie de emisfere.

— Era implicată o femeie. Am întâlnit-o în Bali.

— A fost vreo problemă în timpul vizitei?

— Cine eşti? am întrebat-o din nou.

Şi-a dat geanta jos. Obiectele grele se mişcau şi făceau zgomot. Şi-a băgat mâna înăuntru. Pietonii treceau pe lângă noi. Trei poliţişti ne priveau de dincolo de semafor. A scos un act de identitate. Cu copertă aurie. Era de la FBI. Agent special. Numele ei era Cynthia Mitchell.

— Vrei să vii la sediu şi să răspunzi la nişte întrebări? a spus ea.

— De ce?

— Cooperare internaţională, a spus. Şi s-ar putea să fie în interesul tău.

— Cum aşa?

— Poliţia australiană a găsit o listă. Erau patru nume pe ea, inclusiv al tău. Ceilalţi trei sunt morţi.

Agentul special Cynthia Mitchell a dat patru telefoane de pe trotuar, iar când a terminat ultima convorbire un sedan negru a oprit lângă bordura de lângă noi. Avea roţi cu capace de oţel şi două antene pe capotă. Înăuntru mirosea a produse de curăţenie. Mitchell s-a strecurat în spatele şoferului. Eu m-am aşezat lângă ea, în spatele locului liber al pasagerului. Şoferul era un tip solid în costum. A pornit fără o vorbă, îndreptându-se spre sud odată cu traficul, spre clădirile guvernamentale din centrul oraşului. Mitchell n-a vorbit. În loc de asta tasta la telefon cu degetul mare, scriind texte şi e-mailuri.

Douăzeci de minute mai târziu am oprit într-o parcare subterană şi am urcat cu un lift care mergea încet şi mirosea a cauciuc. Tipul în costum a luat-o în altă direcţie, iar Mitchell m-a condus către un birou mare mobilat ca o sală de conferinţe. Avea o masă lungă şi scaune de piele cu picioare subţiri cromate. Într-unul din scaune stătea un tip în costum albastru. Era cam de vârsta lui Mitchell, probabil cam patruzeci de ani, cu părul neted deasupra unei feţe bronzate în aer liber, cu umerii laţi şi mâini muncite. Trecut, dar într-un alt fel decât Mitchell.

Poate că fusese odată jucător de vreun joc cu mingea. Acum agent federal. Ceea ce s-a şi dovedit a fi, dar nu al nostru.

— Acesta e Pete Peterson de la consulatul australian, a spus Mitchell. E şeful de la contraterorism. Biroul lor a găsit lista. El e cel cu întrebările. Tot ce facem noi e să îl ajutăm.

— I-am rugat pe toţi prietenii noştri să ruleze fotografiile prin programele lor de recunoaştere facială şi bazele de date locale, a spus Peterson. Fotografia ta s-a potrivit atât cu fotografia veche din armată şi cu cea nouă din paşaport. Nu te-ai schimbat prea mult. Prietenii noştri din FBI au fost destul de drăguţi ca să ne dea numele tău. Am încercat să te contactăm dar nu te-am găsit nicăieri.

— Când a fost asta? am întrebat.

— Cu un an în urmă.

— Eram greu de găsit cu un an în urmă.

— Evident.

— Lista avea şi fotografii?

Peterson a dat din cap.

— Nu avea, a spus el. Fotografiile erau lista. Asta era tot. Patru fotografii într-un plic. Nimic altceva.

— Unde?

— Am primit un pont despre o adresă în Sidney. Nu era nimeni acasă dar am găsit o mulţime de dovezi. Era parte dintr-o operaţiune sofisticată a unei bande. Poate crimă organizată, poate terorism. Câteodată e greu de spus care e diferenţa. Totul din casă a fost inventariat şi studiat. Plicul cu fotografii părea să nu însemne nimic. Doar patru tipi la întâmplare. În mod clar nimeni nu s-a gândit ca la o listă a ceva. Au fost îndosariate.

— Cu un an în urmă?

— Cu trei ani în urmă. Nu părea să însemne nimic, aşa că nu le-am dat atenţie. Nu atunci.

— Ce s-a schimbat cu un an în urmă?

— Cu un an în urmă ne-am dat seama că e deja cu un an prea târziu. Situaţia a început să se schimbe cu doi ani în urmă. Într-o zi am aruncat o privire de rutină asupra pistelor şi urmelor şi am văzut că aveam trei semnale separate de la detectivii de la omucideri din Sydney, Melbourne şi Perth. Făcuseră căutări în bazele lor de date. Trei din cele patru persoane din fotografii fuseseră ucise în ultimele douăsprezece luni. În acel moment am transformat mental plicul într-o listă cu ţinte. Am pus toate

cele patru feţe în reţeaua globală. Ne-am gândit că am putea afla informaţii despre cei trei tipi morţi şi poate să le folosim ca să-l salvăm pe al patrulea tip.

— A mers, am spus. Sunt aici.

— Nu prea am aflat informaţii. Speram că poate ai putea să ne spui tu ceva.

— Despre ce?

— De ce eşti pe listă?

— Habar n-am. Niciodată nu am fost în Australia cu alţi trei tipi. Şi cât am fost acolo sunt destul de sigur că n-am deranjat pe nimeni. Nu aşa de tare, oricum.

Peterson s-a îndepărtat şi s-a întors cu o servietă. A pus-o pe masă. A deschis-o. A scos un dosar kaki subţire.

— Nu originalele, a spus el. Reproduceri de calitate foarte bună.

În dosar erau trei foi de hârtie lucioasă. Fotografii ale fotografiilor, plus plicul, fiecare faţă-verso. Laboratorul australian făcuse o treabă extraordinară. Imaginile erau clare şi extrem de detaliate. Fiecare pistrui şi fir de păr erau vizibile. A fost clar imediat că fotografiile originale nu erau chiar fotografii. Erau copii xerox ale fotografiilor. Destul de bune, dar cam mate şi pătate. A mea era o fotografie din armată. De pe un act de identitate, probabil cu cinci ani înainte de sfârşit. Vechile zile bune.

Nu văzusem niciodată celelalte trei feţe. Dar imaginile lor semănau cu a mea, în modul rigid al posturii şi al privirii nerăbdătoare. Toate de pe acte de identitate oficiale.

— Cine sunt? am întrebat.

— Doi englezi şi un american, a spus Peterson. Toţi militari în rezervă.

— Ce fel de militari?

— Cooperarea a mers numai până aici. Am primit nişte răspunsuri amabile. Aprovizionare, în cea mai mare parte.

— Ce au spus despre mine?

— Dirijarea circulaţiei, în cea mai mare parte.

— Nu-i vina mea, a spus Mitchell. Sunt doar mesagerul.

— Ei de ce au fost în Australia? am întrebat.

— Englezii şi-au vizitat familia, a spus Peterson. O mulţime de englezi au familii în Australia. Americanul a fost acolo cu afaceri.

Toate cele patru feţe aveau o umflătură pe hârtie, sus pe frunte. De la agrafa de metal de pe plic. Care era făcut din hârtie maro rigidă, nemarcată pe nicio parte, cu excepţia unei urme slabă de lipici sub clapă.

— Cât de des îşi vizitau englezii familia? am întrebat.

— La fiecare doi ani, a spus Peterson. Zborurile sunt ieftine acum. E o vacanţă grozavă.

— Americanul mai fusese acolo înainte?

— De multe ori, a spus Peterson. Era director la o exploatare minieră. Venea şi pleca tot timpul.

— Bine, am spus.

— Bine ce?

— Cine stătea la adresa din Sidney?

— Nu ştim. Erau foarte disciplinaţi. Era un mediu destul de steril. Mâncarea şi îmbrăcămintea erau tipic australiene.

— Erau din fosta Iugoslavia, am spus.

Peterson mi-a cerut ca primul lucru pe care-l fac a doua zi dimineaţă să fie să merg să-l văd, la biroul lui. Consulatul Australiei, pe strada 42, vizavi de Grand Central. Am spus că o voi face, dacă nu voi părăsi oraşul până atunci. A spus că el crede că glumesc. A zâmbit. Eu nu. Am părăsit clădirea FBI şi m-am oprit la al treilea magazin care avea copiator, care avea computere de închiriat câte zece minute şi niciun alt client, ceea ce însemna că tipul din spatele tejghelei va avea timp să răspundă la întrebări tehnice, pe care eram sigur că le-aş avea.

Prima dată am luat o viză pentru Australia. Online, practic automat, practic instantaneu. Numele, numărul de paşaport, numărul cardului. O taxă pentru asigurarea de sănătate. Un click pentru acceptare. Apoi am cumpărat un bilet de avion la următorul zbor. De la JFK la Los Angeles şi de la Los Angeles la Sidney. Apoi am plătit pentru folosirea computerului şi am luat un taxi spre aeroport. Primul lucru a doua zi dimineaţă eram la mare distanţă de Gara Grand Central.

Am dormit cea mai mare parte a drumului peste Pacific într-un scaun vertical dur. Mi-a fost bine. Dormitul în poziţie verticală era o abilitate învăţată în armată şi nu am pierdut-o niciodată. Sosirea la Sidney a fost normală. Controlul paşapoartelor a fost de rutină. Nu aveam bagaj, dar şi aşa am zăbovit în sala de

bagaje. Simţul meu asupra zilei şi timpului era dat peste cap. Simţeam că trebuie să fiu foarte atent. Bănuiam că ceasul deja ticăie. Bănuiam că alertele fuseseră deja date, în toate direcţiile.

Cinci minute mai târziu am păşit în sala de aşteptare. M-am oprit sub un semn de mijloace de transport la suprafaţă. Trenuri şi autobuze şi taxiuri. În direcţia asta şi în cealaltă. Am urmat semnul spre taxiuri. N-am mers nici repede, nici încet. Am văzut un tip în costum privindu-mă. În spatele meu, în stânga. Străduindu-se din greu, dar fiind evident. O problemă obişnuită, în toată lumea. În mod clar nu era diferit în Australia. Genul de tip capabil de performanţele şi realizările necesare pentru a fi promovat la un serviciu sub acoperire nu este genul de tip care arată natural stând şi nefăcând nimic, îmbrăcat într-un costum. Prea multă energie şi disciplină şi determinare. Chiar dacă stătea nemişcat.

El era una din cele trei variante. Poate doar o supraveghere de rutină după trecerea vămii, în acest caz interesul fiind un pasager al unui zbor transcontinental, care nu avea niciun bagaj. Nicio valiză pe roţi, niciun rucsac, nicio geantă, nimic. Nu era normal.

Sau poate era unul din băieţii lui Pete Peterson. Orice zi sau oră era în Sidney, era după primul lucru mâine dimineaţă calculat de ieri în New York. Poate Peterson pusese întrebări. Poate că avusese o bănuială şi verificase computerele. Poate că toţi solicitanţii de viză treceau pe la biroul lui. Avusese destul timp să organizeze un comitet de primire. Am fost în aer un timp foarte lung.

A treia posibilitate era că el era un tip rău.

Am ieşit. Am găsit coada la taxiuri. Erau douăzeci de oameni în faţa mea. Mi-am sprijinit baza şirei spinării pe balustradă şi mi-am arcuit spatele ca şi cum mi-aş fi uşurat o durere, şi m-am răsucit la stânga, unde am văzut capătul cozii şi liniile de ieşire de dincolo de ea, apoi m-am răsucit la dreapta, unde l-am văzut pe tipul în costum încă privindu-mă.

Şi de data asta vorbind la telefon.

Am aşteptat. Toţi aşteptam, maşină cu maşină. M-am uitat la traficul din faţa mea. Poate că tipul în costum cerea o maşină de supraveghere. Să urmărească taxiul meu, când îmi va veni rândul. M-am uitat după maşinile care stăteau lângă bordură,

zăbovind, stând acolo, aşteptând. Erau zeci. Era linia de aşteptare de la un aeroport.

Mi-a venit rândul. Am urcat în spate şi am cerut să mă ducă la operă. M-am uitat pe geamul din spate primii kilometri. Zeci de maşini ne urmăreau. Aceeaşi viteză, aceeaşi poziţie relativă, nimic în schimbare. Un râu de maşini. Drumul principal dintre aeroport şi centrul oraşului. De aşteptat. Nimic de băgat în seamă. M-am întors în faţă din nou. Era dimineaţă târziu, după poziţia soarelui. O zi frumoasă. Care zi frumoasă, tot nu eram sigur.

Am ajuns lângă port. Opera era construită pe un promontoriu. Era faimoasă în lume şi emblematică şi frumoasă şi una dintre cele mai mari atracţii de pe planetă. Dar datorită poziţiei pe apă era necesar un ocol intenţionat ca să ajungi acolo. Necesita o intenţie clară. Nu treceai pur şi simplu pe lângă ea, accidental. De aceea am ales-o. Funcţiona ca un filtru. Puteam să-mi dau seama care din maşinile din spate însemna cu adevărat ceva.

Răspunsul a fost una singură. Am coborât din taxi şi o maşină a oprit la douăzeci de metri. Era un sedan fără formă, mare, de culoare maro. Construit de divizia australiană a General Motors. În el era un singur tip, care purta ochelari de soare şi o haină de piele neagră. M-am întors să plec, iar el a oprit motorul, a coborât şi a lăsat maşina exact unde era, parcată nu foarte drept într-o zonă care nu era parcare. Ceea ce nu m-a ajutat să-mi dau seama cine era. Un agent de vamă ar putea parca aşa. Sau oricare din băieţii lui Pete Peterson. Pentru că toţi aveau imunitate. Dar şi un tip rău putea parca aşa. Pentru că nu-i păsa. Pentru că avea lucruri mai importante în minte.

Am mers mai departe spre clădire. Nu m-am uitat înapoi. Dar am ascultat. L-am auzit pe tip în umbră. I-am auzit paşii. Am fost atent. M-am întors către apă. Departe de mulţime. Paşii m-au urmat. Cam la zece metri în spate. În faţa mea am văzut un loc retras şi o barieră şi o poartă, suficient de mare pentru un camion. Probabil un loc de încărcare a decorurilor. Partea nevăzută a clădirii. Nu era faimoasă şi emblematică şi frumoasă.

M-am aplecat pe sub barieră şi am trecut. Apoi m-am oprit şi m-am uitat la apă. Paşii s-au apropiat. Când erau la trei paşi distanţă m-am întors. Tipul din umbră avea treizeci şi ceva de ani, înălţime medie, părul negru şi avea nevoie de un bărbierit. Avea muşchi până la limita la care ar fi părut îndesat. Jacheta de

piele era strâmtă peste umeri. Arăta ca echipamentul unui motociclist.

— Arată-mi un act de identitate, am spus.

În loc de asta mi-a arătat un cuţit.

Şi astfel a răspuns la întrebarea despre cine e. Nu era un agent vamal. Nici unul din băieţii lui Pete Peterson. Cuţitul era o armă militară de luptă. Dar nu din SUA. Nici NATO. Poate din Cehia. Sau Iugoslavia.

— Vorbeşti engleză? am întrebat.

— Amuzant, a spus el.

— Trebuie să vorbeşti cu şeful tău despre tactică. Asta-i o prostie. Sunt în ţară de mai puţin de douăzeci de minute. Ai putea la fel de bine să desenezi.

— Nu contează, a spus. Eşti ultimul. Nu vom mai folosi aceeaşi metodă.

— Aţi făcut-o la primii trei?

— Ai aparatură de înregistrat?

— Sunt curios.

— Crezi că asta-i o emisiune la televizor? Crezi că-ţi voi spune totul şi apoi, cumva, îmi iei cuţitul din mână şi ne luptăm şi mă iei prizonier?

— Ceva de genul ăsta, am spus. Cam aşa.

— Ceilalţi au crezut acelaşi lucru. Toţi erau tipi duri. Ca tine. Nu i-a ajutat. Nu te va ajuta nici pe tine.

— Ei nu te-au aşteptat. Eu da. Eu te-am adus direct aici. Suntem într-un debarcader. Nu e nimeni prin preajmă.

— Am un cuţit.

— Şi eu am o regulă. Îndreaptă un cuţit către mine, eu îţi rup braţul. E o chestie din copilărie. Pe care am păstrat-o. De fapt, prima e o altă regulă. Am uitat să spun. Ceva ce mama mea mă făcea întotdeauna să spun. Trebuie să-ţi dau şansa să pleci. În acest caz poţi să duci un mesaj de la mine. Şefului tău. Nimic dezonorant în asta.

— Care e mesajul?

— Spune-i că amândoi au plâns ca nişte copii.

Tipul a venit drept spre mine, cu lama cuţitului în faţă. Nu-mi plac cuţitele. N-am avut niciodată. Nu mi-am dorit niciodată. Dar de-a lungul anilor am învăţat cum să mă descurc cu ele. Ceea ce câteodată înseamnă să le ignor. Să le şterg din scenă. Nu e un

cuţit venind spre tine, ci un pumn. Vrei să fi lovit de un pumn? Bineînţeles că nu, aşa că stai calm şi te roteşti, o manevră de evitare, de rutină, din lumea reală, o mişcare pe care ai făcut-o de un milion de ori înainte, aşa că eviţi cuţitul cu uşurinţă, fără să te gândeşti la asta sau să te pregăteşti pentru asta.

Şi apoi rămâi cu iluzia bătăii cu pumnul, continuând să ignori în totalitate cuţitul şi folosind impulsul tău de cădere pentru a-i trage tipului una direct în faţă.

Moment în care el scapă involuntar cuţitul. Prima dată îi explodează ochelarii de soare, apoi călcâiele îi zboară în aer ca şi cum ar fi alergat într-o sfoară de întins haine, cuţitul se loveşte de beton şi el cade lat pe spate cu un sunet care e în principal o bufnitură, carne şi oase, dar şi o crăpătură umedă, în spatele capului, care nu prevesteşte nimic bun. Rămâne nemişcat. Continuă să respire. Ochii îi sunt deschişi. Dar nu vede nimic. Nu reacţionează la nimic. Nici când îi rup braţul.

Nu are nimic în buzunare, cu excepţia unei chei de maşină marcată Holden, care se poate presupune că e sedanul maro şi un telefon mobil, care avea un jurnal care afişa apeluri primite şi efectuate între şase persoane diferite. În mod clar, tipului îi plăcea să discute.

Am pus cheia şi telefonul în buzunar şi am plecat. M-am dus spre locul în care erau mulţimile, am stat pe un zid şi am verificat detaliat telefonul. Cinci din cele şase persoane erau în mod clar prieteni. Ei îl sunau, sau el îi suna şi vorbeau, câteodată mai mult de douăzeci de minute. Când unul, când altul, reciproc, probabil tipic.

Al şaselea apelant era diferit. Doar el suna. Nu când unul, când altul şi nu reciproc. Şi era scurt. Câteodată nu mai mult de patruzeci şi cinci de secunde. Suna odată la două sau trei zile. Era şeful, m-am gândit eu. Suna să transmită instrucţiuni.

Telefonul spunea că numele şefului era Dragan.

Am ridicat privirea şi l-am văzut pe Pete Peterson coborând dintr-o maşină cam la treizeci de metri distanţă.

Peterson arăta la fel ca la New York. Costum albastru, păr aranjat, rănile şi durerile şi mâinile bătucite ale unui fost jucător al vreunui joc cu mingea. Cricket, cel mai probabil, m-am gândit. O chestie importantă în Australia. Arăta obosit. Poate că nu era bun la dormitul în capul oaselor.

M-am ridicat şi el a venit spre mine. A arătat către o masă de cafea în faţa unui magazin de suveniruri. Ne-am aşezat faţă în faţă.

— Spune-mi de ce eşti aici, a spus.

— Zborurile sunt ieftine acum, am spus. E o vacanţă grozavă.

— Prostii.

— Am fost comandantul unei companii odată. Cu mult timp în urmă. Am făcut partea mea de hârtii. Acele xeroxuri pe care mi le-ai arătat mi se păreau cunoscute. Am recunoscut tehnologia. Foarte bună pe vremea aia, dar acum depăşite cu nişte generaţii.

— Laboratorul nostru spune că hârtiile sunt vechi de aproximativ douăzeci şi cinci de ani.

Am aprobat din cap.

— Şi au fost depozitate cea mai mare parte a timpului, am spus. Fotocopiile au fost închise în plic şi puse cu o grămadă de alte prostii. Poţi spune după urma pe care agrafa de metal a lăsat-o pe hârtie. Pe toate cele patru foi, adânc şi întărit şi clar. Presiune mare. Acel plic a fost la fundul unui morman de chestii aproape un sfert de secol. Destul cât lipiciul să se usuce pe clapă. Hai să spunem douăzeci şi doi de ani, de dragul argumentaţiei. Apoi, acum trei ani, cineva le-a găsit. Poate într-un pod. Poate în mod accidental. O comoară de mult pierdută. Imediat le-au trimis la adresa de aici din Sidney. Atunci au izbucnit tot felul de dezastre.

— Spune-mi cine şi cum şi de ce.

— Cineva vrea răzbunare, am spus. Cu un sfert de secol în urmă au păţit ceva rău. Nu aici în Australia. În altă parte. Au trebuit să plece. S-au mutat aici. De-a lungul timpului, au crezut un zvon vechi, că în acea zi cineva a aflat cine sunt cei patru bărbaţi, cei care le-au făcut răul. Dar era doar un zvon. Nu aveau nicio informaţie sigură. Nu până când au apărut, în sfârşit, fotografiile.

— Cine sunt? a întrebat Peterson.

— Ajungem la asta, am spus. În primul rând trebuie să vedem cum au procedat. Ceea ce nu-ţi va plăcea. Patru fotografii neetichetate nu înseamnă mult. Trebuie că le-au trecut printr-un program informatic de-al guvernului. Înainte s-o faceţi voi. Au transformat lista de feţe într-o listă de nume. Ori au un om în interior, ori cineva a fost mituit, ori au intrat în sistemul vostru.

Peterson n-a spus nimic.

— A devenit mai rău, am spus. Patru nume nu înseamnă mare lucru. Nu dacă nu ştii când unul din ei va fi îndreptat spre Australia. Ca să fii pregătit pentru el. Ceea ce însemna un alt om din interior. Sau mai multă mită. Sau mai multă infiltrare în sistem. Ori sistemul vostru de vize, ori sistemul celor de la liniile aeriene, ori chiar biroul de emigrări. Sau toate trei, în secvenţe atente. Erau pregătiţi pentru mine, de exemplu. Asta-i sigur. Un tip m-a prins la mai puţin de douăzeci de minute după ce am ieşit din sala de bagaje. La fel a fost şi cu primii trei?

— În linii mari, a spus Peterson. Nu douăzeci de minute. Dar ore.

— Sidney, Melbourne şi Perth. Toate aeroporturi internaţionale. Viza, biletul de avion, sosirea. Ca unu, doi trei, start. Sincronizare perfectă.

— Ce-i cu tipul care-a venit după tine?

Am arătat cu degetul.

— La docuri, am spus. Nu vorbeşte. S-a lovit la cap. Dar i-am luat telefonul. Lucrează pentru un tip pe nume Dragan.

— Cine sunt? Şi cine eşti tu, cu adevărat? Ai spus că nu-i cunoşti pe ceilalţi trei.

— Nu-i cunosc.

— Dar ai spus că voi patru aţi făcut un lucru rău.

— Separat.

— Ce lucru rău?

— A fost rău doar din punctul lor de vedere. Eu am fost destul de bucuros.

— Ce a fost?

— Despre ceilalţi trei pot doar să ghicesc. Dar sunt sigur că am dreptate. Bărbaţi necunoscuţi din unităţi militare din umbră. Englezi şi americani. M-am întrebat ce am făcut eu cu un sfert de secol în urmă de am ajuns pe o listă de ţinte. Ce au putut face ceilalţi tipi? Singurul răspuns posibil e Kosovo. Înainte de voi. Serbia şi Croaţia şi toate alea. Fosta Iugoslavia. Tot felul de conflicte, război civil şi atrocităţi. Am fost dislocat acolo, pe scurt. În special pentru curăţenie.

— Făcând ce?

N-am răspuns. Nu eram mândru, dar nici nu-mi era ruşine. A fost o misiune. Una dintre multe. Dar îmi aminteam destul de bine.

După aceea mi-au dat o medalie. Balcanii, nişte muncă de poliţie, o căutare a doi localnici care deţineau secrete de război, ambii identificaţi rapid, şi localizaţi, şi vizitaţi, şi împuşcaţi în cap. Totul parte a procesului de pace. Nu a fost mare lucru.

— E secret, am spus. De aceea ţi-au spus că am dirijat traficul.

— Asasinări?

— Eşti destul de deştept pentru un jucător de cricket.

— Jucătorii de cricket trebuie să fie. Ca să înţeleagă regulile.

— Erau oameni foarte răi.

— Te cred.

— Sincer, foarte răi. Nu vrei să ştii.

— Câţi?

— Doi.

— Şi bănuiesc că au fraţi şi veri şi alte rude, care s-au mutat la Sidney şi nu au uitat niciodată, datorită culturii lor tribale.

— De asta sunt aici, am spus. Oamenii nu ar trebui să-şi înăbuşe furia. Mai sănătos să-i dai drumul. Am vrut să le dau o şansă.

— Ţi-ai asumat un risc.

— Nu-mi place să fiu pe o listă. Un lucru ca ăsta, îl consider o provocare. Fără îndoială, un defect de caracter, dar asta e.

Peterson a făcut ceva cu telefonul. Un fel de comunicare criptată.

— Poliţia din Sidney are numele Dragan în baza de date.

— Cine e?

— E o ea. Poate nu un frate sau un văr. Poate o soră. Poliţia din Sidney consideră că e o persoană rea, la propriu. Cred că face trafic de droguri, prostituţie şi cămătărie. Dar nu pot proba.

Apoi a tăcut.

O tăcere plină de semnificaţie.

— Mă duc să fac o plimbare, am spus.

— Unde?

— Să văd împrejurimile, a spus.

M-am ridicat şi m-am dus înapoi spre marele sedan maro. Avea un bilet de parcare sub ştergător. L-am luat şi l-am aruncat. M-am îndreptat spre plajă.

Am oprit într-o parcare publică şi am scos telefonul capturat. M-am uitat din nou la jurnal. Am sunat-o pe Dragan. Prima dată, de pe acest telefon. Am încălcat regulile. A răspuns o femeie. Părea surprinsă. Chiar ofensată.

— De ce mă suni? a spus ea.

Accentul ei era evident străin, dar destul de neutru. Nu suficient de bun pentru filme.

— Nu sunt cine crezi tu că sunt, am spus.

Niciun răspuns.

— Sau s-ar putea să fiu, am spus. Dacă ai fi gândit mai mult de la început. Băiatul pe care l-ai trimis a căzut la datorie.

— Cine eşti?

— Tu să răspunzi prima. Spune-mi numele tău.

— Numele meu e Dragan.

— Şi al meu e Reacher. Eu sunt al patrulea bărbat.

— Mi-ai ucis fratele.

— Spui asta de parcă e un lucru rău.

— Acum o să te ucid eu pe tine.

— Care dintre ei era fratele tău? Ce grad?

— Era colonel.

— Le-a ordonat oamenilor lui să violeze o fată de opt ani până la moarte. Şi pe mama ei. Aperi asta?

— Eşti un mincinos.

— I-am pus arma la tâmplă şi a plâns ca un copil. A implorat şi s-a rugat şi şi-a udat pantalonii.

— Eşti un mincinos.

— Ai putea fi bucuroasă că e mort.

— Tu eşti ultimul. Te voi ucide.

— Bine, am spus. Fie cum vrei tu.

I-am spus unde eram. Plaja, parcarea publică, sedanul maro.

În acel moment eram la câteva minute după amiază, aşa că mai aveam o mulţime de timp cu lumină naturală. Ştiam toţi că avem o oră să facem un plan. Ei vor presupune că nu voi sta în maşină. Poate că vor trimite vreun tip ca să fie siguri, dar mare parte din energia lor va fi canalizată pentru a ghici unde voi merge. Şi ei aveau să admită că e o decizie legată de teren. Locul era deservit de un drum îngust. Ei ar presupune că m-aş ascunde undeva chiar în afara porţii. Pentru că atunci, de îndată

ce vor sosi, aş fi instantaneu în spatele lor. Nu mă vor vâna. Eu îi voi vâna pe ei.

Aşa că vor parca pe drum la distanţă de o sută de metri, la naiba cu parcările, şi vor veni pe jos. Acolo unde vor credea că e în spatele meu.

Aşa că eu voi începe de la două sute de metri pe drum.

Nu, m-am gândit. Trei sute. Postul lor de comandă era tot ceea ce mă interesa. Eram sigur că va rămâne bine în spate. Aşa fac de obicei comandanţii.

Am încuiat sedanul maro şi am plecat pe jos.

Cam la trei sute de metri de drum am găsit o cafenea cu o terasă cu nisip, plină de tineri care stăteau cu picioarele încrucişate şi cântau la chitare şi tobe bongo. M-am aşezat pe pământ sprijinit de un perete, împreună cu o mulţime de alţi entuziaşti. Destul de sigur, m-am gândit. Eram sub nivelul ochilor şi făceam parte dintr-un grup colorat neinteresant. Puteam vedea destul de bine drumul. În mod sigur puteam vedea dacă cineva parca şi pleca de acolo.

Am aşteptat. Muzicienii păreau să aibă o mulţime de energie, chestie de care eram bucuros. Mă gândeam că pot aştepta mult timp. Dragan va crede că eu mă gândesc la o oră, aşa că va veni peste două, sau poate va crede că mă gândesc la două, aşa că va veni peste trei. Sau mai mult. Sau mai puţin.

Am aşteptat. A trebuit să-l aştept pe fratele ei. Am intrat în casa lui şi am stat în întuneric. Nu era adevărat că a ţipat şi a implorat. Nu i-am dat şansa. Am făcut două găuri la baza craniului de îndată ce a păşit în cameră.

Am aşteptat.

Apoi au apărut două sedanuri urâte. Versiuni mai bune ale maşinii maro pe care o lăsasem în parcare. M-am uitat la ele. Au încetinit. Au oprit. Au parcat la o sută de metri în faţa mea. Două sute de metri de parcarea de pe plajă.

Din prima maşină au coborât patru bărbaţi. Haine scurte negre, pantaloni negri, ochelari de soare. Totul evident. Momeli, m-am gândit. Probabil că ideea era că mă plimb prin jur, încoace şi încolo, urmărindu-i tot timpul, până când voi da accidental peste tipul care venise cu adevărat pentru mine.

Care a coborât din a doua maşină.

Era un tip gras cu o cămaşă ţipătoare şi pantaloni scurţi vechi. Cei patru gangsteri s-au plimbat pe plajă, iar tipul gras a mers destul de aproape în spatele lor.

Nu s-a întâmplat nimic altceva.

Am aşteptat. Apoi m-am ridicat şi am început să merg. Eram la o sută de metri în spatele celei de-a doua maşini şi mă apropiam. Eram cam la o sută cincizeci de metri de cei patru tipi şi nu mă apropiam, pentru că şi ei mergeau, cu aceeaşi viteză, în aceeaşi direcţie.

De la distanţă de patruzeci de metri am văzut că mai erau două persoane în a doua maşină. Una la volan şi una în spate. Postul de comandă. Telefoane la îndemână, fără îndoială. Pregătite să dea instrucţiuni, dacă era necesar. Dar sperând să audă că m-au prins. Viu. Mă gândeam că astea au fost instrucţiunile ei.

Ai grijă ce-ţi doreşti, m-am gândit.

Am mers mai departe. După douăzeci de metri era evident că şoferul era un bărbat şi pasagerul din spate era o femeie. Păr negru. Mică, dar nu de neglijat. Privea peste umărul şoferului, prin parbriz, încercând să vadă ce se întâmpla în faţă. Tipii ei aproape ajunseseră la locul de parcare.

Eu aproape ajunsesem la bara ei din spate.

Am mers în partea şoferului şi am deschis uşa lui, moment în care totul a devenit un simplu joc, dacă pot să-l stăpânesc şi dezarmez pe şofer înainte ca femeia din spate să poată reacţiona, ăsta fiind un pariu pe care eram destul de sigur că-l pot câştiga, deoarece făcusem asemenea lucruri înainte, cu manevre de rutină din lumea reală, mişcări pe care le făcusem de un milion de ori, fără să mă gândesc sau să mă pregătesc, doar înşfăcându-l pe şofer de guler şi trăgându-l pe jumătate afară, ridicându-i haina peste cap, ca să-i văd cureaua, care nu avea nimic băgat în ea, şi să văd dacă avea greutăţi în buzunar, nu avea, dar am văzut bretele pe spate, aşa că l-am trântit pe scaun şi i-am luat arma din tocul de la umăr, am îngenuncheat deasupra lui şi am îndreptat arma spre femeia din spate. Care avea mâna în geantă.

— Nu mişca, am spus.

L-am lovit din nou pe şofer, pentru siguranţă, m-am răsucit pe locul lui şi m-am dus în spate.

— Scoate mâna din geantă, am spus. Dacă ai o armă în ea te voi împuşca de îndată ce o văd. În pântece. Aşa că o să mori încet.

A scos mâna. Nicio armă.

— Fratele tău a făcut lucruri rele, am spus. Cred că ştii asta. Cred că erai acolo. Probabil că ai trăit sub protecţia lui. De aceea a trebuit să pleci când l-am ucis. Cred că ai fost de acord cu ce a făcut. Cred că ţi-a plăcut. Cred că eşti la fel de rea ca el.

M-a scuipat. Nu era prima oară când mi se întâmpla, dar era întotdeauna o surpriză. Am mutat arma în mâna stângă şi cu dreapta am apucat-o de gât. Şi am strâns. Era un gât mic, dar nu de neglijat. Dar o mână foarte mare. A murit în câteva minute.

Am coborât din maşină şi m-am întors pe drumul pe care am venit. Cântăreţii la chitară şi la tobe bongo erau încă acolo. În spatele lor, Pete Peterson se sprijinea de aripa maşinii.

— Am pus un dispozitiv de urmărire pe maşina maro, a spus el. Am ştiut unde eşti şi ne-am dat seama cum o vei face. Cu telefonul şi manevra de învăluire.

— Bine, am spus.

— Acum sunt aici ca să te duc la aeroport.

— Deja?

— E mai bine aşa.

— Când e zborul meu?

— Acum, practic. Trebuie să ne grăbim.

Am părăsit spaţiul aerian australian la mai puţin de cinci ore după ce intrasem în el. Ceea ce m-a făcut să mă gândesc la preţul vizei. Pe de altă parte, era valabilă pe o perioadă mai lungă de timp. Nu era totul pierdut. Am hotărât că mă voi întoarce într-o zi. Pentru o vacanţă adevărată. Când va fi iarnă în America. Poate că din nou prin Bali.

O POVESTIRE CU JACK REACHER ŞI WILL TRENT

KARIN SLAUGHTER

LEE CHILD

CURĂŢAREA AURULUI

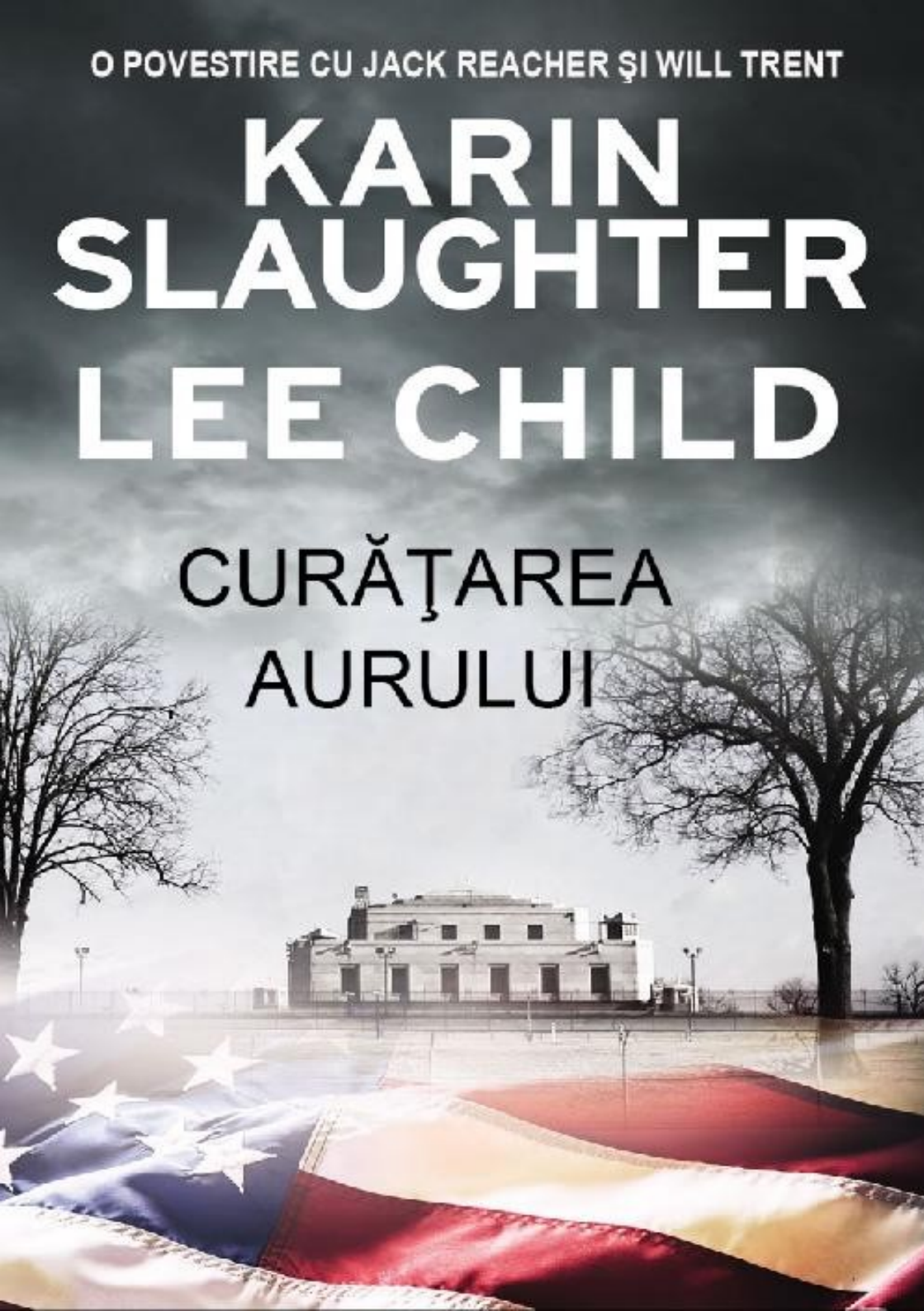

CURĂŢAREA AURULUI

Titlul original: Cleaning the Gold, 2019

Dragi cititori,

Suntem încântaţi să vă oferim în sfârşit o povestire pentru care ne pregătim de câţiva ani.

Suntem prieteni de aproape douăzeci de ani şi, de asemenea, fani unul al romanelor celuilalt. De-a lungul anilor, în conversaţiile noastre am discutat adesea despre ce s-ar întâmpla dacă personajele noastre, Jack Reacher şi Will Trent, s-ar întâlni în viaţa reală. L-ar aresta Will pe Reacher pentru că şi-a făcut singur dreptate împotriva unui tip rău? I-ar sparge Reacher faţa lui Will s-au i-ar face vânt într-o fântână? Provocarea a fost să găsim o cale ca ei să lucreze împreună. Ambii au nişte valori morale puternice, dar fiecare merge către ele pe drumuri diferite. Găsirea unui caz care să-l aducă pe unul pe orbita celuilalt a presupus o conversaţie foarte lungă, iar în final a rezultat o intrigă pe care amândoi am fost încântaţi să o punem pe hârtie.

Rezultatul e *Curăţarea aurului*. Am început scriind propriile noastre capitole separat, dar pe măsură ce am dezvoltat povestea lucrurile s-au îmbinat, aşa că nu e nevoie să ştiţi neapărat cine ce a scris – şi sperăm din suflet să vă placă. Oricum ar fi, credem că Jack şi Will s-au distrat împreună şi că acesta e începutul unei frumoase prietenii…

Cu drag,
Karin Slaughter şi Lee Child

1.

Will Trent stătea în faţa uşii închise a biroului, ascultând murmurul vocilor care discutau despre cele două cazuri de conducere sub influenţa alcoolului şi punctau istoricul din cererea lui de angajare. Conversaţia nu părea să fie în favoarea lui. Nu era bine. Will avea nevoie de acest loc de muncă. Dacă nu, o dădea în bară cu munca lui reală.

Şi-a şters fruntea transpirată cu mâneca. Temperatura de afară trecuse deja de punctul de fierbere. Înăuntru nu era cu mult mai bine. Transpiraţia lui a început să curgă în clădirea guvernamentală din anii ’50, rece ca un mormânt. Tavanul jos intensifica senzaţia. Tencuiala era umflată de la umiditate. A văzut un stop de transpiraţie care a picat de pe nas şi s-a rostogolit pe podea. Pe mijlocul linoleumului era format un jgheab de la cizmele armatei care au trecut în sus şi în jos pe hol de zeci de ani.

Will şi-a schimbat poziţia pe scaun. Vertebrele i se transformaseră în legături care îi strangulau coloana vertebrală. Muşchii din picioare se coagulau. Corpul îl durea din două motive. Primul era ceremonia de rămas-bun pe care iubita lui i-o oferise cu o seară înainte. Şi în această dimineaţă în parcare. Al doilea era că a petrecut întregul zbor de o oră de la Atlanta la Lexington cu genunchii înfipţi în scaunul din faţă, blocat între un copil care urla la o agrafă de birou şi un vârstnic flatulent.

Doar unul din aceste motive merita durerea.

Din spatele uşii s-a auzit zbierând o voce:

— Nu mă interesează deloc ce crezi tu, Dave.

Colonelul Stephanie Lukather, femeia care era la conducerea Depozitului de Aur al Statelor Unite. Un post important, dar ce ştia Will? Cele mai multe cunoştinţe ale lui despre rezervele federale de aur erau culese de pe Wikipedia şi din filmul *Goldfinger*.

Clădirea se afla lângă baza armatei de la Fort Knox, la intersecţia dintre bulevardul Bullion şi strada Gold Vault. Uşa principală avea douăzeci de tone de material rezistent la perforare şi tăiere şi avea o grosime de cincizeci de centimetri. Înăuntru era depozitat echivalentul la 350 miliarde de dolari în metal preţios. Poliţia monetăriei păzea clădirea şi armata

Statelor Unite îi păzea pe ei. Seiful a fost deschis pentru accesul publicului o singură dată, în septembrie 1974. Înainte, în 1964, Pussy Galore a evacuat întreaga bază cu circul ei zburător şi o bombă dinăuntrul seifului a fost dezactivată cu 0,07 secunde înainte de a exploda.

Uşa s-a deschis în sfârşit.

Maiorul Dave Baldani i-a aruncat lui Will o privire încruntată.

Will cunoştea acea privire. Era felul în care un băiat bun îl punea la punct pe un băiat rău. O folosise de o mulţime de ori în slujba sa ca agent special al Biroului de Investigaţii din Georgia. Dar Will nu era la Fort Knox în calitate de poliţist. Lucra sub acoperire, dându-se drept un căpitan care a căzut în plasa unor decizii stupide după două misiuni în Afganistan.

Cartea de identitate era perfectă, dacă nu puteai penetra baza de date a Pentagonului. Jack Phineas Wolfe, trecut în rezervă cu onoruri în 2016. Două condamnări pentru conducere în stare de ebrietate. Muncă în folosul comunităţii. Divorţat. Fără copii. Supraîndatorat la bancă. Cu cardurile de credit anulate. Evacuat de la ultima locuinţă. Maşina luată de bancă. În căutarea unei munci cinstite, sau cât de aproape de cinstit ar putea găsi.

— Grăbiţi-vă, băieţi.

Colonelul Lukather avea cincizeci şi ceva de ani, era subţire şi avea părul blond prins într-un stil milităresc. A dat nerăbdătoare din mână.

— Vă aşteptam.

Will a trebuit să-şi plece capul ca să poată sta în picioare. Tavanul din care cădeau picături era cu cincizeci de centimetri mai jos decât ar fi fost normal. Lambriurile întunecate de pe pereţi se încovoiaseră odată cu trecerea anilor. Pe un perete al încăperii erau dulapuri încuiate. Biroul regulamentar de metal al colonelului era vârât în cealaltă parte. Nu exista nicio fereastră. Aerul nu se mişca deloc. S-ar fi putut afla în interiorul unui coşciug.

Colonelul Lukather a arătat spre tavanul jos, explicând:

— Generalul de brigadă de deasupra a vrut un duş în biroul lui. Rahatul o ia la vale. Nu am nevoie de luminator, Wolfe. Şezi.

Will a luat unul din scaunele din faţa ei. Baldani a rămas în picioare la câţiva centimetri de umărul lui Will – altă şmecherie cu tipul bun/tipul rău.

— Wolfe, ai avut câteva probleme de când ai trecut în rezervă, a spus Lukather.

Will n-a auzit o întrebare, aşa că n-a dat niciun răspuns.

Lukather şi-a sprijinit mâna pe dosar, aşteptând ca tăcerea să-l facă să cedeze.

Will n-a cedat.

Ceasul de pe perete a ticăit ascuţit.

Baldani a scos un oftat lung, de fumător.

— Dave, se pare că ne-am ales cu un adevărat Captain Jack aici.

Lukather a deschis dosarul şi s-a prefăcut că citeşte informaţiile pentru prima dată.

— Staţionat în BFE[31]. Al cincilea în clasă la şcoala John Wayne[32]. Pieptul plin de bomboane[33] de la Sandbox[34]. Ţi-ai câştigat Tratamentul Triplu[35]. Un adevărat gung-ho mo-fo[36]. Cu siguranţă ai câştigat concursul de cea mai mare sculă din clasă.

Will nu avusese timp să studieze jargonul armatei, aşa că nu avea habar despre ce vorbea, cu excepţia ultimei părţi, care părea exactă.

— Apoi... a întors o pagină din dosar. Degetul lui Lukather a urmărit datele despre Jack Wolfe. Două condamnări pentru conducere sub influenţa alcoolului. Un divorţ urât. Credite neacoperite. Ce te face să crezi că ar trebui să-ţi plătesc cincisprezece dolari pe oră şi să te cazez într-unul din hotelurile mele pentru privilegiul de a lucra la baza mea în următoarele zile.

Will a ridicat dintr-un umăr în acelaşi fel nepăsător în care o făceau infractorii pe care-i interoga.

— De tine depinde.

Baldani se foia pe picioare, în mod clar enervat.

Lukather a ridicat privirea din hârtii. Probabil că i-a plăcut sinceritatea lui Will, pentru că nu l-a scos imediat afară din birou.

— Ştii despre ce-i vorba?

— Îngrijitor? Will a ridicat din nou din umeri, doar ca să-l enerveze pe Baldani. Anunţul spunea ceva despre curăţenie.

— Nu cu ce eşti obişnuit, a spus ea. Ce ştii despre aur?

Altă ridicare din umeri.

— L-aş putea folosi.

— Bine, deşteptule. Baldani ajunsese la limita răbdării. Controlează-te. Vorbeşti cu un colonel.

Will şi-a întors bărbia cu două grade, ignorându-l, dar fiind atent la el.

Pumnii lui Baldani s-au încleştat, ceea ce era o prostie, pentru că în momentul în care ridica braţele, Will putea să-i vâre boaşele în fund.

— Terminaţi, băieţi.

Lukather a închis dosarul lui Jack Wolfe. Decizia de angajare era luată, dar ea nu le-a împărtăşit-o. În loc de asta, i-a spus lui Will:

— Aurul este un element chimic natural, care are numărul atomic 79. E clasificat ca metal moale, aşa că poate fi uşor zgâriat sau deteriorat. Uleiul de pe mâinile tale poate coroda sau distruge finisajul, diminuându-i valoarea. La manipulare, e recomandat să porţi mănuşi fine de bumbac. Măştile sunt necesare deoarece umezeala din respiraţie sau saliva poate lăsa pete care nu mai pot fi curăţate.

Will aştepta restul discursului.

— Ordinul executiv 6102, emis de preşedintele Franklin D. Roosevelt în 1933, a scos în afara legii proprietatea privată a monedelor, lingourilor şi certificatelor de aur, ceea ce a forţat cetăţenii să vândă aceste obiecte Rezervei Federale. În 1936, Trezoreria a început construcţia Depozitului de aur, în cele din urmă transferând, cu un convoi de tren blindat, majoritatea rezervelor de aur în depozitul nostru. Acum avem depozitate în seifuri sigilate 147,3 miliarde de uncii troy, în principal sub formă de bare de aur cu puritate care variază de la .900 la .999. Restul rezervei naţionale este la West Point şi Denver.

Will a ridicat din nou nepăsător din umăr.

— Şi?

— Prin ordinul congresului seifurile sunt inspectate anual de către Inspectorul General de la Departamentul Trezoreriei. Doar din privire. Ar dura luni de zile să verifici seria de pe fiecare bară de aur din inventar. Ceea ce ne aduce aici şi acum, Căpitane Wolfe. Articolul TS/Ultra 47-12 din legea de Compartimentare a Guvernării Trezoreriei cere ca fiecare bucată de aur să fie inspectată manual la fiecare zece ani. Acum

suntem în unul din aceşti ani şi mai avem câteva zile şi un om în minus.

Will şi-a reţinut ridicarea din umeri. Şi-a frecat maxilarul, încercând să-l domolească pe adolescentul Will care dansa dansul bucuriei în jurul lui. Sperase ca serviciul sub acoperire să-l ducă în interiorul depozitului, dar asta era în *interiorul seifurilor*. Cu *aurul*. Vorbeau despre teritoriul Oddjob.

Avea nevoie de clarificări.

— Vreţi să mânuiesc eu aurul?

— Practic eşti o femeie de serviciu, a spus Baldani. Cureţi aurul. Asta cere cu adevărat legea. Curăţarea aurului.

Lukather a adăugat:

— Ne ia exact nouă luni să trecem prin tot inventarul şi în momentul ăsta am devansat programarea, ceea ce e un lucru foarte bun. Lucrăm non-stop, cu două echipe de şase persoane ziua, cu încă două de şase noaptea. Din motive de securitate, nicio echipă nu stă mai mult de două săptămâni în seifuri şi folosim personal din afară – de preferat foşti soldaţi – astfel încât nimeni de la bază să nu se familiarizeze cu venirile şi plecările. Aşa cum am spus, suntem extrem de aproape de finalizare, dar schimbul de zi are nevoie de încă o roată la maşinărie.

Will i-a analizat cuvintele. Nu-i oferise slujba, dar îi dezvăluise date dintr-un program secret, ceea ce era cam acelaşi lucru. Nu era momentul acum să pară prea nerăbdător.

— Ce presupune?

— Muncă grea, a spus Baldani, reuşind să transmită cu tonul lui înfiorător că se îndoia că Will va face faţă.

— Dave nu greşeşte, a spus Lukather. Strălucirea dispare într-o jumătate de oră. După aceea, e o muncă de rupt spatele. E evident că încă eşti în formă, Wolfe. Nu mai ai vigoarea tinereţii, dar încă văd soldatul din tine.

S-a aşezat din nou în scaun, studiindu-l deschis.

— Cât ai, cam un metru optzeci şi cinci?

Will avea un metru optzeci şi cinci pe vremea liceului, dar a aprobat din cap.

— Dave crede că eşti o problemă, dar mie-mi plac problemele. A rânjit spre Will. Pe deasupra, ultimul tip pe care l-a recomandat Dave, a dat bir cu fugiţii la primul strop de transpiraţie. Eşti genul ăla da fătălău, căpitane?

Will a dat din cap.

— Nu prea obişnuiesc să renunţ.

— Pariez că nu. I-a făcut cu ochiul. Îmi place să am oameni muncitori în subordinea mea. Eşti un om muncitor, Wolfe?

Will nu era străin de munca manuală.

— Duc lucrurile până la capăt.

— Pariez că o faci, soldat. A râs adânc din gât. Baldani, bagă-l înăuntru, da?

Baldani se uita ca şi cum ar fi dorit să comenteze, dar Lukather arăta ca cineva cu care nu-ţi permiţi să comentezi, şi nu numai datorită stelelor de pe umeri.

— Să mergem, rahatule, a mormăit Baldani.

Rahatul i-a oferit lui Baldani plăcerea de a-l privi pe Will ridicându-se de pe scaun. Pentru a-şi bate joc de el a făcut un spectacol din ghemuirea sub tavanul jos, în principal pentru că Baldani mai avea o grămadă de loc. Maiorul s-a uitat la Will cu o furie specială în ochi. Nebunia Bărbatului Scund, o numea prietena lui Will, şi probabil că ştia pentru că şi ea era mai înaltă decât Baldani.

În hol, maiorul mergea astfel încât să fie fix în faţa lui. Arăta bine pentru un tip gras, probabil petrecând tot atâta timp la bar ca şi la sală. Părul avea o tunsoare lipită de cap, ceea ce nu reuşea să-i ascundă începutul de chelie. Baldani a văzut privirea lui Will pe partea mai bronzată a scalpului. Şi-a acoperit-o cu mâna, pretinzând că-şi şterge transpiraţia. I-a aruncat lui Will o privire, apoi s-a uitat din nou când Will a chicotit.

— Să nu te gândeşti nicio secundă că Lukather e drăguţă cu tine, l-a avertizat Baldani. S-ar face frate şi cu dracu’ ca să treacă puntea.

Will s-a hotărât să-l enerveze pe tip.

— Cine n-ar face la fel?

Afară, soarele l-a izbit în faţă. Will auzea focuri de armă la distanţă. Apoi o explozie, Apoi mai multe focuri de armă, ceea ce l-a făcut să-şi dorească să aibă la el o armă sau ceva de aruncat în aer.

Era un motiv pentru care Will era poliţist.

Baldani s-a urcat într-un Impala albastru cu stalactite de noroi atârnate pe sub ea. Aparatul de aer condiţionat era deja pornit în momentul în care Will a intrat. A experimentat acea

senzaţie familiară de transpiraţie care-i picura pe spate în timp ce nasul îi curgea de frig. Baldani a întors maşina. Radioul era deja dat tare, dar Baldani l-a dat şi mai tare, pentru că nimic nu dovedea ce şmecher eşti mai bine ca un difuzor urlând „Smells Like Teen Spirit”.

Will îşi amintea informaţiile citite pe Wikipedia în timp ce maşina se învârtea prin parcare. Locul se întindea pe mai mult de 100.000 de acri, în trei districte diferite. Cam 13.000 de oameni locuiau acolo şi alte câteva mii veneau pentru instruire sau sprijin. Erau acolo hoteluri, restaurante, mini-mall-uri, o sală de bowling, un complex medical, case familiale şi şcoli. La fiecare 100 de femei de peste 18 ani, erau 190,3 bărbaţi, ceea ce ar putea explica de ce Baldani era atât de rănit.

Sau poate tipul era doar un nenorocit.

Pe lângă drumul principal Will a zărit mai multe clădiri de birouri decât putea număra. Comandamentul de Resurse Umane al Armatei o numea baza, ceea ce Will şi-a dat seama că însemna locul unde mergeau hârtiile ca să moară. Dar el încă era activ într-o bază de date a armatei cu un grad înalt de securitate. Doar ca să treacă de porţile principale a durat două ore şi o grămadă de transpiraţie peste actele de identitate false-dar-nu-chiar-false, emise de guvern, ale lui Jack Phineas Wolfe.

Depozitul de aur a apărut la capătul unei străzi lungi. Clădirea din granit alb avea un aspect destul de inofensiv, o structură tipic art-deco din anii ’30, genul de lucru care era mai frumos decât te-ai fi aşteptat să fie, pentru că Marea Criză a făcut o grămadă de şomeri, iar oamenii au avut timp să facă lucruri, dacă nu-şi făceau griji pentru ziua de mâine.

Will văzuse depozitul de pe autostradă şi a crezut că ochii îi joacă feste. Nu i se părea normal ca aşa ceva să fie în câmp deschis. Apoi s-a uitat la sârma ghimpată şi la rândurile de garduri electrice şi la semnele de avertizare şi la Jeep-urile care mergeau în zig-zag în jurul a ceea ce era probabil un câmp cât zece terenuri de fotbal împânzit cu mine. Nu era niciun lunetist pe acoperiş, dar în momentul în care un potenţial hoţ ar fi trecut pe câmpul deschis care înconjura clădirea, ar fi fost acolo cel puţin 200 de bărbaţi ţintind către el.

Baldani s-a oprit lângă o clădire a securităţii, joasă, cu un etaj, chiar în interiorul porţilor deschise. Deşi *deschise* era înşelător. Porţile grele de fier dădeau să se închidă, dar

doisprezece opritoare le-au blocat de pe trotuar. Rânduri de ţepi care spărgeau cauciucuri au apărut ca nişte dinţi de crocodil.

— E timpul să treci la treabă, Wolfie, i-a spus Baldani lui Will.

Uşa maşinii a fost deschisă de un paznic care arăta ca şi cum ar fi avut saci de ciment pe sub cămaşă. Will s-a uitat de jur împrejur, apărându-şi ochii de soare. Ultima dată când a fost înconjurat de bărbaţi atât de înarmaţi a fost când a făcut o razie la un depozit, într-o operaţiune comună cu FBI, DEA şi ATF.

Baldani şi-a pus cheile, bricheta şi ecusonul într-o tavă care a trecut printr-un aparat cu raze X, dar asta a fost toată verificarea. S-a sprijinit de un gard şi şi-a aprins o ţigară cât timp a aşteptat să fie verificat Will. Să ajungă la bază a fost dificil, dar cercetarea de la depozit a fost de parcă... ar fi intrat în Ford Knox.

Will a numărat zece paznici cu M4 agăţate în jurul gâtului, tipul uriaş având un AR-15. Curelele completau înfăţişarea cu Sig Sauer P320, sprayuri paralizante, Tasere şi bastoane de metal telescopice. Se mişcau rapid, eficient, împingându-l şi trăgându-l pe Will printr-un lanţ de verificare. Un ciobănesc german masiv şi-a băgat nasul între picioarele lui Will. Un tânăr cu un laptop a verificat portmoneul lui Will şi a scanat într-un sistem diferitele acte false. Ghetele lui Will au fost trecute prin aparatul cu raze X. A trebuit să-şi scoată cureaua şi să ridice mâinile în timp ce o baghetă îl verifica de metale, apoi a fost percheziţionat şi i s-a cerut să arate balsamul de buze şi cheile. Apoi un al doilea tip l-a percheziţionat din nou. Apoi un al treilea a trecut o bucată mică de hârtie peste mâinile lui Will şi a băgat-o într-un aparat ca să verifice dacă are urme de la vreo bombă.

Impala a fost verificată la fel. Un alt paznic a băgat o oglindă sub maşină, lovind stalactitele. Unui ciobănesc belgian i s-a dat frâu liber. Scaunele au fost ridicate. Covoraşele şi vizierele au fost întoarse. Cutia cu mănuşi a fost deschisă. Motorul şi portbagajul au fost verificate. Cineva s-a plimbat cu un aparat de măsurare a radioactivităţii în jurul ei. Altcineva a verificat dacă există reziduuri explozive.

Will deja transpira de la căldură, dar sudoarea a început să-i curgă pe scalp când i s-a cerut să i se ia amprentele. Va ţine acoperirea lui Jack Phineas Wolfe la acest nivel de verificare sau va ajunge să fie împuşcat acolo unde era acum?

Nu era cel mai potrivit moment să-şi pună întrebarea asta.

Niciunul dintre paznici nu arăta destul de matur ca să aibă vârsta la care era legal să bea alcool. Unul avea încă puf pe bărbie. Altul părea că încă n-a trecut de pubertate. Toţi aveau aceeaşi privire plictisită, care putea să-i facă cu uşurinţă să apese pe trăgaci, să arunce cu un baston, iar Will să fie dus cu avionul la spital sau cu maşina la morgă.

Inima i-a bătut să-i sară din piept când tânărul cu laptop a intrat în spaţiul personal al lui Will. Băiatul avea permisul de conducere al lui Jack Wolfe, cardul de asigurări de sănătate, cardul de asigurări sociale, şi, din nu se ştie ce motiv, cardul Costco.

— Uită-te în asta.

Alt paznic ţinea în mână o pereche de ochelari grei, negri. Un cablu ieşea din ei şi intra într-o tabletă.

Will şi-a băgat faţa în ochelari. N-a văzut decât negru, apoi prin faţa ochilor i-a trecut o linie, dându-i senzaţia că a văzut un Cylon din *Battlestar Galactica.*

Soarele l-a orbit când i-au fost scoşi ochelarii.

— Scanarea retinei, i-a spus Baldani.

Ţigara fumată pe jumătate i se legăna între buze. Părea că se bucură de disconfortul lui Will, ceea ce, dacă era să fie sincer, era exact ce ar fi făcut şi Will în locul lui.

— Domnule?

Băiatul cu laptopul era înapoi la Will. Se uita la actul de identitate a lui Will, apoi la Will, apoi din nou la actul de identitate. Laptopul a scos un bip, dar el nu şi-a luat ochii de la Will. Will se holba şi el înapoi. Soldatul părea de optsprezece ani, corpul lui arătând ca al unei persoane care îşi petrece fiecare secundă din timpul liber ori lucrând, ori încercând să şi-o tragă.

Laptopul a scos din nou un bip, dar băiatul nu s-a uitat la ecran.

Will a cedat primul. S-a uitat în jos la ecran. S-a uitat înapoi la băiat. S-a uitat în jos la ecran.

Băiatul a ţipat:

— Alpha! Mike! Foxtrot!

Will a aşteptat să fie împuşcat în faţă sau trântit cu faţa în jos pe asfalt.

Baldani a rânjit în timp ce arunca mucul de ţigară.

— Adio. Nenorocitule.

Opritoarele au intrat în pământ. Ţepii au fost retraşi. Cei zece paznici s-au dat înapoi. Will a respirat cel mai profund şi cel mai adânc din toată viaţa lui.

Baldani i-a arătat un şir de dinţi pătaţi cu nicotină în timp ce conducea spre clădire. Will l-a lăsat să se bucure de victorie, lăsând la o parte sentimentul de umilire şi concentrându-şi mintea pe ceea ce avea de făcut. Nu era aici ca să se certe cu Dave Baldani sau ca să cureţe lingourile de aur. Era aici ca să găsească un ucigaş de poliţişti.

Prima crimă a fost comisă în 16 aprilie 1977, într-un oraş aflat la 160 de kilometri sud de Atlanta, numit Margrave, Georgia.

Astea erau faptele:

A fost raportat un străin care tot intra şi ieşea din bibliotecă. Margrave era un oraş mic. Nu aveau străini, cel puţin nu unii pe care să nu-i recunoască. Vagabondul era un bărbat alb, cu părul blond şi ochi albaştri, mai înalt de un metru nouăzeci, construit ca un fundaş de fotbal şi îmbrăcat cu jeanşi murdari şi o jachetă de armată. A fost văzut ultima dată intrând şi ieşind pe uşile bibliotecii. A fost o dată să folosească baia şi a răsfoit o copie a cărţii *Ghidul păsărilor din sud-estul Statelor Unite*. Bibliotecara a sunat la biroul şerifului când l-a auzit pe străin mormăind de unul singur. În cinci minute, un agent a apărut la faţa locului. Conform unui martor ocular, străinul a scos un pistol şi l-a împuşcat pe agent în cap.

Numele agentului era Phillip Michael Deacon. În vârstă de treizeci şi nouă de ani, douăzeci şi unu de ani în serviciu, o soţie şi un băiat acasă, o fată măritată, însărcinată cu primul nepot.

Străinul nu i-a dat lui Deacon niciun avertisment. Nu s-a spus niciun cuvânt între cei doi bărbaţi. Doar o dublă apăsare pe trăgaci, apoi străinul a dispărut în pădure, pentru a nu mai fi văzut niciodată.

Deacon a supravieţuit împuşcăturii, dar era greu de spus că trăia. Nu şi-a revenit niciodată după operaţie. Şi-a petrecut următorii douăzeci şi doi de ani în comă. Cu două luni în urmă, a sucombat în cele din urmă din cauza unei pneumonii, ceea ce a transformat mandatul de arestare din tentativă de omor a unui ofiţer la omor de gradul unu cu circumstanţe agravante, ceea ce însemna pedeapsa maximă, cea cu moartea.

Şi atunci şeful lui Will i-a trântit dosarul pe masă.

Will nu era un fan al ucigaşilor, dar ucigaşii de poliţişti aparţineau celei mai negre părţi a iadului. De când dosarul a aterizat pe biroul lui, şi-a petrecut fiecare clipă cercetând cazul original, chiar scufundându-se în depozitul securizat al GBI[37] din Dry Branch ca să caute singurele dovezi fizice care au rămas din acel caz, fragmente din cele două gloanţe scoase din creierul lui Philip Deacon şi o pungă sigilată de plastic în care era copia din biblioteca din Margrave a cărţii *Ghidul păsărilor din sud-estul Statelor Unite.*

Nu exista nicio armă cu care să se potrivească fragmentele.

Singurele amprente identificabile găsite pe carte aparţineau bibliotecarei care, în dimineaţa împuşcăturilor, a luat-o şi a pus-o pe raft.

Oamenii cred întotdeauna că un caz vechi e imposibil de rezolvat. Nu e total greşit, dar de multe ori Will a constatat că trecerea timpului le dă martorilor o altă perspectivă. În mare parte, se ajungea la asta deoarece nu mai erau speriaţi. Bătăuşii şi tâlharii care i-au intimidat, ori au murit tineri, ori au ajuns în închisoare. Căsătoriile s-au dizolvat. Dragostea a trecut. Reputaţiile au fost distruse sau reconstruite. Pe scurt, după o lungă perioadă de timp ar putea acorda mai multă atenţie evenimentelor din trecut.

Will condusese în localitatea din Florida şi vorbise cu bibliotecara, acum pensionată, care a sunat la 911. O găsise pe văduva martorului ocular la împuşcături. Vorbise cu unii dintre colegii poliţişti ai lui Deacon şi cu diferiţi patroni ai bibliotecii. Stătuse în nenumărate camere de zi sorbind nenumărate pahare de ceai cu gheaţă şi ascultase nenumărate doamne bătrâne care-i aruncau bucăţele de informaţii cu ajutorul cărora, în cele din urmă, Will va rezolva puzzle-ul.

Prima bucăţică: La o lună după tentativa de omor a agentului Deacon în afara bibliotecii, un al doilea străin a fost văzut în Margrave.

A doua bucăţică: Al doilea străin era un bărbat alb. Părul blond. Ochi albaştri. Cam treizeci şi cinci de ani. Cam de un metru nouăzeci şi o sută zece kilograme. Construit ca un fundaş, spuneau unii.

A treia bucăţică: Al doilea străin a fost imediat arestat pentru crimă – nu pentru tentativa de la bibliotecă, ci pentru omor deosebit de grav al unui bărbat neidentificat – de către şeriful din Margrave, care a furnizat, de asemenea, singura mărturie oculară despre presupusa crimă. *Presupusă* era aruncat acolo, pentru că Will nu a găsit niciun raport sau dosar care să conţină vreo menţiune despre o crimă în perioada respectivă.

A patra bucăţică: Era o înregistrare în care al doilea străin apărea ca fiind transportat la penitenciarul Warburton, dar se părea că nu rămăsese acolo mai mult de două zile.

A cincea bucăţică: În loc ca şeriful să sune la biroul şerifilor federali şi să organizeze o căutare generală pentru presupusul fugar, a fost retrasă *presupusa* acuzaţie de omor şi al doilea străin a fost lăsat să dispară.

Până acum.

— Ultima oprire, lenjeria de damă.

Baldani a oprit maşina de-a lungul a două spaţii de parcare ca şi cum ar fi parcat un Lamborghini nu un Chevy guvernamental.

Will a auzit zgomotul unei brichete în timp ce cobora din maşină. S-a uitat în sus la clădirea impunătoare. A văzut turnuri de pază, camere de supraveghere, crăpături prin care ieşeau puşti, suprafeţe mari luminate, care probabil puteau fi văzute de pe suprafaţa lunii.

Locul era păzit ca şi cum ar fi fost Fort Knox.

Baldani s-a îndreptat spre o uşă laterală, lăsând o urmă de fum în spate. Will a încercat să nu stea în bătaia vântului, întrebându-se ce va face întâi Baldani – cancer de plămâni sau de piele.

Nu era problema lui.

Will a dat cu mâna pe partea răcoroasă a granitului. Şi-a concentrat mintea pe punctul central al cazului. Phillip Michael Deacon nu şi-a ţinut niciodată în braţe primul nepot. Nu şi-a mai văzut niciodată fiul jucându-se cu mingea. Nu şi-a mai sărutat niciodată soţia, n-a mai mers cu maşina la magazin, n-a mai dus gunoiul şi nu s-a mai scărpinat în fund pentru că a răspuns la un apel despre un vagabond şi a pierdut partea cea mai interesantă a vieţii.

Asta ştia Will despre şeriful din Margrave: era un nenorocit corupt.

Şi mort.

Văduva şerifului nu păstrase niciunul dintre fişierele lui. Copii lui nu suportau să rostească numele tatălui. Raportul martorului iniţial despre *presupusul* omor de gradul întâi nu mai exista. Niciunul din foştii săi agenţi nu şi-ar denunţa şeful, chiar dacă omul putrezea în pământ. Nu existau computere în biroul şerifului în 1977. Singurul motiv pentru care Will avea nişte detalii despre primul străin era că GBI fusese sunat imediat după împuşcături. Prin legislaţia statului, agenţia conducea orice investigaţie în care era implicată împuşcarea unui ofiţer.

Puţinele informaţii pe care Will le avea despre al doilea străin fuseseră puse împreună cu bucăţi de bârfe care l-au dus până la urmă într-un vechi depozit prăfuit din subsolul penitenciarului Warburton. Cererea de transport a prizonierului pentru al doilea străin, făcută în trei exemplare, a furnizat detaliile principale necesare: numele deţinutului, data naşterii, detaliile fizice şi fotografia. Acuzaţiile înregistrate. Semnătura şerifului pe raportul sumar care-l menţiona pe el ca martor ocular.

Fusese un ghinion al naibii că al doilea străin a ajuns în Margrave şi, într-o oră, se *presupune* că a reuşit să ucidă un tip cu sânge rece în faţa unui singur martor, care s-a întâmplat să fie şeriful experimentat al ţinutului.

Bucăţica numărul şase era un colţ din puzzle: În perioada de timp dintre împuşcarea lui Phillip Michael Deacon şi arestarea celui de-al doilea străin, Will nu a găsit nicio dovadă a vreunei uciderи pe suprafaţa a trei districte. Niciun articol în ziare. Nicio bârfă locală. Nicio urmă a vreunor funeralii. Niciun certificat de deces înregistrat la departamentul din Georgia.

Singurul lucru care avea sens pentru Will era că şeriful necinstit l-a legat pe al doilea străin pentru o crimă care nu s-a întâmplat.

Care – *de ce?*

Cel mai probabil răspuns la această întrebare l-a ajutat pe Will să vadă imaginea pe care începeau să o formeze piesele individuale: primul străin trebuie să fi fost al doilea străin, pentru că…

Şapte: Descrierile celor doi erau identice.

Opt: Amândoi străinii au apărut întâmplător într-un oraş nesemnificativ care nu mai văzuse niciodată străini.

Nouă, alt colţ: Will îi trimisese un mail în Florida, acum pensionatei bibliotecare, cu fotografia celui de-al doilea străin din dosarul cu transportul prizonierului. A răspuns imediat, fiind absolut sigură că al doilea străin este primul străin, bărbatul pe care ea l-a raportat pentru vagabondaj în 1997. Bărbatul pe care un martor ocular l-a identificat ca fiind cel care l-a împuşcat de două ori în cap pe Phillip Michael Deacon.

Prin urmare, Will îşi găsise omul.

— Pe aici, Wolfe.

Baldani a mai tras o dată din ţigară înainte să deschidă uşa.

Aerul din interiorul clădirii era cu cel puţin zece grade mai rece. Will l-a urmat pe Baldani în jos pe un rând de scări abrupte. Au ajuns pe pământ la o uşă de oţel încuiată, apoi au urcat un alt rând de scări abrupte. Apoi din nou în jos. Will se gândea că e o altă glumă de-a lui Baldani, dar apoi au intrat într-o sală mare cu marmură lucioasă care strălucea de pe fiecare suprafaţă.

Toată transpiraţia de pe corpul lui Will s-a transformat în gheaţă.

În cameră se simţeau banii. Nu bani din tehnologie sau fonduri speculative, ci bani reali. Plafonul era decorat cu foiţă de aur. Băncile de mahon aveau modele complexe sculptate manual pe spătare. Lucrări de artă care ar fi putut fi expuse în orice muzeu erau atârnate pe pereţi. Will a mers până la una dintre vitrinele de sticlă.

— Nişte cărţi vechi, a spus Baldani.

— Biblia Gutenberg.

Will nu fusese niciodată la biserică, dar simţea că trebuie să vorbească în şoaptă.

— Da, a spus Baldani. Au păstrat o copie a Magna Carta în timpul celui de-al doilea război mondial. Constituţia originală a SUA. Declaraţia de Independenţă. Am auzit că au depozitat şi morfină în timpul războiului rece.

— Nu aveam materie primă să o facem noi.

— Oricum.

Baldani l-a condus de-a lungul sălii.

Alţi doi paznici stăteau în afara unei perechi de uşi mari, din lemn. Balamalele erau de alamă lustruită, la fel de lungi şi late ca un Corgi întins. Will ridică privirea, studiind cu atenţie literele sculptate în boltă. Fiecare avea cel puţin trei centimetri adâncime în piatră, o daltă şi un ciocan care săpau carnea de marmură pentru a forma cuvintele:

DEPOZITARUL STATELOR UNITE

Baldani a întrebat:

— Stai să te uiţi la literele alea toată ziua sau vrei să intrăm?

Cei doi bărbaţi au deschis uşile de lemn şi, dintr-odată, Will s-a trezit stând la uşa deschisă a depozitului. Patru gardieni înarmaţi blocau un hol lung, alb. Poliţia monetăriei. Purtau veste antiglonţ cu sigla Departamentului Trezoreriei pe piept. Will a numărat trei arme la fiecare dintre ei, ceea ce însemna că probabil aveau mai multe pe care nu le vedea.

Will trebuia să atingă uşa bolţii. Oţelul inoxidabil era rece sub palma lui. Era masiv, gros cât trei bărbaţi şi având de două ori înălţimea lui.

— E nevoie de patru persoane ca să deschidă nenorocirea aia, a spus Baldani. Trebuie să înveţe fiecare combinaţia lui, dată verbal de Secretarul Trezoreriei. Nimeni nu are voie să-i vadă. Apoi roata este întoarsă de paisprezece ori ca să se deschidă.

Baldani a păşit înăuntru, aşa că Will a intrat şi el.

Opulenţa s-a oprit la uşă. Will şi-a amintit de fiecare clădire guvernamentală prin care trecuse. Tavane joase. Conducte expuse de aer condiţionat. Vopsea albă care se făcea galbenă la două zile după ce fusese întinsă pe blocurile de beton. Gresie crăpată. Tencuiala murdară. Fire multicolore care nu duceau nicăieri.

Temperatura a coborât cu încă zece grade. Coborau pe o pantă înclinată. De-a lungul pereţilor erau versiuni mai mici ale uşii principale. Lângă fiecare erau semne albastre. Dintr-o parte în alta a tocului uşilor atârnau panglici asemănătoare benzilor de poliţie. Plicuri transparente din plastic se legănau pe panglici. Will a tras cu ochiul la liniile tipărite pe hârtie, dar tot ce a văzut au fost şiruri de numere. A presupus că erau seriile de pe

lingourile de aur. Îşi dorea să se oprească şi să-l examineze pe fiecare, să deschidă uşile din oţel inoxidabil şi să privească în interior. Nu existau geamuri. Fiecare uşă avea două seturi de cadrane cu cifru şi o încuietoare de maximă securitate.

Baldani a luat-o în jos pe un alt hol. Will s-a uitat în sus. Becurile erau din Xenon, suficient de strălucitoare pentru a vedea detaliile cimentului dintre plăci. Auzea o muzică de undeva. Sunetul avea ecou pe suprafeţele dure. A luat-o după alt colţ. Mai multe uşi boltite. Mai multe semne. Mai multe panglici. La fiecare zece metri era montat un telefon pe perete, cu cadranul rotativ strălucind în lumina artificială.

În faţă, Baldani s-a întors după un alt colţ. Muzica era mai tare. Hoobastank, ceea ce era un fel de crimă. Până acum, nu era niciun paznic în seif. Will a presupus că există o singură cale de ieşire şi ar trebui să fii un tâmpit să ascunzi o bară de aur de aproximativ zece kilograme asupra ta.

— La naiba.

Cuvintele i-au ieşit lui Will pe gură înainte să le poată opri.

Ajunseseră la prima uşă deschisă. Trei bărbaţi care purtau mănuşi albe şi măşti pe faţă luau barele de aur şi le stivuiau pe un palet.

Muzica şi-a oprit tânguiala. Sau Will îşi pierduse simţul auzului. Nu mai văzuse aşa ceva în toată viaţa lui. În tot acest timp şi-l imaginase pe Scrooge McDuck făcând zilnic baie în bani, când ar fi trebuit să se gândească la Minecraft construind un întreg oraş ciudat.

— Uitaţi-l pe noul venit, nenorociţilor, a spus Baldani.

Toată lumea a ignorat introducerea dispreţuitoare. Will şi-a aplecat capul în deschizătura uşii. Camera era de mărimea unui congelator comercial. Fără lumină, dar aurul reflecta o lumină metalică mai strălucitoare decât orice bec. Barele erau stivuite de la podea până la tavan într-o potcoavă în jurul marginii. Era loc destul ca un tip să stea în interior şi să dea barele unui tip care stătea în afară. Al doilea tip le dădea unui al treilea care le punea uşor pe paletul de oţel.

Will şi-a dat seama că se holbează. S-a uitat de-a lungul holului în timp ce aştepta ca pupilele să-i revină la mărimea normală. Era încă o uşă deschisă exact lângă prima. A doua echipă avea un om mai puţin, dar păreau să fie mai înaintaţi în proces. Tipul de afară era îngenuncheat pentru a şterge barele

cu o cârpă de bumbac înainte de a apuca câte două bare în ambele mâini, stând, învârtindu-se şi înmânând barele tipului dinăuntru.

Îţi rupea spatele munca asta.

— Rezultatul măsurătorii.

Baldani a apăsat pe ecranul luminos din spatele paletului.

— De fapt nu numărăm fiecare bară. Cântărim conţinutul camerei, le curăţăm, apoi le stivuim înapoi înăuntru frumos şi îngrijit pentru data viitoare.

Will a aprobat din cap, dar nu era sigur că are sens. Seifurile erau sigilate, lipsite de oxigen. În mod sigur faptul că barele erau puse afară le afecta greutatea. În aer era umezeală, poate scame de la mănuşile de bumbac, un fir de păr rătăcit de la unul din cei care curăţau. Când era vorba de milioane de kilograme, aceste lucruri se puneau la socoteală.

— Aici se face matematica.

Baldani a arătat spre unul din semnele albastre. Cineva cu un scris de mână foarte îngrijit folosise un marker alb ca să completeze informaţiile.

— 36.236 bare de aur. Aproape douăsprezece miliarde de uncii troy. Aurul e acum 1.300 de dolari uncia, aşa că – ei bine, aici e o grămadă de bani nenorociţi.

O voce groasă s-a auzit din interiorul celui de-al doilea seif:

— 472.238.000 de dolari.

Will s-a uitat peste capul lui Baldani.

Tipul din interiorul depozitului nu era vizibil. Will a văzut o pereche de mâini uriaşe întinse, cusăturile mănuşilor de bumbac fiind gata să pleznească. Braţele bărbatului erau un lanţ cu muşchi. Bronzul decolorat indica faptul că era mai obişnuit să lucreze în aer liber. A dat cu o mână două bare de aur ca şi cum ar fi fost bucăţi de lego. Apoi a luat alte două bare în cealaltă mână.

— Faceţi schimb, uriaşule. Baldani a pocnit din degete, arătând ce vrea să spună. Lukather nu vrea ca noul ei băiat să-şi rupă vreo unghie.

Bărbatul şi-a aplecat capul când a ieşit din depozit. Şi-a scos masca de pe faţă. Bărbat alb. Părul blond. Ochi albaştri. Cam cincizeci şi cinci de ani. Aproape doi metri şi 110 kilograme. Construit ca un fundaş de fotbal, ar putea spune unii,

dar având în vedere referinţa vizuală, Will l-ar descrie ca având aproximativ mărimea unui seif sigilat din Fort Knox.

Ultima piesă a puzzle-ului: fost militar. Acum fără casă. Mercenar. Bătăuş. Curăţător de aur. Ucigaş de poliţişti.

Străinul din Margrave s-a prezentat singur:

— Jack Reacher.

2.

Reacher era acolo din cauza unei lipse financiare temporare. Literalmente. Nimic sinistru. Nu era un faliment neaşteptat. Pur şi simplu ceva obişnuit. Cu şaptesprezece zile înainte cheltuise pe prânz mai mult decât se aşteptase şi fiind un tip care privea înainte când trebuia, şi-a dat seama că nu avea destui bani pentru toate trei lucrurile: bilet de autobuz, cină şi un motel pentru noapte. Aşa că s-a dus la un ATM.

Încasase recent suma de 612,14 dolari.

Ceea ce era neaşteptat, dar uşor de explicat. Era un mesaj. Şase era F, a şasea literă din alfabet. Doisprezece dolari însemnau L. Cei paisprezece cenţi erau N. Frances L. Neagly. Nu era destul să spună că era cel mai bun subofiţer pe care îl avusese vreodată. Era cel mai bun soldat pe care îl întâlnise. Poate cea mai bună persoană. În mod sigur cea mai apropiată de ceea ce numise el vreodată prieten. După armată a deschis o agenţie de securitate în Chicago. O ducea bine. Era conectată cu tot felul de locuri diferite. Dar acum voia să vorbească. Acesta era mesajul. Era singurul ei mod de a găsi un tip care nu lăsa urme, dar din când în când rămânea fără bani. Banii erau reali. Nu se aştepta să-i primească înapoi. O chestie de soră mai mare. Sau mai mică. Poate că îi era milă de el.

A sunat-o de la un telefon public dintr-un restaurant.

— Am auzit un zvon despre un tip care ştie că un alt tip vrea să vorbească cu tine, a spus ea.

— De ce cu mine? a întrebat el.

— Au nevoie de un fost soldat.

— Sunt o mulţime.

— Un fost din poliţia militară.

— Sunt o mulţime de pensionari din poliţia militară.

— Suntem în secolul douăzeci şi unu, a spus Neagley. E clar că au scris un program şi au căutat în bazele de date, iar răspunsul ai fost tu. Sau cineva ca tine.

— De ce aş fi într-o bază de date?

— E secolul douăzeci şi unu, a spus ea din nou.

Două zile mai târziu era în interiorul Pentagonului. Prima dată în biroul unui general. Un tip impresionant, dar care nu avea nimic special de spus, decât că a garantat fără rezerve pentru colonelul pe care Reacher urma să-l întâlnească. Care nici el nu a avut nimic special de spus, decât că a garantat fără rezerve pentru tipul în costum care era următorul pe care Reacher trebuia să-l întâlnească. Serios. Adevărata afacere. O agenţie din umbră de care nu auzise nimeni niciodată şi nici nu s-ar fi gândit cineva la ea. Unde e adevărata putere. Unde merg cu probleme oamenii de la Pentagon.

Tipul avea cam treizeci de ani şi lui Reacher i-a plăcut mult de el. O vârstă bună. Reacher îşi amintea bine de ea. Energia fără sfârşit. Pasiunea. În plus, tipul era deştept. Şi politicos, dar într-un mod civilizat nu slugarnic. Era din Georgia, a bănuit Reacher, după ton şi cadenţă. Zona metropolitană din Atlanta, poate. Ca muzica blues. Ritmuri de la ţară, înăsprite de oraş. Una peste alta, un tip simpatic.

Şi în plus avea şi simţul umorului.

— Un lucru trebuie să-l dăm la o parte, a spus el.

— Care? A întrebat Reacher.

— Mandatul misiunii. Îi face pe oameni să râdă.

— De ce?

— Vreau să spargi Ford Knox.

— Înţeleg.

— De fapt, vreau să-ţi iei o slujbă acolo. Doar pe jumătate sub acoperire. Oricum vor tipi ca tine. Eşti candidatul ideal.

— În partea adevărată sau în partea arătată în filme?

— Depozitul. Nu sunt foarte lămurit care e slujba. Pentru mine sună ca un fel de ceremonial. Ca un ritual. Dar nu asta e ideea. După cum spuneai, Knox înseamnă mai mult decât ce se vede în filme. Una peste alta, este un oraş cu dimensiuni decente. Cu toate problemele obişnuite. Inclusiv o reţea de cămătari. Care, la fel ca toate aceste reţele, duce la un şef de bandă. Nu-i un tip foarte drăguţ. De fapt, obişnuieşte să rupă

picioare. Dar nu picioarele împrumutatului. Asta ar ridica întrebări la spital. De obicei piciorul soţiei sau al unuia dintre copii. Nu se fac niciodată plângeri. Din două motive. Unu, este o parte din înţelegere. Doi, din cauza a cine este şeful.

— Voi ştiţi cine este?

— Da, noi ştim.

— Aşa o spui de parcă ar fi un lucru rău.

— E un maior din armata SUA pe nume David Baldani. E o verigă importantă din lanţul de comandă de acolo. Nimeni nu îndrăzneşte să spună o vorbă. Nici chiar atunci când copiii lor de zece ani ratează sezonul de fotbal.

— Arestaţi-l!

— Ştii cum e, a spus tipul. Ai lucrat şi tu. E imposibil de pătruns. Trebuie să-l vedem ameninţând. Ştim că merge la Burger King câteodată. Locul perfect unde să întâlnească soţii şi copii. Trebuie să-l prindem asupra faptului.

— De ce eu?

— Parte din algoritm a fost o notă din dosar care spune că ajută să fii puternic.

— Şi ce naiba-i munca asta?

— Se pare că are de-a face direct cu lingourile de aur. Care sunt grele. Cred că e un fel de ritual de purificare. Oricum, totul e teatru. E pentru încântarea publicului. Literalmente, o dată. A trebuit să le expună, în 1974, cred. Înainte să mă nasc eu.

— Eram acolo, a spus Reacher. Un nenorocit a lansat un zvon că nu e niciun aur. A spus că totul e o minciună. Oamenii s-au nelinişti. A fost un lucru visceral. Linişti, dar cam înfricoşător. Se vedea cum poate deveni urât. Aşa că au început tururile de vizitare. Eram în trecere prin D.C. Eram un copil. Tata cunoştea un tip de la vârf. A fost minunat. Oamenii s-au simţit mai bine după asta.

— Knox nu s-a mutat de acolo de atunci, a spus tipul. E splendoare şi măreţie şi e un simbol al puterii, dar e cu totul şi cu totul o altă lume acolo.

— Mie-mi convine, a spus Reacher.

— Comandanta e nebună de legat. E un colonel pe nume Stephanie Lukather. Baldani e adjunctul ei. Ea insistă să-i spună Dave în public. Părerile locale sunt împărţite dacă e lipsă de respect sau altceva.

— Cât de bine lucrează? Ăsta e de obicei un indiciu.

— Află singur, a spus tipul. Baldani e tipul care angajează echipele de curăţare. Ăsta-i postul lui. Vei fi lângă el toată ziua. Du-te cu el la Burger King. Trebuie să-l prindem asupra faptului.

Şi aşa s-a trezit Reacher curăţând aurul şi dând mâna cu noul tip, de care avea nevoie, pentru că tipul cu care lucrase înainte fusese retras, inexplicabil, fără să i se dea vreun motiv, dar hei, asta era armata. Locul de muncă nu presupunea chirurgie pe creier, dar chiar şi aşa, era de ajutor să fie două persoane. Noul tip părea acceptabil. Poate puţin surprins. Era un tip înalt care întâlnea pe cineva mai înalt. De asemenea, un pic încordat. Poate îngrijorat de ceva. A spus că îl cheamă Jack Phineas Wolfe. Putea presupune că s-a retras din armată în urmă cu un număr de ani, ceea ce părea să fie fetişul lui Baldani când venea vorba de angajări. Accentul lui era asemănător cu al tipului în costum, dar mai vechi, de mai mult timp în urmă. Mai mult sat, mai puţin oraş.

A început cu chestiile uzuale despre greutate. Toţi tipii noi o făceau. Despre cât de greu e aurul. Despre cum timpul lor la sală a fost irosit. Apoi Baldani a ţinut o lecţie scurtă despre greutatea troy. Modul cum se măsoară metalele preţioase. Unităţi de măsură diferite. Nu se puteau compara.

Una peste alta, Wolfe şi-a învăţat treaba destul de repede. Dar asta putea face şi un cimpanzeu. Nu era o muncă plină de satisfacţii. Tolerabilă ca acoperire o zi sau două, dar Reacher era deja acolo de unsprezece. Era la limita suportabilului. Era gata să atragă atenţia. Dar Baldani nu fusese încă la Burger King. Nici măcar o dată.

Pauza de masă se apropia.

Reacher trăia cu speranţa.

Şi, o dată în viaţă, a fost răsplătit. Pentru prima dată Baldani s-a îndepărtat de locul în care mânca de obicei şi s-a îndreptat spre fast-food-ul de la bază. Unde mergeau familiile. Ca într-un oraş cu dimensiuni decente. Inclusiv aglomeraţia. Să-l urmărească pe Baldani a fost uşor. Pe de o parte, Reacher avea expertiză şi experienţă, iar pe de altă parte, Baldani avea o atitudine de mulţumire de sine, ca şi cum nimic nu putea merge rău în viaţa lui.

Reacher nu era mulţumit de sine. La fel ca oricine altcineva care servise în Berlinul de Vest. Vechile învăţături nu

se uită. Şi una era că pentru că tu urmăreşti pe cineva nu înseamnă că altcineva nu te urmăreşte pe tine. Se întâmpla tot timpul.

S-a întâmplat în acea pauză de masă. Reacher s-a uitat în spate de trei ori şi cu fiecare ocazie l-a văzut pe tipul nou urmărindu-l. Era bun. Dar nu cel mai bun din istoria umanităţii. Bineînţeles, nu era posibil să ştie cu siguranţă pe cine urmărea. Totul era o linie dreaptă. Poate că îl urmărea şi el pe Baldani. Poate că lucra dintr-un unghi diferit. Era o miză mare. Cu cât mai multe dovezi, cu atât mai bine. Poate că puştiul în costum îl trimisese şi pe el.

Sau poate că nu. Poate că îl trimisese altcineva. Tipul nu arăta ca un soldat. Anumite cuvinte. Era deschis la instrucţiuni, dar nu le accepta din reflex. Nu ca un soldat. Era un pic închis în el. Avea un secret personal. Ceea ce nu era posibil în marea maşinărie verde. Ar fi fost scos de la el cu mult timp în urmă.

Una peste alta, Reacher nu era sigur cine era. Nici nu-i păsa cu adevărat. Cu cât mai mulţi, cu atât mai bine. Totul era în regulă. Cu excepţia faptului că Jack Phineas Wolfe era un nume inventat prosteşte. Nu era plauzibil. Nici un părinte căruia-i plăcea Phineas nu ar fi pus Jack în faţa lui. Natura umană.

În faţă, Baldani a intrat în Burger King. Era o încăpere latră, care avea trei camere de supraveghere vizibile, ceea ce însemna cel puţin alte două camere care nu erau atât de vizibile, ambele fiind identificate rapid şi ambele evitate prin menţinerea pe partea dreaptă, apoi pe stânga şi apoi aşezarea pe o bancă, lângă un coş de gunoi mare, colorat, sponsorizat de o companie de sucuri acidulate.

Cu colţul ochiului Reacher l-a văzut pe aşa numitul Jack Phineas oprindu-se lângă alt coş de gunoi. Sponsorizat de o altă companie.

În restaurant, Baldani se mişca între mese. Spre spatele încăperii. Unde totul a mers prost. Cel puţin pentru prima fracţiune de secundă Reacher a presupus că totul mergea prost. Pentru amândoi. Atât pentru el cât şi pentru Baldani. Pentru că aşezată la o masă din spate era Stephanie Lukather. Comandanta nebună de legat. Colonel. O dată în viaţă a vrut şi ea un burger. În acea zi din toate celelalte. O coincidenţă teribilă. Baldani ar fi trebuit să renunţe. Ar trebui să se scuze şi

să plece. Nimic nu s-ar fi întâmplat. Nimic nu ar fi fost văzut. Unsprezece zile, cu nimic de raportat.

Dar nu.

Nu a mers prost. A mers bine. Baldani s-a aşezat în faţa lui Lukather. S-au uitat unul la altul într-un anumit fel. Puţin cu sufletul la gură, dar îndelung practicat. Mai făcuseră asta înainte. Baldani şi-a băgat mâna în haină şi a scos două plicuri. Unul conţinea un teanc de bancnote. Mărimea şi forma de neconfundat. Verzişori, de aproape doi centimetri grosime. Baldani l-a întins peste masă. Lukather l-a luat.

Al doilea plic nu avea aproape nimic. Doar un lucru mic şi dur, care mergea spre colţuri, suficient de greu ca să alunece atunci când plicul era înclinat. Cam de mărimea unui glonţ de Magnum .45. Dar mai plat. Familiar. Îi stătea pe vârful limbii. Ca o întrebare prostească de la o emisiune cu întrebări la televizor. Ar fi fost foarte supărat pe el când ei ar fi dat răspunsul.

Baldani l-a întins peste masă. Lukather l-a luat.

Cu colţul ochiului, Reacher a văzut aşa-numitul Jack Phineas Wolfe transpirat. El însuşi a rămas acolo unde era încă un minut lung. Foarte nervos. Asta era acum un cu totul alt circ. Asta nu mai completa punctele rămase libere dintr-un rechizitoriu. Asta va avea nevoie de o investigaţie complet nouă, pe cont propriu. Ar putea dura o veşnicie.

S-a retras în umbră şi a continuat să meargă, pe o rută diferită, puţin mai lungă, dar mai interesantă, incluzând un loc cu un colţ şi apoi o intrare pe alee întunecată, unde a intrat în mod inteligent şi a aşteptat, până când a apărut aşa-numitul Jack Phineas Wolfe, privind în faţă, cam nelinişti t.

Reacher a păşit în spatele lui.

— Salutare, a spus el.

Wolfe s-a întors.

— Oh, salut, a spus.

Tot felul de lucruri se vedeau pe faţa lui. Nu viclenie sau decepţie. De fapt, regret că astfel de lucruri erau necesare. În adâncul lui era un om cinstit.

— Ce ai văzut? a întrebat Reacher.

— Văzut?

— Acolo, înăuntru.

Wolfe şi-a mişcat mâinile, ca şi cum repeta o propoziţie, apoi a adăugat faţa şi ochii, ca şi cum ar vrea să comunice la

toate nivelurile. O clipă, Reacher s-a gândit că singurele cuvinte care se potriveau ritmului mişcării erau: *Te-am văzut urmărindu-l pe Baldani*.

În loc de asta, tipul a spus:

— L-am văzut pe Baldani.

— Făcând ce?

— I-a dat două plicuri lui Lukather.

— Conţinutul?

— O mulţime de bani în primul.

— Corect, a spus Reacher.

— Un stick USB în al doilea.

Ce prostie, s-a gândit Reacher. *Ştiam asta*.

Cu glas tare, a spus:

— Nu ştiu cine eşti şi nu vreau să ştiu. Dar presupun că suntem de aceeaşi parte. Aşa că fă-mi o favoare. Cel puţin spune-mi numele tău.

Tipul a început să spună Jack Phineas Wolfe, dar Reacher a spus:

— Nu ăsta.

— Will Trent, a spus tipul.

3.

Întors în seif, Will ştergea cu grijă praful de pe ultimul rând de bare de aur de pe palet. Lumina de deasupra făcea ca logo-ul Trezoreriei şi numerele de serie să danseze pe metalul galben. În interiorul măştii de pe faţa lui Will, respiraţia făcuse broboane. Mănuşile albe de bumbac erau lipite de mâinile sale transpirate. Lukather a avut dreptate când a spus că farmecul slujbei trece repede. Spatele lui Will avea spasme în timp ce ridica cu greu două bare, se întorcea şi apoi i le dădea lui Reacher.

Nu era niciun timp de odihnă între întoarceri. Reacher avea două mâini şi una dintre ele era încă goală. Nu că Will s-ar fi gândit la ele ca la nişte mâini. Erau mai mult ca nişte braţe de stivuitor, pentru că altfel cum ar fi putut un biceps uman să răsucească aproape treizeci de kilograme de aur în fiecare mână de parcă ar fi ridicat pachete de unt?

Will a ridicat alte două bare, le-a învârtit şi a încărcat încă treizeci de kilograme pe braţul liber. Şi-a scuturat braţele în

timp ce Reacher a stivuit prea repede barele din interiorul depozitului. Megatron nici nu transpira. Între timp, muşchii lui Will tremurau ca piftia.

Dacă n-ar fi ştiut că tipul a comis o crimă şi că a durat douăzeci şi doi de ani pentru a fi descoperit, Will i-ar fi admirat vigoarea. Şi, de asemenea, abilităţile sale de supraveghere. Reacher era practic de dimensiunile unui Ford Pinto, dar a evitat cu atenţie camerele de securitate din afara Burger King. Baldani sau Lukather nu ştiau că erau urmăriţi.

Conta pentru Will *de ce* erau urmăriţi?

Nu se aştepta să-l găsească pe Reacher cântând în corul unei biserici. Bărbatul era un criminal violent, aşa că avea sens să fie implicat în lucruri violente. Poate că fostul poliţist militar încerca să se bage în acţiunea pe care o făceau Baldani şi Lukather. Unul dintre acele plicuri era burduşit cu bani. Will a presupus că armata plătea la fel de bine ca GBI, ceea ce nu însemna mare lucru. Reacher nu mai lucra de ani de zile. Trăia viaţa unui vagabond din secolul douăzeci şi unu. Will nu a putut să găsească înregistrări că deţinea o casă sau o maşină. O periuţă de dinţi părea să fie singura posesiune a lui Reacher, şi vorbind cinstit, chestia aia trebuia să fie o fabrică de germeni de la statul în buzunarul transpirat toată ziua.

Will s-a aplecat şi a ridicat alte două bare. S-a întors, punându-le în mâna întinsă a lui Reacher, apoi s-a rotit înapoi, amintindu-şi în tăcere:

Agentul Phillip Michael Deacon nu şi-a ţinut niciodată în braţe primul nepot. Nu şi-a mai văzut niciodată fiul jucându-se cu mingea. Nu şi-a mai sărutat niciodată soţia...

Will i-a dat alte două bare. Fusese un risc să-i spună lui Reacher numele lui real. Dar Will ştia că tipul nu-şi va scoate telefonul şi nu-l va căuta pe internet. Vagabonzii nu au telefoane. Dar vagabonzii au nevoie de bani. Cincisprezece dolari pe oră era mai mult decât primeau majoritatea americanilor pentru o muncă la care-ţi rupeai spatele şi care, în cele din urmă, i-ar lăsa infirmi sau i-ar omorî, dar Reacher era un criminal, iar criminalii au, în general, modalităţi mai uşoare de a câştiga bani. Aşa că întrebarea era de ce îl urmărea Reacher pe Baldani? Încerca să se bage în acţiunea din care a rezultat acel plic gras cu bani? Sau voia să-şi bată joc de nenorocit la fel cum a făcut Will?

Lukather a dus lucrurile la un cu totul alt nivel.

Dar aia era problema lui Lukather nu a lui.

Afacerile necurate de la bază nu erau parte din misiunea lui. Singurul motiv pentru care era în acel loc, în acel moment, era să strângă dovezi care să-l ducă pe Reacher pe culoarul morţii.

În 1997, testele ADN erau la începuturi şi mult prea scumpe pentru poliţie. Acum, practic puteai să scoţi un pârţ din fisura de pe un scaun de vinil şi să ai rezultatul în douăzeci şi patru de ore. Sau, alt exemplu, poţi extrage ADN din trei picături de transpiraţie uscată care au căzut acum douăzeci şi doi de ani pe o pagină din cartea intitulată *Ghidul păsărilor din sud-estul Statelor Unite.*

Expertul GBI a extras un profil complet din pagina de titlu a *Capitolului 16: Colibri – Frumoşii războinici din curte*. CODIS nu a returnat nicio potrivire, deoarece datele lui Jack Reacher nu erau în sistem. Următorul pas evident era acela de a-l convinge pe un judecător să semneze un mandat prin care să-l oblige pe Reacher să dea un eşantion de ADN, dar nici măcar cel mai înflăcărat şi neîndurător judecător din statul Georgia nu ar semna pe această linie punctată.

Lanţul probelor nu reprezenta o problemă. Will avea registrul de evidenţă al secţiei GBI prin care se dovedea că acea carte era în posesia statului din 16 aprilie 1997, ziua în care a fost împuşcat Phillip Michael Deacon. Avea factura editorului şi înregistrările expeditorului care dovedeau că ea a ajuns la biblioteca Margrave în aceeaşi dimineaţă. Avea raportul criminalistic din 1997 care confirma că singurele amprente au fost găsite pe coperta cărţii şi aparţineau bibliotecarei. Avea o declaraţie sub jurământ de la aceeaşi bibliotecară, care mărturisea sub pedeapsa de sperjur că primul străin, care era şi al doilea străin, era singurul client pe care l-a văzut vreodată punând mâna pe carte.

Ceea ce Will nu avea, era baza legală prin care să-l forţeze pe Jack Reacher să dea o probă de ADN.

În problema arestării oamenilor, Will s-a lovit de ceea ce era numit *Paradoxul Combinaţie-Cheie*, care suna cam aşa: Să spunem că un tip rău a tăinuit probele într-un seif. Dacă seiful se deschidea cu o combinaţie de cifre, poliţia nu-l putea forţa pe

tip să le spună combinaţia. Dar dacă seiful se închidea cu o cheie, atunci poliţaii îl puteau obliga pe tip să le dea cheia.

Instanţele au extrapolat acest motiv de *conţinut al minţii* la orice, de la deschiderea telefonului cu amprenta digitală până la utilizarea datelor biometrice pentru a debloca computerul. În ceea ce priveşte auto-incriminarea, nu exista nimic mai mult decât persoana fizică. Gândurile tale, cum ar fi să-ţi aminteşti o combinaţie sau o parolă de telefon, îţi aparţineau exclusiv. Amprentele tale, ochii, faţa, forma urechilor, stilul tău de mers şi, în special, ADN-ul tău – acestea erau numai ale tale, iar instanţele nu erau dispuse să le folosească împotriva ta fără o cauză a naibii de bună.

Din fericire pentru Will, existau alte căi legale pentru a lua o probă din ADN-ul suspectului.

— Baldani, a spus Reacher.

Will s-a uitat pe hol după maior, dar ticălosul era încă afară în pauza de ţigară, cu restul echipei.

Se părea că Reacher îşi lua propria pauză. Bărbatul nu mai spusese niciun cuvânt de mai bine de două ore, dar acum şi-a dat jos masca chirurgicală albă. S-a sprijinit de cadrul uşii, cu braţele încrucişate peste ceea ce trebuia să fie un piept mai mare de un metru.

Will şi-a dat şi el jos masca.

— Ce-i cu Baldani?

— Mă întrebam dacă voi ştiţi mai multe despre el decât noi, a spus Reacher.

Will nu avea nici cea mai mică idee despre ce vorbeşte.

— Tu primul, a spus el.

— Ştim că maiorul conduce o reţea în tot oraşul. Rupe picioarele fetiţelor. De asta am fost trimis aici. Tu?

Will nu a oferit o justificare pentru prezenţa lui.

— Lukather e implicată.

Afirmaţia era evidentă, pentru că amândoi o văzuseră pe doamna colonel luând plicul, dar în loc să indice acest lucru, Reacher îşi scoase mănuşile şi le îndesă în buzunarul din spate.

Will s-a gândit la bumbacul care absorbea transpiraţia de pe mâinile lui Reacher. Periuţa de dinţi cu tot ADN-ul acela glorios care trăieşte în peri. Dacă Reacher scăpa de vreunul din aceste obiecte – le arunca în coşul de gunoi, le lăsa pe o bancă

din parc, le abandona la porţile fortului, atunci legal, Will le putea ridica şi le putea testa ADN-ul.

— Două plicuri. Unul plin de bani, a spus Reacher.

Will a intrat în joc.

— Baldani a vrut ca Lukather să ia plicurile de la el în spaţiu deschis. Loc public, o mulţime de camere de supraveghere şi martori oculari.

— Poliţa de asigurare, a spus Reacher. Distrugerea asigurată reciproc.

Will a simţit o crampă în gât. Nu era obişnuit să trebuiască să se uite în sus când vorbea cu cineva. Şi felul în care Reacher şi-a scos mănuşile de bumbac şi a început să le forţeze înapoi pe degetele groase dovedea că şi-a dat seama că Will nu-i era de prea mare folos.

Ceea ce nu era bine.

Will a trecut rapid în revistă opţiunile. Periuţa de dinţi era încă în buzunarul de la spate a lui Reacher, un loc unde nu prea avea cum să ajungă. Reacher nu a înlocuit mănuşile cu altele noi şi, judecând după jeg, curăţenia nu era o prioritate. Masca chirurgicală nu pleca nicăieri. Reacher nu a băut dintr-o sticlă cu apă. Nu a fumat, nu a mestecat gumă şi nu a scuipat. Nu avea nicio tăietură pe piele, dar probabil că oricum îi curgea lichid hidraulic prin vene. Dacă Will voia să colecteze o probă aruncată de ADN, fără ştiinţa sau consimţământul lui Reacher, va trebui să stea aproape şi să aştepte ca acesta să facă o greşeală.

— Probabil ar trebui să aruncăm o privire la acel stick, a spus Will.

Reacher nu a reacţionat la *noi*, dar s-a oprit din pusul mănuşilor, aşteptând continuarea.

— Nu vreau să exagerez, dar Lukather e responsabilă pentru tot aurul din interiorul acestei clădiri. A aşteptat, dar Reacher nu a muşcat momeala. Baldani este un obiect contondent. Lukather este cea care îl învârte. Să zicem că e o chestie mai mare decât cămătăria şi ruperea picioarelor. Acel stick ar putea…

Reacher s-a aplecat şi a luat una din bare. Metalul strălucea, făcându-i faţa galbenă. S-a ridicat. I-a arătat lingoul lui Will, ca şi cum n-ar fi fost încă unsprezece milioane acolo.

— Am văzut un film în care James Bond avea o maşină din aur, a spus el. Greutatea mă face să mă întreb cum a reuşit să iasă din parcare.

Vorbea despre Auric Goldfinger's Rolls-Royce. Tânărul Will studiase maşina mai mult decât orice revistă *Playboy*, şi pentru perioade mai mari de timp.

— Era un Phantom III din '37. Ultimul V12 înainte de Silver Seraph. Şasiu cu arcuri elicoidale, arcuri semi-eliptice în spate. Frânele au trebuit să fie întărite, dar avea resurse.

— Mi s-a spus că avea consum de un galon pe zece mile la viteza maximă. Să zicem că faci opt tururi prin ţară. Ca să nu mai socotim cuplul suplimentar necesar pentru greutatea aurului.

— Şi umbrela. Will a înţeles. Rezervorul are, cât? 25 de galoane?

— Mi s-a spus că 39,5.

Will a făcut câteva calcule în minte.

— La naiba.

— Unul dintre noi va trebui să-l lovească pe Baldani, a spus Reacher.

Will a simţit că sprâncenele i-au atins linia părului.

— Apoi, restul de paşi ca să-i despărţim.

Will abia aştepta să audă restul planului.

— Baldani va fugi la colonel, a explicat Reacher. Colonelul va dori să vorbească cu făptaşul şi cu martorii. Ne va separa. Unul în biroul ei, celălalt în altă cameră, ca să fie sigură că poveştile noastre coincid.

— Şi?

Reacher a stivuit aurul în interiorul depozitului.

— Stick-ul va fi undeva în biroul ei. Ea poate să vorbească cu câte unul din noi pe rând. Oricare e în biroul ei trebuie să-l caute. De preferat să-l fure, dar ar fi bine şi doar să vedem ce e pe el ca să fim siguri că nu plănuieşte să facă rezerva naţională de aur radioactivă pentru următorii cincizeci şi şapte de ani.

— Cincizeci şi opt, ca să fim exacţi. Will a văzut o fisură în plan. Ne va da afară din bază. Dacă nu vom sfârşi în celulă.

— Celula e pe o navă. Ne vom limita la puşcărie, căpitane Wolfe. Reacher nu a corectat greşeala lui Will. Lukather mi-a spus că va pleca de aici luna viitoare, în pensie. E la o zi, poate două de a bate ultimul record pentru curăţarea aurului. Suntem

cei mai buni muncitori ai ei. Vrea să plece cu o notă mare. Crede-mă, ne va da un avertisment aspru şi ne va trimite înapoi la muncă. Asta-i armata. Se întâmplă ce e cel mai bine pentru ofiţer.

Will s-a gândit la asta.

— Şi care-i povestea noastră comună?

Reacher a rânjit.

— Baldani e un nenorocit.

Nu greşea.

— Îi voi trage una, a spus Reacher. Suficient cât să-l fac să sângereze.

Will ştia că trebuia să fie o cale mai uşoară ca să intre în biroul colonelului, dar asta era o parte a planului lui Reacher care-l atrăgea cu adevărat.

— Eu îl voi bate pe Baldani.

— Trebuie să fiu eu.

— Nu, serios, o voi face eu.

Will simţi un fior de anticipare în dosul mâinii cu care dădea.

— Trebuie să-l ameţim, nu să-i transformăm maxilarul într-un cerc în jurul gâtului.

Reacher nu l-a contrazis, ceea ce i-a amintit lui Will de marea capacitate de violenţă din interiorul lui Jack Reacher. Era un fost poliţist care a împuşcat un alt poliţist de două ori în cap. Odată ce un om a trecut acea linie, e mai simplu să o treacă pe următoarea, apoi pe următoarea. Jack Reacher şi-a petrecut probabil ultimii douăzeci şi doi de ani trecând peste fiecare linie ce i-a ieşit în cale.

— Hei, rahaţilor. Baldani şi-a anunţat întoarcerea tropăind cu cizmele pe hol ca un cal micuţ. Închideţi-vă fermoarele şi reveniţi la muncă.

Will a aşteptat să se apropie, apoi i-a tras un pumn în faţă.

Lukather se plimba prin spatele biroului, cu gura strânsă într-o linie supărată.

— Vrei să-mi spui ce naiba s-a întâmplat între tine şi Baldani?

Will s-a uitat în jos la mâini. Nu încerca să arate remuşcare. Încerca să-şi ascundă şocul. Pumnul l-a lăsat pe

Baldani inconştient, dar pumnul lui Will arăta neatins. Nici măcar nu se înroşise. Oare tipul avea dinţi?

— Soldat?

Will s-a forţat să se uite în sus.

— Tânjeşti să stai singur?

Will i-a luat vorbele ca pe o ameninţare. Celulă sau puşcărie, întreaga lui misiune va fi compromisă dacă va sfârşi după gratii.

— Îmi cer scuze pentru ce am făcut, doamnă. Nu se va mai întâmpla.

— Să fii sigur că nu.

Ea şi-a descheiat nasturele de sus al hainei. Putea să vadă un râu de transpiraţie curgându-i pe gât.

— Când am spus că aduci necazuri, nu m-am gândit la asta.

Mai avea multe de spus, mult mai multe, dar Will n-o mai auzea, gândindu-se la stick. Judecând după umflătura plicului, era cam de dimensiunea degetului mare. În spatele computerului lui Lukather existau două sloturi USB. Will a presupus că sistemul este blocat cu o parolă, aşa că nu va putea să se uite la conţinutul stick-ului. Nu că îşi pusese prea mari speranţe în această posibilitate. Cea mai incredibilă scenă în orice film de acţiune este cea în care Tom Cruise introduce stick-ul în computer şi acesta se deschide din prima încercare.

— Wolfe.

Lukather bătea cu degetele în masă, atrăgându-i atenţia.

— Poţi să-mi explici în limbaj simplu de ce l-ai lovit pe Baldani?

Will a urmat planul.

— E un nenorocit.

— Era un nenorocit şi când ai fost aici prima dată, dar atunci nu l-ai pus la pământ.

S-a aplecat deasupra biroului, clar frustrată.

— Dave a spus că mergea pe hol, văzându-şi de treburile lui şi tu ai apărut de nicăieri.

Will şi-a amintit de ultima ceartă pe care o avusese cu prietena lui.

— Am auzit că se spune că, pentru un om deştept cum sunt eu, pot face nişte lucruri destul de stupide.

— Pentru numele lui…

S-a uitat în sus spre tavan de parcă pata maro de apă putea oferi o explicaţie. Evident, n-a obţinut un răspuns. Sau cel puţin nu răspunsul pe care-l căuta.

— Stai aici.

Will a auzit uşa trântindu-se în spatele lui. Paşi apăsaţi pe hol. Altă uşa a fost deschisă, apoi trântită. Verifica povestea cu Reacher, aşa cum prevăzuse Reacher.

Avusese dreptate şi cu privire la stick?

Will s-a ridicat de pe scaun, apoi s-a dus în vârful picioarelor, folosindu-şi capul pentru a deschide unul dintre panourile din tavanul care picătura. Lanterna telefonului său arăta urme de şobolan, scurgerea de la duşul de deasupra şi câteva ţevi de plastic care curgeau, deoarece un idiot folosise fitinguri pentru a le conecta la conducta galvanizată.

Asta explica de ce lambriurile de lemn de pe pereţi erau deformate.

A înclinat în jos capul şi a lăsat panoul să cadă la loc. S-a gândit la alte opţiuni pe care le avea. Dulapurile cu acte erau încuiate. Nu era niciun tablou pe pereţi. Tot ce a găsit în spatele ceasului a fost mecanismul ceasului. Biroul lui Lukather era singurul loc unde să mai caute. A început cu sertarele, unde cutii cu pixuri şi agrafe erau aliniate cu precizie militară. Cutia de elastice era umplută cu elastice. Cutia de tampoane avea în ea tampoane. Punga de Skittles era umplută cu Skittles.

A dat la o parte teancurile de dosare de pe biroul ei, răsfoind cu grijă paginile, încercând să ţină marginile în sus, în timp ce căuta plicul cu umflătura făcută de stick. A pipăit sub scaunul ei. Apoi a verificat celelalte două scaune. A deschis cutia de pixuri şi agrafe şi a găsit pixuri şi agrafe.

Nici măcar scame.

Will a mâncat câteva Skittles în timp ce era atent la uşă. Lui Reacher i-a luat mult mai mult timp decât lui Will să relateze evenimentele în versiunea lui. Sau poate Lukather s-a dus înapoi la Baldani. Sau poate aştepta să apară poliţia militară şi să-l bage pe Will la puşcărie, pentru că Reacher o fi fost el un tip rău, dar era şi un tip deştept şi practic îl făcuse pe Will să lovească un maior din armata Satelor Unite.

Will s-a întors la birou. A încercat să se pună în locul lui Lukather. Când asta nu a mers, a deschis iar sertarele, dar de data asta a trecut cu mâna pe marginea lor.

Bingo.

Degetele lui Will au simţit marginea unui plic lipit în partea inferioară a sertarului. S-a pus în genunchi. A folosit lanterna telefonului pentru a se uita sub sertar. Plicul alb era prins cu bandă de lipit. Putea spune după formă că îl găsise pe cel greşit. Lukather ascunsese banii sub birou. Cel puţin zece mii, toate din sute noi, nu bancnote de zece şi douăzeci, îndoite de oameni disperaţi, ceea ce însemna că banii din cămătărie fuseseră spălaţi.

Unde era stick-ul?

— …spui o grămadă de rahaturi.

Lukather era în hol. Mânerul uşii s-a învârtit, dar uşa nu s-a deschis.

— Asta pare să fi problema mea sau a ta, caporal?

S-a auzit un răspuns bâlbâit înainte ca cineva să plece în fugă din hol.

Will era aşezat când ea a intrat în cameră.

Lukather a aruncat o privire de jur-împrejur, sigură că ceva nu este în regulă, dar nu putea spune ce. Capul ei s-a întors în hol.

— Reacher, aici.

Reacher s-a uitat încremenit la gândul de a intra în camera înghesuită. A fost obligat să-şi lase bărbia în piept. A aşteptat să se aşeze Lukather, apoi şi-a înghesuit forma monstruoasă pe scaunul de plastic de lângă Will. Încă mai trebuia să se aplece sub tavanul jos. Dă-i un ziar şi ar părea că e Incredibilul Hulk făcându-şi nevoile.

Lukather s-a legănat în scaunul ei. Îşi descheiase şi restul nasturilor de la haină şi acum era plină de transpiraţie.

— Dave, mişcă-ţi fundul înăuntru.

Uşa era deja deschisă, dar Baldani o trânti de perete. Will a fost luat prin surprindere. Tipul arăta ca şi cum un canibal i se aruncase pe faţă.

— Gata băieţi, a spus Lukather. E timpul să faceţi pace.

Baldani s-a împotrivit.

— Ce dracu’?

— Eu sunt dracu’, maior.

Lukather i-a spus lui Will:

— Nu am de gând să-mi irosesc nervii spunându-ţi să-ţi ceri iertare, dar mă aştept să-ţi ţii mâinile pe lângă tine de acum încolo. Ai înţeles?

Will dădu din cap, pentru că ştia că dacă ar deschide gura, ar rânji satisfăcut. Asta era una dintre numeroasele capcane a muncii sub acoperire împreună cu cei răi: lui Will îi plăcea prea mult. Lukather nu era singura femeie care avea să-i dea un picior în fund dacă totul ar ieşi prost. Will avea o şefă adevărată în Georgia, care şi-a pus pielea la bătaie ca să-l bage ca Jack Wolfe în interiorul Fort Knox.

S-a mustrat în tăcere: Termină cu prostiile. Ia mostra de ADN. Compar-o cu a lui Reacher. Arestează ucigaşul de poliţişti.

Will şi-a dres glasul.

— Înţeles.

— Să te ia naiba. Baldani nu avea de gând să lase lucrurile să treacă aşa uşor. Colonele, ştii că nu-i corect.

— Ştiu că trebuie să fac ce e corect pentru depozit. Lukather a încercat să-l facă să fie rezonabil. Dave, avem o şansă să terminăm mâine dacă îi păstrăm pe aceşti doi băieţi. Fără ei, vom mai curăţa încă două zile, posibil mai mult. Vreau ca treaba asta să se termine repede. *Amândoi* avem lucruri mai bune de făcut.

— Rahat. Buza lui Baldani era atât de umflată, încât începuse să sâsâie. La naiba cu doborâtul recordului. Avem încă două săptămâni ca să terminăm treaba şi nu avem nevoie de necazuri acum. *În special* nu acum.

Ea i-a aruncat o privire de avertizare.

— Fii atent.

— *Colonele.*

Ochii lui Baldani se plimbau între Reacher şi Will. Îi ieşea foarte prost treaba asta de a nu vorbi despre ceea ce nu ar trebui să vorbească.

— *Nu* avem nevoie de *necazuri*. Eşti *sigură* în privinţa *asta*?

— La fel de sigură cum sunt că soarele va răsări mâine.

S-a legănat iar în scaun. Haina i s-a dat deoparte. Will a văzut colţul unui plic alb ieşind din buzunarul de la piept.

Stick-ul.

— Jocul s-a terminat, domnilor. Tonul lui Lukather spunea că nu mai e loc de discuţii. Dave, asigură-te că POV are plinul

făcut. Reacher, Wolfe, veţi fi în depozit până vi se termină schimbul. De la depozit, veţi merge direct în camerele voastre de hotel, unde veţi fi în arest la domiciliu până cu douăzeci de minute înainte de începerea schimbului de mâine dimineaţă, moment în care ambii vă veţi prezenta în holul hotelului de unde veţi fi escortaţi înapoi la depozit pentru a vă continua munca. Odată ce această muncă este finalizată, cu ajutorul lui Dumnezeu până mâine seară, niciunul din voi nu va mai pune niciodată piciorul pe baza mea. E clar?

Nimeni nu a răspuns.

Şi-a închis haina. Plicul a dispărut.

— Vreau să aud „Da, doamnă” de la fiecare nenorocit din camera asta.

Răspunsul lor combinat era o armonie de resemnare şi dispreţ.

— Da, doamnă.

4.

Trent şi Reacher s-au întors la depozit. S-au întors la muncă. *Clinc, clinc*. Un ritm rapid. *Cei mai buni muncitori ai ei*.

— Stick-ul este încă în plic, a spus Will. Plicul este în buzunarul interior al hainei ei. Am văzut un colţ. Nu am putut să mă apropii de el fără să fiu acuzat de atac.

— Ce e pe el? a întrebat Reacher.

— Nu ştiu. Tocmai ţi-am spus, nu am putut să mă apropii.

— Speculează, a spus Reacher. Pur şi simplu ca un exerciţiu de gândire. Pretinde că eşti un ofiţer de poliţie. Propune-ţi să gândeşti ca un detectiv.

— Date.

— Despre ce?

— Nu ştiu.

— Au de-a face cu împrumuturile sau cu altceva?

— Altceva, a spus Will. Dacă era o copie electronică a conturilor, ar fi trebuit să fie în acelaşi plic cu procentul de profit.

— Excelent, a spus Reacher. Eşti bun la asta. Ar trebui să te gândeşti să o faci ca pe o meserie.

— Mulţumesc.

— Deci ce altceva ar putea fi?

— Ceva secret, cred.

— Cu ce scop?

— Ca să fie vândut, bănuiesc. E clar că e coruptă. Ţi-a spus că plănuieşte să se pensioneze. Poate că vrea să-şi asigure bătrâneţea.

— Ce fel de secret?

— Ei bine, a spus Will, la Fort Knox, mi se pare că răspunsul e evident.

— Cu excepţia faptului că Baldani i-a adus stick-ul. Cum ar putea? Lukather ştie mai multe despre securitate aici. Ea e comandantul. E armata. Îţi garantez că Lukather ştie secrete de la un nivel la care Baldani nu are acces. Deci pe stick nu sunt date despre securitatea Fort Knox. E un alt secret, pe care Baldani l-a găsit mai jos. Ceea ce ar putea să mai restrângă puţin datele.

Au muncit un minut. *Clinc, clinc*.

— Unde o să-l vândă? a întrebat Reacher.

— Ce e POV? a întrebat Will.

— Maşina personală privată[38].

— Atunci undeva departe. I-a spus lui Baldani să-i facă plinul.

— Când îl va vinde?

— Cred că atât de repede cât va putea. Îl ţine în buzunarul interior al hainei. Ceea ce înseamnă foarte bine păzit, într-un mod intim, dar de asemenea temporar. Ca şi cum e de valoare, dar nu va fi acolo mult timp.

Au lucrat un alt minut. *Clinc, clinc*.

— Vom termina treaba asta mâine, a spus Reacher.

— De asta ne-a lăsat să rămânem. Ai dreptate.

— Vom părăsi baza. Dacă vrem să ştim ce face, trebuie să aflăm în seara asta.

— Vrem?

— Chestia asta ar putea dura o veşnicie. Urăsc angajamentele lungi. Mai bine să o prind în seara asta.

— Mai bine pentru tine.

— Când vreţi voi să o faceţi? Seara asta e seara, cu siguranţă. Putem să o prindem în flagrant. Continuă exerciţiul de gândire. Pretinde că eşti un ofiţer care aplică legea şi care pretinde că e altcineva. Ai fi de acord că trebuie să acţionăm repede.

— Dacă aş fi un ofiţer care aplică legea, aş sublinia probabil că nu avem niciun mijloc legal de realizare a acestor obiective. Suntem în arest la domiciliu în această seară şi nu avem nicio maşină, ca să nu mai vorbim de niciun mandat sau chiar de autoritate.

— Suntem în Kentucky, a spus Reacher. Sunt sigur că există o cale să ocolim doctrina.

— Va pune un paznic la hotel.

— Doi, sunt sigur. Unul în faţă, unul în spate. Vom avea nevoie de amândoi.

Au mâncat cina devreme la hotel, Reacher cumva respectuos, fidel motto-ului său, care spune să mănânci când poţi pentru că nu ştii când ai următoarea şansă. Prin comparaţie, Trent mânca cu nerăbdare. Reacher avea impresia că a fost înfometat la un moment dat în viaţă. Poate în copilărie.

Apoi au ieşit în spate. Santinela era un caporal poliţist militar, în noua uniformă de luptă, un pistol la centură, o cască pe cap, o expresie binevoitoare pe faţa lui, aproape jovială, ca şi cum nu ar exista noi şi ei, doar toţi soldaţii împreună, iar rahatul cu supravegherea era doar o formalitate, ca o defilare.

Reacher i-a tras un upercut cu dreapta sub bărbie. Apoi i-a luat arma. Apoi l-a înfăşurat pe tip cu bandă adezivă dintr-un dulap de serviciu. Lui Trent nu i-a plăcut. Precis un poliţist. Poate un avocat pentru drepturile omului.

Apoi Reacher a mers înapoi spre hol şi a făcut acelaşi lucru cu santinela din faţă. Două arme acum. Apoi le-a furat maşina. Un Charger verde-mohorât, complet echipat. A intrat direct în ea şi a pornit-o. Trent stătea cam la trei metri distanţă. Au vorbit prin fereastră.

— Există o regulă la Curtea Supremă, a spus Reacher. Ei o numesc necesitate imperfectă. Poate fi în regulă să comiţi o crimă mai mică pentru a opri o crimă mare.

— Poate fi?

— Sunt sigur că depinde. Oamenii ăştia sunt avocaţi. Vor să mai lucreze.

Trent nu a răspuns.

— Acum plec, a spus Reacher. Nu-mi permit să o pierd.

Trent a intrat în maşină.

Lukather a părăsit baza treizeci de minute mai târziu. Imediat ce a început să se întunece. Dar nu numai ea. Baldani era pe scaunul din faţă. Şi chiar în spatele său era o altă maşină plină cu patru bărbaţi mari. Apoi venea Reacher, cu Trent în dreapta, o sută de metri în spate, într-o maşină verde-mohorât, o culoare aleasă pentru că era ieftină, dar era ieftină pentru că era disponibilă o mulţime de vopsea de acea culoare, ca economia de scară, şi era o mulţime disponibilă pentru că de multe decenii nicio altă culoare nu s-a confundat mai bine cu fundalul, în special la asfinţit. Prin urmare, supravegherea era uşoară. Era o parte a ţării cu drumuri lungi care nu duceau nicăieri altundeva. Maşinile din trafic ar putea merge împreună ore întregi. Maşina poliţiei militare era o comoară. Cu plinul făcut, un GPS grozav, puşti în portbagaj, cantităţi uriaşe de muniţie de nouă milimetri.

— Preţul estimat de mine continuă să crească, a spus Will. Conduce pe o distanţă mare, cu patru malaci care să o protejeze. Deci are ceva foarte valoros. Ceea ce înseamnă că persoana pe care o contactează e cineva important.

— Acum eşti interesat? a întrebat Reacher.

— Ca un exerciţiu de gândire.

— Dacă persoana este cineva important, va avea proprii malaci. E o chestie de statut. Dacă ea aduce patru, el va avea cinci sau mai mulţi.

— Nu ne vom apropia.

— Sunt de acord că va fi provocator.

Chiar înainte de a parcurge 150 de kilometri, Lukather a oprit într-o parcare pietruită, în faţa unui bar. Urmăritorii au trecut pe lângă ea. Reacher a mers până la următoarea clădire care se vedea, cam la trei sute de metri distanţă, şi care s-a dovedit a fi un magazin care vindea aproape tot ce îţi doreai, atât timp cât îl doreai în culori de camuflaj. Era închis. Reacher a parcat acolo şi au plecat înapoi.

Barul desfăşura operaţiuni comerciale. Deschis pentru toată lumea. Doar că nu chiar. Unul din acele locuri. Singurul fel în care Lukather se putea simţi confortabil intrând acolo era să aibă patru tipi cu ea. Chiar şi la Reacher s-ar fi uitat urât. Ceea ce ar fi făcut şi el, iar ei i-ar fi întors iar privirile, pentru că era unul din acele locuri, şi după aceea totul ar fi fost reprezentat de

numere. Una peste alta era mai sigur să stai afară şi să te uiţi înăuntru pe geamuri.

Au văzut-o pe Lukather la o masă cu un bărbat cu pielea palidă. O faţă inexpresivă, dură. Complet goală, după o viaţă de practică. Cu siguranţă rus. Avea cinci bărbaţi în spatele lui. Cei patru ai lui Lukather erau înşiraţi în spatele ei. Baldani stătea într-o parte, cu alt rus, ca şefii de stat major.

Lukather i-a dat tipului palid stick-ul.

Tipul palid a dat din cap.

Doi din oamenii lui au pus două geamantane pe masă. Puţin mai mari decât cele pe care te lasă să le iei în avion.

— Bine, a şoptit Reacher. Am văzut tranzacţia. Acum trebuie să continuăm corect, dar eficient. De acord?

— Bineînţeles, a şoptit şi Will.

— Corect în sensul că ne vom limita doar la răspunsuri proporţionale, strict în legitimă apărare. De acord?

— Sigur, a şoptit din nou Will.

— Eficient, în sensul că o vom face noi primii. Înainte să fie pregătiţi.

— Asta nu-i legitimă apărare.

— În ansamblu e.

— Isuse, a spus Will.

— Nu-ţi face griji pentru detalii. Ajută-mă doar ca pe un amic de la muncă. S-ar putea să nu se ajungă la nimic, oricum. Nu caut o luptă aici. Sper că se vor preda rapid. Chiar sper.

Nu au făcut-o. Planul era ca Reacher să stea la ultima fereastră, iar Trent să se strecoare înăuntru, după care cele două linii divergente de foc ar putea forţa mulţimea de treisprezece să se îndrepte spre peretele lateral, spre colţul îndepărtat. Unde, strânşi unul în altul, ridicau mâinile şi renunţau.

Nu a mers aşa. Unul din ruşi l-a văzut pe Reacher pe geam. Tipul a tras instantaneu. A spart fereastra şi a ratat cu câţiva centimetri. Reacher a tras înapoi prin golul din fereastră şi l-a omorât pe tip. Apoi altul. Şi altul. Prin urmare focul de răspuns a devenit constant şi îngrijorător. Aparent suficient de îngrijorător pentru a trece de pragul de urgenţă din gândirea perfectă a lui Trent. Dintr-odată a început să tragă dintr-o parte. După aceea totul a fost mai uşor. Dar confuz. Baldani s-a aruncat la podea. Neatins. Doar ca să se ascundă. Apoi un glonţ

ricoşat a spulberat o agăţătoare şi un stingător i-a căzut în cap. Tipii cădeau în stânga şi-n dreapta.

Reacher a intrat prin fereastră, care până atunci fusese doborâtă cu totul. Doar o gaură în perete. Trent a intrat pe uşă. Supravieţuitorii s-au înghesuit spre cel mai îndepărtat colţ. Au început să se gândească la ridicarea mâinilor. Reacher îi avea în vizor.

Apoi, dintr-odată, Lukather a fugit către uşă. Doar Trent în calea ei. Care a reacţionat perfect. Pe loc, fără să se gândească, a ridicat pumnul spre faţa ei.

Apoi a reacţionat imperfect. Vreun fel de instinct de gentleman a ieşit la suprafaţă şi l-a oprit să dea pumnul mortal. A lovit-o pe Lukather în nas. Suficient de tare ca să observe. Suficient de tare ca să fie supărător. Nu suficient de tare ca să producă pagube.

Lukather a răcnit de furie, s-a răsucit şi a tras un croşeu de dreapta fix în urechea lui Trent învârtindu-l. I-a băgat cotul în rinichi. Se pregătea să-i dea un braţ în gât când instinctul gentelmanului a dat înapoi dintr-odată şi el a dat lovitura pe care ar fi trebuit să o dea de la început. A prins-o din plin în gură şi a ridicat-o de pe picioare într-o baltă de sânge şi a aruncat-o jos pe spate.

Reacher a ridicat din umeri şi a dat din cap.

Frumos, bună treabă, nu putea nega.

Trent a împins-o pe Lukather lângă Baldani. Ceea ce le-a dat două forme inconştiente, şi apoi tipul palid şi doi dintre malacii săi, toţi trei conştienţi dar posaci. Ei aveau stick-ul şi aveau geamantanele. Pe care Trent le-a deschis. Şi-a trecut degetele de-a lungul şi de-a latul, numărând, apoi a înmulţit în cap.

— Un milion de dolari în fiecare, a spus.

— Pune stick-ul în unul, a spus Reacher. Apoi închide-le din nou. Pune-le lângă uşă. Toate valorile într-un singur loc.

Trent a făcut ce i-a spus.

— Ai de gând să le furi? a întrebat el.

— Grele cuvinte.

— Şi?

— Poţi să mă opreşti?

— Nu sunt sigur.

— Eu sunt sigur că nu, a spus Reacher.

— Bine, a spus Will.

— Sigur că nu am de gând să le fur, a spus Reacher. Sunt probe. Problema e să ne dăm seama pe cine să sunăm. Nu departamentul de poliţie local. Asta-i a naibii de sigur. Nu cu tot ce-i aici. Asta le-ar face capul să explodeze. Dacă există aici un departament de poliţie local. Nici poliţia militară de la Knox. Doar am lovit doi dintre ei în faţă. Vor începe cu o viziune distorsionată. În plus, asta-i o treabă serioasă. Ruşii, şi tot restul. Bani gheaţă într-o valiză. Cred că ar trebui să sunăm direct Pentagonul.

În mai puţin de o oră şi patruzeci de minute totul era curăţat. Reacher a dat o declaraţie sub jurământ. Trent a făcut la fel. Prizonierii au fost luaţi în custodie. Dovezile au fost ambalate, etichetate şi luate. Veneau maşinile să ia corpurile. Reacher şi Trent s-au întors într- maşină verde mohorât. Aproape o sută cincizeci de kilometri. Aproape în linişte.

5.

Când Will a ajuns la depozit a doua zi dimineaţa, a constatat că cel de-al doilea schimb se mobilizase în timpul nopţii. Aparent, dinţii au continuat să învârtă roţile bine fără ca Lukather şi Baldani să le pună în funcţiune. Cele două uşi care fuseseră deschise ieri, erau închise bine. Benzile erau din nou atârnate. Paginile cu seriile erau în plicurile lor de plastic. Alte două uşi erau larg deschise. Două straturi de bare de aur erau deja puse pe paleţi.

Lukather avusese dreptate într-o singură privinţă. Puteau termina azi dacă stabileau un ritm bun.

Will a auzit un *clinc* familiar al aurului care atingea aur din seiful îndepărtat. Reacher era deja la muncă, ceea ce nu era cu totul neaşteptat. Ceva îi spusese lui Will că în ciuda evenimentelor din seara anterioară, Reacher nu era tipul de bărbat care să lase o treabă neterminată.

Nu prea era obişnuit să renunţe.

— ‘Neaţa, a spus Will.

Reacher a dat din cap în timp ce punea aurul pe palet. Lăsat de capul lui, a triplat numărul de bare, trei în fiecare mână, ceea ce era un punct umilitor pentru Will, care avea

nevoie de ambele mâini să manevreze o bară. Şi asta într-o zi bună.

Reacher a stivuit barele în tăcere, apoi s-a întors în seif după altele.

Will s-a crispat de durere în timp ce îşi trăgea mănuşile de bumbac. Articulaţiile lui erau distruse. Vânătăile negre îi brăzdau pielea ca nişte pete de cerneală. Dacă procurorul ar avea nevoie de amprentele dinţilor colonelului Stephanie Lukather, Will i le-ar putea furniza. Politica lui de a nu lovi niciodată o femeie se dusese la naiba în al doilea moment în care îl lovise în ureche şi îi dăduse un cot surprinzător de ascuţit în rinichi.

A aşteptat ca Reacher să îngenuncheze lângă palet, apoi a intrat în seif şi a apucat două bare cu ambele mâini. Când s-a întors a văzut periuţa de dinţi a lui Reacher ieşind din buzunarul de la spate.

Perii. Mânerul. Plasticul. La fel de bune ca un tampon bucal dintr-un kit de testare a ADN-ului.

Reacher s-a ridicat în picioare. A intrat în seif. Will a stivuit cele două bare. Au mers înainte şi înapoi, întinzându-se, apucând şi îngenunchind şi stivuind, sincronizaţi ca o curea de distribuţie care întoarce manivela şi arborele cotit.

Will a derulat mental ce se întâmplase la bar noaptea trecută. A încercat să vadă toate unghiurile. De ce ar fi vrut Reacher să se bage singur în aşa ceva? Şi-a riscat viaţa, sănătatea, dar pentru ce? Nu pentru bani sau pentru stick. Will nu ar fi putut să-l oprească să le ia pe amândouă şi să părăsească barul. Dar Reacher nu numai că a rămas prin preajmă, dar a şi dat voluntar o declaraţie.

Ăsta nu era un comportament de criminal. Era mai mult ca al unui poliţist. Şi Reacher *fusese* poliţist, dar întorsese la fel de clar spatele legii.

Will rareori mai simţise aşa un conflict.

Asta era problema cu Jack Reacher: era un tip rău care făcea uneori lucruri bune. Având în vedere stilul său de viaţă itinerant, Will s-a gândit la el ca la un american James Bond - nu la Bond din filme, ci la Bond din cărţi, care se afla la un nivel mai sus decât un luptător de stradă. Nu exista niciun M care să-l tempereze. Reacher nu avea un permis legal ca să ucidă. Sau să-i schilodească. Sau să-i împuşte în genunchi, ceea ce a fost

într-adevăr un lucru meschin pe care l-a făcut, chiar dacă unui bandit cu sânge rece.

În gândurile lui Will, Reacher era cel mai rău gen de infractor. Şi asta nu din cauza mărimii lui ca a unui camion, ci pentru că era deştept. Deşteptăciune învăţată pe stradă, evident educat, de asemenea metodic şi strategic, într-un mod care îl plasa în vârful primului procent din clasa criminală. În cele mai multe cazuri, singurul lucru pe care poliţiştii îl aflau era că băieţii răi aveau tendinţa să fie cu adevărat proşti.

Jack Reacher nu era prost.

Will s-a întors.

— Ţi-ai sunat oamenii? a întrebat Reacher.

Will s-a întors înapoi.

— Pentru ce? a spus el.

— Stick-ul a spus Reacher. E în sistem acum. E dovada.

— Nu, a spus Will.

— Eu am sunat la Divizia de Investigaţii Criminale.

Reacher era încă în interiorul seifului. Şi-a tras masca în jos. S-a rezemat de uşă şi şi-a încrucişat braţele peste pieptul uriaş.

— Asta-i o investigaţie a infracţiunilor militare, căpitan Wolfe.

— Şi?

— Numerele de serviciu, a spus Reacher. S-a dovedit că soţia maiorului Baldani lucrează în departamentul de resurse umane. Chiar în baza asta. Ceea ce obişnuiau să numească *Personal*. Ea a descărcat numărul de serviciu al unor soldaţi morţi. Cel puţin două mii până acum.

— Baldani era căsătorit cu o femeie umană?

— Nu a raportat decesele, astfel încât noii deţinători ai numerelor de serviciu ar fi eligibili pentru tot felul de beneficii.

Will nu încerca să pretindă că ştie ce e un număr de serviciu.

Reacher l-a lămurit.

— E versiunea militată a numărului de asigurări sociale. Fiecare soldat are unul. Numărul de ani în armată e ataşat numărului şi beneficiile sunt bazate pe timpul în care ai servit. Vorbim despre pensie, bani pentru handicap, privilegii, împrumuturi pentru întreprinderi mici, împrumuturi avantajoase pentru locuinţe, taxe de studii reduse pentru urmaşi, asigurări

de viaţă, TRICARE - care este asistenţa medicală. Ai un număr din ăsta, eşti aranjat pe viaţă.

Will a simţit că stomacul i se întoarce pe dos. Lukather nu încercase să vândă doar identităţile soldaţilor. Încercase să le vândă serviciul.

— Bănuiesc că datele de pe stick ar putea aduce zeci de milioane pe piaţa neagră. Erau doar două milioane în valize. Lukather s-a vândut ieftin.

Will era bucuros că femeia va petrece un timp destul de lung în spatele gratiilor. Nu erau destui bani ca să ajungă veteranilor, în primul rând. Ca unul dintre ei să exploateze sistemul, era simţit ca o trădare.

Reacher a început să-şi pună masca la loc, dar Will l-a oprit cu o întrebare.

— De ce ţi-ai părăsit serviciul?

Reacher a aşteptat.

— Ai fost poliţist militar. Ştiu că ai părăsit armata, dar serviciul îţi rămâne în sânge. Nu poţi să-l dai afară. De ce măcar nu te-ai poziţionat de partea corectă.

— „Nu poţi să stai afară în frig tot timpul.”

Citase din le Carré.

— Vrei să mă faci să te iubesc.

— Nu-mi place să fiu blocat în spatele unui birou, a spus Reacher.

— Sunt o mulţime de feluri de a fi poliţist fără să stai în spatele unui birou.

— Ca intratul sub acoperire în Fort Knox, a spus Reacher.

Niciun răspuns.

— N-ai fost niciodată soldat, a spus Reacher. Nu eşti aici pentru Baldani sau Lukather. Eşti aici pentru altcineva. Eşti din Georgia, presupun. Poate de la poliţia locală.

— GBI, a spus Will. Biroul de Investigaţii din Georgia. Un caz vechi.

— Ai putea să-mi spui ce-i în mintea ta.

Will a analizat opţiunile şi s-a gândit că avea două. Unu: să încearcă să smulgă repede periuţa de dinţi şi să se trezească cu faţa spartă exact într-un miliard de bucăţi. Doi: să spună adevărul şi să spere la ce-i mai bine.

— Ai auzit vreodată de un oraş numit Margrave? l-a întrebat pe Reacher.

— La sud de Atlanta.

Will a aşteptat. Când Reacher nu a mai spus nimic mai mult, a sugerat:

— 16 aprilie 1997.

Reacher a continuat să aştepte.

— Agentul Phillip Michael Deacon a fost împuşcat de două ori în cap lângă biblioteca publică din Margrave. Un martor ocular a spus că era un străin în spatele armei. Un străin a cărui descriere se potriveşte exact cu a ta.

— Nu am fost în Margrave în acea dată, a spus Reacher.

— Am ADN pe o carte din bibliotecă, prin care se dovedeşte altceva.

Reacher nu părea îngrijorat.

— Ce carte din bibliotecă?

— Ghidul păsărilor din sud-estul Statelor Unite.

Gura lui Reacher s-a răsucit în ceva ce putea fi un zâmbet.

— Colibri înseamnă ceva pentru tine? a întrebat Will.

— Pot fi feroce. Ai un bătăuş la hrană, va speria celelalte păsări sau va încerca să le înjunghie cu ciocul. Reacher a adăugat. E cel mai bine să scapi de bătăuş cât mai repede posibil. Să protejezi păsările mai slabe până nu le înfometează pe toate.

Will a înţeles ce a vrut să spună, dar a zis:

— Legiştii au scos ADN-ul din trei picături de transpiraţie uscată pe paginile capitolului despre colibri.

— Periuţa de dinţi, a spus Reacher. Mă întrebam de ce te tot holbezi la fundul meu.

Will a considerat că e rândul lui să aştepte mai multe informaţii.

— Ai vorbit cu martorul ocular? a întrebat Reacher.

— A murit în somn după doi ani. Cauze naturale.

Reacher a aprobat din cap, ca şi cum aşa trebuia să fie.

— Ce ştii despre Phillip Deacon?

— Familist. A petrecut douăzeci şi unu de ani din viaţă în uniformă, apoi alţi douăzeci şi doi într-un halat de spital. Will a explicat: A supravieţuit împuşcăturilor, dar a fost în comă până în urmă cu două luni. A murit de pneumonie.

— Înţeleg, a spus Reacher. Şi astfel s-a convertit acuzaţia de tentativă de omor a unui ofiţer în omor cu circumstanţe agravante. Un caz al statului Georgia.

— Un caz de pedeapsă cu moartea.

Reacher a început să-şi scoată mănuşile ferfeniţite.

— Ai auzit vreodată de Blind Blake?

— Cântăreţul de blues?

Reacher a aprobat din cap.

— Fratele meu mi-a spus că Blake a murit în Margrave. De fapt a murit în Wisconsin, dar n-am avut niciodată şansa să-i spun.

Will s-a dat încet înapoi spre perete. I-a trecut prin cap că Reacher îşi scotea mănuşile ca să-l bată cu mâinile goale.

— Martorul la împuşcături, a spus Reacher. Numele ei e Beatrice Collins. A fost violată de Deacon. Şi bătută rău. De două ori. Şi a lăsat să se înţeleagă că o va face din nou. El i-a spus că i-a plăcut cu adevărat. El i-a spus că motorul său funcţionează într-un mod cu adevărat special.

Will a simţit de parcă i-ar fi tras un pumn în stomac.

... o nevastă şi un adolescent acasă, o fiică măritată care era însărcinată cu primul nepot ...un violator violent care a terorizat o femeie, probabil nu doar una, pentru că Deacon avea o insignă şi o maşină de poliţie şi un şef care obişnuia să se uite în altă parte...

— Prima dată când a violat-o, a spus Reacher, Beatrice a fost suficient de tâmpită pentru a depune un raport direct la şerif. A doua oară, a fost de două ori tâmpită pentru a se întoarce din nou la şerif. El i-a spus lui Deacon să aibă grijă de problemă. Cel mai bine pentru toată lumea era să o facă să tacă.

Dinţii lui Will au început să-l doară din cauza încleştării maxilarului.

...nepotul lui Deacon a fost norocos că bunicul său nu l-a ţinut niciodată în braţe. Fiul său a fost norocos că nu şi-a văzut tatăl în tribune. Soţia lui a fost norocoasă că Deacon nu a mai sărutat-o, n-a mai abuzat-o sau n-a mai chinuit altă femeie...

— Am aflat toate astea mai târziu, a spus Reacher. Prietena mea Neagly şi-a deschis o agenţie de detectivi. A fost primul ei caz. A făcut un raport foarte cuprinzător. Şi s-a întâmplat ca fratele meu să fie în Margrave atunci. Lucra. Arăta exact ca mine. De fapt era puţin mai înalt şi puţin mai slab, dar trebuia să ne vezi unul lângă altul. Şi el fusese în armată. Arăta ca un tip foarte organizat. Ca şi cum Lone Ranger venise în oraş.

Beatrice Collins s-a dus la el pentru ajutor. Nu voia să provoace necazuri. Voia doar să se oprească. Trebuiau să se întâlnească la bibliotecă. Un loc public. Un teritoriu neutru. Era speriată. Rectific. Era terorizată. Era o fată dintr-un oraş mic, nu avea bani şi niciun loc în care să plece. Poliţia nu avea de gând să o ajute. Şeriful i-a spus odată că o va viola şi el dacă va mai spune cuiva.

Will ştia că bastardul necinstit de şerif era exact tipul de bărbat care ar păstra un prădător sexual pe statul lui de plată.

— Presupun că şeriful a făcut-o pe Beatrice să mintă în declaraţie despre împuşcături. Dar au trecut două decade. Partenerul ei nu a menţionat nimic despre astea. Erau împreună de cincisprezece ani.

— Uneori victimele nu vorbesc despre asta, nici măcar cu partenerii lor. Vor să uite. Nu vor ca oamenilor să le fie milă de ei, sau mai rău, să-i învinovăţească.

Reacher a întregit tabloul:

— Poliţistul erou acuzat de viol de către o casieriţă de la magazin care avea o înregistrare de delicvenţă juvenilă în cazier pentru furtul maşinii unchiului său. De a cui parte crezi că ar fi fost cei din oraş?

Will nu l-a contrazis. Oamenii erau nişte nenorociţi.

— 16 aprilie 1997.

Reacher a strecurat mănuşile de bumbac în buzunarul de la spate.

— Beatrice a întârziat când a ajuns la bibliotecă. Era nervoasă. De înţeles. Fratele meu aştepta afară când a ajuns ea. Deacon l-a obligat pe bibliotecar să dea telefonul la 911. A apucat-o pe Beatrice şi a încercat să o forţeze să intre în spate în maşina de poliţie. Fratelui meu nu i-a plăcut asta.

— L-a împuşcat pe Deacon în cap.

— Beatrice i-a spus lui Neagly că arma s-a descărcat accidental.

— De două ori, a spus Will. Ăsta da accident.

Reacher nu a încercat să explice această neconcordanţă.

Aici filosofiile lui Will şi Reacher se despărţeau.

— Cei mai mulţi oameni care sunt omorâţi nu sunt oameni buni, a spus el. De asta ajung în situaţii nasoale.

— Asta-i sigur.

— Crima e totuşi crimă, a spus Will. „Merita să moară” nu este o apărare acceptată în Georgia.

— Am auzit că încă mai ţine în Texas.

— Şi dacă fratele tău se înşela cu privire la Deacon? Dacă Beatrice minţea?

— El nu se înşela şi ea nu minţea.

Will nu avea de gând să ţină o prelegere unui justiţiar despre imoralitatea arogantă a justiţiarismului.

— Fratele tău a omorât cu sânge rece un om.

— Nu există aşa ceva ca sângele rece, a spus Reacher. Sângele e întotdeauna cald, la anumite grade. Un ofiţer de poliţie a fost oprit să violeze a treia oară o femeie. Poate mai rău de atât. Şi creştea exponenţial în viitor.

Will nu a spus nimic.

— Fratele meu oricum e mort, a spus Reacher. A fost omorât o lună mai târziu. Tot în Margrave, de fapt. Fără îndoială legat de afacerea ce a avut loc cu o lună în urmă. Aşa că nu-ţi vei găsi omul, oricât de mult ai încerca.

— N-am găsit nicio înregistrare…

— Departamentul şerifului din Margrave nu păstrează înregistrări despre propriile infracţiuni, a spus Reacher. În acel moment fratele meu lucra la trezorerie. Era o persoană importantă. Au luat corpul şi au curăţat mizeria. O săptămână mai târziu totul era de parcă nu se întâmplase nimic niciodată.

Will a studiat faţa lui Reacher căutând vreun semn de înşelătorie, dar nu conta. Amândoi ştiau că va verifica povestea.

— ADN de familie, a spus Reacher.

Tipul nu avea un telefon, dar ştia că asemănările dintre cromozomii Y de la doi bărbaţi diferiţi puteau fi folosite pentru a stabili o legătură de rudenie.

— Sunt singurul rămas din familie, a spus Reacher. Ştiu că fratele meu a fost un om bun. Nu vreau să-i văd numele târât în noroi. Dar tu ai fost destul de clar că nu ai de gând să renunţi la acest caz. Şi nu am de gând să stau în calea unui poliţist cinstit care-şi face treaba. Nu-i genul meu. Aşa că, uite.

Reacher avea periuţa de dinţi în mână.

Perii erau zdrobiţi de la statul în buzunarul din spate. Will se holba la mânerul subţire care ieşea din laba masivă a lui Reacher.

Lucrul corect pe care trebuia să-l facă era să colecteze dovezile, să vadă investigaţia dusă la sfârşitul logic, apoi să închidă cazul. Will ştia că şefa lui ar fi spus acelaşi lucru. Cum ştia şi că ea ar fi spus, *de asemenea*, că era o irosire de resurse să lucrezi la un caz unde suspectul era mort şi victima era tot moartă, şi la fel şi violatorul brutal.

Exista un motiv pentru care Bond avea nevoie de un M.

Will şi-a încrucişat braţele peste piept, lăsând periuţa de dinţi să atârne.

— Nu crezi că e nesănătos să ţii periuţa de dinţi în buzunar toată ziua?

Reacher a pus periuţa la locul ei.

— Asta e o întâmplare, a spus el. De obicei au un capac. Sau hotelurile le au gratuit la recepţie. Deci poţi avea una nouă scoasă din ambalaj în fiecare zi. Nu-ţi face griji în privinţa standardelor mele personale.

— Bineînţeles.

Deodată, Will şi-a dat seama că îi ţinea lecţii despre igienă unui tip când, chiar în această dimineaţă, a mâncat din bomboanele Skittles ale lui Lukather, topite de transpiraţia din buzunarul lui.

Reacher a început munca de Sisif de a-şi pune mănuşile.

Will s-a aplecat şi a apucat două bare de aur.

— Ce crezi că se va întâmpla cu Lukather?

Reacher a apucat şase bare, trei şi trei şi a aşteptat ca Will să le stivuiască pe ale lui.

— Asta-i o întrebare bună. Am auzit că deja s-a întors împotriva lui Baldani. Am auzit că au de gând să facă o înţelegere ca să depună mărturie despre întreaga schemă.

— De ce? Nu au nevoie de ea ca să întocmească acest caz. Îi au pe amândoi prinşi în flagrant. Au stick-ul şi banii şi pe tipul rău din bar.

Will a încercat să nu geamă în timp ce ridica două bare de metal. S-a gândit la obiceiul lui Baldani de a arunca mucurile de la ţigări pe jos. Mucurile aveau pe ele ADN-ul lui. Ar putea să ducă asta în Georgia. Şi dacă sistemul găsea numele lui Baldani cu atât mai bine.

Deodată s-a oprit din ridicat.

— De când lucrezi aici? l-a întrebat el pe Reacher.

— Douăsprezece zile.

Reacher a dispărut în seif.

— De ce?

— Şi lucrezi repede.

— Încerc să adaug valoare.

— Deci ai văzut o mulţime de aur.

Will a început să lucreze din nou şi şi-a stivuit barele deasupra celorlalte. Toate erau ştampilate cu acelaşi sigiliu al Trezoreriei Statelor Unite, presupunându-se că numerele lor individuale erau aceleaşi cu numerele din plicurile de plastic agăţate de panglicile de pe uşi.

Numere care nu au fost verificate cu cele de pe barele dinăuntru.

Barele de metal erau cântărite cu scame de bumbac şi fire de păr care ar putea urca numărul de pe cântar cu câteva uncii de fiecare dată.

— E ciudat, a spus Will. Dar treaba e că pot jura că am văzut seria asta înainte. Ieri în celălalt seif.

— Ai văzut o mulţime de numere, a spus Reacher.

Şi-a stivuit barele peste cele ale lui Will.

— Şaisprezece numere pe fiecare. Tu şi cu mine am stivuit şi restivuit 38.492 de bare până acum. Asta înseamnă 615.872 de numere întregi separate. Efectiv miliarde de potenţiale combinaţii.

Will trebuia să îl creadă pe cuvânt. Era destul de bun la matematică, dar nu era computer. Totuşi, avea o memorie incredibilă pentru numere şi memoria aceasta îi spunea că numerele de pe bare arătau foarte familiare.

— Aş putea jura, a spus el din nou.

— Eşti bun la numere?

— Într-un fel ciudat.

— Care era pe penultima bară pe care tocmai ai stivuit-o?

Will a recitat şaisprezece numere din memorie. Repede şi încrezător. Şi exact.

Era clar că Reacher îl verifica în tăcere, tot din memorie. Aparent era şi el bun la numere, într-un fel ciudat.

— Pot să-ţi pun o întrebare personală? a întrebat el.

— Ce e? a spus Will.

— Eşti un cititor bun?

Will n-a răspuns.

— Adeseori nu merg împreună, a spus Reacher. Cunoşteam câţiva tipi. Ştiam un tip care putea spune rădăcina pătrată a distanţei până la soare, dar nu putea citi o literă.

— Tu poţi? a întrebat Will.

Reacher a aprobat din cap.

— Am fost norocos. Pot să citesc destul de bine.

Will n-a răspuns.

— Sunt de acord cu numerele, a spus Reacher. M-au pus pe gânduri. În primul rând, despre cum ai ajuns aici.

— Şeful mea a tras sforile.

— Cum a ştiut el unde sunt?

— Ea.

— Cum?

— Am pus numele tău în sistem, a spus Will. Un raport al unui caz vechi,

— Sistemul GBI, corect. Mândrie locală. Dar acum suntem în Kentucky.

— Cineva a făcut legătura.

Reacher a aprobat din cap.

— Acum mă întreb cine, a spus el. Mă gândesc că poate un puşti în costum. De unde e adevărata putere. Şi s-ar putea să nu mai fie la agenţiile din trei litere. În zilele noastre, ar putea fi personalul congresului. Cu locuri în tot felul de subcomisii de informaţii. Poate e un congresman din Georgia. Jumătatea locală a creierului său vrea să vadă că GBI-ul lucrează bine, aşa că acordă o mână de ajutor, cu informaţii din jumătatea federală a creierului său.

— Ceea ce ridică o întrebare uriaşă, a spus Will.

— Exact. De ce te-a trimis aici în persoană? O echipă SWAT din Kentucky putea face treaba. Aş fi putut fi extrădat. Ce ar mai fi însemnat două luni? Cazul tău era deja vechi de douăzeci şi doi de ani. Sau mă putea ridica poliţia militară. De ce era necesară prezenţa ta, făcând această muncă tâmpită ca acoperire?

Will n-a răspuns, dar începea să creadă că ştie.

— Exact, a spus Reacher din nou. Pentru că eşti bun la numere. Poate că încerci să ascunzi asta, dar nu poţi. Ei ştiu. La fel ca mine. Nu au scris programul să caute un tip puternic. Căutau un tip bun la numere.

Will a tăcut un moment lung. Apoi a spus:

— Ştiai că depozitul a fost deschis pentru public o singură dată?

— 1974, a spus Reacher. De fapt, puştiul în costum a vorbit despre asta. Un avocat din DC, cu numele de Peter David Beter, a vehiculat teoria potrivit căreia aurul a fost înlăturat de Statul Adânc.

— Corect, Statul Adânc. Tipii ăştia chiar se învârt pe aici.

— Calculează, a spus Reacher. Sunt stocate aici metale preţioase în valoare de 350 de miliarde de dolari, dar datoria naţională este de peste douăzeci de trilioane. Acesta este deja mai puţin de doi cenţi la un dolar. Reacher a pus bara pe stivă. Acest aur e doar un simbol. Aparent suficient de bun ca simbol acum. Pe baza amintirilor din 1974 ale oamenilor. Dar dacă oamenii ar crede că doar jumătate din aceste seifuri ar fi fost golite de atunci, întreaga economie a SUA – economia mondială – ar intra în cădere liberă. Ar fi revolte pe străzi. Băncile ar da faliment.

Will a trecut pe lângă Reacher în drum spre palet. Se întorceau la cureaua de transmisie.

— Ceea ce aş face eu, ar fi să creez un efect de domino.

Reacher a prins înţelesul spuselor lui.

— Echipa de noapte mută aurul cu două uşi mai încolo. Apoi noi le mutăm cu două uşi mai încolo în ziua următoare. Acelaşi aur. De două ori orbi. Nicio echipă nu ştie că cealaltă echipă face asta.

Will s-a ridicat lângă palet. Rinichiul său ţipa în jurul unei vânătăi de dimensiunea cotului. Transpiraţia forma un râu pe spatele lui. Mai aveau cel puţin şase ore de lucru.

— Am fost trimişi aici ca să aflăm, a spus el.

— Sunt de acord, a spus Reacher. Un congresman obscur din Georgia s-a confruntat cu multe probleme ca să ne aducă aici, aşa că să... ştim, cred... că rezervele de aur ale naţiunii sunt epuizate definitiv, iar acest fapt este ascuns activ cu ajutorul unui joc de-a alba-neagra. Bănuiesc că, din anumite motive, tipul îşi doreşte ca cel puţin o persoană din lume să ştie.

— Două persoane.

— Se presupunea că numai unul din noi va supravieţui. Ori tu mă arestai, ori eu te omoram şi scăpam. Apropo, nu-i păsa care dintre noi. Şi-a acoperit riscurile.

— Şi Lukather, a spus Will. Ea trebuie să fi ştiut. Era la comandă. Probabil ea a conceput cum să se desfăşoare jocul de domino astfel încât nicio persoană să nu poată descoperi adevărul. Aşa a făcut înţelegerea. A schimbat tăcerea cu libertatea ei.

— Presupun, a spus Reacher. Deci acum suntem trei care ştim.

— Întrebarea e de ce, a spus Will. Vreau să spun, bine, suntem în lume cu aceste cunoştinţe. Şi ce dacă? Ce se presupune că vom face cu ele?

Niciunul dintre ei nu ştia.

O POVESTIRE DIN SERIA

JACK REACHER

LEE CHILD

ZÂMBET

ZÂMBET

Titlul original: *Smile, 2019*
Traducerea: Ştefi Todo

Tipul care a scos în evidenţă toate dovezile de pe filmări era un tânăr tocilar pe nume Skelton. În fiecare zi, ploioasă ori însorită, călduroasă sau răcoroasă, purta o cămaşă de flanel şi o cravată tricotată. Nimeni nu-l plăcea. Dar pedanteria şi acurateţea erau necesare în rolul său. Juriile considerau încă dovezile video ca nefiind destul de solide, mai ales atunci când deveneau neclare şi nefocalizate. Şi recentele programe de completare algoritmice erau văzute mai ales ca nişte şmecherii video fără un tip serios cu cravată tricotată care să le explice totul. Recunoaşterea facială, analiza mersului şi aşa mai departe. Foarte complicat, la nivel ştiinţific. Skelton îşi avea necesitatea lui.

A început spunând:

— Evident suntem norocoşi pentru că asta e Londra şi acesta e principalul său aeroport, ceea ce înseamnă că avem la dispoziţie mai multe camere de filmat decât efectiv oriunde altundeva în lume. Putem urmări, în timp real, practic fiecare parte din drum. Sunteţi pregătiţi?

Oficial, responsabil de anchetă era un detectiv-şef inspector pe nume Glover, dar toată dimineaţa a fost însoţit de trei parteneri necunoscuţi, toţi cu ecusoane de vizitatori la gât,

toţi mai tineri decât el, doi dintre ei femei, una bănuită a fi de la Foreign Office, cealaltă de la MI6. Al treilea partener necunoscut eram eu, bănuit a fi de la CIA-ul american. Oricum, se părea că femeile şi cu mine luam decizia finală. Exact ca atunci, când Skelton l-a întrebat pe Glover, iar Glover s-a uitat la femei, care s-au uitat una la alta, apoi la mine, iar eu am dat din cap, după care Glover i-a spus lui Skelton:

— Da, pregătiţi.

Un ofiţer în uniformă a închis uşa. În încăpere s-a lăsat liniştea. Eram în subsolul de la New Scotland Yard. Skelton a început prezentarea. Prima imagine era o vedere oblică, de-a lungul a trei hangare de îmbarcare, la capătul liniei de plecări de la clasa întâi a British Airways. Imaginea era imensă, pe un monitor mai mare decât majoritatea televizoarelor pe care le ai acasă. Avea o culoare strălucitoare. Era clar şi detaliat. Nimic nu mai era ca în trecut.

Pe ecran, o maşină a intrat în hangarul cel mai îndepărtat. Un sedan Bentley Flying Spur, ultimul model. Nu chiar negru. Un fel de gri închis. Deşi degaja bogăţie, arăta sinistru.

— Căuta atenţie, a spus un detectiv. Sau ar fi venit într-un Mercedes negru din clasa S, ca toţi ceilalţi.

Pe ecran, doi bărbaţi au coborât din Bentley. Şoferul a mers spre portbagaj. Pasagerul a stat în picioare o secundă, uitându-se de jur împrejur, apoi a deschis uşa din spate şi s-a retras,

respectuos, dar continuând să se uite de jur împrejur.

— Bodyguard, a spus detectivul. Oarecum inutil. Acesta e cel mai sigur loc din Anglia.

Pe ecran, un bărbat uriaş, îmbrăcat cu un pardesiu de lână închis la culoare, a ieşit din spatele Bentley-ului. A stat o secundă, pe jumătate întors, îndreptându-se spre bodyguard, aranjându-şi haina pe umeri. Apoi s-a întors spre partea din spate a maşinii şi s-a uitat în jos, la ceva de pe pământ, la vreo trei metri distanţă, apoi s-a întors mai mult şi şi-a ridicat privirea, ca şi cum ar fi verificat ce face şoferul său, care scotea bagajele din portbagaj. Pentru o secundă, faţa lui a fost clar vizibilă.

Skelton a îngheţat imaginea.

— Ăla-i Anenko, a spus el.

— Suntem absolut siguri? a întrebat Glover. Am arăta ca nişte proşti dacă am greşi identificarea şefului chiar de la început.

— Uitaţi-vă la asta, a spus Skelton.

A derulat înapoi, cadru cu cadru, până unde tipul în pardesiu era din nou întors, uitându-se în jos. A îngheţat imaginea exact acolo şi a spus:

— Aeroportul Heathrow este plin de camere, dar ceea ce trebuie să vă amintiţi este că, pentru fiecare pe care o puteţi vedea, probabil că mai sunt încă cincizeci pe care nu le vedeţi. Pentru că sunt ascunse. Sunt deghizate în altceva sau încorporate în obiecte. Multe dintre ele sunt la înălţimea taliei, orientate în sus, aşa că o pălărie

cu bor lat nu mai funcţionează atât de bine. Unele dintre ele sunt la nivelul genunchilor, orientate în sus.

A apăsat pe mouse şi imaginea s-a schimbat arătând, dintr-un alt unghi, acelaşi moment. Acum camera era îndreptată spre faţa tipului, de jos, aşa că, cu cât se îndepărta mai mult de maşină, cu atât se apleca mai mult spre noul obiectiv, ca şi cum aşa ar fi dorit, ca şi cum s-ar fi bucurat.

Skelton a dat din nou clic pe câteva variante, iar software-ul puternic a îngheţat cadrul, l-a rotit puţin şi s-a oprit puţin, până a apărut o imagine frontală a tipului. Tot felul de linii pulsatorii fine s-au mişcat ici şi colo, ca şi cum ar fi arătat zonele de interes, apoi a apărut în cele din urmă un grafic, verde strălucitor, deasupra unei legende în care scria *Nivelul de încredere 100%*.

— E Anenko, a spus Skelton. Nu-i niciun dubiu. Am rulat trei programe separate de recunoaştere facială şi toate au fost de acord. Sunt mai mult de o sută de imagini cu care să compare. Unele dintre ele datează din epoca sovietică. Majoritatea sunt recente şi incontestabil autentice.

— Destul de bine, a spus Glover. Presupun.

Pe ecran, scena a revenit la unghiul original. Şoferul a scos o valiză, a aşezat-o în poziţie verticală şi i-a extins mânerul. A urmat o servietă. Garda de corp a luat ambele bagaje. Anenko a

mers înainte, iar bodyguardul l-a urmat, ca un hamal. S-au îndreptat spre marginea cadrului.

— Acum uitaţi-vă, a spus Skelton.

Pe ecran, un sedan negru Mercedes clasa S a tras în hangar în spatele Bentley-ului. În partea de sus a imaginii, uşile terminalului s-au deschis pentru Anenko şi bodyguard. În partea de jos a imaginii, s-a deschis uşa din spate a Mercedesului. Sus, Anenko şi garda sa de corp au păşit în clădire. Jos, pasagerul a ieşit spre trotuar.

Skelton a îngheţat imaginea. A împărţit ecranul în trei părţi şi le-a încărcat pe fiecare cu imagini din unghiuri diferite, prima fiind Anenko şi garda sa de corp care mergeau pe coridorul din apropiere, care ducea de pe stradă la sala principală de plecări. Se îndreptau direct spre o cameră, care avea imaginea, de asemenea, strălucitoare şi colorată şi clar detaliată. Extrem de detaliată, de fapt. Dincolo de garda de corp, pe uşa de sticlă dinspre stradă, erau clar vizibile figuri

minuscule, care se mişcau. Cine erau aceştia a fost dezvăluit de partea centrală a ecranului lui Skelton. Arăta aceeaşi scenă din unghiul de sus, acum cu şoferul care se întorcea în Bentley, iar în hangarul din spatele acestuia pasagerul de la Mercedes închizând uşa şi mergând spre terminal. Nu avea nimic cu el în afară de o mică geantă din pânză cu o curea de piele. Mergea cu

umerii drepţi, cu capul ridicat şi cu ochii privind înainte. Nu purta pălărie sau ochelari.

— Ştia că sunt camere, a spus detectivul. A fost bine instruit. I s-a spus că nu le poate ocoli. Aşa că nici măcar nu încearcă.

Pe a treia parte a ecranului Skelton a postat o imagine bună a feţei tipului.

— Acum merg cu toţii destul de mult timp, a spus el. La urma urmei, este un terminal de aeroport. Aceasta este cea mai lungă plimbare a celor mai mulţi oameni pe tot parcursul anului. La fel de bine am putea folosi şi noi timpul ăsta.

A apăsat pe mouse. Imaginea îngheţată de pe al treilea panou s-a înclinat şi s-a rotit şi s-a aranjat într-o poză clară, iar aceleaşi linii subţiri pulsatorii s-au mişcat în jur, urmate de un grafic identic cu primul, cu aceeaşi legendă: *Nivel de încredere 100%.*

— Cine e? a întrebat Glover.

— În primul rând trebuie să vă fie clar că avem o concluzie bazată pe doar cinci imagini cunoscute, a spus Skelton. Statistic e suficient pentru algoritm. Dar un juriu nu ar înţelege aritmetica. Numerele sunt prea îndepărtate. O sută de procente, dar numai cinci imagini.

— Cine e? a întrebat din nou Glover.

— E cetăţean american.

Glover s-a uitat la femeia de la Foreign Office, care s-a uitat la femeia de la MI6 şi apoi amândouă s-au uitat la mine, iar eu am ridicat din umeri şi am dat din cap, în acelaşi timp, de parcă aş fi spus: *Ce-mi pasă mie?*

— Are un nume? a întrebat Glover.

— Jack Reacher, a spus Skelton. Jack nu e un diminutiv de la John şi nu are al doilea prenume. E absolvent de West Point. A fost în armata SUA treisprezece ani. În sistem sunt două fotografii din armată. Plus două fotografii de paşaport. A cincea imagine cunoscută e de la serviciul secret francez. L-au fotografiat la funeraliile mamei sale, în Paris.

Pe ecran, Anenko şi bodyguardul lui erau pe punctul de a trece pe sub camera care îi înregistra. Jack Reacher era cam la douăzeci de paşi în spatele lui. Era un tip mare. Nu ca o ciudăţenie de la circ. Dar destul de mare. Skelton a schimbat unghiul cu o altă cameră, bine situată într-un unghi din faţă, astfel încât persoanele în mers păreau că vor trece direct prin cadru, până când au schimbat direcţia, într-o curbă lungă, mergând spre camera în sine, ca şi cum aceasta era destinaţia lor. Ceea ce şi era, pe termen scurt, pentru că următoarea modificare de cameră a lui Skelton arăta de sus aerul parfumat din zona de check-in de la clasa întâi. Anenko a trecut pe lângă controlul de la şnurul de catifea, fără să arate actele, ca şi cum era, în mod evident, îndreptăţit. A urmat Reacher. El şi-a arătat biletul tipărit. Femeia a zâmbit şi i-a făcut semn cu mâna.

Bodyguardul lui Anenko a pus valiza pe cântarul de la check-in şi i-a dat şefului servieta. Apoi a făcut, respectuos, un pas în spate.

— Nu merge cu el, a spus detectivul. Presupun că din punct de vedere operaţional poate fi înlocuit. Sunt sigur că are specialişti regionali care aşteaptă la destinaţie. Şi imediat ce a trecut de controlul de securitate, oricum se află într-o zonă sigură, prin definiţie. Acum nu mai are nevoie de nimeni. Şi tarifele aeriene pentru ajutor cresc, ştiţi, oricine ai fi.

Camerele ascunse de la biroul de check-in aveau microfoane în ele. Anenko se îndrepta spre New York. Totul era în regulă. Mai avea timp destul. Două ghişee mai încolo Reacher se îmbarca pentru San Francisco. Şi aici era totul în ordine, dar el avea mult mai puţin timp. Zborul către coasta de vest pleca mult mai repede decât cel spre coasta de est.

Skelton a schimbat din nou sursa imaginii, la o cameră de deasupra intrării de la linia de securitate dedicată şi foarte elegantă de la clasa întâi. Bodyguardul stătea în spate şi îşi privea şeful plecând fără el. A rămas în poziţie, nemişcat, ca o rudă melancolică. Reacher l-a ocolit şi l-a urmat pe Anenko, la vreo zece paşi în spate.

Skelton a oprit înregistrarea.

— Cu tot respectul, a spus el, oricine aţi fi cu adevărat, cu siguranţă trebuie să recunoaştem că prima greşeală a fost deja făcută.

— Atenţie, acum, a spus Glover.

— Ce greşeală? a întrebat detectivul.

— Bărbatul ăsta zboară de la Londra la San Francisco fără alt bagaj decât o geantă mică. Ar fi trebuit să-l verificăm.

Femeia de la MI6 i-a şoptit ceva lui Glover. Care a spus:

— Obişnuiam să o facem, dar a trebuit să renunţăm. Tot ce am prins au fost milionari. Tehnicieni. Oameni cu case în ambele oraşe şi pilule de dormit în genţi pentru a putea face faţă.

— Nu are pilule de dormit în geantă, a spus Skelton.

A făcut clic de câteva ori şi a apărut o fotografie cu raze X a unei genţi. Luată direct de sus. Toate verzi şi portocalii, aşa cum au văzut agenţii. În interior erau trei forme dreptunghiulare.

— O carte cu coperţi de carton, un bilet de îmbarcare şi un paşaport, a spus Skelton.

A mutat la o a doua imagine, forme ale unor obiecte dintr-un bol.

— Plus o periuţă de dinţi pliabilă, un card de credit, un teanc de bancnote, care par a fi cam jumătate lire şi jumătate dolari, plus ceea ce par a fi douăzeci şi nouă de cenţi americani şi treizeci şi trei pence în bani englezeşti. Una peste alta, nu prea ajung pentru o călătorie lungă. Şi el nu e tehnician. E un poliţist militar retras, care în prezent trece neobservat.

Skelton a revenit la imagini în mişcare. Un tip aflat cu o persoană în faţa lui Anenko şi cu două în faţa lui Reacher îşi ţinea lucrurile în faţa detectorului de metale. Ceva a sunat. Tipul a încercat din nou. A sunat încă o dată. Servieta lui Anenko era deja la capătul cel mai îndepărtat al tunelului cu raze X. A vibrat pe role şi a ajuns printre o grămadă mică, dar în creştere. Apoi, geanta de pânză a lui Reacher a ieşit şi s-a blocat în spatele ei.

În cele din urmă, tipul a trecut prin detectorul de metale desculţ şi după aceea Anenko şi apoi Reacher au trecut fără probleme. Anenko a păşit înainte, şi-a scos servieta dintr-o încurcătură de curele şi mânere şi s-a îndepărtat cu ea într-un coridor plin de farmec, care, potrivit unui semn mic discret, ducea la salonul de clasa întâi. Reacher l-a înconjurat pe tipul care îşi punea pantofii la loc, şi-a luat propria geantă şi l-a urmat pe Anenko.

Skelton a mutat de la un unghi la altul, urmărindu-i în fiecare secundă a fiecărui pas, ca un procuror care-şi construieşte cazul. Anenko a intrat în salonul de clasa întâi. Reacher a intrat în salonul de clasa întâi. Anenko s-a aşezat. Reacher s-a aşezat, destul de departe pentru a nu fi observat, dar destul de aproape pentru a urmări ce se întâmplă. Ceea ce, pentru un lung timp, nu a fost mare lucru. Chelnerii preluau comenzi. Ceai pentru Anenko, cafea pentru Reacher. Cam asta era tot.

Skelton s-a uitat la ceasul din colţul imaginii şi a spus:

— Avionul către San Francisco decolează... acum.

Pe ecran Anenko bea ceai şi Reacher bea cafea.

— Uitaţi-vă acum, a spus Skelton.

Anenko s-a ridicat şi s-a uitat în jur. Căutând ceva. Legăturile sale, eventual, sau un semn mic discret. De la toaleta bărbaţilor. L-a văzut şi s-a îndreptat într-acolo. În fundal s-a ridicat şi Reacher. A ales un traseu direct şi agil prin scaune. A ajuns la baie la doar un pas în spatele lui Anenko. Anenko a intrat. Reacher a intrat.

— Aici ni s-a terminat norocul, a spus Skelton. Nu există camere în toalete. Vreau să spun, am fi putut s-o facem. Nimeni nu ar fi ştiut vreodată. Dar dacă s-ar fi aflat, în mod clar ar fi fost un scandal uriaş. În special la toaleta femeilor. Aşa că n-am făcut-o niciodată. Chiar acum, ambii sunt într-o zonă oarbă.

Unul dintre detectivi a râs.

— Atenţie, acum, a spus Glover. Arătaţi puţin respect.

Pe ecran imaginea era fixată pe uşa de la ieşirea din toaleta bărbaţilor. Timpul trecea. Un tip a ieşit, un tip a intrat. Apoi a ieşit Reacher. Aproape cinci minute înăuntru.

— Bine, alertă falsă, a spus detectivul. Anenko nu a mai ieşit, niciodată. De fapt, cam patru ore mai târziu, e descoperit mort într-o cabină încuiată pe interior. Mort cu gâtul rupt. Descoperit de un martor care a auzit, dar care la momentul crucial se uita în direcţia opusă, uşurându-se, când a auzit ceva pe care l-a descris exact ca sunetul unui om gras care cade de pe un scaun şi s-a întors pentru a vedea chipul mortului blocat în golul din partea de jos a uşii. Parcă holbându-se la el. Bineînţeles, domnul a făcut un adevărat scandal. Am fost chemaţi. Presupunerea iniţială a fost că Anenko a murit acolo şi atunci. Poate un atac de cord şi o ruptură post-mortem a gâtului în căderea care a urmat.

Alt detectiv a spus:

— Dar apoi au aflat că îşi pierduse zborul cu câteva ore înainte şi făcuse check-in-ul mult mai devreme în cursul zilei, aşa că medicii au aruncat o privire mai atentă şi şi-au dat seama că a murit chiar la început. Mai ales pentru că toaletele sunt automate. Ei au numărat de câte ori s-a tras apa. În acea cabină nu s-a petrecut nimic toată ziua, pentru că Anenko era mort acolo.

— Din ce cauză? a întrebat Glover.

— Încă mai putea fi vorba de un atac de cord, doar că mai devreme cu patru ore decât s-a presupus iniţial. Poate că s-a petrecut în linişte şi apoi, câteva ore mai târziu, gazele s-au umflat, l-au aruncat de pe toaletă şi i-au rupt gâtul.

— Ce au spus doctorii?

— Ştiţi cum e, domnule. Ei vor spune orice le spunem noi să zică.

— Poate un gât să se rupă aşa, post-mortem?

— Opiniile medicale spun că e foarte puţin probabil.

— Atunci ce s-a întâmplat cu adevărat?

— Nimeni nu-l plăcea pe Anenko, a spus tipul. Nici măcar prietenii lui nu-l plăceau. În mod sigur nu duşmanii sau clienţii. Noi nu-l plăceam. Sunt sigur că nimeni din camera asta nu-l plăcea. Dar nu am putut să facem nimic. Prea multe reguli. Dar nu toată lumea aplică acele reguli. Poate Anenko şi-a făcut un duşman greşit. Poate cineva a angajat un ucigaş.

— Pe Reacher?

— Sincronizarea este perfectă. Reacher îl urmăreşte pe Anenko în baie, îl duce într-o cabină, îi rupe gâtul, îi sprijină corpul pe toaletă, se apleacă din exterior şi încuie uşa, apoi pleacă. Aeroportul este singurul loc din lume în care nu îşi iau bodyguarzii, iar singurul loc din aeroport, în mod garantat fără camere, este toaleta. Asta a fost plănuit. Reacher a fost angajat. Nu e un tip care foloseşte clasa întâi. Compania aeriană nu a auzit niciodată de el. Nu zboară frecvent. Este un bătăuş bătrân. Dosarul său din armată arată că a făcut genul ăsta de lucruri pentru bani.

— Întâmplător, a spus Glover.

— Era fix în spatele lui Anenko, mergând în toaleta bărbaţilor. La distanţă de un braţ. Voia să fie acolo. A mers mult. A luat-o direct printre scaune.

— Tot întâmplător.

— Cel puţin e ultima persoană care l-a văzut pe Anenko în viaţă. Va trebui să vorbim cu el.

— Are un alibi, a spus Skelton.

— Ce alibi? Cum ar putea?

— Era în drum spre San Francisco.

— Prostii. Ne-ai arătat când a decolat avionul. Stătea chiar acolo, bând cafea. A pierdut zborul.

— Nu l-a pierdut. Era în avion. Paşaportul, cartea de îmbarcare, ambele completate de oficialităţi competente la poarta de îmbarcare. Ceea ce e un alibi solid, susţinut de autorităţi.

— Cum e asta posibil? a întrebat Skelton.

— Uitaţi-vă la asta, a spus Skelton.

A dat un clic şi a apărut o imagine complet nouă. Pasageri, urcând într-un avion. În dreapta ecranului apărea ce arăta aparatul de scanare. Oficialul competent potrivea numele de pe cărţile de îmbarcare cu numele de pe paşapoarte. Dar nu şi paşapoartele cu feţele.

Un bărbat într-un costum albastru a făcut un pas. Agentul i-a verificat numele şi a pus cartea de îmbarcare pe scaner. În partea dreaptă a ecranului a apărut cu culoarea verde: *REACHER, JACK*.

Tipul a intrat în avion.

— Uitaţi-vă la asta, a spus din nou Skelton.

A mutat iar la salonul de clasa întâi şi a derulat înapoi până la linia de securitate. Către tipul care trebuia să-şi dea jos pantofii. Purta un costum albastru. Skelton a oprit şi a pus un cadru fix prin software-ul de înclinare şi rotire până când imaginea părea să fie direct de deasupra capătului îndepărtat al aparatului cu raze X. Acolo unde se aduna grămada mică, dar în creştere, de bagaje de mână. Care conţinea frumoasa servietă de piele a lui Anenko şi două genţi identice din pânză, cu curele de piele.

— Le-au schimbat acolo, a spus Skelton. Reacher a luat geanta celuilalt tip. Şi tipul a luat geanta lui Reacher, în care avea paşaportul şi cartea de îmbarcare. Fără îndoială că şi cealaltă parte era adevărată. Celălalt s-a urcat în avionul lui Reacher şi, fără îndoială, Reacher s-a urcat în avionul celuilalt. Este un comportament incriminator în sine. Şi totul este suficient de uşor de demonstrat.

Glover s-a uitat la femeia de la Foreign Office, care s-a uitat la femeia de la MI6, care a dat foarte uşor din cap şi apoi toţi trei s-au uitat la mine şi eu am dat foarte uşor din cap.

— Nu, eu cred că Anenko a avut un atac de cord, a spus Glover. Apoi chestia cu gazele l-a răsturnat. Cauze naturale. Era, în mod clar, supraponderal.

— Domnule, dovezile duc spre alte posibilităţi.

— Întotdeauna apar zvonuri nedovedite. În general, e mai bine să le ignori.

— Doar pentru că nimănui din această cameră nu-l plăcea de Anenko? Sfârşitul justifică mijloacele?

Glover a dat din cap.

— Nu-mi plac persoanele imprevizibile, a spus el. De obicei sunt o adevărată pacoste. Aş fi fericit să-l găsesc pe domnul Reacher şi să-l iau la întrebări. Dar nu putem proba cazul fără a-i demonta alibiul, ceea ce nu putem face fără să spunem lumii că lăsăm oamenii să urce în avioane aici, la Londra, cu cartea de îmbarcare greşită şi paşaportul greşit şi faţa greşită. Gândind în ansamblu, este probabil mai bine să nu facem asta. Pentru a nu provoca daune unui important sector economic. Şi, după cum aţi menţionat, oricum nu i-a plăcut nimănui de Anenko. Deci, luând în considerare toate lucrurile, cred că o vom lăsa aşa.

Skelton a rămas tăcut o vreme. Apoi a spus:

— Reacher ştia, aşa-i? Ştia că veţi considera că faptul că s-a urcat în avion e mult mai important. De aia nu i-a păsat de camere.

Glover s-a uitat la femeia de la MI6 care a aprobat din cap, aşa că a aprobat şi el din cap.

— Reacher a profitat inteligent de câteva şanse, a spus el. Dar, în general, a fost executat frumos. Vreau să spun, la felul cum s-au rezolvat lucrurile. Fapta în sine era de rutină. Ce a urmat după, a fost prezis perfect. Dar şi manipulat. Ne provoacă să-l ajutăm. Doar în acest caz.

— Şi o vom face?

— Probabil e mai bine ca lumea să nu ştie că lăsăm persoanele greşite să urce în avion.

— Şi, în plus, oricum nu-l plăceam pe Anenko.

— Asta aşa-i.

— Şi Reacher a prezis toate astea?

— Aşa se pare.

— Noi îl plătim?

— O Doamne, nu, a spus Glover. Nu ne plac lucrurile astea.

Skelton m-a fixat cu privirea. Americanul.

— Nici nouă, am spus.

— Dar aveţi de gând să îl ajutaţi.

— Băiete, am spus eu, trebuie să înveţi, toată povestea asta este despre alegerea între un lucru foarte rău şi unul şi mai rău. Nu există răspunsuri bune.

— Bine, a spus Skelton. Anenko a murit în toaletă.

— Ca Elvis.

— Asta e. Tot ce spun e că dovezile ar putea fi folosite împotriva voastră.

— Şterge-le, a spus Glover. Oricum, de la început nu aveam nevoie de ele. Anenko a murit din cauze naturale.

— Inclusiv gâtul rupt.

— Era un bărbat mare. Brusc a căzut în faţă, literalmente ca un mort şi, în mod pur şi simplu natural, gâtul i s-a rupt la impact. Este fizică simplă. Nu avem nevoie de ore şi ore de înregistrări. Este un eveniment de rutină. Tocmai l-am menţionat pe Elvis. Sunt sigur că au mai fost mii.

— Bine, a spus Skelton şi a şters totul chiar atunci şi acolo, ceea ce a însemnat că Anenko a rămas mort şi Reacher a rămas liber.

Mai târziu el le-a trimis nişte note scurte şi criptice de mulţumire, atât lui Skelton cât şi lui Glover. Niciunul dintre ofiţeri nu au adăugat notele la anchetă. Amândoi le-au păstrat private.

M.J.ROSE
GREYHOUND
SĂ ȘTII CĂ EȘTI VIU
O POVESTIRE CU JACK REACHER

M.J.ROSE

SĂ ŞTII CĂ EŞTI VIU

Titlul original: *In Session, 2014*

Din dosarele doctoriţei Morgan Snow

Am avut privilegiul să fiu terapeut pe probleme de sex la Institutul Butterfield – una dintre cele mai respectate clinici specializată în probleme sexuale din New York –mai mult de doisprezece ani. În acea perioadă am avut darul de a-i face pe pacienţi să fie deschişi, să-mi împărtăşească cele mai profunde temeri şi dorinţe, oferindu-mi astfel posibilitatea de a-i ajuta să afle mai multe despre cine sunt şi de ce sunt.

Am văzut totul, de la abuzaţi la depravaţi, de la cuplurile care se luptă cu plictiseala sexuală până la sociopaţi cu fetişuri erotice întunecate, iar Institutul Butterfield este sanctuarul unde ajut la calmarea şi vindecarea acestor suflete zdrobite.

Din când în când întâlnesc oameni care nu-mi sunt pacienţi, dar care îmi ating viaţa într-un mod special sau care văd în întunericul meu şi îmi luminează necazurile şi temerile – chiar şi atunci când nu ştiu. Lor le sunt veşnic recunoscătoare.

* * *

Jack Reacher

Jack Reacher a auzit explozia cu două secunde înainte să vadă izbucnirea de lumină. Fără să se gândească, a alergat pe strada 65, s-a repezit la uşa din faţă a clădirii, a încercat mânerul, a văzut că e încuiată şi a făcut un pas înapoi.

Deja lumina care emana din interiorul clădirii era strălucitoare. Căldura era palpabilă.

Bărbatul pe care-l urmărise venind aici cu o oră în urmă folosea cel puţin două nume. Ar putea fi mai multe, dar Reacher folosea numele de pe scrisoarea pe care o interceptase – Ted Carlson. El era înăuntru.

Până acum ziua lui Carlson fusese lipsită de evenimente. Nu ieşise din apartamentul lui din Hell’s Kitchen până la apus. Şi

atunci fusese doar ca să meargă până la metrou. Reacher îl urmărise.

Când trenul a ajuns la strada 65 şi Carlson a ieşit, Reacher a făcut acelaşi lucru. Păstrând o distanţă sigură, şi-a urmărit prada două străzi, de pe strada Lexington până la un conac de piatră de la începutul secolului aflat între Madison şi Park. Carlson a sunat la sonerie. În mai puţin de un minut, a dispărut înăuntru.

Reacher a aşteptat cinci minute, apoi a trecut încet pe stradă şi a citit numele de pe plăcuţa de alamă. *Institutul Butterfield*.

Timp de aproape o oră, Reacher s-a uitat la intrarea clădirii. Nu-i plăcea să stea pe loc, dar era o noapte plăcută de primăvară şi pietonii nu-i atrăgeau prea mult atenţia. Doar un tip în pantaloni de stofă şi cămaşă albă, care stătea pe treptele unei vile şi citea o carte. Verificându-şi ceasul la fiecare câteva minute, ca şi cum aştepta pe cineva să vină acasă şi să-l lase să intre.

Nu trebuia să depună niciun efort ca să ţină sub observaţie intrarea institutului. Dar se uitase în jos în momentul în care bomba a explodat.

Acum Reacher trebuia să intre. Nu-şi petrecuse atâta timp cu Carlson ca să-l piardă acum.

O viţă de vie de grosimea braţului unui bărbat urca pe partea laterală a clădirii şi se înfăşura pe balustrada unui balcon mic. Singura problemă era că terasa nu mai era complet prinsă de faţadă. Zguduită de explozie, atârna într-o parte. Prea multă mişcare sau greutate o putea face să se prăbuşească. Nu avea de unde să ştie.

Dar nu exista altă cale.

Fără să ezite, Reacher s-a prins de viţă şi s-a ridicat. Înălţimea lui de aproape doi metri, avea avantajele sale, iar picioarele sale lungi au făcut ca ascensiunea de 4,5 metri să fie mai puţin dificilă. În timp ce escalada, punând atent o mână deasupra celeilalte, asculta dacă se aude sunetul maşinilor de pompieri şi de poliţie. Trecuseră probabil două minute de la explozie. Cineva trebuie să-i fi sunat până acum, dar nu se auzea decât zumzetul traficului înconjurător – uşor, constant şi neîntrerupt.

În timp ce se prindea de marginea terasei de deasupra, Reacher a simţit cum se mişcă balconul şi a auzit cum gemea din cauza greutăţii lui.

Şi-a aruncat picioarele lungi peste margine. A simţit sticla zdrobindu-se sub tălpi când picioarele i-au aterizat pe podeaua înclinată. Uşile franţuzeşti erau spulberate atât de rău încât păreau o pereche de foarfece zimţate.

Dacă ar fi avut timp, Reacher şi-ar fi înfăşurat mâna cu cămaşa înainte de a încerca uşile. În schimb, a apucat mânerul cu mâna goală şi a sărit în cameră înainte ca durerea să aibă şansa să se facă simţită.

Terasa deformată din spatele lui s-a cutremurat şi s-a prăbuşit. Mergând înainte, încerca să vadă prin fumul gros. În peretele din sud se găsea o gaură. Fumul se încolăcea de acolo. Adulmecând aerul, nu a simţit miros de foc. Distrugere, tencuială şi explozivi – dar fără flăcări. Cel puţin nu încă.

A observat ceva. O mişcare.

— E cineva aici?

— Da.

O femeie. La mică distanţă.

— Continuă să vorbeşti ca să te pot găsi. Nu văd nimic prin fumul ăsta.

— Sunt aici.

Reacher a urmat sunetul.

— Cum te cheamă? a întrebat el.

— Morgan. Morgan Snow.

A urcat pe un morman de tencuială. Trebuia să continue să vorbească – era încă prea mult fum ca să vadă ceva.

— Eşti rănită? Eşti singură?

Reacher a păşit în jurul unei bucăţi de scaun, pe o grămadă de cărţi.

— Nu, a spus ea. Vreau să spun – da – sunt singură. Nu sunt rănită prea rău.

Reacher a dat cu mâna prin fum şi a văzut o femeie întinsă pe podea.

În interiorul unei grămezi cu resturi. O canapea se prăbuşise parţial deasupra ei; o grindă de lemn stătea deasupra canapelei. Peste tot erau cărţi şi hârtii şi bucăţi de tencuială. Îşi folosise braţele pentru a îndepărta cât mai multe resturi. În ciuda eforturilor sale, tot ce putea el vedea era faţa ei. Ochii îi

erau sălbatici şi înspăimântaţi. Buzele şi părul îi erau învelite în praf.

Reacher i-a văzut mâna. Şi-a pus degetele pe încheietura mâinii ca să îi simtă pulsul, dar ea l-a strâns tare de mână. În atingerea ei se simţea panică şi uşurare.

*

Am crezut că am halucinaţii. O minte aflată în circumstanţe extreme poate produce tot felul de imagini reconfortante. Am crezut că l-am inventat pe acest om. Cineva care să mă salveze. Durerea îmi tulbura capul. Fumul îmi sfâşia ochii. El era neclar în lumină.

Trebuia să fie real – l-am prins repede de mână.

— Cine eşti? am întrebat.

— Numele meu e Jack Reacher. Te voi scoate de aici.

Foarte clar. Trebuia să fie real.

— De unde ai apărut? am întrebat.

— Mă plimbam pe stradă. Am auzit explozia. M-am uitat în sus. Am văzut luminile aprinse.

Era în genunchi lângă mine, îmi lua pulsul. Ochii albaştri îmi cercetau faţa.

— Ce te doare? a întrebat el.

Un râs spart mi-a scăpat din gât.

— Totul.

A zâmbit. Părea că nu era obişnuit să-şi mişte gura aşa. Mi s-a părut că zâmbea de dragul meu, ca să mă liniştească.

— Bine, hai să vedem ce putem afla. Ştim că îţi poţi mişca braţele şi capul. Ia-o încet, spune-mi ce altceva mai poţi mişca?

Am încercat să mă conectez la corpul meu – să găsesc abilităţile motorii pentru a depune efort. A durat câteva secunde, dar mi s-a părut că părţile corpului răspund. Gâtul. Mâinile. Braţele. Respiră, mi-am spus. Respiraţia profundă poate evita panica. Respiră.

El părea că ştie ce fac.

— Bravo. Respiră de câteva ori adânc. Cum eşti? Poţi mişca totul?

— Da. Totul pare în regulă, cu excepţia… a trebuit să mă concentrez – stânga sau dreapta? Piciorului stâng, am spus. Pot să-l mişc, dar…, am cedat. Durerea mi-a făcut greaţă.

— Bine. Stai liniştită acum. Lasă-mă…

L-a întrerupt brusc un sunet. De parcă ţipa camera. Apoi o fisură. În spatele lui Reacher, în mizeria plină de fum, am văzut căzând o bucată din tavan. Apoi zona din jurul uşii s-a surpat.

— Cum vom reuşi să ieşim de aici?

Am auzit cât de tare îmi tremura vocea.

— Eşti cam nerăbdătoare. Va dura puţin mai mult, dar vom ieşi.

— Ce e peste mine? De ce nu mă pot mişca?

— Eşti sub o canapea. Şi canapeaua are tot felul de prostii deasupra. Lucruri de la etaj care cădeau prin tavan. Tavanul în sine. Ai mare noroc. Cu excepţia piciorului – canapeaua a preluat greutatea.

— Trebuie să ajung la Dulcie! am spus rapid.

— Mai e cineva în clădire?

— Nu. E fiica mea. Trebuie să o sun. Asigură-te că ştie că sunt bine… avem această legătură… când una dintre noi e rănită… cealaltă ştie… va şti… se va îngrijora…

El a dat din cap.

— Bine, o să facem asta, dar înainte trebuie să-mi spui – mai e cineva în clădire?

— Nimeni altcineva, nu. Nina şi ultimul ei pacient au plecat împreună.

— Eşti sigură?

— I-am văzut plecând.

El s-a încruntat.

— Ce e? am întrebat.

— Clădirea are două ieşiri?

— Da. Una e uşa din faţă. Şi una în spate care trece prin garajul de alături.

A dat din cap. Părea enervat. Nu ştiam de ce şi el nu a oferit nicio explicaţie.

— Bine, Morgan. Hai să vedem cum te scoatem de aici.

Următoarele câteva minute a făcut mai multe încercări să mă dezgroape – dar grinzile din tavan erau prea grele pentru el.

— Se pare că nu pot să mă descurc singur. Şi ca să-ţi spun sincer – nu prea vreau să deranjez echilibrul acestei grămezi. Nu pot fi sigur de stabilitatea clădirii. Ar fi mai bine să stăm liniştiţi. Poliţia şi pompierii trebuie să fie pe drum.

— Ştii ce s-a întâmplat?

— Explozia?

Am dat din cap.

— Are toate semnele unei bombe.

— O bombă?

— Da. Ce e locul ăsta?

— O clinică de terapie pentru probleme sexuale, i-am spus.

— Şi tu eşti…

— Eu sunt terapeut pentru probleme sexuale.

N-a reacţionat. Sau, dacă a făcut-o, nu s-a văzut. Să-l privesc, să încerc să-mi dau seama cine e acest străin, să-mi îndrept atenţia asupra a altceva în afara durerii mele, a fost o uşurare. Analizarea oamenilor, aprecierea şi ghicirea a ceea ce se întâmplă în spatele faţadei pe care o persoană o prezintă lumii este un defect profesional.

— Trebuie să o sun pe Dulcie, am spus.

— Ai un telefon? a întrebat el.

— În geantă, a spus.

S-a uitat împrejur.

— Ai vreo idee unde ar putea fi?

— Era în sertarul de la biroul meu, dar…

El nu avea un telefon? Sau nu voia să-l folosească pe al lui? Şi dacă nu – de ce nu?

— Biroul e distrus. Sertarele sunt sfărâmate. Dar poliţia ar trebui să apară în orice secundă.

S-a ridicat şi pe mine m-a cuprins brusc panica.

— Pleci?

— Nu, Morgan. Rămân aici cu tine. Doar mă duc până la uşă să ascult dacă se aude ceva.

— Nu trebuie să stai, am spus eu cu mai mult curaj decât simţeam.

A râs. Am sesizat ironie.

— Doctore, şi dacă aş vrea nu aş putea pleca. Suntem blocaţi.

— Dar ai intrat.

— Înainte ca balconul să se dărâme şi restul tavanului să cadă şi să blocheze uşa.

A găsit nişte perne, le-a scuturat de praf şi mi le-a adus. Cu o mână mi-a ridicat umerii, cu cealaltă mi-a pus o pernă sub cap. Probabil că am tresărit.

— Mai doare ceva?

— Nu. Mi-am mişcat piciorul.

S-a aşezat pe jos lângă mine.

— Să nu mai faci asta.

Am zâmbit.

— Ştiu suficient de bine prin ce trec din punct de vedere clinic pentru a crede că ar fi bine pentru mine dacă ai rămâne aproape o vreme. Poate să mă ţii de mână.

— Ciudat, la naiba. Tocmai te-ai autoanalizat. Faci des asta?

Mi-a luat mâna. Pielea lui era rece şi uscată şi puţin aspră. Degetele lui erau lungi şi puternice.

Panica mea a scăzut.

— Ai idee de ce ar dori cineva să arunce în aer clădirea asta? a întrebat.

— Cel puţin o sută douăzeci de motive.

Şi-a dat seama.

— Secretele pacienţilor.

— Sau doar lista.

— Toate cheile pentru distrugerea personală sunt în dosarele din biroul vostru.

— Cred că despre asta-i vorba.

— Ştii ceva despre ultimul pacient al partenerei tale?

Am dat din cap.

— Nici măcar nu ştiu cine era acolo cu ea.

— Nu l-ai văzut?

— Nu faţa. L-am văzut din spate, aşa că ştiu că era bărbat... dar asta nu-i de prea mare ajutor, nu?

— Ajungem şi la asta, a spus el.

— Pot să te întreb ceva?

— Bineînţeles. Tu eşti psihologul. Nu e în natura ta?

— De ce cred că ştii ceva despre ce s-a întâmplat aici în seara asta?

N-a spus nimic.

— Să fim serioşi. Nu eşti un trecător oarecare, am spus. Vreau să spun că nici măcar nu e parterul. Ce ai făcut? Ai urcat pe viţa de vie? Ai intrat într-o clădire care se putea prăbuşi în orice moment. Asta înseamnă că ai experienţă cu dezastrele, cu scenele infracţiunilor. Şi nu te-ai panicat când m-ai găsit aici.

Te-ai comportat ca şi când era procedura standard. În felul cuiva care a văzut lucruri mult mai grave.

Din nou n-a spus nimic.

— Toate reacţiile tale au fost profesioniste. Nimic personal cu excepţia unui zâmbet care să mă calmeze.

— Eşti bună, a spus el într-un final.

— Niciunul dintre noi nu e niciodată suficient de bun.

— Ce vrei să spui?

— Mă gândeam la Nina. Nu se gândea că are un client atât de disperat. Se reduce la ego. Cel mai mare duşman al unui terapeut – credem că facem o treabă atât de bună şi că facem progrese, iar apoi ne explodează în faţă.

— Literalmente.

Podeaua era tare. Covorul meu persan antic era scump, dar nu suficient de gros ca să fie mai mult decât un tampon între coloana vertebrală, şoldurile mele şi podeaua tare. Apoi am realizat că nu mai era scump. Ca şi restul biroului meu, era o ruină. Nu era un lucru bun la care să mă gândesc. M-am răsucit. Prea mult. Durerea din piciorul meu urla.

— Eşti bine? m-a întrebat el.

— Ai la tine vreo pilulă contra durerii?

A scuturat din cap.

— Am rămas fără. Îmi pare rău, a glumit el. Am folosit ultima morfină înainte de prânz. Câteodată e bine să fii distras.

— Ai avut multă experienţă cu durerea? l-am întrebat.

— Am avut partea mea.

— Ai fost vreodată la un terapeut, domnul Reacher?

— Dacă ai de gând să îmi pui întrebări atât de personale, poţi să-mi spui Jack.

— Şi nu-ţi plac întrebările personale?

— Nu-mi plac motivele pentru care le pun oamenii.

— Bine atunci. Fără întrebări personale. Dar ai dreptate – am nevoie de ceva să-mi distragă atenţia de la durere… ce-ar fi să-mi spui o poveste.

— Nu cred că mi-a mai cerut cineva asta până acum.

M-am uitat. Nu purta verighetă.

— Deci nu ai copii?

A ridicat o sprânceană.

— Ai dreptate. E o întrebare personală. O retrag.

— Bravo. Deci ce fel de poveste vrei să auzi.

— Povesteşte-mi despre cea mai bună partidă de sex pe care ai avut-o.

— Doctore Snow!

S-a prefăcut şocat.

— Fă-mi pe plac. Sunt blocată sub o canapea, am dureri teribile şi nu am medicamente. Nu ştiu ce spun. În plus, e o poveste. Nu trebuie să fie adevărată. Inventează o poveste despre cea mai bună partidă de sex pe care ai avut-o.

De afară se auzea zgomotul sirenelor răsunând în cameră.

— În sfârşit, a spus el.

Mi s-a părut că era mai uşurat de întrerupere decât de sosirea efectivă a pompierilor.

— Cât va dura să ajungă la noi? am întrebat.

— Nu ştiu ce e în afara acestei uşi. Ar putea fi cinci minute. Ar putea fi o oră.

— Suficient pentru o poveste.

A râs, un hohot adevărat.

— Nu renunţi, nu-i aşa?

— Durerea nu renunţă.

— Bine, o poveste. Dar nu despre mine.

— Aşa spun toţi.

— Te crezi deşteaptă.

— Mai deşteaptă decât crezi tu că sunt – dar nu atât de deşteaptă pe cât crezi că *eşti tu*, am spus.

A zâmbit.

— Povestea? l-am provocat.

— Insistentă.

— Aş prefera morfina – dar având în vedere că nu erai pregătit…

— Bine. A fost odată ca niciodată… a început el.

— Nu trebuie să mergi aşa departe.

— Vrei să auzi povestea sau o critici înainte de a o fi început?

Am scuturat din cap.

— Îmi pare rău, te rog continuă.

Şi aşa a făcut.

Am cunoscut o dată un poliţist din armată care mi-a spus o poveste care ar putea să se potrivească. De obicei nu făcea greşeli, dar era încă tânăr şi necopt şi prea eroic pentru binele

său. Urmărind o pistă, a nimerit în locul greşit, serios depăşit numeric. Patru contra lui singur. S-a bătut decent, dar până la urmă l-au bătut măr. Şi-a pierdut cunoştinţa. Erau destul de proşti să creadă că a murit şi au plecat.

O zi mai târziu, când şi-a revenit, era singur în aceeaşi cabană uitată de Dumnezeu unde îi urmărise. O cameră rustică la poalele munţilor pe care foarte puţini oameni urcau când ploua. Şi turna cu găleata.

Din câte îşi putea da seama avea nasul rupt; îi era greaţă, era ameţit şi îl durea capul – ceea ce însemna că probabil avea o contuzie gravă. Exista o chiuvetă, o toaletă. Nimic de mâncare. Niciun telefon. Niciun mod de a primi ajutor fără a ieşi afară în furtună. Şi ştia că nu e cazul să facă asta cu vederea dublă şi traume la cap.

S-a gândit că va mai sta o zi.

Următoarele douăzeci şi patru de ore a dormit, până când l-a trezit o împuşcătură.

A deschis ochii. În uşă stătea o femeie, cu o puşcă în mână. În timp ce încerca să-şi dea seama ce se întâmplă a văzut o umbră neagră cu colţul ochiului. S-a întors. Pe fereastră a văzut un urs.

— Cine naiba eşti? a întrebat ea.

— Ce naiba-i ăla?

— Un urs. Acum e rândul tău.

I-a spus numele, gradul, şi că pe masa din bucătărie poate găsi portofelul cu actul de identitate. Ea l-a deschis. A verificat.

— Ce faci aici? a întrebat ea.

El i-a explicat.

N-a părut fericită. La sfârşitul poveştii, ochii ei erau plini de lacrimi. Se aştepta să-i spună că unul dintre atacatori era soţul sau prietenul ei. S-a dovedit că unul dintre ei era fratele ei.

— Locul ăsta le aparţine bunicilor noştri. Nu trebuia să-l folosească, dar... a ridicat ea din umeri. Eşti rănit?

— Bătut măr. Dar mulţumită ţie sunt în viaţă şi simt durerea.

— Data viitoare să închizi geamul. Urşii sunt inteligenţi şi flămânzi. Probabil că nu te-ai mişcat prea mult timp. Era un pui. Dar şi aşa te-ar fi putut schilodi rău.

— L-ai fi omorât?

— Dacă trebuia.

— Ai făcut-o vreodată?

N-a răspuns.

— De când eşti aici?

— În ce zi suntem?

— Vineri.

— Sunt aici de miercuri.

— Ai avut ceva de mâncare? a întrebat ea.

— Nu.

— O să-mi aduc lucrurile din maşină. Am adus provizii.

— Şi ursul?

— A plecat de mult. Şi acum că facem gălăgie n-o să se apropie.

S-a întors cărând două pungi mari de pânză. Pe una a pus-o lângă pat, pe cealaltă a luat-o în zona bucătăriei şi a despachetat un adevărat festin. Sandvişuri cu carne de vită pe pâine proaspătă. Chipsuri. Bere. Portocale.

Nu a putut să meargă la masă fără ajutorul ei. Furtuna din capul lui îi afecta echilibrul. Dar de îndată ce s-a aşezat din nou s-a simţit mai bine. Trecuse şi prin altele mai rele – în timpul antrenamentului de supravieţuire au trecut zile întregi fără să mănânce nimic cu excepţia a ceea ce putea culege. Ştia să se controleze. Dar, la naiba, portocala aia era o revelaţie. Era uimit că ceva atât de simplu putea avea un asemenea gust. Şi berea.

După aceea l-a ajutat să se ducă înapoi în pat.

— Ai nevoie de ceva? l-a întrebat ea.

— Da, de fapt aş ucide pentru un duş.

— Nu avem altceva decât apă rece dintr-un butoi cu apă de ploaie.

— Nu-mi pasă că-i rece...

— Nu poţi să stai singur în picioare la duş.

Nu prea era priceput la a cere ajutor.

— Poate..., s-a oprit, a zâmbit şi a început să se întindă.

— Nu poţi, poate că aş putea să te ajut. Am un costum de baie undeva pe-aici. Stai să-l găsesc.

Câteva minute mai târziu s-a întors purtând un costum de baie negru. Simplu şi necomplicat. Care arăta toate rotunjimile. Nu era slabă. Avea genul de corp pe care femeile cred că n-ar fi trebuit să-l aibă – dar bărbaţii îşi doresc să-l aibă cât mai multe. Apoi ea l-a ajutat să-şi de jos hainele.

— Pari să te pricepi la asta, a spus el.

— Nu eşti primul bărbat pe care-l văd în chiloţi.

— Nici nu am bănuit că sunt.

Ea şi-a pus braţul în jurul taliei lui. Atingerea cărnii ei pe a lui a fost ca un şoc electric. După ultimele două zile şi berea pe care nu ar fi trebuit să o bea, atingerea ei s-a dus direct în capul lui confuz... şi în vintrele lui.

Reacher s-a uitat mai ales în gol în timp ce spunea povestea. Deodată s-a uitat la mine. Ca şi cum mi-a măsurat reacţia.

— Ca şi femeia din povestea ta, nu eşti primul bărbat care vorbeşte despre o erecţie în faţa mea.

— Nu, având în vedere ce meserie ai, presupun că nu.

— Ar trebui să mă simt insultată de comentariul ăsta?

— Nu, n-ar trebui.

Mi-a aruncat genul ăla de privire pe care puteam să o citesc fără ajutor.

— Faci o treabă foarte bună. Te-ai gândit vreodată să te faci scriitor? Poate eşti scriitor? Nici măcar nu ştiu ce faci.

A ignorat întrebarea.

— Unde am rămas?

— Ea l-a luat pe el... Am avut grijă să spun „pe el”, nu „pe tine”. L-a dus afară la duş.

Reacher a aprobat din cap.

A fost cea mai nebună noapte. Apa rece de la duş se amesteca cu ploaia caldă de vară. Săpun cu miros de lămâie. A folosit peretele pentru a se sprijini şi a încercat să se săpunească singur.

— Arăţi de parcă ţi-e greu. Pot să te ajut? a întrebat ea.

I-a întins săpunul.

L-a luat, s-a săpunit pe mâini şi apoi l-a spălat. De parcă ar fi fost un bebeluş, cu mâini blânde şi o atingere uşoară, încercând să nu pună nicio presiune asupra vânătăilor negre şi albastre care-i decorau corpul. A închis ochii şi a simţit mirosul scândurilor de cedru, a săpunului şi a părului ei în timp ce mâinile ei se deplasau pe el.

Ea n-a spus o vorbă. Doar l-a spălat.

Odată ce mizeria a dispărut, a oprit apa, l-a învelit într-un prosop mare şi l-a ajutat să se întoarcă înăuntru unde l-a uscat.

— Stai pe scaun până aduc nişte aşternuturi curate, a spus ea când a terminat.

S-a întors purtând un tricou prea mare. Mişcându-se eficient, a schimbat aşternuturile, trăgând, atingând şi întinzând. Chiar când termina, a observat ceva pe podea. Aplecându-se, a luat obiectul. Strălucea în lumină.

— Ce-i aia? a întrebat el.

— Un cartuş gol, a spus ea şi l-a băgat în buzunar.

Apoi l-a ajutat să se pună înapoi în pat.

— Ar trebui să dormi acum. Dimineaţă o să te duc la un spital la câteva oraşe de aici – doar ca să fiu sigură că eşti bine.

— Nu trebuie să te deranjezi aşa de mult. Dacă poţi să mă duci până la o staţie de autobuz mă voi întoarce la bază. Pot să mă verifice acolo.

— Vorbim despre asta dimineaţă, a spus ea.

El s-a întins.

Ea a stins lumina.

După câteva minute, ochii i s-au obişnuit cu întunericul şi a văzut-o stând pe marginea canapelei şi ştergându-şi părul.

Când a terminat, s-a ridicat şi a mers către pat.

— Dă-te mai încolo, soldat – e un singur pat aici şi sunt prea bătrână ca să dorm pe canapeaua aia plină de noduri. Era bună pentru weekenduri când eram copil... dar...

— Nu mai eşti copil?

I-a făcut loc. Apoi a adormit mirosindu-i săpunul de lămâie.

Nu l-a lăsat să doarmă prea mult. De data asta, în locul sunetului unei împuşcături, l-a trezit frecându-l cu mâinile.

Înainte să poată spune ceva, i-a pus degetul la buze şi i-a şoptit:

— Întotdeauna am vrut să-i fac asta unui bărbat – să-l prind în cursă şi apoi să profit de el. O dată să fiu şi eu tipul. Aşa că din moment ce eşti practic neputincios şi nu ai de ales, o să-mi fac visul să devină realitate.

A fost o oră de tortură nebună. Nu putea să preia controlul – nu putea prelua conducerea – de fiecare dată când încerca să ridice capul ameţeala punea stăpânire pe el. Aşa că a făcut ceva ce nu a făcut niciodată. S-a supus. Şi după primele câteva minute nu i-a mai păsat. A stat întins pe spate şi a lăsat-o să facă ce voia ea.

Fiecare mişcare pe care o făcea ea, el o simţea intensificat. Părul ei pe pieptul lui era ca un curent electric. Degetele ei erau electrificate. Limba ei lăsa urme fierbinţi. Lua foc pe dinăuntru. Ea controla ritmul pentru el. Nu îl lăsa să o grăbească sau să o încetinească.

Era de parcă nimic de felul ăsta nu i se mai întâmplase înainte. Era deschis. Tot. Doar de acea dată. Doar cu ea.

Şi după ultimul moment critic, se gândea că s-ar mai lăsa bătut o dată pentru încă o noapte ca aia.

Dimineaţă l-a dus la bază. L-au dus la infirmerie şi i-au făcut o mulţime de teste. Când au terminat şi l-au dus în camera lui, ea plecase. Pe noptieră îl aştepta un plic.

Înăuntru era cartuşul pe care l-a folosit ca să sperie ursul şi două propoziţii mâzgălite cu cerneală albastră.

„Să ai nevoie de cineva nu te face slab, te face să simţi. Şi când simţi ştii că eşti viu.”

Până când a terminat, poliţia şi pompierii au hotărât că nu mai e pericol de incendiu în clădire. Au făcut o potecă şi m-au dus pe scări la o ambulanţă care aştepta. Unul din asistenţii de la ambulanţă a sunat-o pe Dulcie pentru mine şi i-a spus că sunt bine.

Jack Reacher a mers cu mine la spital. Piciorul meu era rupt. Oasele erau strivite şi am avut nevoie de operaţie. Până când mi-am revenit din operaţie el plecase, dar Nina – mentorul meu şi naşa fiicei mele – era acolo. Ca şi Dulcie.

Nu a fost o procedură complicată şi eram bine. În ghips şi echipată cu un baston, m-au lăsat să plec acasă în seara aceea.

Institutul Butterfield nu era la fel de bine. Structura clădirii a fost atât de afectată încât a trebuit să fie demolată. Dacă Nina voia să-l reconstruiască, ar fi existat bani de la asigurare, dar nu era sigură că îşi doreşte asta.

Poate că era timpul să fac ceva pe cont propriu. Clinica Snow. Îmi plăcea cum sună. Era ceva la care să mă gândesc.

Poliţia nu l-a găsit pe cel care a pus bomba. Se pare că pacientul Ninei a folosit un nume fals.

*

Plicul a sosit în poştă la o săptămână după incident. Fără adresa expeditorului. Trei ştampile. Destul de voluminos.

Înăuntru era o bucată de hârtie înfăşurată în jurul unui cartuş folosit.

Dacă mai aveam vreun dubiu că Jack Reacher mi-a spus o poveste despre el însuşi, cele douăzeci de cuvinte scrise pe foaie au spulberat toate îndoielile. A recunoscut ceva din mine în el însuşi. Şi a transmis un mesaj pe care s-ar putea ca el să nu-l fi ascultat niciodată - dar unul pe care eu speram că aş putea să-l ascult.

Să ai nevoie de cineva nu te face slab, te face să simţi. Şi când simţi ştii că eşti viu.

Notes

[←1]

A treia medalie în ordinea importanţei, acordată de armata Statelor Unite pentru curajul în lupta împotriva unui duşman al ţării.

[←2]

Medalie de vârf acordată de Departamentul Apărării membrilor Armatei Statelor Unite care au merite deosebite într-un poziţie cu responsabilitate semnificativă.

[←3]

Medalie oferită pentru comportament excepţional şi realizarea de servicii şi fapte remarcabile.

[←4]

Medalie acordată pentru acte de eroism care nu implică un conflict real cu un inamic.

[←5]

Medalie acordată pentru o faptă eroică, un serviciu eroic, o faptă sau un serviciu meritoriu într-o zonă de luptă.

[←6]

Decoraţie acordată de preşedinte celor care au fost răniţi sau ucişi în timpul serviciului în armata Statelor Unite.

[←7]

Numele de cod al operaţiunilor din Războiul din Golf, împotriva Irakului 1990-1991.

[←8]

În limba engleză *fast*=repede, *slow*=încet.

[←9]

În orig. Stupid Asshole Sometimes

[←10]

Tatăl tău va muri. (În fr. şi engl. în original)

[←11]

Personaj fictiv din benzile desenate, apărut în 1938, creat pentru a întruchipa identitatea „civilă” şi secretă a lui Superman. De-a lungul timpului diferenţele dintre cele două identităţi au devenit tot mai accentuate, personajul devenind tot mai stângaci şi manierat.

[←12]

În original în engleză *bonfire* – foc de tabără, *bone fire* – foc de oase.

[←13]

Frații Wright: Orville (19 august 1871 – 30 ianuarie 1948) şi Wilbur (16 aprilie 1867 – 30 mai 1912) au reușit pentru prima oară în istoria aeronauticii să efectueze un zbor dirijat cu un aparat de zbor cu motor (mai greu ca aerul) în anul 1903.

[←14]

Marcă de cabluri foarte cunoscută şi răspândită în SUA.

[←15]

În engleză încălţăminte – *footware*, obiecte de uz casnic – *hardware*.

[←16]

Joc de cuvinte intraductibil, *sucker punch* – atac neaşteptat, *sucker* – tâmpit, naiv.

[←17]

Criminal în serie, în anii 1976 – 1977.

[←18]

În engleză *Hold the line,* înseamnă atât „Aşteptaţi” la telefon, cât şi a păstra o anumită poziţie în legătură cu un lucru.

[←19]

New York University – Universitatea din New York.

[←20]

În limba engleză, Serviciile Secrete Militare se numesc *Military Intelligence.* Cuvintele luate separat sunt *militar* şi *inteligenţă.*

[←21]

NRA – *National Rifle Association* – organizaţie nonguvernamentală din SUA care militează pentru dreptul de a purta şi folosi arme pentru autoapărare..

[←22]

În engleză I’m... I’m... I’m...

[←23]

Gentelman’s Quarterly – revistă internaţională, axată pe modă, stil şi cultură pentru bărbaţi.

[←24]

Expresie englezească însemnând de ce să faci tu ceva când o poate face altcineva pentru tine sau ai plătit pe cineva pentru asta.

[←25]

Big Dog, in original (n.r.).

[←26]

Dispozitiv care permite unei persoane cu dizabilități sau în vârstă să ia de pe raft obiecte greu accesibile.

[←27]
Din contră. (În franceză, în original)

[←28]

În engleză înseamnă *cumpătare*.

[←29]

În engleză, asistentul unui avocat este numit *paralegal*.

[←30]

Școală din America unde un bărbat de 20 de ani a împușcat 26 de persoane.

[←31]

Big Fucking Empty – folosit peiorativ pentru un loc extrem de izolat; implică faptul că nu există nimic care să merite să te afli într-un astfel de loc.

[←32]

Școala Forțelor Armate Speciale, Fort Bragg.

[←33]

Medalii și titluri primite. Poate fi folosit peiorativ sau apreciativ.

[←34]

Termen informal pentru o locație unde sunt trimiși soldații.

[←35]

Triple Threat, în original – trei școli absolvite ca parte a pregătirii speciale (școala forțelor speciale, școala soldaților de elită și școala de parașutiști. Soldații poartă toate însemnele acestora pe uniformă.

[←36]

Un soldat mai entuziasmat de armată decât majoritatea celor din jurul său.

[←37]

Biroul de Investigații din Georgia.

[←38]

În engleză privately-owned vehicle.